Julie Ellis

Chỉ Một Lần Yêu

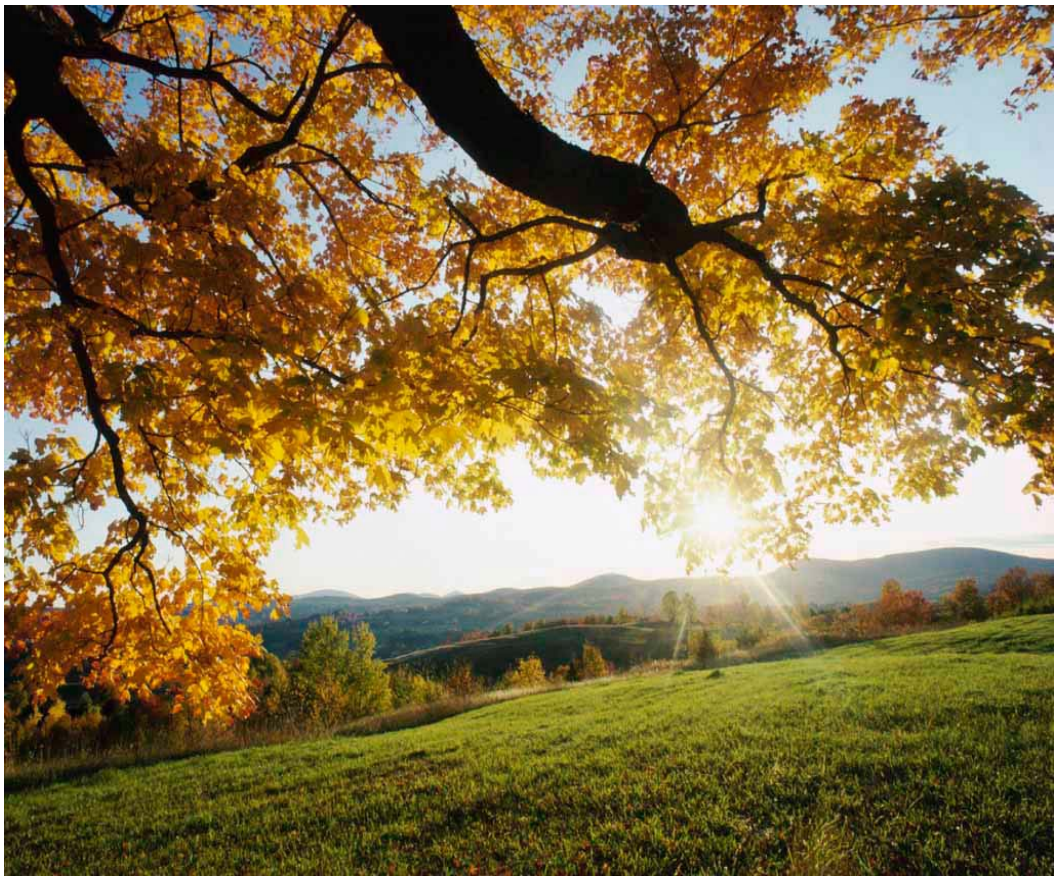

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Julie Ellis

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền

Chương Một

Nguyên tác bản tiếng Anh: NO GREATER LOVE

* *Câu chuyện tình kỳ diệu nhất mà ta được biết. - Newsweek.*

* *No Greater Love (bản tiếng Việt: Chỉ một lần yêu) nói với ta - đúng hơn là dạy ta - nhiều điều. Song, lớn hơn và đáng để tâm hơn cả vẫn chỉ là Tình Yêu và Tham Vọng. Nó thường là loại trừ nhau, ở mọi cuốn tiểu thuyết khác. No Greater Love vĩ đại ở chỗ đã chứng tỏ một cách chân thật rằng nó có thể dung nạp nhau, dù rằng phải trả bằng một giá đắt. Nhưng đã có hạnh phúc nào mua được bằng giá rẻ? - New York Times.*

* *Người ta có thể vẫn say mê trong làm giàu mà vẫn say đắm trong tình yêu. - Newsweek.*

* * *

Mái tóc màu mật ong đung đưa sau lưng, đôi mắt xanh lơ ánh lên niềm vui rạng rỡ, Katie Freeman, cô thiếu nữ mười sáu đi như chạy xuống những bậc cầu thang tối om của khu chung cư trên đường Rivington. Viễn cảnh của cả một ngày được ở bên Harry Newhouse khiến chung quanh như bừng sáng, nhìn rõ cả từng viên gạch lát dưới chân. Tắm mình trong bầu không khí ẩm ướt của buổi sáng, đường phố náo nhiệt, với những khách mua sắm ở khu Đông Hạ, và lũ trẻ đang chơi đùa, lòng nàng tràn ngập cảm giác khoan khoái của sự giải thoát.

Với Harry, nàng dám cùng anh ngao du trong thế giới của khu phố trên với những cái tên Plaza, Waldorf, Astoria, Sak, Fifth Avenue,

Tiffany, Palais Royal và Trocadero. Có lần nàng còn đã lang thang cùng anh khắp Manhattan cho tới tận bình minh. Do vậy họ đã có dịp thưởng thức sự náo nhiệt của cảnh ăn sáng tại nhà hàng Child xa hoa ở phố 59 - nơi mà dân New York hằng ngưỡng mộ.
Trong suốt năm kỳ chủ nhật gần đây, Harry đóng vai người hướng dẫn, giới thiệu về thành phố cho Michelle Goncourt - một nữ sinh ở trong ký túc xá. Nhưng chủ nhật này là của mình, Katie nhủ thầm, vẻ đắc thắng. Nàng sẽ gặp Harry trước cửa hàng thực phẩm, nơi họ mua đồ cho bữa picnic. Sau đó họ sẽ đi ngược lên Công viên Trung Tâm, nơi Katie yêu hơn cả ở Manhattan.
Sinh ra và lớn lên ở New Orleans, Michelle du học một vài trường dạy giao tiếp ở khu phố trên. Cô xinh đẹp và mặc những bộ đồ sang trọng mua ở những cửa hàng như Saks, Bergdorf và Best. Làm sao Harry có thể từ chối khi mà giáo viên tiếng Pháp của họ đề nghị anh dẫn Michelle đến thăm tượng Nữ thần Tự Do, công viên Cá Cảnh và bảo tàng Metropolitan vào các chiều chủ nhật? Katie thầm tự an ủi.
Ngay từ tuần đầu tiên của năm học này, khi họ gặp nhau trong lớp tiếng Pháp của trường buổi tối, Katie và Harry đã trở thành bạn thân. Nàng không dám cho phép mình nghĩ xa hơn về mối quan hệ của họ. Nàng biết rằng mùa thu này Harry sẽ vào Trường đại học thành phố, sau đó sẽ học trường luật. Còn nàng cũng định thi vào đại học. Nhưng ngay từ buổi đầu tiên, khi Harry mời nàng uống cà phê ở quán “Vườn” sau giờ học, nàng đã muốn tin rằng anh sẽ là một phần vĩnh cửu của đời nàng. Đã có những dịp, khi Harry nhìn nàng, khi họ tình cờ chạm vào nhau, nàng đã tin rằng họ đang chia sẻ cảm xúc cùng nhau.
Cha mất khi nàng vừa bẩy tuổi, bởi ông không còn muốn sống sau một tai nạn đã gắn cuộc đời ông vào chiếc xe lăn. Mẹ nàng mất

trong dịch cúm khủng khiếp năm 1918. Dịch cúm này cũng cướp đi của Harry toàn bộ gia đình anh.
Lúc lâm chung, mẹ nàng chuyển toàn bộ tiền dành dụm được cho một người láng giềng với yêu cầu họ nhận nuôi Katie, cho nàng ăn học đến hết đại học. Số tiền vốn được dự tính như là chiếc chìa khóa mở ra cuộc sống mới cho hai mẹ con ở khu West Bronx "trong một căn hộ có thang máy, có sàn gỗ và các cửa kiểu Pháp". Mẹ nàng dự định mở một cửa hàng ở khu này. "Tất cả các bà láng giếng sẽ đến mua hàng của mình, Katie ạ!"
Mẹ chết, Katie chuyển vào ở trong một buồng nhỏ cùng Celia, đứa con gái luôn ủ ê của ông bà Ruth và Abe Kornfeld. Cuối năm học, bà Kornfeld cho Katie đi làm thủ quỹ ở cửa hàng Hearn s trên phố 14.
- Cháu không thể học nữa. - Bà Kornfeld nói - Mẹ cháu để lại ít tiền quá.
Không phải vậy, Katie thầm nhủ nhưng vẫn đi làm sáu ngày một tuần và theo học vào buổi tối. Hàng tuần, nàng mang tiền lương về cho bà Kornfeld. Bà đưa lại nàng một ít đi xe và tiêu vặt.
Ba năm gần đây, kể từ khi bà Kornfeld thừa nhận đầu óc ông chồng không còn tỉnh táo nữa, Celia nhắc đi nhắc lại là phải luôn luôn khoá trái phòng của họ. "Bố không có ý định gì nhưng ông hay lang thang qua các cửa để ngỏ".
Thậm chí vào thời điểm thuận lợi như bây giờ, Celia cũng không làm việc gì được quá vài tuần. Ông Kornfeld nghỉ việc đã nhiều năm. Và Katie hiểu rằng bà Kornfeld phải vất vả lắm mới nuôi nổi gia đình bằng những việc khâu vá làm ở nhà, nhưng nàng cảm thấy mình được biện hộ khi giấu nhẹm chuyện được cất nhắc từ thủ quỹ lên chân thư ký bẩy tháng nay. Số tiền lương được tăng mỗi tuần mà nàng gửi vào tài khoản một nhà băng bí mật sẽ giúp

nàng kiếm được chỗ ở riêng, sau khi tốt nghiệp trường buổi tối. Mẹ nàng chắc cũng không muốn nàng ở chung với gia đình Kornfeld mãi.

Lúc dừng lại ở một góc đường, Katie chợt nhận ra nàng quên mang theo chiếc ví trang điểm và thỏi son môi Woolworth. Nàng nhìn quanh và vội quay về nhà. Trang điểm là một phần quan trọng của các cô gái. Đồ trang điểm và đồ lót mà nàng mua ở tầng hầm nhà hàng Klein trên quảng trường Liên bang với giá rẻ bằng 1/10 giá ở các cửa hàng khu phố trên, là tấm hộ chiếu để bước vào cuộc sống trong tưởng tượng mà nàng và Harry đã dệt nên. Nàng loay hoay với chiếc chìa khoá ở cửa ra vào, cuống lên bởi sợ nhỡ giờ hẹn. Nàng đẩy cửa, lướt qua bếp, qua phòng khách nhỏ bé để vào buồng ngủ của mình, chung với Celia. Đằng sau cánh cửa đóng kín của một buồng ngủ khác, chiếc máy hát đang om sòm một bài ca cũ rích.

Katie mở cửa phòng ngủ, vươn người qua chiếc rương đựng đồ của nàng và Celia, với tới chiếc ngăn kéo đựng son môi và túi trang điểm của nàng. Nàng tự nhủ, nếu như mình đi nhanh thì Harry cũng không phải đợi lâu.

- Ruth, - Katie quay ngoắt lại khi giọng của Abe Kornfeld cất lên. - Tại sao bà cứ lẩn tránh tôi hoài như vậy.

- Ông Kornfeld, tôi là Katie. - Nàng lắp bắp.

Bà Kornfeld đâu rồi nhỉ ? Bà ấy không bao giờ để ông ấy một mình trong nhà. Luôn luôn phải có vợ con kèm bên. "Katie!” - Nàng nói lại một cách khó khăn khi ông ta bước vào với bước đi kéo lê chân. Một người đàn ông nhỏ bé, béo phị, mái tóc màu xám và đôi mắt nâu nhạt luôn có vẻ thảng thốt.

- Ruth, tại sao mình cứ phải đợi đến tối mới chui vào chăn. Tôi muốn chúng mình làm như vậy cả ban ngày cơ.

- Tôi là Katie ! - Nàng nhắc lại với vẻ sợ hãi khi bàn tay lông lá của ông ta sắp chạm tới nàng. - Bà Kornfeld sẽ về nhà ngay bây giờ. Ông hãy đi nghe nhạc và chờ bà ấy. - Nàng phỉnh phờ ông ta.
Nàng chợt nhận ra bà Kornfeld đã nghĩ rằng nàng vắng nhà cả hôm nay.
- Tôi muốn làm việc ấy ngay bây giờ. - Abe thô bạo kéo nàng áp sát vào cơ thể mình, một tay sờ nắn ngực nàng. - Đôi khi bà rất bần tiện đối với tôi. - Ông kết tội.
Katie cảm thấy mất hết can đảm khi bị khối thịt nặng nề ép vào cơ thể mảnh mai của nàng, một tay đang tìm cách lật gấu váy nàng.
- Ông Kornfeld ! Không ! - Nàng kháng cự, cố thoát khỏi. - Buông tôi ra, Abe, không !
- Abe! - Tiếng bà Ruth chợt vang lên như một mệnh lệnh - Bỏ ra ngay lập tức, Abe !
Miễn cưỡng, Abe buông Katie ra và quay về phía vợ:
- Tôi... Tôi nghĩ bà là cô ấy. - Ông ta lắp bắp với sự sợ hãi con trẻ.
- Thật vậy Ruth ạ.
- Về phòng mình, Abe, - bà ra lệnh. - Về nghe nhạc đi một phút nữa tôi sẽ đến.
Bà đợi cho chồng đi khỏi rồi quay sang Katie.
- Ông ấy không định làm vậy đâu, Katie ạ. Đôi khi ông ấy nhầm lẫn. Cháu hãy quên việc này đi và đừng kể với Cella hay với người nào khác nhé.
- Không đâu ạ.
Nàng nghĩ, nếu bà không quay về, có thể ông ta đã cưỡng hiếp nàng rồi. Làm sao nàng có thể quên được.
- Cháu lại sắp đi chơi với Harry Newhouse phải không? Cái thằng Harry ấy luôn luôn làm bộ ta đây.
Chúng cháu định tới công viên Trung Tâm, - Katie nói, vẫn còn

chưa hết run.
- Đi đi ! - Bà Kornfeld khoát tay nhưng Katie hiểu rằng bà ta vẫn còn hốt hoảng bởi hành động của chồng, - và khoá cửa vào nhé.
Katie có thể đọc được ý nghĩ của bà ta “Mày để cửa mở thì tự mày chuốc lấy tai vạ". Và ngay lúc ấy nàng đã hiểu được sự âu sầu của Celia, sự căm thù đàn ông của nó và tại sao nó cứ khăng khăng bảo rằng phải khoá cửa.
Đầu óc lộn xộn, Katie ra khỏi nhà, bước vội xuống cầu thang. Tại sao nàng vẫn còn run thế này ? Đúng là không có điều gì xảy ra. Nhưng nếu bà Kornfeld chỉ về chậm vài phút thì Abe đã có thể...
Nàng đã biết "chuyện kín" giữa người đàn ông và người đàn bà. Các cô gái ở cửa hàng, ở trường học thường thì thầm với nhau về nó. Cô thủ quỹ mới ở cửa hàng vẫn khoe khoang là thường mang theo vật bảo vệ trong túi trang điểm, phòng khi có dịp làm việc với bọn con trai.
Katie rùng mình nhớ lại giây hút hãi hùng khi Abe ghì sát nàng vào người ông ta. Nàng cảm thấy bị xúc phạm, kinh sợ và bơ vơ.

*****

Harry vào phòng chứa đồ để lấy chiếc áo khoác bằng vải flanen màu xanh - chiếc áo đã làm cả nhà phải tròn mắt khi anh mua nó ở cửa hàng Brooks Brothers tám tháng trước. Không một người đàn ông nào trong gia đình người anh em họ của anh dám bước chân vào cửa hàng này. Khi một người đàn ông trong nhà mặc áo khoác thì chỉ vì họ cần phải mặc ấm. Nhưng chiếc áo khoác Brooks Brothers mà giá của nó bằng cả tháng lương, đã giúp cho Harry một sự tự tin để sánh vai cùng những người mà thu nhập

của họ vượt xa anh.
Anh cau mày khi nhìn hình ảnh mình trong chiếc gương lốm đốm bẩn treo trên chiếc rương đặt giữa giường của anh và giường của Izzy. Gã trai trẻ trong gương nom có vẻ tự tin lắm, nhưng thâm tâm, Harry vẫn còn bị sốc sau sự kiện xảy ra bốn tám giờ trước. Ngài Ryan từng đã hứa cho anh chân thư ký còn khuyết. (Ông nói với mọi người trong sở rằng Harry Newhouse có một trí nhớ phi thường mà ông chưa từng gặp). Nó sẽ giúp anh thi vào trường Luật - một khi anh đã qua trường Đại học Thành phố - nếu như anh đang làm thư ký ở một văn phòng luật.
Anh đã học lái xe để có thể đưa Ryan tới những khách sạn rẻ tiền, nơi ông ta hú hí với lũ gái điếm, rồi lại đưa ông ta về sở. Vậy mà bốn mươi tám giờ trước Ryan đã trao cóng việc ấy cho đứa cháu trai của một người khách hàng, còn Harry vẫn là chân sai vặt.
- Harry, - Izzy lảng vảng ngoài cửa, đang cười. - Anh sẽ vắng mặt cả ngày nay chứ.
- Có thể như vậy.
- Mọi người trong nhà đi ra đảo Coney. Anh đừng về trước tám giờ nhé. Tôi sẽ ở nhà với con bé Dolly.
Chúng tôi muốn tiết kiệm tiền thuê phòng. - Nó ranh mãnh nháy mắt.
Tôi sẽ không về trước tám giờ, Harry hứa. - Nhưng hãy cẩn thận đấy. Anh từng nói rằng không lấy vợ trước ba mươi tuổi phải không ?
- Không. Tất cả bọn gái non ấy khi ra khỏi đây sẽ không đứa nào để lộ ra đâu.
- Hẹn gặp lại ! - Harry nói rồi lừng thững ra khỏi phòng.
Bước xuống cầu thang, anh cố gạt đi chuyện danh phận để nghĩ tới Michelìe đã rồi đi New Orleans mà không nói với anh một lời

tạm biệt.
- Cô gái ấy đã tốt nghiệp, - Fenwick bảo anh. - Cô ấy về nhà để công bố lễ hứa hôn và sẽ tổ chức cưới vào tháng Mười.
- Với ai ? - Anh hỏi. Thì ra suốt thời gian đi chơi với anh. Michelle đã hứa hôn với người khác !
- Tôi không biết, hình như một sinh viên ở Princeton. Cô ấy đến đây học cũng là để được gần anh ta.
Michelle đến New York để được gần một sinh viên nào đó ở Princeton ? Thế mà đêm đầu tiên, khi ở trong ký túc xá, cô ấy đã đề nghị anh - và Fenwick đã khuyến khích – giới thiệu phong cảnh nơi đây cho cô ấy vào các chủ nhật. Chủ nhật đầu tiên, - anh đưa Michelle đến tượng Nữ thần Tự do. Trên chiếc thuyền trở về thành phố, Michelle đã mời anh tới thăm căn hộ mà cô ở chung với người đi - người chuyên viết truyện ngắn cho các tạp chí phụ nữ. Và người dì đã đi châu âu từ hôm trước.
- Bà ấy để lại một tủ lạnh đầy, - Michelle vui vẻ nói, ánh mắt mời mọc, - chúng ta sẽ ăn tối với nhau. - Cô khúc khích cười - Em hy vọng là anh biết pha cà phê.
- Anh sẽ pha cà phê, - Harry hứa, bất chợt thấy rạo rực khắp người chen lẫn sự e sợ. Liệu Michelle có biết rằng anh chưa hề ngủ với người phụ nữ nào? Anh tự hỏi mình với sự bối rối khổ sở. Rồi anh thấy yên tâm phần nào bởi đã nghe Izzy khoe khoang quá nhiều về những cô điếm và những gì mà hắn đã làm với họ.
Bà dì Michelle sống trong một căn hộ ở Fifth - Avenue. Harry ngạc nhiên trước hàng dẫy đồ cổ xinh đẹp. Trong nhà bếp, anh gặp chiếc tủ lạnh đầu tiên.
Anh đặt cà phê đi. - Mỉchelle ra lệnh. Giọng miền Nam của cô nghe du dương, đầy quyến rũ.
- Ý em muốn là mệnh lệnh đối với anh. - Anh nói với nụ cười rộng

mở, cố gắng tưởng tượng xem John Barry(l) sẽ diễn cảnh này như thế nào ?

1. Diễn viên điện ảnh Mỹ.

- Anh nói thật chứ ? - cô thách thức, dừng lại trước chiếc tủ lạnh để ngỏ.

- Em hãy thử xem ? - Anh nói, trong khi tim đập thình thịch.

- Đưa em lên giường và làm tình với em. - Cô ra lệnh, - và sau đó chúng ta sẽ ăn tối.

- Hãy ra lệnh cho đúng. - Anh kéo dài giọng và đỏ bừng mặt khi cô nhìn xuống vùng đáy xương chậu của anh đang phồng to lên.

- Em ra lệnh đúng đấy. - Cô cười phá lên và chìa mặt tới gần anh. Cô hôn thật khác so với một vài cô gái mà anh đã hôn trong các hành lang tối. Anh nhớ những gì Izzy đã nói và hé miệng tìm lưỡi cô.

- Ôi ! Cô lầm rầm khi họ ngừng để thở.

- Em hình dung là anh rất chịu chơi. - Cô cầm tay anh cùng ra khỏi nhà bếp để vào một buồng ngủ.

- Anh có bao cao su không ? - Cô hỏi khi đứng cạnh cửa ra vào.

- Anh không có. - Anh lắp bắp, nhớ rằng Izzy luôn luôn mang theo một cái ở trong ví của hắn.

- Không sao. - Cô xoa dịu, em giấu khối ở đằng kia.

Cả hai hớn hở, nhanh nhẹn cởi quần áo và lăn ra giường. Harry cảm thấy mùi nước hoa kỳ lạ vả tấm vải trải giường bằng tơ lựa.

- Để em. - Cô thì thầm khi thấy anh lúng túng với chiếc bao cao su. - Ôi, anh yêu, em không thể đợi được nữa.

Anh đã nghĩ tới việc này nhiều lần. Izzy khoe rằng đã làm tình từ lâu rồi. Còn anh, giờ đây anh đã nằm trên giường với Michelle... Suốt năm chủ nhật qua, sau hàng giờ ngắm cảnh, họ trở về căn hộ của Michelle và lại làm tình với nhau. Trong những ngày còn

lại, anh như kẻ mộng du, thèm khát, chờ đợi. Thậm chí việc giành được bằng tốt nghiệp một tuần trước đó cũng không thể sánh được với những giờ phút nằm bên Michelle. Cô ta luôn luôn ham muốn và thật giỏi giang trong nghệ thuật làm tình. Vậy mà bây giờ Michelle đã ra đi, không một lời tạm biệt. Tất cả chỉ vì anh không phải là gã sinh viên giàu có nào đó ở Princeton.

Harry Newhouse ở khu Đông Hạ là gã nào đó mà cô sẽ kể lại với bạn bè khi trở về nhà. Anh thấy mặt mình đỏ bừng khi tưởng tượng những gì Michelle kể về họ trong những lúc thân mật nhất. Izzy nói rằng phụ nữ kể với nhau mọi chuyện. “Harry ạ. Họ tồi hơn nam giới".

Giờ đây, áo khoác trên tay, anh bước về phía cửa hàng ăn, nơi anh sẽ gặp Katie. Anh đã không có dịp để kể với nàng rằng ông già Ryan không cất nhắc anh nữa. Nhất định nàng sẽ giận anh. Những gì đã xảy ra giữa anh và Michelle không liên quan tới tình cảm của anh với Katie. Nàng là cô gái ngoan, còn Michelle là một người đàn bà nhơ bẩn được bọc trong nhung lụa.

Anh bước chầm chậm khi gần tới cửa hàng. Katie vẫn chưa tới. Mọi lần nàng đều đến trước. Anh thả tay vào túi lấy hai xu mua tờ Tin tức hàng ngày. Anh cố gắng tập trung vào các hàng chữ trên đó, nhưng hôm nay đầu óc anh lộn xộn, không làm được cả việc này.

Ngó quanh, Katie phát hiện ra Harry đứng trước cửa hàng ăn uống, đang đọc báo. Nàng hiểu tại sao Michelle muốn đi với Harry. Tất cả các cô gái trong lớp tiếng Pháp đều ngẩng đầu lên khi Harry bước vào phòng.

Dường như cảm giác được sức nặng cái nhìn đó, Harry quay về phía Katie. Đôi mắt màu nâu của anh sáng lên. Vô tình anh đưa tay vuốt mái tóc đen rối bời. Nụ cười của anh thật quyến rũ. Ngay

lập tức, sự có mặt của Harry làm cho Katie cảm thấy mọi cố gắng giữ bình tình của mình tan biến hết.
- Katie trông em nhợt nhạt quá. - Anh nói vẻ lo lắng. - Điều gì xảy ra vậy.
Nàng kể cho anh nghe vắn tắt, ngắc ngứ từng câu. Nàng cố ghìm nước mắt, cảm thấy sự giận dữ và mối đồng cảm của anh.
- Lão già thô bỉ ! - Mặt Harry đỏ bừng. Katie chưa từng nghe anh dùng lời lẽ như vậy. - Katie, lão ta đã... - anh ngập ngừng, không nói thành lời.
- Không ! - Nàng cố gắng kiềm chế, hai gò má đỏ ửng. - Bà Kornfeld về nhà đúng lúc.
- Em sẽ không về nhà ấy nữa, - Harry bảo và choàng một tay quanh eo nàng.
- Harry, vậy thì em đi đâu ?
Nàng nhớ là mình có một ít tiền ở nhà băng. Nhưng thật khó mà tìm được buồng trống bấy giờ. Mọi người đang nói về nạn khan hiếm nhà cửa trong thành phố.
- Chúng ta sẽ xem xét sau, nhưng em sẽ không trở về nhà Kornfeld nữa.
Anh ra hiệu gạt bỏ câu chuyện nặng nề đó và nói vui vẻ.
- Chúng ta mua xúc xích và xalat khoai tây ở đây, sau đó đến cửa hàng Ratner s mua bánh mì. Không thể thiếu bánh mì Ratner trong bữa picnic của chúng ta.
Vẫn còn bàng hoàng về cuộc chạm trán với Abe, Katie cảm thấy sự buồn rầu là lạ của Harry thấm trong những lời bông đùa của anh. Nàng đợi cho đến khi họ tới góc riêng ưa thích ở Công viên Trung Tâm, sau khi đã bày biện bữa picnic xong xuôi mới dò hỏi.
- Anh không được lên chức nữa, - Harry thốt ra. - Ông già Ryan nói rằng phải để cái chân đó cho cháu trai của một khách hàng.

- Anh sẽ tìm được một việc tốt hơn, Harry ạ. - Katie an ủi. - Thời gian sẽ ủng hộ anh.
- Anh sẽ bắt đầu lại từ đầu. - Harry ngập ngừng như đang cân nhắc điều gì. - Anh phải thay đổi cuộc sống, Katie ạ. Phải có cái gì đó xứng đáng cho chúng ta, hơn là làm những việc xoàng xĩnh và sống ở khu nhà chung cư. Vì vậy, mỗi tuần một lần, chúng ta nên đi dọc hành lang của một khách sạn sang trọng và giả dụ rằng mình là loại người nào đó mà không bao giờ mình sẽ trở thành, nếu không khởi sự từ bây giờ.
- Thì anh sắp vào Đại học Thành phố rồi. - Nàng nhắc anh, bối rối trước biểu hiện bồn chồn của anh. Cuộc sống của họ đã được định trước... Cả hai sẽ học đại học ban đêm. Một ngày nào đó anh sẽ là luật sư, nàng sẽ là nhà hoạt động xã hội. - Khi có bằng đại học anh sẽ...
- Anh không muốn đợi, - Harry quả quyết- Anh đã đọc về bang Texas. Người ta đến đó để trở nên giàu có sau sáu tháng. Báo chí đăng đầy rẫy những câu chuyện thần tiên đó. Katie, điều đó cũng không thể xảy ra với chúng ta.
- Chúng mình không thể đến Texas được- Katie lắp bắp.
Nét mặt Harry dịu lại.
- Ta sẽ cưới nhau. Có nhau, ta đủ sức làm mọi việc. Ta sẽ thông báo trước một tuần, rồi cưới, và khởi hành đi Texas.
- Vậy thôi à ? - Những cảm xúc trái ngược nhau suýt làm Katie nghẹ thở. Harry muốn cưới nàng. Nhưng làm sao họ có thể đi xa hàng ngàn dặm, không nghề nghiệp, chỉ với một chút ít tiền ? Còn trường Đại học ? Liệu họ có học được trường ban đêm ở Texas không ? Đi tàu hoả đến Texas sẽ cũng tốn khá tiền. Nhưng Harry nói rằng họ sẽ cưới nhau.
- Chúng mình không đi tàu hoả- Harry tính toán- Ông già Ryan sắp

bán ô tô để mua một chiếc Franklỉn mới. Ông ta cũng cảm thấy có lỗi với anh nên có thể sẽ bán rẻ cho anh. Chúng mình sẽ mua một chiếc lều và cắm trại dọc đường đi. Katie, bây giờ anh lại thấy sung sướng là ông già đã không cất nhắc anh. Bây giờ chúng ta sẽ làm những gì mà chúng ta muốn. Và em cũng sẽ không quay trở vê nhà Kornfeld nữa. Anh sẽ kể cho chị họ anh những gì đã xảy ra với em và chị ấy sẽ cho em ngủ trong phòng khách, cho đến khi chúng mình rời thành phố. Chị ấy sẽ vui mừng vì cuối cùng anh cũng đi khỏi và Izzy sẽ có buồng riêng.

- Harry, anh tin chắc chứ - Nàng cảm thấy vừa mừng, vừa sợ. Mừng sẽ là vợ Harry nhưng sợ cho tương lai bấp bênh.

- Anh tin. - Anh ôm vai nàng và kéo mặt nàng lại - Anh tin rằng mọi việc sẽ tốt lành khi anh hôn người vợ tương lai của mình.

- Em cũng nghĩ là mọi việc sẽ tốt lành - Katie vui lây và chìa môi cho anh. Họ hôn nhau chiếc hôn đầu tiên. Chẳng có gì xấu khi mình hôn chồng mình. Katie tự nhủ.

Mặc cho điều gì xảy ra, nàng đã có Harry bên mình. Đó mới là điều thực sự quan trọng.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Hai

Katie cùng Harry quay trở lại nhà bà Kornfeld. Nàng thu xếp đồ đạc vào chiếc va ly mà nàng và Harry vừa mua. Katie cho bà Kornfeld biết nàng sẽ ở lại nhà họ hàng Harry cho tới ngày cưới. Bồi hồi, Katie cầm chiếc bình trồng phong lữ thảo của mẹ nàng xưa kia, được nàng chăm sóc, nâng niu năm này qua năm khác. Sự tiếp đón nồng nhiệt của các anh chị em Harry làm cho Katie xúc động trào nước mắt. Nhưng khi nằm trên chiếc ghế xô pha làm giường tạm, nàng lại bị dằn vặt bởi những nỗi nghi ngờ. Mẹ nàng muốn nàng phải tốt nghiệp đại học, đó chính là mơ ước lớn nhất của bà. Còn mơ ước của chính nàng là trở thành một nhà hoạt động xã hội thì sao ? Những nhà hoạt động xã hội nhiệt tình làm điều thiện cho người khác luôn là thần tượng của nàng. Nàng đã tự hứa với mình, một ngày nào đó, sẽ theo chân họ. Rồi lại còn ước mơ của Harry về trường Luật nữa. Liệu anh có chịu từ bỏ không ? Liệu một ngày nào đó Harry có đổ lỗi cho nàng, rằng vì nàng mà anh phải từ bỏ ý định vào học trường Luật để đến Texas. Điều gì sẽ xảy ra với họ ở nơi xa xôi tới hai nghìn dặm ? Liệu có phải họ đang mắc một sai lầm khủng khiếp ?
Trước sự can ngăn của Sophie Hirsch, họ từ bỏ ý định ban đầu là tổ chức đám cưới ở Toà thị chính. Sophie cả quyết : "Gia đình em chắc chắn là muốn một giáo sĩ làm lễ cưới cho em. Chúng tôi sẽ lo liệu mọi thứ, tổ chức một đám cưới nhỏ ở ngay căn hộ này".
Sáng thứ hai, Katie và Harry đi làm, thông báo cho mọi người biết về đám cưới của họ. Tối đến, Harry về nhà, báo cho Katie biết là anh đã mua chiếc xe Ford cũ của ông già Ryan.
- Anh mua rẻ như đã nói với em, - Harry reo vui - Ông già rất mừng là đã kịp bán nó trước khi vợ ông sờ tay vào. Bà ấy muốn học lái xe.
Harry lắc đầu với vẻ giễu cợt nhẹ nhàng. Katie tự bắt mình phải im lặng. Tại sao bà Ryan lại không nên học lái xe ? Trong chiến tranh, phụ nữ đã từng lái xe cứu thương và xe vận tải. Bây giờ họ bị coi là không có khả năng lái xe. Đàn ông không muốn thừa nhận thời thế đang thay đổi.
- Hãy nhìn xem, Katie, - Harry nói - Một tuần nữa, chúng ta sẽ lên xe của chúng ta và khởi hành đi Texas.
- Em không thể đợi được nữa - Katie nói với vẻ nóng ruột. Tuy vậy

trong tâm trí nàng vẫn vương vấn một câu hỏi, liệu nàng và Harry có sắp làm một chuyện điên rồ không ? Texas xa xôi quá. Nếu như họ có nhận ra sai lầm thì cũng khó lòng mà quay trở về. Thật lạ lùng, Katie nghĩ rằng nàng đang xa rời những kỷ niệm về mẹ, bằng việc bỏ lại đàng sau cái thế giới mà họ đã từng chung sống.
- Tối mai chúng mình sẽ đến cửa hàng bán dụng cụ cắm trại. Harry giảng giải - Chúng mình sẽ mua một chiếc lều và một chiếc bếp, những thứ mà người ta mang theo khi cắm trại, và một vài chiếc phích.
- Harry, - Katie lo lắng hỏi - Làm sao anh biết đường đi ?
- Anh đã vạch xong đường đi rồi - Harry nói với vẻ hài lòng. Cả nước có khoảng hai triệu tám trăm ngàn dặm đường quốc lộ đi từ một đại dương đến một đại dương khác. Anh đã biết chính xác phải đi theo đương nào.
- Chúng mình sẽ đi mất bao lâu ?
- Khoảng hai hoặc ba tuần. Dù sao chúng ta cũng sắp được chiêm ngưỡng toàn bộ đất nước. Đó sẽ là điều đáng để chúng ta ghi nhớ suốt đời.
Vài ngày tiếp theo trôi qua nhanh chóng. Chiều chủ nhật, Katie trang điểm cho đám cưới của mình trong buồng tắm của Hirsches. Nàng có thể nghe thấy những âm thanh và giọng nói trong phòng khách chật chội, nơi các anh trai họ của Harry đang thực tập tiến hành lễ Chupah* do một giáo sĩ cử hành. Thậm chí ở tận trong nhà tắm, khi đang ngắm mình trong gương, nàng vẫn ngửi thấy mùi hương nồng nàn của những bông hoa cẩm chướng mà Izzy vừa mua về. Mùi hương thật không hợp với mùi thịt ninh đang toả ra từ nhà bếp.
Harry gõ cửa, báo cho nàng biết là giáo sĩ đang đợi để làm phép cưới. Các chi tiết cử hành đã được vạch ra với một nghi lễ cảm động. Cha của Izzy hộ tống Harry tới Chupah còn mẹ anh ta thì đi cùng Katie. Bốn anh em trai giữ Chupah còn em gái duy nhất của Izzy - người đang mang đến đám cưới một bó nụ hồng đóng vai hầu gái danh dự.
Người giáo sĩ hướng dẫn cô dâu chú rể làm lễ. Trong cái nóng ngột ngạt của chiều chủ nhật, Katie cảm thấy chiếc áo sơ mi màu ngọc bích của nàng như treo trên hai xương lưỡi hái. Cuối cùng, giáo sĩ cũng kết thúc buổi lễ. Nàng và Harry đã là vợ chồng.
- Hôn cô dâu đi. - Izzy ra lệnh cho Harry- Rồi sau đó đến lượt tôi.
- Còn trẻ quá mà đã làm vợ làm chồng- Sophie xúc động nói trong khi hôn Harry và Katie. - Nhưng các em thông minh và ham làm việc. Cuộc sống của các em rồi sẽ tốt đẹp.
- Mẹ ơi, mang thức ăn ra đi chứ- Chồng Sophie gọi, giọng có vẻ trách móc - Đừng quên mang chai rượu Snap mẹ nhé.

- Được rồi, được rồi- Bà mẹ vội vã đi vào trong bếp.
- Anh chị chưa nói cho tôi biết là sẽ qua đêm tân hôn ở đâu - Izzy trêu họ. Tôi hứa là sẽ không làm hỏng cửa đâu.
- Chúng tôi có một buồng ở khách sạn Plaza - Harry nói với vẻ tự tin, trong khi Katie nhìn xuống đất.
- Anh chị sẽ qua đêm ở khách sạn Plaza ? - Izzy trợn tròn mắt.
- Trừ khi nó bị cháy chúng tôi mới ra ngoài - Harry thích thú trước cái tin giật gân mà - anh tung ra.
- Chà ! Một đêm ở khách sạn Plaza ngốn mất số tiền nhiều hơn anh kiếm được trong một tuần - Izzy nói với vẻ ghen tị.
- Thế nhưng tôi cưới vợ bao nhiêu lần ? - Harry sung sướng.
Bản thân Katie cũng bị sốc trước quyết định của Harry. Nhưng nàng hiểu.
- Có thật là anh chị sẽ đi ôtô đến Texas không ? - Cậu em út của Izzy hỏi với vẻ thèm muốn.
- Ngày nay mọi người đều đi ôtô, - Harry kéo dài giọng - Mọi thành phố đều dành những nơi cắm trại cho du khách nghỉ qua đêm.
- Thật là tuyệt Izzy chặc lưỡi vừa lúc bà mẹ bước vào phòng khách với một khay thức ăn. Những miếng thịt ức quấn hành, thịt bò hun khói thái dày. Nước giầm hoa quả và rượu Uytki. Một chai Snap để chúc mừng cô dâu, chú rể.
Hai tiếng đồng hồ sau, Katie và Harry về phòng tân hôn ở khách sạn Plaza.
Đó là một căn phòng nhỏ nhất và rẻ nhất trong khách sạn, nhưng dù sao cũng vẫn là Plaza. Trong những chủ nhật trước đây, khi Katie và Harry đứng lẫn với nhưng người khách tham quan ở hành lang, nàng chưa bao giờ tưởng tượng ra mình sẽ qua đêm ở một trong những phòng này. Nàng ngắm nghía với vẻ thán phục, cố gắng không để lộ sự bỡ ngỡ trước những đồ đạc sang trọng, những tấm rèm cửa đắt tiền và những tấm thảm quý.
Katie giật mình khi thấy Harry thưởng một món tiền hậu hĩnh cho hầu phòng khi gã mang lên cho họ hai chiếc túi nhỏ.
- Katie, chúng ta được như ý. - Harry kéo nàng lại vẫn với vẻ lớn hở.
- Em hơi sợ. - Katie thú nhận.
- Sợ đi đến Texas hay sợ đám cưới? - Harry đùa cợt.
- Sợ xa nhà. - Nàng đáp, đôi mắt ánh lên nụ cười. - Em không sợ là đã có chồng.
- Em là cô gái hiện đại, không có gì làm cho em phải sợ cả.
Katie ngạc nhiên khi thấy sự hứng thú trong nàng biến mất. Đồng thời nàng cũng cảm thấy sự tự chủ ở Harry.
- Còn sớm quá, - anh nói mà không nhìn nàng. - Mặt trời mới đang xuống.

Có phải Harry cho rằng thật trơ trẽn khi làm tình lúc trời còn sáng. Họ có thể kéo rèm che và cho rằng trời đã tối. Họ đã là vợ chồng của nhau rồi cơ mà. Erin ở cửa hàng đã nói cho Katie hiểu tất cả về đêm tân hôn. Trong khi các cô gái khác cười khúc khích, Erin thề rằng nó rất thú vị. "Nó chỉ đau một lúc, còn sau đó... ". Khi họ đã là vợ chồng, không có gì xấu nếu làm việc đó.
- Liệu từ đây mình có nhìn thấy công viên không ? - Nàng hỏi.
- Không - Harry giảng giải - Những buồng đó đắt hơn nhiều- Anh ngập ngừng - Em có biết chúng ta nên làm gì không, Katie ? Chúng ta nên ra ngoài để tạm biệt thành phố. Chúng ta sẽ lên đường vào sáng mai.
- Đồng ý - Nàng gật đầu.
- Chúng ta sẽ đi xe lửa xuống phố - Anh vạch kế hoạch - Rồi sẽ đi bộ đến giữa cầu Brooklyn. Đó là nơi chúng ta tạm biệt thành phố.
Họ rời khách sạn, tay nắm tay, bước đi. Họ tới cầu khi hoàng hôn đang xuống trên bầu trời New York. Họ theo lối đi bộ đến giữa cầu. Ô tô xe điện chạy lướt qua, chỉ có họ là khách bộ hành. Hoàng hôn nhuộm hồng tất cả cảnh vật, tạo nên một vẻ đẹp có nét gì huyền bí.
Katie và Harry cô đơn trong lối đi của khách bộ hành. Yên lặng ngắm nhìn thành phố. Hoàng hôn chuyển dần thành bóng tối. Rồi hàng triệu ngọn đèn như cùng được bật sáng một lúc. Những dãy đèn dài vô tận phác hoạ hình dáng cây cầu.
- Tạm biệt New York ! - Harry khẽ nói. - Khi chúng ta trở lại đây, chúng ta sẽ giàu có.
- Tạm biệt New York. - Katie nói với sự hoà lẫn của nỗi khát khao và lòng can đảm. - Một ngày nào đó, chúng ta sẽ trở lại.

*****

Bỗng trong một thoáng Katie cảm thấy ngại ngần khi bước ra khỏi buồng tắm để vào giường ngủ.
Harry đang đợi nàng trên giường. Chiếc áo ngủ bằng the trắng nàng mặc là quà tặng chia tay của một bạn gái ở cửa hàng. Nỗi ngại ngần cua nàng biến mất khi cảm nhận ánh mắt Harry lướt khắp thân thể mình.
Katie, em đẹp lắm. - Anh thì thầm, hất tấm chăn sang một bên. - Cô dâu xinh đẹp của anh.
- Người chồng đẹp trai của em, - Katie khẽ nói với vẻ lơ đãng.
Nàng cảm thấy như thể mình là một nhân vật trong phim. Nàng không thấy xấu hổ. Các cô gái hiện đại phải tận hưởng đêm tân

hôn của mình.
- ôi ! Harry. Em không thể tin là mọi việc đã xảy ra như vậy.
- Còn nhiều hơn thế nữa, - Harry cười- Em chưa thấy hết đâu.
Harry là một người tình nồng nàn, anh chia sẻ với Katie sự khoái lạc và nỗi đam mê.
- Ôi. Katie, Katie. - Anh ôm ghì nàng với sức mạnh không ngờ.
Cuối cùng họ như rơi vào cõi hôn mê.
- Em không biết rằng lại tuyệt đến như vậy.
Katie nói và thầm tự hỏi liệu Harry đã ngủ với bao cô gái khác rồi ? Nhưng điều đó cũng không hề gì. Bây giờ anh là chồng nàng. Erin nói rằng tất cả đàn ông đều ngủ với những cô gái khác trước khi họ cưới vợ. Nhưng nàng hài lòng với Harry. Và anh cũng ngạc nhiên khi thấy Katie hứng thú với chuyện làm tình. Ai đó nói rằng nhiều phụ nữ làm việc đó với thái độ chịu đựng.
Nàng ngủ trong cánh tay chồng, chân quấn vào anh, tấm chăn tuột đâu mất. Nàng tỉnh dậy khi chuông điện thoai reo vang. Trời đã sáng vì có những tia nắng rọi nơi chân giường.
- Không có gì đâu, - Harry với qua người nàng để nhất ống nghe. - Anh dặn họ đánh thức mình dậy vào lúc sáu giờ.
Katie thầm cảm phục chồng. Anh sắp xếp mọi việc thật chu đáo. Nàng không bao giờ nghĩ tới việc báo gọi điện thoai để đánh thức.
- Chúng ta sẽ trả buồng, ăn sáng ở quán ăn tự động và lên xe. - Harry nói trong khi kéo nàng lại gần.
- Harry, - nàng nhắc nhở trong khi môi anh đang tìm môi nàng. - Anh nói chúng ta phải lên đường lúc 7 giờ.
- Bởi vậy chúng ta sẽ phải yêu nhau ngay bây giờ - Anh trêu nàng và đưa tay kéo dây lưng áo ngủ của nàng. Nàng quên hết, quấn chặt lấy anh.
Bảy giờ rưỡi sáng họ đã trên đường phóng về phía chiếc phà sẽ đưa họ tới New Jersey.
- Harry! Em chưa từng đặt chân đến bang khác.
Nàng chưa bao giờ đi quá Coney Island thì đúng hơn.
- Em sắp sửa đến rất nhiều bang, - Harry sôi nổi. - Chúng ta sẽ đóng vai một cặp khách du lịch đi tham quan đất nước.
Katie nghe thấy tiếng chuông khi họ lên phà. Đôi mắt nàng như dán vào phía bờ sông đang lùi dần về phía sau. Họ đang để lại đằng sau tất cả nhưng gì thân thuộc xưa nay. Nhưng liền đó, một nụ cười thách thức nở sáng ngời trên gương mặt nàng. Nàng không việc gì phải sợ. Bên cạnh đã có Harry - chồng nàng.
Đến New Jersey, Harry đi theo đường Lincoln. Anh làm ra vẻ tự tin nhưng Katie vẫn nhận thấy sự căng thẳng trên gương mặt anh.
- Đây rồi, - anh nói và chỉ dấu hiệu đỏ - trắng - xanh. - Chúng ta đang trên đường tới Chicago.

Katie như bị thôi miên trước những cảnh vật đang lướt qua : những cây cao rậm rạp, những khoảng đất rộng rãi. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy nhiều đất như vậy.
- Harry. Em không thể tin có những khoảng không thoáng đãng thế này. Chúng mình thì sống trong những cái hộp nhỏ khốn khổ, cái nọ chồng lên cái kia.
- Không phải nhà cửa ở New York đều giống như của chúng ta. Những người ở khu phố trên sống trong những căn hộ chiếm hết một tầng, đôi khi cả hai tầng, đó là biệt thự của những người giàu có.
Katie nhận thấy sự ghen tị trong giọng nói của anh.
- Với những khoảng đất rộng như thế này vây quanh, chúng ta cũng là người giàu có. - Nàng ngả người về phía trước, nhìn như uống lấy cảnh vật. - Harry liệu một ngày nào đó chúng mình có đất riêng không?
- Anh dám đánh cuộc là sẽ có. - Một tay anh rời vô lăng để vuốt ve tay nàng - Có thể còn là đất có dầu, và cả trại nuôi gia súc rộng hàng ngàn mẫu.
Nhưng họ đang tới Texas và rất ít tiền. Tại sao nàng không thấy được những phương kế mà Harry nhận thấy. Nếu như họ giàu lên một cách nhanh chóng ? Hay lại còn tệ hơn cả bây giờ ? Nhưng dù thế nào, nàng vẫn ở bên Harry. Và họ đang ra khỏi Lower East Side.
Xe chạy lướt qua thành phố Princeton. Katie cho rằng đây là thành phố cổ kính và quyến rũ. Ở đây có một trường đại học rất thú vị - Harry nói với Katie bằng giọng khinh bạc - Trường Đại học Princeton, một trong những trường nổi tiếng của nước Mỹ.
Katỉe cảm thấy buồn trong chốc lát. Liệu Harry có lấy làm tiếc là đã rời bỏ trường Đại học Thành phố và trường Luật?
Họ theo đường Lincoln qua Trentro đến Philadelphia.
- Trừ New York, Philadelphia và Pittsburgh, đường Lincoln chạy vòng qua mọi thành phố lớn. - Harry nói khi họ đã qua Philadelphia và đang kiếm chỗ dừng để ăn trưa - Bằng cách này, chúng mình tiết kiệm được nhiều thời gian.
Sau mười sáu năm sống ở nơi đông đúc, bụi bậm, Katie bị cuốn hút bởi những hiểu biết mới mẻ về đất nước và con người Mỹ. Suốt hàng dặm dài, họ chỉ thấy những cánh đồng phì nhiêu, những cánh rừng bạt ngàn và đôi khi là những trang trại. Katie mỗi lúc cảm thấy yêu mến hơn những ngọn đồi, thung lũng, những nông trại và bầu không khí trong lành, thoáng đãng.
- Harry, em không thể tin được lại có những miền đất như thế này.
- Hãy tin đi, - Harry cười rạng rỡ, - và chúng ta cũng sắp cắt lấy một mảnh cho riêng mình.

Sự quan tâm hàng đầu của Harry là duy trì tốc độ 40 dặm một giờ mà anh đã tự mình ấn định. Không chấp nhận rằng mình đã mệt, mặc dù Katie cũng nhận ra là anh có dấu hiệu mệt mỏi, anh vẫn kiên quyết lái xe đến tận lúc mặt trời sắp lặn, khi Katie phải ra lệnh cho anh dừng lại để nàng chuẩn bị bữa ăn.
- Mình cắm trại trong rừng có hay hơn trú tại một nơi nào đó trong thành phố không? - Harry hỏi với vẻ thuyết phục - Anh đã đọc, hình như trong tập san văn học thì phải, là khách du lịch đang phàn nàn nhiều khu cắm trại mất vệ sinh.
- Em cũng thích cắm trại trong rừng hơn - Katie nhiệt tình hưởng ứng. Giống như Harry nàng cũng ý thức được túi tiền của hai vợ chồng có hạn - Đây sẽ là ngôi nhà nhỏ của riêng chúng mình đêm nay.
Harry hứa rằng khi nào thời tiết xấu thì ban đêm họ sẽ ngủ trong các "nhà du lịch" nằm dọc theo đường. Những "nhà" đó rẻ hơn khách sạn. Trong đêm đầu tiên của cuộc hành trình này, họ dựng lều trong rừng, cách đường cái chỉ hơn chục mét.
Sung sướng với ý nghĩ rằng đây là bữa tối đầu tiên làm cho chồng mình, Katie nấu ăn trên chiếc bếp nhỏ dành riêng cho khách du lịch. Họ ngồi trên tấm chăn ngắm nhìn hoàng hôn đang chuyển dần sang đêm tối. Bầu trời lấp lánh những vì sao trong khi họ tưởng tượng rằng đang thưởng thức món súp Campbeel đóng hộp và món xúc xích Đức trong phòng ăn của khách sạn Ritz hay St. Regis ở New York. Trước khi ngủ họ làm tình trong bầu không khí tỉnh mịch đầy hương thơm của nhựa thông và hoa dại mùa hè.
Những ngày sau họ đều nghỉ đêm theo kiểu đó, trừ những đêm mưa, thì nghỉ trong "nhà du lịch Katie và Hary cố gắng tránh những "nhà" đó. Mặc dù một số nơi cũng sạch sẻ và thuận tiện, nhưng một cặp vợ chồng đứng tuổi nói với họ rằng đa phần chúng rất bẩn.
Hãy nhìn các ngấn bẩn trong bốn tắm của nó và đừng bước quanh nó bằng chân trần - Bà vợ thông báo.
Người chồng phàn nàn.
- Ở chỗ tôi đêm qua, không thể nào ngủ liền giấc được nửa giờ. Những ông nông dân ngáy ghê quá.
Cứ khoảng ba hoặc bốn ngày một lần, họ tự thết mình một bữa ăn rẻ tiền trong các nhà hàng hay mua thêm xúc xích hoặc kem ở dọc đường. Họ tìm đến những con suối sạch sẽ để tắm. Những ngày thật mệt mỏi, họ đến rạp xem phim với giá 25 xu mỗi vé.
Đến Chicago, họ rời đường Lincohn đi theo đường Jefferson. Họ phóng xe về phía Nam, đến Kansas, qua những cánh đồng lúa mì và ngô trải dài. Katie vẫn bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của đất. Nàng nhìn không dứt vào những ruộng lúa mì đang lớn uốn mình theo

làn gió. Thật là tuyệt vời - nàng nghĩ.
- Đó là lúa mì mùa đông - Harry bảo. - Nó được gieo vào mùa thu, ngừng phát triển trong suốt mùa đông và lại lớn lên tiếp trong mùa xuân. Em thấy đây, lại sắp mùa gặt đến nơi.
Mỗi ngày họ thêm bị kích thích về mảnh đất mình sẽ tới vả có hôm Harry đã phóng tới 300 dặm trong một ngày để đến Kansas City.
- Ngày mai sẽ dễ dàng hơn, - Harry hứa khi họ đã nằm trong lều nghỉ đêm - Chỉ còn 134 dặm là đến Emporia.
- Harry ! Chúng mình sẽ làm gì khi đến Texas ? - Mong mỏi, nhưng khi gần đến đích, Katie lại thấy lo âu.
- Chúng ta sẽ kiếm một chỗ để ở - Anh bình thản trả lời - Sau đó chúng ta sẽ đi tìm việc làm.
Anh im lặng một lúc.
- Ở Texas, các ông chủ trả lương cao cho những người làm việc ở mỏ dầu - Harry nói với giọng khinh bạc - Anh sẽ không làm việc ở văn phòng luật. Chúng ta sẽ để dành tiền và mua đất riêng. Nếu may mắn, chúng ta sẽ tìm thấy dầu. Chúng ta còn phải học hỏi nhiều. Nếu chịu khó đọc sách và lắng nghe mọi người, chúng ta sẽ trở nên hiểu biết và giỏi giang, Katie ạ.
Cả hai vợ chồng đều có cảm giác nao nao của sự mạo hiểm khi họ vượt qua làn ranh giới vào bang Texas. Đây là xứ sở của bông. Những cánh đồng dọc hai bên đường trồng toàn bông, những cây bông cao ngang đầu người, có quả sắp chín. Vụ thu hoạch bông sẽ bắt đầu trong một hai tuần tới.
Bông là Vua ở Texas.
Ở vài dặm đường phía dưới, Harry phải hỏi thăm những người ở trạm sửa xe để tới Dallas. Mặt trời chói chang làm cho chiếc xe Ford giống như một cái lò. Mùa hè Texas có thể giết người. Hai lần họ đi lạc đường và phải quay lại. Nóng và mệt, Harry nguyền rủa sự chậm trễ này. Đến chập tối anh nghĩ rằng họ đã ở ngoại ô của Dallas, nơi họ có thể tìm một "nhà du lịch" ở bên đường.
- Anh chỉ muốn ngâm mình vào bồn tắm, - Harry thừa nhận trong khi mồ hôi làm tóc anh ướt đẫm, chảy ròng ròng xuống cổ, khiến áo sơ mi của anh dính sát vào lưng.
- Hay lả chúng ta dừng lại ở trạm phía trước ? - Katie đề nghị. - Em thấy khát quá.
- Chắc chắn rồi ! - Harry bỏ mà tay khỏi vô lăng, sờ vào túi. - Chúng ta sẽ uống xô đa nhé.
- Mình sẽ uống chung một chai, - Katie quyết định. - Rồi sẽ uống thêm sau.
- Anh nghĩ rằng "Con ngựa già" của chúng ta cũng cần được nghỉ chút ít.
Đột nhiên, Harry hoảng hốt.

- Máy nóng quá.
Khi họ còn cách Dallas khoảng hơn 30 dặm thì chiếc xe kêu cành cạch rồi dừng lại.
- Sao vậy anh ? - Katie hỏi, lo sợ trước sự nổi loạn đĩa của chiếc Ford. Họ cũng gặp một vài trục trặc dọc đường, nhưng chưa lần nào nó chết máy kiểu này.
- Anh không biết. - Harry cau mày. Anh đang lúng túng cũng như Katie, lo sợ phải tốn một phần trong số tiền ít ỏi của họ để cho chiếc xe chạy tiếp được. Hy vọng là chỉ vì máy nóng quá. - Anh sẽ đổ cho nó ít nước . - Harry nói với vẻ lãnh đạm.
- Anh có thể xin nước ở trang trại đằng kia kìa.
Ngôi nhà nhỏ lợp gỗ ván trắng nằm gần đường đi, những cây phong lữ thảo trồng trong chậu leo lên vòm cổng và những tấm rèm rung rinh trong cửa sổ để ngó. Những vết sơn bẩn vấy lên tường và một bên cổng xệ xuống. Ngô mọc cao sau ngôi nhà đến ngút tầm mắt. Một phụ nữ cao gầy trong bộ đồ vải bông xuất hiện trước cổng. Hai tay bắt chéo, bà chăm chú nhìn, trong khi hai vợ chồng bàn bạc.
- Không nổ được máy đâu, nếu như không đổ cho nó ít nước. - Người phụ nữ nói. - Mang chiếc can đến mà lấy nước trong bếp. Chúng tôi có nước máy đấy - Bà nói với nụ cười tự mãn.
- Cám ơn bà. - Harry bước xuống xe. Katie cũng mở cửa bên phía nàng và ra cùng anh. Ít có những nông dân mà họ gặp dọc đường lại có thái độ thân thiện như thế này. Có thể người phụ nữ này sống độc thản. Katie nghĩ với lòng trắc ẩn. Ngôi nhả cuối cùng mà họ đi qua đã cách đây tới hai dặm.
- Anh chị cũng có vẻ nóng bức lắm. - Người phụ nữ nói khi họ đi đến. Bà ta có vẻ đã già. Làn da bị đốt cháy bởi mặt trời mùa hè Texas. Bàn tay nổi rõ mạch máu và trông thô ráp.
- Ngôi tạm xuống thềm. Tôi sẽ mang nước chanh tới cho.
Họ nhanh chóng biết được rằng chủ nhân của ngôi nhà tên là Amelia Stone. Bà goá chồng đã ba năm nay vả đang cố gắng điều hanh trang trại với sự giúp đỡ của hai người đàn ông làm thuê mà họ vừa bỏ đi sáng nay.
- Họ muốn làm việc ở thành phố. - Bà ta cằn nhằn. - Ở đó họ kiếm được nhiều tiền hơn. Họ bỏ tôi mà đi, không đếm xỉa gì đến việc ruộng ngô ngoài kia sắp phải thu hoạch.
Katie ngồi với Amelia Stone trong khi Harry quay lại chỗ chiếc xe và thử nổ máy. Sau một hồi cố gắng vô ích, anh quay lại.
- Anh cũng chẳng hiểu nó hỏng cái gì. Có thể do nóng quá rồi sinh bệnh.
Katie biết rằng Harry đang cố giấu sự lo lắng.
- Anh chị đang đi tìm việc phải không ? – Amelia hỏi. Không đợi trả

lời, bà nói tiếp - Tôi trả lương không hậu lắm nhưng anh chị sẽ có buồng riêng và được ăn uống. Nông dân ở vùng này đang vào thời kỳ khó khăn. Đó là một cuộc chiến đấu thật sự để giữ lấy đất đai của mình, khi mà mùa màng thất bát, mọi thứ khác lại tăng giá. Chúng tôi phải đóng góp gấp đôi mức thuế trước chiến tranh. Ngân hàng đòi nông dân phải trả 8 phần trăm lợi tức trong khi những người ở thành phố chỉ phải trả 5 phần trăm. Điều đó thật phi lý. Song anh làm gì được nào. Nhưng thôi. Anh chị muốn có việc làm không?
Katie và Harry liếc nhìn nhau trao đổi. Ba Stone biết rằng họ đang kẹt, nhưng bà cũng không ép họ làm việc không công. Song bà ấy cũng chưa nói sẽ trả họ bao nhiêu.
- Nhưng chúng tôi sẽ làm gì ? - Harry hỏi ướm.
- Cả hai anh chị sẽ làm việc ngoài đồng. Cũng không nặng nhọc đâu. Nhìn anh chị, tôi đoán rằng cả hai đều không biết gì về đồng áng. Nhưng rồi sẽ biết hết, tôi sẽ làm việc cùng với anh chị.
Bà ta ngập ngừng.
- Tôi sẽ trả mỗi người mỗi đôla một ngày.
Rồi cùng một lúc, bà ta dường như vừa muốn biện hộ đồng thời lại muốn khẳng định một cách kiên quyết.
- Thêm vào đó, anh chị có buồng riêng và giường ngủ.
- Chúng tôi biết ơn bà - Harry chấp thuận.
- Vậy thì hãy mang va li của anh chị vào. Tôi sẽ chỉ chỗ ngủ cho - Amelia vội vã nói - Rồi sau đó chúng ta ra ngoài và cố gắng thu xếp những việc mà hai thằng lười nhác đã bỏ bê hôm nay.
Katie hiểu. Harry muốn họ ở lại đây để xả hơi. Họ sẽ có tiền sửa xe và sau đó, lại tiếp tục lên đường.

Chú thích:
***** *Bàn thờ của người Do Thái. Lễ cưới thường tổ chức dưới bàn thờ, còn gọi là lễ Chupah.*

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Ba

Katie sửng sốt khi biết rằng trang trại của gia đình Stone rộng tới trên dưới ba trăm mẫu. Nó thật nhỏ bé so với trang trại bên cạnh - Stone bảo cái bên rộng một trăm ngàn mẫu - nhưng nó vẫn thật khổng lồ trong con mắt của Katie. Amelia tự hào bởi nhà bà có nước máy, hơi đốt và điện. Bà nói rằng chỉ một phần mười số trang trại có đủ tiện nghi như vậy.
- Chúng tôi đặt điện thoại vào năm cha tôi mất. Năm đó vừa sau chiến tranh, nền kinh tế đang trên đà suy thoái. Công nhân đòi tiền công năm đôla một ngày. Phân bón, máy móc v. v... mọi thứ đều đắt gấp đôi trước chiến tranh. Trong khi đó giá nông sản lại hạ xuống...
Đồ đạc trong nhà Amelia sắm sửa cách đây phải tới bốn mươi năm. Tuy nhiên chúng được giữ gìn cẩn thận, chu đáo. Chiếc ghế xô pha bọc đệm được phủ bên trên bằng những tấm ren. Những chiếc ghế bành sạch bóng được phủ những tấm mạng. Những bức thảm treo trên tường tuy đã bạc màu nhưng rất sạch sẽ.
Katie và Harry ngủ trong căn phòng trước đây hai người con gái của bà Amelia đã ở. Những tấm trải giường và vỏ gối cho thấy chúng đã trải qua quá nhiều lần giặt giũ. Những tấm vải thêu do bà Amelia làm từ hồi còn trẻ treo trang trí quanh tường. Katie để bình phong lữ thảo của mẹ nàng trên chiếc giá mà Harry mới làm bên dưới ngưỡng cửa sổ, nơi ánh nắng buổi sớm sẽ kích thích nó nở hoa.
Nhà bếp là nơi rộng rãi và ấm cúng nhất trong số bốn buồng. Một tấm vải màu sáng phủ trên bàn ăn, tấm rèm cửa sổ in những bông hoa hồng. Tấm thảm nhỏ treo trên tường cũng góp thêm màu sắc cho căn bếp. Ở chiếc giá phía trên bồn rửa, bà Amelia bày đôi tẩu hút thuốc của chồng. Katie hiểu rằng trong những lúc cô đơn, bà đã trò chuyện với những chiết tẩu này.
Harry cố gắng đẩy chiếc ô tô vào một trong nhửng gian nhà phụ và loay hoay với nó trong những lúc không phải làm việc ngoài đồng hay bó cỏ khô cho lũ cừu non mà bà Amelia mới nuôi. Cũng như nhiều gia đình nông dân khác, bà Amelia không mua ô tô.
Mặc dù không quen lao động chân tay, Katie và Harry vẫn thấy thích thú trong những tuần đầu tiên ở trang trại. Họ nhất trí với nhau rằng đây là giai đoạn chờ đợi, một thời gian hợp lý để làm

quen với cuộc sống xa New York. Cả hai người đều say mê vẻ đẹp của thiên nhiên, sự yên tĩnh tuyệt vời và sự kỳ điệu mà đất đai mang đến từ trong lòng nó. Mỗi ngày họ lại có niềm thích thú mới. Lần đầu tiên trong đời họ biết hương vị của những quả dưa chuột vừa hái trong vườn hay những bắp ngô non vừa bẻ ngoài đồng. Amelia là một người đàn bà sâu sắc và tốt bụng. Bà cũng đủ chân thực để thừa nhận rằng trước khi hai người đến đây bà rất cô đơn. Bà ước ao một ngày nào đó, một trong hai người con gái bà cùng với gia đình cô ta trở về trang trại.
- Tôi biết nhiều người nghĩ rằng làm việc ở thành phố, lĩnh lương hàng tuần thì dễ chịu hơn. Không lo lắng trời mưa quá ít hay quá nhiều, giá ngô và lúa mì lên hay xuống. Nhưng ở trang trại, chúng tôi không phải chịu trách nhiệm với ai khác ngoài mình. Năm ngoái, một cặp vợ chồng mà chúng tôi quen đã ba mươi năm nay, cũng là nông dân như chúng tôi bị mất ruộng đất và phải vào thành phố tìm việc. Họ chẳng sung sướng gì đâu. Nhưng nỗi ám ảnh bị phá sản dường như treo trên đầu hầu hết các nông dân. Katie biết điều đó khi đọc những tạp chí nông nghiệp. Tỷ lệ phá sản của các nông trại tăng một cách đáng sợ.
Họ ở ngoài cánh đồng từ bình minh cho đến tận hoàng hôn và thích thú tận hưởng mỗi cảnh mặt trời mọc và lặn với nhiệt tình của người xa thành phố. Họ đồng ý với nhau là không thể bỏ mặc Amelia một mình khi mùa thu hoạch đã đến. Hết mùa, Harry sẽ thuê một thợ cơ khí đến sửa ôtô và họ lại sẽ lên đường đến Dallas.
Vào cuối tháng Chín, trong khi vẫn còn lo lắng giá ngô trên thị trường xuống thấp, bà Amelia lại nhận được hoá đơn thuế mới.
- Con tôi đã trưởng thành và đang sống mãi dưới Houston - Bà cằn nhằn - Tại sao tôi lại phải trả tiền trường học cho con cái của những người khác ? Tôi đã trả phần mình xong rồi.
Sáng hôm sau, sau bữa ăn sáng thường lệ, Amelia Stone đưa ra với Katie và Harry một đề nghị.
- Hai anh chị còn trẻ. Anh chị cũng yêu đất đai như tôi đã từng yêu nó. Nhưng tôi đã quá già và mệt mỏi, không thể tiếp tục làm việc được. Anh chị hãy mua trang trại của tôi và điều hành nó.
Hai người sửng sốt nhìn Amelia. Katie tự hỏi không biết có phải bà ta nghĩ là họ giàu có không ? - Ồ, đừng nhìn tôi như vậy. Tất cả những gì mà tôi yêu cầu anh chị làm là : mua cho tôi một vé tàu hoả đi Houston, cộng với một nửa lợi nhuận hàng năm mà trang trại mang lại, sau khi trừ mọi chi phí. Cứ như vậy trong mười năm liền. Với trang trại mang tên mình, anh chị có thể vay ngắn hạn ở ngân hàng, dựa vào mùa thu hoạch năm tới. Chúng ta sẽ hợp pháp hoá bằng giấy tờ và tôi sẽ đưa anh chị tới để giới thiệu với

mọi người ở nhà băng.
Katie quay sang Harry. Họ còn đủ tiền để mua một vé tàu đi Houston. Đôi mắt nàng cầu xin anh chấp nhận mặc dù trái tim anh vẫn còn hướng về những mỏ dầu. Có khi nào họ đã dám mơ trở thành chủ trang trại chỉ sau vài tuần rời khỏi khu phố Rivingtou ?
- Chúng tôi không biết gì về việc điều hành trang trại - Harry nói, tuy nhiên Katie biết rằng - anh đang chia sẻ với nàng sự xúc động trước viễn cảnh tốt đẹp. - Bà thì đã làm ruộng cả cuộc đời mình.
- Cũng không khó lắm đâu - Bà Amelia thuyết phục - Ngay bây giờ tôi sẽ giải thích cho anh khi phải làm gì khi mùa thu hoạch tới và chuẩn bị như thế nào cho vụ sau. Khi có vấn đề gì khó khăn hãy gặp Jim Crane. Những người ở Texas là lánh giềng thật sự - Amelia nói với vẻ tự hào.
- Nhưng chúng tôi có rất ít tiền- Harry lắp bắp - Và còn phải trả tiền thuế, trong khi chẳng lấy đâu ra tiền cho đến tận mùa sau.
- Harry. Hãy nghe đây. Như tôi đã nói, tôi sẽ giới thiệu anh với nhà băng, giải thích rằng bây giờ anh là chủ trang trại. Họ sẽ cho anh vay.
- Nếu nhà băng cho cho chúng tôi vay, tôi sẽ vui lòng tiếp nhận trang trại - Harry nói với một cách dứt khoát. Katie cảm thấy lòng tràn ngập niềm vui. Vì thế nào đi nữa, họ cũng sẽ cố gắng.
- Tôi sẽ gọi Jim Crane ở trang trại bên dưới chúng ta - Amelia nói. Jim Crane luôn luôn giúp đỡ Amelia trong những lúc khó khăn. Nhưng từ những biểu hiện khó hiểu ở Amelia, Katie biết rằng bà ta cũng không thích lắm người láng giềng của mình. Amelia kể về người sáng lập trang trại kia đã chết và một người con trai cùng với người vợ đồng bóng của anh ta quay trở về một năm trước đây để cai quản nó.
- Sáng mai anh ta sẽ đưa chúng ta vào thành phố. Sau đó, chúng ta đến ga xe lửa và anh chỉ mua vé cho tôi đi Houston.

*****

Như Amelia đã nói, sáng hôm sau Jim Crane lái chiếc xe tải đến để đưa họ đi Dallas. Katie và Harry ăn mặc thật bảnh bao, chuẩn bị cho chuyến viếng thăm thành phố lần đầu tiên.
- Bà chọn giờ đúng lắm, Amelia ạ - Người nông dân quê mùa có khuôn mặt thô kệch nói trong khi Harry giúp Katie leo lên phía sau chiếc xe tải. Bà Amelia ngồi đằng trước.
- Tôi muốn vào thành phố để mua mấy thứ cần thiết. - Bà nói. Katie không thấy có cảm giác gì đặc biệt của người sắp làm chủ

một trang trại. Nàng suy nghĩ trong khi ngồi trên sàn chiếc xe tải, tay nắm chặt bàn tay Harry. Nàng sợ rằng sẽ phải dùng đến hết số tiền dành dụm để mua vé tầu cho bà Amelia. Nhưng Amelia đã bảo đảm rằng họ sẽ được vay nhà băng để trang trải thuế má bây giờ và chuẩn bị cho vụ mới. Họ sẽ có đầy đủ thức ăn từ mảnh vườn mà Amelia đã trồng trọt, cộng với một mái ấm trên đầu.
- Anh sẽ nói với ông Crane về chiếc ôtô, - Harry bảo nàng. Họ không còn là những kẻ qua đường. Họ đã thuộc về nơi đây.
- Amelia nói rằng ông ta rất sành về các loạt thiết bị. Ông ta sẽ biết cách chữa cho nó chạy được.
Katie cảm thấy xúc động khi chiếc xe tải đến gần thành phố. Phía chân trời xuất hiện hàng chục ngôi nhà chọc trời.
- Dallas không phải là một thành phố tỉnh lẻ. Harry nói với sự kính trọng - Nó có hơn một phần tư triệu dân. Nó không bằng New York, nhưng anh nghĩ thế cũng là lớn.
Amelia từ phía đằng trước gọi với lại, chỉ cho họ thấy ngôi nhà Magnolia Petroleum Building cao ba mươi mốt tầng. Đó là ngôi nhà gây được ấn tượng ngay cả với những người từng sống ở New York. Còn kia là khách sạn Adolphus được xây theo kiểu "barôc”* Đức. Bà tự hào nói về sân vận động Cotton Bowl có sức chứa bốn mươi sáu ngàn người.
- Katie, kia là cửa hàng Neiman-Marcus, - Amelia giơ tay ra chỉ hướng - Đó là cửa hàng vào hạng nhất trong khắp cả nước. Tôi không nói rằng chúng ta có thể chịu được giá cả ở đó, nhưng cũng vui vui khi nhìn vào các quầy kính của nó.
Katie cảm thấy nổi nhớ quê hương trào dâng khi nhìn vào các tủ kính của cửa hàng hạng nhất này. Nàng nhớ những lúc la cà trước các nhà hàng Bergdorf, Saks, Fifth Avenue v.v... Nhưng nàng và Harry không sống ở những nơi ấy. Nàng chỉ dạo qua nó một vài giờ trong những ngày chủ nhật.
Jim Crane cho họ xuống xe trước cửa một toà nhà, nơi luật sư của bà Amelia có một văn phòng khiêm tốn ở đó. Bà đã gọi điện đến từ hôm trước để giải thích tình hình và ông ta đã chuẩn bị đầy đủ những giấy tờ cần thiết.
- Tôi nghĩ rằng bà thật sáng suốt khi đến ở với con gái - Ông ta an ủi, vì ông biết, cũng như Harry và Katie biết, rằng thật là đau buồn khi phải bán trang trại mà bà đã gắn bó với nó từ khi bà trở thành dâu của gia đình Stone bốn mươi hai năm về trước.
- Tôi tin chắc rằng những người trẻ tuổi này sẽ kế tục một cách tốt đẹp.
Nhưng Katie cảm thấy được nỗi nghi ngờ của ông ta trước tuổi trẻ và sự thiếu kinh nghiệm của họ.
Từ văn phòng luật sư, bà Amelia dẫn họ đến nhà băng. Đột nhiên

Katie cảm thấy lo sợ trước cảnh nợ nần mà họ mắc phải khi mùa trồng trọt tới. Nàng nhớ tới lời mẹ thường nói : "Con chỉ nên mua những thứ mà con có khả năng thanh toán. Mẹ không thích chồng đống nợ nần". Nhưng để một trang trại hoạt động thì cần phải vay nợ - nàng biện hộ - tuy nhiên, điều khó chịu là ngân hàng sẽ kiểm soát cuộc sống của họ.
Ba người ra khỏi nhà băng, bước đi trong ánh nắng tháng Mười. Katie hiểu rằng trong Amelia, cảm giác đắng cay, ngọt bùi hoà trộn với nhau. Bà trông mong đến sống với một cô con gái, còn một cô khác sống cách đây chỉ vài dặm. Bà đang bỏ lại đằng sau cuộc sống mà bà đã chia sẻ với người chồng trong một thời gian dài.
- Bây giờ chúng ta đến ga Liên Bang - Bà Amelia gượng vui nói - Tôi nóng lòng muốn đến Houston để làm hư mấy đứa cháu.
Katie cảm nhận thấy nỗi đau của bà.
Vé tàu đã mua xong, bà Amelia tranh thủ đi thăm một người láng giềng cũ đã chuyển vào Dallas. Giống như những người khác, không đương đầu nổi với sự khủng hoảng trong nông nghiệp của bốn năm qua, họ đã để mất đất đai của mình.
- Nhớ là chúng ta sẽ gặp nhau trước cửa khách sạn Adolphus vào lúc trưa để về nhà, - Amelia gọi với theo trong khi vội vã lên xe điện. – Đừng bắt Jim đợi lâu. Chỉ một vài giờ ở thành phố là anh ta đã muốn quay về trang trại rồi.
Lòng tràn ngập niềm vui trước những điều kỳ diệu bất ngờ đến với họ, Harry và Katie đi quanh quẩn trên đường phố Dallas.
- Có thể chúng ta không có nhiều tiền, - Harry nói với vẻ mặt đắc thắng nhưng liệu có ai ở nhà tin rằng chúng ta vừa mua cho mình một ngôi nhà và gần ba trăm mẫu đất.
- Nó sẽ là của chúng ta khi nào chúng ta thanh toán xong nợ nần, - Katie xác định dứt khoát. Theo bản năng và cả từ những tin tức mà nàng đọc trong tờ Tin tức buổi sáng Dallas báo cho nàng biết, sự việc sẽ không dễ dàng. Mọi người có thể cho rằng cuộc khủng hoảng trong nông nghiệp đã qua, nhưng những người nông dân vẫn còn đang đau đớn. Không chỉ riêng Amelia mà là rất nhiều người trong số họ.
Katie và Harry thích những điều họ thấy ở Dallas. Họ cảm nhận được một không khí lạc quan đang thấm vào thành phố và lớn lên nhanh chóng. Harry nói rằng Texas trở thành một bang chỉ từ năm 1845. Trước đó nó là một nước cộng hoà trong khoảng mười năm.
- Nó khác biệt với tất cả các vùng khác của đất nước. - Harry nói- Nó là một thành phố đầy những giấc mơ. Người dân ở đây tự hào về thành phố của họ. Họ chiến đấu để làm cho nó lớn hơn và tốt hơn. Một số người giàu có nhất trên thế giới gọi Dallas là nhà. Và

em biết không, Katie, một ngày nào đó, chúng ta cũng ở trong số nhửng người đó.

*****

Trong những ngày đầu tiên làm chủ trang trại, Katie và Harry đều lâng lâng vui sướng. Họ nhớ lại những chỉ dẫn của Amelia. "Các bạn lùa đàn cừu vào cánh đồng ngô và mặc cho chúng ăn. Sau đó các bạn bán cừu đi". Sau khi bán cừu, họ sẽ chuẩn bị đồng ruộng để trồng cỏ linh lăng.
Một buổi sáng chủ nhật đẹp trời vào đầu tháng Mười, Hary và Kaìe ngồi trên đôi ghế xích đu cạnh cổng ra vào ăn bánh mỳ vừa nướng trong lò và uống cà phê. Lần đầu tiên từ khi đến Texas, cả hai người cùng có cảm giác bối rối trước sự cô lập với bên ngoài.
- Chúng ta phải xem lại chiếc ôtô thôi, - Harry lo lắng nói - Ông Crane đã thừa nhận rằng chỉ giỏi về máy móc nông nghiệp, còn ôtô thì ông ta chịu.
- Có thể tốn nhiều tiền đấy. - Katie rào đón. Nàng ý thức được tình hình tiền nong hiện thời của họ.
- Chúng ta không thể đi bộ vào thành phố được - Harry nhắc nhở - Không có ôtô thì chúng ta sẽ trở thành tù nhân. Và chúng ta không thể lúc nào cũng gọi điện cho ông Crane để nhờ đưa chúng ta vào Dallas khi cần đến.
Đấy là Katie - vốn hà tiện - song vẫn khăng khăng đòi giữ lại điện thoại từ khi bà Amelia Stone đi khỏi.
- Harry ! Trông kìa - Giọng Katie như điện giật. Một chiếc xe Ford kiểu cũ đang chầm chậm đi đến. Họ dừng lại ở đây chăng. Katie dò xét đôi vợ chồng trẻ ngồi ở ghế trước với vẻ quan tâm háo hức.
- Anh không nghĩ là họ cũng sắp hỏng xe ở đây.
Harry tặc lưỡi, nhớ lại trường hợp của mình. Anh ngồi ngay người và thầm đoán đủ chuyện. Katie thấy anh cũng xúc động như cô. Họ đã không gặp một người nào khác từ khi bà Amelia đi Houston.
- Xin chào - Một người đàn bà trẻ, dáng người mảnh dẻ, hoạt bát, ăn mặc rất mốt từ bậc ôtô bước xuống. Trông cô ta chỉ độ ngoài hai mươi tuổi không đẹp nhưng hấp dẫn.
- Xin chào, - Katie nhảy xuống. Nụ cười của nàng bừng sáng.
- Chúng tôi ở trang trại bên cạnh- Người phụ nữ trẻ nói trong khi bước về phía cổng - Tôi là Maura Warren.
Chắc đây là bà vợ đồng bóng của người con trai ông hàng xóm của bà Amelia - Katie nghĩ nhanh trong đầu.

Còn anh ấy là Jeff - Maura vẫy một tay về phía người đàn ông trẻ cao, có mái tóc màu hung đang nhô ra từ phía sau bánh xe - Chúng tôi có nghe tin là bà Stone đã bán trang trại cho một cặp vợ chồng ở thành phố về.
- Là chúng tôi đây - Harry nói, trong khi đứng thẳng lên, một tay choàng qua vai Katie. Chúng tôi từ New York đến.
- Nhà hàng Automat vẫn còn bán thứ cà phê ngon nhất New York chứ ? - Jeff hỏi một cách sôi nổi khi anh ta và vợ đi đến các bậc lên xuống ở cổng. Anh ta phá lên cười trước cái nhìn chằm chằm của Kate và Harry.
- Hai chúng tôi đã sống ở New York trong gần ba năm. - Maura giải thích - Jeff sinh ra ở trang trại của chúng tôi. Tôi ở ngoại vi New York, vùng Albany.
- Anh chị dùng cà phê nhé ? - Katie sốt sắng đề nghị. Nàng nhìn Maura thán phục vẻ duyên dáng tự nhiên, tinh hoa của văn minh thị thành như toát ra từ con người cô ta.
- Tôi đánh cuộc rằng đó la bánh mì vừa lấy ra khỏi lò. - Jeff hít hít khi anh nhìn vào mẩu bánh chưa ăn hết trên đĩa của katie.
- Chắc chắn là như vậy. - Harry nói. - Katie làm bánh rất ngon. Ờ, mà tại sao chúng ta không vào bếp để thưởng thức nhỉ?
Họ cùng đi vào. Hai người đàn ông ngồi vào bàn và hồi tưởng lại những sở thích của họ: bánh đậu, khoai tây nghiền, pate thịt bò của nhà hàng Automat ở New York. Trong khi Katie đang cắt lát ổ bánh mì nóng thứ hai thì Maura mang ra bình bơ tươi và lọ dâu tây do Amelia tự tay làm cất trong ngăn đá.
Phòng ăn sáng sủa rộn rã hẳn lên cùng niềm vui của bốn người trẻ tuổi.
Jeff dù sao cũng hơi trầm lặng trong khi đó thì Maura huyên thuyên đủ thử chuyện.
- Ôi ! Tôi đã tin rằng sắp sửa làm hàng xóm của Katherine Cornell hay Ethel Barrymore* - Maura tự giễu mình - Sau khi tốt nghiệp đại học tôi làm thư ký cho hãng Wool Worth và nhận nhảy điệu Clacket tại Irving Dance Studio ở Albany. Rồi sau đó tôi hướng về "Thành phố lớn". Tôi nghĩ rằng mình có thể thành công, nhưng tôi đã không biết cách xử sự cho đúng. Tôi đã làm việc một thời gian, kiếm tiền để sống và dành dụm. Điều đó giống như tìm một vai diễn trong một vở kịch. Nhưng tôi đã làm hỏng tất cả mọi sự. Sau đó, khi cha của Jeff chết và chị anh ấy không thích trang trại, chúng tôi cưới nhau và đến ở đây. Bà Stone rất ghét tôi. - Maura chặc lưỡi.
- Thậm chí bà ấy chưa bao giờ gặp chúng tôi - Jelf chêm vào. - Những tiếng đồn lan rộng từ bà ta, là cừu của chúng tôi không bao giờ được cho ăn trước tám giờ sáng vì Maura không chịu ra khỏi

giường trước bảy giờ.
- Chúng nó biết chờ đợi, - Maura nhún vai hài hước. - Sau cùng chúng sẽ đi đâu ?
- Đến quầy bán thịt. - Jeff nói và Katie co rúm người lại.
- Thực tế tôi đã trở thành người ăn chay từ khi chúng tôi đến đây, - Maura giãi bày - Làm sao mà tôi có thể ăn thịt lợn khi mà hàng ngày tôi gần gũi với chúng. Tôi đã khóc cả tiếng đồng hồ khi Jeff giết chết con gà đầu tiên của gia đình. Tôi vẫn nhớ khi chúng còn như một quả bóng lông nhỏ.
Bên những tách cà phê và những lát bánh mỳ nóng phết bơ, họ chuyện trò về New York với nỗi luyến Liếc quá khứ. Maura và Jeff sống ở gần Greenwich Village hơn là Lower East Side nhưng họ có chung kỷ niệm về những bữa picnic trong Công viên Trung Tâm, những buổi đi dạo ở Coney Island, thỉnh thoảng xem kịch ở Broadway từ những chỗ ngồi rẻ tiền mãi trên tận ban công thứ hai.
- Jeff là một nhà văn, - Maura nói với niềm kiêu hãnh. Một nhà văn giỏi. Tôi bảo anh ấy không nhất thiết phải ở New York mới viết ra tiểu thuyết. Anh có thể viết ở Texas. Và tôi không thể chịu được cảnh sống trong căn nhà mục nát ở phố 22, chung buồng tắm với các bà già dở hơi. Sau đó thì cha Jeff chết và anh thừa kế trang trại này. Việc dọn đến đây thật có ý nghĩa đối với chúng tôi. Đó không phải là một cuộc sống dễ dàng. Đôi khi chúng tôi cũng muốn trở về New York, nhưng ý nghĩ đó kéo dài không lâu. Ở trang trại, chúng tôi làm chủ lấy mình. Không ai ra lệnh cho chúng tôi phải làm gì. Chúng tôi có chỗ để ở và kiếm đủ ăn.
- Gia đình tôi ở trang trại này trong suốt bốn thế hệ, - Jeff hồi tưởng - Không ai trong số họ có thể hiểu nổi tại sao tôi lại đi khỏi đây để sống ở thành phố New York.
- Các chị Jeff đã lấy chồng và đi khỏi đây, - Maura nói. - Hiện giờ cả hai đều đang sống ở Los Angeles.
- Ông tôi có năm người con trai làm việc ở trang trại. - Jeff nói - Đó là phương sách đúng đắn. Không cần phải trả lương cho công nhân hàng tuần. Cha tôi có hai chị tôi, và tôi, và không một ai trong chúng tôi thích làm nghề nông. Nhưng anh biết đấy, trong những năm ở New York, đã nhiều lần tôi muốn quay về nhà. Song vì bướng bỉnh, tôi không thừa nhận điều đó với cha tôi. Tôi không thể tự mình thừa nhận là đã mắc sai lầm. Tuy nhiên người chắc cũng vui lòng nếu biết cuối cùng tôi đi ở đây.
Harry phớt lờ những lời đùa cợt nhẹ nhàng của họ về sự trẻ trung của vợ chồng anh. Maura hai mươi mốt tuổi, Jeff hai mươi hai. Họ tự coi mình chín chắn hơn nhiều so với Harry và Katie.
- Chúng tôi không phải là những đứa trẻ. Người ta sẽ trưởng thành nhanh chóng khi sống một mình trong thế giới và lao mình

vào công việc. Tôi mười tám tuổi, - Harry nói một cách dữ tợn - còn Katie mười sáu.
Khi Maura và Jeff đi khỏi, Katie biết rằng nàng và Harry đã gặp những người bạn thật sự ở Texas. Những người Texas rất thân thiện - nàng thừa nhận - nhưng họ đều là những kẻ ngoài cuộc, thậm chí kể cả Jeff đã sinh ra ở đây. Nàng đứng ở cổng, tay nắm tay Harry, nhìn họ phóng xe đi. Nàng cảm thấy mình giàu có hơn vì đã quen biết vợ chồng Warren.

Chú thích:
** Một phong cách kiến trúc cổ.*
** Những triệu phú Mỹ thời kỳ đó*

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Bốn

Hai ngày sau lần gặp đầu tiên, Katie và Harry vui mừng thấy vợ chồng Warren lái chiếc xe Ford rẽ vào nhà họ. Hai người cùng vội chạy ra đón khách.
- Tôi đã làm món bánh trứng - Maura nói khi vừa chui ra khỏi xe, miệng cười hớn hở - Tôi đoán là các bạn có sẵn cà phê.
- Món bánh trứng là sở trường của Maura trong nghệ thuật làm bánh - Jeff trêu chọc - Hầu như lúc nào cũng bánh trứng ngô, bánh pudding ngô...
- Ngô sẽ nuôi sống chúng ta dài dài khi trong nhà hết tiền, - Maura bảo Katie - Tôi sẽ dạy chị.
- Chúng tôi sẽ ăn ngô rang suốt mùa đông. - Harry nói, vui sướng vì sự hiện diện của vợ chồng Warren.
- Thậm chí bạn có thể dùng ngô làm nhiên liệu khi hết than - Jeff bảo anh.
- Hôm nay anh chị vào thành phố à ? - Harry hỏi vì thấy họ đến từ hướng ấy.
- Ừ bọn mình cần mua mấy thứ ở cửa hàng thức ăn gia súc.
Hai người ngồi cạnh bàn ăn trong khi Katie và Maura chuẩn bị bánh và cà phê. Đột nhiên Jeff tỏ vẻ lo lắng.
- Ta vừa nói chuyện với một vài người ở đằng kia. Tôi nghe đảng 3K* khoe khoang rằng hiện nay họ đã có khoảng mười ba nghìn đảng viên ở Dallas. Đó là băng số 66, băng lớn nhất ở Texas.
Katie há hốc miệng vì cú đòn bất ngờ này. Tất nhiên nàng có biết về đảng 3K. Nàng đã đọc về họ trong các tờ New York Tribune và Heral. Nhưng bọn họ dường như rất xa lạ với cuộc sống của nàng. Bây giờ nàng lại nghe Jeff nói về mười ba nghìn đảng viên ở ngay đây, tựa như đều là hàng xóm của nàng vậy.
- Tôi không thích nghe về họ, - Maura cau mặt - Họ không ưa cả người công giáo lẫn người Do Thái. Đó là chưa kể đến người da đen mà họ coi là không đội trời chung.
- Họ cũng chưa làm gì hơn mấy việc tuần hành và gây ồn ĩ - Jeff nói một cách thận trọng. Nhưng Katie đã thấy cái liếc nhìn khó chịu giữa anh ta và Harry.
- Jeff anh hãy nhô đầu ra khỏi cát đi - Maura gắt gỏng - Năm ngoái ông thị trưởng Aldredge, người tuyên bố chống lại 3K đã bị thất bại trong cuộc tuyển cử, cùng với tất cả ê kíp ứng cử của mình.

Ông ta thất bại vì đã tuyên bố rằng nên giải tán 3K ở Dallas. Ông kêu gọi cả Dallas chống lại 3K. Bây giờ, hầu như các công sở của Dallas và cả Texas nữa, đều do người của đảng 3K điều hành hoặc do những người có liên hệ với 3K nắm giữ.
- Trong một thành phố có phần tư triệu dân thì họ cũng chẳng có ý nghĩa gì. Họ đang bị chống lại bởi Liên minh công dân Dallas, Hội luật gia Texas, - Jeff cười nụ - Liệu anh có tin rằng chín mươi phần trăm dân buôn rượu lậu ở Dallas là đảng viên đang 3K.
- Họ đang thao túng thành phố này - Maura vẫn phản ứng - Thậm chí nhiều giáo sĩ đạo Tin Lành cũng tán thành đảng 3K. Họ xem nó như là kẻ thù của “mối hiểm hoạ Thiên Chúa giáo La Mã".
- Maura, thôi đừng diễn thuyết nữa - Jeff gắt.
Sau khi Maura và Jeff đi khỏi, Katie cố gắng một cách vô vọng, gạt bỏ câu chuyên về 3K ra khỏi đầu óc. “Vào đêm lễ Tạ ơn Chúa năm 1915 - Maura kể - đảng 3K đã tàn lụi từ cuối thời kỳ tái thiết miền Nam, lại hồi phục lại ở Núi Đá gần Atlanta bang Georgia”. Katie hiểu rằng 3K không chỉ là mối đe doạ đối với các vùng miền Nam mà còn là mối hiểm hoạ của cả nước.
Giấc ngủ đêm ấy của Katie bị ám ảnh bởi hình ảnh rùng rợn của những người đàn ông mặc áo choàng có mũ màu trắng. Trong vài ngày tiếp sau đó, câu chuyện của Maura về 3K vẫn lởn vởn trong trí óc nàng. Nàng nhớ lại những chuyện khủng khiếp về trận tàn sát người Do Thái ở Nga hồi cuối thế kỷ trước mà mẹ nàng kể lại. Chính nạn dịch đó đã đẩy ông bà nàng trôi dạt đến nước Mỹ.
Katie và Harry rất vui mừng khi Jeff đưa ra lời khuyên về những vấn đề nảy sinh hàng ngày ở trang trại. Jeff tỏ ra khéo léo trong nghề nông ngay từ thời thơ ấu. Anh đọc tất cả các bài báo về nông nghiệp có trong tay và bây giờ anh truyền lại những thông tin đó cho họ. Katie và Harry không thể chịu đựng lâu hơn tình trạng thiếu hiểu biết của mình.
- Đừng vội. Chúng tôi đã làm nghề này trong suốt bốn thế hệ rồi, - Jeff an ủi khi Katie tự mắng mình về việc đã tin rằng họ có thể thu hoạch ngô vào cuối mùa hè, sau đó gieo lúa mì mùa đông để thu hoạch vào mùa xuân. - Đó cũng là dịp để các bạn tích luỹ kinh nghiệm.
- Tôi không muốn đợi đến lúc các cháu chắt tôi bảo tôi phải làm gì ? Katie thở dài - Tại sao chúng ta phải trồng cây rồi lại chặt ra và đem vùi xuống đất ?
- Bởi vì chúng ta có trách nhiệm bảo vệ, nuôi dưỡng đất đai, - Jeff nói. - Hàng năm, chúng ta mất đi một lượng nhỏ đất mầu trên mặt. Khi lấp cây cối vào đất, chúng ta đã bồi bổ cho nó.
Rồi câu chuyện chuyển sang chiếc ô tô. Jeff hứa với Harry sẽ giúp anh làm chiếc xe hoạt động trở lại.

- Chủ nhật mời anh chị đến chỗ chúng tôi ăn bữa tối, - Maura mời.
Là một tín đồ Thiên Chúa giáo sao nhãng, Maura nói một cách mơ hồ về việc đi nhà thờ vào buổi sáng.
Jeff giễu cợt.
- Maura em nói thế nhưng em có đi đâu.
Jeff thì tự coi mình là vô thần.
Trong bữa ăn tối chủ nhật, Katie và Harry sửng sốt khi nghe Jeff thông báo về cuộc tập hợp sắp tới của đảng 3K ở Dallas.
- Họ dự tính có khoảng từ hai trăm đến hai trăm năm mươi nghìn đảng viên 3K sẽ đến thành phố vào thứ tư. Họ từ khắp miền Nam đến. Đó sẽ là cuộc tụ họp lớn nhất xưa nay mà đảng 3K có được ở cửa phía Nam đất nước.
- Chúng ta đến Dallas xem đi, - Maura nói, ánh mắt lộ vẻ bướng bỉnh - Đây là một người công giáo Ailen muốn nhổ vào mặt bọn chúng.
- Chúng ta sẽ đi, - Jeff đồng ý và cười gằn, - nhưng sẽ không nhổ. Còn hai bạn thế nào ? - Anh quay sang Katie và Harry - Đi cùng chúng tôi chứ.
- Vâng, - Katie đồng ý ngay trước con mắt ngạc nhiên của Harry - Tôi biết đây là lúc phải tránh xa nó. Nhưng tôi cũng muốn thấy loại người nào tham gia vào 3K.
- Có thể họ sẽ ẩn sau những chiếc mặt nạ - Maura báo trước.
- Khi có, khi không, - Jeff phản bác - Họ sẽ cảm thấy an toàn và thắng lợi. Dallas là thành phố do 3K kiểm soát.
- Còn hai người, - Jeff đưa mắt từ Maura sang Harry. - Hai người phải giữ mồm giữ miệng. Tôi không muốn thấy cảnh Katie và tôi phải bảo lãnh cho hai người ra khỏi nhà tù.
Sáng thứ tư, bốn người đến Dallas trên chiếc xe của vợ chồng Jeff Warren.
Hàng nghìn đảng viên 3K đã tràn ngập đường phố. Thủ lĩnh quyền uy của đảng 3K đả tới từ đêm hôm trước. Từ lúc bình minh, các thành viên khác lũ lượt đổ về.
Katie bám chặt vào tay Harry khi họ đi xuyên qua những đám đông. Một vài người đàn ông đội mũ trùm đầu và mặc áo choàng, những người khác mặc thường phục. Họ lúc nhúc trong các quán ăn, các hành lang khách sạn và các cửa hiệu.
- Tôi căm ghét lòng yêu nước giả tạo - Maura rít lên. - Hãy nhìn những chiếc khuy nhỏ, màu đỏ Một trăm phần trăm Mỹ kia. Chúng là nhưng kẻ phản bội với tất cả những gì mà đất nước này đang bảo vệ.
- Trông họ như thể sắp đi dự buổi trình diễn quần áo, - Katie nói với sự ghê tởm khi nhìn những chiết áo choàng cầu kỳ màu vàng, đỏ hay tím mà một số người khoát lên mình.

- Trang phục càng cầu kỳ thì địa vị trong đảng 3K càng cao - Jeff giải thích.
¬- Anh nghĩ thế nào, Jeff ? - Harry hỏi. - Có nhiều đảng viên 3K ở đây như họ đã trông đợi không ?
- Harry, họ có ở khắp mọi nơi. - Maura nói ngay.
- Ít hơn con số một phần tư triệu mà họ đã khoe khoang nhiều, - Jeff nói, mắt long lanh, - có thể đây là lúc thoái trào.
Đến trưa, sau một giờ lang thang xem xét, bốn người lên xe phóng đến Bãi Chợ để ăn bữa picnic trong ánh nắng mùa thu ấm áp. Không khí có vẻ như là ngày hội, nhưng không một lúc nào bốn người quên rằng đây là cuộc tụ hội của đàng 3K để tuyên bố những lời tội lỗi và chết chóc mà tất cả những người có lương tri đều căm ghét. Việc chủ yếu của hôm nay đối với các đáng viên 3K là bài diễn văn đọc tại Bải Chợ của vị thủ lĩnh quyền uy Hariam W. Evans được ấn định vào lúc một giờ.
Đến trưa, từng đoàn người đổ xô về Bãi Chợ. Hầu hết họ là đảng viên 3K, nhưng cũng không ít người đến vì tò mò. Đội kèn đồng của 3K bắt đầu làm inh tai mọi người. Maura nổi cơn thịnh nộ khi ban nhạc chơi bài thánh ca quen thuộc Tiến lên, các chiến sỹ Cơ đốc mà đảng 3K đã chọn cho riêng họ.
- Có bao nhiêu người tụ tập ở đây ? - Harry lại hỏi khi họ đứng ở cạnh đám đông, nhìn những dòng người vẫn đang dồn về.
- Không hơn mười ngàn. - Jeff ước đoán khi nhìn biển người đang dàn kín khoảng đất rộng hàng mẫu. - Tôi đã nghĩ rằng chúng đến đông hơn thế. Tên chó đẻ Evans đó trước đây là nha sỹ ở Dallas cho đến khi hắn trở thành “Vua” ở Atlanta. Anh nghĩ mà xem, chỉ một điều đó cũng đủ cho một nửa Dallas biết đến hắn.
Bốn người vẫn đứng bên rìa đám đông trong khi ai đó đang thử loa phóng thanh. Katie phải cố gắng kiềm chế ý muốn thoát khỏi nơi đây. Nàng nhìn vào những khuôn mặt xung quanh và đôi khi nàng giật mình như muốn lùi lại trước những vẻ cuồng tín lộ rõ. Lòng đầy thù hận và mù quáng, những người này như muốn tràn tới khắp mọi miền đất nước.
- Em có muốn ở lại không, Katie ? - Harry nhẹ nhàng hỏi.
- Có - Đôi mắt nàng rực sáng, tỏ vẻ khinh bỉ.
Một giờ chiều, tên thủ lĩnh quyền uy xuất hiện trên khán đài cùng các nhân vật trọng yếu khác.
- Cha này luôn luôn mỉm cười, - Maura bình luận - Tôi không bao giờ tin cậy những con người như vậy.
Geogrge K Butcher, tên khổng lồ Cyclopo của Dallas giới thiệu thủ lĩnh, ca tụng hắn là người có "chất Mỹ một trăm phần trăm nhất trong toàn Liên bang. Cũng có vài đợt vỗ tay hoan hô hắn. Katie đưa mắt nhìn Harry tỏ vẻ ngạc nhiên. Nàng đã chờ đợi một cuộc

đón tiếp cuồng nhiệt hơn. Thủ lĩnh bắt đầu đọc diễn văn. Katie lắng nghe, nghiến chặt răng để kìm lại những lời nguyền rủa mà nàng muốn thét vào mặt hắn.
- Một thứ nước gạo tầm thường - Harry thì thầm - Đó là luận điểm của bọn 3K rằng người Do Thái, người Thiên Chúa giáo La mã và người da đen không bao giờ là những người Mỹ "một trăm phần trăm", và thủ lĩnh tối cao đang giải thích ý nghĩa của học thuyết này.
- Bọn Do Thái là những kẻ ngoại tộc và không thể đồng hoá được
- Hắn kết thúc luận điểm đầu tiên - Chúng vụ lợi và ham mê tiền bạc.
Hắn kết tội những người Thiên Chúa giáo La mã đã đặt nhà thờ lên trước Tổ quốc. Hắn cường điệu về sự nguy hiểm của các nhà trường tôn giáo.
Những điều hắn nói về người Do Thái và Thiên Chúa giáo chỉ nhận được những tràng vỗ tay yếu ớt. Nhưng khi hắn tấn công những người đa đen thì đám đông như bùng nổ ?
Hắn kết luận với lời tuyên bố quen thuộc, là những người Do Thái, Thiên Chúa giáo và da đen hiện nay và mãi mãi về sau không thể nào đồng hoá được.
- Mình ra khỏi đây thôi em- Harry kéo tay Katie - Anh chỉ muốn cho một viên đạn vào giữa cái mồm đang hò hét của hắn.
Họ biết rằng, đến tối, 3K sẽ tổ chức một buổi lễ kết nạp công khai ở trường đua ngựa. Năm nghìn người đàn ông sẽ tuyên thệ và có thêm hai nghìn đàn bà sẽ được kết nạp vào tổ chức phụ nữ. Vào lúc mười một giờ đêm, bọn 3K sẽ diễn hành quanh thành phố. Lệnh chính thức là toàn bộ giao thông phải ngừng lại.
- Bọn 3K đang mất dần sự ảnh hưởng của chúng ở Dallas - Jeff nói một cách tự tin khi họ quay lại chiếc xe. - Đây không phải là đám đông dân chúng mà chúng chờ đợi.
- Có thể như vậy- Harry thừa nhận - Nhưng chúng sẽ là một lực lượng mạnh trong cuộc bầu cử năm 1924. Tình hình có thể trở nên xấu hơn, trước khi nó tốt hơn.
Ngày hôm sau, Harry và Katie nói rằng tối hôm trước các khu phố của Dallas đều bị cắt điện nên bọn 3K phải diễn hình trong bóng đêm.
- Bạn chờ đọc điều gì khác nữa - Maura phản đối khi nghe Katie thông báo việc đó qua điện thoại - Bọn 3K vẫn chiếm ưu thế ở Dallas. Chúng kiểm soát việc kinh doanh. Tất nhiên là công ty điện lực đã cắt điện.
Katie và Harry tới dự bữa tiệc ngày lễ lạ ơn Chúa vào buổi chiều tại nhà vợ chồng Warren. Công việc ở trang trại đã đi đến chỗ gần như bế tắc. Harry và Katie lo lắng trước vụ xuân sắp tới, và cả

món nợ của nhà băng mà họ sẽ phải thanh toán. Bên món gà quay, Harry tâm sự rằng anh đang nghĩ gì chuyện phải đi tìm việc làm trong mùa đông này. Katie há hốc miệng nhìn chồng, thoạt đầu nàng bàng hoàng, sau đó thì kết tội rằng anh đã không nói một lời nào về việc này với nàng.
- Điều đó luẩn quẩn trong đầu anh khá lâu rồi. - Anh nói với Katie, ánh mắt tỏ vẻ bối rối. Anh đã đọc được ý nghĩ của nàng. - Công việc ở Dallas rất tốt. Anh có thể phóng xe vào thành phố, kiếm thêm một vài đôla để cho cuộc sống cùa chúng mình dễ chịu hơn. Có thể giúp cho chúng mình bớt nợ nần. - Anh hiểu rằng nàng rất lo về món nợ ở nhà băng.
- Đường vào thành phố xa khiếp được. Em muốn nói là nếu đi hàng ngày. Hai lần một ngày.
Nhưng Katie đã hiểu mình nói gì cũng vô ích. Qua ánh mắt của Harry nàng biết anh đã tính đến số tiền mà anh sẽ kiếm được.
- Mỗi lượt anh chỉ đi hết một giờ rưỡi, - Harry tính toán. - Miễn là chiếc xe cũ này vẫn chạy tốt. Ở Dallas vẫn có việc cho những người cần việc làm.
- Có thể làm như vậy cũng tốt đối với tôi. - Jeff nói sau một lúc im lặng. - Giá cả mọi thứ đều lên, trong khi mùa màng chúng ta thu hoạch ngày một ít hơn.
- Anh còn đang viết văn, - Maura nhắc nhở Jeff. Đột nhiên, nét mặt cô căng thẳng. - Cũng được thôi. Chúng ta có thể làm như vậy đến tận vụ sau.
Maura quay sang Harry và Katie, giải thích :
- Suốt cả mùa xuân, mùa hè cho tới mùa thu, Jeff không có thời gian để viết. Anh ấy chỉ được vào giường ngủ sau mười sáu giờ làm việc ngoài đồng. Tôi muốn Jeff hoàn thành cuốn sách viết dở.
- Tuần sau chúng ta sẽ vào thành phố và xem phim mới của Colleen Moore chứ . - Harry chuyển hướng trò chuyện. - Sự gay go lớn của chúng tôi trong tháng tới có thể là sẽ ăn ngô cả tuần.
Sáng thư hai, Jeff chở Maura đến chơi với Katie rồi anh và Harry phóng xe vào Dallas. Jeff muốn mua một số phụ tùng máy nông nghiệp còn Harry thì đi tìm việc.
- Tôi có mang theo một số cũ của tập chí Vogue, - Maura nói một cách sôi nổi khi chỉ còn hai người với nhau. - Chúng ta hãy chọn cho mình một kiểu tủ quần áo thật đẹp.
- Tôi có sẵn cà phê đây. - Katie nói, vẻ mặt căng thẳng. Maura nhướn đôi lông mày lên dò hỏi. Katie buộc phải nói tiếp.
- Tôi sẽ không nói gì cho Harry biết về điều này, sợ rằng anh ta sẽ bối rối. Nhưng tôi không thể nào quên được bọn 3K. Có phải chúng đã hành hung nhiều người quanh đây ?
Nàng cảm thấy ngượng ngùng khi nêu câu hỏi đó, nhưng nàng đã

quyết định phải biết sự thật.
- Năm ngoái ở Dallas có ít nhất 68 người bị đánh đập. Hầu hết bị đánh bằng roi da. Một vài năm trước chín người da màu bị thiêu cháy, bị bắn và treo cổ. Không có ai bị bắt cả. Mọi người tin rằng ủy viên hội đồng cánh sát là đảng viên 3K và hầu hết các sĩ quan cảnh sát nửa. Thậm chí cả cảnh sát trưởng không chừng cũng gia nhập rồi.
- Chị là người Thiên Chúa giáo còn tôi là người Do Thái - Katie nói nhỏ. Liệu chúng mình có cần phải sợ bọn 3K không ?
- Ở Texas họ chỉ chú ý đến những con bạc, những người phá thai và bất cứ người đàn ông da đen nào mà họ nghi là có quan hệ gần gũi với phụ nữ da trắng. Không cần biết là sự việc có thật hay không, chỉ cần họ cho là như vậy. Ở Houston họ đã thiến một nha sỹ da đen vì nghi là ông giao du với một phụ nữ da trắng. Ở Tenaha, họ bắt cóc một cô gái ở khách sạn vì họ cho rằng cô ta có hai chồng. Sau đó họ lột quần áo cô ta đến ngang hông, đánh đập, rồi quét nhựa đường và cấm lông chim lên người cô ta.
- Chúng là những con vật, Maura ạ !
- Chúng là đồ cặn bã, - Maura nhăn mật ghê tởm. - Nhưng Katie ạ, cả tôi lẫn chị đều không phải lo lắng gì về bọn 3K.
- Chị và anh Jeff vẫn nói rằng nhiều người ở Texas đang đấu tranh chống lại chúng? - Katie thăm dò.
- Đó là điều chắc chắn, - Maura gật mạnh đầu - cả hai tờ báo ở Dallas là Tin tức buổi sáng và Diapatch đều chống lại chúng. Cách đây không lâu bọn 3K ở San Antonio đã cố tình ngăn cản Fritz Kreisler trình diễn một buổi hoà nhạc ở thành phố, nhưng đã vấp phải sự chống cự của người dân địa phương. Chúng ta có nhiều tổ chức chống 3K ở Texas, và họ đang đấu tranh mạnh mẽ. Nhưng theo tôi, tệ hại nhất lại là những nữ đảng viên 3K. Hồi cuối tháng Sáu, khoảng 1.500 con giặc cái đó đeo mặt nạ, mặc áo choàng điều hành ầm ĩ ở Forth Worth. Nhưng thôi, nói về bọn 3K thế là đủ rồi, chúng ta uống cà phê đi.
Khoảng quá bảy giờ Harry và Jeff từ Dallas trở về, vui sướng ra mặt. Maura lập tức đứng dậy, với tay cầm quyển tạp chí Vogue.
- Đừng ngồi xuống, Jeff, - Maura ngăn chồng lại - Chúng ta sẽ về nhà ăn tối - Nếu bữa nay không ăn hết món thịt hầm thì em sẽ đổ đi đấy.
Katie hiểu sự cố chấp của Maura. Cô ta không muốn nghe chuyện Harry đã tìm được việc hay chưa.
- Chắc là anh đói lắm, - Katie tỏ vẻ thông cảm khi cùng Harry bước vào bếp - Sáng nay anh mang theo có mỗi một chiếc bánh xăng uých. Em sẽ dọn bữa tối ngay bây giờ.
Khi nào có thể, chắc anh sẽ kể với nàng về ngày hôm nay ở

Dallas.
- Anh biết rằng công việc ở Dallas thì nhiều, nhưng cũng không mong là tìm được việc làm ngay lần thử đầu tiên- Đột nhiên Harry cười rạng rỡ - Thế mà anh tìm được đấy.
- Ôi, Harry, thật là tuyệt vời - Katie ôm chầm lấy anh, quên mất nỗi lo trước đấy là anh phải đi lại quá xa - Em biết là anh sẽ không gặp một trở ngại nào.
- Anh không tìm được việc đúng như ý muốn, - Harry thừa nhận - Anh nói với họ là anh đã hai mươi ba tuổi, đã tốt nghiệp đại học và đã làm thư ký toà án hai năm.
Harry thở dài nói tiếp :
- Anh đoán là họ không tin anh - Nụ cười của anh chứa đựng cả sự thất vọng và sự hối lỗi - Anh sẽ làm người chạy giấy ở chi nhánh công ty Wilson Brokerage. Ngay từ sáng mai.
- Họ có biết là anh chỉ làm việc đến mùa gieo trồng không ?
- Đó sẽ là điều mà họ không ngờ, Katie ạ. Em đừng bao giờ nói với một ông chủ nào đó là em sẽ chỉ làm việc cho ông ta trong thời hạn thích hợp với em. Sẽ chẳng có ai thuê em đâu. Dù sao đi nữa, họ cũng trả lương anh rất thấp, vì họ đoán rằng anh đang cần việc làm. Nhưng thôi, có tiền là đỡ rồi.
- Em hy vọng là chiếc xe không giở chùng, - Katie lo lắng - Anh sẽ phải đi lại nhiều.
- Chiếc xe rồi cũng sẽ tốt hơn. Anh và Jeff đã sửa khá nhiều rồi.
- Harry, - Nàng ngập ngừng- Trong khi anh đi vào thành phố hàng ngày, có thể em cũng sẽ tìm một việc gì đó.
- Không. "*Người vợ chăm nom ngôi nhà còn người chồng đi làm*". - Anh nhắc lại một câu quen thuộc.
- Nhưng đó là theo lối cũ, - Katie phản đối - Em vẫn có thể chăm nom ngôi nhà mà vẫn làm việc kiếm tiền giúp chồng.
- Không - Harry nhắc lại - Chúng ta sẽ xoay sở được vì anh sẽ mang toàn bộ tiền lương về nhà - Nét mặt anh dịu lại - Anh cần biết rằng em ở đây, tại nhà. Anh cần khi về nhà thấy em đang dọn bữa tối. Như thế là tốt nhất.
Anh nắm bàn tay Katie.
- Nào, bây giờ thì cho anh chồng đang đói mèm của em ăn đi.

Chú thích:
** Ku-klux-klan, một tổ chức thù địch với những người da đen và người không cùng tôn giáo, hình thành ở các bang miền Nam nước Mỹ sau cuộc nội chiến.*

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Năm

Mỗi buổi sáng của ngày làm việc, Katie và Harry đều dậy từ trước lúc rạng đông. Katie chuẩn bị bữa sáng cho cả hai người, sau đó làm hai chiếc xăng uých cho Harry mang đi làm. Mỗi buổi tốt, sau khi ăn xong, dù thời tiết khắc nghiệt họ cũng đi dạo quanh vườn, thích thú với ý nghĩ rằng đây là vương quốc riêng của họ.
Katie nhanh chóng nhận ra rằng Harry rất thích những chuyến đi hàng ngày của anh vào Dallas. Anh thường xuyên nguyền rủa ông chủ đã lợi dụng hoàn cảnh khốn khó của anh để trả anh mức lương thấp hơn những người làm thuê trước đó. Tuy vậy không gì có thể làm xói mòn niềm vui của anh được là một bộ phận của một thành phố sôi động đang phát triển.
Harry thừa nhận anh bị thu hút bởi những hiểu biết mới mẻ về nghề môi giới. Thường xuyên bị kích thích đến không ngủ được, anh có thể nằm trên giường kể mãi về những hoạt động trong ngày của mình.
- Katie, anh nhìn và nghe những gì diễn ra hàng ngày ở công sở. Em sẽ không tin được những khoản tiền chuyển qua tay anh mỗi ngày trong công việc môi giới. Bất cứ ai có tiền vốn để đầu cơ chứng khoán đều có thể giàu lên sau sáu tháng.
- Đó là trò đánh bạc, - Katie nói một cách bình thản vì nàng biết rằng Harry chẳng có khả năng để tham gia - Mọi người cũng có thể mất hết những thứ mà họ đã kiếm được, chỉ với nửa thời gian đó.
Harry khăng khăng.
- Sẽ không mất nếu như ta khôn ngoan một chút. Nó làm anh điên đầu, Katie ạ. Mọi người đều nói đến thời vận tốt trong lúc này, trừ những người nông dân là không thấy nó.
Katie ngờ rằng anh đang hối tiếc về việc họ dính dáng vào công việc nhà nông.
- Dù sao, - Harry nói, cố làm ra vẻ bình thản, - chúng ta đang dành dụm tiền cho việc gieo trồng. Mỗi một đôla chúng ta không phải vay của nhà băng là tiền chúng ta không phải trả lãi.
Lễ hội Hanukka và lễ Giáng sinh đã đến gần, Katie thuyết phục Harry để nàng vào Dallas, hi vọng sẽ tìm được việc làm ở một cửa hàng nào đó.
- Chỉ trong những ngày lễ thôi - Nàng dỗ dành - Nó sẽ rất thú vị. Vừa có tiền, vừa thêm hiểu biết.

- Sẽ không có gì thú vị khi phải ngồi trên ghế cứng của chiếc xe Ford ba tiếng đồng hồ một ngày. Lại còn mười tiếng nữa đứng trong cửa hàng.
- Harry, nó còn dễ chịu hơn là chúng mình phải vay tiền ở nhà băng - Nàng nhắc anh. Bản thân nàng không bao giờ cảm thấy thoải mái khi còn phải nợ nần.
Harry lưỡng lự giây lâu :
- Đồng ý, chỉ trong những ngày lễ. Miễn là em tìm được việc.
Dallas - giống như toàn nước Mỹ - đang trải qua sự bùng nổ thương mại. Những sản phẩm mới như Radio và tủ lạnh chạy điện đang tràn ra thị trường. Ngành công nghiệp ôtô đang mời chào những mẫu xe đẹp hơn, đồ sộ hơn, chạy nhanh hơn. Các dụng cụ nhà bếp, trang thiết bị cho buồng tắm đang được chào hàng theo những kiểu mẫu tân kỳ, tiện lợi hơn.
Sự phát triển rầm rộ của hệ thống các cửa hàng và hình thức mua hàng trả góp ngày càng phổ biến là những tác nhân kích thích mạnh mẽ cho thương mại. Nền kinh tế đang tăng trưởng. Thu nhập của người dân Mỹ tăng lên, ngoại trừ những người nông dân.
Katie cảm thấy sợ hãi khi đứng trước các cửa hàng kiểu như Neiman - Marcus, nhưng rồi nàng được một cửa hàng nhỏ bán quần áo phụ nữ thuê làm việc cho đến đêm Noel. Nàng thường ngủ trong xe suốt dọc đường từ nhà tới Dallas và từ Dallas về nhà. Không cảm thấy đau ốm hoặc mệt mỏi, nàng sung sướng khi có thu nhập thêm.
Hồ hởi trong không khí hội hè, Katie quyết định sẽ mời Maura và Jeff đến dự đêm hội Hanukkah tại nhà nàng vào chủ nhật. Maura thú nhận là cô rất nhớ nhà vào những ngày lễ lớn.
- Nếu có dịp trở lại miền Đông tôi cũng không thể về nhà - Maura nói khi họ ngồi quanh bàn ăn bánh và uống cà phê. Katie đã giải thích rằng lễ hội Hanukkah được tổ chức để kỉ niệm chiến thắng của những người Do Thái ở Judea sau ba năm chiến đấu chống lại bạo chúa Syrie Antio Chus.
- Tôi không thể trở về nhà, - Maura nói thêm, vẻ trầm lặng, - gia đình đã từ bỏ tôi khi thấy tôi muốn trở thành nghệ sỹ.
Nhưng chị đã không trở thành nghệ sỹ - Harry an ủi.
- Trong con mắt của họ, tôi mãi mãi là kẻ nhơ bẩn. Tôi đóng một vài vai ở kịch viện Princeton. Đối với họ, tất cả các nữ diễn viên đều vô đạo đức. Họ hôn đàn ông trên sân khấu.
Maura gắng gượng nở một nụ cười, nói với Harry.
- Anh không biết bố mẹ tôi đâu. Họ gửi tôi vào trường của nhà thờ vì họ cho rằng các giáo viên trường công không dạy trẻ tôn kính cha mẹ.

- Và em đã ở đây, - Jeff đùa cợt, - với những người bạn tốt nhất, là người Do Thái - Rồi anh quay sang Katie mỉm cười trêu chọc - Liệu giáo sĩ của các bạn có phạt các bạn khi đến dự lễ Noel với chúng tôi không ?
- Chúng tôi không có giáo sĩ nào, ngoại trừ một người làm lễ cưới cho tôi và Harry.
¬- Chúng tôi sẽ bảo ông ta đó là cây Hanukkah - Harry cười phá lên - Có gì khác nhau nào ? Chúng ta đều là con người. Tất cả chúng ta tin vào thượng đế.
- Tôi nghĩ là không quan trọng gì việc anh đi lễ ở nhà thờ Thiên Chúa hay giáo đường Do Thái hoặc nhà thờ Hồi giáo - Katie nói nhẹ nhàng - Tôi nghĩ điều quan trọng là anh cư xử với đồng loại ra sao.
- Điều đó được thể hiện bằng một bữa tiệc. - Maura nói. - Chúng ta dọn đĩa bát rồi vào phòng khách đi.
- Ba người hãy vào trước, - Katie giục, đẩy chiếc ghế của nàng về phía sau - Tôi sẽ rửa bát.
- Hãy để đấy đã - Maura bảo nàng.
- Harry rất ghét để đĩa bát bẩn trong bồn rửa.
- Thì hãy để cho Harry rửa. Chẳng có luật lệ nào bó buộc đàn ông không được rửa bát.
- Đây là những gì xảy ra khi phụ nữ giành được quyền bầu cử. - Harry cười nói - Tiếp theo là họ muốn chúng tôi cũng nấu bếp.
Katie hiểu rằng tối nay để bát đĩa bẩn trong bồn rửa cũng không sao.
- Bọn mình mang theo chiếc máy quay đĩa Victrola đấy. - Maura nhắc khi cùng với Katie lau bàn - Ước gì bọn mình mua được vài đĩa mới. Tôi sẵn sàng giết người để có được một đĩa hát của Paul Whiteman với bài Tiệc trà cho hai người.
- Chị có mang rượu theo không ? - Katie hỏi.
Coi thường đạo luật thứ 18*, Jeff vẫn nấu rượu trong hầm nhà anh.
- Harry sẽ không cho tôi vào nhà nếu không mang theo rượu - Maura đùa.
Katie và Maura bước theo hành lang hẹp xuống phòng khách, nơi Jeff đã chuẩn bị xong. Chiếc máy quay đĩa, chai rượu được bày ở chỗ nổi bật nhất. Giai điệu của bản ánh trăng xanh tràn ngập không gian.
- Nào, hãy giả vờ là chúng ta đang dự tiệc có khiêu vũ ở khách sạn Plaza, - Maura sôi nổi, chìa tay về phía Jeff.
- Hãy coi đây là một quán rượu rẻ tiền trên quảng trường Times và các cô là những nữ chiêu đãi viên - Jeff hạ lệnh, tay kéo Maura lại gần.

Ngượng ngùng, Harry kéo Katie vào vòng tay của anh. Họ đã tham dự các lớp học nhảy tại các phòng nhảy ở chung cư.
- Harry, cậu đã từng đến một ổ điếm nào chưa.
- Chưa, Harry đáp dè chừng.
- Tôi đã đến đôi lần, khi tôi cảm thấy quá cô đơn ở thành phố. Thật là khó hiểu - Jeff trầm ngâm - Tại sao có hàng triệu người xung quanh tôi mà tôi lại chỉ lang thang đến tiệm uống một tách cà phê, chỉ nói chuyện với một anh bồi bàn. Ngược lại, tôi có thể ở trong trang trại một mình cả ngày mà vẫn không cảm thấy cô đơn.
- Tôi đã làm việc một đêm ở một vũ trường, - Maura nhớ lại.
- Em chưa bao giờ kể với anh. - Jeff cáu kỉnh.
- Tại anh không hỏi - Maura bật ngón tay - Mỗi điệu nhảy em kiếm được bốn xu.
- Các khách nhảy trả mười xu cho mười lăm phút - Jeff nhớ lại - Và anh phải mua vé cho ít nhất sáu lần nhẩy, mỗi lần vào khoảng bốn mươi phút.
- Những người tiêu hoang bỏ ra khoảng năm đôla, - Maura nói, - cho những cảm giác hời hợt trong bốn mươi phút. Tôi nhảy đến khi chân mỏi rời mà cũng chẳng có một bàn tay nào đỡ cả.
Trước chín giờ, Maura cứ khăng khăng nói rằng cô và Jeff phải về nhà.
- Vẫn còn sớm - Jeff phản đối, và Harry cũng gật đầu đồng tình.
- Anh và Katie phải đi làm trước lúc rạng đông, - Maura bảo Harry, - đó là chưa nói phải mất bốn mươi phút để làm phòng ngủ ấm lên tôi mới cởi được quần áo.
- Đêm nay thì không, em bé ạ, - Jeff ngâm nga - Anh nóng như địa ngục. Anh sẽ sưởi ấm em rất nhanh.
- Gã nhà quê này thật thô bỉ - Maura cười phá lên.
*****
Vài ngày sau lễ Giáng sinh, công việc tại thành phố đã hết, Katie lại cặm cụi với bếp núc ở nhà. Maura thường đến chơi vào buổi chiều và họ uống cà phê với nhau.
Khuôn mặt Katie bừng sáng khi nàng nghe thấy tiếng xe đỗ trước cửa. Nâng đi vội qua hành lang lạnh lẽo ra đón.
- Tôi căm ghét đàn ông, - Maura nói trong khi chạy vội vào cửa.
- Lại thế, - Katie cười.
Thường thường sau những trận cãi nhau với Jeff, Maura lại tuyên bố như vậy.
- Rót cho tôi một tách thật nóng để tôi ấm người lên mà còn nói chuyện.
Vừa uống cà phê, Maura vừa thuật lại vụ cãi nhau với Jeff hồi sáng. Jeff cho rằng mình rất sai lầm bởi không làm gì thêm khi công việc ở trang trại đã vãn và tình hình tài chính của họ là có

khó khăn.
- Anh ấy cảm thấy có lỗi khi so sánh với Harry. Tôi nhắc Jeff rằng viết lách cũng là công việc. Nhưng tất cả những gì Jeff thấy chỉ là : anh ấy không đem tiền về nhà.
- Harry cũng ghét công việc đang làm lắm, - Katie thú nhận - Lúc đầu tất cả những gì anh ấy muốn chỉ là đồng tiền phải kiếm. Sau đó thì bị kích thích vì đã trở thành một thành viên của một văn phòng môi giới. Bây giờ thì anh ấy căm ghét việc mình chỉ là một người sai vặt. Người ta hứa sẽ cho anh ấy làm công việc ghi giá cả thị trường lên bảng. Nhưng cũng sắp đến thời gian Harry phải nghỉ việc để có thể tập trung vào mùa vụ.
- Chị đã nghe tôi nói về gia đình Mueller ở cách đây sáu dặm - Maura nói - Họ có một trang trại rộng cả ngàn mẫu. Họ đang làm ăn rất tốt. Thậm chí trong giai đoạn tồi tệ nhất của người nông dân họ cũng không bị ảnh hưởng. Trong những năm thuận lợi, họ dành dụm được ối tiền. Họ không bị nhà băng bòn rút bằng những khoản lãi. Đôi vợ chồng già tử tế đó luôn luôn có thiện chí giúp đỡ những người xung quanh. Bây giờ bà Mueller phải vào bệnh viện để mổ, họ muốn có người đến dọn dẹp nhà cửa, nấu ăn cho ông chồng và một người làm thuê. Đồng thời nấu ăn cho cả ba người khi bà ấy từ bệnh viện về. Công việc chỉ trong vòng một tháng và họ trả cũng khá. Nhưng ông chồng bướng bỉnh của tôi nói rằng, “Không, em không phải đi làm đầy tớ trong khi anh không làm gì cả".
Maura tức điên lên, kết luận.
- Tôi có thể kiếm được ở đó một món tiền.
- Có thể anh ấy sẽ thay đổi ý nghĩ, - Katie an ủi.
- Không khi nào - Maura nhấn mạnh.
Katie bắt đầu suy nghĩ. Liệu Harry có cho nàng làm việc ấy không ? Chỉ trong vòng một tháng thôi. Và tại sao người chồng luôn luôn phải quyết định về tiền nong.
Nếu chúng ta đã đủ thông minh để bầu cử tổng thống, chúng ta có đủ thông minh để quyết định những việc khác không.
Katie ngập ngừng một lát.
- Còn ngày chủ nhật thì sao ?
¬- Sẽ là ngày nghỉ của tôi. Tôi chỉ cần làm một nồi mì ống to hay là một nồi xúp hoặc cái gì đấy vào ngày thứ bẩy rồi cho vào ngăn đá. Hôm sau, mọi người sẽ hâm nóng lên ăn. Tôi sẽ nhận ngay, - Maura nói, mặt đanh lại, - nếu như Jeff không bướng bỉnh đến thế.
- Tôi nhận thì có được không - Katie hỏi - Tôi muốn nói rằng nếu ông Mueller cung cấp phương tiện giao thông.
Tôi sẽ là tài xế của chị, - Maura sốt sắng, với nụ cười hăm hở - Để tôi gọi điện cho ông Mueller. Ông ấy rất nóng lòng muốn có ai đó

đến giúp.
Katie biết rằng nàng phải nói chuyện này với Harry trước. Nhưng nàng cũng sợ rằng để chậm thì người khác sẽ nhận mất. Nhiều gia đình nông dân muốn có thu nhập thêm. Katie lắng nghe Maura nói chuyện với ông Mueller, sau đó cầm ống nghe từ tay Maura và tự mình nói chuyện với ông ta.
Vợ tôi chưa bao giờ bị ốm, - Ông ta nói, có vẻ suy nghĩ, - chúng tôi đang trải qua những giờ phút nặng nề để làm quen với ý nghĩ là bác sỹ sắp sửa mổ cho bà ấy. Tôi muốn được đảm bảo là mọi việc vẫn tốt đẹp, khi bà ấy từ bệnh viện về nhà. Bà ấy phải nằm viện một tuần, kể từ ngày mai. Cô có thể đến vào sáng ngày mai không ? Bà ấy sẽ yên tâm nếu biết rằng vẫn có người ở đây.
- Vâng - Katie cam đoan. Đừng có để cho Harry làm om xòm về chuyện này. Cô nghĩ.
- Đây là lần đầu tiên trong năm chục năm trời tôi phải qua đêm một mình, - Ông ta nói và Katie cảm thấy ông ta sợ hãi - Tôi sẽ phóng xe vào thành phố hàng ngày để thăm bà ấy.
- Tôi tin chắc bà ấy sẽ qua khỏi, - Katie động viên ông ta - Ông hãy cho biết thời gian ông yêu cầu tôi đến. Tôi sẽ có mặt đúng giờ.
Đúng như Katie dự đoán, Harry do dự trước ý nghĩ rằng vợ mình đi làm đầy tớ.
- Harry, em cũng chỉ làm những việc như ở nhà thôi. Và chúng ta sẽ dành dụm được thêm tiền cho vụ gieo trồng tới. Và chỉ trong một tháng thôi - Nàng phỉnh phờ - Em thì vô công rồi nghề cho đến khi chúng ta bắt đầu trồng ngô. Em sẽ giành thời gian để dọn dẹp nhà cửa và nấu bữa tối.
- Anh không thích việc ấy, Katie ạ - Harry né tránh nhưng nàng biết là mình đã thắng.
- Thật là điên rồ thì mới ném tiền đi - Nàng nói thêm.
- Nếu công việc nặng quá, em hãy xin lỗi ông ta là không thể tiếp tục nhé - Harry đặt điều kiện - Cũng chẳng đến nỗi ta phải nhịn đói nếu như em không đi làm.
Như đã thoả thuận, Katie đến nhà Mueller ngay sáng hôm ông ta đưa vợ vào bệnh viện. Nàng cảm thấy mủi lòng khi nghe bà Mueller an ủi chồng. Họ không con cái, chỉ độc hai người với nhau ở trang trại.
- Em nhớ những gì tôi đã nói nhé - Bà ta bảo Katie - Ông Mueller không ăn được nhiều bắp cải. Và ông ấy rất thích ăn của ngọt. Tôi đã làm một đĩa bánh táo trong tủ lạnh. Nhưng em phải đảm bảo cho ông ấy có đồ ngọt ăn trước lúc đi ngủ.
- Vâng, thưa bà, - Katie hứa, - chồng tôi cũng rất thích ăn ngọt.
Katie thấy mến ông Mueller nhưng nàng cảm giác khó chịu khi có mặt Pete, người làm thuê cùng sống trong nhà với họ. Pete

khoảng hơn ba mươi tuổi, rất kiêu căng nhưng lại thường rầu rĩ. Katie biết rằng anh ta là một công nhân cừ nhưng cũng lắm rắc rối với nhiều người thợ khác trong những vụ gieo trồng và gặt hái. Nàng nghiến chặt răng khi Pete lang thang vào nhà lúc rỗi việc và đòi uống cà phê, đôi mắt cứ chằm chằm vào ngực và chân nàng. Ông Mueller thường rời trang trại ngay sau buổi trưa để đi thăm vợ. Do kém mắt, không thể lái xe ban đêm nên ông hay phải về nhà vào khoảng buổi chiều. Như đã thoả thuận, Katie ra về vào lúc năm giờ, sau khi đã chuẩn bị bữa tối cho ông Mueller và Pete.
Vào giữa tuần làm việc thứ hai, một hôm Katie lo lắng khi thấy Pete nấn ná ở lại bàn ăn sau buổi trưa, khi ông Mueller đã ra đi.
- Ngồi xuống đây uống cà phê với anh, - Pete tán tỉnh trong khi Katie bận thu dọn bát đĩa.
- Tôi uống cà phê rồi - Nàng nói, tránh ánh mắt của hắn. Tại sao hắn nhìn mình chòng chọc như vậy. Nàng nghĩ.
- Nếu tôi có một người vợ bé nhỏ, xinh đẹp như em, tôi sẽ không bắt cô ấy phải đi làm.
- Chồng tôi không bắt tôi phải đi làm, - Katie vặn lại - Đấy là do tôi thích.
- Một cô gái từng ở thành phố lớn như em mà phải về ở trang trại thì buồn lắm - Hắn trêu chọc. Chắc chắn ông Mueller đã kể với hắn rằng nàng từ New York đến.
- Tôi không buồn, - Nàng lạnh lùng trả lời, - Ông Mueller cần có người ở đây, còn tôi thì muốn kiếm tiền.
Nàng chết sững lại khi hắn đứng dậy chặn đường vào bếp của nàng. Đột nhiên, tim nàng đập mạnh.
- Tránh ra, Pete - Mặc dù sợ hãi, nàng vẫn cao giọng quát mắt gườm gườm nhìn hắn.
- Em yêu, anh sẽ làm cho em sung sướng tột đỉnh - Hắn cầm những chiếc đĩa trên tay nàng đặt xuống bàn, - không giống như em đã từng với những đàn ông khác.
Hắn với tay kéo nàng lại gần.
- Bỏ tay ra - Nàng ra lệnh và đá vào cẳng chân hắn.
¬- Mày là con điếm - Hắn la lên, tức tối lùi lại.
- Nếu anh còn đụng đến tôi và nói với tôi như vậy, tôi sẽ mách ông Mueller.
¬- Mày là đồ điếm - Hắn vặn lại và len lén ra khỏi bếp.
Katie tin chắc hắn không dám đụng đến nàng nữa, vì hắn không muốn mất việc ở đây.
Katie giấu chồng vụ này vì nàng cũng muốn tiếp tục công việc. Nếu Harry biết, anh sẽ nhất quyết bắt nàng nghỉ luôn. Hôm sau nàng cảm thấy căng thẳng khi bước vào nhà ông Mueller, rồi nàng yên tâm vì không thấy Pete lang thang vào bếp nữa.

Trong bửa ăn, hắn phớt lờ nàng, chỉ trò chuyện với Ông Mueller về công việc ở trang trại. Pete sẽ không làm phiền nàng nữa. Nàng tự an ủi, dù sao thì một tuần nữa bà Mueller sẽ về nhà. Bác sỹ nói bà đang bình phục.
Vào chủ nhật, trong lúc Harry và Jeff đang chữa xe ở ngoài, nàng kể cho Maura nghe về vụ Pete.
- Đó là những gã đàn ông “đời mới". - Maura nhún vai - Từ khi phụ nữ giành được quyền bầu cử, cắt tóc ngắn trên vai và cắt váy ngắn trên đầu gối, chúng nghĩ rằng bất cứ ai cũng sẵn sàng nhảy vào giường ngủ với mình. Cũng có những chị em làm như vậy nhưng số đông thì không. Nếu trước đây tôi đủ khôn ngoan, - Maura nói với nụ cười gượng gạo, - thì ngày nay tôi đã có thể ở Broadway. Nhưng nền giáo dục Thiên Chúa giáo đã ngăn cản tôi làm những chuyện tệ hại đó.
Katie khúc khích cười, hồi tưởng lại.
- Giá mà chị trông thấy vẻ mặt Pete khi tôi đá hắn. Tôi đá rất mạnh. Hắn biết tôi sẽ mách ông Mueller nếu hắn lại giở trò.
- Đồng thời, cũng vẫn phải dè chừng Pete, - Mau ra cảnh cáo - Hắn sẽ tìm cách chơi lại chị đấy.
- Đừng kể gì với Jeff nhé. Harry không biết đâu. Nếu biết, anh ấy sẽ bắt tôi bỏ việc.
Sáng hôm sau, khi bầu trời vẫn tối đen, Katie và Harry thức dậy thì thấy chỉ qua một đêm nhiệt độ tụt xuống tới 20o. Tiếng gió hú trong khoảng không rộng lớn của những cánh đồng trống; dường như chỉ muốn xông vào nhà qua những khe hở phản phúc. Harry bắt cho Katie nằm lại trên giường cho đến khi anh nhóm xong lửa trong lò và căn phòng ấm dần lên.
- Qua những mùa đông đã trải, anh không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ bị lạnh cứng đến thế này, nhất là lại ở Texas. Thậm chí chúng ta có thể gặp bão tuyết trước khi trời tối.
Từ trong cửa sổ phòng khách, Katie nhìn thay Harry lái xe đi trong buổi sáng lạnh lẽo xám xịt. Vào thời gian này của mùa đông, phải hơn một giờ nữa mặt trời mới mọc. Nếu như có bão tuyết, - trận đầu tiên của mùa - nàng hy vọng nó sẽ ngừng trước khi trời tối, lúc Harry trở về nhà. Bây giờ nàng xuống bếp để xem cà phê còn nóng không. Chắc Maura muốn uống một tách trước khi đưa nàng tới nhà Mueller.
- Chị có tin rằng chúng tôi hết than không - Maura chào nàng và chạy vào nhà - Jeff đang chờ mua với hy vọng là giá sẽ hạ xuống.
- Chúng tôi sẽ đưa cho anh chị một ít - Katie đề nghị.
Chúng tôi đang đốt ngô - Maura nói - Với giá than như hiện nay thì đốt ngô cũng chẳng hại gì.
Trong không khí ấm cúng của gian bếp - gian duy nhất trong nhà

không ẩm ướt và lạnh - hai người phụ nữ trẻ ngồi trò chuyện bên những tách cà phê bốc hơi trong vài phút. Sau đó họ ra khỏi nhà, đi về phía chiếc ô tô.
- Khi còn ở New York, chị có nghĩ rằng Texas lạnh đến như thế này không ? - Maura thở dài - Tôi hy vọng sẽ không gặp khó khăn khi cho xe nổ máy. Tôi mang theo một chiếc chăn để chúng ta phủ chân - Cô cười khúc khích - Vào những lúc như thế này tôi rất ghét váy ngắn. Tôi đã định mặc quần dài của Jeff nhưng anh ấy cao hơn tôi đến sáu inch.
Đến nơi, Katie hài lòng khi biết nàng sẽ ở nhà một mình cả ngày. Một giờ nữa, cả ông Mueller và Pete đều vào thành phố. Họ phải mua thức ăn cho gia súc, và ông Mueller muốn hỏi ý kiến Pete về một vài chiếc máy sắp tậu.
- Cô phải giữ cho lửa trong bếp và lò sưởi trong phòng khách cháy suốt ngày - Ông Mueller ra lệnh - Chúng tôi không muốn cô bị cảm lạnh.
Katie đặt một đĩa hát vào chiếc Victrola trước khi nàng bắt đầu lau chùi, dọn dẹp. Nàng đã đóng hết cửa các buồng ngủ, vì vậy hơi ấm chỉ tuần hoàn giữa nhà bếp, hành lang và phòng khách. Bên ngoài, gió vẫn tiếp tục gầm gào trong thứ ánh sáng xám xịt như nó đã gầm gào suốt đêm. Khi nàng kết thúc việc lau dọn trước khi bắt đầu nướng bánh mì và làm một bánh pudding ngô - nàng sẽ tháo bỏ hết vỏ bọc đồ đạc trong phòng khách để lau chùi chúng, để chúng được đẹp và mới khi ông Mueller từ bệnh viện trở về.
Cuối buổi chiều, nàng ngồi uống cà phê và nhấm nháp chỗ còn lại của miếng bánh bí ngô làm từ đêm hôm trước. Khi nàng đang rửa bát thì nghe thấy tiếng ô tô dừng lại trước cửa nhà. Chắc chắn là Maura. Ông Mueller không thể về nhà sau hai giờ nữa. Nàng với tay lấy chiếc khăn lau đĩa. Không cần phải mở cửa, nó có bị khoá bao giờ đâu. Nàng liếc nhìn đồng hồ. Hôm nay Maura đến hơi sớm.
Katie dừng lại, chiếc khăn lau đĩa vẫn cầm trên tay.
Không phải Maura. Tiếng ủng nện thình thịch trong hành lang.
- Pete ? - Nàng hỏi vọng ra với vẻ thận trọng. Tại sao hắn lại về nhà một mình ?
- Đây không phải là Pete, - một giọng quát to đáp lại và đột nhiên một nhóm mặt áo choàng trắng, đầu trùm mũ trắng xuất hiện ở cửa ra vào. Katie đếm được năm tên cả thảy.
Ông Mueller không có nhà - Nàng lắp bắp. Chúng là bọn 3K, nàng sợ hãi nhận ra như vậy. Tại sao chúng đến đây - Ông ấy đi Dallas rồi.
- Đồ gái điếm ! – Một tên nhổ nước bọt vào nàng và bước lên trước với vẻ đe dọa - Chúng tao biết rõ mày và lão già.

- Bà Mueller ở trong bệnh viện. Tôi là người giữ nhà trong lúc bà ấy ốm. Katie sợ hãi thu mình lại.
- Đồ ngoại tình ! - Một tên khác quát to và bốn tên. khác đồng thanh hét theo - Đổ ngoại tình, đồ ngoại tình.
- Không ? - Katie từ chối - Tôi là Katie Newhouse. Chồng tôi và tôi đang làm việc ở trang trại nhà Stone - Vô tình nàng bước lùi về phía sau khi chúng tiến vào trong phòng.
- Mày đến đây khi vợ ông ta ốm nằm trong bệnh viện, và mày ngoáy mông trước mặt ông ta. Mày chìa vú trước mặt ông ta. Đó không phải là lỗi của ông già. Mày đã quyến rũ ông ta. Mày dạng chân ra trên chiếc giường mà ông ta đã từng ngủ với vợ - Một tên khác mắng nhiếc và túm lấy cổ tay Katie.
- Không, buông tôi ra ! - Trong khi cố thoát ra khỏi, nàng liếc nhìn thấy chiếc roi da trong tay một tên - Buông tôi ra.
- Mang nó vào kho chứa cỏ - Tên có vẻ là chỉ huy ra lệnh - Nó sẽ không thể phục vụ thằng đàn ông nào đêm nay.
Katie nắm tay đấm thùm thụp vào lưng một tên khi hắn nhấc bổng nàng lên và vắt qua vai. Nàng cảm thấy một bàn tay lén lút sờ mông nàng khi chúng mang nàng ra ngoài qua cửa sau. Gió quất như cắt thịt, chiếc váy ngắn bằng vải flanen của nàng không chống nổi giá lạnh.
- Chúng mày điên rồi - Nàng hét lên - Ông Mueller chưa bao giờ đụng vào người tao. Tao cũng không bao giờ cho phép ông ta.
Katie giật thót người khi những bàn tay lùa vào trong váy vuốt ve đùi nàng.
- Tất cả chúng mày sẽ phải vào tù vì việc này - Nàng thét lên - Tất cả lũ chúng mày.
Tuy vậy trong trí nhớ của nàng, nàng như nghe thấy giọng của Maura "Ngay trong vùng ta năm ngoái có ít nhất 68 người bị đánh đập và chẳng hung thủ nào bị bắt giữ cả".
- Bắt nó câm mồm đi - Một tên ra lệnh - Sau đó tặng cho con điếm nhỏ này những gì mà nó đáng được hưởng.
Trong nỗi sợ hãi, Katie nghe thấy sự kích động trong giọng nói của hắn.
Chúng mang nàng vào kho chứa cỏ và quăng nàng trên mặt sàn trải cỏ khô. Nàng nằm đó, sợ hãi nhìn chiếc roi da vung lên. Nàng kêu to khi chiếc roi vút xuống, quật ngang vai nàng. Bốn tên khác đứng xem thúc giục hãy quất mạnh hơn nữa.
Mạnh nữa lên, Joe ! Hãy cho con điếm này nếm mùi roi da. Sau khi ăn đòn đủ rồi chúng ta sẽ cho nó nếm thứ khác.
Tuy chìm đắm trong đau đớn và sợ hãi Katie vẫn nghe thấy tiếng ôtô dừng trước ngôi nhà. Bọn đàn ông cũng nghe thấy.
¬- Này, có người nữa ở đây ! – Một tên giật mình - Jo, tao nghe

mày nói ông Mueller và Pete không về nhà trước sáu giờ kia mà.
- Chúng ta chuồn thôi ?
Chúng rút êm qua cửa kho chứa cỏ.
Katie còn lại một mình, cô gắng để không bị ngất đi, nhưng vô ích.

Chú thích:
** Luật cấm rượu. Còn gọi là "Luật khô".*

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Sáu

- Katie ! Trời ơi ! Katie !
Nàng chầm chậm mở mắt ra. Maura đã đến sớm hơn mọi ngày.
- Ôi Mura, tôi không thể tin được, - Katie rên rỉ - Chúng gọi tôi là đồ điếm, đồ ngoại tình. Chúng nói tôi ngủ với ông Mueller - Nàng khóc nức nở, cảm thấy đau đớn và nhục nhã ê chề.
Bọn 3K phải không - Khuôn mặt Maura trắng bệch trong cơn tức giận.
- Đúng nó, Maura. Làm sao chúng có thể nghĩ ra một điều như vậy.
- Tôi sẽ cho chị biết điều phỏng đoán của tôi, - Maura nói, vẻ mặt dữ tợn - Đó là do Pete. Đấy là cái cách hắn trả thù chị. Katie, liệu chị có đứng dậy được không.
- Được! Đỡ tôi một chút !
Tôi sẽ đưa chị đến bệnh viện, - Maura nói, mắt sợ hãi nhìn những lằn roi hằn trên cánh tay Katie.
- Không ! - Katie từ chối - Tôi không muốn một ai khác biết. Tôi thấy xấu hổ.
Sẽ như Maura đã nói - nàng nghĩ - chẳng ai quan tâm đến sự thật. Họ tin những gì Pete đã nói ra.
- Chị phải cần đi khám. Chúng ta sẽ đến nhà bác sĩ Reilly. Chị nên nhớ ông ta chăm sóc hầu hết các gia đình trang trại ở quanh đây.
- Hãy đưa giúp tôi về nhà, - Katie thều thào - Tôi không muốn nhìn mặt ai nữa.
- Chúng ta đi đón Jeff, sau đó cả ba sẽ về nhà chị - Maura nhẹ nhàng nói Tôi sẽ nấu bữa tối cho cả bốn người, sau khi đắp thuốc lên vết thương cho chị. Mà chị có aspirin ở nhà không ?
Katie gắng gượng gật đầu.
- Nó sẽ làm chị bớt đau.
- Chúng sờ soạng tôi - Giọng Katie uất ức - Một tên còn luồn tay vào váy tôi.
- Thế mà chúng vẫn huênh hoang là người bảo vệ tiết hạnh của phụ nữ, - Maura giận dữ - Chúng là đồ cặn bã.
Lúc đầu Jeff lo lắng về tình trạng của Katie, sau đó anh thấy chính mình bi xúc phạm trước những gì đã xảy ra. Trên quãng đường ngắn về trang trại Newhouse, anh thuyết phục Katie nên gặp giới báo chí tố cáo vụ này.
- Đến gặp cảnh sát chỉ vô ích thôi - Jeff thừa nhận - Ngài Crane,

một lãnh tụ của tổ chức chống 3K đã nói với Thống đốc Neff rằng, người đứng đầu bộ máy cảnh sát Dallas và hầu hết các sỹ quan đều là đảng viên 3K.
- Sẽ chẳng có ai động một ngón tay. Nhưng giới báo chí thì đang chống đối chúng quyết liệt.
- Jeff, tôi không muốn kể cho bất cứ ai nghe chuyện này, - Katie thì thầm và nàng thấy Maura nhìn Jeff trừng trừng, vẻ trách móc - Tôi chỉ muốn về nhà thôi.
Nàng không thể nhận diện một tên nào đó trong số đó. Tất cả những gì nàng biết là có một tên chúng gọi là Joe.
Một giờ sau, cùng với Harry kề bên, Katie ngồi tựa vào chiếc gối trên chiếc ghế cạnh bàn ăn, mặc dù nàng chẳng muốn ăn chút nào. Harry như nổ bùng trong cơn giận dữ.
- Thằng Pete sẽ phải trả giá cho việc này. Anh sẽ vặn cổ nó !
- Không, Harry, - Maura phản đối - Tôi đã trông thấy Pete. Hắn cao hơn anh nửa cái đầu và nặng hơn anh đến gần hai chục ký.
- Harry. Chúng ta không thể chứng minh được là nó đã xúi giục bọn 3K làm nhục em, - Katie nói nhanh - Anh sẽ chỉ gặp rắc rối thôi.
- Anh nghĩ đã đến lúc chúng ta đi khỏi Texas, - Harry nói, vẻ mặt nghiêm nghị - Anh không thích những gì đang xảy ra ở đây.
- Chúng ta không thể bỏ trang trại, - Katie phản đối lòng dạ rối bời
- Chúng ta còn giao kèo với bà Amelia.
- Anh không muốn thực hiện giao kèo để rồi em bị đánh đập - Harry vặc lại.
- Harry, Texas không phải là nơi duy nhất bị bọn 3K quấy phá, - Jeff chỉ ra - Chúng có mặt khắp mọi nơi trong nước.
- New York đặt bọn 3K ra ngoài vòng pháp luật. Thống đốc Smith đã ký dự luật hồi tháng Năm vừa rồi. New York là bang đầu tiên chặn đứng được bọn 3K.
- Harry, em không muốn quay về New York. Không bao giờ ! Katie tự nhủ. Đã có khi nào nàng không nghe theo Harry. Nhưng họ không được rời trang trại. Đó là một bước ngoặt vĩ đại trong đời họ.
- Không ! Harry đồng ý, chúng ta sẽ không quay về New York. Anh ghê sợ trước hình ảnh lại tiếp tục sống ở khu Lower East Side bẩn thỉu. Đó là nơi duy nhất mà New York giành cho họ.
- Katie, chúng ta sẽ đi Florida - Harry nói - Tại sao cả bốn chúng ta không đến đó ? Đến Miami. Mọi người đến đó chẳng mang theo gì và trở nên giàu có chỉ trong vài tuần. Mảnh đất vài năm trước chỉ đáng giá năm trăm đôla thì ngày nay được bán với giá năm mươi nghìn đôla.
- Giữa chúng ta không có chung quan điểm rồi, - Jeff nói thẳng.

Anh không thể đến Miami mà không có tiền. Chúng ta sẽ ngủ ngoài đường và nhịn đói đến chết.
- Harry, chúng ta sắp sửa gieo trồng vụ đầu tiên của mình trong vài tuần nữa. Đến mùa thu, chúng ta sẽ thu hoạch. Chúng ta trả cho Amelia một nửa lợi nhuận, dần dần chúng ta sẽ trở thành chủ nhân của trang trại. Chúng ta sẽ chẳng bao giờ có một cơ hội khác như thế này.
- Anh sẽ bỏ việc ở thành phố - Harry nói sau một lúc suy nghĩ. Anh không thể bỏ mặc em một mình ở đây.
- Không, - Katie phản đối - Em sẽ bình phục. Nàng không cho phép bọn 3K xua đuổi nàng khỏi trang trại - Anh hãy mua súng ngắn và dạy em bắn.

*****

Katie và Maura nói nhiều về bọn 3K đáng căm ghét trong vài ngày sau. Còn khi có Harry, nàng tránh nhắc đến bọn chúng vì nàng biết anh đang bị thiêu đốt bởi lòng căm thù và sự nhục nhã bởi không có khả năng trả thù. Hầu như chiều nào Maura cũng đến ngồi một lúc với Katie trong khi Jeff đánh vật với những trang viết của mình.
- Chẳng có ích gì khi lo lắng về những điều mà anh ta không thể thay đổi - Maura nói.
- Tôi muốn làm một việc gì đó để chống lại bọn 3K, - Katie nói với lòng khao khát.
- Nhiều người ở ngay Dallas đang chống lại chúng, - Maura xoa dịu - Rồi họ sẽ chiến thắng.
- Nhưng bao nhiêu người sẽ phải chịu đau đớn trước khi ngày ấy đến ?
- Có một tờ tuần báo mới xuất bản ở thành phố, - Maura kể lại - Jeff mua về cho tôi một số khi anh đi Dalias ngày hôm qua. Người chủ bút nói rằng mục đích duy nhất của tờ báo là đấu tranh với bọn 3K.
- Maura, bọn 3K căm ghét cái gì nhất ? - Katie hỏi.
Phải có hành động trả thù những gì bọn chúng gây ra cho nàng, - Không phải cảnh sát rồi - Nàng thừa nhận với một chút giễu cợt.
- Điều mà chúng căm ghét nhất là tên tuổi của chúng bị phơi ra trước công chúng. Chúng tuyên thệ không để lộ tên thật bất cứ đảng viên nào.
- Chúng ta hãy đi Dallas ngay ngày mai và kể cho chủ bút của tờ tuần báo đó, - Katie hớn hở - Chúng ta sẽ đề nghị được giúp ông

ta - Những suy nghĩ choán hết đầu óc nàng. Nếu đã có những phụ nữ trở thành đảng viên đảng 3K thì phải có những người phụ nữ khác chống lại.
- Harry sẽ giết chị, - Maura cảnh cáo. Nhưng Katie cảm thấy Maura cũng bị kích thích trước việc được tham gia vào cuộc đấu tranh.
- Chúng ta không nói cho Harry biết, - Katie nói - Chúng ta cũng không nói với Jeff. Chỉ nói rằng chúng ta buồn muốn chết và chúng ta phóng xe vào Dallas để dạo qua các cửa hàng. Cũng chẳng tốn kém gì.
- Tốn xăng, - Maura nhắc nàng - Và chúng ta sẽ không thể vào thành phố thường xuyên.
- Tôi sẽ chịu một nửa tiền xăng, - Katie hứa - Harry để tôi cầm tiền. Anh chỉ quan tâm đến những khoản tiền lớn còn tôi nhặt nhạnh những đồng xu.
Chiều hôm sau, họ ngồi trong văn phòng cửa Dan Mcpherson và nói về lòng mong mỏi của họ được tham gia chiến dịch chống bọn 3K.
- Chúng tôi nghe nói rằng chúng đang lôi kéo phụ nữ, - Maura giải thích - Chúng tôi cho rằng nếu vờ muốn trở thành phụ nữ đảng viên 3K, chúng tôi có khả năng xâm nhập vào hàng ngũ của bọn chúng và cung cấp cho ông những thông tin có ích.
- Có thể chúng sẽ kết nạp bất cứ người nào muốn tham gia - Bất chợt, Katie lo lắng về khoản hội phí ban đầu.
- Thật lạ là các chị lại đến đúng vào lúc này, - Mc Pherson nói, vẻ hài lòng - Chúng tôi cũng vừa được biết là một chi nhánh mới của tổ chức phụ nữ 3K đang được hình thành. Vợ tôi cũng đã đề nghị tổ chức một cuộc thâm nhập, nhưng việc đó sẽ trở nên lố bịch vì nhiều người trong đảng 3K biết rõ bà ấy.
Ông ta nhìn Katie rồi sau đó nhìn Maura, nói.
- Các chị không phải là người thành phố này chứ?
Chúng tôi ở trang trại cách đây 40 dặm - Maura giải thích. Sẽ không có ai biết chúng tôi.
- Chúng ta không biết hết bọn chúng - Mcpherson nói - Điều mà tôi biết là bất cứ khi nào một tờ báo đăng tên những người tham gia đảng 3K, bọn chúng cũng chạy tán loạn. Đấy là nơi hai chị có thể làm được việc. Nhưng tôi báo trước là sẽ nguy hiểm đấy.
Ông nhìn Katie và Maura thăm dò, nói tiếp.
- Chúng dám làm những việc khủng khiếp.
- Tôi biết, - giọng Katie gay gắt - Đấy chính là lý do tại sao chúng tôi muốn tham gia vào cuộc đấu tranh - Nàng không nói gì về việc nàng bị tấn công nhưng McPherson hiểu. Nàng cũng cảm nhận được mối đồng cảm của ông.

Người cộng tác viên của tôi nói rằng sắp có một cuộc họp bí mật ở nhà Stanton - Katie nhớ Stanton là một nhân vật quan trọng trong công ty dịch vụ công cộng địa phương - Nó được tổ chức như một bữa tiệc giả trang, điều đó tạo nên một chứng cớ ngoại phạm cho những chiếc mặt nạ. Thực sự, đó là lễ ra mắt của một tổ chức phụ nữ 3K mới. Các chị có ô tô không ?
- Có ! Maura trả lời.
- Thật khó mà biết họ là ai, - Katie nói, - Ý tôi muốn nói là nếu tất cả họ đều đeo mặt nạ. Tôi cho rằng họ sẽ không giới thiệu tên trong buổi ra mắt này.
- Ghi số xe của những chiếc ô tô lại, - Mcpherson nói - Chúng tôi sẽ tìm ra chủ của chúng, và trong số báo sau, chúng tôi sẽ đăng tên chúng trên trang nhất của tờ Dailas Weekly.
Ba người miệt mài trong vài chục phút vạch ra những chi tiết cho cuộc xâm nhập vào "bữa tiệc giả trang".
- Các chị không thể nào mạo nhận là người Texas được đâu, - Mcpherson nói vui - Giọng nói các chị có âm sắc của người miền Đông.
- Chúng tôi sẽ nhận mình là chị em họ ở ngoại vi New York - Katie nhanh trí bịa ra. Chúng tôi đến Texas bởi vì chúng tôi rất bực minh với đạo luật Walker chống lại đảng 3K ở đây.
- Đúng, - Maura tiếp lời, - chúng tôi nghĩ thật là tồi tệ khi cơ quan lập pháp New York dám thông qua một đạo luật như vậy.
Cô khúc khích cười, tinh nghịch liếc Katie.
- Katie là người Do Thái còn tôi là người Thiên Chúa giáo Ai len. Nhưng sẽ không ai biết điều đó.
Katie và Maura rời trụ sở của tờ Dallas Weekly với cảm giác đã hoàn thành số mệnh. Mình đã không ngồi yên - Nàng tự an ủi. Nàng đã trở thành một phần của chiến dịch cứu Texas khỏi hiểm hoạ 3K.
Bước ra ngoài trời lạnh buốt, Katie và Maura tranh luận với nhau về việc giành thời gian đi thăm cửa hàng Neiman - Marcus, việc chủ chốt cua những chuyến đi vào thành phố.
- Hôm nay tôi muốn về luôn nhà, - Katie thú nhận - Không chỉ bởi trời lạnh. Tôi phải nghĩ cách thực hành những việc này như thế nào.
- Chị không được kể với Harry - Maura cảnh cáo.
- Tôi biết - Nàng chưa hề giấu Harry điều gì kể từ ngày đầu tiên họ gặp nhau - Tôi cảm thấy có lỗi.
- Hãy xem, có những việc ta kể với chồng và có những việc thì không, - Maura nắm chặt tay Katie - Nó cũng giống như tôi khi xưng tội. Không phải việc gì tôi cũng kể với cha cố. Cánh đàn ông là một giống khác. Họ sẽ không bao giờ chấp nhận một sự thật

rằng họ cũng chẳng phải là thượng đế.
- Trước đây tôi chưa hề giấu Harry điều gì - Katie cố gắng kìm nỗi phiền muộn.
- Hãy tham gia câu lạc bộ đi, cưng. Bây giờ chị đã trưởng thành rồi.
Trên chiếc xe Ford cũ kỹ của vợ chồng Warren, chiều thứ năm, Maura và Katie phóng đến ngôi nhà của những phụ nữ 3K tổ chức tiệc giả trang. Những chiếc ô tô đậu trên một khoảng đất rộng. Đủ loại, từ những chiếc cũ rích như đồ đồng nát đến chiếc Hispano - Suira xinh đẹp và một chiếc Mercedes Benz lộng lẫy.
Trong khi sửa sang lại mặt nạ, họ đã bí mật kiểm tra các số xe và ghi lại cho đến khi một chiếc xe Ford cổ lỗ khác đến, cản trở việc làm của họ.
- Đột nhiên tôi thấy sợ quá, - Katie thú nhận, những đôi mắt nàng vẫn lộ vẻ bướng bỉnh.
- Nó cũng giống như đóng một vai trong một vở kịch, - Maura tỏ vẻ hớn hở - Chúng ta là hai chị em người New York, những kẻ đang căm giận bởi những gì xảy ra cho những đảng viên 3K đáng thương ở quê hương.
Trong phòng khách rộng lớn bầy biện nhiều đồ đạc mà Katie và Maura biết rằng nó thuộc về những gia đình thượng lưu của Dallas, những phụ nữ đeo mặt nạ đang chăm chú nghe bài thuyết giáo chiêu mộ thành viên mới.
Không khí mỗi lúc thêm phấn khích. Những tờ giấy liệt kê những nghĩa vụ của thành viên được kết nạp, kèm theo những khoản đóng góp ban đầu và nguyệt phí được phân phát.
- Thưa các quý bà, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đây sau hai tuần nữa. Tại cuộc họp gặp mặt đó, các bạn sẽ nộp lệ phí và tuyên thệ
- Một người đàn bà cao lớn ăn mặc rất mốt nói: - Chúng ta sẽ cống hiến tất cả cho việc gìn giữ những tiêu chuẩn đạo đức của chúng ta. Hãy nhớ rằng chúng ta là những tín đồ Tin Lành da trắng, - những người tin vào ưu thế của chủng tộc da trắng. Chúng ta thề sẽ tuân theo những nguyên tắc của đảng 3K.
Cuộc họp mặt kết thúc bằng lời thề trung thành với Hợp chủng quốc Hoa kỳ. Katie và Maura, cả hai đều cảm thấy căng thẳng và bực tức. Họ sẽ không về ngay nhà. Trước hết họ sẽ cung cấp số xe có mặt nơi đây và Mcpherson sẽ tìm ra chủ nhân của chúng. Chúng sẽ bị bêu tên trước thiên hạ trong số tới của tờ Dallas Weekly.

*****

Katie và Maura đã cam kết với nhau là không kể cho Harry và Jeff biết về những hoạt động của họ cho đến tận bữa tối thứ bẩy. Lần này tổ chức ở nhà Warren.
Katie ở trong bếp, đang là bộ quần áo thì Harry bước vào nhà.
- Có một chiếc sơ mi sạch treo ở trong tủ ấy - Nàng nói khi anh nhẹ hôn lên môi nàng, - và em cũng hấp lại chiếc áo len cho anh rồi đấy.
- Tại sao chúng ta cứ phải mặc quần áo chỉnh tề để ngồi ăn với nhau, - Harry cằn nhằn, nhưng Katie hiểu rằng anh vẫn chấp nhận quy tắc đó.
- Bởi vì điều đó nhắc chúng ta rằng chúng ta là những người văn minh - Nàng đáp.
Thậm chí trong bộ quần áo lao động Harry cũng vẫn đẹp trai. Maura nói rằng trông anh giống một ngôi sao điện ảnh. Nàng nói tiếp.
- Có thể chúng ta không đủ khả năng đi ăn ở khách sạn Adolphus hoặc câu lạc bộ Dallas Country, nhưng giả sử là chúng ta có khả năng thì cũng không thể đến đó trong bộ quần áo lao động?
- Một ngày nào đó, anh sẽ đưa em đến ở khách sạn Adolphus - Anh hứa - Chúng ta sẽ chọn những món đắt nhất trong thực đơn.
- Mặc quần áo và đến đấy sớm đi. Jeff sắp đọc cho chúng ta nghe một chương khác trong cuốn tiểu thuyết của anh ấy.
- Trời ơi! Lại phải nghe cái đó à ? - Katie biết rằng Harry khó chịu khi nghe Jeff đọc chúng. Cuốn tiểu thuyết của Jeff nói về cuộc sống đắng cay của những gia đình nông dân, đó không phải là thứ mà Harry thích.
- Jeff khá đấy. Một ngày nào đó anh sẽ tự hào là đã quen biết anh ấy - Katie nói vui.
Maura nói rằng Jeff rất buồn là anh sẽ phải ngừng viết trong tám tuần để bắt đầu vụ gieo trồng. Anh không thể viết được sau mười hai đến mười bốn giờ mỗi ngày làm việc ngoài đồng. Cuốn sách sẽ lại phải gạt sang một bên cho tới tận cuối mùa thu.
- Cuốn sách ấy cũng chẳng giúp được họ tiền đóng thuế năm nay hoặc mua than đốt lò - Harry với tay vào hộp bánh lấy một chiếc cắn ngon lành.
- Họ đang đốt củi hay là ngô ? - Katie dè chừng nói.
Nàng biết rằng Maura đang lo lắng về việc họ chậm đóng thuế. Nhiều người đang mất trang trại cũng chỉ vì không đáp ứng được những khoản chi tiêu. Nhưng có một người buôn đồ cổ trên thành phố đã đến xem chiếc giường cổ kiểu Chippendale bỏ trong nhà kho. Maura hy vọng nó sẽ mang lại đủ tiền để đóng thuế.
Khi Katie và Harry đến nhà Warren, Jeff đang nhét những khúc gỗ

mới chặt vào lò. Một chai rượu sêri tự nấu lấy đặt lên bàn.
- Người buôn đồ cổ đã đến, Maura hớn hở nói - Chúng tôi đã có tiền đóng thuế.
- Tôi cho rằng chị luôn luôn có thể trở thành dân buôn rượu lậu - Harry trêu chọc trong khi Maura rót rượu vào bốn chiếc cốc đặt sẵn trên bàn - Chị có một bộ đồ cất rượu khổng lồ trong nhà kho phải không ?
- Chúng ta kể cho họ nghe bây giờ hay đợi đến sau bữa ăn ? - Maura hỏi Katie.
- Ngay bây giờ - Katie quyết định.
Hai người đàn ông tỏ vẻ không tin khi Katie tường thuật lại chuyến đi mạo hiểm của họ nhân danh cho Dan Mcpherson và tờ Dallas weekly.
- Cả hai người điên rồi ! - Harry nổi khùng - Katie, bọn 3K đối với em như thế chưa đủ sao ?
- Chúng ta có thể làm gì đó để giúp đỡ cuộc đấu tranh chống lại bọn 3K, - Katie nói, mặt nàng chói ngời - Điều đó rất quan trọng. Nhưng bọn em biết rằng nếu nói ra, các anh sẽ bắt chúng em dừng lại.
- Anh biết gì nào, Harry ? - Jeff hỏi. - Những người vợ của chúng ta không còn là trẻ con. Họ là những phụ nữ.
- Em có thể lại bị đánh đập, - Harry lo lắng. Tuy vậy anh cảm thấy tự hào về nàng - Em phải xa bọn ấy ra. Như thế là đủ rồi.
- Chúng ta sẽ không trở lại đó - Maura xoa dịu - Chắc là những con mụ ấy sẽ rất ngạc nhiên khi thấy tên mình được nêu trên tờ Dallas weekly.
Sáu ngày sau, Maura phóng xe đến nhà, dừng xe vội vã Katie vội vàng từ nhà bếp bước ra cửa.
- Khi chị phóng xe như vậy chắc là có điều gì xảy ra - Nàng chào hỏi Maura với nụ cười lo lắng.
- Bà Crane đến chỗ tôi sáng nay để vay đường. Bà ấy kể với tôi về việc tờ Dallas Weekly tường thuật lại “bữa tiệc giả trang" ở nhà Stanton, tường thuật toàn bộ kèm theo danh sách các tên.
- Maura, thật là kỳ diệu - Katie nói, lòng tràn ngập cảm giác thoả mãn - Khi nào chúng ta được xem số báo ấy.
- Không kỳ diệu lắm đâu - Nét mặt Maura căng thẳng - Tờ Dallas weekly ra sáng nay. Đêm qua trong khi Dan vẫn còn đang phân phát báo thì vợ ông và đứa con gái mười bốn tuổi bị bắt cóc và bị mang đến chỗ bọn 3K. Chúng không đánh họ. Chúng bắt bà Mcpherson và cả cô con gái cởi bỏ hết quần áo trước mặt đám đàn ông. Sau đó chúng gạ gẫm họ.
- Ôi, Maura, tại chúng ta đã cung cấp cho Dan những cái tên đó - Katie lo sợ thì thầm.

- Nếu chúng ta không làm thế một người nào khác cũng sẽ làm - Maura quả quyết.
- Có ai bị bắt giữ không ? - Katie hỏi, run người khi nghĩ lại lúc nàng bị hành hạ.
- Chị có là trẻ con không đấy ? - Maura gắt gỏng. - Tất nhiên là bọn 3K sẽ bảo chúng không liên quan gì đến việc đó. Nhưng người ta nói rằng Dan Mcpherson và gia đình ông đã rời khỏi thành phố.
Tôi thấy sợ thay cho họ - Katie rùng mình. Tại tôi cả...
- Chị không nên kết tội mình - Maura gay gắt - Đất này không thể là nơi cho bọn 3K hoành hành. Tôi nghĩ là chúng ta đã qua thời kỳ đen tối nhất. Đã có ngày một nhiều hơn số người chống lại chúng.
Đến đầu mùa xuân, Harry bỏ việc ở hãng Wilson Bookerage. Mùa trồng ngô bắt đầu khoảng mười ngày sau đợt sương giá cuối cùng. Katie và Harry đến nhà băng ở Dallas vay một món tiền để giúp họ trụ được đến vụ thu hoạch. Theo chỉ dẫn của Jeff, họ rải phân bón, bừa đất và gieo ngô. Amelia đã từng làm việc cùng hai người làm thuê trong mùa gieo trồng, nhưng Katie và Harry đã quyết định tự tay mình làm tất cả.
Họ làm việc từ mặt trời mọc đến mặt trời lặn, bảy ngày một tuần, thường là kiệt sức sau mỗi ngày làm việc. Sự giải trí duy nhất của họ là cùng ăn bữa tối chủ nhật với Maura và Jeff. Những người đang cùng một cảnh ngộ, một chí hướng.
Vào dịp ngày 4 tháng Bẩy*, ngô đã cao hơn đầu gối. Ba tuần sau, cao ngang đầu người, Katie và Harry làm việc dưới mặt trời Texas thiêu đốt. Họ đội những chiếc mũ rơm rộng vành để tránh nắng. Vào cuối mùa hè, đợt thu hoạch đầu tiên sẽ bắt đầu.
Giờ đây, cuối mỗi ngày làm việc, trong khi Katie chuẩn bị bữa ăn bằng những thực phẩm trồng được trong vườn Harry đọc cho nàng nghe cuốn sách mới của Henry Wallace về kỹ thuật trồng ngô, hoặc họ thảo luận về cuộc bầu cử sắp tới. Phó tổng thống Coolidge, người đã trở thành tổng thống từ năm ngoái do tổng thống Harding chết khi đang chuẩn bị tranh cử cho nhiệm kỳ bốn năm tới.
Texas sẽ không bỏ phiếu cho ông ta, - Harry tiên đoán - Những người Texas luôn luôn bỏ phiếu cho đảng Dân Chủ. Còn hiện giờ, chúng ta có Miriam Ferguson đang tranh cử chức thống đốc ở đây
- Anh lắc đầu với vẻ ngờ vực - Một phụ nữ ?
- Tại sao một phụ nữ lại không nên tranh cử chức thống đốc ở đây? - Katie hỏi - Có thể không phải là người này - Nàng thừa nhận. Mọi người đều hiểu rằng Miriam Ferguson chỉ là bình phong cho chồng bà ta, người đã bị cấm giữ chức vụ gì trong bang vì bị tố cáo tham nhũng khi làm thống đốc năm 1927.

- Xem này, chúng mình lựa chọn thế nào đây ? - Harry tranh luận. Thực ra cả anh và Katie đều chưa đủ tuổi bầu cử - Bà ấy là ứng cử viên đảng Dân Chủ. Bà ta đã thắng một ứng cử viên khác được 3K ủng hộ trong một cuộc lựa chọn sơ bộ. Ít ra thì Ferguson cũng là người chống bọn 3K.
- Jeff nói rằng trong các cuộc bầu cử ở Texas, những điều quan trọng gồm : Ứng cử viên có được ủng hộ của những đảng viên 3K không, có tán thành việc cấm rượu mạnh không và có đưa ra chính sách tăng thuế không?
Katie và Harry lo lắng về giá ngô năm nay. Những tiên đoán lại cho rằng nó sẽ hạ. Qua một vài tính toán, họ nhận thấy lợi nhuận của họ sau khi trả nợ nhà băng còn lại rất nhỏ, và một nửa là phải trả cho Amelia.
- Katie, em vẫn còn muốn ở lại trang trại à ? - Harry hỏi khi anh trở về nhà sau một cuộc thương lượng đáng thất vọng về việc bán ngô.
- Vâng ? Chúng ta đang mua đất cho mình và nó sẽ là của chúng ta mãi mãi. Đôi mắt nàng lo lắng nhìn anh thăm dò.
- Anh đã nói với ngài Thompson ở sở môi giới và ông ta đã nhận lời. Họ muốn anh trở lại làm việc vào tháng Mười Một. Đang thiếu một chân chạy giấy.
- Em cũng sẽ tìm việc ở cửa hàng - Katie quả quyết nói - Chúng ta sẽ lại cùng đi xe vào Dallas.
Nàng cố gắng xem đó chỉ là một cuộc phiêu lưu nhỏ.
- Anh không muốn em phải làm việc.
- Chỉ đến lễ Giáng sinh thôi - Nàng hứa - Và chúng ta sẽ có thêm một ít tiền trong tay.
- Quỷ tha ma bắt, giá ngô đáng ra phải cao hơn. Chúng ta làm việc kiệt sức mà cuối cùng chẳng được gì.
d- Hàng ngày, nếu đẹp trời, chúng ta nhìn thấy cảnh bình minh và hoàng hôn thật kỳ điệu - Nàng nhẹ nhàng nói. Chúng ta có nhà để ở và có nhiều thứ để ăn. Và sau chín vụ nửa, chúng ta sẽ là chủ của trang trại này.
- Anh đã nói với ngài Thompson rằng chúng ta sẽ thuê công nhân trồng trọt trong vụ tới và anh sẽ không bỏ việc như mùa xuân năm ngoái - Nét mặt anh bừng sáng - Katie, đó là công việc hấp dẫn nhất mà anh đã thấy.
- Anh sẽ nói dối ông ta ? - Katie bàng hoàng.
- Đó là một việc tốt - Harry gạt bỏ lời kết tội - Ai biết nào. Nếu như anh phất nhanh, anh sẽ thừa khả năng thuê một người làm đồng áng thay mình - Anh mỉm cười tự tin khi nàng nhìn anh chằm chặp.
¬- Anh sẽ phải trả cho người làm thuê số tiền nhiều hơn là anh

kiếm được ở sở môi giới - Katie phản đối. Nàng buồn bã trước viễn cảnh Harry đang dần bỏ rơi trang trại. Anh đã yêu mến đất đai ? Anh từng nói cảm thấy mình giống như một ông vua khi nhìn đất đai của mình trải rộng ngút tầm mắt.
- Katie ! Em sẽ không tin nếu như anh kể với em một vài người kiếm được ở công sở những gì, - Harry nhẹ nhàng nói - Anh biết ngài Thompson mang về nhà mỗi tuần bao nhiêu. Tại sao anh phải làm người chạy giấy? Tại sao anh không thể là người bán hàng uỷ thác. Thị trường chứng khoán đang làm cho nhiều người trở nên giàu có chỉ qua một đêm. Mọi người đang đầu tư vào thị trường.
- Mọi người có tiền, - Katie sửa lại - Và cũng không phải nhiều người.
- Katie ! Thức tỉnh lại đi. Những người nông dân đang đói đến chết. Nhưng bên ngoài các trang trại, chưa bao giờ mọi người lại kiếm được nhiều tiền như vậy. Mọi gia đình đang mua tủ lạnh, ô tô và máy giặt.
- Đến lúc, - Katie cáu kỉnh cắt ngang, - họ lỡ hai lần thanh toán, và ô tô, tủ lạnh hay máy giặt sẽ bị đòi lại.
- Em đang sống trong quá khứ, - Harry quở trách - Mọi người, trừ những người nông dân, đang kiếm trong một tuần số tiền nhiều hơn họ kiếm trong đời.
- Họ đang cộng thêm mười vào số bốn mươi phần trăm giá hàng những người mua trả góp. Đó không phải là cách để sống.
- Ở dưới Florida, người ta đang biến một món tiền vài trăm đôla thành một gia sản - Giọng Harry chìm sâu trong sự thất vọng - Một điều tương tự như vậy đang xảy ra ở thị trường chứng khoán. Bọn anh có một khách hàng, bắt đầu từ bẩy tháng trước với năm trăm đôla đầu tư. Ngày nay, gia sản của ông ấy đáng giá năm chục ngàn đôla. Katie, anh muốn chúng mình cũng có tiền như vậy. Anh đã vạch ra kế hoạch thực hiện nó như thế nào.
- Ông ta chỉ có năm chục ngàn đôla trên giấy tờ - Katie quả quyết. Nhưng nàng biết là Harry sẽ không chịu nghe nàng.

Chú thích:
** Quốc khánh Mỹ*

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Bảy

Ngày 4 tháng Mười một, ứng cử viên đảng Cộng Hòa Calvin Coolidge được bầu làm tổng thống nhiệm kỳ mới bất chấp sự phản đối của cả hai đảng dân Chủ và Cấp Tiến về những vụ bê bối của chính phủ Harding. Hầu hết người Mỹ nghĩ rằng nền kinh tế của đất nước đang vào thời kỳ bùng nổ. Nhưng những người nông dân, những người thợ rừng miền Tây, những công nhân dệt ở New England, những công nhân mỏ than ở Pennsylvania và Tây Virginia thì không nghĩ như vậy. Họ đang phải chịu đựng những điều tồi tệ.
Vào một buổi sáng cuối tháng Mười Một, Harry đang ở trang trại, tinh thần phấn khích. Anh huýt sáo trong khi đợi Katie lên xe để cùng vào Dallas. Đã ba thần nay, anh trở lại làm việc ở hãng Wilson Brokerage, Katie cũng sang tuần thứ hai bán hàng ở cửa hàng quần áo phụ nữ mà nàng đã làm việc năm ngoái.
Vào tuần làm việc thứ hai, Harry được cất nhắc lên chân thông báo giá cả thị trường trên tấm bảng treo nơi công sở. Trong vòng vài ngày, anh đã có thể nhẩm tính được chứng khoán lên hay xuống bao nhiêu. Hàng ngày anh ở lại muộn, ghi chép giá cả mới nhất vào một cuốn sổ tay và so sánh chúng với giá cả hôm trước. Anh nhận thấy rằng muốn kiếm tiền bằng cách này thì phải có khả năng phân tích mỗi sự thay đổi của chứng khoán để phát hiện ra quy luật. Nhưng để mua chứng khoán, anh cần phải có tiền.
Ngày hôm sau, một nhân viên trẻ cùng sở Brokerage kể với Harry về những cửa hàng không đăng ký ở thành phố và hy vọng bố vợ tương lai của anh ta sẽ giúp mở một cửa hàng như vậy.
- Này, vậy là không hợp pháp - Anh ta thừa nhận - Nhưng cũng không phải là đánh bạc, và nhiều người đã làm như vậy. Khi chúng tớ cưới nhau, cha của Alice có thể cho tiền để mở cửa hàng.
Sáng nay, như thường lệ, Harry cho Katie xuống xe ở nơi bán hàng rồi phóng đến công sở. Hôm nay anh đi hơi lòng vòng, dù rằng điều đó có nghĩa là anh muộn giờ làm việc. Anh đến nhà băng để rút tiền từ tài khoản nhỏ bé của mình. Anh cầu mong cho Katie đừng chú ý đến việc này. Rồi với sự may mắn, anh sẽ nhanh chóng trả lại và vẫn còn vốn để tham dự một cuộc chơi mà anh tin mình nhiều khả năng thắng cuộc.

Trong giờ ăn trưa, Harry la cà đến các tụ điểm gần đó, nơi những khách hàng đang cá cược về giá cả được viết nguệch ngoạc trên bảng. Anh đặt tiền vào chứng khoán, mà nó tăng giá thì anh thắng. Còn nó xuống thì anh thua. Harry hiểu rằng chẳng có sự mua hay bán chứng khoán nào ở đây cả. Nó chỉ là một trò cờ bạc. Tin vào trí nhớ phi thường của mình cộng với những thông tin thu được ở hãng Wilson, và tài phán đoán giá cả lên xuống, anh có thể kiếm lãi ở các tụ điểm này. Bây giờ anh dự định thử thời vận một chút...

Anh bước vào một tụ điểm, nơi có nhiêu khách sộp xuất hiện. Trẻ, chưa từng trải, và hăm hở. Katie sẽ giết anh nếu nàng phát hiện ra, anh nghĩ. Nhưng anh đã đến một nơi thật xa và không thể quay về theo lối cũ. Với một nụ cười hồn nhiên, anh đưa ra những chỉ thị, tin tưởng rằng mình sẽ thắng.

Ngày hôm sau, Harry đã trả lại số tiền rút ra từ nhà băng và giữ lại số lời hôm trước, để chơi tiếp. Bây giờ, hàng ngày vào giờ ăn trưa, anh đều đến tụ điểm ấy và thường xuyên thắng. Sáu ngày sau, người trông nom tụ điểm từ chối, không cho anh chơi nữa.

- Đi chỗ khác mà chơi ! - Ông ta nói - Tôi không muốn thấy mặt anh ở đây nữa. Đi đi.

Harry tìm được một tụ điểm khác, nơi mà khả năng kỳ lạ của anh chưa ai biết. Anh vẫn chưa nói vơi Katie về vận may này. Tiền thắng cuộc của anh tích lại hàng ngày. Vài ngày sau, ông chủ tụ điểm thứ hai cáu kỉnh đuổi Harry đi khỏi. Anh mỉm cười, lại tìm ra tụ điểm khác.

Anh đợi đến Giáng sinh, là ngày làm việc cuối cùng của Katie ở cửa hàng, mới nói với nàng. Trong khi nàng kéo chăn về phía mình chống lại giá buốt lùa vào xe, trên đường về nhà, anh giải thích cho nàng về các tụ điểm và số tiền anh đã kiếm được trong bốn tuần qua. Anh nói vắn tắt với nàng là anh đã gặp may.

- Harry, những tụ điểm đó là bất hợp pháp.

Thấy rõ là nàng bị sốc vì anh đã đánh bạc bằng tiền gửi nhà băng mà không nói với nàng.

- Các ông chủ điều hành một cơ sở bất hợp pháp - Harry thừa nhận - Nhưng anh chỉ làm những gì mà các khách hàng làm ở một văn phòng môi giới hợp pháp. Anh mua - Anh bỏ một tay khỏi vô lăng, thò vào túi lấy ra một cuộn hối phiếu và đưa cho Katie.

- Những cái này không phải những tờ đôla - Anh nói vì anh biết rằng nàng không nhìn thấy gì. Trong xe tối om - Những tờ mười và hai mươi. Đó là vốn của chúng ta để đánh bạc ở thị trường chứng khoán. Chúng ta sẽ giàu có Katie ạ !

Hai đêm sau, mặc cho Katie phản đối một sự điên rồ như vậy, Harry đưa nàng tới ăn tối ở khách sạn Adolphus nguy nga, tráng

lệ. Nàng mặc chiếc váy nhung đen giản dị mà nàng và Maura dập khuôn theo mẫu của một bộ váy áo do Maura tìm thấy trong chiếc rương cũ của chị ta. Cùng với nó, Katie đeo chuỗi hạt ngọc trai Woolworth và đôi khuyên tai đã từng là của bà Maura.
- Em sẽ mang áo khoác của em - Katie quyết định khi họ đi tới lối dẫn vào buồng ăn. Vắt trên tay mình, nàng tự nhủ, trông đỡ hạ tiện.
- Anh sẽ mua cho em một chiếc mới - Harry hứa - Mua ở cửa hàng Neiman Marcus.
Họ bước vào phòng ăn với sự tự tin như thể đang đi dạo qua những danh lam thắng cảnh của New York quê hương: những hành lang của khách sạn Plaza, Waldorf Astoria, hoặc St. Regis.
- Em gọi những gì em thích, - Harry nói khi họ ngồi vào bàn với thực đơn trong tay - Hôm nay chúng ta làm lễ kỷ niệm.
- Em không thể tin những món tiền đó - Katie lầu bầu. Nàng gạt qua ước muốn là Harry sẽ mang tiền gửi nhà băng thay vì kinh doanh ở thị trường chứng khoán.
- Đó chẳng là gì so với những thứ chúng ta sắp có - Khuôn mặt Harry ánh lên vẻ tự tin. Katie nhận thấy những cái liếc trộm về anh của những phụ nữ ở bàn bên cạnh, và không nhận thấy những cái liếc của đàn ông tập trung vào nàng.
- Anh không rời khỏi công ty, - Anh nhắc nhở nàng - Anh sẽ làm việc ở đó vì anh đọc được những mẹo mực, suốt cả ngày. Anh đã học được phép nắm bắt sự lên xuống của giá cả. Cách của anh không phải là cờ bạc mà thực sự là công việc.
- Đó là một khoản tiền lớn, - Katie do dự, và tất cả những cái anh có chỉ là những mảnh giấy.
- Em không hiểu gì về thị trường chứng khoán, - Harry hăng hái nói - Những gì xảy ra ở phố Wall ảnh hưởng tới toàn bộ thế giới.
- Đó là trò đánh bạc, - Katie khăng khăng, - nó làm em sợ.
- Em sẽ thay đổi ý nghĩ khi chúng ta lăn trong tiền - Harry nói một cách tự tin và tập trung sự chú ý vào thực đơn.
- Lệnh cấm rượu chết tiệt. Chúng ta phải tổ chức kỷ niệm bàng sâm banh vậy.
Mặc dù Jeff luôn luôn cười nhạo đồ ăn ở các nhà hàng Dallas. "May mắn các bạn mới tìm được một bát thịt bò hầm kha khá", Katie thực sự có ấn tượng tốt với bửa ăn ngon lành của họ ở khách sạn Adolphus.
Họ vui thú hưởng thụ sự xa hoa ở đây. Đối với Harry, sự có mặt ở nơi xa hoa này, giữa những người giàu có và thành đạt, được anh coi trọng hơn vạn lần các món ăn ngon. Katie hẳn sẽ không căn vặn xem họ tiêu hết bao nhiêu.
- Món ăn ngon tuyệt, - Harry tuy vậy cũng thừa nhận, - nhưng em

biết không, không gì có thể so sánh với những thứ rau mà chúng ta hái trong vườn nhà mình. Nếu một người nào đó có thể tìm ra cách giữ lại được những hương thơm đó, thì ôi chao, họ có thể tạo dựng nên một sản nghiệp.
Nói xong, anh nhìn chằm chằm vào khoảng không với vẻ trầm ngâm mà Katie đã từng thấy. Rõ là Harry đang mường tượng ra một cách kiếm tiền mới.
- Harry, chúng ta không thể làm lạnh chúng trong mùa hè để giữ cho tới mùa đông - Katie cười to.
- Sao lại không ? Anh thách thức - Anh đánh cuộc là một ngày nào đấy, mọi người sẽ hái quả trên cây và biết cách giữ chúng để ăn quanh năm. Sẽ hái ra khối tiền đấy.
- Nhưng cũng sẽ rất tốn tiền để tìm ra cách, nếu như có thể tìm ra - Katie thận trọng - Hãy nhớ lại lúc Jeff kể về ngôi nhà xanh của mẹ anh ấy. Có thể, chúng ta sẽ làm một căn nhà và sẽ có rau tươi quanh năm.
- Em muốn có một ngôi nhà xanh, thì làm đi - Anh nói với vẻ nuông chiều. Lúc này, anh chỉ nghĩ đến ngày mai sẽ mua chứng khoán nào. Hai tuần trước, một nữ tốc ký đầu tư một khoản tiền tiết kiệm ba trăm đôla. Hai ngày sau, cô ta bán phần của mình với giá mười lăm nghìn. Nếu anh làm việc đó, xem xét tất cả số liệu, anh có thể đoán được chỉ số DowJone lên xuống thế nào.
Trong những tuần kế tiếp, Katie như sống trong một thế giới hư ảo khi Harry về nhà, chỉ chờ ăn xong bữa tối, khi bát đĩa được dọn đi, là chúi vào nghiền ngẫm cuốn sổ tay mà trong đó, những con số được ghi một cách bí mật, sau một ngày làm việc. Nàng thực sự mù tịt trước những điều Harry giảng giải. Dòng suy nghĩ của nàng luôn vấp phải bức tường chắn của những thủ đoạn tài chính.
Mẹ nàng đã làm việc trong suốt những năm chiến tranh và sống tằn tiện để một ngày nào đó, khi họ rời khỏi khu Lower East Side, bà có thể mở được một cửa hiệu. Bà luôn luôn nói, "Con chỉ mua những gì có khả năng trả". Nhưng rồi mẹ nàng đã chết khi còn quá trẻ và tiền thì cũng biến mất theo.
Harry có lý khi nói rằng nghĩ đến ngày mai là tốt nhưng họ cũng phải hưởng thụ hiện tại. Nàng vẫn cảm thấy không thoải mái mỗi lần Harry đưa nàng tới ăn ở khách sạn Adolphus hay mua những quà tặng nhỏ mà anh biết sẽ làm nàng hài lòng.
Nàng cảm thấy ngượng khi họ lại tới nhà băng để vay tiền cho mùa gieo trồng, trả lãi suất cao.
- Katie, đó là một việc khác - Anh nói - Anh không thể dùng vốn chứng khoán của anh vào việc trồng trọt được.
Điều làm nàng lo ngại là anh cứ nhất định thuê người làm việc giúp nàng lúc gieo trồng và thu hoạch, mặc dù phải trả cho họ số

tiền nhiều hơn số tiền anh kiếm được ở văn phòng Wilson. May sao số tiền anh kiếm được ở thị trường chứng khoán cũng rất đáng kể.
- Đây là khoa tài chính cao cấp - Anh bảo nàng với vẻ thích thú - Em nên thấy những người môi giới kính trọng anh ra sao. Bởi vì anh mua thấp mà bán cao. Họ không biết được anh tính toán thế nào. Họ không thể hiểu rằng hoạt động ở thị trường chứng khoán là cả một khoa học.
Đầu tháng Tư, Katie và người làm thuê bắt đầu gieo ngô. Niềm hứng thú của việc gieo trồng biến mất khi phải làm việc với người lạ. Nàng cảm thấy kiệt sức sau mỗi ngày làm việc - điều không hề xảy ra khi có Harry ở bên cạnh.
Vào tháng Năm, Harry nói với nàng anh sẽ thuê thêm một người nữa làm việc ở trang trại.
- Anh không muốn em làm việc đến gẫy lưng, Katie ạ. Chúng ta không cần phải bỏ sức ra như vậy nữa.
- Còn em sẽ làm gì cả ngày ? Nàng hỏi.
- Trông nom nhà cửa, vườn tược và nấu ăn - Harry nhún vai - Làm những việc mà các bà vợ ở thành phố vẫn làm. Đọc sách chẳng hạn. Em hãy tự học.
Anh mỉm cười thoả mãn. Đây là mót số việc mà anh biết là đáng yêu thích.
- Em hãy mượn sách của Jeff.
Cũng tuần đó, Harry mua một chiếc xe Ford mới. Katie ngắm nghía bối rối, buồn vui lẫn lộn khi nhìn Harry đưa trả một nắm tiền. Trong buổi hoàng hôn êm dịu, Harry đứng cạnh Katie chỉ vào chiếc xe mới với niềm tự hào.
- Xe Ford hạ xuống còn 290 đôla. Không có bô phận tự khởi động nhưng anh không cần. Cái đó chỉ dành cho phụ nữ. Em biết không, chiếc Ford Model T lần đầu tiên được bán với giá 950 đôla. Đây là một tiến bộ đáng kể.
- Để em dùng chiếc xe cũ, - Katie nói, tim nàng đập dồn trong khi họ nắm tay nhau bước vào nhà - Thỉnh thoảng em có thể lái xe đến thăm Maura thay cho việc chị ấy luôn luôn phải lái xe đến thăm em.
- Maura làm gì có thời gian để thăm em vào vụ mùa này, - Harry rào đón - Trừ buổi tối khi anh đã về nhà để đưa em đi.
Trước anh vẫn từ chối dạy nàng lái xe. viện cớ là nếu có điều gì xảy ra với nó thì anh không có phương tiện đi làm. Bây giờ, đã có chiếc xe thứ hai.
- Đôi khi Maura cũng có thể nghỉ một tiếng, - Katie chuẩn bị cho cuộc chiến đấu. Maura lái xe được, tại sao nàng lại không ?
¬- Buổi tối anh cứ dinh chặt vào cuốn sổ tay. Thậm chí anh cũng

không biết nếu như em ra khỏi nhà một tiếng đồng hồ.
¬- Tại sao em lại phải lái xe - Harry bực tức hỏi.
- Tại vì những phụ nữ khác cũng lái - Nàng bướng bỉnh cãi lại - Maura luôn luôn nói rằng sẽ dạy em lái xe. Bây giờ thị chị ấy sẽ dạy.
- Chúng ta sẽ xem, - Anh nghiêm nghị nói. Anh đang bị quấy rầy đây, nhưng lần này, nàng sẽ không dừng lại.
Một lần, vào buổi tối, Katie và người làm thuê bỏ dở công việc ngoài đồng. Maura và Jeff cũng vậy. Hai người phụ nữ ngồi với nhau trong bếp bên cốc cà phê.
- Tôi phải đun nóng lại món thịt hầm tối qua - Maura nói - Jeff đang ngồi ở bàn ăn cố gắng viết, nếu như anh ấy không quá mệt.
Bây giờ, họ nói chuyện về người làm thuê, người bắt đầu thay chỗ Katie vài tuần tới và về chiếc xe Ford Harry mới mua.
- Tôi sẽ dạy chị lái - Maura hài lòng - Tôi thà bỏ ăn còn hơn bỏ lái xe.
- Cũng hơi sợ, - Katie thú nhận - Tất cả số tiền này là do Harry kiếm được ở thị trường chứng khoán. Nhưng trừ chiếc xe và tiền thuê người làm cộng với vài thứ lặt vặt, nó lại quay vào chứng khoán. Tôi muốn gửi một ít vào nhà băng.
- Jeff nói rằng Harry rất thạo về chứng khoán.
- Harry vẫn nói rằng ngày nay mọi người đều hoạt động ở lĩnh vực này - Katie mỉm cười, trầm lặng - Theo tôi, đó là một sự điên rồ.
- Có rất nhiều chuyện về những người cá cược ở thị trường chứng khoán nhưng thực ra cũng chỉ có một số người tham dự vào đó. Giống như chúng ta đọc trên các báo và tạp chí về những người buôn rượu lậu, về học thuyết Freud hay những cô gái nhảy theo nhạc Jazz. Đã mấy ai thực sự thấy một người buôn rượu lậu hay nếm rượu lậu và cô gái điếm duy nhất mà họ thấy là ở trong phim. Còn ai biết về Freud ngoài những nhà trí thức, và những người quan tâm tới đời sống tinh thần cũng như thể xác của con người. Những người dân ở những thành phố nhỏ và những trang trại sống một cuộc đời giống như cha mẹ họ từng sống. Hầu hết họ lo lắng khi gặp những khoản chi tiêu cho máy giặt hay đàn piano hoặc ôtô. Nhưng chồng chị, đây là một con người đặc biệt - Maura thừa nhận.
Harry đồng ý với Katie rằng, tốt hơn cho nàng là giám sát hai người làm thuê của họ. Anh cũng chấp nhận để nàng học lái xe.
- Nên để mắt đến những người làm thuê - Harry nói có vẻ khoan dung - Hãy để cho họ biết rằng em luôn ở quanh đấy. Em hãy đến chơi với Maura vào buổi chiều - Anh khuyến khích.
Katie cố kiềm chế không nhắc với Harry rằng Maura phải làm việc ngoài đồng với Jeff. Lúc này, nàng cảm thấy có lỗi vì đã có một

cuộc sống dễ dàng hơn Maura. Giấu Harry, nàng vẫn tiếp tục làm việc ngoài đồng vài giờ một ngày.
Hai người làm thuê kém thành thạo hơn nàng và Harry nhiều nhưng Katie thông cảm. Cả hai đều là những ông già mệt mỏi, đắng cay, vì họ đều đã từng mất đi trang trại của mình. Họ không có cái động cơ đã đẩy Harry và nàng làm việc hết mình. Họ làm việc chỉ để cho gia đình họ khỏi chết đói.
Cuối tháng Tám - khi Texas đang phải chống chọi với một đợt nóng khủng khiếp - Harry về nhà với một chiếc hộp mua ở cửa hàng Neiman - Marcus.
- Hãy thử đi, Katie - Anh ra lệnh trong khi nàng dán mắt vào món quà.
- Nào, mở hộp ra. Người bán hàng nói rằng nhất định nó phải vừa với em. Anh đo một chiếc áo của em tối qua và đưa cho bà ấy số đo.
- Harry, chắc là nó phải đắt lắm, - Katie thì thầm, tay run run mở chiếc hộp.
- Tối mai, mình sẽ ăn ở khách sạn Adolphus - Anh bảo nàng, - và ngày hôm sau, sẽ đến cửa hàng Newman - Marcus mua áo khoác cho em.
- Vào tháng Tám ? - Nàng cười rũ cả người.
- Họ bán áo khoác ngay cả ở tháng Tám, - Harry cũng cười - Đây không giống như tầng hầm ở cửa hàng Klein.
Harry biết rằng, đối với mọi phụ nữ Dallas, một chiếc váy hay áo khoác mua ở cửa hàng Neiman - Marcus là một cái gì đó đáng để ao ước.
- Harry, - Katie thăm dò anh với sự tự hào và e sợ lẫn lộn - Anh định giở trò gì thế ?
- Hôm nay anh kiếm được món bở. Anh sẽ bỏ việc. Anh không cần đến Wilson nữa. Hàng ngày anh sẽ đến chỗ người môi giới chứng khoán của mình để điều hành công việc. Còn em, Katie, anh muốn em xuống Houston để thương lượng với Amelia một việc.
- Việc gì, Harry. Anh đang nói về cái gì đấy.
- Anh đã hình dung ra Amelia chờ đợi những gì từ phần lợi nhuận của bà ấy trong chín vụ mà nữa. Anh đã chuẩn bị để trả bà ấy một lần, ngay bây giờ.
Anh cười khùng khục trước vẻ ngạc nhiên của Katie, rồi tiếp:
- Anh đã nói với em, hôm nay anh vớ bẫm. Anh muốn trang trại thuộc về chúng ta, hoàn toàn, và ngay bây giờ. Anh sẽ đến gặp luật sư thảo giấy tờ. Em sẽ đáp chuyến tàu đêm xuống Houston nói chuyện với Amelia. Sau đó lấy chữ ký của bà ấy và đưa trả cho tấm séc. Bà ấy sẽ rất hạnh phúc vì sẽ không còn phải chờ đợi phần tiền của mình trong chín năm nữa.

- Anh muốn em đi Houston một mình ?
¬- Em có thể làm được việc đó - Hary mỉm cười - Đầu tiên, em viết thư cho Amelia, nói rằng em sẽ đến Houston bằng chuyến tàu chạy suốt đêm. Bà ấy có thể đón em ở ga. Bà ấy sẽ rất vui mừng được gặp em. Em sẽ ở với bà ấy một ngày, giải quyết công việc và lại đáp chuyến tàu đêm về nhà.
- Và khi đó chúng ta sẽ thực sự làm chủ trang trại - Katie mỉm cười thoả mãn.
- Anh sẽ lấy tên em đặt cho nó - Harry dịu dàng nói - Như vậy, em sẽ luôn luôn nhớ rằng trang trại là của em.

*****

Katie đẩy tấm rèm che trên cửa sổ giường ngủ, nhìn ra ánh sáng màu hồng của bình minh. Chiếc quạt nhỏ bé không thể nào xua được cái nóng ngột ngạt của ban đêm. Nàng ngủ được ít trên chuyến tàu đêm tới Houston. Không phải vì nóng mà vì đầu óc nàng đã trở thành một chiếc kính vạn hoa cho những ký ức : Những đêm trên đường khi Harry và nàng làm cuộc hành trình xuyên đất nước từ New York. Những ngày đầu tiên ở trang trại Amelia. Và giờ đây, nàng sắp trở thành chủ nhân của nó.
Nàng xúc động trước việc Harry lấy tên nàng đặt cho trang trại. Đó là cách anh làm yên lòng nàng, vì tất cả tiền kiếm được anh đều dùng mua chứng khoán, ngày một nhiều hơn, mà theo nàng, thì chỉ là nhiều mẩu giấy hơn nữa. Tờ giấy duy nhất mà nàng tin tưởng vào nó là tờ được phát hành bởi kho bạc Liên bang.
Amelia đã có mặt ở ga để đón nàng. Nàng biết bà rất tò mò - thậm chí hơi lo sợ - về chuyến viếng thăm bất ngờ này, mặc dù nàng đã giải thích qua rằng Harry gặp một chút may mắn ở thị trường chứng khoán. Họ cùng nhau đi ăn sáng. Sau bữa ăn, Katie đưa ra đề nghị của Harry. Nàng thấy Amelia tròn mắt ngạc nhiên. Sau đó nó được thay thế bằng việc kiểm tra tấm séc một cách cẩn thận.
- Không ai đào được mỏ dầu ở trang trại, - Amelia thẹn thùng trước sự hoài nghi của mình - Bây giờ thì tôi không nghĩ thế nữa. Tôi biết cô và Harry, hai người sẽ không lừa tôi.
- Không ai tìm thấy mỏ dầu cả, - Katie khẳng định, - mặc dầu bà biết rằng tất cả các nông dân ở Texas đều hy vọng tìm được. Mỏ dầu bé nhỏ của chúng tôi chính là khả năng của Harry, biết được chứng khoán nào sẽ lên và chứng khoán nào sẽ xuống.
- Tôi không có quan hệ gì với thị trường chứng khoán, - Amelia thừa nhận mặc dầu cũng có nghe những chuyện nhiều người trở

nên giàu có chỉ sau một đêm.
Tại nhà, cô con gái Amelia cẩn thận đọc hết những giấy tờ mà Katie mang theo. Cuối cùng chị ta nói :
- Mẹ ạ, con nghĩ mẹ cần phải có một luật sư để xem xét những giấy tờ này.
Tuy vậy, Katie thấy rằng tấm séc trả cho việc sang tên đã gây ấn tượng với chị ta.
- Với Katie và Harry thì tôi không cần luật sư, - Amelia nói - Con không thấy gì sai trái trong bản hợp đồng chứ?
Hợp đồng được ký. Trang trại đã là của Katie. Cuối ngày, con gái bà Amelia đánh xe đưa họ ra ga.
Sáng hôm sau, Harry đã có mặt ở ga đón Katie.
- Bây giờ em đã là bà chủ, - Anh chúc mừng nàng sau một chiếc hôn nồng nhiệt - Em thấy thế nào ?
¬- Thật là kỳ diệu. Nàng nói, khuôn mặt ngời sáng - Những đêm qua em nhớ anh quá, không sao ngủ được.
Đây là đêm đầu tiên họ thiếu vắng nhau, kể từ ngày cưới.
- Anh cũng không ngủ được. Thật là khủng khiếp.
Họ nắm tay nhau dưới bàn trong khi chờ đợi bữa sáng mang đến.
Lần đầu tiên, Harry mang Katie đi theo khi anh đến để giao việc trong ngày cho người môi giới của mình. Sau bữa ăn trưa, Harry bảo nàng là anh sẽ lệnh cho bán một số chứng khoán.
Katie giật mình trước những giọng nói the thé và những âm thanh ngắt quãng của những chiếc máy điện báo xếp dọc tường của văn phòng môi giới. Nàng ngạc nhiên nhìn hai người phụ nữ đang thảo luận ồn ĩ về tình hình của đồng và thép.
Anh nghe nói có những văn phòng môi giới ở New York và một vài thành phố lớn khác chỉ nhận phụ nữ làm việc, - Harry bảo nàng, - một nơi được trang bị đồ đạc như một quán rượu lậu. Những người phụ nữ ngồi thành vòng tròn trên những chiếc xô pha hay ghế bành, hút thuốc lá Thổ Nhĩ Kỳ trong những chiếc tẩu dài - Anh làm điệu bộ hài hước - Họ nhấm nháp đồ uống trong khi xem những cô gái ghi giá cả lên tấm bảng. Không có một người đàn ông nào ở đó.
- Em sẽ không bao giờ đến một chỗ như thế - Katie nói quả quyết.
Harry cười phá lên.
Katie nhận thấy những cú liếc xéo về phía Harry và nàng khi hai người bước vào căn phòng đầy người. Nàng ngạc nhiên trước sự kết hợp của nỗi ghen tỵ và vẻ kính trọng đối với Harry ở một số khách hàng. Rõ ràng với họ, anh là một con người đặc biệt.
Nàng đứng tránh sang bên trong khi Harry thảo luận công việc. Một vài người đàn ông sốt sắng ghi chép khi họ nghe trộm cuộc đối thoại của Harry.

- Đây là vợ tôi Harry tự hào giới thiệu với người môi giới của mình
- Katie, đây là ông Michell.
- Có trẻ và đẹp quá. Hai người thật lả đẹp đôi - Ông ta nhã nhặn nói.
Harry khoác một tay qua eo nàng cùng đi về phía cửa ra vào.
- Anh sẽ trở lại đây sau ba giờ nữa - Harry thò tay vào túi lấy ví - Em hãy đến cửa hàng Neiman - Marcus và tự mua cho mình thứ gì kha khá - Anh nhìn nàng âu yếm - Hãy mua một chiếc áo mặc ở nhả hay váy ngủ mà Pola Negri đã mặc trong phim.

*****

Sau khi rửa xong bát đĩa và xếp cẩn thận, Katỉe vào buồng ngủ chuẩn bị giường. Nàng biết rằng tối nay Harry sẽ không tiêu phi thời gian vào việc nghiên cứu giá cả chứng khoán. Cả hai người đã nếm trải cảnh cô đơn của hai đêm qua.
Buổi tối đã làm dịu đi cơn nóng tháng Tám. Nàng ngâm mình lâu hơn dự định trong nước ấm của bồn tắm, tận hưởng hương thơm ngây ngất của xà phòng tắm nhãn hiệu Helena Rubenstein mua ở một cửa hàng sang trọng ở Dallas. Lần đầu tiên trong đời, nàng tiêu pha hơi quá tay mà không cảm thấy có lỗi.
Ra khỏi bồn tắm, nàng lau khô người rồi mặc chiếc áo ngủ mỏng dính mua ở cửa hàng Neiman - Maurcus. Nàng không mua chiếc áo mặc trong nhà. Vì nàng nghĩ sẽ chẳng mặc nó được bao lâu. Chấm một chút nước hoa lên cổ, nàng vào buồng khách, nơi Harry ngồi khom lưng xuống cuốn sổ kế toán mà anh thường ghi lại những giao dịch hàng ngày.
- Harry - Katie gọi, trái tim nàng bỗng nhiên đập dồn. Hơn lúc nào hết, nàng muốn làm tình với anh ngay bây giờ.
- Anh quay lại nhìn. Nàng nghe tiếng anh thở dài.
- Katie ! - Giọng anh đầy vẻ mơn trớn - Trông em như một ngôi sao màn bạc.
- Chiếc áo đắt khủng khiếp.
- Chẳng có gì quá đắt đối với vợ anh - Anh nói và đứng lên - Anh sẽ hoàn thành việc tính toán sau. Đôi mắt anh sẫm lại với niềm đam mê khi anh đột ngột bế thốc nàng lên tay.
- Harry - Nàng gắt gỏng, đôi mắt sáng lên với nụ cười. - Anh sẽ gẫy lưng mất.
- Lưng của người ốm yếu nào đó chứ không phải lưng của Harry Newhouse - Harry đùa bỡn, bế nàng đi qua hành lang vào buồng ngủ.

Họ quấn lấy nhau trong bóng đêm, chiếc áo ngủ đắt tiền vứt trên sàn nhà cạnh giường. Miệng Harry chuyển dần từ miệng Katie xuống cổ nàng với những nụ hôn ẩm ướt, nhẹ nhàng.
- Em rất gợi cảm, - Harry thì thầm, - em đã học điều đó như thế nào.
- Học ở anh. Niềm hứng khởi làm nàng liều lĩnh khác thường.
- Ôi ! Trời ơi, Katie.
Đột nhiên, như không còn đủ thời gian cho họ âu yếm nhau. Cả hai ngợp thở, cùng có cảm giác muốn hoà trộn vào nhau. Trong cái nóng ẩm của ban đêm, những âm thanh của phút giây cao điểm của - họ là bản giao hưởng của khoái lạc. Giờ đây, cả hai nằm im, người ướt đẫm mồ hôi.
- Ôi, Katie ! - Harry lại thốt lên. Sức nặng thân thể anh đè lên người nàng nhưng cả hai đều không muốn nhúc nhích.
- Anh quên không đeo bao cao su rồi, có lẽ em nên ra nhà tắm.
- Để sau - Katie nói lảng - Ôi Harry, em yêu anh vô cùng.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Tám

Vào cuối tháng Chín, Katie bỗng nhận ra chỉ sau ba bốn giờ làm việc ngoài đồng là nàng đã thấy kiệt sức. Thoạt đầu cho là tại trời nóng nên nàng chỉ chú ý ngâm mình trong bồn nước mát trước khi Harry từ thành phố về nhà.
- Nhờ Trời, chúng ta sẽ sớm xong mùa thu hoạch. Tôi mệt mỏi quá và luôn luôn buồn ngủ - Katie tâm sự với Maura vào một chiều chủ nhật lúc họ ngồi ở cổng hóng mát trong khi Harry và Jeff đang chữa chiếc xe Ford cũ kỹ trong nhà để xe.
- Chị có vẻ giống như con dâu bà Crane, cô Elvira!
Maura nhận xét, đôi mắt suy đoán, Rồi chợt hỏi.
- Chị chậm bao lâu rồi ?
Katie nhìn với vẻ sợ sệt.
- Maura, tôi chậm đã hai tuần, mà không, ba tuần rồi.
- Ồ, - Maura gật đầu vẻ thấu hiểu.
- Có phải chị cho rằng tôi có mang . - Trí óc Katie bỗng ngược về cái đêm mà họ sao nhãng không đề phòng. - Maura, tôi đã có mang ư ?
Nàng bất chợt bị tấn công bởi hai cảm xúc trái ngược nhau. Vui mừng vì có thể nàng đang mang trong mình đứa con của Harry, lo sợ vì chồng sẽ bị lúng túng, vì anh sẽ nghĩ rằng mình còn quá trẻ để là một người bố, một người đàn ông thực sự, phải lo toan, gánh vác cho cả gia đình.
- Đó là cái giữ cho thế giới này tồn tại. - Maura cười dịu dàng.
- Nhưng chúng tôi chưa có dự định này ! – Giọng Katie lạc đi.
- Khi nào chị định nói cho Harry biết ?
- Tối nay khi anh chị đã ra về.
- Chúng tôi có thể về ngay bây giờ !
- Không Katie phản đối. - Tôi cần có thời gian để làm quen với ý nghĩ đó.
Tuy nhiên, Maura đã thúc Jeff về nhà sớm hơn ít nhất hai tiếng đồng hồ so với lệ thường. Katie nhận thấy Maura đã hiểu nàng đang lo lắng khi nói với Harry rằng, nếu những triệu chứng kia là đúng thì sau khoảng bảy tháng nữa, họ sẽ làm cha mẹ.
- Tối nay Maura vội về làm gì thế. - Harry hỏi khi nhìn hai vợ chồng người bạn lái xe xuống đường.
- Chị ấy biết em muốn ở một mình bên anh - Katie nhẹ nhàng nói.

Harry nhướng đôi lông mày vẻ chế nhạo.
- Em lại ra vẻ quan trọng.
- Em có tin cho anh. - Nàng chìa má về phía chồng, nụ cười rạng rỡ - Anh có biết cái bài mà Eddie Coton vẫn hát không *Tôi sắp có một đứa trẻ, đứa trẻ của tôi và tôi*. - Nàng thở một hơi thật sâu, nụ cười tươi rói - Đó chính là chúng ta.
Harry thấv gai người, mãi sau mới cất được thành lời.
- Em sắp có con à ?
- Chúng ta sắp có con. - Nàng nhắc lại.
- Ô, Chúa ơi - mặt Harry tái xanh.
- Harry, anh thật ngoan đạo.
- Anh không muốn em có con vào lúc này.
- Hơi muộn rồi. - Nàng cố gắng đùa cợt. - Chẳng chồng em không muốn có một đứa con hay sao?
- Anh sợ, em vẫn còn như một đứa trẻ.
- Nhiều cô gái có con khi còn trẻ hơn em. Đó là điều tự nhiên. Cũng không phải chúng mình không có khả năng về kinh tế.
- Anh không muốn em phải trải qua những điều như vậy. - Harry kéo sát Katie vào lòng. Nàng cảm thấy trái tim anh đang đập dồn. - Anh còn nhớ khi mẹ anh sinh đứa em gái út. Lúc đó anh mới bảy tuổi nhưng anh vẫn nhớ tất cả những gào thét khi mẹ anh trở dạ. Anh không muốn em phải trải qua những đau đớn đó.
- Rồi em sẽ qua được - Katie quả quyết nói, - về phía anh thì em không dám chắc. Nàng cười phá lên.
Harry cứ khăng khăng bắt Katie tìm một bác sỹ ở Dallas mặc dù Maura đã khẳng định rằng trong khu vực của họ cũng có một bác sỹ giỏi. Khi nàng từ chối, anh tự lân la dò hỏi những người quen biết. Anh quyết định rằng con trai đầu lòng của mình - anh tin chắc Katie đẻ con trai - sẽ phải được sinh ra ở một bệnh viện, có thể không lớn, nhưng không thể nhếch nhác, bẩn thỉu. Katie rất cảm động vì sự lo lắng của anh cho hai mẹ con và cả nỗi sợ hãi thật sự của anh về sự đau đớn lúc sinh nở.
Harry cùng đi với Katie đến chỗ bác sỹ. Ông ta rõ ràng là rất khó chịu trước một vài câu hỏi của anh.
- Đối với một ông bố trẻ tương lai thì anh hỏi quá nhiều.
- Nếu già hơn, tôi đã có thể biết một số câu trả lời - Harry đáp lại.
Đầu tháng Mười Một, Harry đưa Katie đi Dallas để mua quần áo cho nàng mặc trong thời kỳ thai nghén. Mặc dù Katie đã đặt mua quần áo qua thư tại hãng Lane Bryo ở New York, Harry vẫn bắt nàng tìm ở cửa hàng Neiman - Marcus vài thứ gì đó để mặc được ngay. Việc ăn tối của chủ nhật ở khách sạn Adolphus đối với họ đã trở thành lễ nghi. Anh thích thú với sự ngưỡng mộ và những cái liếc trộm về phía Katie cua cánh đàn ông trong phòng ăn.

- Harry, anh rẽ nhầm đường rồi, - Katie gắt lên khi họ gặp khu buôn bán của Dallas.
- Ồ ! Anh phải cho em xem cái này trước đã, - Harry nói với sự bí mật.
- Cái gì đấy anh ?
- Rồi em sẽ thấy - Nụ cười bí ẩn của anh nói với Katie rằng đừng mất công hỏi han vô ích. Anh thích làm cho nàng ngạc nhiên. Họ đi vào một khu dân cư hấp dẫn với ngôi nhà được chăm sóc cẩn thận và những thảm cỏ gọn gàng được bao quanh bằng những hàng rào xén tỉa công phu. Nghĩ rằng Harry sắp đưa mình đến thăm bạn bè buôn bán, Katie lo lắng, kiểm tra lại quần áo của minh. Áo khoác của nàng thì được rồi, nhưng còn chiếc sơ mi thì chỉ che được phần nào sự chật chội của chiếc váy. Tại sao Harry cứ hay bốc đồng như vậy.
Anh để xe ở bên lề đường trước một ngôi nhà hai tầng nhỏ xây theo kiểu Tudor, nằm sau một thảm cỏ, ở giữa nổi bật mấy luống cúc đỏ và vàng.
- Harry, ai sống ở đây? - Giọng nàng có vẻ trách móc.
- Em chứ ai, - Harry nói, vẻ lãnh đạm, thò tay vào túi áo khoác lấy ra một chìa khóa - Anh mua nó cho em, và tất cả đồ đạc nữa.
Anh mỉm cười trong khi Katie há hốc mồm ngạc nhiên.
- Katie, đó là nhà của chúng ta - Anh với tay qua người nàng mở cửa xe.
- Nhưng chúng ta đã có một ngôi nhà.
Đột nhiên Katie cảm thấy buồn rầu. Nàng không muốn rời trang trại.
- Chúng ta sẽ sống ở đây, - Harry giải thích - Anh rất lo cho em phải sống một mình ở trang trại. Anh đã chán ngấy phải đi đi lại lại. Mùa đông thì lạnh cóng, mùa hè thì như thiêu như đốt. Chúng ta sẽ về trang trại mỗi tối thứ sáu rồi lại trở về thành phố vào sáng thứ hai. Sẽ rất thú vị, phải không Katie ? Bây giờ để anh cho em xem ngôi nhà.
Họ ra khỏi xe, nắm tay nhau bước trên lối đi hẹp dẫn đến cửa ra vào. Katie bắt buộc mình phải hỏi những câu hỏi thực tế.
- Harry, anh đã mua nhà như thế nào ? Ngôi nhà này trị giá phải đến ba bốn ngàn. Thậm chí có thể hơn.
- Anh mua trả góp. Anh trả một phần trước còn sau đó trả dần từng tháng.
- Thế còn trang trại ? - Chưa phải là chúng ta rời hẳn đấy.
- Chúng ta sẽ cho những người láng giềng thuê. Chẳng được nhiều đâu nhưng cũng đủ trang trải các khoản thuế má.
Ngày hôm sau, do sự nôn nóng của Harry, họ dọn ngay đến ngôi nhà mới. Katie cố gắng tỏ ra vui vẻ nhưng lòng buồn bã khi phải

rời bỏ trang trại, dù hàng tuần vẫn quay về gặp nó. Nàng sẽ nhớ nhiều lắm, đất đai mênh mông ngút ngàn tầm mắt, những bình minh và hoàng hôn đẹp mê hồn, mùi hương đồng cỏ nội... Nàng không thích những đồ đạc kiểu Victoria và những bức tường màu sẫm nơi đây.
Đến một lúc nào đó, nàng sẽ thay thế những bức rèm nặng nề bằng những bức màn mỏng để cho ánh sáng có thể lọt vào những căn phòng nhỏ hẹp. Nàng sẽ chuyển một số thứ lên phòng gác mái. Dù sao, nàng cũng thừa nhận với niềm tự hào rằng họ đã bước một bước khá dài trong một thời gian rất ngắn từ những căn nhà chung cư ở Riving Street.
Katie nhận thấy rằng họ đang bước vào một cuộc sống hoàn toàn mới. Đôi khi điều đó thật đáng sợ. Nàng tự hào về sự thành đạt của Harry, ngày càng gia tăng tài sản của họ - tất nhiên là trên giấy tờ vì nàng vẫn tự nhủ mình như vậy. Tuy nhiên những bằng chứng vật chất cũng là đáng kể. Harry mua một tủ đựng quần áo thật lớn, một áo khoác bằng da gấu trúc, một dải băng đính kim cương làm quà tặng ngày cưới và một chiếc máy giặt cho nàng. Trong niềm phấn khích sau một ngày thu được món lãi lớn, Harry đã bán chiếc xe Ford mới và mua một chiếc Pierce - Arrow.
- Những chi tiêu hàng tháng chẳng đáng kể gì, - Harry an ủi Katie.
Bây giờ, Harry đã tìm thấy niềm vui trong việc mời bạn bè mới của anh - mà hầu hết họ gấp đôi tuổi anh - đến nhà dự những bữa tiệc nho nhỏ. Trước những lời lẽ khéo léo của Katie, anh đồng ý cho nàng trang bị lại đồ đạc trong phòng ăn. Anh đứng cạnh nàng trong một cửa hàng bán những thứ đồ đạc đáng được dùng để bày biện trong những ngôi nhà đẹp nhất của Dallas và cho phép chọn bất cứ thứ gì nàng thích. Anh tin vào thẩm mĩ của nàng về mặt này.
Những bạn bè mà Harry mời đến ăn bữa tối hàng tuần rất ngưỡng mộ bàn ghế kiểu thời Nhiếp chính Anh quốc, chiếc tủ búp - phê thanh tú. Với sự trợ giúp của những cuốn tạp chí dành cho phụ nữ, nàng cố gắng làm cho những bữa ăn vừa hấp dẫn con mắt lại vừa ngon miệng.
Việc này bắt đầu từ gợi ý của một người khách lớn hơn nàng đến ba chục tuổi. Ông ta nhắc đến câu nói của Socrates* rằng : *vị ngon đầu tiên của bất cứ bữa ăn nào cũng liên quan đến con mắt*.

Những người đàn ông chỉ nói đến thị trường chứng khoán, còn những người đàn bà thì nói chuyện về quần áo và những vấn đề liên quan đến kẻ hầu người hạ. Katie luôn là một chủ nhà mến khách, ân cần. Nhưng nàng lại cũng luôn cảm thấy buồn chán và cô đơn trong môi trường mới này.

Khi Maura gọi điện đến để kể cho Katie rằng mình cũng có mang, nàng mừng vui khôn xiết và lập tức thấy nỗi cô đơn được san sẻ đi nhiều.
- Chị có cho rằng chúng mình lây nhau không, - Maura cười to. - Katie biết không, Jeff sẽ lúng túng cho mà xem.
Đột nhiên Maura cảm thấy lo lắng.
- Rồi thế nào anh ấy cũng đâm ra nghĩ vơ nghĩ vẩn là đã đến lúc nên quên hẳn chuyện viết lách để làm một việc gì có ý nghĩa như là kiếm tiền nuôi gia đình. Nhưng tôi không chịu đâu. Chúng tôi còn có thể sống nhờ trang trại, và anh ấy còn có những tháng mùa đông để viết.
Giọng nói của Maura trở lại vẻ vô tư ban đầu.
- Katie, chị biết không. Chị có một đứa con trai và tôi sẽ có một đứa con gái, hoặc là ngược lại. Chúng lớn lên, yêu nhau và lấy nhau.
- Harry khẳng định là chúng tôi sẽ có con trai. Tôi sẽ không muốn nhìn mặt anh ấy nếu đó lại là con gái.
Maura cười.
- Anh ấy sẽ yêu nó, dù là trai hay gái.
- Anh ấy quá dịu dàng và quá tự hào, Maura ạ. Chị nên biết anh ấy đã mất toàn bộ gia đình trong một dịch cúm. Bây giờ chúng tôi lại sắp có một gia đình. Anh ấy sẽ nuông chiều và làm hư đứa bé mất thôi. Anh ấy vẫn lo sợ cho cái ngày tôi lên bàn đẻ.
- Tôi sẽ đến giúp anh chị một tay. Chị sẽ sinh cháu trước tôi ít nhất là hai tháng.
Vào đầu tháng thứ bẩy, với lý do là thấy ngượng ngùng vì cái bụng quá to, Katie xin Harry ngừng tổ chức những bữa tiệc.
- Katie, trông em còn đẹp lắm, nhưng chúng ta sẽ không mời mọi người đến nữa, cho tới khi em sinh con, trừ Maura và Jeff.
Katie rất mê những ngày nghỉ cuối tuần ở trang trại, nhưng hiện giờ do nàng "to như một ngôi nhà", nên họ phải bỏ các chuyến đi xa mệt mỏi về đấy. Thay vào đó, Maura và Jeff đến chơi với họ vào những ngày chủ nhật, dù rằng độ cuối tháng Ba, Maura đã báo trước rằng họ sắp sửa bận rộn cho mùa gieo trồng. Hơn nữa, đối với Maura, các chuyến đi cũng đã trở nên quá dài.
Vào giữa tháng Tư thì Katie đau đẻ. Mặt trắng bệnh vì lo sợ, Harry ở bên nàng cho đến khi bác sỹ bắt anh ra khỏi phòng.
Sau cơn đau dữ dội và kéo dài, trong khi Harry đang được Jeff và Maura an ủi ở phòng đợi của bệnh viện, thì Katie đã sinh đứa con đầu lòng của nàng.
- Nó là con trai - Bác sỹ nói với Katie, lúc đó đã kiệt sức.
- Ơn Chúa - Nàng thở dài - Harry sẽ không tha thứ cho tôi nếu nó là con gái.

Katie từ bệnh viện về nhà cùng với con trai nàng. Nó được đặt tên là Leo David - Newhouse, theo tên của cha nàng và cha Harry - vào ngày nó được cắt bao quy đầu theo đúng truyền thống Do Thái. Giống như Harry, nàng mê mẩn với đứa con trai đầu lòng quý báu của mình. Những cơn đau lúc sinh đẻ đã lùi về phía sau và nàng đang mơ một em gái cho Leo.
Katie nhận ra rằng Harry đã sắp xếp cho một người phụ nữ Mỹ gốc Mêhicô đứng tuổi làm vú nó cho Leo và một cô gái Mỹ gốc Mêhicô, làm hầu phòng.
- Anh biết là em muốn học nói tiếng Tây Ban Nha. - Katie trêu chọc khi Carmen đã mang Leo đi cho bú còn Rosita vội vã xuống bếp chuẩn bị để họ nâng cốc chúc mừng Leo với chai rượu đào ngon tuyệt mà Jeff tự cất lấy.
- Đó là phần thưởng ! - Cả Katie và Harry đều muốn học cái mà họ cho là "ngôn ngữ thứ hai của Texas". Harry kéo nàng lại gần.
- Thật là kinh khủng, trong những đêm vừa qua, khi anh phải ở nhà một mình.
- Harry, anh có thấy hạnh phúc về Leo không ?
Chợt nàng nhớ đến sự miễn cưỡng lúc đầu của anh khi nghe tin nàng có thai.
- Katie, thằng bé thật là kỳ diệu. Anh chưa bao giờ thấy một đứa trẻ đẹp như thế.
- Anh đã thấy bao nhiêu đứa trẻ ? - Nàng hỏi vậy, nhưng toàn thân cảm thấy ấm áp trước lời thú nhận của Harry.
- Katie, anh muốn em nghe anh - Đột nhiên anh trở nên nghiêm nghị - Anh đang kiếm được nhiều tiền. Cũng có đôi lần anh tính toán sai nhưng nhìn chung anh đã thành công. Anh muốn em được hưởng thụ. Người mẹ nên dành cả cuộc đời lo việc nhà cửa và con cái. Đối với em chắc chắn cũng sẽ như vậy.
Đôi khi Katie nghĩ rằng họ thật sự là một "cặp vợ chồng vàng". Cuối cùng thì nàng cũng học được cách nghỉ ngơi trong sự gia tăng tài sản. Mặc dù có đôi lúc nàng cảm thấy phiền lòng rằng Maura và Jeff không có chung điểm này. Sống giữa nền kinh tế đang tăng trưởng mà họ, giống như những người nông dân khác, vẫn phải chịu nghèo đói. Chắc họ sẽ không chấp nhận một sự giúp đỡ về tài chính, nếu như nó được đề nghị.
- Jeff sẽ từ chối - Maura thừa nhận - Tôi thì không kiêu hãnh đến thế nhưng Jeff xuất thân từ lớp người luôn nghĩ rằng nghĩa vụ của họ là phải chịu đựng, - Maura hài hước - Và thề trước Chúa, tôi không thể phá vỡ truyền thống gia đình.
Maura sinh con trai ở nhà, với sự giúp đỡ của một bà mụ, vào một buổi tối cuối tháng Bảy nóng bức ngột ngạt, trong khi Jeff đang làm việc ngoài đồng với sự giúp đỡ của một chiếc đèn pha vì họ

không có tiền để thuê thợ. Vui mừng trước sự ra đời của con trai - George Edward warren, Maura quả quyết là chị sẽ ra đồng trong một vài tuần nữa.
- Chúng ta đã xong việc, - Maura cười giòn tan trong khi Katie nâng niu bé Georgie mới một ngày tuổi trên tay - Chúng ta là những người mẹ.
Thời gian trôi qua. Hàng ngày Harry vội vã về nhà để nghe chuyện mới nhất về sự tiến bộ của bé Leo. Thế giới của họ xoay quanh cậu con trai.
Nhưng niềm vui của Katie đã bị phá vỡ khi nàng phát hiện ra, trong dịp nghỉ cuối tuần ở trang trại, là Harry đang lao vào một nghề thứ hai. Với sự giúp đỡ của Jeff, anh đang vận hành một lò cất rượu trong nhà kho và bán rượu lậu do họ nấu ra. Lò cất nhỏ của Jeff không đáp ứng đủ yêu cầu.
Katie ạ, anh cần có thêm một ít tiền cho thị trường chứng khoán. Sáu tháng nữa chúng ta sẽ là triệu phú.
- Harry, nấu rượu là phạm pháp đấy. Đó là một đạo luật tồi. Mọi người đều như vậy.
Ngay ở Texas đây, sau khi đạo luật thứ 18 vừa được thông qua, người ta đã tìm thấy một nôi cất rượu có thể cho ra 130 ga lông uýt ki một ngày ở trang trại của thương nghị sỹ Morris Sheppard. Ông ta lại chính là người đã soạn thảo đạo luật cấm rượu.
- Nhưng nó vẫn là điều phạm pháp.
- Katie, đó là một đạo luật bất khả thi. Mọi người đều biết thế.
- Nhưng nhiều người đã bị bắt và đều phải ngồi tù.
- Anh chỉ làm trong sáu tháng, - Harry xoa dịu, Việc bán rượu đang thuận lợi. Và Jeff đang cần tiền. Anh ấy phải thuê người giúp đỡ cho công việc đồng áng. Maura không thể địu Georgie trên lưng để làm việc ngoài đồng.
- Em không thích kiếm tiền kiểu đó, - Katie giận run người. Làm sao Harry có thể làm ăn bừa bãi như vậy? Một. người đã muốn trở thành một luật sư. Điều gì sẽ xảy ra nếu như anh bị bắt.
- Anh không thể bị bắt - Harry quả quyết - Rủi ro ấy chỉ giành cho những kẻ đần độn.
Khi Katie chất vấn Maura, chị ta rất bình thản. Maura biết về lò nấu rượu ở trang trại, nhưng đã không nói gì với Katie.
- Nói với chị thế nào ? - Maura có vẻ ân hận - Họ đã quyết định là vẫn tiếp tục làm và chị sẽ chỉ thêm lo lắng.
- Còn chị thì không ? - Katie vặn lại.
- Này, trong cuộc sống chị luôn luôn phải lo lắng về một cái gì đó. Mà món tiền kiếm thêm cũng không phải nhỏ.
Cuộc sống của Katie giờ đây bị ám ảnh bởi nỗi sợ hãi. Harry tránh không nói đến nó nhưng Katie biết anh luôn bị cuốn hút vào hoạt

động phạm pháp này. Khi anh đưa chiếc Piece - Arrow ra khỏi ga ra vào sáng sớm, có nghĩa là anh đến trang trại. Còn khi anh ra khỏi nhà với một cái gói thì có nghĩa là anh đang đi đưa rượu cho các khách hàng đặc biệt.
Vào một buổi sáng tháng Chín nắng đẹp, sau một đợt nóng kinh khủng, Katie đứng trước cửa bế Leo trên tay nhìn Harry rời khỏi nhà. Carmen đang bận bỏ tã lót vào máy giặt. Rosita đang ở dưới bếp rửa bát đĩa sau bữa sáng. Lúc này cuộc sống dường như rất thanh bình.
Đột nhiên, Katie cảm thấy căng thẳng khl nàng nhìn ra cảnh tượng ngoài đường. Harry đi bộ xuống phố, trên tay cầm một cái gói. Hai người đàn ông có mặt từ trước ở ngôi nhà bên kia đường đang đứng nói chuyện thì bất thình lình bỏ dở câu nói để đi theo Harry. Katie nghĩ ngay đây là các thám tử Liên bang. Họ đang theo dõi chồng nàng.
Tim nàng đập mạnh. Nàng quay vào, đặt Leo vào xe nôi, vội vàng đẩy ra khỏi nhà. Tình hình khẩn cấp khiến nàng phải sải bước cho kịp Harry. Nàng nhìn thấy hơn là nghe thấy một trong hai người đàn ông nguyền rủa khi nàng đi qua họ.
- Harry ! - Nàng gọi đứt hơi, cố làm cho giọng tự nhiên và đẩy xe đi cạnh anh.
- Đừng nói gì cả và nghe em bảo đây - Nàng thì thầm, luôn luôn mỉm cười như thể họ đang nói chuyện bình thường - Đừng nhìn quanh, có hai người đàn ông đang đi theo anh.
- Quỷ tha ma bát - Harry nói, mặt tái mét.
- Đi cùng em tới cửa hàng bán đồ trẻ con gần đây thôi. Chúng ta vào đó, em sẽ mua thứ gì đây và chúng ta sẽ trao đổi gói.
Đừng bước nhanh quá, - Harry đề phòng - Hãy làm ra vẻ tự nhiên.
Giọng anh có vẻ bình tĩnh. Nhưng Katie biết rằng anh đang bối rối. Giả sử các thám tử chặn Harry lại bây giờ thì sao ?
Họ vờ như đang mải mê tranh luận về những thứ sắp mua cho Leo. Đứa trẻ vẫn đang ngủ trong nôi. Katie thở dài khi cửa hàng chỉ còn cách vài bước chân. Khi họ bước đến cửa ra vào, Katie nhận thấy hai người đàn ông bước chậm lại. Họ sẽ đợi ở ngoài cho đến khi Harry quay trở ra. Họ sẽ theo anh đến chỗ anh định đến và bắt giữ cả người bán lẫn người mua.
Trong cửa hàng, Katie nhanh chóng chọn cho Leo một bộ quần áo. Harry trả tiền. Nàng đẩy xe nôi đi giữa hai dãy hàng và ra hiệu cho Harry đi theo. Trong khi Leo ngủ, nàng cầm những chai rượu vùi xuống bên dưới chiếc đệm của đứa trẻ và nhét những thứ vừa mua vào chiếc túi Harry đang mang.
- Tốt rồi, chúng ta ra khỏi đây, - Harry nói với vẻ tự tin - Katie, em giỏi quá.

Ra đến bên ngoài, Harry tựa vào chiếc xe nôi để hôn Leo, mỉm cười với Katie vả lững thững bước đi. Các thám tử Liên bang sẽ thất vọng khi bắt được Harry và khách hàng của anh.

Chú thích:

** Triết gia Hi Lạp cổ đại.*

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Chín

Sau khoảng thời gian còn lại trong ngày, Katie phải cố để không nghĩ đến cái cảnh Harry bị bắt giữ rồi sau đó, bị tống giam. Điều đó không thể xảy ra, nàng tự nhủ. Nhưng điều đó cũng có thể xảy ra. Nàng lo âu. Nàng sẽ không thể chịu đựng nổi nêu một lần nữa gặp phải điều gì tương tự.
Harry làm ra bộ vui vẻ khi trở về nhà, song nàng vẫn nhận thấy ánh nhìn nhớn nhác trong mắt anh. Anh không nói gì về vụ đó, tất nhiên, trước mặt Carmen và Rosita. Katie cũng im lặng. Harry nói sang chuyện số đảng viên 3K ở Dallas giảm hẳn xuống từ 13.000 năm ngoái, năm nay chỉ còn khoảng hơn 1.200. Anh sôi nổi bàn luận và bất chợt khó chịu bởi thái độ thờ ơ của Katie.
Đợi khi ăn xong, khi cả Carmel lẫn Rosita đã đi ngủ nàng mới bảo Harry.
- Chúng ta cần phải nói chuyện. Nàng nói khi họ đã ngồi trong phòng khách như mọi khi, sau bữa ăn, nghe radio. Nàng thấy Harry đầy vẻ căng thẳng, chuẩn bị cho một cuộc tranh luận.
- Harry, em cần biết, rằng những gì xảy ra sáng nay sẽ không bao giờ lặp lại nửa. Em thật là tuyệt vời - Anh nói với vẻ tự hào.
- Anh có thể sẽ phải ngồi tù - Mặc dù cố gắng điềm tĩnh, giọng nàng vẫn lanh lảnh - Anh nghĩ quá nhiều đến tiền. Nếu anh không hứa sẽ ngừng cất rượu và không bao giờ bán một chai rượu nào nữa, em sẽ bỏ anh mà đi. Em sẽ mang Leo về New York.
Katie không biết liệu nàng có đủ can đảm làm việc đó không, nhưng nàng phải làm cho Harry tin là nàng sẽ làm như vậy.
- Katie ! - Harry há hốc miệng, nhìn nàng nghi ngờ - Em biết rằng em và Leo là cả cuộc đời anh. Anh chỉ muốn em và con có cuộc sống sung sướng.
- Hãy nghĩ cho chín chắn, Harry. Anh đã có một dịp vào tù rồi đấy. Nỗi sợ hãi mà nàng cảm thấy sáng nay lại kích thích nàng.
- Nếu anh vào tù, em sẽ phải nuôi con một mình. Làm sao em có thể trang trải đủ mọi thứ. Phần còn nợ của ngôi nhà, các khoản trả góp của ôtô và đồ đạc. Thuế nhà và trang trại. Làm sao mà em và Leo sống nổi.
- Katie, hãy nghe anh, - tay anh tìm tay nàng, đôi mắt anh đau khổ
- Anh hứa với em, anh sẽ luôn luôn ở đây để chăm sóc em và Leo.
- Anh sẽ không làm được như vậy nếu anh tiếp tục bán rượu lậu.
- Kể từ giờ phút này, sẽ không có chuyện rượu lậu nửa. Anh xin

thề. Anh không cần đến nó nữa. Anh có thể buôn bán chứng khoán với số tiền anh hiện có. Chúng ta đang sống trong thời kỳ tuyệt diệu. Và anh biết anh đang làm gì.
Katie tin Harry không nói dối. Anh thực sự lo lắng trước những phản ứng của nàng. Bộ đồ cất rượu sẽ được chuyển đến trang trại của Jeff. Jeff sẽ làm một mình.
Anh ấy và Maura rất cần số tiền mà rượu lậu mang lại.
Trong vòng sáu tháng, Harry quyết định họ sẽ mua một ngôi nhà lớn hơn, một ngôi nhà xứng đáng hơn với họ ở Dallas.
- Hãy nhìn nhà Alex Sanger - Harry bắt đầu với sự nể sợ luôn luôn đi kèm với các cuộc bàn bạc về gia đình Sanger, Marcus và Neiman. Anh tự hào rằng những đồng bào Do Thái của anh được dân chúng Dallas coi trọng đến như vậy, mặc dù họ không được phép tham dự vào các câu lạc bộ sang trọng ở Dallas. Đó mới là cái mà anh gọi là nhà.
- Harry, chúng ta không đủ tiền để mua những lâu đài như vậy.
Đôi khi, Harry lái xe đưa nàng qua ngôi nhà lớn, có hiên rộng của Philip Sanger. Một ngôi nhà có cầu thang đúp dẫn đến lối ra vào, có các tháp nhỏ ở mặt trên tầng thượng và lưới mắt cáo gỗ màu be. Có lần hai người còn đi qua ngôi nhà ba tầng, tường gạch màu kem của gia đình Alex Sanger. Cả hai ngôi nhà đều nằm ở khu Cedars, một khu dân cư danh giá của Dallas.
- Nếu tìm thấy ngôi nhà vừa ý, anh sẽ mua nó. Lần này sẽ không vội vã. Chúng ta sẽ xem xét cẩn thận - Harry tuyên bố.
Katie buồn rầu nhận thấy Harry vẫn sẽ mua nhà bằng một số tiền trả trước rất nhỏ và phần trả góp hàng tháng rất lớn.
Anh còn nói rằng mùa hè tới họ sẽ đến khách sạn Grand trên đảo Mackinac ở miền Bắc Michigan, nơi mà hồ Michigan và hồ Huron gặp nhau. Harry biết rằng suốt hàng chục năm nay, những tinh hoa của xã hội miền Trung Tây và miền Tây Nam nước Mỹ thường nghỉ hè ở đó, gồm cả những gia đình ở Dallas, như gia đình Sanger.
- Chúng ta tránh cho Leo cái nóng khủng khiếp của Dallas. Em hãy viết thư giữ chỗ cho tháng Bảy - Harry nói như ra lệnh.
Khi Harry bàn đến chuyện thay chiếc Piece - Arrow bằng một chiếc Cadillas, Katie đòi giữ lại chiếc xe này. Chiếc Ford hay giở chứng quá.
- Được thôi, - Harry đồng ý, nhưng Katie biết rằng anh phiền lòng vì Maura đã dạy nàng lái xe.
- Em sẽ không thấy sung sướng khi mà chưa được làm những việc em có thể làm được.
Harry thường xuyên đưa Katie đến cửa hàng Neiman - Marcus để mua sắm. Anh mua cho Leo những đồ chơi vừa mới bầy bán. Hai

tuần trước khi đi đảo Mackmac, Harry đã chọn được nhà mới. Đó là một ngôi nhà ba tầng gạch đỏ mà Katie xem như là một lâu đài. Các giấy tờ sẽ được chuẩn bị trong thời gian họ đi nghỉ và sẽ được ký ngay sau khi họ trở về.
Ngày mồng 1 tháng Bảy, Harry và Katie, có Carmen bế Leo theo, lên tàu Pullman đi về phía Bắc. Ngồi trong buồng khách, nhìn Carmen đang quạt cho Leo, nàng nhớ tới chuyến đi gian khổ từ New York City đến Dallas chỉ mới ba năm trước. Đôi khi dường như là họ đang sống trong một giấc mơ.
Harry cảm thấy niềm vui tràn ngập khi anh sánh bước cùng Katie xuống phà ở St. Ignace. Phong cảnh ngoạn mục nhìn từ mọi phía. Kỳ nghỉ gần đây của vợ chồng anh là một ngày ở bãi biển Brighton hay Coney Island ở New York gì đó. Giờ đây, họ có cả một tháng ở khách sạn Grand, nơi mà ba đời tổng thống Hoa Kỳ là Cleveland, Taft và Roosevelt đã từng ở.
Harry không có gì phải lo lắng về công việc trong thời gian nghỉ ngơi này. Khách sạn Grand có một phòng đặc biệt, là nơi mà danh sách các chứng khoán và giá cả luôn được thông báo kịp thời lên bảng. Anh có thể kiểm tra hàng ngày, bao nhiêu lần trong ngày cũng được và chỉ dẫn qua điện thoại cho người môi giới mua hay bán.
Thậm chí anh còn có thể đọc tạp chí Wall Sreet ngay ở đây. Thực ra chính vì có những tiện nghi này họ mới có thể đến đây nghỉ.
- Harry, em không thể tin được, - Katie thì thầm sung sướng khi anh giúp nàng bước lên một chiếc xe ngựa kiểu Victoria với người đánh xe đội mủ chóp và mặc áo choàng đỏ. Không một chiếc ô tô nào được phép lên đảo. Những chiếc xe ngựa chở khách ngược lên đồi, đến khách sạn Greek - Revival.
- Em cảm thấy mình giống như nhân vật trong một bộ phim của Hollywood.
Nàng trông như một ngôi sao màn bạc, Harry nghĩ. Nàng mặc chiếc váy du lịch màu hồng do một người thiết kế mẫu nổi tiếng là Elsa Schiaparelli tạo ra.
- Đối với chúng ta, đây mới chỉ là sự bắt đầu. - Harry âu yếm nói - Sang năm, chúng ta sẽ đi Châu âu. Đi London và Paris. Việc này đền bù cho những năm tháng khủng khiếp khi anh chỉ còn có một mình và chung nhau với người anh họ Izzy một căn buồng xép bụi bặm.
- Vậy chúng ta nên ôn lại tiếng Pháp - Katie cười.
- Rất nên!
Trong một thoáng, anh trở về với những hồi ức cay đắng của những tuần cuối cùng ở khu ký túc xá, khi Michelle Goncourt kéo anh lên giường cô ta. Nhưng cô ta đã bỏ đi, không nói một lời tạm

biệt, để cưới một gã giàu có nào đó.
- Ôi, Harry, một toà nhà mới đẹp làm sao ! - Vẻ kinh hoàng của Katie đưa anh về thực tại.
Một công trình, với chín cột bằng gỗ thông trắng nằm trên cao, có sân gôn và vườn ở một bên, còn các phía khác nhìn ra eo biển Mackinac. Điểm nổi bật mà Harry từng biết qua sách báo là khách sạn có hành lang dài nhất thế giới, tới 880 ft*. Một "đại lộ" với những chiếc ghế xích đu trắng nằm dọc hành lang được tạo nên bởi những bồn hoa.
- Anh đã bao giờ thấy nhiều hoa phong lữ thảo như thế này chưa ? - Katie nói với vẻ thán phục trước khi họ bước vào một phòng khách lộng lẫy. Harry thấy mắt Katie đẫm lệ và anh biết nàng đang nhớ đến mẹ nàng. Bà rất yêu hoa phong lữ thảo.
Trời ơi, họ đã chăm chút bình hoa phong lữ thảo của mẹ nàng suốt hai ngàn dặm đường.
Harry bắt gặp những cú liếc về phía vợ chồng mình. Rõ ràng là vì họ còn quá trẻ. Và cũng vì nom Katie thật kiều diễm và thêm nữa, hẳn ai nấy đều hiểu rằng anh “mạnh" đến mức nào mới đủ sức trả cho những chi phí khủng khiếp ở đây.
Anh không viết thư cho những người anh em họ từ khi đặt chân đến Texas. Anh sẽ gửi một bưu thiếp cho Izzy và một chiếc khác cho cha mẹ Izzy, và có thể, một món quà được ưa thích vào dịp lễ Hamakkal để cho họ biết anh làm ăn phát đạt như thế nào. Anh không hề có mặc cảm phải mang ơn về mặt tiền bạc vì họ đã nhận nuôi anh. Anh đã tự lo cho mình ngay từ tuần đầu tiên về ở với họ.
Khi đã ổn định trong dẫy phòng xa hoa của khách sạn, Harry kéo Katie đi dạo quanh các phòng trong khi Carmen dỗ Leo ngủ. Leo sẽ lớn lên, chỉ biết đến những thứ tốt nhất, sang trọng nhất. Harry tự hứa với mình.
- Anh có còn nhớ các chủ nhật mà chúng mình lang thang quanh các hành lang của các khách sạn Plaza, Waldorf và Ritz Carlton không ? Katie hồi tưởng lại.
Harry sung sướng thấy Katie hài lòng được là khách ở đây một trong những nơi chỉ xuất hiện trong các ước mơ hay các giấc mơ của họ. Anh hào hứng nói :
- Mùa hè sang năm, trên đường sang châu âu, chúng ta sẽ dừng lại vài ngày ở New York. Chúng ta sẽ ở khách sạn Ritz Carlton. Chúng ta sẽ ăn trưa ở Algonquin, ăn tối ở St Regis và sau đó chúng ta ngược lên Conor ở Harlen.
- Trong số những người quen ở New York có ai tin rằng chúng ta đang ở đây không ? - Katie nắm tay Harry.
- Anh sẽ gửi cho Izzy và cha mẹ anh ấy một tấm bưu thiếp - Harry cười - Và em biết họ sẽ nói gì không. Họ sẽ bảo "chắc chắn nó là

bồi bàn trong phòng ăn".
Sau đó, trong khi lướt qua các trang của tờ báo Detroit Newspaper cấp không cho khách, Harry chờ Katie sửa soạn xuống ăn trưa tối. Từ trong buồng tắm, tiếng cười lanh lảnh của Leo vọng ra. Harry thấy lâng lâng cảm giác hạnh phúc. Một dòng thơ mà Katie yêu thích nhảy nhót trong đầu anh.
Buổi sáng, lúc bảy giờ
Cuộc đời đáng yêu sao.
Với cuộc đời họ, mọi giờ đều đáng yêu.
Anh ngước nhìn lên, thầm kiêu hãnh khỉ Katie bước vào phòng. Nàng mặc bộ nhiễu Joocjet đen được viền bằng vô số tua, cao ngang đầu gối và phô bày một phần tấm lưng trắng mịn như sữa của nàng. Trong thời đại khi mà hầu hết các phụ nữ cố gắng để có được nước da rám nắng mà Coco Chanel đã làm cho trở thành mốt thì nước da cua Katie đẹp một cách đài các.
- Trong em thật tuyệt vời. Nhưng em chuẩn bị hơi lâu đấy. Harry dịu dàng trách.
- Nó cũng đáng thế chứ ? - Katie thách thức.
- Đáng thế. Chúng ta xuống phòng ăn thôi, anh đói lắm rồi.
Họ đi bằng thang máy xuống tầng dưới, theo lối đi giữa những hàng cột dẫn tới phòng ăn chính. Căn phòng rộng rãi, đủ cho toàn bộ khách cùng ngồi một lượt. Harry thưởng thức hương vị của sự sang trọng ở khắp mọi phía, những bộ quần áo đắt tiền, những phụ nữ quý phái, những đồ trang sức lộng lẫy.
Họ ngồi vào bàn. Trong lúc chờ đồ ăn mang đến, Harry kín đáo nhìn khắp xung quanh. Katie và anh đang sống như những nhà triệu phú, anh hài lòng nghĩ.
Đột nhiên, cái nhìn của anh tập trung vào một phụ nữ ngồi cách anh ba bàn. Cô nàng hấp dẫn hơn là đẹp với nụ cười của kẻ biết rõ sức mạnh hút hồn phái mày râu của mình.
Harry cảm thấy miệng khô lại khi ánh mắt họ gặp nhau. Cô ta giống Michell Goncout một cách kỳ lạ. Đột nhiên anh nhớ Fenwick một lần nói với anh rằng Michell đã quay về New Orleans. "Cô ấy về nhà để làm lễ đính hôn. Đám cưới của cô ấy sẽ tổ chức vào tháng Mười". Sau tất cả những gì họ có với nhau, cô ta đã bỏ đi mà không có một lời tạm biệt.
- Họ gọi cái này là cá hồi hun khói Nova Scotia - Giọng nói vui vẻ của Katie chen ngang vào hồi tưởng của anh - Ở phố Denlancey cũng có, song quá đắt đối với những người như chúng ta.
- Bây giờ em có thể mua mọi thứ em muốn - Giọng anh vô tình cộc cằn bởi ký ức về nỗi đau và sự sỉ nhục mà Michell đã gây ra cho anh. Katie tròn đôi mắt ngạc nhiên.
- Khi quay về Dallas, chúng ta sẽ ghé vào hiệu kim hoàn để mua

cho em một chuỗi ngọc trai. Thứ ngọc thật ấy Harry nhấn mạnh. Cô gái giống Michell cũng đeo chuỗi ngọc trai.
Trong suốt buổi ăn hoang phí của họ - gồm cá hồi hun khói, xúp dâu tây, chuối, xa lát, một khúc to cá trắng Mackinac nướng - Harry nhận thấy người phụ nữ ngồi cách ba bàn đó luôn chăm chú nhìn anh. Khi Katie và anh rời phòng ăn sang phòng khách để uống cà phê, Harry nghĩ rằng cô ta sẽ đi theo họ. Đôi mắt cô ta đã nhắn gửi điều này.
Tên cô ta là Cynthia Ross, vừa mới ly dị chồng và đang du lịch với mẹ. Harry nhanh chóng biết được như vậy. Họ bắt chuyện với nhau thật giản dị, mặc dầu Harry nghĩ rằng mẹ cô ta không hài lòng lắm. Đó là một người đàn bà lầm lì, nóng nảy, khoảng gần năm mươi tuổi. Rõ ràng là bà ta cảm thấy bất hạnh với vụ ly dị của con gái mình.
- Hãy gọi tôi là Cindy, - cô ta nói với Katie và Harry, - mọi người ở Boston đều gọi tôi như vậy.
Liệu Katie có nhận thấy cô ta rất giống với Michell không ? Không, anh khẳng định và hoàn toàn yên tâm.
Cindy như bì thôi miên khi biết rằng Harry và Katie đến đây từ Texas.
- Cha tôi cũng có cơ sở kinh doanh ở Texas - Cô ta nhớ lại - Ông đã mua một vài giếng dầu ở đó.
Họ nói chuyện về tác phẩm mới của Hemingway - Mặt trời vẫn mọc. Cindy và Katie đều đã đọc cuốn này nhưng Harry thì chưa. Họ nói về chuyện phân đội của Hải quân Mỹ được gửi đến Nicaragua khi ở đó nổ ra một cuộc bạo loạn và về việc dịch vụ thư máy bay đã được khai trương giữa New York và Boston.
Bà mẹ của Cindy cắt ngang câu chuyện, nhất quyết bắt Cindy phải cùng bà trở về phòng.
- Chúng tôi vừa mới từ Reno đến sáng nay, và tôi đã kiệt sức.
Trong khi hỏi Katie xem nàng có muốn uống thêm cà phê không, Harry liếc nhìn hai mẹ con Cindy đang rời phòng khách. Linh tính báo anh biết rằng Cindy sẽ theo đuổi anh. Việc anh có vợ chẳng ý nghĩa gì với Cindy cả. Cũng không phải bởi một lần anh đã không chung thuỷ với Katìe, nhưng anh thấy lòng kiêu hãnh được ve vuốt khi một người đàn bà đã li dị chồng của xã hội thượng lưu Boston theo đuổi mình.
Hôm sau, Harry đưa Katie xuống ăn sáng trong sự mong đợi tội lỗi. Đối với anh, đây chỉ là một trò chơi, sẽ không có điều gì xảy ra cả. Anh tự nhủ vậy. Họ ngồi vào bàn một lúc thì thấy Cindy vào phòng ăn cô ta mặc chiếc váy quây màu trắng, chiếc áo len đỏ tươi, chân đi đôi dép Deauville. Trông cô ta giống như một người mẫu trong tờ tạp chí mốt mà Katie thích.

Chúng ta sẽ đi dạo vài vòng quanh đây nhé, - Harry bảo Katie và anh biết nàng sẽ không muốn rời khỏi khách sạn vì sợ Leo thức dậy sẽ khóc vì vắng mẹ. Anh đang suy nghĩ một vấn đề hóc búa. Cindy có một minh. Mẹ cô ta chắc muốn dùng bửa sáng mang tận phòng. Harry đoán vậy. Điều gì sẽ xảy ra với anh. Anh đang hành động như một thằng nhóc ngu ngốc.
Anh không trách nếu em không đi dạo cùng anh sáng nay chứ, Harry, - Katie xin lỗi - Em phải về phòng để xem Leo thế nào.
- Bây giờ mà gọi điện cho người môi giới của anh thì sớm quá, Harry liếc nhìn đồng hồ đeo tay - Anh sẽ đi dạo khoảng một giờ rồi quay về để gọi điện. Đừng lo lắng gì cho Leo cả.
Chỉ có một lần Cindy tỏ ra rằng cô ta biết anh có mặt trong phòng ăn nhưng anh tin rằng cô ta đang chờ một cuộc gặp gỡ riêng. Đột nhiên anh lại cảm thấy như mình đang tuổi mười tám và Michell Goncourt đang gạ gẫm mình.
- Katie, lên gác với Leo đi - Harry nói một cách độ lượng khi Katie liếc nhìn đồng hồ của nàng - Anh uống xong cà phê rồi sẽ đi dạo.
Anh nhìn Katie vội vã ra khỏi phòng ăn. Nàng nhỏ bé, mảnh dẻ, đẹp, một phụ nữ xứng đáng cho mọi đàn ông thầm yêu trộm nhớ. Katie có những nét hiền thục, thanh tao bẩm sinh, không ai có thể đoán được là nàng lớn lên trong một khu chung cư ở phố Rivington.
Bây giờ, anh đứng dậy, mỉm cười và vẫy tay về phía Cindy. Anh đã có kinh nghiệm tiếp xúc với phụ nữ. Tuy vậy vẫn luôn luôn có một chút mặc cảm tự ti hằn sâu trong anh bởi những kỷ niệm với Michell Goncourt, mà anh không thể rủ sạch trong trí nhớ.
Khi bước ra khỏi phòng ăn, anh thấy Cindy cũng đứng dậy. Anh nấn ná ở cổng, chờ cho cô ta theo kịp. Điều này chẳng liên quan gì đến Katie, anh tự nhủ với một thoáng hối lỗi. Katie là vợ anh, còn Cindy là một cô gái thượng lưu đang tìm kiếm những rung động mới. Bất cứ người đàn ông nào ở địa vị anh cũng sẽ làm như anh đang làm.
Anh chợt thấy lòng đầy ham muốn. Thật tệ là ô tô không được phép lên đảo.
Chỉ có những chiếc xe đẩy được mang đến từ Royal Poiciana do những người da màu phục vụ.
Nếu có ôtô, hẳn anh sẽ mời Cindy lên và sẽ đỗ xe ở một nơi nào đó rồi ngồi vào ghế sau với cô ta. Không phải vì cô ta là một nguồn cảm hứng tuyệt vời mà thật kỳ lạ, là nó giống như anh trở lại với Michell. Trong những ngày đó anh mới ngốc nghếch làm sao.
Không có gì là hệ trọng, anh tự nhủ khi đứng lại ở một chiếc cổng lơn, ít người qua lại vào giờ này. Một cuộc đi dạo trong rừng, vài

nụ hôn bên bờ biển vắng. Anh căng đầu ra để phán đoán. Từ sau khi cưới, anh đã luôn chung thuỷ với Katie, anh tự nhắc mình như vậy. Nhưng nàng không biết gì thì nàng cũng không thể đau lòng. Harry khoan khoái hít thở không khí mát mẻ của buổi sáng sau những tuần nóng nực ở Dallas. Anh nhận ra vẻ đẹp của những thảm cỏ sạch sẽ và những eo biển bên kia mặt nước lung linh trong ánh mặt trời.
- Một ngày tuyệt đẹp để đi dạo, - giọng Cindy mời mọc.
- Tôi cũng nghĩ như vậy, - Anh kéo dài giọng. Bản năng mách bảo cho anh hãy để cho Cindy tiếp cận trước. Và anh biết rằng việc đó sẽ đến sớm.
- Em nghe nói rằng có nhiều con đường nhỏ trong rừng. Và nếu có lạc rừng đôi mắt cô ta thật mời mọc, - thì chẳng bao lâu cuối cùng chúng ta cũng tìm được đường về thôi.
Họ làm như ngẫu nhiên bước xuống thảm cỏ phía trước, sau đó cùng rẽ vào rừng. Những chú chim cổ đỏ chuyền trên các cành cây và hót vang lừng. Harry trả lời những câu hỏi huyên thuyên của Cindy trong khi cố gắng kìm lại ham muốn kéo cô ta tới một gốc cây và ôm lấy tấm thân kiều diễm rõ ràng là đang đầy khao khát kia.
- Hãy nhìn cái gì ở đằng kia ? - Cindy chỉ lên một bụi cây cao có những chùm hoa.
Bây giờ thì họ không giấu giếm nhau nữa, họ ngầm đồng ý với nhau về điểm dừng chân này.
- Anh hy vọng là không có gai, - Harry hài hước khi họ đứng lại sau lùm cây, cách nhau chỉ vài bước.
- Với em thì anh không phải giữ ý - Cindy nói và chìa đôi môi hé mở về phía anh.
Năm tháng như lùi lại phía sau và anh như đang cùng với Michell ngày nào. Trong khi đôi môi họ gắn vào nhau, tay Harry lần xuống bên dưới chiếc áo len của Cindy. Đúng như anh đoán, không có gì nữa bên trong. Harry mạnh dạn hơn khi tay cô ta lần xuống vùng bụng dưới của anh.
- Cởi áo khoác của anh ra và trải xuống đất, - Cindy nói khì cô ta dứt đôi môi khỏi môi anh. Không ai thấy chúng ta ở đây đâu.
- Thật tiếc, anh không thể mang theo một cái đệm trên lưng, - anh nói và cởi áo khoác. Trời ơi, việc này mới bần tiện làm sao. Rút lui thì đá quá muộn. Một chút lo lắng thoáng qua. Nhưng Katie sẽ không bao giờ biết cả.
- Còn cách ngừa thai ? - Cindy hỏi trong khi Harry trải áo khoác lên vạt cỏ xanh rậm rạp.
- Em sẽ lo việc ấy sao, - anh nói, trong đầu mang máng nhớ rằng Izzy luôn luôn mang theo bao cao su trong ví của hắn. Harry đã

cởi xong quần dài và thấy đôi mắt Cindy dừng lại khoảng giữa hai đùi mình. Cô ta đã biết anh đang ham muốn cao độ. Harry nghe thấy tiếng Cindy nghèn nghẹn, hổn hển, trong lúc cô ta ngả người nằm xuống.
- Em sẽ lo sao !
Trước khi anh phủ lên Cindy cô ta đã kịp kéo chiếc váy ngắn lên trên háng và cởi xong chiếc quần lót mỏng dính.
- Kỳ nghỉ này thật là tuyệt vời, phải không anh ?
Lúc về phòng, Katie chợt cảm thấy hơi bực mình vì nghĩ rằng Cindy sẽ bám theo Harry. Anh đẹp trai quá, anh luôn luôn thu hút phụ nữ. Anh sẽ hãnh diện vì được Cindy để ý nhưng chắc chắn anh sẽ không để cô ta quyến rũ. Tuy nhiên nàng vẫn cảm thấy sợ, Cindy đã nếm mùi vợ chồng và đang là người được tự do...
Và nàng cảm thấy nhẹ nhõm khi Cindy và bà mẹ về Boston trước khi nàng và Harry về nhà một tuần. Nhưng trên chặng đường dài trở về Dallas, trí óc nàng thường lởn vởn về những gì có thể xảy ra giữa Harry và Cindy Ross trên đảo Mackinac.
Trước khi họ xuống tàu hoả, Katie quyết định là nàng phải có đứa con thứ hai. Với một vợ và hai con. Harry sẽ gắn bó với gia đình hơn và ít có thời gian để nghĩ tới người đàn bà khác. Anh ấy có thể ngắm nhìn, trò chuyện, nhưng sẽ chỉ ở mức đó mà thôi.
Nàng không thể sống với người chồng không chung thuỷ. Nhưng làm sao nàng có thể sống nếu thiếu Harry. Không thể hình dung nổi một cuộc sống mà lại không có anh.

Chú thích:

** Khoảng 250m (Sự so sánh ở thời kỳ đó).*

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Mười

Vào đêm lễ Tạ ơn, sau nhưng nỗi sợ hãi đến thót tim là nàng không thể có mang nữa, Katie báo cho Harry biết họ sẽ có đứa con thứ hai vào khoảng tháng Sáu. Nước mắt ướt đẫm khi nàng thấy Harry vui ra mặt.
- Một đứa em gái nhỏ của Leo, - Harry dịu dàng nói và kéo nàng vào vòng tay anh - Katie, anh sốt ruột quá.
- Em sợ rằng anh sẽ phải đợi lâu đây, - Katie cười - Còn những bảy tháng nữa cơ.
- Chúng ta sẽ mua một ngôi nhà lớn hơn.
- Harry ngôi nhà này cũng đủ lớn rồi.
- Một ngôi nhà to hơn, Harry khăng khăng, - ở một khu phố tốt hơn. Và đừng có lo lắng gì cả. Chúng ta có đủ khả năng. Nhưng chúng ta không thể sang Châu Âu vào mùa hè tới – Một chút hối tiếc trong giọng nói của anh - Không thể đi du lịch với một đứa trẻ mới sinh.
- Chúng ta sè giành nhiều thời gian ở trang trại - Katie an ủi. Những tháng mang thai Leo là những tháng đẹp nhất trong đời nàng và lần này sẽ lại như vậy.
- Năm sau chúng ta sẽ đi, - Harry hứa - Chúng ta sẽ ở lại New York ba ngày. Anh muốn nhìn qua thị trường chứng khoán ở đó.
Trong một bữa tiệc, Katie đã nghe thấy chồng mình được mấy ông khách lớn gấp đôi lần tuổi tôn xưng là “một Jesse LiverMore trẻ". Nàng biết Livermore là một huyền thoại sống, người có thể đơn thương độc mã cho giá chứng khoán lên hoặc xuống để phù hợp với mục đích của mình.
Một chiều thứ bảy, Harry về nhà khoe với vợ chuỗi ngọc trai tuyệt đẹp.
- Ôi, Harry ! - Nàng sừng sờ nhìn chuỗi hạt nằm trên nền nhung đen. Nàng cũng đọc thấy tên cửa hiệu gắn trên nắp hộp. Nó chứng tỏ rằng đây là ngọc trai thật. Nó đẹp một cách lộng lẫy.
- Em có thể vứt chuỗi hạt Wool Worths đi được rồi, - Harry hài lòng khi thấy Katie sung sướng. Lúc ở trên đảo Mackinac anh đã hứa sẽ mua cho em rồi mà.
- Em đoán rằng anh vẫn mua theo cách trả góp, - Katie tin vậy. Harry rất mê cách mua trả dần, như dân tộc này si mê nó.
- Anh trả ngay toàn bộ - Đột nhiên Harry nghiêm nghị - Anh muốn em đeo nó và biết rằng nó hoàn toàn, mãi mãi là của em. Bây giờ

hỏi em, Carmel có thể ở nhà với Leo tối nay không. Anh sẽ đưa em đi ăn ở Adolphus.
Katie biết rằng Harry thường bị làm phiền bởi cấu trúc xã hội của Dallas, mặc dù anh tự hào lả có nhiều người Do Thái ở đây được liệt vào hàng thượng lưu. Xã hội Dallas được chia thành các nhóm tập trung trong câu lạc bộ bảo thủ Idlewild Club gồm những thương gia và những con nhà dòng dõi, và câu lạc bộ Hesitation Club mà thành viên của nó là những người hưởng lạc.
Đời sống xã hội của Dallas phần lớn xoay quanh nhưng buổi tiệc tùng khiêu vũ ở câu lạc bộ Dallas Country Club. Katie và Harry - những người mới phất lên - thì tập trung thành nhóm nho của riêng họ, gồm những người cùng hoạt động kinh doanh với Harry, thường đưa vợ tới dự những bữa tiệc ở nhà anh. Ngoài ra còn có Maura và Jeff, được coi là bạn bè thân thiết. Trong những ngày này Maura đang phấn khích bởi Jeff dự định sẽ hoàn thành bản thảo cuốn tiểu thuyết đầu tiên của anh trong những tháng tới. Katie sung sướng vì Maura cũng lại đang mang bầu lần thứ hai, đồng thời lo lắng cho bạn về việc Jeff vẫn nấu rượu lậu trong hầm chứa và lén lút bán cho khách quen.
- Xem này Katie, luật pháp là một trò hề, một nghị sỹ ở Washington DC nấu rượu lậu trong hầm chứa của ông ta.
- Nhưng họ không bán nó - Katie phản bác.
- Tôi không thể chăm sóc Georgie trong khi mang thai đứa thứ hai. Lại còn việc đồng áng nữa. Tháng Tư, chúng tôi bắt đầu gieo trồng vụ mới. Jeff không thể làm việc một mình và chúng tôi cần tiền để thuê người làm giúp.
Giống như lần mang bầu đầu tiên, Katie luôn ở trong trạng thái phấn khích. Nàng chỉ phản đối một chút khi Harry bán ngôi nhà họ đang ở để mua một biệt thự hai tầng xây bằng gạch giá bảy mươi lăm nghìn đôla ở biệt khu Highland Park. Nàng cảm thấy e sợ trước vẻ lộng lẫy của nó, nhưng sau đó nàng lại hăm hở với việc mua sắm đồ đạc và trang trí ngôi nhả. Harry luôn luôn giữ cho nàng không phải gắng sức nhiều. Nàng chi tiêu thoải mái vả thường bỗng hoảng sợ mỗi khi nghĩ lại. Harry còn thuê thêm người giúp việc, mặc cho Katie phản đối. Bây giờ họ có thêm một tài xế riêng cho nàng, một chị thợ giặt và một người làm vườn làm việc nửa ngày.
Mặc dù thai nghén, Katie và Harry vẫn mời vài khách đến ăn, mỗi tuần hai tối. Danh sách khách mời của Harry tăng lên theo sự thành đạt của anh. Mỗi một bữa tiệc được sắp xếp theo một mục đích riêng. Có những buổi chỉ họp mặt những người đang thành đạt như anh và những người nói ra những lời khôn ngoan mà anh sử dụng được.

Vào những tối khác, lại họp mặt những nhân viên trẻ tuổi ở văn phòng môi giới, những người đến thưởng thức tiệc rượu của Katie, để nói ra những chuyện vặt vãnh và những mánh khoé vừa xuất hiện ở thị trường. Các câu chuyện chỉ xoay quanh thị trường chứng khoán và những cao thủ mà Harry kính trọng : Jesse Livermore, Joseph Kennedy và John H. Raskob.
Đầu tháng Sáu, chỉ mười hai ngày sau khi Maura sinh con gái (được đặt tên là Willa vì Jeff rất thán phục các tác phẩm của Willa Carther), Katie cũng sinh con gái. Nó được đặt tên là Joanne, theo tên bà ngoại. Đứa con gái nhỏ bé của họ là bản sao của Katie chỉ trừ có mái tóc sám là thừa hưởng của cha nó.
- Harry sướng điên lên, - Katie tâm sự với Maura khi họ trò chuyện qua điện thoại. Anh ấy có một đứa con trai sẽ là luật sư vả một đứa con gái sẽ là cô giáo.
- Đó là những gì anh ấy nghĩ - Maura cười - Cha tôi cũng đã tin chắc tôi sẽ là một cô giáo hay là một bà xơ.
- Cuốn sách cua Jeff ra sao rồi - Katie hỏi.
- Anh đã hoàn thành trang bản thảo cuối cùng chỉ vải ngày trước khi mùa gieo trồng bắt đầu. Jeff đã gửi đến một nhà xuất bản ba tuần trước. Chúng tôi đang chờ đợi và cầu nguyện.
- Maura, chồng chị giỏi thật. - Katie ca ngợi.
- Điều đó cũng chưa đủ, - giọng Maura có vẻ hoài nghi - ta phải gửi đến một nhà xuất bản thích hợp, vào một thời điểm thích hợp với một cuốn sách thích hợp. Ơn Chúa, Jeff quá bận với mùa màng, không có thời gian nhà buồn.
Chín tuần sau, nhà xuất bản gửi trả Jeff cuốn sách. Maura không nản chí, ngay hôm sau lại gửi cho một nhà xuất bản khác. Cùng hôm đó, Maura thừa nhận với Katie, chị và Jeff lo lắng về chỉ số giá cả trang trại. Nó tụt xuống từ 205 vào đầu năm 1920 đến 106 vào năm tiếp theo và rồi nhích dần lên với tốc độ chậm chạp : hiện giờ, năm 1927 là 131.
Bất chấp đời sống khốn khó của những người nông dân, thợ mỏ, thợ đốn gỗ miền Tây và những công dân dệt New England, đất nước được coi như đang trong cơn bùng nổ kinh tế. Hình thức mua hàng trả góp vẫn tiến triển. Thị trường chứng khoán chưa có dấu hiệu gì suy giảm.
Katie rất vui khi thấy số thành viên của 3K đang teo đi một cách đáng kể ở Dallas cũng như trong toàn Texas. Hồi tháng Ba, toà án tối cao Hoa Kỳ đã tuyên bố rằng luật pháp Texas cấm người da đen đi bỏ phiếu trong các cuộc tuyển cử dân chủ là trái với hiến pháp chung. Đó là một đòn chí mạng giáng vào 3K. Nhưng giờ đây, vào mùa thu, có nhiều tin đồn rằng thống đốc Al Smith của New York, người đã thất bại trong cuộc vận động ứng cử tổng

thống của đảng Dân Chủ vào năm 1924 sẽ lại ra tranh cử. Thủ lĩnh Hariam Welsley Evans thề rằng 3K sẽ chiến đấu đến cùng để đánh bại Smith.
- Họ sẽ thành lập tổ chức những người dân chủ chống Smith ở Texas - Harry nói với Maura và Jeff trong một bữa ăn vào ngày chủ nhật ở trang trại - Họ sẽ đấu tranh để thuyết phục những người thuộc đảng Dân Chủ bỏ phiếu cho đảng Cộng Hoà trong cuộc bầu cử tổng thống, nhưng lại bỏ phiếu cho những người dân chủ trong các cuộc bầu cử ở các bang và các địa phương.
- Họ sẽ lại khuấy động lòng căm thù đối với những người Thiên chúa giáo La Mã, - Maura khinh bỉ nói - Ông Smith đó sẽ không có lấy một cơ hội.
- Tôi không rõ lắm về những người Cộng Hoà sẽ bỏ phiếu cho ai ở Texas, - Jeff nghi ngờ - Bang này luôn luôn do những người Dân Chủ điều hành.
- Tôi nghi ngờ - Harry nói thẳng - Tôi cho rằng trong đời mình khó mà thấy được một tổng thống là người da đen, người Do Thái hay là người Thiên Chúa giáo. Mặc dù Al Smith thường nói sẽ đưa vấn đề nhà thờ vào hiến pháp Hoa Kỳ, ông ta cũng sẽ không được nhiều cử tri ủng hộ.
Đầu năm mới, Harry lên kế hoạch đưa gia đình đi du lịch Châu âu. Anh nói rằng họ sẽ ở lại New York ba ngày trước khi xuống tàu Olympic đến Southampton, nước Anh. Họ sẽ ở lại khách sạn Plaza như đêm tân hôn của họ, những lần này Harry sẽ thuê căn hộ hai buồng cho gia đình và người vú nuôi.
Họ sẽ kỷ niệm sinh nhật lần thứ nhất của Joan trên con tàu Pullman đi về phía Đông.
Và ngày lên đường đã tới.
Đến New York, Katie và Harry để Carmen và các con ở trong căn phòng của khách sạn Plaza, nhìn ra công viên Trung Tâm. Cả ba đều như bị thôi miên bởi quang cảnh náo nhiệt bên dưới, đặc biệt là lối đi dành cho xe ngựa. Bây giờ, họ bắt đầu chuyến hành hương đến khu Lower East Side. Liếc qua cuốn danh bạ, họ biết rằng những người anh em họ của Harry vẫn chưa ai đặt điện thoại.
Khi Harry giúp nàng ngồi vào taxi để xuống phố, Katie cố gắng ngồi quay mặt nhìn về nơi mà họ đã rời xa bốn năm trước, trên chiếc xe cũ kỹ và phải ngủ trong những căn lều ven đường nhiều hơn là trong các ngôi nhà giành cho khách lữ hành. Bây giờ họ có cả dẫy phòng trong khách sạn Plaza nhìn ra công viên.
Mọi việc đã diễn ra quá nhanh, Katie nghĩ trong khi nỗi hồi hộp khiến nàng nghẹt thở. Harry bị ám ảnh bởi tiền bạc. Sự cần thiết phải kiếm nhiều, nhiều tiền hơn nữa. Bởi suốt bốn năm qua, họ đã

chồng chất lên bao khoản mua sắm phải trả dần.
Tất nhiên là Harry đúng. Đó là lối sống của ngày hôm nay. “Trả tiền để cưỡi ô tô”, những nhà sản xuất ô tô thúc giục. “Hãy hưởng thụ trong khi anh trả tiền”, Các nhà quảng cáo dụ dỗ những khách hàng hăm hở. Nhưng hình thức mua trả dần làm cho mọi thứ trở nên đắt đỏ hơn.
- Anh thấy thành phố không thay đổi nhiều lắm - Giọng Harry làm gián đoạn suy nghĩ của Katie - Đó đây chỉ có vài ngôi nhà mới.
- Harry, chúng ta mới đi khỏi đây chỉ có bốn năm - Katie cười, như bênh vực quê hương mình.
Taxi đi vào những đường phố nhỏ hẹp không mấy hấp dẫn của khu Lower East Side ồn ào, bề bộn những người và xe đẩy. Ai nấy đều vội vã với vẻ mặt nóng nảy, đa nghi. Đột nhiên Katie muốn quay ngay về ngôi nhà xinh đẹp của nàng ở Highland Park. Harry và nàng đã từng cam chịu cuộc sống ở đây bao nhiêu năm ròng ?
Taxi đậu bên lề đường, trước ngôi nhà của gia đình Hirsch. Katie bước ra, cảm thấy mình như một người khách lạ. Nhiều sự việc đã xảy ra quá nhanh. Khi đứng trên đường phố Rivington, Katie hoàn toàn ý thức được hoàn cảnh hiện giờ của họ. Không thể tưởng tượng được chỉ cách đây vài năm, nàng còn ở chung với Celia Kornfeld, trong căn phòng của một căn hộ chỉ vừa bằng một phòng ngủ của ngôi nhà ở Highland Park.
- Ta đi thôi - Harry nắm tay nàng. Đối với anh đây là một cuộc trở về trong chiến thắng.
Trong những năm qua, mối liên hệ duy nhất với những người anh em họ của Harry là bộ đồ bằng bạc anh gửi làm quà tặng nhân ngày lễ Hanukkah vào năm trước, một lá thư cảm ơn của người anh họ và một lần gửi cho nhau bưu thiếp. Họ gửi từ khách sạn Brand Hotel ở đảo Mackinan còn Izzy gửi từ Grossinger ở Catskills.
Ngửi thấy mùi thơm của mỡ gà rán toả ra từ căn hộ nhà Hirsch, Katie và Harry biết rằng chị Sophie có nhà. Trong một vài phút, không khí trong nhà ồn ĩ lên vì những câu hỏi thăm nhau của hai bên.
Căn hộ đã thay đổi chút ít. Sophie tự hào chỉ một phòng khách mới, nói : "Chúng tôi phải trả ngay mười lăm đôla và sau đó mười hai đôla một tháng". Chị mang ra chiếc máy hút bụi mới, khoe : "Izzy mua nó cho tôi đấy! Nó trả bốn đôla một tháng. Sau đây nó sẽ mua cho tôi một chiếc máy khâu. Ngồi xuống đi, tôi đi pha trà.”
Sophie thật sự ngạc nhiên khi biết rằng vợ chồng Harry đang trên đường đi du lịch châu âu. Katie cũng thấy cái nhìn thán phục của Sophie vào bộ quần áo sang trọng nhãn hiệu Neiman Marcus nàng mặc trên người.

- Katie, tôi luôn biết rằng Harry sẽ là người đặc biệt. Ngay từ đầu tôi đã biết vậy.
Sophie thất vọng khi họ không thể ở lại ăn bữa tối, nhưng Harry đã chuyển sự thất vọng thành niềm vui khi quyết định rằng tối mai, vợ chồng anh sẽ mời cả nhà tới nhà hàng Ratner s ở phố Delancy.
- Sophie, chị nấu nướng thế đủ rồi. Để người khác nấu cho chị ăn một tối - Harry đùa.
Vào ngày cuối cùng ở lại New York, chiều lòng Harry, Katie đi cùng chồng đến thăm thị trường chứng khoán của thành phố. Tử nơi dành cho khách đến thăm, những người hướng dẫn mặc đồng phục màu xám chỉ cho nàng thấy những thương gia có tên tuổi ở tầng dưới, nơi có tới trên chín trăm người môi giới, tất cả đều là thành viên của thị trường chứng khoán, đang tụ tập quanh bàn thu tiền. Hơn một ngàn máy điện thoại hoạt động. Năm trăm đứa trẻ sai vặt, hai trăm tám mươi người phục vụ và nhân viên ghi bảng, cả một dòng người chuyển dịch quanh căn phòng.
- Anh chưa bao giờ thấy ở đâu sôi động hơn - Harry thì thầm, vẻ hài lòng, - một thị trường chứng khoán hoạt động với tốc độ chóng mặt. Mỗi ngày lại thêm mỗi triệu phú ra đời.
Ngay tối hôm đó, vợ chồng Harry cùng các con và Carmen xuống tàu Olympic và được đưa tới cabin hạng nhất, cực kỳ sang trọng. Carmen rất ngạc nhiên khi thấy họ vẫn có khoảng trống riêng để dạo chơi.
- Carmen, phải luôn luôn để mắt tới bọn trẻ đấy.
Katie nhắc nhở. Nàng tự nhủ sẽ giành nhiều thời gian chơi với con. Cả hai đứa đều hay chạy lăng xăng. Sau những bước chập chững đầu tiên, Joanne đã đi được.
- Anh mong sao họ cũng có một công ty môi giới ngay trên tàu - Harry lầm bầm khi mặc quần áo để đi ăn tối.
- Harry anh không thể sống qua năm ngày mà không liên hệ với những người môi giới của anh được ư ?
- Họ sẽ có cái đó sau một hay hai năm nữa - Harry vẫn không rời bỏ ý nghĩ - Hãy xem đây, các vấn đề kỹ thuật sẽ được giải quyết. Việc truyền sóng vô tuyến sẽ giúp cho nó trở thành hiện thực. Mã số bí mật. Thị trường chứng khoán sẽ dựa trên những cái đó. Hãy nghĩ xem, Katie. Một nhà kinh doanh sẽ có thể vượt đại dương mà không phải rời xa thị trường một ngày nào. Ở bàn ăn, Harry và Katie phát hiện ra họ cùng ngồi với vài cặp trung tuổi, tất cả hình như đều có liên quan đến thị trường chứng khoán, có cả một người đàn ông Pháp khoảng bốn mươi tuổi nói tiếng Anh không chê vào đâu được và một cô thư ký trẻ người Anh. Như thường lệ, đàn ông nói về chuyện làm ăn còn đàn bà nói chuyện về quần áo

và những ngôi sao màn bạc đương thời.
Và cũng như thường lệ, Katie cố lắng nghe câu chuyện của cánh đàn ông.
Bề ngoài Katie tỏ ra rất mơ hồ về thị trường, nhưng thật ra nàng hiểu biết nhiều hơn Harry tưởng. Sự thận trọng bẩm sinh giữ cho nàng luôn luôn cảnh giác trước những mánh khoé của thương trường. Mọi người, kể cả Harry, dường như đều rất chủ quan khi tham gia trò chơi đầy tính bấp bênh này. Nó chỉ cách thảm hoạ có một bước chân. Một sự hạ giá bất ngờ cũng bắt họ phải chạy bở hơi tai để cứu gỡ và nếu như không thể tự hồi phục được, họ sẽ mất tất cả những gì mà họ đã đầu tư. Đối với Katie, đây hoàn toàn là trò đỏ đen như trong sòng bạc vậy.
Sau bữa ăn, hai vợ chồng được mời uống sâm banh cùng Pierre Simon và người thư ký Daphne Winthrop trong buồng của họ. Pierre, có nhà riêng ở nhiều thành phố lớn khác và thạo sáu thứ tiếng, thật sự bị cuốn hút bởi những câu chuyện về tiền bạc Texas tuần hoàn quanh thế giới.
- Tôi không khai thác dầu, - Harry giải thích với vẻ hối tiếc - Mặc dù, tất nhiên đó là hình ảnh chủ yếu của Texas xưa và nay. Tôi đã từng trông thấy một vài giếng dầu sinh lợi trong khu vực chúng tôi.
- Thế anh hoạt động trong lĩnh vực nào - Pierre hỏi, đôi mắt ông ta nheo nheo dò xét.
- Về cơ bản, tôi hoạt động ở thị trường chứng khoán, và tôi đã làm khá tốt - Harry nói với nụ cười khiêm tốn. Tôi bắt đầu từ việc ghi giá cả lên bảng, sau đó thử thời vận ở các tụ điểm bất hợp pháp. Từ đó đã dẫn tới những cơ hội lớn cho tôi.
- Harry có một trí nhớ kỳ lạ và một đầu óc phân tích sự lên xuống của giá cả - Katie nói với Pierre, hoàn toàn bằng lời những người khác nói về anh, về bí quyết của những thành công của anh trên thị trường chứng khoán.
- Phần nữa tôi sản xuất ngũ cốc - Harry nói - Hiện giờ tôi trồng ngô nhưng tôi đang nghĩ đến việc chuyển sang trồng lúa mì. Tôi tin rằng nó quan trọng hơn dầu, đối với con người.
- Tôi là một nhà buôn ngũ cốc, - Pierre hài lòng nói, - cơ sở của chúng tôi thành lập ở Paris đã được hai thế hệ. Công ty ngũ cốc Simon và Simon. Chúng tôi không lớn như Louis Preyfus hay Bunge, nhưng chúng tôi cũng có tên tuổi. Tôi cũng đã đến thăm đất nước anh. Những gì vợ anh nói về khả năng của anh trong việc tiên đoán sự lên xuống giá cả sẽ giúp anh trong lĩnh vực buôn bán ngũ cốc. Đó là khả năng biết trước tương lai. Ví dụ như: mùa màng sẽ tốt như thế nào hoặc thời tiết sẽ ảnh hưởng đến mùa màng ra sao, vân vân. Cái đó làm nên sự khác biệt giữa sự thất bại và sự thành công. Làm ngược lại với những điều người khác

nghĩ, một nhà buôn ngũ cốc có thể gây dựng được một cơ sở mạnh mà không cần nhiều tiền vốn. Anh không cần trồng ngũ cốc. Người nông dân sẽ làm việc đó cho anh. Cái anh cần là một trí tuệ sắc bén, những quan hệ thích hợp và vay nợ với bất cứ tỷ lệ nào.
Ông ta lôi từ trong túi ra một tấm danh thiếp.
- Gửi anh danh thiếp của tôi. Một ngày nào đó có thể chúng ta sẽ cùng buôn bán với nhau.
Katie và Harry nghe như uống từng lời trong khi Pierre nhiệt tình nói về việc buôn bán ngũ cốc, trong khi Daphne cố gắng một cách vô hiệu để gạt đi nỗi buồn chán của cô ta. Đó là một công việc kinh doanh, Katie thừa nhận và nàng cũng coi trọng nó. Mẹ cũng đã từng định mở một cửa hàng cho nàng. Với một công việc kinh doanh, người ta liên quan đến nhiều thứ hơn là những mẫu giấy và giá cả thị trường chứng khoán.
Suốt quãng đường vượt Đại Tây Dương, Harry và Pierre khảo sát kỹ lưỡng việc buôn bán ngũ cốc, cả ở châu âu và ở Mỹ. Katie rất lắng nghe. Những cái tên mà nàng biết qua giá đựng đồ ăn như Pillsburg, General Mills, Kellog nổi lên như những nhân vật chính trong thị trường ngũ cốc, cùng với những cái tên nàng chưa hề biết đến.
Lúc đó Pierre đang bị thu hút bởi những mánh khoé thầm lặng của hãng Continental Grain được thành lập ở Pháp hồi đầu thập kỷ do hai anh em Jules và Rene Fribourg.
- Trong suốt một thế kỷ trước chiến tranh, gia đình Fribourg giàu có nhờ buôn ngũ cốc ở Antwerp, thậm chí chỉ trong việc đầu tư vào các máy xay bột. Jules và Rene điều hành một công ty môi giới Fribourg Freres, ở Antwerp, nhưng cùng đã có tham vọng lớn hơn. Trong thời gian chiến tranh, họ bỏ chạy tới London và kiếm được nhiều tiền qua sự đầu cơ vào việc vận chuyển lúa mì từ Úc bằng tàu biển. Đó là thời kỳ lý tưởng cho chúng tôi. Đồng minh mua tất cả mọi thứ mà chúng tôi có thể cung cấp. Lợi nhuận buôn bán cao, chi phí thấp. Jules và Rene thành lập Continental vào năm 1921 và họ phất lên từ đó. Những nguồn tin của tôi cho rằng giờ đây họ đang hướng về nước Mỹ. Họ vừa thuê một băng tải chuyển ngũ cốc ở St. Louis.
Với lòng cảm phục vô hạn, Pierre nói về những gia đình buôn bán ngũ cốc lớn như Andres, Hirsches, Cargill và Dreyfuses. Những cái tên này không nổi tiếng đối với công chúng rộng rãi nhưng lại được đồng nghiệp rất kính trọng.
Chỉ đến bây giờ; khi Pierre biểu thị niềm tự hào về ba ông vua ngũ cốc lớn là người Do Thái, thì Katie và Harry mới nhận ra rằng Pierre cũng là người Do Thái.
Harry dường như bị mê hoặc bởi những chuyện do Pierre thêu dệt

nên. Phần nào Katie cũng đoán được rằng Harry muốn tham gia vào việc buôn bán ngũ cốc. Nàng cảm thấy vui. Đó là một ngành kinh doanh chứ không phải lả thế giới đỏ đen, may rủi. Harry giỏi giang - mọi người đều nói như vậy - anh sẽ làm được những gì anh định làm.

*****

Katie cảm thấy yêu mến London. Con người, cảnh vật và khách sạn Claridge, nơi mà Harry, qua những trung gian lòng vòng đã giành được một phòng sang trọng nhất.
Nữ hoàng Victoia đã ở đây - Anh hài lòng nói với Katie, trong khi Carmen đang cố bắt Leo và Joanne đi ngủ - Hoàng gia của tất cả châu Âu đã từng ở đây.
- Có thể điều đó cắt nghĩa cho việc có những người hầu mặc quần ống chẽn ngang đầu gối - Katie đoán vậy. Nàng kính trọng sự tao nhã và kín đáo mà khách sạn Claridge giành cho những người khách nổi tiếng của nó.
Trong khi Carmen mang Leo và Joanne đi xem những con bồ nông ở công viên St. James và thả diều ở công viên Hyde. Katie và Harry đi thăm tu viện Westminster, tháp London và những nơi mà khách đu lịch thường lui tới. Họ mua quà cho gia đình Jeff ở nhà hàng Harrods.
Trong hai buổi tối, họ cùng với Pierre Simon và Daphne chạy khắp London bằng chiếc xe Rolls - Royce thuê được. Họ ăn trong một quán ăn Pháp cổ ở Soho, trong khi Harry phàn nàn về sự thiếu thốn của các nhà hàng ở Dallas. Rồi họ dự những bữa tiệc riêng - một lần ở phòng khiêu vũ của bả Somerset Maugham, nơi khách khứa gồm cả Lady Mendl, nghệ sỹ Adolphe Menjou và một phu nhân gốc Mỹ xinh đẹp Lady Cunard. Rồi họ tham dự vào cái mà Pierre gán cho là môn thể thao buổi tối được người Anh ưa thích : quán rượu Cranl. Ở London, không giống như ở Mỹ, uống rượu bị coi là bất hợp pháp chỉ trong một số giờ nhất định, nhưng mỗi quán lại có mỗi giờ đóng cửa khác nhau.
Là một "người quen" của các tụ điểm ban đêm của London, Pierre dẫn họ đến những nơi được khách du lịch ưa thích nhất. Họ đã thấy Sophie Tucker - người được hâm mộ ở London, ở Kitcat. Họ nhảy ở Ciros, ở Hambone... Họ thấy Midnight Follies ở khách sạn Metropole.
- Chẳng có gì giống với Dallas - Harry thoả mãn nói khi anh và Katie lên giường ngủ.

- Nó giống như New York, cái phần mà chúng ta không biết, - Katie hồi tưởng - Trừ khi đứng bên ngoài mà nhìn vào.
- Chúng ta đã đi một chặng đường dài, - Harry đột ngột nắm tay Katie, - nhưng đây cũng mới chỉ là bắt đầu.
- Khoá cửa vào, - Katie thì thầm vì Carmen và các con ở ngay buồng bên.
Carmen thì ngủ say như chết, còn bọn trẻ sẽ chẳng hiểu gì khi chúng bước vào đây - Harry lầu bầu nhưng vẫn làm theo lời Katie.
Nàng hoảng sợ khi Harry quyết định sẽ đi máy bay đến Paris. Từ năm 1919, đã có những chuyến bay hàng ngày giữa hai thành phố này.
- Katie, chúng ta có thể bay đến Paris chỉ trong ít hơn ba tiếng đồng hồ - Harry dỗ dành và Katie nghiến chặt răng giả đò rằng đây là một chuyến đi đầy sôi động. Carmen thì cầu nguyện khi họ đang ở trên cao.
Ở Paris, nơi tràn ngập khách du lịch mùa hè, trong một căn phòng nhìn ra Place Vendome, mặc dù Katie lại muốn nó hướng về một mảnh vườn phía sau yên tĩnh, Harry thoả mãn với tỷ giá trao đổi. Một bữa ăn ở một quán ăn vỉa hè chỉ tương đương với mười lăm xu tiền Mỹ.
Vào ngày thứ hai ở Paris, Katie bị mê hoặc khi nhận ra Coco Chenel từ trong khách sạn Ritz bước ra và chiều hôm sau, nàng phát hiện thấy người đàn ông trẻ, khá đẹp trai, ngồi ở một bàn đối diện với họ trong khách sạn Ritz chính là F. Scott Fitzgerald*. Họ nhấm nháp rượu Fernod trong một quán ăn ở Champs Elysées, thăm thu khu Montmartre và cũng giống như ở London, họ thăm tất cả những noi mà du khách Mỹ yêu thích. Harry chụp vô số ảnh của Leo và Joanne trong vườn Luxemboung, ở Khải Hoàn môn và dưới bóng của tháp Effel.
Họ lên tàu Ile - de - France để trở về Mỹ tại cảng Cherbourg. Mỗi ngày, Harry nói hàng giờ về những khả năng ở thị trường ngũ cốc, nghiền ngẫm về tất cả những gì mà anh nghe được từ Pierre Simon. Katie hưởng ứng nhiệt tình của anh. Điều đó có nghĩa là Harry sẽ chuyển tiền từ thị trường chứng khoán sang đất đai. Anh nói về việc sẽ xây dựng một vùng đất cho nông dân thuê trồng lúa mì.
- Katie ạ, điều đó cũng tự nhiên thôi - Harry hăng hái nói khi họ ngồi ở một bàn trong quán ăn “kiểu Paris” trên tàu. Leo và Joanne đang ở trong phòng chơi của trẻ em, nơi có những chiếc đèn kéo quân với những con ngựa nhiều màu sắc và âm nhạc vui nhộn.
- Thế giới không thể tồn tại nếu không có lúa mì. Năm năm nữa, anh sẽ là một nhà buôn ngũ cốc có tiếng tăm. Mười năm nữa, anh sẽ vươn ra trường quốc tế.

Anh mỉm cười dịu dàng, hỏi :
- Em có thích như vậy không, Katie.
Harry biết rằng Katie không tin vào thị trường chứng khoán, bất chấp tất cả những gì mà nó mang lại cho họ.
- Ôi ! Harry. Em thích như vậy.
- Sang năm, chúng ta sẽ đi châu âu vào tháng Mười, lúc mà những khách du lịch đã rời khỏi. Nó sẽ rất thú vị đối với bọn trẻ - Đôi mắt Harry ánh lên niềm tự hào - Ở tuổi bọn chúng, chúng ta chẳng đi đâu xa hơn Coney Island.
Trở về Dallas, Harry bắt đầu đa dạng hoá những khoản đầu tư của anh, mặc dù thị trường chứng khoán vẫn là nguồn thu nhập chính.
Anh lượn quanh Texas tìm kiếm những tài khoản mà anh có thể mua được rẻ, hoặc đất đai thích hợp cho việc trồng lúa mì. Bất chấp sự thịnh vượng trong toàn bang Texas, những người nông dân vẫn tiếp tục phải chịu đựng khó khăn.
Harry đưa Katie đi cùng để xem khoảnh đất mà anh vừa mua được. Anh biết tình yêu của nàng đối với đất đai. Họ sẽ nắm tay nhau sung sướng đứng nhìn cánh đồng dường như vô tận từ nay đã thuộc về họ. Nhưng Katie lo rằng những món nợ ngân hàng của họ đang tăng lên. Harry thì luôn khẳng định rằng tiền mà anh kiếm được ở thị trường chứng khoán sẽ trang trải hết những khoản nợ đó. Tài phán đoán sự lên xuống giá cả ở anh vẫn còn tác dụng lắm.
Leo và Joanne là một nguồn vui vô tận của Katie. Nàng xúc động trước sự thương yêu lẫn nhau của chúng. Joanne luôn luôn đứng bên cạnh Leo trong bất cứ một cuộc đánh lộn nào với những đứa trẻ khác. Katie ước ao được gặp Maura, Jeff và con cái của họ nhiều hơn, nhưng mùa gặp tiếp nối mùa gieo trồng đã chiếm hết thời gian của họ, từ mờ sáng cho đến tối mịt. Họ đang phải vật lộn để sống sót, giống như hầu hết các nông dân ở Texas. Cuốn tiểu thuyết của Jeff tiếp tục chuyển từ nhà xuất bản này sang nhả xuất bản khác mà chẳng có dấu hiệu nào cho thấy nó được ra đời.
Ngày mồng một tháng Mười, gia đình Newhouse với Carmen đi theo lại khởi hành sang châu âu.
Lần này, Katie nhất định sẽ đưa bọn trẻ tới các bảo tàng nghệ thuật ở Lon don và Paris. Nàng hài lòng thấy Leo - lớn hơn Joanne hai tuổi - đã tỏ ra say mê nhiều tác phẩm hội hoạ danh tiếng. Nàng nói với Harry rằng sau này cả Joanne cũng sẽ biết thưởng thức những bức tranh đó.
Trong tuần cuối tháng Mười họ lên tàu Ile - de - France về nhà. Harry hài lòng thấy con tàu đã được trang bị một văn phòng môi giới từ hồi tháng Tám. Đó là một sự kiện đầy hấp dẫn đối với

những du khách vượt Đại Tây Dương.
Harry cảm thấy hơi lo trước những điều đang xảy ra ở Bourse (tương tự như Wall Street ở Mỹ) trong những ngày họ ở Paris. Báo chí Pháp đang công kích Wall Street vì đã để giá chứng khoán xuống thấp đột ngột. Bình tĩnh, Harry tự nhủ mình không có lý do gì để lo lắng. Anh biết rằng một số khách hàng có liên quan mật thiết với thị trường chứng khoán đang dồn dập hỏi (qua vô tuyến điện) những người môi giới của họ về tình hình thị trường. Tuy vậy, cảm tưởng chung của mọi người là thị trường sẽ ổn định trở lại. Hành khách - phần đông là những nhà triệu phú Mỹ - đang sắp đặt những chiến lược kinh doanh ngay khi còn ở trên tàu.
Sáng thứ hai, khi con tàu Ile - de - France đang lênh đênh giữa đại dương, Harry trong căn phòng sang trọng, đặt kế hoạch hoạt động cho những ngày tiếp theo. Vì chênh lệch nhau về múi giờ, đến chiều văn phòng môi giới trên tàu mới mở cửa. Anh tiên đoán sẽ có một buổi chiều sôi động về giao dịch mua bán.
- Harry, đừng để mất giấc ngủ, - Katie từ buồng ngủ gọi với ra - Đây là kỳ nghỉ của anh cơ mà.
- Vài phút nữa thôi em ạ, anh muốn kiểm tra số liệu một lần nữa.
Khi văn phòng môi giới mở cửa - với những nhân viên của công ty ghi giá cả chứng khoán được truyền qua vô tuyến điện tử Bourse và Wall Street lên tấm bảng đen - Harry linh cảm thấy sự sụp đổ đã đến gần. Những con số được phát hiện ra và nhắc lại. Giá cả xuống thấp chưa từng thấy. Điều quỷ quái gì đang xảy ra đây ?
Văn phòng môi giới chật cứng người. Một số người khác phải đứng ở hành lang, cố nhìn vào tấm bảng đen. Tiếng ồn ào tăng lên. Với trí nhớ tyệt vời của mình, Harry tính toán những cú điện thoại cần thiết để cứu anh thoát khỏi sự sụt giá đến mức khó tin. Không kịp bán nữa rồi.
- Bán ? - Giọng này cất lên sau giọng khác - Bán ngoài thị trường - Một không khí cuồng loạn tràn ngập khắp căn phòng.
Những người môi giới không thể viết kịp những lệnh để thoả mãn các hành khách đang hoảng loạn.
- Trời ơi, không thể nào chịu nổi - Một bà đeo đầy kim cương gào lên - Tôi bị phá sản rồi.
Mặt xám ngoét, Harry xuyên qua đám đông đi vào hành lang chật cứng, nhận thấy gương mặt những người khác đều như tấm gương phản chiếu cơn sốc của mình.
Anh cố len qua đám đông ở khu vực gần kề với văn phòng môi giới đến phòng khách lớn, nơi có lẽ Katie đang ngồi đợi anh.
Mặt nhợt nhạt nhưng cố tỏ ra điềm tĩnh, Katie ngồi trong căn phòng hầu như trống không mà nếu bình thường thì đã chật ních những hành khách ồn ào. Đây đó một người đàn ông hoặc đàn bà

giống như xác chết ngồi sụp xuống. Đôi mắt Katie như nói với anh rằng nàng đã hiểu được cái thảm hoạ treo trên đầu bất cứ nhà kinh doanh chứng khoán nào.
- Katie - Giọng anh khàn khàn - Thị trường đang điên loạn. Anh chưa từng thấy như thế bao giờ. Chúng ta phá sản rồi. Chúng ta đã mất hết mọi thứ.

Chú thích:
** Nhà văn Mỹ nổi tiếng.*

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Mười Một

Không khí trên tàu Ile - de - France như trên một chiếc thuyền tang. Hàng trăm hành khách - đàn ông và đàn bà - đi đi lại lại trong sự im lặng chết chóc. Họ như bị tê liệt, cam chịu sự sụp đổ tài chính của mình. Tuy vậy, con tàu xa hoa vẫn tiếp tục lề thói hàng ngày của nó, như thể cái thế giới của mười ngày qua chưa hề bị suy xuyển. Những bữa ăn cầu kỳ vẫn được dọn ra trong phòng ăn lát đá cẩm thạch màu xám với bẩy trăm chỗ ngồi, dù chỉ rất ít người đến ăn. Buổi tối, các ban nhạc vẫn tấu lên những vũ điệu du dương hoặc sôi nổi nhưng rất ít người tham dự. Sàn nhẩy vắng tanh.
Harry tự nguyền rủa mình không ngớt vì đã đưa gia đình đến bờ vực thẳm.
- Lẽ ra anh phải nghe em, Katie - Anh than vãn trong khi lồng lộn quanh căn phòng của họ trên tàu - Em luôn lo lắng vì thị trường chứng khoán là đúng.
- Harry, rồi sẽ ổn cả thôi - Đã bao lần nàng nói như vậy trong hai mươi tư giờ qua. Nhưng nàng cần phải tỏ ra điềm tĩnh và hơn thế, lạc quan trước tương lai. Vì Harry, nàng phải làm như vậy.
- Tối đa trong ba tháng nữa, nhà băng sẽ thu hồi biệt thự và ô tô - Mặt Harry trắng bệch, dài ra, đôi mắt lộ vẻ đau đớn - Mọi cửa hàng trong thành phố sẽ đến đòi nợ. Anh không thể trả nợ nhà băng bằng các khoảnh đất chúng ta đã mua. Katie, chúng ta sẽ mất hết. Chúng ta sẽ phải ra ngoài đường.
- Chúng ta sẽ về trang trại - ơn Chúa, Harry đã để trang trại mang tên nàng. Trang trại sẽ không bị đụng tới. Chúng ta sẽ bán chuỗi ngọc trai của em và cả những áo khoác lông chồn nữa. Tình hình sẽ thay đổi - Katie vẫn không hoảng sợ.
- Lại về trang trại ? - Harry ngừng bước nhìn chằm chặp vào Katie
- Trở về nơi chúng ta bắt đầu.
- Anh mới hai mươi tư tuổi, Harry. Anh có thể bắt đầu lại từ đầu, như một ngày cách đây sáu năm chúng ta ngồi lên chiếc ô tô cà khổ khởi hành đi Texas. Hiện giờ ta vẫn hơn ngàn lần ngày ấy. Bởi ta còn có trang trại và kinh nghiệm của sáu năm qua.
Harry im lặng. Anh cũng không phản đối khi Katie quyết định đổi hai buồng sang trọng của họ trên tàu Pullman lấy ba giường ngủ khiêm tốn. Nàng hứa với Carmen - đang bị suy sụp trước viễn

cảnh phải rời gia đình Newhouse - rằng sẽ giúp chị tìm ngay một việc khác.
- Chị rất được việc, Carmen ạ, - nàng an ủi, - gia đình nào cũng sẽ vui mừng đón tiếp chị.
Tờ Dallas Morning News nói rằng việc kinh doanh trong cả nước về cơ bản vẫn bình ổn. Chỉ có các "nhà đầu tư nghiệp dư" mới bị thua đau. Trung tâm thương nghiệp và tài chính vẫn lạc quan về tình hình kinh tế, mặc dù báo chí toàn quốc cho rằng đó là thảm hại. Trong năm qua, nhiều công ty đã đến Dallas. Ngành công nghiệp xây dựng của thành phố đang bùng nổ. Những ngành khác vẫn cảm thấy an toàn - hay là giả vờ cảm thấy an toàn.
Sự sụp đổ nhanh chóng, đối với Katie, cuộc sống như bị đảo ngược. Nhà băng đến tịch thu biệt thự, đồ đạc, chiếc xe Cadillae và cả chiếc Stutz Torpedo mới mua. Họ chuyển về trang trại. Katie vui mừng bởi nàng đã kiên quyết giữ chiếc xe Ford cũ kỹ, chiếc xe đã đưa họ tới Texas. Giờ đây, lần lượt từng cái một - những trang trại mà Harry đã mua bằng khoản tiền trả trước nhỏ xíu và những giác mơ táo bạo - bị nhà băng thu lại. Cùng với chúng, giấc mơ trở thành nhà buôn ngũ cốc của anh cũng tiêu tan.
Bất chấp không khí lạc quan đang tồn tại ở Texas, nhiều người vẫn không khỏi đau đớn. Người thất nghiệp tăng lên. Hàng ngày, Harry vẫn phóng xe vào Dallas. Chiếc xe Ford cà tàng là dây nối của họ với thành phố. Anh tìm kiếm việc trong những công ty môi giới, và nếu không được, anh đến xin việc cả ở cây xăng, hay công trường xây dựng. Anh chẳng tìm được việc gì. Anh không có những kỹ năng nhất định để làm nhưng việc chân tay đó. Thậm chí những người thợ mộc, thợ nề, thợ điện có nhiều kinh nghiệm cũng đang bị giảm lương.
- Mẹ kiếp, lẽ ra anh phải vào trường luật - Anh bảo Katie khi họ ngồi trong bếp vào một buổi tối tháng Hai giá rét, sau khi Katie đã cho Leo và Joanne đi ngủ - Một người đàn ông phải có một nghề để thành đạt trong cái thế giới hiện đại này. Anh bảo em này, Katie. Leo sẽ học trường luật. Anh biết rằng tiền đồ có vẻ mờ mịt, nhưng rồi chúng ta sớm muộn cũng sẽ thoát ra khỏi. Leo sẽ là một luật sư và nó sẽ không bao giờ phải đối mặt với những cái mà chúng ta phải gánh chịu hôm nay. Còn Joanne sẽ là một cô giáo.
- Chúng ta sẽ giao một vụ ngô, - Katie mệt mỏi nói - Nếu làm ăn cẩn thận, chúng ta sẽ còn đủ tiền cho việc đó.
- Jeff nói rằng chúng ta vẫn còn gặp may, bởi không phải cầm cố - Katie đau đớn thấy chồng bị vỡ mộng một cách nhục nhã. Anh ấy quên những khoản thuế phải nộp. Anh ấy biết rõ là nhà băng sẽ không cho vay nữa.
- Mau ra bảo em trồng một ít rau trong vườn vào mùa xuân tới.

Chúng ta sẽ có cái ăn ngay và để dành cho sau này.
- Tại sao anh không thấy sự tụt giá đang tới nhỉ? - Harry dằn một nắm đấm trên bàn - Lẽ ra anh phải thấy nó chứ ?
- Chúng ta sẽ cố gắng, Harry, chúng ta đã có những năm tháng tuyệt vời. Chúng ta sẽ qua được những năm tháng nghiệt ngã. Báo chí ở Dallas chẳng đã cho rằng đấy chỉ là một bước lùi nhỏ đó sao ?
Katie đã cố gắng một cách vô ích khi tìm chỗ làm trong cửa hàng bán quần áo phụ nữ hay cửa hàng bách hoá nào đó, mặc dầu nàng biết rằng lòng tự hào của Harry sẽ bị tổn thương nếu như anh phải trông nom con cái trong khi nàng vào thành phố làm việc. Tuy vậy nàng cũng chẳng tìm được việc gì cả.
Khi nhà băng từ chối cho họ vay tiền vào mùa xuân, Katie và Harry đi từ hiệu cầm đồ này sang hiệu cấm đồ khác cho đến khi tìm thấy một người đặt giá cao nhất cho chuỗi hạt trai của nàng. Vài ngày sau, đến lượt những chiếc áo khoác lông. Số tiền này giúp họ có khả năng gieo trồng một vụ ngô.
Một lần nữa, họ lại làm việc từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn. Katie và Maura đã thành lập một thời gian biểu để thay nhau trông bốn đứa trẻ và làm việc ngoài đồng. Như mọi năm, họ lại lo lắng về giá ngô khi mùa thu hoạch đến. Giá cả mọi thứ hình như đang giảm xuống. Jeff đã bỏ nấu rượu lậu sau một vụ kinh hồn tháng trước. "Trông Jeff sẽ không bảnh lắm đâu trong bộ quần áo kẻ sọc”* Maura hài hước khi kể cho Katie và Harry về sự đụng độ của Jeff với các thám tử Liên bang.
Cuối năm, giá dầu mỏ ở Texas tăng vụt. Harry tự nguyền rủa mình vì đã không đầu tư vào ngành này. Khi mùa thu hoạch đã xong, anh bắt đầu cố tìm một chỗ làm trong ngành dầu mỏ. Cùng với những con người tuyệt vọng khác, anh xếp hàng đợi suốt đêm trong giá lạnh để đưa một lá đơn xin việc. Nhưng những người có kinh nghiệm chuyên môn cũng đang cố gắng hơn anh để giành lấy việc làm.
Katie và Harry bóp bụng trả đủ các khoản thuế, an ủi rằng họ có thể xoay sở được, mặc dù thịt cá hiếm khi xuất hiện trên bàn ăn của họ và có những ngày họ thà đốt ngô để sưởi ấm còn hơn là dùng những đồng tiền dành dụm được để mua than. Harry kiếm được một con bò do giúp đỡ người hàng xóm sửa lại mái nhà (cộng thêm một ít tiền nữa). Leo, Joanne, Georgie và Willa thế là có sữa uống hàng ngày.
Dallas tự hào là thành phố có ít người thất nghiệp nhất so với bất cứ cộng đồng nào khác ở Texas hay Oklahoma, nhưng Maura nghi ngờ điều đó.
- Hãy mang niềm tự hào đó nói với những người đang nhịn đói

xem.
- Ở Dallas vẫn có những người không bị tổn thương chút nào - Harry nói với vẻ cay đắng - Họ vẫn đi xem kịch, nghe giao hưởng và dự những vũ hội. Chúng ta thì chỉ đủ tiền để chơi Domino với Jeff và Maura.
- Nhưng thống đốc và Uỷ ban cứu trợ của bang đang kêu gọi sự trợ giúp của chính phủ đối với nông dân - Katie nhắc.
- Sẽ chẳng có gì đâu - Jeff nói với thái độ khinh khỉnh - Chính phủ đang tập trung giúp đỡ nước ngoài và những ngành công nghiệp giàu có của nước Mỹ. Hiếm khi họ để ý đến sự tồn tại của những người nông dân. Chúng ta cũng không đòi hỏi một sự ưu đãi nào, chỉ cần được cư xử tương ứng với các ngành nghề khác.
Qua một kế hoạch được vạch ra bởi những người trồng táo miền Tây Bắc vào năm 1931, những người thất nghiệp đứng ở các góc phố để bán táo. Phòng điều tra dân số coi những người bán táo này không phải là thất nghiệp. Ở Dallas, cũng như ở các thành phố, thị trấn khác trong cả nước, các cơ sở phát chẩn cháo và bánh mỳ vẫn hoạt động. Ở các trang trại, các gia đình sống bằng những thứ mà họ trồng được. Thịt, trứng và bơ không có mặt trên bàn ăn của những người thất nghiệp.
Giá bông giảm xuống còn năm xen một pao. Tháng sáu năm 1931, Dallas tuyên bố "Tuần lễ bông", khuyến khích phụ nữ địa phương không nên dùng nhiều đất như vậy để trồng bông ?
Đến vụ ngô cũng vậy, giá cả xuống thấp chưa từng thấy. Nhưng những văn tự cầm cố và thuế má lại vẫn dựa trên giá cả của những năm 20. Nhiều nhà băng bị thiệt hại vì sự đầu cơ ở thị trường chứng khoán đang thu hồi các khoản nợ mà nếu như vào những năm trước đây họ có thể cho kéo dài thời gian.
Katie và Harry đau lòng khi nhìn thấy cảnh sát dán các yết thị trục xuất. Họ đau lòng thay cho những trại chủ khi thấy một trang trại mà nhiều thế hệ của dòng họ đã ở đó, nay bị mang bán đấu giá. Tại một vài trang trại giàu có, hội Chữ Thập đỏ địa phương đã xây dựng các trung tâm thực phẩm để phát lương thực cứu đói cho những người nông dân.
Vài hôm trước ngày Giáng sinh, Katie và Harry đến nhà Warren dùng bữa tối. Hai gia đình đang chia sẻ với nhau những gì họ có. Maura tự hào khoe những quả cà chua trồng được trong một nhà kính nhỏ mà Jeff đã làm cho chị.
- Maura, thật là tuyệt - Harry thích thú nói - Chị phải nghĩ rằng chúng ta đang ăn trong một nhà hàng nổi tiếng.
- Ai đang ăn trong những nhà hàng nổi tiếng vào những ngày này - Nụ cười của Jeff thật mỉa mai - Tôi nghe nói Junio League vừa mở rộng các cơ sở phát chẩn của họ.

- Maura, những quả cà chua này chị trồng trong nhà kính thật à ? - Katie băn khoăn hỏi lại. Dường như nàng không tin vào những gì Maura vừa nói.
- Chị biết Jeff thích cà chua thế nào rồi còn gì. Nếu chúng ta phải sống dựa vào gạo, bánh mỳ và ngô thì anh ấy, có thể nói, sống dựa vào cà chua.
- Jeff, anh có thể hướng dẫn Harry và tôi làm một nhà kính không. Katie đề nghị, sự phấn khích tràn ngập trong nàng.
- Chắc chắn rồi !
- Chúng tôi có thể trồng những thứ rau quả khác ngoài cà chua chứ ?
Niềm hy vọng ẩn chứa trong giọng nói của Harry là dấu hiệu để Katie hiểu rằng anh cũng có ý nghĩ như nàng.
- Tất nhiên, có thể trồng bất cứ thứ rau mùa hè nào. Nhưng tôi sẽ không thử trồng ngô. Bởi nó sẽ gây nên những vấn đề về không gian - Jeff đùa.
- Harry, liệu chúng ta có thể “làm ăn" bằng việc trồng rau mùa hè quanh năm không ? Như anh nói, ở Dallas vẫn có nhiều người giàu, và bằng mọi giá họ phải có cà chua như thế này trong những tháng mùa đông, hay là đậu Hà Lan, cà rốt tươi.
- Chúng ta sẽ bán cho các nhà hàng sang trọng, như Country Club, - Harry tự tin, - và tất nhiên, cả các gia đình giầu có, những khách hàng cũ của tôi, những người mà trước đây chúng ta bán rượu lậu cho họ.
- Tôi nghĩ là anh điên rồi đấy, - Jeff buồn bã nói.
- Hãy xem, ở Dallas có khối người muốn phung phí tiền của - Harry mường tượng ra một thị trường chưa hề được đề cập đến trong một thành phố ít bị tổn hại hơn bởi sự sụt giá khủng khiếp này - Phụ nữ vẫn đến cửa hàng Neiman - Marcus để mua một bộ quần áo với số tiền bằng cả một gia đình được cứu trợ trong một năm. Chúng ta hãy kiếm cho mình một ít tiền ở đó.
- Đó là một vấn đề phải bàn tính. Vì trồng để bán lại là chuyện hoàn toàn khác với vài quả bày trên bàn ăn cho chính mình - Maura mệt mỏi nói.
- Đối với Maura, đó là một công việc yêu thích, - Jeff xen vào.
- Bán rau xanh cũng sẽ là một công việc yêu thích đối với tôi - Katie nói - Một thứ tình yêu đối với những đồng tiền mà tôi kiếm được.
- Tôi không bao giờ đoán nổi những gì sẽ xảy ra khi tôi trồng cà chua. Đôi khi nó có quả, đôi khi không.
- Chúng ta sẽ học những điều cần biết, - Katie nói với vẻ tin chắc - Đây là những tháng buồn tẻ ở nông thôn. Chúng ta có gì để mất nào ?

- Tiền - Jeff nói - Tốt hơn là hãy lo làm sao có thể trồng ngô vào mùa xuân - Anh hết nhìn Harry lại nhìn sang Katie, thoáng có vẻ bực tức.
- Katie, chị là người thực tế, chị hãy nói cho Harry biết là anh ấy sẽ không đủ tiền để làm một vườn kính lớn. Điều đó có nghĩa là cần rất nhiều gỗ xẻ và khung và kính v. v...
- Chúng tôi có nhiều gỗ xẻ nằm trong kho từ thời bà Amelia - Harry nhớ lại. Bà ấy định làm hàng rào mới nhưng không đủ tiền thuê nhân công. Hãy giúp chúng tôi làm một khu vườn đi, Jeff. Chúng tôi sẽ chia lợi nhuận cho anh, tất nhiên là nếu anh rảnh rỗi.
- Một giấc mơ phù dung - Maura kéo dài giọng - Có việc gì bận rộn với bất cứ ai trong chúng ta bây giờ đâu Jeff, hãy giúp họ làm vườn đi.
Ngày hôm sau, Harry và Jeff bắt đầu làm khung nhà kính. Rất xót tiền xăng, nhưng đã xác định phải biết về kỹ thuật làm vườn, Katie và Maura phóng xe vào thư viện Dallas để đọc và hỏi về nuôi trồng và bảo quản rau quả. Đây không còn là một vài quả cà chua trên bàn mà là cả một phương pháp kinh doanh mới.
Nấn ná sau bữa tối, khi bọn trẻ đã ngủ yên trên tấm chăn trải trước lò sưởi, bốn người lớn thăm dò triển vọng của công việc mình sắp làm :
- Này, để có đủ số lượng bán là rất khó khăn - Jeff cảnh cáo đến hàng chục lần. Anh phải làm việc mười sáu giờ một ngày.
- Hãy bảo chúng tôi phải làm gì, tôi sẽ làm theo - Katie bướng bỉnh nói.
Jeff giải thích rằng họ không những phải có được nhiệt độ thích hợp cho nhà kính mà còn phải tạo những điều kiện tốt nhất cho đất.
- Hãy chỉ cho tôi phải làm gì, - Harry nói, - anh và cả Maura nữa. Chúng tôi sẽ học cách phải làm như thế nào trên một diện tích lớn với những cái mà Maura đã làm ở diện tích nhỏ. Tôi nói với anh rằng : Tiền ở đây đấy.
Sáng hôm sau, Harry và Katie để Leo và Joanne ở nhà với Maura, phóng xe vào Dallas. Với sự tính toán trước, họ thăm gian hàng nông nghiệp, kiểm tra giá cả những thứ - định mua. Katie cố gắng bình tĩnh trước những món tiền sẽ phải chi ra.
Sự khó khăn đầu tiên xuất hiện khi thấy giá kính cao hơn họ tưởng rất nhiều.
- Quỷ quái ? - Tay Harry nắm chặt vô lăng khi họ từ thành phố trở về trang trại - Giá cả mọi thứ đều hạ, tại sao giá kính lại cao như vậy.
- Dù sao chúng ta cũng mua - Katie mím môi nói.
- Sao ? - Harry thách thức với thái độ hài hước - Em có một chuỗi

ngọc trai khác giấu kín mà anh không biết à. Hay có ai đó đến mua quyền khai thác dầu ở trang trại.
- Chúng ta sẽ tìm ra tiền - Katie quả quyết - Và em cũng không có ý định in chúng - Nàng nói thêm, giọng đùa cợt.
Khi họ dừng lại ở nhà Warren để đón con, Katie than phiền về chuyện không mua được kính.
- Hay là thu bớt kích thước của nhà kính lại - Maura gợi ý.
- Chúng tôi cần kích thước đó để đảm bảo đủ hàng hoá bán ra - Harry nói - Chỉ cần một nửa số cây trồng đạt kết quả, chúng tôi đã có thể đáp ứng đầy đủ các đơn đặt hàng.
- Maura, chị còn nhớ lúc chị bán cái giường Chippendale cho người buôn đồ cổ ở thành phố không ? - Katie hỏi, lục lọi tài sản trong đầu.
- Có chứ, số tiền đủ cho chúng tôi đóng thuế.
- Chúng tôi có vài chiếc ghế cũ trong kho. Chị còn nhớ Amelia thường nói rằng mẹ bà ấy không bao giờ vứt đi một món gì. Chí có cho rằng những chiếc ghế đó là đồ cổ không ? - Đột nhiên, Katie thấy hy vọng.
- Chúng ta sẽ cọ sạch chúng và đem vào thành phố - Maura nói - Có thể chúng không phải là Chippendale, nhưng chị cũng có thể thu được ít tiền từ đó.
- Tôi suýt nữa đốt hết chúng khi hết than vào tháng trước - Harry đăm chiêu - Bây giờ, có thể chúng sẽ giúp tôi đủ tiền mua kính.
Hai ngày sau, Katie và Maura vào Dallas, mang theo hai chiếc ghế lưng cong mà nàng tìm thấy trong kho. Mặc dù nàng lo lắng về những vết lõm và những vết thâm ở chân ghế và mặt trên của thanh ngang bị mòn vẹt, người buôn đồ cổ đã trả một giá làm cho Katie phải sững sờ. Tuy vậy, nàng thấy Maura vẫn lắc đầu. Họ vẫn chưa trả đúng giá, Maura làm tín hiệu như vậy.
- Tôi không biết, - Katie giả vờ không quan tâm - Có lẽ tôi. phải giữ chúng lại.
Hai bên mặc cả với nhau một lúc nửa, cho đến khi nàng vờ chấp thuận, mặc dù trong bụng run lên vì mừng rỡ. Lúc ra về, Maura giải thích rằng đôi mắt của ông ta đã báo cho chị biết đây là những đồ cổ thực sự.
Jeff trở thành cố vấn của họ. Anh hướng dẫn họ cách giữ cho nhà kính ấm áp trong những ngày đông giá lạnh.
- Anh nên dùng than vì anh có thể dự trữ nó khi mùa đã vãn và anh không phải lo lắng khi bị cắt điện. Anh nhớ cọ sạch tro ở bình đun nước hàng ngày. Anh phải chú ý đến không khí và tạo bóng râm. Anh phải đảm bảo không để dầy cây quá.
Jeff làm việc cùng Harry, bắc ống nước vào trong nhà kính để họ khỏi phải xách đến gẫy lưng. Anh giải thích một số loài rau cần

được bảo vệ để tránh nắng mặt trời trực tiếp chiếu vào và cách làm việc đó.
- Chúng tôi đang tiếp thu thành quả của bốn thế hệ nông dân, - Harry bảo Jeff - Thêm vào đó, anh là một người giàu trí tưởng tượng.
Tôi là một người yêu đất đai. Nó đã thấm vào máu thịt.

*****

Đầu mùa xuân, Katie và Harry mang chuyến hàng đầu tiên của họ đến với những khách hàng ở Dallas. Như Harry đã dự đoán, người mua không ngạc nhiên trước cái giá mà anh đòi. Cuối cùng, cũng đã le lói chút ánh sáng ở cuối con đường hầm họ đã sa vào.

Chú thích:
** Ý nói quần áo nhà tù*

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Mười Hai

Khi Katie hàng ngày bận bịu trong nhà kính thì Harry chuẩn bị đất cho vụ gieo trồng vào mùa xuân. Mỗi tuần một lần anh vào Dallas để giải quyết công việc kinh doanh mới. Những ngày khác, anh làm việc ngoài đồng. Nhưng rõ ràng là anh không thể làm việc một mình. Anh nói với Katie, nên bỏ hoá cảnh đồng vụ này.
- Giống như Jeff, - Anh nhắc Katie trong bữa tối, có bầy những quả cà chua và đậu xanh tuyệt vời do họ trồng, - em luôn luôn nói người nông dân đã bóc lột đất đai của họ như thế nào. Đây là một dịp để cho nó nghỉ ngơi.
- Không, Harry ! - Katie choáng váng trước viễn cảnh không có vụ thu hoạch ngô.
- Chúng ta vứt tất cả vào vụ ngô, và khi thu hoạch, em thấy cái gì nào ? May mắn trả được thuế và dành ra được ít tiền để gieo trong vụ sau.
- Với một vụ ngô, em biết chắc là có lương thực để ăn, - Katie nói thẳng - Còn nữa, không có tiền mua than, chúng ta có thể đốt ngô thay.
- Thế em không có chút tin tưởng nào vào những gì chúng ta đang làm ở nhà kính à ?
- Em tin chứ ! - Katie thừa nhận. Nó không chỉ là những đồng tiền nàng mong đợi. Nó còn là niềm tin mới mẻ của Harry vào tương lai. Có thể nó không trở thành một ngành nghề lớn như anh đã mường tượng ra, nhưng nó mang lại hy vọng, và Harry cần điều này - Nhưng vụ ngô là một sự bảo hiểm. Thế giới sắp điên loạn, nhưng với trang trại, chúng ta có một mái nhà trên đầu và thực phẩm để ăn. Điều đó khiến em được ngủ yên.
- Em biết đấy, Katie ! - Harry gượng gạo nói - Anh sẽ rất sung sướng nếu như không bao giờ phải ăn một bắp ngô luộc nữa. Thậm chí anh cũng không muốn ăn ngô rang, dù chỉ một hạt nào nữa.
- Đừng nói như vậy trước mặt Leo và Joanne.
- Anh sẽ không ăn, - anh cười dịu dàng, - nhưng anh sắp phải thuê một công nhân. Katie, anh không thể gieo trồng một mình - Harry nói trước khi Katie có thể phản đối - Em chăm sóc cây trong vườn kính mười tám giờ một ngày. Dù sao chúng ta cũng có thể thuê được, với số tiền mà chúng ta sắp có.

Harry cố gắng kiềm chế niềm vui của anh. Katie hiểu, vì số tiền không là gì cả nếu so sánh với những khoản anh kiếm được trong thời kỳ hoàng kim ở thị trường chứng khoán. Nhưng đối với nàng, đó vẫn là một món đáng kể. Maura và Jeff cũng vậy.
Katie và Harry làm ăn thuận lợi, thậm chí cả khi họ phải cạnh tranh suốt mùa hè với rau và hoa quả trồng đúng vụ. Niềm vui của Katie trước tình hình tài chính của họ được cải thiện bị xen vào bởi những nỗi lo âu, vì sự tàn phá họ nhìn thấy ở khắp nơi. Lương của người lao động ở Dallas giảm từ ba mươi xen xuống còn mười tám xen. Hơn 18.000 người Dallas thất nghiệp đang trông chờ vào Bộ phúc lợi công cộng để sống. Ở Washington, 17.000 cựu chiến binh trong chiến tranh thế giới*, nhiều người trong số họ đem theo cả vợ con dựng trại ở gần điện Capitol, thề rằng sẽ ở đấy cho đến khi quốc hội quyết định trả ngay tiền lương cho những người lính.
*** 1914 - 1918.**
Khắp cả nước, nhiều gia đình cố gắng sống nhờ vào số tiền trợ cấp hai đôla một tuần. Ở nhiều vùng rộng lớn, không có những cơ quan cứu trợ. Tổng thống Hoover coi sự viện trợ của Liên bang như là một sự làm hại đến lợi ích quốc gia.
Khắp cả nước, các ngân hàng đang phá sản. Những người gửi tiền xếp hàng dài, hy vọng rút được những món tiền dành dụm cả đời mình trước khi nhà băng cạn kiệt. Thậm chí cả các nhà băng lớn ở New York, Chicago và Detroit cũng đang phá sản. Thống đốc bang đã tuyên bố lệnh ngừng trả tiền để tránh những dòng người đổ xô về các nhà băng.
- Chúng ta chẳng phải lo lắng gì, - Harry hài hước pha chút cay đắng - Người nông dân nào mà lại có tiền ở nhà băng ?
Với hơn mười ba triệu người thất nghiệp, một triệu người ra đi, hy vọng một cái gì đó tốt hơn chỉ là điều Viển vông. Katie nằm không ngủ trong những đêm nghe radio đọc tin tức về những trẻ em đói khát, hàng triệu trẻ em phải bỏ học lang thang theo cha mẹ đi tìm việc. Nàng khóc thương cho những phụ nữ, trẻ em phải đào bới những thùng rác để tìm cái ăn. Tại sao Harry không hiểu rằng họ còn đang là những người may mắn.
Harry vẫn còn bị ám ảnh bởi sự thất bại của anh trên con đường tìm kiếm cái mà anh gọi là “một món tiền thực sự”.
- Tại sao em có thể thoả mãn với cuộc sống này, sau những gì chúng ta đã có ? - Anh quở trách Katie - Leo phải học ở trường nhà quê nhếch nhác. Anh muốn nó được học ở một trường tư thật tốt, giống như trường Terrell School giành cho con trai. Làm thế quái nào mà có thể vào được trường Harvard và trường Luật, nếu nó xuất phát từ một trường nhà quê thổ tả này !
- Leo mới lên bẩy. Chúng ta không phải lo lắng về trường Harvard

từ bây giờ - Katie phản đối.
- Anh đã làm hại em, Katie, - Harry nói với một nỗi đau khổ, giống như một lưỡi dao đâm vào tim nàng - Anh đã làm hại những đứa trẻ.
- Anh không phải chịu trách nhiệm về cuộc suy thoái - Đã bao lần nàng nói như vậy trong hai năm qua - Và nó cũng không thể kéo dài mãi. Mọi người nói rằng Hoover sẽ không được bầu lại. Franklin Roosevelt sẽ là tổng thống vào tháng Ba tới. Mọi việc sẽ khác đi khi đảng Dân Chủ nắm quyền. Mọi người nói rằng bất cứ ứng cử viên nào của đảng Dân Chủ cũng sẽ thắng cử vào tháng Mười Một.
Kể từ khi Katie và Harry, lần đầu tiên nghe lời phát biểu của Franklin Roosevelt trên đài hồi tháng Tư, - khi ông kết tội chính quyền Hoover giúp đỡ những nhà băng và các Công ty lớn mà không làm gì giúp đỡ nông dân - nàng cảm thấy tràn đầy hy vọng.
Vài ngày trước hôm khai trường của Leo, Harry từ Dallas trở về với hai hộp các tông lớn.
- Anh mua cái gì đấy ? - Katie hỏi, giọng hơi khó chịu. Harry đã bỏ thói quen mua bán bốc đồng của anh nhưng Katie sợ rằng nó sẽ trở lại khi tình hình tài chính của họ được cải thiện.
- Một cuốn Bách khoa toàn thư - Anh tuyên bố với niềm vui sướng. Anh đặt hai thùng cactông lên bàn và bắt đầu mở một thùng.
- Sách cũ thôi, nhưng nó rẻ. Nếu Leo muốn biết điều gì bổ ích cho việc học tập ở trường thì nó sẽ thấy ở đây, tại nhà mình.
Anh kéo ra một tập của cuốn World Book và nói :
- Đây là sự đầu tư có ích cho những đứa trẻ, và cả cho chúng ta nữa.
- Tất cả chúng ta sẽ đọc - Katie nhẹ nhàng.
- Bọn trẻ đâu rồi ? Để anh cho chúng xem !
- Chúng ngủ qua đêm nay cùng với Georgie và Willa.
Harry cười.
- Ồ, đêm nay chúng ta có một mình.
- Phải, - Katie dài giọng.
- Chúng ta sẽ mở nhạc trong khi ăn tối, thậm chí chúng ta sẽ khiêu vũ.
- Cũng đã lâu rồi - Nàng nhỏ nhẹ.
- Em có còn nhớ tiếng Pháp không ? Hai lần một tuần, chúng ta sẽ chỉ nói tiếng Pháp trong bữa ăn - Harry tuyên bố - Để Leo và Joanne quen với tiếng Pháp. Nhưng tối nay thì không.
- Đốt nến trong bữa ăn hai lần một tuần - Nàng đề nghị. Đây là Harry của ngày xưa. Đã là lâu nàng không thấy anh như vậy - Với khăn trải bàn trắng thay cho vải dầu. Và hoa hồng đỏ hái từ vườn

đặt trên bàn.
- Chúng ta sẽ giả vờ là đang ở Paris.
- Em còn nhớ căn phòng của chúng ta ở khách sạn Ritz không ? Có một thứ không bao giờ thay đổi - Anh nói với niềm tự hào - Không quan trọng gì việc chúng ta làm tình ở đâu : ở trang trại, ở London, Paris, ở ngôi nhà trong Dallas. Chúng đều gợi cảm như nhau.
- Anh đang diễn kịch cho em đấy à, Harry ? - Nàng trêu chọc.
- Anh đang thử.
- Thử nữa đi - Khuôn mặt nàng bừng sáng - Mình sẽ ăn sau.
*****
Năm 1928, Texas đã thoát ra truyền thống - dân chủ của nó là bỏ phiếu cho đảng Cộng Hoà. Rõ ràng là điều đó sẽ không lặp lại trong năm nay. Không phải khi những thống kê nêu lên con số mười lăm triệu người thất nghiệp. Không phải khi những người nông dân chống lại sự tịch thu tài sản bằng súng ngăn và thòng lọng. Không phải khi Hoover khăng khăng "sẽ không có sự can thiệp của Liên bang trong các lĩnh vực xã hội và kinh tế, và những biểu thuế cao, một ngân sách được cân bằng, được ưu tiên hơn các chương trình phúc lợi".
Khì chiến dịch tranh cử được tiến hành, những người Cộng Hoà trở nên điên cuồng. Họ say sưa với việc gọi tên, chửi rủa tục tĩu. Bộ trưởng Nông nghiệp gọi Roosevelt là "kẻ dối trá tầm thường". Bộ trưởng Hải quan cảnh cáo rằng : "Nếu Roosevelt trúng cử thì gia đình và cuộc sống của một trăm triệu người Mỹ có thể gặp hiểm hoạ". Tổng thống Hoover cảnh cáo rằng: "*Vấn đề cơ bản sẽ định hướng cho cả dân tộc trong một trăm năm tới là liệu chúng ta có trung thành với truyền thống Mỹ hay là hướng tới những sự đổi mới*", và ông ta kêu gọi chống lại "những vị thần dối trá, được trang điểm bằng những màu sắc cầu vồng của những lời hứa".
Khi tiến hành chiến dịch tranh cử ở Texas, thống đốc Roosevelt hứa rằng một phần quan trọng trong chương trình của ông đối với dân tộc sẽ là "*khôi phục lại sức mua cho nông nghiệp trong một nửa đất nước*". Thiếu điểm này, các bánh xe của đường sắt và cả các nhà máy sẽ không thể quay nổi. Niềm hy vọng được nhen lên trong lòng các cử tri.
Vào tối hôm bầu cử, hai gia đình Newhouse và Warren ngồi quây quần với nhau nghe tin tức qua radlo. Katie chuẩn bị bữa ăn cho bốn người lớn. Bọn trẻ đã ăn trước và lên giường ngủ. Bốn người quyết định ngồi cho đến khi biết tin ai thắng cử.
- Nhiều người đi bỏ phiếu mà không thèm quan tâm đến cả hai ứng cử viên. Harry nói.
Anh đã đọc những điều Will Rogers nói chưa? - Jeff cười gượng -

Ông ta nói rằng "*Hầu hết cử tri có cảm nghĩ là, nếu như có thể, họ sẽ bỏ phiếu chống lại cả hai đảng*".
- Tôi thích Roosevelt, - Maura nói - Ông ta có vẻ là người có thể đưa chúng ta vượt qua cuộc khủng hoảng.
- Em không được chọn tổng thống theo những gì ông ta hứa hẹn - Jeff cáu kỉnh.
- Tôi hiểu Maura muốn nói gì - Katie nói, - Roosevelt là người có thể mang lại cho ta cơ hội. Điều đó dễ lan truyền. Chúng ta cần phải cảm thấy hy vọng.
Bốn người kiên trì ngồi trước radio nghe những thống kê về cuộc bầu cử. Đến gần tối đã có dấu hiệu tốt về Roosevelt. Ông ta giành được thắng lợi ở hết bang này sang bang khác. Đến khoảng 12 giờ 17 phút sáng, giờ miền Đông, tổng thống Hoover đã thua cử. Roosevelt chỉ bị thất bại ở sáu bang.
Giống như những người khác, Katie và Harry cằn nhằn rằng mãi đến tận ngày 4 tháng Ba, tân tổng thống mới bắt đầu điều hành đất nước. Tuy nhiên nàng cho rằng đối với Harry và nàng, cuộc sống đang được cải thiện. Ngay sau cuộc bầu cử, Harry thuê Jeff dựng cho mình một ngôi nhà kính thứ hai vì anh có cả một danh sách các khách hàng đặt mua. Anh gạt qua một bên sự ngượng ngập của Jeff khi được trả tiền công.
- Này, Jeff. Đó là một nghề. Ngày nay là thế. Tôi không trông chờ anh làm việc không công.
Cuốn tiểu thuyết của Jeff vẫn chu du trong thế giới các nhà xuất bản ở New york mà không có dấu hiệu gì của sự chào đời.
- Chúng tôi bỏ New York đến trang trại là để Jeff có thể viết được, - Maura buồn rầu nói với Katie trong khi hai người đàn ông đang làm việc chỗ nhà kính và bọn trẻ đang bò ra sàn nhà bếp chơi Domino và nhai bánh mì vừa nướng khỏi lò - Tôi nghĩ, nếu còn ở New York thì có thể chúng tôi sẽ biết cách xoay sở với cuốn sách.
Nhà xuất bản cuối cùng đã giữ nó trong năm tháng và sau đó trả lại, kèm theo một lá thư.
- Nhưng anh ấy cũng đã suýt bán được, - Katie an ủi - có hai người biên tập đã nghĩ rằng Jeff có tài năng.
- Suýt cũng có nghĩa là không, - Maura lạnh lùng nói - Vấn đề chỉ là nhận hay từ chối. Nhưng tôi vẫn nói với Jeff, chúng ta không chết đói, chúng ta không phải ra đường như hàng triệu người khác, không có gì để ăn và cũng chẳng có gì để hy vọng.
- Sau lễ nhận chức của tổng thống, chúng ta sẽ thấy nhiều việc xảy ra - Katie tiên đoán.
Vào ngày 20 tháng Hai, buổi sáng, khi tất cả các nhà băng trong toàn quốc đều đóng cửa, hai gia đình cùng con gái họ tụ tập ở nhà Warren để nghe diễn văn nhậm chức của tổng thống Roosevelt.

Katie thấy những lời của ông như bừng cháy trong tim nàng. "*Hãy để cho tôi khẳng định niềm tin vững chắc của mình rằng cái duy nhất chúng ta cần phải sợ chính là sự sợ hãi*".
Katie nhìn chồng và mong rằng anh hiểu được họ nằm trong số những người Mỹ may mắn, vượt qua sự tàn phá khủng khiếp đang hoành hành khắp đất nước. Khi hàng triệu người đói khát, họ vẫn được ăn. Trong khi vô số gia đình không nhà cửa trôi dạt từ thành phố này đến thành phố khác, họ vẫn có một mái ấm trên đầu. Họ không phải cầu xin sự cứu trợ.
Tổng thống mới triệu tập ngay một phiên họp đặc biệt của Quốc hội, điều đó phản ánh qua diễn văn nhận chức của ông. "*Dân tộc này đòi hỏi phải hành động, và hành động ngay bây giờ*".
Bốn ngày sau các nhà băng mở cửa trở lại. Đó là niềm hy vọng mà Roosevelt đã gây được trong nhân dân, số tiền gửi vào vượt quá số tiền rút ra.
Trong một trăm ngày tiếp theo sau, Roosevelt công bố chương trình "*New Deal*" của mình. Ông muốn Quốc hội thông qua luật mới, giúp đỡ những người thất nghiệp, nông dân, tạm dừng việc tịch thu nhà, huỷ bỏ lệnh cấm rượu. Nông dân hồi hộp chờ đợi những sự đổi thay.
Mùa hè đến, những người nông dân tổ chức đình công nhằm bao vây các thành phố để biểu lộ tình cảnh khốn khó của mình. Các xe tải chở nông sản vào thành phố bị nông dân mang súng ngắn và gậy gộc chặn lại. Lính tráng được huy động và bạo lực đã nổ ra. Ở một vài bang đã tuyên bố luật thời chiến.
Katie và Harry tức giận khi Bộ trưởng Bộ Nông nghiệp Henry Wallace tuyên bố rằng, "*vì vụ hè tới mùa màng sẽ bội thu nên giá nông sản sẽ xuống thấp chưa từng thấy*", Uỷ ban trợ giúp nông nghiệp (AAA) đang thiết lập quy chế để phá huỷ mùa màng* và lấy quỹ của ủy ban trả cho nông dân để bồi thường thiệt hại của họ.
- Tại sao lại có thể phá huỷ mùa màng trong khi hàng nghìn người đang phải nhịn đói đến chết ? - Harry nổi nóng.
- Đó là sự xúc phạm thần linh - Mặt Katie tái nhợt, đầy vẻ căm giận.
Nhưng Uỷ ban vẫn thực hiện những điều đã định và nhiều cánh đồng đã bị đốt cháy hoặc hoa màu bị cầy lật xuống đất.
Katie thấy cần phải bảo vệ cẩn mật ngôi nhà kính của nàng trong những ngày này. Nàng thích thú cái cảm giác thấy đất đai màu mỡ của Texas nằm dưới tay mình. Đây là mảnh đất đã cho họ cuộc sống, nàng nghĩ vậy, với lòng kính trọng vô biên. Cuối năm, nàng sung sướng khi thấy việc gieo trồng đã thay thế sự phá hoại.
Harry đang gắng sức đưa việc sản xuất của họ thành một ngành kinh doanh với tầm vóc lớn. Bằng sức mạnh của tính cách anh đã

thuyết phục Jeff giúp anh dựng một ngôi nhà kính khác và giao luôn cho Jeff và Maura cai quản. Maura thừa nhận chị cảm thấy băn khoăn vì Jeff sẽ không còn thời gian viết lách vào giữa hai vụ gieo trồng. Nhưng chị cũng hiểu số tiền kiếm thêm đối với gia đình quan trọng như thế nào.
Katie tỏ ra hãnh diện mặc dù Harry cảnh cáo rằng họ đang đạt tới điểm đỉnh.
- Chúng ta không thể vượt quá hiện nay - Harry thất vọng nói - Katie, không có tương lai thật sự cho chúng ta ở đây đâu.
- Harry, chúng ta đang sống thoải mái. Đồng ý là chúng ta chưa có một chiếc xe Packard mới và em cũng chưa dám mua quần áo ở cửa hàng Neiman - Marcus, nhưng chúng ta đang sống tốt hơn bất cứ một gia đình nông dân nào ở đất nước này. Chúng ta đang để dành tiền.
Họ giấu tiền ở những chỗ bí mật trong trang trại vì họ không tin tưởng các nhà băng.
Ngày 12 tháng Ba, tổng thống đã nói với nhân dân, qua đài phát thanh, rằng giờ đây các nhà băng đã có thể tin cậy được. Katie vẫn quyết định đợi thêm một năm cho chắc chắn.
Anh đã gặp cái ngưỡng trong cuộc đời mình. Anh thấy tù túng, - Harry phàn nàn - Anh không thể vượt qua cái đường đó. Mẹ kiếp ! Một thằng đàn ông không thể sống mà không hy vọng một cái gì đó tốt hơn, lớn lao hơn hiện tại.
- Chúng ta đang vượt qua thời kỳ tồi tệ - Nàng an ủi chồng.
Nỗi buồn của Harry luôn thể hiện ra bên ngoài. Nàng có thể làm gì để giảm bớt nó ? Nàng không ngừng tự hỏi mình như vậy.
- Một khi khủng hoảng qua đi, và với Roosevelt trong Nhà Trắng, có thể chúng ta sẽ lại thịnh vượng - Nàng khuyến khích. Harry phải tin điều này. Nhưng chưa phải lúc này, còn chưa phải, Harry ạ.

Chú thích:
** Một biện pháp đối phó tình trạng khủng hoảng thừa.*

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Mười Ba

Katie thường xuyên phải đối phó với mỗi thất vọng của Harry vì anh không thể đưa cơ sở sản xuất rau tươi của họ - bây giờ được gọi là Newhouse Gourmet Foods - thành một doanh nghiệp lớn.
- Harry, hồi này ta làm ăn khá đấy chứ, - Katie động viên khi họ ngồi trong nhà bếp xem xét các khoản thu chi trong hai tuần đầu của tháng Ba năm 1934 và nếu Dallas được chọn làm nơi tổ chức lễ kỷ niệm 100 năm Texas thì có thể hiểu rằng chúng ta sẽ có được một cơ hội hiếm có. E rằng cung không đủ cầu.
- Cái gì làm cho em nghĩ rằng Dallas sẽ được chọn? - Harry cự lại
- Về mặt lịch sử thì cả Houston và Austin đều nặng cân hơn Dallas nhiều. Anh nghi ngờ cơ hội của chúng ta.
Tuy nhiên, Katie vẫn nhìn thấy một tia hy vọng trong mắt anh, khi anh nói :
- Nếu Dallas giành được lễ kỷ niệm 100 năm thì nó sẽ có tên trên bản đồ. Lâu nay người ta đều xem Dallas như là một thành phố nhà quê mới phất, dù là phất rất nhanh. Nó chỉ nổi tiếng bởi những nhà triệu phú dầu mỏ mới nổi, những chính trị gia to mồm và những người lính canh.
- Điều đó không đúng đâu, Harry - Katie cãi lại. - Mọi người đều đang nói tốt về Dallas, ủng hộ Dallas. Hãy xem công ty Industrial Dallas Inc đang quảng cáo như thế nào cho thành phố. Và cả Thornton ở ủy ban thường trực lễ kỷ niệm 100 năm Texas - Uỷ ban này mới được thành lập - Chúng ta sẽ có cơ hội được thấy Dallas là nơi tổ chức lễ hội. Sẽ có vô số người đổ về thành phố. Và sẽ tăng thêm nhiều dịch vụ buôn bán.
- Anh phải đi đây - Harry thu nhặt giấy tờ rải rác quanh bàn. Anh muốn có mặt ở trường trước khi bọn trẻ tan lớp.
Năm học này, Harry đã sắp xếp cho Leo và Joanne theo học ở trường khác, cách xa nhà nửa giờ xe chạy. Đó là một trường lớn, được trang bị tốt và anh đang biến thành kẻ cuồng tín về việc học hành của bọn trẻ. Cả việc phải đi lại nhiều cũng như sự tốn kém ở trường mới này đều không làm anh lo lắng.
- Em sẽ đi đón chúng, - Katie đề nghị - Anh đã hứa sẽ giúp Jeff sửa chữa ngôi nhà kính mới. Cơn bão bụi vừa qua đã làm nó hư hỏng nặng.
- Không phiền em chứ ? - Harry hỏi nhưng nàng biết rằng anh hài lòng nếu thỉnh thoảng được ngồi yên một chỗ nghỉ ngơi, suy nghĩ.

Anh luôn phải đi lại như con thoi, suốt ngày.
- Em sẽ đón Maura để cùng đi.
Katie biết Maura cũng rất vui nếu có đôi lúc thoát khỏi công việc triền miên ở trang trại.
- Jeff giận điên lên với tôi, giống như một con ong bắp cày vậy - Maura tâm sự khi ngồi vào ghế trước chiếc xe Ford. Anh ấy nhận được bưu kiện trước khi tôi đi.
- Cuốn sách lại bị gửi trả à? - Katie động lòng thương hại.
Maura gật đầu.
- Jeff say bí tỉ, nói rằng chúng tôi đã tốn quá nhiều bưu phí vào cuốn sách. Nhưng người biên tập lần này bảo rằng cuốn sách rất khá, chỉ có điều là “không thể xuất bản vào lúc này”. Không ai muốn "thưởng thức” câu chuyện về những khó khăn của một gia đình nông dân. Họ muốn đến rạp chiếu bóng để xem Ginger Rogers nhảy cùng Fred Allen hoặc Charlie Mccarthy.
- Còn cuốn sách mới của Jeff thì sao ? - Katie hỏi.
- Anh ấy còn có thể viết vào lúc nào ? - Nụ cười Maura có vẻ bối rối - Không phải là tôi phàn nàn về công việc. Nếu như không làm việc cho chị và Harry thì có lẽ chúng tôi phải bán trang trại mới có tiền đóng thuế năm nay. Chị đã biết hạn hán làm mùa màng xấu thế nào rồi đấy ?
- Tôi lo lắng về những trận bão bụi - Katie buồn rầu nói. Với những khó khăn như hiện nay, người nông dân sẽ chống chọi ra sao - Tối qua chị có nghe đài không, về trận bão ở Meade Country, bang Kansas ấy. Nó nhổ bật lúa mỳ đến tận rễ.
Maura gật đầu. Thậm chí đang ở đây, họ cũng cảm thấy ảnh hưởng của cơn bão bụi đó. Một đám mây đất bột làm trời đất mờ mịt. Các bà nội trợ tha hồ mà lau rửa.
- Chúng ta không cần phải nghe về chúng. Chúng ta chỉ cần bước ra khỏi nhà là hiểu ngay điều gì đang xảy ra.
- Thật kinh khủng, - Katie nhún vai - Tuy vậy, vẫn chưa bằng cơn bão hồi tháng Mười Một. Trận bão đã mang đất của Texas đến tận Hồ Thượng. Tại sao lại có những cơn bão đó nhỉ ?
- Tại sao chúng thường xảy ra vào mùa xuân ? - Maura lắc đầu - Có những câu hỏi mãi mãi không được trả lời.
- Tôi nghe ngài Crane nói rằng một số cơn bão bụi có lợi cho mùa màng - Katie nhớ lại - Nó xáo trộn đất và làm cho đất trở nên màu mỡ.
- Ý kiến đó chẳng có gì mới ở vùng này - Maura nói - Chị đã nghe Jeff vẫn thường bảo chúng ta phải học cách đảo vụ như thế nào, nếu chúng ta muốn chống xói mòn đất.
Katie hiểu rằng đảo vụ có nghĩa là thay đổi cây trồng, ví dụ như đổi lúa mì với mía, để ổn định đất.

- Tất nhiên không phải chúng ta chống được sự xói mòn chỉ bằng một cách đó. Mà thôi, nói chuyện đồng áng thế đủ rồi. Bọn trẻ có thích trường mới không?
- Chúng đang quen dần, - Katie thừa nhận - Chúng nhớ Georgie và Willa. Nhưng Harry thì rất sung sướng. Anh ấy tin rằng đang cho Leo và Joanne hưởng một nền giáo dục tốt hơn.
Nàng dừng lại một lúc.
- Harry sẽ không cảm thấy hạnh phúc, cho đến khi anh ấy lại trở nên giàu có - Maura nói thẳng.
- Tôi mong có thể làm cho Harry hiểu rằng không nhất thiết phải là triệu phủ thì mới hạnh phúc. Chúng tôi đã ổn định nhà cửa, sẽ mua một chiếc ôtô mới vào tháng tới. Hàng tuần, chúng tôi vẫn để giành được tiền. Bọn trẻ chính là của cải của chúng tôi. Tại sao Harry không thấy điều đó ?
- Katie! Chị đơn giản quá đấy, - Maura rầy la, nhưng đôi mắt rất dịu dàng - Tôi hiểu chị định nói gì, mặc dù...
- Ngay bây giờ tôi cũng có thể thấy hạnh phúc, - trừ một điều là quanh Katie văn có quá nhiều người đang đau khổ, - nếu Harry chấm dứt được nỗi ám ảnh trở thành người giàu có ở Texas.
- Ở Texas, đó là một thôi thúc ! - Maura mỉm cười.
- Chị và Jeff thật hạnh phúc - Katie nói sau một lúc im lặng.
- Chúng tôi cười đùa nhiều. Chúng tôi tranh cãi nhiều về những đứa trẻ, và đó là điều tốt. Nhưng bóng tối luôn luôn che trên đầu chúng tôi. Jeff hiền quá. Anh ấy không thể tự mang bản thảo đến các nhà xuất bản. Tôi vẫn thường an ủi rằng rồi thời vận của anh ấy sẽ đến. Nhưng liệu nó có đến không ?
Nỗi đau buồn quyện vào trong giọng nói của Maura.
- Đôi khi tôi nghĩ rằng tài năng là một tai hoạ chứ không phải là niềm kiêu hãnh như nó đáng được hưởng. Bởi vì nếu anh không rũ bỏ được nó, anh sẽ tự hỏi mình trong suốt những năm còn lại của cuộc đời cái câu hỏi: “Mình đã làm gì sai ?" Hoặc là anh cay nghiệt, giận dữ với cả thế giới vì đã không nhận ra cái mà anh đang cố gắng hiến dâng cho nó.
- Tôi nghĩ có thể chúng ta sẽ trở nên hạnh phúc chỉ với những cố gắng nhỏ - Katie nói nhẹ nhàng.
- Lạy Chúa, chúng ta đang gặp khó khăn - Maura cằn nhằn - Chúng ta nói như thể mình đã sáu mươi và đang than khóc về tuổi trẻ đã mất. Katie, có khi nào chị ước rằng chị và Harry đã không bao giờ đến Texas?
- Không ! - Katie quả quyết - Đây chính là nơi tôi muốn gửi gắm cuộc đời mình. Thế còn chị ? - Đột nhiên nàng cảm thấy tò mò. Chị có bao giờ nghĩ lại về New York và cái mơ ước trở thành diễn viên của mình không.

- Có, nó thường len vào đầu óc mỗi khi tôi đọc tạp chí Theatre Arts Monthly về những nữ diễn viên trẻ nào đó mới thành đạt ở Broadway. Nhưng tôi không nuôi dưỡng loại suy nghĩ đó. Cái làm cho tôi thất vọng là Jeff không thể xuất bản cuốn sách của mình.
Maura liếc nhìn đồng hồ.
- Chị nhấn ga nữa đi. Bọn trẻ có thể đã tan lớp và đang đợi chúng ta.
Katie biết rằng thế nào lúc ra khỏi lớp Leo cũng bối rối. Nó quá dịu dàng và nhạy cảm. Và cũng dễ bị tổn thương. Katie suy nghĩ, với một ước muốn mãnh liệt, là có thể làm tiêu tan hết những nỗi đau trong cuộc sống còn ở phía trước của leo.
- Mẹ ? - Joanne chạy vọt qua cửa với vẻ hớn hở thường ngày của nó. Nó là một bản sao thu nhỏ của nàng - Này, Leo ! Mẹ ở đây cơ.
- Chào các con - Từ trong xe, Katie hôn từng đứa con rồi mở cửa cho chúng - Bác Maura mang cho mỗi đứa một chiếc bánh bột yến mạch đây.
- Cám ơn bác - Joanne hăm hở cúi người về trước trong khi Maura lấy quà ra. Katie giám sát lượng bánh kẹo mà bọn trẻ ăn.
Leo im lặng trên suốt chặng đường về nhà. Joanne - rất yêu những con vật bốn chân - đang hỏi dồn người láng giềng. Leo ngồi im lặng trong một góc ở ghế sau. Khi có điều gì đau buồn, Leo âm thầm giữ kín. Còn Joanne, giống như Harry, lại thường bộc lộ ra ngoài.
Đợi đến khi Maura xuống xe vào nhà Katie mới hỏi Leo.
- Leo, con buồn vì điều gì vậy. Con có muốn kể cho mẹ nghe không ?
- Con bị một điểm 72* môn số học - Nó đau khổ thì thầm - Bố lại sắp giận dữ đây.
- Nhưng con đã được điểm 100 bài kiểm tra Anh văn - Katie nói, cố gắng nhấn mạnh thành tích đó.
Nàng nghĩ sao Harry lại phải đẩy Leo đến nước này. Nó còn chưa đầy chín tuổi.
- Con đã qua được kỳ kiểm tra số học - Katie an ủi.
- Bố sẽ cằn nhằn. Bố sẽ nói rằng con không chịu học.
- Mẹ sẽ nói với bố - Katie hứa. Nàng và Harry đã mấy lần cãi nhau chỉ vì chuyện học hành này. Leo luôn lo sợ về điểm số, mặc dù các thầy giáo vẫn nói rằng nó rất thông minh.
Khi họ về đến nhả, Katie sai Leo và Joanne vào kho lấy vài khúc củi.
- Tối nay chúng ta sẽ ăn trong phòng khách, trước lò sưởi Katie nói, có ý cho rằng đó là một bất ngờ nhỏ - Các con thích như vậy chứ ?
- Vâng ! - gương mặt đáng yêu của Joanne bừng sáng - Mẹ còn

nhớ bài thơ Leo viết về chiếc lò sưởi vào lần cuối cùng chúng ta đốt nó bằng củi không ?
- Đó là một bài thơ hay !
Nàng mỉm cười với đứa con trai đang lo lắng, hy vọng nó cũng cười theo để quên đi phản ứng chua chát của Harry về bài thơ. Anh bảo rằng "Nó như vậy là do quanh quẩn bên Jeff. Hãy để thời giờ mà học toán".
- Mẹ sẽ đóng khung bài thơ của con và treo cạnh giường mẹ.
- Nào, Jo* ! Chúng ta đi lấy củi !
Trong một thoáng, Katie nghĩ nàng đã nhìn thấy niềm vui trong ánh mắt Leo.
Vào nhà, Katie thấy Harry ngồi cạnh bàn ăn, đang xem xét những bức thư của khách hàng.
- Bọn trẻ đâu em ? - Anh liếc nhìn lên, hỏi.
Em sai chúng đi lấy củi để đốt lò sưởi, Harry. Em không muốn anh rầy la Leo khi nó cho anh xem điểm kiểm tra số học. Nó buồn vì không làm bài tốt. Anh đừng làm nó buồn hơn.
- Anh đã giúp nó suốt hai tiếng đồng hồ buổi tối trước hôm kiểm tra - Harry cao giọng bực tức - Nó nắm được môn này, tại sao nó không cẩn thận.
Anh dừng lại một lát rồi hỏi.
- Có tồi tệ lắm không ?
- Nó qua được - Katie nói - Đừng mắng nó nữa.
- Em đang làm hỏng nó đấy. Làm sao em có thể trông chờ nó trưởng thành như một người đàn ông, khi em luôn luôn nuông chiều nó.
- Nó vẫn còn là thằng bé con, Harry ạ.
- Mặc kệ nó - Nàng bắt gặp sự phản đối trong cái nhìn của anh - Được rồi, cứ làm hỏng nó đi - Harry nhượng bộ - Nhưng anh đang nghĩ về tương lai của nó đây. Nó không thể trở thành một kẻ phá sàn như bố nó.
- Lạy Chúa, Harry. Anh có thôi ngay cái giọng "Tôi là một kẻ phá sản" đi không ? - Giọng Katie lanh lảnh mặc dù trước đó nàng đã tự hứa với mình là phải giữ bình tĩnh, - chúng ta đang làm ăn tốt. Chúng ta có một thứ cần thiết.
- Nếu em muốn cuộc sống thay đổi, em không bao giờ được nghĩ như vậy - Đôi mắt anh trở nên bối rối - Em cũng có nhiều tham vọng như anh.
- Mọi việc đều phải có thời gian của nó, Harry. Như anh nói, nếu chúng ta có lễ kỷ niệm 100 năm Texas ở đây, ở Dallas này, nghề buôn bán sẽ phát triển mạnh - Nàng mỉm cười. Đôi khi nàng nổi cáu với Harry. Song nàng yêu anh quá nhiều. Chợt nhớ, nàng nói tiếp - Em hứa với bọn trẻ sẽ ăn tối ở phòng khách, trước lò sưởi.

- Nếu sự buôn bán phát đạt, chúng ta sẽ phải có thêm một phòng ăn - Harry nói - Đã đến lúc chấm dứt cuộc sống giống như là chúng ta đang ở trong nhà cứu trợ.
Anh nheo mắt ngăm nghĩ rồi nói tiếp.
- Nếu không làm thêm phòng ăn thì nên mua miếng đất nào quanh đây mà để dành.
- Nếu như anh có thể trả hết ngay một lúc, - Katie ra điều kiện - Không nợ chủ đất, không nợ nhà băng.
- Chúng ta thoả thuận như vậy - Harry mỉm cười buồn bã. Anh biết rằng Katie sợ một sự phá sản thứ hai và sẽ lại mất hết mọi thứ - Ngay khi có tiền, chúng ta sẽ mua đất. Đất thích hợp với việc trồng lúa mì. Anh bảo em này, Katie, lúa mì sẽ là con đường đi lên của chúng ta.
Kể từ khi gặp Pierre Simon, bằng trí tưởng tượng, Harry đã dựng lên cho mình một vương quốc ngũ cốc.
- Anh muốn ăn gì tối nay nào ? Tất nhiên em biết rằng sẽ không có món ngô, dù ờ bất cứ dạng gì.
- Anh vừa mua xúc xích sáng nay. Leo và Joanne rất thích xúc xích. Chúng ta sẽ có một bửa ăn picnic trên sàn nhà, trước lò sưởi. Rồi các con sẽ đi ngủ sớm - Đôi mắt anh nhìn vào mắt nàng, - và chúng ta sẽ...
Harry tự hào rằng sau từng ấy năm, những cuộc làm tình của họ không bao giờ kém mãnh liệt. Trên giường, anh và nàng vẫn như đang mười tám, đôi mươi.
*****
Ngồi bên cốc cà phê, Harry đọc Tạp chí Văn Học số mới. Katie đi sang kiểm tra xem bọn trẻ có làm vệ sinh buổi tối trước khi đi ngủ không. Anh có thể nghe thấy những giọng nói yếu ớt ngoài hành lang vẳng đến, Joanne đang nài nỉ Katie cho nó nghe radio thêm mười phút nửa còn Leo đang trì hoãn, không chịu buông sách xuống.
Không kiên nhẫn được nữa. Harry gấp cuốn tạp chí lại Thằng Leo mới tồi tệ làm sao, trở về nhà với điểm số học mạt hạng ấy. Như vậy, khi lên lớp cao hơn, cách gì nó có thể đương đầu được với môn Đại số và Hình học. Cách gì nó có thể vào được các trường đại học hàng đầu khi không có điểm toán tốt.
Harry rời khỏi bàn và mở cửa bước vào đêm tối. Không khí mát lạnh mang dấu hiệu của mùa xuân đang tới. Bầu trời lấp lánh những vì sao. Ngay bây giờ, mọi việc quả bình yên và đẹp đẽ, nhưng mùa bão bụi lại đang tới. Trong ánh trăng, anh có thể nhìn thấy mặt đất ẩn dưới những thảm cỏ. Đất cứng vì thiếu mưa. Đã có nhiều tuyết ở Panhandle trong tháng này, điều đó làm giảm nỗi lo về một mùa hè khô hạn.

- Harry ! - Katie xuất hiện ở cửa.
Bọn trẻ ngủ rồi à.
- Chúng sẽ ngủ sau năm phút nữa.
- Có lẽ thay cho việc thêm một buồng ăn chúng ta nên có thêm một buồng ngủ. Ở tuổi của nó, Leo phải có một buồng riêng thay vì ở chung buồng với em gái.
- Chúng ta có thể thực hiện việc đó ngay, - Katie thận trọng đáp, - nếu như nó nhỏ thôi. Chúng ta sắp phải cùng với ủy ban trợ giúp nông nghiệp cắt giảm việc gieo trồng phải không ?
Harry biết Katie bất bình về điều này, khi mà nạn đói đang lan tràn trên khắp đất nước.
- Em có thể tin chắc như vậy. Nó giống như một gánh nặng được cất khỏi vai anh. Không phải lo lắng điều hành công việc, không phải gieo trồng, không phải trả công thuê mướn và một tờ séc trợ cấp sẽ đến đúng lúc.
- Em có nửa chiếc bánh trong tủ lạnh. Em nướng lại và chúng mình sẽ ăn trước khi đi ngủ nhé ?
- Em thích mình có một chiếc tủ lạnh ? - Harry đùa.
- Nó đắt, nhưng mà dễ chịu - Katie thừa nhận.
Điều gì đã xảy ra với Katie ? Harry tự hỏi mình với cảm giác của sự mất mát. Những ước mơ ngày xưa của nàng cũng lớn như của anh. Tại sao nàng lại cho phép mình bằng lòng với cuộc sống nghèo nàn thế này ?

*****

Trong suất mùa xuân và mùa hè, các tổ chức ở Dallas đã đấu tranh để thuyết phục "Uỷ ban kỷ niệm 100 năm Texas” rằng Dallas là sự lựa chọn hợp lý cho cuộc triển lãm. Nó phù hợp không chỉ vì có mật độ dân số lớn nhất bang mà còn vì là địa điểm gần nhất không chỉ đối với cư dân Texas mà còn đối với những người đến thăm từ các bang khác. Những người ủng hộ Dallas còn tuyên bố rằng nó là đại diện của Texas về những mặt tiến bộ nhất. Niềm hân hoan cực độ tràn khắp thành phố khi Uỷ ban đã chọn Dallas thay cho Houston và San Antonio. Giờ đây đã đến lúc chính quyền tiểu bang và chính phủ Liên bang huy động tiền nong cần thiết.
Katie biết rằng Harry rất phấn chấn trước những khả năng mà cuộc triển lãm mang lại cho thành phố. Nó sẽ là một sự kiện vĩ đại trong lịch sử ngắn ngủi của Dallas.
Harry thì vui mừng vì chính quyền tiểu bang đã hoàn thành dự thảo ngân sách. Hơn một năm nữa cuộc triển lãm - được ước

đoán là có khoảng vài triệu khách - mới mở cửa. Nhưng khi xem xét quy mô của nó, Harry nghĩ đây thực sự là một hội chợ thế giới. Những người Texas thích kiểu thách thức như vậy. Và cả Harry nữa, anh đã là người Texas một trăm phần trăm.
Trong khi Harry tiếp tục bị ám ảnh bởi đất đai, Katie biết rằng anh lơ là đến canh tác. Chủ quyền đối với đất đai đã cuốn hút anh. Đất đai là vương quốc riêng của anh. Anh dám mơ ước được làm chủ một nửa Texas lắm. Bây giờ, anh bắt đầu kiếm những dải đất nhỏ và rẻ. Anh mua trả tiền ngay, như đã hứa với Katie.
Với bảy ngàn người làm việc ba ca ở công viên hội chợ Dallas để xây dựng toà nhà triển lãm kỷ niệm 100 năm, Harry đã đề xuất một chương trình phục vụ ăn trưa (để thêm vào công việc kinh doanh của họ) với Katie giám sát người làm còn Harry đảm trách khâu phân phối. Nhiều quán ăn đang được xây dựng để đáp ứng cho nhu cầu khách khứa, dù rằng đến tháng Sáu họ mới mở cửa. Harry đang mở rộng dịch vụ buôn bán rau quả hàng ngày của minh.
Có khoảng hai triệu vé hội chợ được bán trước. Thành phố Dallas đã chuẩn bị cho khoảng 150.000 khách ở lại qua đêm. Hiệp hội khách sạn Dallas đã chuẩn bị 5.917 phòng với giá từ một đến tám đôla cho phòng cá nhân và từ l,245 đến mười đôla cho buồng đôi. Ngoài ra còn có 858 phòng của các khách sạn không phải là thành viên của hiệp hội. Trường đại học Southern Methodist cũng cung cấp thêm nhiều phòng, trừ những phòng có sinh viên học hè ở. Có 27 trại du lịch với 629 ngôi nhà lá. Thêm vào đó là các nhà tư cũng sẽ cho thuê phòng. Ở góc phố South Haskell và Fitzhugh là trung tâm lều trại Texas, ở đó bán những căn lều có tường và sàn bằng gỗ.
Vào cuối tháng Năm, sự sôi đông ngày một tăng lên. Các câu lạc bộ và các nhà hàng ăn uống trương lên các ban nhạc có tên tuổi và các ngôi sao màn bạc. Ban nhạc của Freddy Martin sẽ mở màn múa biểu diễn ở khách sạn Bake. Còn George Raft sẽ là khách danh dự của buổi khai trương sòng bạc Freneh. "Quán ăn trên sân thượng" của buynđinh Santa Fe sẽ khai chương vào ngày 4 tháng Sáu.
Vào sáng thứ bảy ngày 6 tháng Sáu năm 1936, tất cả các nhà máy và tầu hoả rú còi hết cỡ vào lúc tám giờ để báo hiệu sự mở màn chính thức "Triển lãm 100 năm Texas" - một hội chợ quốc tế đầu tiên trong lịch sử được trang bị điều hoà nhiệt hộ. Hai ngày trôi qua, người người ùn ùn đổ về thành phố bằng tầu hoả, ôtô và những chuyến bay mới. Cùng với những người dân Dallas và dân vùng phụ cận, họ đứng kín dọc các đường phố chờ đợi cuộc diễu hành.

Đúng mười giờ rưỡi, với mười sáu chiếc máy bay quân sự trên bầu trời, cuộc diễu hành bắt đầu dọc theo các đường phố chính, hướng về địa điểm hội chợ. Gia đình Newhouse và gia đình Warren đã đến rất sớm để cho bốn đứa trẻ được đứng ở hàng đầu người xem.
- Khi nào thì chúng ta đi hội chợ ? - Joanne hỏi, thèm thuồng nhìn đám rước.
- Một vài tuần nửa - Harry đáp.
- Họ có kẹo bông màu hồng không ? - Willa hỏi.
- Chắc chắn là có - Maura nói một cách nghiêm túc.
Cuộc diễu hành được dẫn đầu bằng tám cảnh sát đi mô tô. Theo sau họ là sáu người cưỡi ngựa, mang sáu lá cờ tượng trưng cho lịch sử bốn trăm năm của bang. Vị Đại nguyên soái đi chiếc xe đầu tiên. Đằng sau ông là hai mươi lăm đội biệt động Texas cưỡi trên lưng ngựa. Sau nữa là ban nhạc Hải quân Hoa Kỳ vừa đi vừa chơi bản nhạc Những con mắt của Texas. Thống đốc bang và cảnh sát trưởng khu vực Dallas dẫn theo đoàn tuỳ tùng cao cấp.
- Kia là Bộ trưởng Thương mại Daniel Roper, - Harry chỉ, ngạc nhiên là một thành viên của chính phủ cũng có mặt ở đây.
Bây giờ đến lượt các đại diện của lực lượng vũ trang. Mười hai ngàn vệ binh quốc gia giữ trật tự trong khi đoàn diễu hành dài tới ba dặm đang chầm chậm tiến về phía trước.
- Anh đoán hôm nay có bao nhiêu người đến đây ? - Katie hỏi khi nhìn đám đông cuồng nhiệt.
- Ít nhất cũng khoảng một phần tư triệu, - Jeff đoán - Đây là một ngày đẹp nhất trong lịch sử Texas, kể từ khi Sam Houston đánh bật những người Mêhicô ở San Jacinto một trăm năm trước.
Ngay từ ngày đầu tiên, rõ ràng là cuộc triển lãm “Một trăm năm Texas" sẽ thành công. Có thể nó không mang lại nhiều tiền nhưng sự quảng cáo cho Dallas là vô giá. Sáu ngày sau khi khai trương, tổng thống Roosevelt và vợ ông đến Dallas và được khoảng nửa triệu người chào đón. Tổng thống và phu nhân đi thăm triển lãm bằng ôtô và dừng ở Cotton Bowl. Tại đây ông đã đọc diễn văn.
- Cuộc triển lãm này không chỉ dành cho những người Texas mà là cho cả nhân dân nước Mỹ - Roosvelt tuyên bố.
Thu nhập ngày một tăng lên, Harry quyết định làm thêm hai phòng cho ngôi nhà ở trang trại, một là phòng ăn, một nữa là phòng ngủ. Tất nhiên là Joanne rất khoái khi Leo chuyển sang phòng mới. Bây giờ Willa có thể đến thăm và ở qua đêm với nó.
Harry đặt mua dài hạn tạp chí Địa lý Quốc gia cho tụi nhỏ và hai tạp chí thể thao với hi vọng rằng Leo sẽ thích môn bóng chảy. Anh cũng đặt mua cho mình tạp chí The Wall Street Journal Trong thời gian rỗi rãi ít ỏi anh đọc ngốn ngấu các tạp chí Nông nghiệp,

Thương mại - bất cứ thứ gì giúp anh mở rộng kiến thức về lúa mì và các công ty điều khiển thị trường này. Anh vẫn nói với Katie rằng, lúa mì đối với thế giới còn quan trọng hơn cả dầu mỏ. Dù thế nào đi nữa, trong cái thế giới bí ẩn của ngũ cốc cũng sẽ có chỗ cho anh, nếu như anh đang tìm đúng chìa khoá để mở nó.
Đêm đêm, khi Katie đã ngủ, Harry nằm nhìn vào bóng tối. Anh không thể nào yên tâm được với chính bản thân mình khi chưa trả lại cho Katie và các con cuộc sống mà họ đã từng biết đến, trước cái ngày hãi hùng vào tháng Mười năm 1929.
Cuối mùa hè, qua một nhân viên nhà băng, Harry biết rằng có một khoảnh đất lớn cách trang trại vài dặm về phía bắc sắp được bán đấu giá. Sự quan tâm của anh lại tăng thêm khi anh thấy rằng mảnh đất đó rất thuận lợi cho việc trồng lúa mì.
Sáng hôm sau, anh đến tận nơi xem xét. Đó là một mảnh đất quá rộng lớn đối với anh, thậm chí - chỉ nghĩ đến việc đặt tiền cho nó. Anh đứng đó như đang thấy một vụ lúa tốt bời bời và nông sản tăng lên. Nó không đơn thuần chỉ do chương trình của Uỷ ban trợ giúp nông nghiệp mà còn bởi vì những trận bão bụi đen đã phá huỷ mùa màng của nhiều trang trại miền Trung Tây.
Anh biết rằng sư thiếu hụt lúa mì ở một số bang sẽ dẫn đến sự tăng giá. Thị trường là lĩnh vực anh rất quan tâm và có hiểu biết về nó. Anh không phải là người thích làm ra lúa mì mà chỉ là người thích điều khiển việc buôn bán nó. Anh nhớ những lời Pierre Simon nói - rõ ràng như thể mới hôm qua đây - rằng tài năng đoán trước sự lên xuống giá cả của anh sẽ giúp anh thành đạt trong buôn bán ngũ cốc. "Đó là khả năng thấy trước được tương lai. Khả năng đó làm nên sự khác biệt giữa phá sản và thành công lớn".
Tự nhủ rằng mình đang hành động không phải vì tò mò, Harry đến thăm ông chủ nhà băng cũ của anh.
- Liệu mảnh đất ấy có thể bị chia ra thành những khoảnh nhỏ hơn không ? - Anh hỏi.
- Không đâu, - Ông chủ nhà băng nói, - nhưng nó cũng rẻ thôi, Harry ạ. Anh cũng biết đồng tiền ở đây khan hiếm như thế nào.
- Mảnh đất ấy quá lớn đối với tôi. Tôi đến với hy vọng mỏng manh là nó sẽ được chia ra làm nhiều phần.
- Hồi này anh khá rồi còn gì, - Ông chủ nhà báng nói, - làm ăn phát đạt, lại còn có tiền đền bù từ quỹ của Uỷ ban trợ giúp nông nghiệp. Nếu như anh muốn vay tiền, chúng tôi sẽ không từ chối.
- Cho tôi suy nghĩ đã, - Tim Harry đập dồn - Khi nào thì đấu giá nhỉ ?
- Sáng thứ hai, đúng tám giờ.
Harry đợi cho Ieo và Joanne đi ngủ mới nói vóc Katie về việc mua

lô đất ấy. Đang rửa bát, nàng quay ngoắt lại nhìn anh chằm chặp với vẻ nghi ngờ.
- Làm sao anh có thể nghĩ đến chuyện mua một miếng đất lớn như vậy, Harry ? Chúng ta không có đủ tiền đâu.
- Anh đã thảo luận việc đó với Bill Randall ở nhà băng. Ông ấy biết chúng ta làm ăn khấm khá và nhà băng có thể cho chúng ta vay.
- Công việc kinh doanh cộng với trang trại nữa chứ? - Katie hỏi.
Harry nao núng. Katie nói đúng. Randall có ý bảo anh dùng trang trại làm vật bảo đảm cho món nợ.
- Chỉ một cú thất bát là chúng ta mất hết, Harry ạ. Làm sao anh có thể một lần nữa nói với em những điều đã nói ở lần phá sản vừa qua.
- Chúng ta đang sung sức, - Harry khăng khăng - Nhà băng sẽ cho chúng ta vay dài hạn. Khoản phải trả hàng tháng nhỏ thôi, chúng ta có thể xoay xở được. Và mảnh đất đó là...
- Chúng ta không thể đánh bạc, Harry. Một lần là đủ rồi. Anh có muốn trông thấy em cùng với Leo và Joanne phải ra đường không ? Sống trong cái lán bằng vải nhựa hay trong xác ôtô hỏng ? Em không để anh mang cuộc sống cả gia đình ta đặt cược đâu.
Katie không để lộ ra nhưng Harry hiểu. Trang trại mang tên nàng. Anh không thể dàn xếp gì với nhà băng mà không được nàng ưng chịu.
- Quên việc này đi, - Harry nói ngắn gọn.
- Anh còn phải có rất nhiều thứ kèm theo chứ không chỉ là một mảnh đất trồng múa mì để có thể trở thành một nhà buôn ngũ cốc. Katie nói thẳng - Anh cần phải có nhiều tiền.
- Anh đã nói với em, Katie. Quên nó đi, - Harry xô ghế đứng dậy - Trong nhà nóng như lò thiêu ấy, anh ra ngoài một lát đây.
Sáng thứ hai, đúng tám giờ, Harry có mặt trong cuộc bán đấu giá. Chỉ có một vài người tham dự.
Đúng như anh mong đợi, giá đặt thấp bất ngờ. Harry ngẩn ngơ đứng nhìn mảnh đất được bán đấu giá chỉ bằng một phần giá trị của nó. Tại sao Katie không nhìn thấy những tiềm năng trong mảnh đất ấy. Họ có thể dàn xếp để món nợ nhà băng kéo dài ra trong khoảng mười hay mười lăm năm.
Vài tuần sau, Harry vẫn không hết tiếc rẻ khi nghĩ đến mảnh đất đó. Rồi vào một buổi sáng tháng Mười nóng nực, sau khi lái xe vào Dallas để giao hàng. Harry ngồi ở cổng uống nước chanh và xem báo Morning News. Anh mở tờ báo đọc các tin quan trọng hàng đầu và đột nhiên cảm thấy bị sốc.
MỘT GIẾNG DẦU MỚI XUẤT HIỆN Ở BẮC DALLAS
- Đồ chó đẻ - ! Tay anh run lên khi đọc bài tường thuật trên báo. Mảnh đất mà anh định mua đã về tay một nhà khai thác dầu.

Không phải là lúa mì mà là dầu; cái chất lỏng màu đen có thể làm cho họ giàu có.
Giận dữ, Harry đứng lên, gạt tờ báo sang một bên. Thất vọng anh đập mạnh cốc nước chanh xuống sàn nhà.
- Harry - Katie xuất hiện ở cửa, nét mặt lo lắng - Anh có làm sao không ?
- Anh không thể chịu được - Anh rít lên - Em nhớ mảnh đất mà em đã không để cho anh mua chứ ? Cái mảnh đất mà nhà băng đã hứa giúp đỡ tài chính cho chúng ta ấy ?
- Thế làm sao nào - Katie lo lắng.
Người chủ mới vừa tìm thấy dầu. Đầu óc em hẹp hòi đến nỗi em vừa đánh mất hàng triệu đô la. Lẽ ra chúng ta đã có thể giàu có. Tương lai Leo và Joanne đã có thể đảm bảo. Em đã trở nên nhỏ mọn làm sao. Điều gì xây ra với cái cô Katie mà tôi đã cưới mười ba năm trước vậy ?
Anh quay phắt đi, hầm hầm bước xuống bậc thang, ra ôtô. Anh muốn tạo ra một khoảng cách giữa anh và vợ, "Vì sự ngu đần của Katie, ta đã mất hàng triệu đôla".

Chú thích:

***** *Tính theo trang điểm 100.*
***** *cách gọi Joanne thân mật.*

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Mười Bốn

Trong vài tuần lễ, Katie cố quên đi những lời kết tội của Harry. Nàng tự bảo với mình rằng do Harry quá mệt mỏi chứ anh không định mắng nhiếc nàng như vậy. Nàng lo sợ đã để mất anh và đồng thời đang mất Leo vì nàng không thể nào làm cho hai cha con kết thân nổi với nhau. Nàng biết rằng Harry đau khổ khi Leo dường như gần gũi với Jeff hơn là với bố.
Năm mới sắp đến, Harry quyết định đó là lúc gia đình đến giáo đường Do Thái, mười lăm tháng nữa, họ sẽ tổ chức lễ trưởng thành cho Leo.
- Leo phải học với một giáo sỹ - Harry nhắc nàng - Nó phải học tiếng Do Thái.
Katie không ngạc nhiên khi Harry đưa cả nhà đến đền Temple Emanu - El, nơi mà gia đình Marcus là những thành viên. Tại giáo đường Do Thái, vào buổi lễ ngày thứ Năm, nàng còn nhận ra một vài khách hàng quen thuộc của mình.
Nàng hy vọng rằng lễ trưởng thành của Leo sẽ làm cho hai cha con gần nhau hơn, mặc dầu khi đó nàng sẽ bận rộn vì Harry dự định làm một bữa tiệc lớn nhân dịp này.
Vào tháng Tám năm 1937, nền kinh tế Mỹ lại bất ngờ chao đảo. Và đầu tháng Giêng năm sau lại có hơn hai triệu người thất nghiệp.
- Harry, về bữa tiệc của Leo, anh phải giảm bớt đi, - Katie phản đối khi Harry lên kế hoạch chi tiêu một cách hoang phí.
- Chúng ta có đủ tiền chi cho việc đó, - Harry bướng bỉnh - Thậm chí kể cả không đủ tiền. Leo sẽ có lễ trưởng thành của nó mấy lần nào ?
Trong ký ức, Katie như còn nghe thấy Harry nói với Izzy ở đám cưới của họ khi Izzy choáng váng vì nghe tin họ sẽ ngủ qua đêm ở khách sạn Plaza, “Tôi cưới vợ mấy lần nào ?”
- Thật là xấu hổ khi tiêu phí nhiều tiền của vào một bữa tiệc trong lúc còn có nhiều trẻ em đang đào bới trong nhưng thùng rác để tìm thức ăn - Katie run lên vì phẫn nộ - Và còn bao người đang đánh nhau vì những mớ rau ối. Các thành phố, như Chicago chẳng hạn, đang đóng cửa các trạm phát chẩn của họ.
- Roosevelt đang làm mọi việc để thay đổi tình hình, - Harry phớt lờ lời khuyên can - Ông đã gửi những dự toán ngân sách cứu trợ

mới cho Quốc hội. Nền kinh tế sẽ hồi phục. Rồi em sẽ thấy.
Như nhiều người Mỹ khác, Katie va Harry cũng bị quấy rối bởi sự cao giọng của tổ chức "Áo Bạc" do Willam Dudley Delley cầm đầu, đang lôi kéo hàng ngàn người tham gia vào việc tuyên truyền cho chủ nghĩa phát xít. Rồi sự trở về của cha Conghlin cùng với "Mặt trận Thiên Chúa giáo" do ông ta sáng lập.
Như Harry đã tiên đoán, chính phủ mới giành nhiều tiền bạc để phát triển kinh tế. Nền công nghiệp Mỹ bắt đầu nhận được những đơn đặt hàng lớn từ Anh và Pháp để sản xuất máy bay, súng và xe tăng. Cùng một lúc, châu âu đòi hỏi nhập khẩu thực phẩm của Mỹ để dự trữ cho một cuộc chiến tranh có thể nổ ra. Vào ngày tổ chức lễ trưởng thành của Leo, những dấu hiệu không thể nhầm lẫn được là sự thịnh vượng đang đến gần.
Katie biết rằng Leo dịu dàng và kín đáo, không thích hợp để trở thành trung tâm của bữa tiệc phung phí tiếp theo sau buổi lễ trang trọng tại giáo đường. Còn Harry sướng ngây ngất. Theo phong tục Do Thái, con trai anh đã trở thành một người đàn ông.
- Đây là một cái mốc trong cuộc đời mà con sẽ luôn luôn ghi nhớ, Leo ạ, - Harry cảm động nói, - cùng với ngày con tốt nghiệp trường Harvard và trường Luật.
Nhưng Leo im lặng, cúi nhìn xuống đất trong nỗi đau buồn. Katie thấy khuôn mặt nhỏ bé của Joanne trở nên căng thẳng, đầy vẻ trách móc. Nó công khai chống đối việc cha nó sắp đặt trước cho cuộc đời của các con mình.
Khi Harry đi tới nhận lời chúc tụng của khách khứa, Katie nghe thấy Joanne thì thầm với Leo.
- Đừng nghe lời cha. Anh không phải vào đại học Harvard, cũng không phải học trường Luật.
Harry luôn buồn rầu vì điểm toán và các môn khoa học tự nhiên của Leo rất xoàng. Việc Leo giỏi các môn khác cũng chẳng có ý nghĩa gì đối với anh.
- Làm sao nó có thể vào đại học nếu không học toán và các môn khoa học tự nhiên cho tốt - Harry phàn nàn với Katie - Tại sao nó không thể tập trung. Nó chẳng đần độn. Nó không muốn học thì cỏ.
- Hãy kệ nó, Harry - Katie mệt mỏi đáp - Anh đang làm cho Leo suy sụp tinh thần đấy.
Katie quay đi và nhắm mắt lại. Harry không hiểu sao ? Leo - vẫn còn là một đứa trẻ. Có thể lúc mười ba tuổi Harry đã muốn trở thành luật sư. Leo không có ước muốn như vậy. Vào lúc nào đó, Leo sẽ biết nó muốn làm gì Và Harry sẽ phải chấp nhận điều đó.

*****

Bây giờ, vào năm 1939 - cùng với nền kinh tế đang được cải thiện, ngày càng có nhiều người Mỹ quan tâm đến những gì xảy ra bên ngoài đất nước. Cuộc khủng hoảng kéo dài đã làm họ không nhận thấy sự trỗi dậy của những nền độc tài ở Đức, Ý và sự hiếu chiến của Nhật Bản.
Năm ngoái, Đức đã chiếm nước áo và chiếm vùng Sudetenland của Tiệp. Hồi tháng Ba năm nay Hitler chiếm nốt phần còn lại của nước Tiệp, sau đó chiếm Memel của Lithuania. Tháng Tư, Ý chiếm Albania. Giờ đây Hitler đang phàn nàn về "sự cư xử xấu xa đối với những người nói tiếng Đức ở Ba Lan". Sự căng thẳng leo thang trên khắp thế giới.
Trong khi lo lắng về tình hình thế giới và thừa nhận một cách đau khổ rằng nền kinh tế nước nhà được nhân cao nhờ điều đó, Katie hài lòng về công việc kinh doanh của gia đình tiến triển nhanh. Harry thì vẫn tiếp tục phàn nàn rằng nó không vượt quá tầm một hãng địa phương.
Nhưng Katie biết rằng Harry cũng tự hào như nàng về tài khoản ở nhà băng của họ đang phình lên, thậm chí cả khi anh cười nhạo mình từng là một kẻ phá sản. Họ đã mua một vài khoảnh đất nhỏ nhưng giờ đây, Harry đang tập trung vào việc giáo dục con cái. Hai năm nữa là Leo vào đại học.
- Những gì cha nó không làm được thì Leo sẽ làm - Harry thề - Con trai ta sẽ trở thành một luật sư.

*****

Vào một buổi chiều oi ả cuối tháng Năm, Leo thất thểu từ trường bước ra chờ xe đến đón như thường lệ. Áo sơ mi ướt đẫm dính vào lưng, mồ hôi làm biến màu mái tóc sẫm rối bời của cậu. Tuần vừa qua, ở trường nóng không thể chịu nổi. Leo thèm thuồng nghĩ đến những rạp chiếu bóng và nhà hàng được lắp máy điều hoà không khí ở Dallas. Và nhiều, nhiều nữa. Từ sau hội chợ, người ta thi nhau đặt máy điều hoà cho ngôi nhà của mình.
Leo cầu nguyện rằng hôm nay mẹ sẽ đến đón. Cậu muốn trì hoãn cuộc chạm trán với cha càng lâu càng tót, "Hãy để cho ông quên đi là con mình phái nhận lại bài kiểm tra toán vào hôm nay".
Cha cậu nổi giận khi cậu bị nhận điểm "C" (loại 3). Ông sẽ làm gì khi trông thấy một chữ F (trượt)? Leo biết câu trả lời rồi.

Nỗi đau khổ của Leo biến mất khi cậu nhìn thấy mẹ mình sau tay lái chiếc xe Chevie mới. Như thường lệ, Joanne được đón trước. Năm tới, Joanne cũng sẽ vào trung học.
- Chào con - Katie mỉm cười với Leo, một nụ cười ấm áp đã giúp Leo đứng vững trong những giây phút khó khăn - Có phích nước chanh ở đằng sau ấy.
- Tuyệt ? Con đang chết khát đây - Leo reo to chui vào ghế sau cùng với Joanne.
- Điểm kiểm tra toán của anh thế nào ? - Joanne hỏi khi Leo với tay lấy chiếc phích.
- Xì... - Leo lườm Joanne. May mà mẹ không nghe thấy. Mẹ đang nói chuyện với người nào đó đậu xe bên cạnh chiếc Chevie.
- Tốt không? Joanne thì thầm.
- Anh trượt rồi - Leo nói nhỏ như hơi thở. - Anh không muốn nói về chuyện ấy - Cậu lại giả vờ đang bận uống nước chanh.
- Anh muốn ăn kẹo cao su không ? - Joanne hỏi với lòng cảm thông.
- Không ! - Leo từ chối. Cậu đang muốn biết liệu mẹ đã quên bài kiểm tra toán hay đang chờ cậu tự kể.
- Nếu như đợt nóng này không chấm dứt, chúng ta sẽ đi picnic vào thứ bảy - Katie nói – Cả nhà bác Jeff sẽ đi cùng chúng ta.
Vậy là mẹ cậu đã biết hôm nay cậu nhận kết quả kiểm tra toán. Leo có thể khẳng định điều đó qua giọng nói của mẹ. Nỗi buồn của cậu như tăng thêm. Cậu rất ghét việc mẹ và bố sẽ lại cãi nhau về mình. Mẹ luôn luôn đứng về phía cậu. Bố thì khẳng định rằng mẹ đang làm hỏng con trai. Cứ làm như cậu sắp phải học lại cả năm vậy. Cậu chỉ phải học hè môn toán thôi. Nhưng bố chắc là sẽ nổi giận vì con trai thi trượt.
Lúc gần về đến nhà, đột nhiên Leo cảm thấy lo sợ. Cậu không thể tự mình nói cho mẹ biết về điểm xấu. Tờ kiểm tra được giấu trong cuốn vở.
- Mẹ ơi, trời nóng quá - Joanne vòi vĩnh - Mình không thể ăn kem bây giờ à ?
- Nếu ăn bây giờ, con sẽ không ăn được cơm.
- Không - Leo từ chối. Bây giờ cho cái gì cậu cũng sẽ quẳng đi thôi
- Con sẽ ăn sau bữa cơm.
Leo cố gắng nói cho có vẻ hợp lý vì mẹ cậu đang nhìn cậu một cách khác thường, một cái nhìn biểu hiện nỗi lo lắng của bà về cậu.
- Được thôi, - joanne nhún vai - Em sẽ ăn phần của em bây giờ. Còn anh thì sau bữa cơm.
Tới cửa, Joanne chạy thẳng xuống bếp.
- Có thư cho con này, Leo. Ở trên bàn ấy - Mẹ cậu nói. Thêm một

cái nhìn kỳ lạ nữa trong đôi mắt của mẹ.
- Cám ơn mẹ !
Bối rối, cậu với tay cầm lá thư, chẳng thèm nhìn địa chỉ nơi gửi. Chắc hẳn đây lại là một tạp chí thể thao mà cha cậu đặt mua cho cậu, vì hy vọng rằng cậu sẽ yêu thích một môn bóng nào đó. Điều này không phải vì cậu yếu đuối mà chỉ vì cậu không ham mê thể thao.
Chỉ đến khi vào trong phòng Leo mới đọc địa chỉ nơi gửi và đột nhiên toát mồ hôi. Nó là từ Harvard. Cậu lóng ngóng rọc phong bì và lôi ra một cuốn catalô giới thiệu về trường đại học nổi tiếng này. Cậu nhìn trang bìa, cổ họng nghẹn lại như thể có sợi dây thít chặt. Quá đường đột, cậu làm rơi cả cuốn catalô xuống giường.
Bây giờ thì cậu đã hiểu. Cha đã gửi thư yêu cầu tới Harward bằng tên của Leo. Dù cậu vẫn còn là học sinh trung học, nhưng cha cứ xem như cậu đã ghi tên vào học trường Harvard. Vào Harvard với điểm toán và các môn khoa học tự nhiên như thế ? Cậu không định bao giờ làm việc này. Leo không muốn học trường Harvard. Cậu không muốn xa nhà. Tại sao cậu không thể học ở một trường nào đó tại Dallas. Cha nói gì thì nói, Leo sẽ không vào trường Luật. Cậu không muốn làm luật sư.
Vậy thì Leo muốn làm gì? Cho đến tận bây giờ Leo chưa bao giờ thừa nhận, thậm chí với chính mình, một sự thật là cậu muốn trở thành nhà văn, giống như bác Jeff. Nhưng cha cậu sẽ giết cậu nếu biết mơ ước đó.
Leo nhớ lại cuộc đối thoại giữa cha mẹ, vài ngày trước khi mẹ kể Jeff bắt đầu viết một cuốn tiểu thuyết mới. Cha đã nói với một thái độ khinh thị “Tại sao Jeff cứ giả vờ là một nhà văn nhỉ ? Anh ấy đã bán được cái gì nào ?".
Lần duy nhất mà cha đã tự hào về con trai là dịp lễ trưởng thành của cậu, vào năm ngoái. Đó là lần duy nhất. Việc cậu không đạt được điểm A ở tất cả các bài kiểm tra không phải là lỗi của cậu. Cậu có thể vào rất nhiều trường đại học, thậm chí với những điểm số ấy. Mẹ đã nói như vậy. Tại sao cứ nhất thiết phải là Harvard? Nhưng chỉ vài giờ nữa là cha sẽ về nhà. Ông sẽ đòi được xem bài kiểm tra toán. Mẹ sẽ lại thất vọng vì cậu trượt. Nhưng mẹ nên nhớ rằng đây là lần đầu tiên. Cha sẽ lại làm như thể cậu đã làm nhục cả gia đình.
Leo ngồi ở cạnh giường, kìm lại một cơn buồn nôn. Mắt cậu nhìn chăm chăm vào cuốn sách mỏng của trường Harvard. Sang năm, môn toán sẽ còn khó hơn nữa. Thật là tồi tệ. Leo sẽ phải học hình học và sẽ không vượt qua được. Và Leo sẽ không bao giờ qua được trung học.
Đột nhiên Leo bình tĩnh đến kỳ lạ. Cậu biết việc mình phải làm.

Phải chọn con đường thoát duy nhất cho mình thôi. Từ nay cậu sẽ không bao giờ phải lo lắng vì hỏng thi. Cậu sẽ không bao giờ phải nghe cha rầy la vì không vào được Harvard. Cậu sẽ không bao giờ phải chống chọi để khỏi vào học trường luật.
Leo đi vào buồng riêng, đầu óc lởn vởn những điều vụn vặt. Có sợi dây thừng cha cho cậu tháng trước để bắt cậu tập nhẩy dây như các võ sĩ quyền Anh. Cha cũng đã lắp một vài vòng bóng rổ trong phòng cậu vào mùa hè năm ngoái. Nó rất chắc chắn vì cha luôn luôn nói rằng mọi thứ phải được làm cẩn thận để dùng được lâu. Cậu sẽ thắt một chiếc thòng lọng, trèo lên ghế, đưa đầu qua đó và nhảy xuống.
Sau đó thì cậu sẽ không phải sợ ai, sợ cái gì nữa. Bất cứ ai, bất cứ cái gì.

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Mười Năm

Trong bếp, Katie nhấc chiếc vung nồi thịt quay, mùi thơm của gia vị bốc lên thật dễ chịu. Tuy vậy đầu óc nàng không để vào việc nấu ăn. Một lần nữa, nàng lo lắng về cuộc đối đầu giữa chồng và con trai nàng. Từ lúc ấy Leo đứng chờ trong sân trường, nàng đã biết là nó buồn. Nàng không vội hỏi nó về bài kiểm tra toán. Vào lúc nào đó, nó sẽ nói với nàng. Nhưng nàng biết rằng khi Harry bước vào nhà, thế nào anh cũng sẽ hỏi. Bản năng mách bảo nàng rằng Leo đã bị điểm xấu, hay tệ hơn là bị trượt. Cho đến bây giờ, nó chưa bao giờ thi trượt.
Điều gì đã ám ảnh Leo khiến nó phải viết thư cho Harvard để xin tập san của trường ? Hay nó đã có những thay đổi vào phút chót, cố gắng để được nhận vào đấy? Điều đó không thể xảy ra. Ngay cả Harry cũng nhận thấy như vậy. Không phải chỉ là điểm số. Dường như có sự thừa nhận chung rằng Harvard - cũng giống như một số trường Đại học khác - đều không có chỗ cho các sinh viên Do Thái.
Katie sắp xếp chỗ ngồi quanh bàn ăn. Mặt trời đang xuống, cái nắng cũng đã dịu đi, mặc dù không khí vẫn còn ngột ngạt. Sắp xếp xong xuôi, nàng nghe tiếng ôtô lăn ngoài sân. Harry đã về.
Đột nhiên sự yên lặng giống như trong nhà thờ của buổi chiều muộn bị phá vỡ bởi những tiếng kêu thét hãi hùng.
- Joanne ! - Sau phút giây lặng đi vì sợ hãi, Katie chạy ào ra.
Tiếng gào thét vọng lên dồn dập từ phòng Leo.
- Katie - Harry cũng lao đến.
- Joanne ! - Bị hối thúc bởi một nỗi sợ hãi thắt người, nàng lao vào phòng Leo.
- Ôi trời ơi !
Thậm chí trước khi quỳ xuống bên Leo, nàng biết nó đã chết. Sợi giây thừng quấn quanh cổ nó, chiếc vòng bóng rổ và giá đỡ gãy xuống do sức nặng của con trai nàng.
- Joanne, con ơi - Katie nhoài người kéo con gái vào vòng tay nàng, cố gắng không để cho nó nhìn xác anh trai úp sấp trên nền nhà.
- Con ơi, đừng nhìn anh nữa. Mẹ xin, con đừng nhìn anh nữa.
- Nó đã làm gì ? - Giọng Harry trở nên cuồng loạn - Katie, điều gì xảy ra ?

- Đó là lỗi của cha - Đột nhiên Joanne không kêu khóc nữa. Nó kết tội Harry - Cha đã khiến cho anh Leo phải hành động thế này ? Leo không thể nói cho cha là anh ấy bị trượt môn toán. Lỗi tại cha! Lỗi tại cha !
Joanne không nén được thổn thức, thân thể nhỏ bé của nó rung lên trong vòng tay mẹ.
- Lẽ ra tôi không nên đưa cho nó cuốn sách của trường Harvard. - Katie tự nguyền rủa mình. Thật là phi lý. Một cơn ác mộng. - Lẽ ra tôi phải vứt nó đi.
Léo chết rồi. Con trai nàng chết rồi. Nó sẽ không nói chuyện với nàng nữa. Nó sẽ không bao giờ mỉm cười với nàng nữa, cái nụ cười chứa đựng bao yêu thương của nó đối với nàng.
- Cuốn sách đã đến rồi à . - Harry choáng váng. Cố gắng đương đầu với sự thực phũ phàng.
- Anh đã yêu cầu gửi đến phải không ? - Katie trừng trừng nhìn Harry. - Và ngày hôm nay, cai kết cục cũng đã đến ? Harry, tại sao anh có thể làm như vậy đối với Leo ?
- Anh chỉ muốn giành những cái tốt nhất cho con, - giọng Harry nặng nề, mặt cắt không còn giọt máu.
- Cha đã giết anh ấy - Joanne hét lên. - Con căm thù cha ! Con căm thù cha!
- Con ơi, con về phòng nằm nghỉ đi. - Katie dìu Joanne về phòng riêng của nó.

Ý thức được rằng phải tự chủ, Katie bước đến máy điện thoại. Maura sẽ giúp nàng những việc cần phải làm.Theo luật lệ của người Do Thái, Leo phải được chôn cất càng sớm càng tốt. Trong khi đau đớn thầm thì với Maura, Katie nghe tiếng bước chân Harry rời khỏi phòng Leo, chầm chậm đi theo hành lang ra khỏi nhà.

Chỉ đến khi quay trở lại ngồi bên cạnh xác con trai, Katie mới nhìn thấy những dòng chữ Leo để lại. Choáng váng đến mức không thể kìm giữ được, nàng run rẩy cầm tờ giấy ở trên giường lên và oà khóc :

“Cha mẹ yêu quý, con không bao giờ có thể trở thành người như cha mẹ mong muốn. Con xin lỗi, con yêu cha mẹ. – Léo”.

Không phải nàng - Katie đau đớn nghĩ - Nàng không đòi hỏi gì ở

Léo. Chỉ có Harry thôi.
Katie ngồi xuống mặt sàn, tay nắm chặt tay Léo cho đến lúc Jeff Maura đến.
- Chị không phải đổ lỗi cho mình, Katie ! Chị không có lỗi trong vụ này. - Maura an ủi và kéo Katie ra khỏi phòng Léo trong khi Jeff gọi điện đi những nơi cần thiết. Harry ra ngoài, chưa thấy quay về.

Đối với Katie, hai mươi bốn giờ tiếp theo trôi qua trong sự hỗn loạn và đau đớn.

Suốt mấy đêm liền, Harry ngồi một mình ngoài cổng còn Maura ngồi với Katie uống trà. Không hiểu tại sao phụ nữ luôn luôn tìm hiểu sự an ủi bằng cách uống trà - Katie tự hỏi mình như vậy.

Cuối cùng, gia đình và bạn bè cũng tụ họp với nhau để tổ chức tang lễ và sau đó, chôn cất trong một mảnh đất vừa mua của một nghĩa trang gần đó vì Katie từ chối ước muốn của Harry được thấy Léo chôn cất ở cánh đồng sau nhà. Thậm chí trong khi đứng ở bên nấm mộ, giữ đứa con gái đang thổn thức trong tay, Katie đã nghĩ đến việc đương đầu với những ngày sắp tới. Nàng và Joanne không thể nào ở ngôi nhà này. Đó là điều quá sức chịu đựng đối với cả hai mẹ con. Nhưng nàng và Joanne còn có thể đi đâu ?

Giữa nàng và Harry đã dựng nên một bức tường, một bức tường do chính Joanne xây cất khi nó kết tội cha mình. Katie không cần kiểm tra lại cảm xúc của nàng nữa. Nàng chỉ có một ý nghĩ là Léo - đứa con vàng ngọc của nàng - đã chết. Nàng sẽ sống thế nào đây ? Song vì Joanne, nàng phải sống.

Tối đến, khi chỉ còn những người trong gia đình với nhau, Joanne lại nói với cha mình.
- Cha đã giết anh Léo, - Joanne nói với một vẻ trầm tĩnh còn làm phiền lòng Katie hơn cả lúc nó cuồng loạn. Đôi mắt Joanne trở nên quá già so với tuổi của nó - Cha đã làm anh ấy phải hành động như vậy. Tại sao cha không đi đi để cho mẹ và con được yên.
- Joanne, không được nói với cha như vậy - Harry quát mặc dù anh cảm thấy nhẹ nhõm khi Joanne không còn kéo dài sự im lặng

tàn nhẫn đối với mình - Léo là con của cha. Cha yêu nó cũng như yêu con - anh nói tiếp, yếu ớt.
- Con không cần tình yêu của cha, - Joanne tàn nhẫn - Đó là tình yêu ích kỷ hẹp hòi. Chính cha đã giết Léo - Giọng Joanne lại bắt đầu cuồng loạn.
- Katie, em nói với nó đi, - Harry van nài - Cho nó hiểu rằng anh không làm việc đó.
- Chúng ta sẽ nói chuyện sau, Katie nói. Nàng chăm chú nhìn Joanne. Đã bao nhiêu lần nàng câu xin Harry đừng đối xử với Léo như vậy. Nội dung bức thư ngắn ngủi của Léo đã khắc sâu vào đầu óc nàng. Họ đã mất đi đứa con trai yêu dấu.
- Em không đổ lỗi cho anh chứ, Katie ?
- Tối nay thế là đủ rồi, - Nàng mệt mỏi nói - Đây là một ngày kinh khủng nhất trong cuộc đời của chúng ta. Đau khổ nào có thể sánh với việc mất đứa con trai đầu lòng.
- Con không muốn trông thấy cha nữa, - Joanne nói với Harry - Cha hãy đi đi, để mẹ và con được yên.
Nó quay sang phía mẹ.
- Ly dị ông ấy đi mẹ ạ. Ông ấy là một kẻ sát nhân. Ông ấy đã giết Leo.
- Joan, con đi vẽ phòng và cố ngủ đi !
Katie biết rằng Joanne sẽ không bao giờ tha thứ cho Harry nữa. Nàng phải cẩn thận, nếu không nàng sẽ mất nốt cả đứa con gái.
- Mẹ sẽ bật quạt cho con.
- Con không cần quạt, - Joanne gào to, - con cần Leo. Con cần anh trai con cơ.
- Em cũng đổ lỗi cho anh phải không, Katie ?
- Không! - Katie chối.
- Đừng nói dối anh Katie. Anh hiểu em quá rõ mà. Chúng ta không thể cùng sống trong một nhà được nữa. Em và Joatme đều căm thù anh.
- Harry, đừng nói như thế !

Nỗi sợ hãi tràn ngập dâng trong nàng. Tuy nhiên, trong thâm tâm, nàng cảm thấy sự tình cũng đến phải như vậy. Giờ đây, nàng không thể nghĩ đến Harry hoặc đến bản thân mình. Nàng phải nghĩ đến Joanne. Dù sao đi nữa, Joanne cần phải sống.
- Em đã quyết định rồi phải không ? - Anh đọc được ý nghĩ qua đôi mắt nàng - Em và Joanne sẽ đi một đường còn anh sẽ đi đường khác. Anh sẽ đi khỏi nhà trong đêm nay.

Hơi thoáng chút lưỡng lự. Katie hiểu rằng anh muốn nàng giữ anh

lại. Nhưng nàng không thể nói được thành lời.
- Và sau đó tôi sẽ không bao giờ phải thấy mặt ông - Đôi mắt Joanne rực sáng - Đó là điều tôi mong muốn.
- Sáng mai, anh sẽ gặp luật sư của mình, - Harry nói với Katie. Anh dừng lại như có chờ nàng phản đối điều đó. Sau một lúc im lặng, anh nói tiếp - ông ấy sẽ lo thủ tục ly hôn. Anh sẽ ký mọi giấy tờ cần thiết trước khi rời thành phố. Anh sẽ lấy một ngàn đô la trong tài khoản ở nhà băng. Tất cả những thứ khác là của em. Em sẽ điều hành công việc mà không cần có anh.
- Em sẽ cô gắng - Katie choáng váng. Tuy vậy nàng hiểu rằng đó là con đường duy nhất để cứu Joanne. Nàng hiểu mình phải lựa chọn giữa chồng và con gái.

Harry chầm chậm từ phòng khách bước vào phòng ngủ mà Katie và anh đã cùng chung sống trong mười sáu năm trời. Katie ngồi phịch xuống ghế, sức mạnh của nàng đã tiêu tan hết. Joanne đứng bên cạnh nàng, mắt nhìn dán vào cửa, như chờ đợi được thấy cha mình ra khỏi nhà.
Katie nghe tiếng bước chân của Harry ngoài hành lang. Anh xuất hiện ở cửa, mang theo một va li to.
- Anh sẽ dàn xếp với luật sư vào sáng mai. - Harry bảo Katie, mặt anh tái nhợt, chán chường - Anh sẽ để lại ôtô ở sân bay vào tối mai và sẽ đáp máy bay về New York. Sáng hôm sau em đến đó mà mang xe về.
Katie nhìn theo khi anh bước đi. Nàng như đứt từng khúc ruột khi nghe tiếng cánh cửa mở ra rồi đóng sập lại. Nàng đau đớn nhắm nghiền mắt khi nghe tiếng ôtô khởi động và chạy ra đường. Nàng sẽ sống sao đây khi không có Harry ở bên ?

Nhưng vì Joanne nàng phải sống. Dù sao nàng cũng phải bù đắp cho Joanne sau những nỗi đau đớn của ba mươi giờ đồng hồ vừa qua và nỗi mất mát trong suốt cuộc đời nó.

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Mười Sáu

Katie cựa quậy một cách bực bội dưới tấm chăn, miễn cưỡng thức dậy. Nàng ngủ được một giấc, chỉ vì đã kiệt sức trong những ngày qua. Nàng vừa trải qua một ác mộng. Cơn ác mộng đã đi qua nhưng nỗi sợ hãi vẫn còn đọng lại.

Nàng vẫn nằm, ý thức được sự cô độc trông chiếc giường mà nàng chia sẻ cùng Harry bao năm qua. Nhưng Harry đã bay về New York. Tối qua, Jeff và Maura đã phóng xe đến sân bay để mang ôtô về cho nàng. Harry đã đi rồi. Leo - đứa con trai vàng ngọc của nàng đã chết rồi. Còn Joanne đang đau đớn khôn nguôi.

Tối qua nàng lại bỏ một viên thuốc ngủ vào trong cốc sữa và ép Joanne uống. Bác sĩ khẳng định trong vòng một vài tuần Joanne sẽ thoát dần ra khỏi sự trầm cảm đáng sợ xuất hiện sau những cơn giận cuồng loạn của nó.
- Katie, nó vẫn còn trẻ con, - Ông nói với vẻ thương xót - nó đã trải qua một hoàn cảnh khủng khiếp. Nó đã đối mặt với những điều mà trẻ con không nên đối mặt. Nhưng trẻ con thì cũng dễ bình phục.
Phải mất một thời gian dài Joanne mới thoát ra khỏi cái thế giới khép kín mà nó đã tạo nên quanh mình, Katie nghĩ như vậy. Và mọi hành động, ý nghĩ của nàng đều phải nhằm để giúp đỡ nó. Nàng không được nghĩ tới Harry vào lúc này. Chỉ được nghĩ đến Joanne.

Họ không thể ở ngôi nhà này. Nó sẽ là một phòng tra tấn bởi những kỷ niệm. Cần phải hành động.

Nàng đi vào phòng chứa đồ lôi ra hai cái túi được giữ lại sau chuyến đi châu âu gần mười năm trước. Vẫn mặc quần áo ngủ, nàng bắt đầu đóng gói.

Gần cuối buổi sáng, nàng báo cho Joanne là họ sẽ vào thành phố. Họ sẽ ở lại vài ngày trong một khách sạn. Joanne không hề có phản ứng, cứ thể Joanne không nghe thấy nàng nói gì.
- Chúng ta sẽ ở lại đây, cho đến khi chúng ta tìm được một ngôi nhà xinh xắn - Katie nói thêm và càng phiền lòng vì Joanne vẫn thờ ơ như cũ.

Họ thuê khách sạn từng ngày một, Katie tự nhủ. Nàng không thể thúc giục Joanne. Khi họ đã ngồi trong ôtô, nàng phóng xe đi mà không hề ngoảnh lại nhìn ngôi nhà. Nàng không dám nhìn lại.

Joanne nhìn ra bên ngoài qua cửa kính ôtô. Nó lặng im trong suốt chặng đường vào thành phố. Tuy nhiên nó sẽ chẳng nhìn thấy gì - Katie đoán vậy. Trên đường đi, Katie buộc phải nói vài lời cho có chuyện. Sự im lặng của Joanne còn đáng sợ hơn sự cuồng nộ của nó. Khi họ đã ở trong buồng khách sạn, Katie lệnh cho Joanne mở túi đó của nó ra.

Mẹ sẽ quay về ngay. Mẹ phải nói với người chủ khách sạn là chúng ta sẽ ở đây bao lâu - Katie bịa đặt.
Trong phòng điện thoại công cộng ngoài hành lang, Katie gọi điện đến trường Joanne để xin phép cho Joanne không đến lớp trong ba ngày cuối cùng.
Bà hiệu trưởng tỏ ra cảm thông sâu sắc. Bà đã đọc báo về cái chết của Leo.
Bà nói : "Joanne là một học sinh giỏi, em đã vượt qua tất cả các môn thi. Em không cần phải đến trường những ngày đó”.

Buổi chiều, bất đắc dĩ Katie phải để Joanne ở khách sạn một mình để đến gặp luật sư, người sẽ giải quyết vụ ly dị của nàng. Nàng đã có cuộc trao đổi ngắn qua điện thoại với ông từ ngày hôm qua. Ông ta báo tin rằng Harry đã chuẩn bị hết mọi giấy tờ cần thiết. Bây giờ chỉ còn những giấy tờ mà nàng phải ký. Nhưng làm sao một vài mẫu giấy có thể kết thúc được nhưng gì mà nàng và Harry đã chia sẻ cùng nhau ?

Sau đó Katie gọi điện cho Maura. Họ sắp xếp đi cùng ăn bửa tối. Cả hai người phụ nữ đều nhận thấy phải nhanh chóng giữ cho

việc kinh doanh tiến triển, không được ngưng trệ.
- Tôi xin lỗi vì phải kéo chị và Jeff vào thành phố. Nhưng tôi không thể đưa Joanne về nhà, thậm chí là về nhà chị, Maura ạ. Có quá nhiều kỹ niệm ở đấy.
- Không hề gì đâu, Katie, tôi và Jeff sẽ đến ngay.
- Chúa phù hộ cho anh chị.
Katie thầm biết ơn hai người bạn. Những ngày qua, nếu không có sự giúp đỡ của họ, làm sao nàng có thể xoay sở được.
Katie cố gắng trì hoãn việc báo cho Joanne biết họ sẽ ăn tối cùng Maura và Jeff. Khi được báo tin, Joanne nói:
- Mẹ đi đi, con không đói.
Joanne dán mắt vào khung cửa sổ, nhìn xuống đường. Nó là đứa trẻ đáng thương, trơ trọi một mình, Katie đau đớn thầm nghĩ.
- Con yêu, con phải đi cùng với mẹ - Katie nài nỉ.
- Tại sao ? - Joanne quát lên, không quay mặt khỏi cửa sổ - Con đã nói với mẹ là con không đói.
- Nhưng hai bác Maura và Jeff sẽ thất vọng nếu con không có mặt. Hai bác đã đi cả một quãng đường dài để đến với chúng ta. Không có Willa và George đâu - Katie nói thêm - Chỉ có con, mẹ bác Maura và bác Jeff. Chúng ta sẽ không ở đây lâu. Mẹ phải hỏi hai bác vài điều về việc tìm một ngôi nhà trong thành phố. Buồng khách sạn giống như một cái lồng. Mẹ sẽ tìm một ngôi nhà có mảnh vườn - Katie nói vậy vì Joanne rất thích hoa.
- Thế thì được, con sẽ đi.
- Con nên mặc chiếc váy màu hồng và chải đầu đi. Chúng ta sẽ đợi hai bác ở hành lang.
Trong vài ngày tới, nàng phải lo kiếm một trường khác cho Joanne. Đối với nó, đến học ở trường trung học của Leo là một điều không thể chấp nhận được. Đột nhiên Katie cảm thấy sợ hãi. Nàng sắp sửa phải tiêu pha bao nhiêu thứ. Một ngôi nhà ở Dallas cộng với một trường tư ? Dù thế nào nàng cũng sẽ cố gắng.
Vì con gái, nàng dám làm mọi việc.
Katie tránh đưa mọi người đến ăn khách sạn Adolphus, ở đó đầy rẫy những bóng ma - kỷ niệm của những bữa ăn đặc biệt cùng với Harry trong bao năm qua. Thay vào đó nàng chọn một nhà hàng mới mở trong thành phố. Nàng cầu mong điều đó sẽ làm khuây khoả nỗi đau buồn của Joanne.
Khi họ đã ăn xong bữa chính và gọi đồ tráng miệng thì Maura rủ Katie đến “phòng phụ nữ" một lúc. Katie hiểu rằng Maura đang nóng lòng muốn nói chuyện riêng.
- Jeff, anh kể cho Joanne nghe về ổ chó con mới đẻ đi, - Maura bảo chồng, - chúng rất đáng yêu nhé.
- Chúng tôi không thể giữ Willa ở ngoài nhà kho - Jeff phàn nàn -

Nó gần như sống ở đấy với lũ chó con.
Katie rất mừng là "phòng phụ nữ" không có ai ngoài họ.
- Anh ấy sẽ không đi nếu tôi giữ lại - Katie buộc phải nói thật - Maura ạ, thực ra anh ấy cũng không muốn đi, giọng nàng đứt quãng, dù nàng đã cố kìm chế.
- Vậy thì tại sao ? - Maura khoát tay, và không hiểu.
- Anh ấy phải đi, vì lợi ích của Joanne. Tôi đã phải lựa chọn giữa chồng và con tôi. Joanne khó mà tha thứ cho Harry. NÓ KHÔNG THỂ sống cùng một nhà với anh ấy. Vì nó mà tôi phải để Harry bước ra khỏi đời mình.
- Chúng tôi yêu quý chị, Katie - Nước mắt Maura giàn dụa - Chúng tôi yêu quý Joanne. Chúng tôi sẽ luôn luôn ở bên chị và cháu. Nhưng dường như mọi sự chia cách giữa chị và Harry là một sai lầm lớn. Tôi biết anh chị đã cùng nhau chia ngọt xẻ bùi trong những năm qua. Và anh chị đã có một tình yêu thật đẹp.
- Tôi luôn luôn yêu Harry - Katie thừa nhận – Nhưng Joanne phải được ưu tiên hơn. Tôi phải làm những gì có lợi cho nó.
Katie và Joanne bắt đầu tìm kiếm nhà trong thành phố. Vào cuối ngày thứ hai, Katie tìm được một ngôi nhà xinh xắn cho thuê với giá phải chăng. Ngôi nhà đầy ánh nắng, có một mảnh vườn nhỏ đáng yêu và ở gần một trường tư mà Katie định sẽ cho Joanne theo học. Nàng thuê nhà ngay lập tức và sau đó cố lôi kéo Joanne vào việc chọn đồ đạc. Không có một thứ gì của ngôi nhà ở trang trại được mang tới đây. Không có một thứ gì có thể làm cho Joanne nhớ lại quá khứ.
Katie cố lôi kéo cả Willa tham gia vào việc mua sắm đồ đạc hy vọng rằng sự có mặt của Willa sẽ giúp Joanne thoát khỏi nỗi đau buồn đang nhấn chìm nó. Willa đã thận trọng để không nhắc tới Leo trong những câu chuyện của họ. Ngày sinh nhật lần thứ mười hai của Joanne đến và qua đi bình yên.

Katie đề nghị với Maura để cho Willa ở bên Joanne nhiều ngày trong kỳ nghỉ học. Nàng rất sợ mùa hè nóng bức ở Dallas. Nàng trông cậy Willa vỗ về Joanne để nàng có thể rảnh rang điều hành công việc.

Katie thừa nhận rằng cuộc sống này thật kinh khủng, hoang vắng khi thiếu chồng và con trai. Nhưng nàng tự bắt mình phải chấp nhận thực tế. Nàng không được phép để cho mình đầu hàng, mặc dù nàng biết không một phút giây nào nàng không khóc thầm vì Leo, và vì cả Harry.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Mười Bảy

Harry rời căn phòng với những đồ đạc rẻ tiền mà anh thuê ở phố 57 Wset gần Ninth Avenue chạy xuống ba tầng cầu thang để ra đường. Mỗi buổi sáng, anh thường tới tiệm ăn đầu phố. Tại đó anh ngồi uống cà phê, ăn trứng và tính toán đương đầu với những ngày sắp tới.

Trong năm tuần qua, mỗi ngày vừa bắt đầu dường như lại đã tan biến vào ngày vừa qua. Anh cảm thấy sức khoẻ giảm sút vì chứng mất ngủ thường xuyên. Đêm này qua đêm khác, anh tỉnh dậy, toát mồ hôi lạnh, như vẫn đang nghe thấy những lời kết tội của Joanne, và vẫn nhìn thấy trong đôi mắt cùng một lời kết tội như vậy. Anh như còn nhìn thấy xác Leo nằm trên sàn nhà, cổ nghẹo đi, chiếc vòng bóng rổ nằm ngay bên cạnh.

Anh hay rời nhà vào lúc hai, ba giờ sáng, đến những quán ăn mở suốt đêm, uống cà phê và nói chuyện chính trị với những người lang thang ban đêm khác.

Trời ? New York đã thay đổi biết bao nhiêu trong mười sáu năm qua. Anh nhận thấy điều này khi đi dọc phố 57 vào sáng nay. Ngay từ tối thứ hai khi đến thanh phố, anh đã đi xe điện ngầm đến khu Lower East Side nhưng anh không thể tự tìm đến được ngôi nhà mà anh đã cùng chung sống và những người anh em họ. Sau vụ anh vỡ nợ chứng khoán, họ đã mất liên lạc với nhau.

Vào giờ này, luôn luôn có nhiều bàn trống, những nhóm người, chủ yếu là đàn ông, ngồi rải rác đó đây. Hoạ hoằn lắm mới có một khách hàng đơn độc như anh. Anh đến bên quầy gọi món trứng và trao đổi vài lời xã giao với người đàn ông bán hàng trong khi chờ mang thức ăn đến. Anh đặt đĩa trứng vào khay rồi gọi cà phê. Đằng sau anh, hai người đàn ông đứng tuổi đang tranh luận về việc phát xít Đức đã tràn vào Tiệp Khắc.

Trong khi ngồi ăn, Harry nghĩ đến việc gia nhập quân đội. Nếu đất nước này tham gia chiến tranh thì quân đội cũng không chê lứa tuổi anh. Ở tuổi ba mươi tư anh vẫn còn khoẻ chán. Anh không dám tự tử nhưng anh còn chờ đợi gì Katie khi mà đã mất hết mọi thứ trong đời.

Joanne và Katie đổ lỗi cho anh về cai chết của Leo. Họ căm thù anh. Nhưng tất cả mọi việc anh làm là để mang lại cho Leo những điều tốt lành. Anh muốn con cái anh có mọi thứ tốt nhất.

Anh rời đi, nhưng không để Katie phải nghèo túng. Nàng có thể điều hành công việc mà không cần có anh. Nàng và Joanne cũng sẽ ổn thôi. Song anh sẽ làm gì với phần đời còn lại. Anh ăn trứng, không thấy ngon miệng chút nào, cà phê trở nên nhạt nhẽo. Rời khỏi đây, anh sẽ đi đâu?
Một người phụ nữ dắt đứa trẻ nhỏ vào tiệm ăn, liếc nhìn quanh như tìm ai đó. Anh nhìn thấy mắt cô ta chợt sáng lên và ngay lúc đó đứa trẻ vụt chạy lên trước.
- Cha ! Cha !
Harry co rúm lại khi nhìn người cha kia nhấc đứa bé lên cao. Đã bao nhiêu lần anh làm như vậy đối với Joanne ? Có rất ít khả năng Joanne và Katie lại chấp nhận cho anh về sống với họ. Nhưng đột nhiên sự đau đớn tê tái dường như biến mất nhường chỗ cho cái gì đó mới xuất hiện trong con người anh. Một niềm hy vọng vừa nhen nhóm lên trong anh rằng, bằng cách nào đó anh có thể chung sống với vợ con mặc dầu vẫn xa cách nhau.
Rồi có khi nào Katie và Joanne lại đón anh về sống với họ ? Mảnh giấy ly hôn anh ký nào có ý nghĩa gì. Đối với anh, Katie vẫn luôn luôn là người yêu, người vợ. Katie và anh đã cùng nhau chia xẻ quá nhiều. Không có nàng, cuộc sống trở nên vô nghĩa quá chừng. Một ngày nào đó liệu nàng có thể hiểu rằng anh chỉ muốn giúp Leo, muốn mang lại cho con trai anh những cơ hội mà chính anh đã phải từ chối. Niềm hy vọng đang dần dần thay thế cho sự chán chường. Liệu anh có thể dành lại một chỗ trong cuộc đời Katie và Joanne không ?
Anh có thể làm gì để chứng tỏ là anh xứng đáng với họ. Katie luôn luôn lo lắng về sự yên ổn. Đồng tiền sự mang lại sự yên ổn cho nàng.
Mắt anh bắt gặp mấy trang báo của tờ Times nằm trên ghế bên cạnh. Trang báo không nguyên vẹn, chỉ còn lại phần tin kinh

doanh. Anh cầm lên, đọc lướt qua, và bất chợt thấy mẩu tin nhỏ ở cuối trang. Tim anh chợt đáp mạnh. Pierre Simon hiện đang ở New York.
Đã mười một năm trôi qua kể từ khi họ gặp nhau trên con tàu Olympic. Liệu Simon còn nhớ Harry Newhouse. Liệu anh có thể dựa vào Simon để gây dựng lại sự nghiệp.
Anh nhớ lại rất nhiều nhà buôn ngũ cốc đã phá sản vì cuộc khủng hoảng thị trường chứng khoán, nhưng anh đánh cuộc rằng, Plerre, với trí tuệ sắc sảo và những mối liên hệ với tầng lớp trên, vẫn tồn tại. Và rõ ràng là ông đã tồn tại. Harry sải bước tới buồng điện thoại công cộng cạnh tiệm ăn. Trong cuốn danh bạ, anh tìm được số điện thoại văn phòng của Pierre Simon ở New York và gọi tới.
- Rất tiếc, ngài Simon đang bận họp, - một giọng phụ nữ giải thích
- Liệu ông ấy có thể gọi lại cho ông được không ?
- Tôi hầu như đi vắng cả ngày. Liệu bà có thể nói cho ông ấy biết rằng Harry Newhouse đã gọi điện đến. Tôi sẽ gọi điện lại cho ông ấy trong ngày hôm nay.
Hy vọng sẽ gặp lại Pierre vào buổi chiều, Harry trở về phòng khách sạn lấy một trong số những bộ com lê may rất khéo của mình ra khỏi chiếc tủ dùng tạm. Anh kiểm tra cẩn thận vì không muốn xuất hiện trong cuộc gặp mặt với Pierre Simon bằng diện mạo của một kẻ không một xu dính túi.
Trong hàng giờ đồng hồ, anh như giao động giữa niềm lạc quan và vẻ khinh thường đối với sự cố gắng này. Simon đã ngạc nhiên trước trí nhớ và tài định giá các chứng khoán của anh. Nhưng lúc đó anh là chàng trai kỳ diệu hai mươi ba tuổi. Liệu Simon có còn nhớ anh ?
Cuối cùng thì anh cũng gặp được Simon qua điện thoại. Ông nhớ Harry Newhouse.
- Anh có thể đến đây sau khoảng bốn mươi phút nữa không ? - Simon hỏi sau cuộc trao đổi ngắn.
- Xin sẵn sàng, - Harry nói - Hẹn gặp lại õng sau bốn mươi phút nữa.
Mặc dầu đáp tàu điện ngầm sẽ nhanh hơn nhưng Harry đi Taxi để tự ve vuốt lòng tự ái. Khi Taxi đến khu Wall Street, các hồi ức ập theo đến. Anh và Katie cùng các con đã ở lại New York ba ngày trước khi sang châu âu trong chuyến đi đầu tiên. Anh đã đưa Katie đến đây để thăm thị trường chứng khoán New York. Cũng như anh, nàng bị cuốn hút ghê gớm khi họ trong phòng dành cho khách viếng thăm nhìn xuống những hoạt động ở tầng bên dưới.
Khi ra khỏi Taxi, Harry liếc nhìn đồng hồ. Anh đến sớm vài phút. Dạo quanh khu nhà, anh tự nhủ chớ để Pierre Simon thấy anh hồi hộp bởi cuộc gặp này. Phải thật bình thản, thậm chí hơi lạnh lùng.

Đó là kiểu cách của Pierre.
Lúc hơn bốn giờ chiều, Harry vẫn ngồi trong văn phòng của Pierre Simon ở Wall Street. Hai người đàn ông dò xét đánh giá nhau với vẻ hài lòng. Thời gian đã làm cho Pierre thay đổi. Khi Pierre hỏi thăm, Harry đã kể hết ông nghe tình hình của mình, giọng anh gượng gạo, yếu ớt nhưng thành thật.
- Tôi rất buồn trước cái chết của con trai anh, - Pierre nhẹ nhàng nói, - vả cả về cuộc hôn nhân của anh nữa. Nhưng anh còn trẻ, Harry ạ. Đầu óc vẫn còn minh mẫn. Tôi tin anh sẽ giành lại được những gì đã có.
- Tôi thấy ngài đã vượt qua cuộc khủng hoảng không mấy khó khăn, Harry kính nể nói.
Pierre cười, gật gật đầu :
- Chúng tôi phải bán một triệu giạ lúa mì đã mua với giá trước cuộc khủng hoảng. Chúng tôi bị thua thiệt ở từng giạ lúa bán ra. Nhưng rồi lúa mì ở Mỹ khan hiếm và chúng tôi đã khắc phục được.
Đôi mắt Pierre chợt buồn bã.
- Cha tôi mất năm 1933. Tôi đã mong mỏi ông sống đến khi nhìn thấy công ty vượt qua được khó khăn. Nó là công ty Simon và Simon ngay cả khi cha tôi đã mất.
Ông dừng lại, đôi mắt nheo nheo nhìn Harry như thăm dò.
- Anh có muốn làm việc cho tôi không . Tại văn phòng ở Paris.
- Tôi rất muốn. - Harry đáp, cố kìm niềm phấn khích. - Nhưng tiếng Pháp của tôi rất kém.
Pierre chạc lưỡi.
- Tôi không thuê anh làm phiên địch. Tôi nhớ là anh có một trí nhớ kỳ diệu và một đầu óc phân tích sắc sảo. Trong buôn bán ngũ cốc, điều đó rất có ích. Năm ngày nữa tôi sẽ đi Cherbourg. Anh có sẵn sàng đi với tôi không.
- Sẵn sàng.
Năm ngày sau, Harry xúc động bước lên tàu Ile - de - France cùng Pierre. Anh nhớ lại chuyến trở về từ Cherbourg cùng Katie và các con vào tháng Mười năm 1929, khi họ nghe tin về cuộc khủng hoảng ngay từ trên tàu. Nhưng đó là mười năm trước - anh tự trách mình. Hãy tập trung vào ngày hôm nay.
*****
Với một thời gian chóng vánh đến kinh ngạc, Harry thấy mình lại sống một cuộc sống đế vương. Tại Paris anh được xếp ở một căn nhà nhỏ nhưng rất nhiều thuận tiện. Không xa French Bourse - một cơ sở tương đương như New York Stock Exchange - và cũng gần nhà Pierre. Ông bảo anh đến may quần áo vả đóng giày ở hiệu may và tiệm giầy riêng của ông. Tất cả đều do công ty trả

tiền.
Ý thức được sự cần thiết trong giao tiếp với giới kinh doanh, Harry giành một thời gian rỗi để tập trung vao học cho thuần thục tiếng Pháp. Anh cùng Pierre tiếp đãi khách hàng tại các nhà hàng Maxim hay Ambassadeur, đưa họ đi nghe các ca sĩ da đen hát ở Bricktop hoặc thưởng thức các tiết mục hề của Kiki ở Boeuf Sur le Toit. Nhưng mỗi ngày Pierre và Harry đều bỏ ra hàng giờ để nghiên cứu các số liệu mà Bourse soạn.
Cuối tháng Tám, Harry biết anh sắp phái đi Rumani để hoàn tất một thương vụ lúa mì. Thư ký của Pierre đang sắp xếp để anh đến Bucaret bằng đường tốc hành.
- Anh sẽ không gặp khó khăn về ngôn ngữ, - Pierre đãm bảo với Harry. - Những người mà anh phải giao dịch đều nói thạo tiếng Anh hoặc tiếng Pháp, hoặc cả hai thứ tiếng. Hãy mua tất cả những gì có thể mua với giá càng rẻ càng tốt.
Ông ngập ngừng một lát rồi nói tiếp.
- Người Do Thái ở Rumani gặp một số vấn đề rắc rối. Bọn "Cận vệ thép" đang ngóc đầu dậy dưới bóng quân Quốc xã. Nhưng anh là người Mỹ, anh sẽ không gặp khó khăn gì.
Harry nhận thấy Pierre đặc biệt quan tâm đến những vấn đề ở nước Đức Quốc xã. Với sự thận trọng vốn có, Harry tự quen với mọi khía cạnh của công việc. Khi đến Bucaret anh nghỉ ở khách sạn có đặt buồng trước. Anh thực hiện các cuộc tiếp xúc, mua bán một cách khôn khéo, chắc chắn sẽ làm hài lòng Pierre. Anh phát hiện ra rằng mọi hiệp định thương mại vừa ký với Đức hồi tháng Ba đã đặt tất cả các sản phẩm của Rumani dưới sự kiểm soát của Đức.
Pierre không nói gì về việc đó. Nhưng chắc chắn là ông biết. Sau đó thì anh hiểu ra. Pierre muốn anh giải quyết những việc này như thể không có sự phức tạp, bắt tay vào việc mà không có dự kiến trước trong đầu. Ông tin anh nghĩ nhanh, tìm được giải pháp nhanh và quyết định nhanh.
- Tất nhiên chúng tôi lo việc chuyên chở cũng như ông lo việc thu mua ngũ cốc - Người phát ngôn của bộ ba người Rumani đảm bảo với Harry - Nhưng ông hiểu cho rằng trước hết chúng tôi phải xoá hợp đồng với chính phủ Đức.
- Nhưng tôi biết nước Đức không cần lúa mì - Harry nói. Mới đây anh mới biết rằng bọn Quốc xã đang lo lắng về nhu cầu nhập khẩu lúa mì đã tuyên bố rằng người Đức chỉ được ăn lúa mạch đen - Harry nói tiếp - Bộ máy tuyên truyền Quốc xã đổ tội cho bánh mỳ làm yếu ý chí chiến đấu của quân đội Đức trong thế chiến thứ nhất. Lúa mạch đen sẽ là "quốc thực".
Nét mặt người Rumani rạng dần ra. Dàn xếp xong một cuộc mua

bán khó khăn, Harry hiểu chính họ cũng muốn cho công việc trôi chảy.
- Những điều ông nói là đúng - Một người thừa nhận - Nước Đức sẽ không buồn quan tâm đến việc chúng ta chuyên chở lúa mì.
- Nhưng trước tiên chúng tôi cần phải kiểm tra, - một trong hai người kia nói sau khi đưa mắt trao đổi với đồng nghiệp, - chính phủ Đức...
- Tất nhiên, lúa mỳ sẽ được chuyển tới cảng vào ban đêm - Harry cắt ngang - Ai biết nào ? Tôi có một con tàu đang chờ nhổ neo.
Người thứ ba mỉm cười đầy ý nghĩa.
- Với một chi phí xứng đáng chúng tôi sẽ có thể giải quyết vấn đề này. Không rẻ đâu.
Họ nhanh chóng ngã giá và cả ba người Rumani vui vẻ đứng lên :
- Mọi việc sẽ tiến hành như kế hoạch đã định. Lúa mì sẽ cập bến đúng ngày.
Pierre hài lòng với cách giải quyết công việc của Harry ở Bacaret.
- Sáng mai tôi sẽ về lâu đài nghỉ cuối tuần - Ông vui vẻ nói. Harry biết ông chủ của anh có một bà vợ và hai cô con gái, một trên một dưới hai mươi tuổi, sống trong một cơ ngơi lớn ở ngoại ô Paris. Pierre nói rằng Yvette Simon chỉ là vợ trên danh nghĩa.
- Anh cũng nghỉ ngày thứ sáu và hãy đi cùng tôi. - Pierre ra lệnh.
Cho đến hôm nay, Harry vẫn nghỉ cuối tuần trong căn hộ của mình, với những con số giá cả hoặc cuốn từ điển Pháp - Anh. Nghĩa là anh chẳng có ngày nghỉ nào trong tuần. Để nỗi cô đơn khỏi gặm nhấm.
- Nghe hay đấy. - Harry cười. Anh hiểu được mời đến ngôi nhà ngoại ô của Pierre là tín hiệu của sự chấp nhận hoàn toàn.
Sáng sớm ngày thứ sáu, Harry ngồi cùng ghế sau với Pierre trong chiếc Rôll - Royce có tài xế lái. Anh không ngạc nhiên khi Pierre bắt đầu một cuộc thảo luận về công việc - buôn bán ngay khi xe lăn bánh.
- Chúng ta se về nhà sớm. - Rồi ông chợt cắt ngang cuộc thảo luận. - Ông tôi, chủ một nhà băng đã mua biệt thự này khi ông mới chỉ là một chàng trai trẻ. Nó đã từng là lâu đài của hoàng gia Pháp. - Ông nói với vẻ tự hào.
Xe chạy dọc theo con đường có những hàng cây, cả hai bỗng đều im lặng. Người tài xế giảm tốc độ để rẽ vào một đường riêng có những cây du cao vút.
Cuối con đường là một lâu đài kiến trúc theo kiểu Baroc. Lâu đài thật nguy nga - Harry thầm nghĩ.
Xe vừa dừng lại, một người đầy tớ chạy đến mở cửa xe, cúi chào và mang vali vào. Không khí thơm ngát, trong lành. Một thế giới khác hẳn.

Một cô hầu gái mở cửa sẵn khi họ bước tới. Pierre gọi mang bữa ăn sáng lên thư viện cho họ và dẫn Harry vào một đại sảnh có treo những bức chân dung, chắc chắn là những nhân vật tổ tiên, dòng họ của chủ nhân.
Anh sẽ gặp Yvette và các cô gái vào giờ ăn trưa - Plerre nói, và Harry hiểu rằng ông và gia đình sống tách biệt nhau.
Bên bữa ăn sáng, được dọn trên hai bàn cá nhân trong thư viện, hai người thảo luận về hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau được ký với nhau giữa Nga và Đức. Những tin tức về việc đó đã lan truyền trước đây một tuần.
- Toàn thế giới đều biết Nga và Đức là kẻ thù không đội trời chung - Pierre lắc đầu với vẻ nghỉ ngờ - Thế mà đột nhiên họ lại ký hiệp ước với nhau ?
- Hiệp ước đám bảo cho Hitler không phải cùng lúc tác chiến trên hai mặt trận - Harry nhận định.
- Ngài Simon ! - Một người hầu đứng ở cửa ra vào, mặt nhợt nhạt, lo lắng.
- Sao, Jean ? - Pierre hỏi giật giọng.
- Có thể ngài muốn nghe radio. Tin tức nói rằng Đức đang tiến quân vào Ba Lan.
- Bật lên ! - Pierre quay phắt sang Harry - Nó xảy ra rồi, Harry. Điều mà chúng ta hằng lo sợ lâu nay.
Trong khỉ Jean dọn dẹp gần bên, Harry và Pierre lắng nghe người phát thanh viên tường thuật quân Đức đã tràn qua biên giới Ba Lan vào lúc bình minh như thế nào. Pháp và Anh đã tuyên bố đòi Hitler rút quân ngay và cảnh báo rằng, nếu cưỡng lại, chiến tranh sẽ nổ ra.
- Đó là chuyện không tránh khỏi. - Pierre nói. - Chiến tranh sẽ nổ ra ở khắp châu âu. Tôi đã quá già để đăng lính. Còn anh lại là người Mỹ. Và chúng ta sắp sửa mất đi bao chàng trai trẻ.
Nét mặt ông trỡ nên buồn bã. ông nói tiếp :
- Tôi đã trải qua ba năm lính bộ binh trong chiến tranh thế giới. Tôi mừng vì mình đã quá tuổi phải đi lính.
Rõ ràng đây không phải là một kỳ nghỉ cuối tuần thanh bình như Pierre đã hứa. Hai người dành nhiều thời gian của ngày để nghe tin tức. Vào tối thứ sáu và ngày thứ bảy, họ ngồi ăn cùng vợ con Pierre. Ba người phụ nữ bị quấy rầy bởi những câu chuyện chiến tranh.
- Tôi không muốn nghe một lời nào nữa. - Yvette giận giữ nói khi Pierre kể lại rằng máy bay Đức ném bom xuống thủ đô Ba Lan.
Bà vợ Pierre và các cô con gái khó chiu với ông. Harry nghĩ và đau đớn nhớ lại tình thương yêu mà anh đã chia sẻ cùng Katie và các con. Một tình yêu đã dẫn Leo đến cái chết. Harry tự dằn vặt

mình.
Vào ngày chủ nhật, cả Pháp và Anh tuyên bố chiến tranh với Đức. Trong bữa ăn dọn sớm hơn thường ngày để Pierre và Harry quay trở về Paris ngay tối hôm đó, Yvette đã cáu kỉnh trước sự miêu tả Hitler một cách khinh bỉ của chồng.
- Pierre, ông nhiều thành kiến quá đấy và tôi cho rằng điều đó cũng tự nhiên thôi, vì ông là người Do Thái - Bà quay sang Harry - Tôi là tín đồ Thiên Chúa giáo. Các con tôi cũng theo tín ngưỡng của tôi.
- Điều đó cũng sẽ chẳng bảo đảm an toàn cho bà, nếu quân Đức tiến quân vào nước Pháp - Pierre tàn nhẫn nói.
- Quân đội Pháp sẽ không cho điều đó xảy ra - Cô con gái út của Pierre phản đối - Nước Pháp không phải là Ba Lan.
Một giờ sau đó, Harry và Pierre đã ngồi trên xe về Paris. Hai người im lặng trong dặm đường đầu tiên. Rồi Harry chợt thốt lên:
- Chúng ta sẽ không phải lo lắng gì về việc chuyên chở lúa mì từ Rumani. Anh cố gắng làm cho không khí dễ chịu. - Hiện tại, bọn quốc xã đang bận bịu với toàn thế giới.
Nhưng Pierre như vẫn không dứt được ra khỏi nỗi buồn.
- Mọi thanh niên Pháp dưới ba mươi lăm tuổi sẽ đăng lính hết. Nhiên liệu khan hiếm. Và điều tồi tệ hơn cả là chúng ta đã không chuẩn bị cho chiến tranh. Paris sẽ sụp đổ nếu quân Đức tấn công.
- Ông đang suy tính đưa gia đình đi khỏi đây phải không - Harry hỏi. Viễn cảnh Paris bị xâm chiếm như không thể xảy ra.
- Họ sẽ không tản cư đâu. Những điều tôi nói, chẳng có ý nghĩa gì với Yvette cả. Bà ấy và tôi đã không nằm chung giường từ mười năm nay. Đó là lý do tại sao đã có hàng loạt những người phụ nữ khác trong cuộc đời tôi.
Harry nghĩ tới cô thư ký người Anh xinh đẹp đi cùng Pierre mười một năm trước. Ông ta nói tiếp.
- Bà ấy lấy tôi chỉ vì tiền. Tôi chi phí mọi thứ tất cả các đồ đạc đắt tiền từ thời Louis XV và XVI mà bà ấy thích, bộ sưu tập các hộp đựng thuốc lá bằng vàng và đồ sứ cổ. Tất nhiên là tôi cũng phải trả tiền mua hàng đống quần áo cho cả ba người ở nhà hàng Chanel, Molyne và Mainbveher. Nhưng không một người nào trong số họ, - ông nói với giọng chua chát, - chịu tha thứ cho tôi vì cái “tội" tôi là người Do Thái.
*****
Katie yên tâm khi năm học mới bắt đầu vào tháng chín, mặc dù học phí trường tư mà Joanne theo đắt như cắt cổ. Katie hy vọng trong môi trường mới, Joanne sẽ dần dần thoát ra khỏi tình trạng cô lập. Nó sẽ lại cười nói, vui đùa.
Nàng luyến tiếc nhớ lại niềm khát khao cuộc sống của Joanne

trước khi bi kịch giáng xuống đầu gia đình Newhouse.
Katie rất chú ý không bao giờ nhắc đến Leo hay Harry khi có Joanne. Willa và George cũng được dặn như vậy. Katie đóng cửa ngôi nhà ở trang trại mặc dù có hai lần trong vụ hè nàng về đó quét dọn trong khoảng vài giờ. Nàng bác bỏ gợi ý của Maura cho thuê ngôi nhà, dù rằng nàng rất cần tiền. Trong thời gian ngắn ngủi của hai dịp đó nàng có thể nhắm mắt lại để nhớ lại những năm tháng hạnh phúc trong ngôi nhà này.
Harry giờ ở đâu ? Anh có được bình an không ?
Trước khi năm học mới bắt đầu, Katie đưa Joanne đến nhà hàng Neiman - Marcus mua sắm quần áo một cách hoang phí lạ thường. Nàng như được khuyến khích khi nhìn thấy Joanne tỏ vẻ hài lòng trước tấm gương phản chiếu thân hình nó. Nàng tự hứa với mình, dù thế nào cũng sẽ cố gắng kiếm tìm bất cứ thứ gì có thể mang lại hạnh phúc cho con gái nàng. .
Năm ngày trong một tuần, Katie lo toan cho việc buôn bán ngày càng phát đạt. Đi lại đều đặn giữa các nhà kính và các khách hàng, cùng Maura và Jeff lo lắng về khả năng đáp ứng vì các hợp đồng ngày một nhiều hơn. Tối đến, trong khi Joanne nằm bò trên sàn nhà học bài thì Katie giải quyết những giấy tờ liên quan đại kinh doanh.
Katie trở nên dễ tính hơn bình thường khi Joanne vứt bài tập sang một bên để nghe Fibber McGee và Molly, Eddie Cantor, Burns và Allen. Chỉ có hài kịch mới tỏ ra hấp dẫn Joanne. Nó không còn thích những vở kịch nghiêm túc nữa. Vào tối thứ bảy, như hầu hết mọi người
Mỹ, Katie và Joanne đến rạp chiếu bóng. Tuy vậy dường như vẫn có một bức tường vô hình ngăn cách nàng và con gái nàng.
Katie lo sợ ngày lễ Tạ ơn sắp đến. Trước đây, đó thường là ngày lễ đặc biệt của gia đình. Vào dịp đó, luôn luôn có gia đình Warren cùng tham dự, khi thì ở nhà này khi thì ở nhà kia. Nhưng năm nay, không hiểu sẽ ra sao.
Một tuần trước ngày lễ, Maura gợi ý với Katie sẽ tổ chức ở nhà chị.
- Katie ạ, sớm hay muộn thì Joanne cũng phải phá vỡ lớp vỏ bọc mà nó đã tạo nên quanh mình - Maura nói - Có thể đây là dịp thuận lợi để làm việc đó.
- Tôi rất sợ - Katie thừa nhận - Thôi cứ để tôi làm ở nhà. Cả bốn người bên chị cùng đến với chúng tôi. Chị có thể mang theo bánh táo. Không ai làm bánh táo ngon bằng chị.
- Không phải do tôi - Maura cười - Đó là do rượu rum mà tôi thêm vào đó.
- Cả nhà chị sẽ đến Dallas dự lễ Tạ ơn với mẹ con tôi chứ ? -

Katie cầu khẩn. Viễn cảnh phải ngồi một mình bên bàn ăn cùng Joanne trong ngày lễ làm nàng lo sợ - Jeff và lũ trẻ không ngại chứ ?
- Họ rất thích. - Maura nói - Tôi sẽ làm một chiếc bánh Black Forest nữa. Joanne luôn luôn thích bánh đó.
Và cả Harry cũng thích nữa - Katie nhớ như vậy.
Katie đợi đến tối thứ bảy, khi nàng và Joanne đã về nhà khi xem Greta Garbo và Melvy Douglas đóng trong phim Ninotchka mới thông báo gia đình Warren sẽ đến dự bữa tiệc Tạ ơn cùng với họ.
- Maura sẽ mang đến bánh táo và một chiếc bánh Black Forest nữa - Katie bắt đầu và dừng lại ngay. Tại sao Joanne lại nhìn trừng trừng vào nàng với vẻ giận dữ như vậy. Như thể nàng vừa nói đến điều gì cấm kị không bằng.
- Tại sao các người lại tổ chức tiệc tùng ở cái nhà này - Joanne hỏi, mặt trắng bệch, người run lên. - Mẹ đã hoàn toàn quên Leo rồi sao ?
- Joanne! - Katie choáng váng. Kể từ hôm anh trai chết, đây là lần đầu tiên Joanne gọi tên Leo - Joanne con biết rất rõ ràng...
- Mẹ cư bầy tiệc ra đi, - Joanne nói, nước mắt giàn giụa. Nhưng đừng trông đợi con ngồi cùng bàn.
- Mẹ sẽ gọi điện bao tin huỷ bữa tiệc, - Katie hoảng sợ nói - Mẹ sẽ giải thích cho Maura và...
- Không. Mẹ cứ làm đi, - Joanne khăng khăng, nét mặt rắn như đá - Sẽ không đẹp đẽ gì khi gọi điện thoại huỷ bỏ. Mẹ hãy nói với họ là con bị cảm lạnh, con ốm, con phải nghỉ lấy sức...
- Nó sẽ đâu còn ý nghĩa của một bửa tiệc, - Katie nói - Mẹ...
- Với bánh táo và bánh Black Fotest mà lại không phải là một bữa tiệc - Joanne vặn lại - Mẹ báo với Willa không được đến phòng con. Cô ấy có thể bị lây bệnh cảm đấy.
Joanne nhìn mẹ một cách cay độc rồi chạy về phòng mình.

Katie đứng bất động nhìn theo. Đầu óc nàng rối bời. Trong suốt thòi gian qua, Joanne chỉ đổ lỗi cho Harry về cái chết của Leo. Bây giờ Joanne đổ lỗi cả cho nàng nữa. Nàng là mẹ Leo, lẽ ra nàng phải bảo vệ nó.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Mười Tám

Harry đón giao thừa một mình tại nhà. Căn phòng khách rộng rãi và tối om, thỉnh thoảng được chiếu sáng bởi những mẩu gỗ cháy trong lò sưởi. Tiếng động duy nhất trong phòng là tiếng nổ lép bép của gỗ cháy chậm.

Trước đấy, cần yên tĩnh, Harry đã tắt radio với những tin tức thất vọng về cuộc chiến tranh đang lan rộng. Harry cũng được mời đến vài nơi, kể cả tại bữa tiệc mà Pierre tổ chức ở nhà ông, nhưng anh chỉ muốn một mình trong cái ngày cuối cùng này, mà anh biết sẽ là một ngày đau buồn đặc biệt của mình. Đây là đêm giao thừa đầu tiên trong mười bảy năm qua anh không đón năm mới cùng với Katie.

Trong thời gian qua, kể từ khi đặt chân đến Paris, anh đã viết - rồi lại xé - cho Katie chục lá thư. Sau mỗi lần viết, niềm hy vọng lại nhường chỗ cho sự thất vọng. Katie không muốn có anh trong cuộc đời nàng. Anh là người bị vợ con bỏ rơi.

Gần nữa đêm, anh bước tới bên cửa sổ hé rèm nhìn ra ngoài. Thành phố gần như tối om. Anh chưa hề trải qua sự cô đơn như thế này bao giờ, anh là một người bị lưu đầy. Một cách chào đón năm mới xấu xa làm sao, - anh tự giễu mình.

Sau sự sôi động ban đầu do lời tuyên chiến với Đức mang lại, cộng với sự thiết lập những hầm trú ẩn và sự phân phát mặt nạ phòng độc, người Paris nhún vai trở lại với cuộc sống bình thường. Nhưng sự cầu kỳ hình thức của người Pháp cũng đã giảm đi. Thành phố được tô điểm thêm bằng những bộ đồ lính. Những chàng trai Ba Lan, Pháp, Anh cùng đổ về Paris trong chuyến nghỉ phép đầu tiên của họ, hoặc nghỉ cuối tuần.

Harry và Pierre đi nghe một ca sĩ tuyệt vời hát ở Élysees Bar. Họ

nhìn thấy Maurice Chevalier ở Casino de Paris. Các nhà hát mở cửa trở lại nhưng các hộp đêm đóng cửa đúng vào lúc 11 giờ khuya.

Thoạt đầu, Harry thấy nhiều người Paris phàn nàn rằng đây là một cuộc chiến tranh giả vờ. Dù bị choáng váng bởi chiến dịch sáu tuần đã tàn phá Ba Lan, dường như họ vẫn coi đấy chỉ là một phần của cuộc chiến tranh khác. Còn những cuộc tấn công của tầu ngầm Đức vào những đoàn tàu hộ tống của đồng minh thì rất xa xôi đối với họ. Thậm chí, các quân nhân Pháp phàn nàn về việc phải ngồi chờ đợi ở chiến luỹ Maginot, trong khi quân Đức chọc sâu vào đằng sau chiến luỹ Siefried của họ. Người Pháp ngày càng tin tưởng rằng những công sự của chiến luỹ Maginot sẽ ngăn chặn được bất cứ cuộc xâm lược nào vào nước Pháp.

Harry quay đầu nhìn chiếc đồng hồ bằng đồng giả vàng có vỏ cẩm thạch, các kim đang chuyển động dần sang năm mới một năm mà Leo sẽ không bao giờ được thấy.

Ta đâu phải người độc ác, Harry đau khổ nghĩ. Không một người cha nào có thể yêu con trai hơn ta yêu Leo. Ta chỉ muốn những điều tốt nhất cho con cái. Vì những ước muốn đó ta đã mất hết mọi thứ có ý nghĩa với cuộc đời ta.

Ơn Chúa, anh tự nhủ trong khi kim đồng hồ chập lại ở con số 12, cuộc chiến tranh sẽ không bao giờ đụng đến nước Mỹ. Katie và Joanne vẫn được an toàn.

*****

Vào những tháng đầu năm 1940, Harry bận bịu với những chuyện công cán, không còn thời gian đâu để buồn chán. Chiến tranh đã làm nảy sinh nhiều vấn đề, nhưng một khi đã giải quyết được thì lợi nhuận lại rất cao. Chưa bao giờ công ty của Plerre thịnh vượng như thế.
Hai người thỉnh thoảng cùng bạn bè ăn ở nhà Ritz, còn thường thường họ ăn tại nhà riêng của Pierre. Họ đi xem hát và sau đó

đến nhà một người nào đó uống sâm panh. (Sâm panh sẵn hơn cả cà phê). Harry sửng sốt thấy mình hoà nhập vào xã hội của những nhân vật danh tiếng như Lady Mendl, người đã từng trang trí Elsie de Wolf hay Coco Chanel, Sach Guitry và Cocteau.

Trong những dịp như vậy, chắc chắn Harry sẽ thấy Katie xúc động như thế nào nếu như nàng được tham dự cùng anh. Anh còn nhớ những chuyến đi chơi chủ nhật của họ từ khu Lower East Side đến các hành lang của các khách sạn khi hai người giả vờ là khách trọ ở đó. Thực ra, Katie có thể sánh vai với bất cứ ai tại đấy - Harry tự hào nghĩ - ở nàng toát ra một vẻ đẹp thanh cao, quý phái. Anh chưa bao giờ hình dung ra một cuộc sống thiếu nàng.

Đã gần hết đêm, đối với Harry, dường như Paris đã mất đi vẻ u ám buồn tẻ của mùa đông. Bầu trời là một màu xanh lộng lẫy. Những cây lan dạ hương nhô lên khỏi mặt đất nở hoa rực rỡ trong các công viên. Nhưng cây dẻ cũng bừng lên với sắc hoa vàng.

Đối với Harry, dường như tất cả những người đàn ông Pháp không phải là quân nhân đều đang câu cá dọc theo bờ sông Xen, nơi các quán xá đang đua nhau mọc lên. Những người dân ngoại ô chen lấn trong các cửa hàng nông nghiệp mua hạt giống và phân bón.

Harry và Pierre hộ tống hai người mẫu hấp dẫn đến tham dự gala của các ngôi sao Maurice Chevalier và Gracie Fields ở nhà hát Opera, một buổi biểu diễn lấy tiền ủng hộ cho những trung tâm giải trí của quân nhân. Harry biết rằng cả hai cô gái đã ngủ với Pierre - và anh cũng có thể chọn một trong hai cô. Nhưng anh vẫn chưa thể cùng ai nổi.

Những quy định về hạn chế thực phẩm đã được áp dụng nhằm giúp cho tình hình bớt căng thẳng. Những ngày thứ hai, thứ ba, thứ tư chính thức được coi là những ngày không ăn thịt. Nhưng riêng ngày thứ hai, các quán ăn được phép bán các món thịt bò, bê và cừu dưới dạng hầm và tẩm bột rán. Các ngày thứ ba, lá lách và gan không được coi là thịt và những ngày thứ tư thịt lợn cũng không được coi là thịt. Ngoài ra, thịt gia cầm thịt thú săn và thịt

cừu non được cung cấp bất cứ lúc nào.

Paris vào mùa xuân, lẽ ra đã làm Harry say sưa hơn cả nếu không bị ám ảnh bởi nỗi buồn riêng tư. Vào một buổi chiều đẹp trời đầu tháng Tư, trên đường tới nhà hàng Ritz để gặp các khách hàng, Harry nhìn thấy một đôi thiếu nên xinh đẹp tung tăng trên đường phố. Một cô bé có mái tóc sẫm dày đổ xuống lưng làm cho Harry nghĩ tới Joanne. Miệng anh khô lại khi anh nhớ tới tính xởi lởi đáng yêu của nó, niềm vui sống trong nó mà anh đã huỷ hoại.

Tháng Sáu này, Joanne mười ba tuổi. Con gái anh sẽ là một thanh nữ. Nhưng anh không có mặt để chứng kiến thay đổi của nó, để thấy nó bước vào thời con gái thế nào. Ngày cưới, Katie cũng chỉ mới mười sáu. Mẹ và con gái quá giống nhau về mặt hình thể. Giông nhau đến kỳ lạ.
Đột nhiên, anh bị thúc đẩy bởi ý muốn làm cho Joanne hiểu rằng chưa bao giờ nó rời khỏi ý nghĩ của anh. Pierre sắp sửa phái "Một chàng trai trẻ cừ khôi" của ông sang Mỹ vào tuần tới. Bất chấp sự nguy hiểm do tàu ngầm Đức mang đến, người đại diện của Pierre sẽ đi từ Anh đến nước Bồ Đào Nha trung lập để đáp máy bay của hãng Pan Am tới New York. Harry quyết định mua một chiếc áo dài Paris thật mốt, và tất nhiên rất đắt, để làm quà sinh nhật lần thứ mười ba của Joanne, và sẽ gửi theo đường bưu điện từ New York, để đảm bảo không bị thất lạc hay bị chậm trễ. Joanne say mê những chiếc áo dài từ khi còn đi nhà trẻ. Harry lưỡng lự giây lát. Bản năng mách bảo cho anh rằng Katie sẽ không thể tiếp tục nổi cuộc sống ở trang trại. Nàng sẽ không bỏ công việc nhưng sẽ cùng Joanne chuyển đến một nơi khác. Họ có suy nghĩ giống nhau nên anh hiểu điều đó. Anh quyết đinh gửi quà sinh nhật cho Joanne qua Maura, nhờ chị chuyển giúp. Maura và Jeff đã không bao giờ rời trang trại của họ.

Thay đổi ý định, anh đi đến một cửa hiệu nhỏ nhưng sang giọng, nơi các nữ thư ký của hãng Simon và Simon thích đến. Họ thừa nhận không đủ khả năng mua hàng ở đây nhưng anh vẫn thường nghe họ ao ước một chiếc áo dài trưng bày trong tủ kính. Anh đã biết phải mua cỡ nào. Joanne chắc chắn phải cao bằng mẹ nó bây giờ và cũng mảnh dẻ như Katie.

Mười lăm phút sau, Harry ra khỏi cửa hàng, miệng huýt sáo, bằng lòng với sự lựa chọn của mình, mường tượng ra đôi mắt của Joanne khi nó mở chiếc hộp và nhìn thấy chiếc áo trong đó. Có lẽ chiếc áo hơi lớn so với tuổi mười ba, nhưng Joanne vẫn sẽ thích nó.

Harry cố gạt sang một bên cái hy vọng Katie sẽ chấp nhận món quà đó như một lời đề nghị hoà lợi cho anh. Tuy nhiên niềm hy vọng khiến bước chân anh nhún nhảy khi anh quay lại nhà hàng Ritz để gặp khách hàng của mình. Tất nhiên ông ta sẽ cho rằng chiếc hộp xinh xắn đó đựng một món quà gửi cho tình nhân. Nhưng chưa hề có một người đàn bà nào ngủ chung với anh kể từ khi anh xa Katie.

*****

Maura nghe thấy tiếng ôtô đỗ trước cửa. Chắc là Jeff từ thành phố trở về. Chị đoán anh sẽ nóng và khát lắm nên vội mở tủ lạnh lấy bình trà đá.
- Này, Maura! - Jeff la lên khi sải bước vào nhà - Cái này là cái quái gì ? - Maura đặt bình nước xuống, bước ra, hỏi lại.
- Cái gì ?
- Tôi thấy cái gói này ở đây. Chắc là lúc nhân viên bưu điện tới chúng ta đang ở trong nhà kính.
- Em không đặt hàng gì ở Sears Roebuck - Maura nói trong khi Jeff bước vào bếp và làm rơi một lá thư trên bàn. Ngay lập tức, anh giơ chiếc hộp với vẻ đắc thắng.
- Không phải gửi cho em mà là cho Joanne.
Maura nhìn chằm chằm với vẻ hoang mang.
- Tại sao quà cho Joanne lại gửi về đây ?
- Vì nó là của Harry. Anh ấy ở Paris.
- Harry gửi quà sinh nhật cho con gái ? - Maura đoán khi cầm cái gói - Sinh nhật của nó vào tháng Sáu.
- Harry đang làm gì ở Paris. Anh ấy không nhận thấy là châu âu đang có chiến tranh à ? Sớm hay muộn thì Hitler cũng xâm lược nước Pháp.
- Để vấn đề ấy cho Harry lo. Anh có mua cây giống không ?
- Ô có chứ.
Jeff bị kích động như tìm thấy mỏ dầu trong vườn nhà - Maura nghĩ khi kiểm tra hộp đựng cây giống.

- Đưa cây vào nhà kính ngay đi kẻo nó khô hết bây giờ, - chị giục - Mà này, anh uống trà đá đi đã.
- Em sắp sửa đi đâu ? - Jeff ngạc nhiên hỏi khi Maura thò tay vào ngàn kẻo lấy chiếc ví và kẹp gói quà của Joanne vào tay.
- Đi vào thành phố đưa cái này cho Joanne. Jeff, đây là lời đầu tiên Harry nói với họ kể từ khi anh ấy ra đi. - Maura vô cùng thích thú trước những hứa hẹn do món quà này mang lại.
- Joanne đi học, và Katie cũng không có nhà. Có thể em sẽ phải đợi một, hai tiếng đồng hồ.
- Em có chìa khoá nhà. Em sẽ đặt gói này lên bàn rồi đi ngay. Jeff, em không thể chờ được, dù bây giờ có là nửa đêm đi nữa.

*****

Trong bộ váy hoa rất hợp với mùa hè, Joanne cùng Betty Forbes ngồi ở hàng ghế sau của chiếc Cadillac. Vài phút nữa thôi, chiếc xe sẽ đưa Betty đến cổng một ngôi biệt thự màu trắng của gia đình Forbes. Đối với Joanne, nơi ấy giống như Tara trong phim Cuốn theo chiều gió. Đôi khi Joanne thấy xấu hổ vì nó sống trong ngôi nhà chỉ bằng một phần mười nhà của Betty. Gia đình Forbes có cả một đống người hầu trong khi nhà nó chỉ có Millie, người đến dọn dẹp hai lần một tuần.
- Nào, tiếp tục đi, Joanne, - Betty cười khúc khích - Cậu đã thấy là Dan rất đáng yêu chưa ?
Dan là anh trai của Betty, lớn hơn chúng hai tuổi và chơi trong đội bóng của nhà trường.
- Cũng hơi hơi - Joanne thừa nhận.
- Anh ấy cho là cậu rất đẹp, - Betty dài giọng - Anh ấy bảo mình như vậy.
- Cậu lại thêm thắt vào chứ gì ? - Joanne vờ phản đối và đôi mắt cô ngời sáng vì thỏa mãn. Tất cả các bạn gái của Betty đều cho Dan đẹp trai kinh khủng.
- Anh ấy nói vậy đấy - Betty khẳng định - Anh ấy sẽ mời cậu cùng đi xem phim vào chiều thứ bảy. Nhưng anh ấy cho rằng mẹ cậu sẽ không cho phép cậu hẹn hò với bạn trai.
- Vài tuần nữa mình mới tròn mười ba tuổi, - Joanne nhắc bạn - Mẹ cậu cũng không cho phép cậu hẹn hò đấy thôi.
- Điều ấy thật đáng sợ Tớ muốn nói rằng làm sao chúng ta có thể đợi đến năm mười sáu tuổi để mới được đi chơi với một bạn trai ?
- Betty nói, thận trọng liếc nhìn người tài xế - Zexe, hãy chờ tôi ở đây nhé. Tôi chỉ đi cùng Joanne đến cửa.

Chợt cùng im lặng, hai cô gái vội ra khỏi xe và bước chầm chậm về phía bậc lên xuống ngôi nhà của Joanne.
- Tớ nghĩ rằng Dan rất để ý xem cậu đang lớn lên như thế nào, - Betty tâm sự và cười khúc khích - Tớ muốn nói là vú cậu đang dần nhô cao.
- Tớ không thể đợi đến lúc có "người yêu" - Joanne nói - Chỉ có điều là xấu hổ kinh khủng. Có lúc nào bạn sợ là nó sẽ lộ ra không ?
Betty là mềm mơ ước của đám bạn trong nhóm. Cô đã có "người yêu" ba tháng nay.
- Nhưng cậu không còn là một đứa trẻ nữa, - Betty nói với một nụ cười kẻ cả, rồi thở dài - Joanne, cậu có biết rằng vú tớ cũng sắp nhô lên như cậu. Dan nói rằng bọn con trai lớp anh ấy giữ những bức ảnh của Lana Turner cắt từ các tạp chí điện ảnh. Và cậu biết bộ ngực của bà ta thế nào rồi đấy.
Hai cô gái giật nảy mình vì tiếng còi ôtô thúc giục
- Zexe không thể nghe thấy chúng mình nói gì đâu - Betty thì thầm.
- Cô Betty, mẹ cô muốn lấy xe sau vài phút nữa. Cô nên để tôi đưa ngay cô về nhà - Zexe nói vọng đến.
- Tớ sẽ gọi điện cho cậu sau - Betty hứa - Nhớ hỏi mẹ cậu xem có thể được phép ngủ lại nhà tớ qua đêm thứ bảy này không ?
- Mẹ mình sẽ đồng ý - Joanne tự tin nói. Thường thường mẹ để cho Joanne làm những gì cô muốn. Trừ có một việc là hẹn hò với bạn trai. Nhưng cũng không có đứa con gái nào trong lớp Joanne nghĩ đến chuyện đó, trừ Betty.

Joanne cầm chìa khoá cửa trong tay, đứng nhìn Betty trở lại ôtô. Cô căm ghét cuộc sống trong ngôi nhà tồi tàn này. Những đứa bạn gái cô ở trường đều sống trong những ngôi nhà lớn, trong những khung cảnh đẹp. Mẹ chúng đều mặc quần áo đắt tiền và dành nhiều thời gian để mở những bữa tiệc và làm những việc từ thiện.

Khi chiếc xe đi khỏi, Joanne mở cửa và bước vào nhà. Hành lang sực nức tinh dầu chanh khiến Joanne nhăn mũi khó chịu. Thế có nghĩa là Millie đã đến đây dọn vệ sinh trong ngày. Không biết mẹ có dặn Millie đem là bộ váy mà Joanne muốn mặc để đi xem phim cùng Betty vào thứ bảy?

Joanne tò mò nhìn chiếc hộp đặt trên bàn ở hành lang. Cô đặt những cuốn sách xuống và nhấc chiếc hộp lên. Mẹ mua cái gì cho nó chăng ? Không phải là thứ đặt hàng qua bưu điện. Joanne không bao giờ mặc một thứ gì theo Catalo nữa. Cô liếc nhìn nhãn ghi. Không phải gửi cho cô. Rồi cô nhìn địa chỉ người gửi và đột nhiên tim cô đập dồn. Một là sóng kinh tởm ập đến làm cho Joanne bất động giây lâu.

Ông ta nghĩ rằng ông ta có thể trở lại với họ ? Cô sẽ không cho phép. Nếu ông ta cố làm điều đó, cô sẽ bỏ đi. Liệu mẹ cô có cho phép ông ta trở về không. Như để hả giận, Joanne chạy xuống bếp lấy con dao cắt nát những sợi dây buộc chằng cẩn thận chiếc hộp. Và cô rạch đi rạch lại địa chỉ người gửi cho đến khi không đọc nổi nữa. Joanne không bao giờ muốn nhìn thấy ông ấy. Không bao giờ. Joanne lôi chiếc áo bằng tơ tằm in hoa đẹp tuyệt ra khỏi lớp giấy lụa bọc ngoài và bắt đầu tấn công nó bằng dao, với ý định cắt nó ra thành những mảnh nhỏ. Ông ta đã giết Leo. Ông ta là một kẻ giết người.

Cầm những mảnh áo bị cắt vụn trong tay, Joanne đau khổ sống trong những giây phút hãi hùng khi cô bước vào phòng Leo và nhìn thấy anh trai mình nằm đó với chiếc dây thừng quanh cổ.
- Leo, tại sao anh làm như vậy? - Cô thổn thức - Lẽ ra anh không được bỏ em.

Giọng Joanne nức nở rồi biến thành tiếng khóc. Cuối cùng cô đổ gục xuống sàn nhà, tay vẫn nắm chặt cái vật được coi là món quà sinh nhật lần thứ mười ba.

*****

Katie bước vào nhà với cảm giác có lỗi vì đã về muộn. Thường khi nàng về nhà vào lúc sáu giờ, còn bây giờ, đã hơn bảy giờ. Nàng đã gọi điện ba lần để báo Joanne biết. Nhưng không được trả lời. Có thể nó đến thư viện chăng ?
- Joanne ? - Katie gọi từ hành lang khi nhìn sách vở của con gái lăn lóc trên bàn và ngạc nhiên thấy không có tiếng radio vọng ra từ phòng khách.

- Joanne ?
Bối rối, Katie đi vào phòng của Joanne. Mille đã dọn giường ngăn nắp. Nó ở đâu nhỉ ? Nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng, vội vã đi xuống.
- Joanna - Katie thốt lên và đứng lại ở cửa bếp khi nhìn thấy một thân hình nhỏ bé nằm trên sàn nhà. Nàng cuống quít. Nó đang nắm trong tay những mảnh giẻ rách nào đấy nhỉ ?
Katie quỳ xuống bên Joanne. Cơn ác mộng nào lại đến quấy rầy họ đây ? Đôi mắt nàng đổ dồn vào chiếc thùng giấy đã bị xé nát. Con dao nằm trên sàn nhà. Một vật gì đó được gửi tới đây qua đường bưu điện đã khiến cho Joanne kích động như vậy ?
- Joanne, - Nàng lay con gái. Nàng cần phải biết điều gì đã xảy ra,
- con ơi hãy...
- Con không muốn nói chuyện với mẹ, con không muốn nói chuyện với bất cứ ai - Joanne khóc thút thít.
- Cưng ơi, có điều gì thế ?
- Không được cho ông ta quay lại với chúng ta !
- Ông nào ? Harry chăng. Nàng nghĩ.
- Con sẽ đi khỏi nếu mẹ để ông ấy quay trở lại. Mẹ sẽ không bao giờ được thấy con nữa.
- Cưng ơi, con không được nằm trên sàn nhà như vậy Katie cố gắng bình tĩnh mặc dù lòng nàng đang tan nát. Harry đã gởi đến một món quà và Joanne đã nhớ lại những ngày khủng khiếp ấy. Nàng thầm đoán.
- Mẹ muốn con về phòng nghỉ một lát. Nào, đi con.
Nàng cố gắng nhấc Joanne dậy.
- Mọi việc rồi sẽ ổn cả. Một lát nữa mẹ sẽ mang thức ăn vào phòng cho con.
Joanne để cho mẹ dìu về buồng riêng. Katie chế ngự ý muốn ban đầu của mình là bế Joanne trên tay và ru nó như một đứa trẻ. Bằng bản năng, nàng biết rằng một phần cơn giận của Joanne cũng chĩa vào mình.

*****

Thay quần áo và xếp chăn gối cho Joanne nằm xong, Katie vội vã xuống bếp. Tay nàng run run nhặt những tờ giấy bọc chiếc hộp rồi tới chỗ đặt điện thoại gọi cho Maura. Trong nhưng lúc bối rối, nàng thường gọi điện hoặc đến người bạn thân thiết này.
Tim nàng đập dồn khi nghe Maura giải thích cái gói đã đến nhà Maura bằng cách nào.

- Nó được gửi cho Joanne. Của Harry đây. Lẽ ra tôi không được để ở hành lang như vậy. Tôi phải để trong phòng chị mới đúng - Maura tự trách mình - Katie, tôi xin lỗi.
- Maura, chị còn nhớ địa chỉ không ?
- Chỉ còn nhớ là ở Paris.
- Paris ? Người Pháp đang phải đánh nhau. Harry làm gì ở đấy?
- Tôi xúc động nên không nghĩ ra. Đây là lời nhắn gởi đầu tiên của Harry cho chị sau từng ấy thời gian.
- Và chị cũng không nhớ rằng tôi sẽ khó có thể viết thư cho anh ấy. Điều đó sẽ là một sai lầm.
- Katie, tôi nghĩ rằng Joanne cần tới sự giúp đỡ của chuyên khoa - Maura nói với vẻ hối lỗi - Tôi biết chị đã cố gắng để làm mọi điều vì nó, nhưng...
- Tôi đã thử hỏi nó về việc đó - Nàng chia sẻ với Maura mọi việc, trừ việc này - Joanne không thèm nghe. Chị đã biết bọn trẻ nghĩ thế nào về các bác sĩ tâm thần. Và tôi cũng đã đi xin hai lời khuyên của hai bác sĩ khác nhau. Họ đều nói với tôi những điều tôi đã biết rõ. Tuy vậy, họ cũng đều nói rằng nếu Joanne không chịu hợp tác thì họ không thể làm gì được.
- Katie, nếu tôi không để chiếc hộp ở đấy có lẽ đã không xảy ra việc này.
- Không phải lỗi của chị đâu. Chắc là sẽ qua được thôi. Chúng tôi sẽ cùng nhau giải quyết việc này.
- Tất nhiên là chị sẽ giải quyết được - Maura nói như khuyến khích.
- Nhưng, trời ơi. Tôi rất sợ đến ngày sinh nhật của nó.
Hàng tuần nay nàng suy nghĩ về việc tổ chức một bữa tiệc lớn cho Joanne. Mười ba tuổi là vô cùng quan trọng. Cho đến ngày hôm nay, nàng tin chắc rằng Joanne đã quên đi cái chết của Leo. Thế mà bây giờ đường như việc chỉ mới xảy ra ngày hôm qua.
- Tôi phải làm gì cho Joanne đây, Maura ? Làm sao tôi giữ cho Joanne khỏi bị thương tổn ?

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Mười Chín

Đêm cuối mùa xuân của năm 1940, mọi người dân Paris đều cho chiến tranh là điều không thể tránh khỏi và gắn sự tồn tại của nó vào một tương lai không thể tính trước được. Nó vẫn còn là "một cuộc chiến tranh giả vờ" mặc dầu tình trạng thiếu nhiên liệu để sưởi ấm cộng với việc những người giúp việc phải đi chiến đấu đã thuyết phục nhiều gia đình giàu có đóng cửa nhà họ và chuyển đến những chỗ trú ẩn như nhà hàng Ritz. Pierre cũng đã khoá trái nhiều ngôi nhà của ông ở thành phố và sinh ra chè chén với người đầy tớ đã lớn tuổi. Harry chỉ có một người phụ nữ giúp việc. Bà ta dọn dẹp hai tuần một lần.

Vào một ngày nghỉ việc, thứ sáu mùng 10 tháng Năm, Harry bị đánh thức bởi tiếng còi báo động. Kể từ những tuần đầu của cuộc chiến tranh, chưa bao giờ có báo động công khai. Anh chạy đến bên cửa sổ. Từ những ô cửa sổ khác trong khu nhà, anh nhìn thấy những bộ mặt lo lắng. Mọi con mắt đều ngước lên bầu trời buổi sáng xám xịt.

Tiếng súng phòng không rộ lên. Tiếng vo ve của máy bay báo điềm gở. Chúng là máy bay ném bom của Đức đến oanh tạc hay máy bay cường kích của Pháp đang cản ngăn kẻ thù ? Không có lý nào máy bay ném bom Đức có thể đến được bầu trời Paris.

Nhưng sau khoảng vài phút các khuôn mặt lần lượt biến khỏi cửa sổ. Người Paris tiếp tục giấc ngủ dở dang của họ. Harry thì mở tủ lấy chiếc áo khoác rồi xuống bếp đặt cà phê. Anh biết là không ngủ được tiếp nữa. Khi đi đến công ty anh phát hiện ra đám đông người đang kiên nhẫn chờ mua báo buổi sáng. Cảnh sát được gọi đến để bắt những người mua xếp thành hàng, kéo dài đến một dãy nhà.

Bây giờ Harry biết rằng quân đội Hitler đã cùng một lúc xâm nhập các nước Luxemburg trung lập, Bỉ và Hà Lan. Hy vọng của người

Pháp vào tình trạng "chiến tranh hạn chế" đã bị đánh một cú "nốc ao".

Một vài người giàu có đã đi Biarittz. Pierre gọi điện nói chuyện với vợ và các con gái nhưng cả ba đều từ chối tản cư, bất cứ đến đâu. Họ không tin rằng máy bay của Đức có khả năng oanh tạc khắp mọi xó xỉnh của nước Pháp. Họ tin rằng vùng họ ở dân cư thưa thớt không đáng để tấn công.
- Không biết họ nghĩ thê quái nào? - Pierre thất vọng nguyền rủa lúc hai người ngồi trong căn phòng vắng vẻ của Pierre - Có phải họ nghĩ mình là những người được miễn trừ tuyệt đối.
- Pierre, ông có nghĩ đến bản thân mình không? - Harry hỏi ướm - Nếu quân Đức chiếm được Paris thì ông sẽ là người được chúng chú ý đặc biệt. Mọi người Do Thái ở đây chắc chắn đều nghĩ đến điều này, trừ tôi vì tôi là công dân Mỹ.
- Tôi không hiểu tôi sao anh vẫn ở lại đây, - Pierre nói, đôi mắt ông biểu thị lòng biết ơn - Hộ chiếu của anh sẽ đưa anh ra khỏi nước Pháp. Hãng Yanku Clipper vẫn còn những chuyến bay Âu đến Mỹ từ Lisbon.
- Tôi ở lại vì tình hình còn cho phép - Harry bám lấy hy vọng mỏng manh là sẽ có lời phúc đáp từ Texas, hy vọng rằng Katie sẽ muốn nối lại quan hệ giữa họ. Anh sẽ ở lại Paris đến giây phút cuối cùng. Giống như Pierre, anh nghĩ rằng cuối cùng Paris sẽ phải rơi vào tay quân Đức.
- Nhưng chúng ta cũng nên lập kế hoạch trước đi - Harry nói thêm.
- Nếu như quân Đức đến Paris, chúng ta sẽ chạy - Pierre giận giữ nói - Tôi sống với hy vong ở một điều kỳ diệu.

*****

Sáng ngày 17 tháng Năm, Harry ngồi ở bàn làm việc của mình và cố sắp xếp xem công ty sẽ tiếp tục hoạt động như thế nào khi chiến tranh lan rộng ra nữa. Anh chợt giật mình ngẩng đầu lên khi cửa bật mở và Pierre lao vào phòng.
- Quân Đức đang tiến vào Paris. Chúng ta phải mau mau rời khỏi đây.
- Làm sao óng biết ? - Harry không ngờ sự việc lại nhanh như vậy.
- Một người bạn ở đại sứ quán vừa báo động cho tôi. Anh ta cũng nói với tôi rằng tôi có tên trong danh sách con tin của bọn quốc xã. Một người Do Thái giàu có mà. - ông tự giễu mình. - Một phần

thưởng. Tôi sẽ để cho các nhân viên trông coi công ty. Gặp tôi chính xác sau hai giờ nữa, tại nhà tôi. Đừng mang gì theo hơn một cái túi xách. Khôn ngoan nhất là đi thật gọn gàng. Ông ngập ngừng rồi nói tiếp.
- Có lẽ anh ở lại cũng không sao. Nước Mỹ vẫn chưa tham chiến. Nhưng tôi không tin ở bọn quốc xã.
- Tôi cũng không tin bọn chúng. - Harry nói. - Chúng ta sẽ cùng đi khỏi đây.
Hơn một giờ sau. Harry giật chuông cửa nhà Pierre. Chính ông ra mở cửa cho anh . Người hầu của ông đi đi trước ông rồi.
- Như tôi đã nói giờ phút này mà là người Pháp thì thật tồi tệ. Là người Pháp "kiêm" người Do Thái con tệ hơn nữa. - ông mỉm cười bối rối. - Chúng ta sẽ lấy chiếc Roll và phóng về phía biên giới. Nhưng trước hết tôi phải gói ghém vài thứ quan trọng.
Harry cùng Pierre đi vào thư viện.
Ông gở hai bức tranh sơn dầu ra khỏi khung của chúng. "Hai nghệ sĩ bậc thầy", Harry kính cẩn nói.
- Đây là vốn liếng của tôi trong tương lai. - Ông bảo Harry. - Tôi mua chúng để treo trong phòng khách của lâu đài song Yvette lại không thích. Có thể bán chúng ở Mỹ với giá cao.
- Pierre nói với Harry rằng ông sẽ cố gắng tìm gặp luật sư của mình để chuyển giấy của các ngôi nhà ở thành phố cũng như ở nông thôn sang tên Yvette.
- Yvette sẽ đưa các bà sơ vào đó. - Ông phỏng đoán. - Bọn Đức sẽ không tịch thu tài sản. ít nhất cũng không phải trong một chốc một lát.
Hai người lên xe chạy về phía Nam. Họ chỉ mang theo hai túi xách và chiếc làn đựng đồ ăn. Đường xá hỗn độn những người chạy trốn.
- Cả Biarittz và Bordeaux đều sẽ giống như nhà thương điên. - Plerre nói. - Chúng ta sẽ bỏ qua nó bằng cách đi thẳng tới biên giới ở Saint Sebastiene. Chúng ta sẽ vượt qua Tây Ban Nha và tìm đường tới Lisbon.
- Đó là sân bay duy nhất có các chuyến bay sang Mỹ.
Và đó cũng là con đường duy nhất đưa họ ra khỏi châu Âu.
Những con tàu chở khách vượt đại dương sang trọng đã sữa chữa lại, sơn màu xám và được giao nhiệm vụ quân sự.
Đoạn đường đi đến biên giới thật nhiều khổ ải. Luôn bị kẹt xe. Tranh giành từng mẩu bánh mì, từng chiếc giường ngủ qua đêm, từng lít xăng ...
- Lạy Chúa, chúng ta đã thoát. - Pierre nói một cách mệt mỏi khi họ tới biên giới. Cả hai đều đã có vi sa vào Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha.

- Một vài ngày nữa thì khó mà vượt nổi được con đường - Harry nói tiếp.

Ở Tây lên Nha , Pierre quyết định bán chiếc Roll. Ông giao cho Harry mặc cả với khách hàng. Chiếc xe còn mới nhưng bị trả giá thấp đến tệ hại. Tuy vậy Pierre cuối cùng vẫn chấp nhận khi Harry nèo thêm được điều kiện là người mua phải lo cho họ hai chỗ trên chiếc tàu hỏa đi Lisbon.

Việc này bây giờ trở nên rất khó khăn.

Họ bị buộc phải chờ ở Lisbon khoảng một tuần, ngủ trong một khách sạn tồi tàn cách xa trung tâm thành phố hai mươi dặm. Cuối cùng họ cũng lên được máy bay đi Mỹ. Không đầy hai mươi bẩy giờ sau, máy bay hạ cánh xuống sân bay Guardia ở New York.
- Anh cảm thấy như thế nào khi trở về quê hương?
Pierre hỏi khi họ đi xuyên qua sân bay đông đúc.
- Một cảm giác không thực.
- Ở tuổi năm mươi mốt tôi sắp phải làm lại sự nghiệp từ đầu. – Đột nhiên trông Pierre như già đi đến mười tuổi. - Nhưng nhờ Chúa, Harry ạ, chúng ta sẽ lại đưa nó lên những nấc thang cao hơn trước. Thế giới cần lúa mì. Chúng ta sẽ tìm và bán lúa mì cho cả thế giới.

*****

Katie hoàn thành việc làm hoá đơn trong tuần. Nàng tắt quạt cạnh bàn làm việc và xuống bếp chuẩn bị bữa trưa. Đợt nóng cuối tháng Năm đã sang ngày thứ ba. Hương thơm của những bông hồng trồng sau nhà nồng nàn hẳn lên như bị cái nóng xua hết ra khỏi những cánh hoa.
Lạy Chúa, Joanne đã qua được cơn khủng hoảng do món quà của Harry mang lại. Nang đã sợ rằng Joanne trở lại thái độ căm lặng trước đây. Betty đã giúp đỡ Joanne nhiều, chỉ bằng tình bạn bè với nhau.

Trong bếp, Katie rót cho mình một cốc trà đá, làm một chiếc xăng

uých với thịt bò còn lại từ bữa tối hôm qua. Cầm chiếc bánh và cốc nước trà. Nàng bước vào phòng khách. Bật radio, nàng vừa ăn vừa nghe.
Tin tức tiếp tục xấu đi đối với quân đồng minh. Lính quốc xã đã "thanh toán" xong Bỉ, Hà Lan và Luxemburg. Cái đích của chúng mà cả thế giới đều biết là Paris. Harry đang làm gì ở Pháp . - Nàng tự hôi.
Tim thắt lại vì đau khổ, Katie với tay tắt radio. đủ rồi. Một lát sau, chuông điện thoại reo vang. Nàng nhấc ống nghe.
- Alô.
- Bà Newhouse phải không ạ ? – giọng nói nghe rất quen.
- Vâng.
- Tôi là sandra Mitchell, cô giáo của Joanne.
- Ồ, vâng, cô Mitchell. - Katie lo lắng, chuẩn bị đón những tin xấu. Tháng trước nàng đã nói chuyện với cô Mitchell theo yêu cầu của cô. Điểm số của Joanne đang tụt xuống. "Không trượt là được" - Joanne bướng bỉnh cãi lại, Katie không dám nói gì hơn những lời quở trách nhẹ nhàng. Nàng nhớ tới Leo và sợ những phản ứng của Joanne.
- Có vấn đề gì đấy ạ ? - Katie hỏi tiếp.
Nàng đã gắng khuyên Joanne giảm nghe radio. Nàng thuyết phục nó giành nhiều thời gian hơn cho học tập.
- Joanne đã trượt môn toán kỳ này. - Cô Mitchell nói. - Nó rất thông minh, không có lý do gì để trượt cả. Tôi biết rằng nó có khả năng ở trong số những em đứng đầu lớp.
- Tôi xin lỗi. Năm nay chúng tôi gặp một số khó khăn. - Katie lắp bắp. - Điều đó có nghĩa là nó sẽ không được nhận vào học kỳ tiếp theo phải không ạ ?
- Nó sẽ phải dự lớp học hè. Và nếu nó qua được môn toán trong dịp đó thì sẽ được nhận vào học tiếp.
- Tôi hiểu đó không do lỗi của cô. - Katie thành thật nói. Tại sao nàng không kiên quyết hơn ? Có phải nàng luôn sợ sẽ đẩy Joanne đến chỗ nguy hiểm. Lẽ ra nàng phải bán cả hai chiếc radio đi. Nhưng nếu Joanne đòi phải có nó ?
- Tôi sẽ noi chuyện nghiêm túc với Joanne. - Katie hứa. - Tất nhiên là nó sẽ phải theo lớp học hè.
Liệu nó có học không ? Katie lo sợ tự hỏi mình.
Katie cố gắng tập trung vào công việc nhưng không được. Nàng luôn luôn nhìn đồng hồ. Nàng kiên nhẫn đối đầu với Joanne, đồng thời cũng sợ hãi việc đó. Hầu hết các buổi chiều, sau khi tan học, Joanne và Betty ở bên nhau. Nàng thì không thể về nhà trước sáu giờ.
Katie chợt rùng mình khi nghe tiếng ôtô đỗ trước nhà. Chắc là xe

của Betty đưa Joanne về. Nàng lo lắng nghe giọng nói lanh lảnh của hai cô gái trẻ. Nàng rời bàn làm việc bước đến cửa ra vào.
- Chào ? – Joanne giật mạnh sợi dây buộc của chiếc áo khoác, than vãn - U ... u ... nóng quá. Ở nhà Betty mới dễ chịu làm sao, có máy điều hoà không khí.
- Gia đình Forbes có khả năng mua máy điều hoà, - Katie nói thẳng. Joanne luôn luôn dè bỉu ngôi nhà của mình, nào nhỏ, nào xấu, nào thiếu những tiện nghi mà những người Texas giàu có ưa thích. Nàng nói ngay vào chuyện, - Joanne hôm nay cô Mitchell gọi điện cho mẹ, - Katie dừng lại thở dài.
- Chắc cô ấy bảo là con trượt môn toán chứ gì ? - Đôi mắt Joanne lộ vẻ khinh thường. - Cỏ ấy ghét con mà.
- Cô ấy quan tâm đến con. Cô ấy biết con thừa khả năng qua được kỳ thi. - Katie lựa lời thật cẩn thận. - Cô ấy nói con sẽ phải dự lớp học hè để thi lại.

Betty cũng trượt. Mẹ nó sắp đề nghị với nhà trường dậy kèm riêng – Vẻ đắc thắng toát ra từ Joanne. - Con được mời đi nghỉ hè ở trại gia súc cùng với Betty, vì vậy chúng con sẽ được dạy kèm riêng ở đó. Bà Forbes sẽ gọi điện thảo luận với mẹ về việc này sau khi giải quyết xong với nhà trường. Bà ấy muốn đưa chúng con đến trại ngay sau ngày trường đóng cửa.
- Con cũng thích nghỉ hè ở trại nuôi gia súc nhà Forbes ? - Katie hỏi sau một lúc im lặng, cố giấu sự hoang mang của nàng. Ngày sinh nhật lần thứ mười ba, Joanne sẽ không có mặt ở nhà.
- Chắc chắn rồi. Việc đó thật tuyệt vời - ánh mắt Joanne như ngầm đe doạ nếu như nàng từ chối.
- Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau khi mẹ thảo luận với bà Forbes. - Katie hoãn binh. - Sắp ăn cơm rồi đây con.
Run rẩy, choáng váng trước những thông tin đột ngột, Katie đi vào bếp. Joanne đã cố tình thi trượt môn toán. Mặc dù biết rõ là mẹ nàng sẽ rất buồn.
Hai ngày sau, Della Forbes gọi điện đến mời Joanne đi nghỉ hè ở trại cùng với Betty.
- Tôi không thể đợi đến hết năm học mới về trại. - Bà Forbes nhiệt tình nói. - Ở lại Dallas vào mùa nóng này là một cực hình. Tôi tin rằng Joanne sẽ thích, và Betty với nó sẽ được dạy kèm riêng với nhau.
- Bà thật là tốt bụng khi cho Joanne đi cùng. - Katie cảm thấy bối rối khi phải chấp nhận lòng hào hiệp của gia đình Forbes. Nhưng mà đó là phong cách Texas.
- Tốt, thế thì đã giải quyết xong. - Bà Forbes nói với vẻ hài lòng. -

Chỉ thiếu nước chết đi bởi bọn trẻ này. Nhưng chúng mới chỉ là những đứa trẻ, chúng ta còn có thể mong điều gì khác ở chúng ? Betty tròn mười ba tuổi từ hai tháng trước. Joanne sẽ tròn mười ba tuổi vào tháng tới. Katie không muốn nghĩ về ngày sinh nhật của Joanne nữa. Nó sẽ đau lòng cho cả hai người, vì nó đến ngay sau ngày giỗ đầu của Leo.
Tối hôm đó Katie thông báo cho Joanne biết là mẹ Betty đã gọi điện tới mời Joanne đi nghỉ hè ở trại.
- Ôkê, - Joanne nhún vai một cách lãnh đạm và lại tiếp tục giở từng trang tạp chi Life. Katie ngồi đọc Tạp chí Nông Nghiệp Jeff vừa đưa cho nàng sáng nay. Tiếng động duy nhất trong ngôi nhà là tiếng hai chiếc quạt đang cố gắng xua đi cái nóng của mùa hè. Chuông điện thoại reo vang. Joanne quẳng cuốn tạp chí sang bên và đứng dậy.
- Để con cầm máy, có thể người ta gọi cho con.
Katie có gắng tập trung vào cuốn tạp chí đang đọc. Nàng lo sợ trước viễn cảnh phải trải qua một mùa hè cô độc, không có Harry, Leo và không có cả Joanne nữa. Nàng sẽ lo ghê gớm nhưng nàng không được để Joanne thấy điều đó. Nàng sẽ gọi điện đến trại mỗi tuần một lần - mức độ này hẳn sẽ không làm phiền Joanne.
Những ngày cuối cùng của năm học cũng trôi nhanh. Joanne đòi mua quần áo mới, mà phải mua ngay.
- Mẹ không cần phải đi cùng con - Joanne nói với vẻ ngọt ngào dối trá - Để con đến cửa hàng Neiman giống như Betty thường làm.
- Mẹ sẽ đi cùng con - Katie không chịu.
- Tất cả mọi đứa bạn con ở trường đều mua tại cửa hàng Neiman - Joanne nổi cáu.
- Nhưng con mẹ thì không - Katie dứt khoát - Chúng ta không phải là chủ giếng dầu.
- Mẹ thật bần tiện - Joanne thét lên.
Nếu con muốn đến cửa hàng Neiman ngay chiều nay, mẹ phải hủy bỏ một cuộc hẹn với khách hàng. Hãy quyết định đi, Joanne.
Katie và Joanne đi mua quần áo. Joanne trở lại vui vẻ. Nhưng Katie đã cho con biết nàng có kế hoạch trong việc chi tiêu. Niềm vui sướng biến mất trong mắt Joanne. Nó im lặng trong khi chờ đợi hàng được bao gói. Trên đường về nhà, nó ngồi sát vào một góc xe, nhẩm nhẩm đáp lại Katie đang cố gạn chuyện.
- Con không đói - Nó nói khi về đến nhà - con sẽ uống một cốc sửa và về phòng sắp xếp vali.
Katie hiểu không nên ép. Sau đó, thế nào Joanne cũng xuống bếp lục tủ lạnh. Nó sẽ làm một chiếc bính xăng uých, mang về phòng vừa ăn vừa nghe radio sau khi đã đóng kín cửa. Tại sao Joanne không chịu hiểu rằng mẹ nó không có nhiều tiền như gia đình

Forbes. Liệu đấy có phải là lỗi khi gửi nó vào học trường tư.
Buổi tối, Katie ra vườn tưới hoa. Cái nóng đã làm hoa hỏng hết. Nang nhìn những hạt nước đọng trên cành lá, miên man suy nghĩ. Mấy hôm nay nàng đã cân nhắc việc tặng quà sinh nhật cho Joanne. Một chiếc đồng hồ thật đẹp mà nàng đã chuẩn bị từ lâu cho dịp này. Không, hãy gửi nó qua đường bưu điện đặc biệt sao cho đến vừa đúng ngày sỉnh nhật. Hoặc có thể, nàng nghĩ một cách thèm muốn, Joanne sẽ mời nàng đến trang trại dự ngày sinh nhật nó. Phóng xe từ Dallas chi mất khoảng hai giờ. Tuy nhiên, bằng linh cảm, nàng biết điều đó sẽ không xảy ra.

*****

Buổi sáng, trời nóng đến phát ngán. Katie làm vệ sinh sớm để Joanne có được nhiều thòi gian trong buồng tắm. Nàng xuống bếp chuẩn bị bữa sáng. Đây là bửa sáng cuối cùng ở nhà của Joanne, cho đến khi mùa hè qua hết. Nàng nghĩ trong cảm giác cô đơn. Nàng sẽ làm món chuối rán, Joanne thích món đó.
Sau khi làm xong món ăn, Katie rời nhà bếp đến phòng Joanne. Cửa vẫn đóng kín.
- Joanne, có thức ăn rồi. Chuối rán đấy.
Một lát sau Joanne mới mở cửa.
- Con không đói. Trong nhà nóng quá. Chúng con sẽ ăn trưa ở trại.
- Thế cũng được - Katie cố nở nụ cười. Joanne rất vui về việc được đi khỏi nhà suốt mùa hè.

Katie quay lại bếp, giả vờ như đang ăn sáng. Joanne không thò đầu ra khỏi phòng cho đến tận khi có tiếng ôtô đỗ trước nhà. Betty bước nhanh đến đạp cửa. Zeke theo sau để mang đồ đạc của Joanne ra xe.
Hai cô gái chuyện trò vui vẻ. Joanne chịu để cho mẹ hôn lúc chia tay. Katie đứng nhìn theo chiếc xe đi khuất. Quang cảnh như nhoè đi vì nước mắt. Nàng sẽ không nhìn thấy đứa con gái yêu quý trong nhiều tuần nữa, trừ khi Joanne gọi điện và mời nàng tới.

Katỉe khoát mạnh tay. Hãy chấm dứt ngay việc làm một con ngốc đa cảm. Nàng không có thời gian cho việc đó Nàng có một cuộc hẹn sáng nay với một nhà hàng sang trọng mới mở trong thành

phố. Phải thay đồ rồi ra xe là vừa.

Katie vội vã quay vào nhà, chọn một bộ vải bông mát mẻ. Nàng lấy lọ nước hoa Cỏ xanh Maura tặng nhân dịp sinh nhật mà nàng chỉ dùng vào những dịp đặc biệt. một trương mục có thêm vài con số là một dịp đặc biệt. Nang tự nhủ và cố vui lên.

Khi bước vào buồng tắm, nàng sững người bởi mùi thơm nồng nặc. Chắc Joanne đã dùng nước hoa của nàng. Nàng cầm chiếc lọ mà chết đứng người, không thể tin được. Nàng quay sang nhìn chậu toa let. Joanne đã đổ hết lọ nước hoa Cỏ xanh của nàng vào chậu. Nó cáu với nàng vì đã không chịu chi nhiều tiền hơn để mua quần áo cửa hàng Neiman ngày hôm qua đây mà.

Nàng phải làm gì để giành lại đứa con gái ?

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Hai Mươi

Harry và Pierre sống tạm trong một khách sạn khiêm tốn tai West Seventies và bắt đầu thăm dò các khả năng của họ. Như Pierre từng lo ngại, văn phòng ở New York của hảng Simon & Simon đã đóng cửa, đội ngũ nhân viên nhỏ bé đã bỏ đi vì không có ai trả lương cho họ. Ông không làm cách nào chuyển tiền đến được. Sau vài tuần đàm phán với những nhà buôn tranh - trong khi Harry nghiên cứu toàn cảnh thị trường ngũ cốc ở Mỹ - Pierre đã bán được hai bức tranh mà ông mang lậu từ Pháp sang. Đó sẽ là tiền vốn để ông bắt đầu những hoạt động kinh doanh mới.
- Chúng ta sẽ chuyển đến những khu sang trọng hơn - Pierre quyết đinh khi tấm séc của hai bức tranh đã thanh toán xong - Tôi không thể hoạt động từ một chỗ như thế này.
- Đúng, - Harry đồng ý. Nếu Pierre bắt đầu có những cuộc tiếp xúc ở Mỹ, họ sẽ phải có những văn phòng sang trọng.
Hai người chuyển đến một căn hộ ở Waldorf. Pỉerre tiến hành với cuộc tiếp xúc gây uy tín bằng cách thông báo về cuộc chạy trốn mạo hiểm của ông khỏi nước Pháp và sự có mặt của ông tại nước Mỹ.
- Chúng tôi cũng chưa chắc chắn sẽ mua nhà ở đâu - Harry nghe Pierre lặp đi lặp lại câu đó khi trả lời những câu dò hỏi của mọi người - Tôi đưa Harry Newhouse đi theo. Anh ta hiểu biết nhiều về thị trường lúa mì ở Mỹ. Và chúng tôi biết đây là thời điểm thuận lợi.
Harry hiểu, đối với Pierre, điều quan trọng là phải làm cho mọi người biết có những cuộc tiếp xúc đầy thế lực ở đất Mỹ. Những người giàu có - mà không ai trong số họ chuyên về buôn bán ngũ cốc - có thể không biết Harry Newhouse nhưng việc Pierre xem anh như là một trợ thủ đắc lực cũng đủ để đảm bảo cho tương lai của anh.
- Chúng ta không cần phải có một lượng tiền lớn - Pierre nói lúc ngồi ăn điểm tâm vào buổi sáng ngày thứ mười bảy họ ở New York, khi Harry lo lắng bởi sự chi tiêu của họ và việc không tìm được người giúp đỡ - Trong việc buôn bán ngũ cốc, điều quan trọng là những kinh nghiệm và những mối liên hệ của anh.
- Điều đó chỉ đúng ở vài năm trước đây - Harry phản bác. Anh thấy Pierre co người lại. Cho đến bây giờ họ vẫn bỏ qua sự thực này - Tình hình đã thay đổi cùng với cuộc khủng hoảng. Chúng ta cần

có vốn lớn để hoạt động trên thị trường Mỹ.
Có thể Harry đã mắc một sai lầm nghiêm trọng khi tin rằng Pierre có khả năng đưa họ trở lại với thị trường lúa mì quốc tế. Và còn chuyện quân dịch ở nước Mỹ. Ba tháng nữa có thể anh cũng ở trong quân đội.
- Chúng ta sẽ tìm cách làm cho tăng số vốn - Pierre nói sau một lúc im lặng. Harry để ý đến chữ "chúng ta" trong câu nói của ông - Chúng ta sẽ ăn củng Arnold Sinclair vào tối thứ sáu. Ông ta lả một nhân vật cứng rắn, sắc xảo. Và ông ta nắm nhiều nguồn tiền. Tôi được tin ông ta đang tìm kiếm một hoạt động nào đó. Chúng ta sẽ đưa ra vài con số thống kê có sức thuyết phục về tương lai của ngành kinh doanh ngũ cốc và lợi nhuận mà nó đem lại. Điều đó rất quan trọng, Harry.
Họ ăn tối cùng Arnold Smclair ở Palm Garden. Harry cố gắng gạt bỏ sự khó chịu của anh trước con người kiêu căng tự phụ trong cái vỏ mập lùn. Bộ comlê đắt tiền hình như hơi chật so với ông ta. Chiếc nhẫn đeo ở ngón út trông to, thô và đầy vẻ phô trương. Chiếc cà vạt loè loẹt so với vai trò của ông ta trong đời sống. Harry luôn bắt mình phải nhớ rằng Arnold là một vị thần hộ mệnh cho việc làm ăn của anh.
Trong căn hộ của Pierre, ba người vạch ra một kế hoạch về cổ phần. Harry hiểu rằng họ phải tự xoay xở để tồn tại cho đến lúc Sinclair đem đến số vốn cần thiết. Arnold Sinclair là một kẻ tham lam, song ông ta đảm bảo là sẽ có tiền. Ông ta thừa thông minh để hiểu rằng đang có nhiều biểu hiện hướng về một thị trường lúa mì to lớn trong thời gian chiến tranh cũng như sau chiến tranh. Nhưng điều Sinclair cần hơn là một đội ngũ cộng sự đắc lực và tin cậy. Tất cả tiền bạc và các mối quan hệ của ông ta sẽ trở thành vô nghĩa nếu không có những bàn tay khéo léo điều hành công việc.
- Ông biết không, đất nước này sẽ phải nuôi toàn thế giới - Harry vờ như vô tình nói khi Sinclair chuẩn bị ra về - Chúng ta đang nói về một công việc kinh doanh lâu dài với lợi nhuận đều và lớn.
- Anh có nghĩ rằng chúng ta nên đóng đô ở Minneapolis không ? - Sinclair hỏi đến lần thứ ba.
- Đó sẽ là đại bản doanh của công ty. Pierre khẳng định - Harry và tôi sẽ điều hành công việc ở đó. Ông sẽ điều hành ở New York. Tất nhiên chúng tôi trông cậy vào việc giao dịch vận chuyển của ông. Không có gì quan trọng hơn việc ngũ cốc tới thị trường.
- Tôi đã thoả thuận xong rồi - Sinclalr cười tự phụ khi bắt tay hai người - Họ cần chúng ta cũng như chúng ta cần họ.
*****
Đối với Katie, mùa hè này thật khủng khiếp. Ngôi nhà trở nên trống rỗng đến thảm hại khi vắng Joanne. Mỗi tối chủ nhật nàng lại

gọi điện đến trại nuôi gia súc của gia đình Forbes cho con gái. Nàng cẩn thận chỉ gọi điện khi những chương trình radio mà các cô gái ưa thích đã hết.
Sau ba tuần lễ đầu, Joanne bắt đầu gọi điện về vào khoảng giữa tuần. Nó nhớ nhà - Katie nghĩ vậy. Chỉ là những cú điện thoại ngắn mà nó huyên thuyên về những chuyện vụn vặt nhưng Katie rất thích. Tuy vậy khi nàng gợi ý Joanne có thích về thành phố một hai ngày không thì nó lại từ chối.
- Chúng con đang sống những ngày thật tuyệt, - Nó quả quyết. - Chúng con nằm cạnh bể bơi suốt ngày và thỉnh thoảng bà quản gia Andrews lái xe đưa chúng con vào làng xem phim hoặc ăn trứng sữa.
Tuy vậy qua giọng nói của Joanne, nàng biết nó vẫn cần đến sự cảm thông của mẹ. Nàng bám lấy ý nghĩ ấy.
- Thế bà Forbes đâu ? Tại sao lại là bà Andrews đưa đi ?
- Bà ấy đi Bar Harbor, hai tuần nữa sẽ về. Bà Andrews cũng rất vui tính.
- Con có cần gì không ? - Katie hỏi. - Bà Forbes đi Bar Harbor ? Bà ta đã nói là sẽ có mặt ở trại suốt mùa hè cơ mà ?
- Không, - Joanne nói - Trừ khi mẹ muốn gửi cho con một áo tấm khác. Loại hai mảnh ấy. Con đã chán những bộ cũ lắm rồi.
- Ngày mai mẹ sẽ đến cửa hàng Neiman - Katie hứa.
Nàng đã hy vọng rằng có thể Joanne muốn về thành phố một vài ngày, hoặc đề nghị nàng đến trại, thậm chí chỉ trong một ngày. Nhưng rõ ràng là không có điều đó.
*****
Mặc dù là không thích Arnold Sinclair, Harry cũng phải thán phục tốc độ ông ta giải quyết các cuộc đàm phán để thành lập một công ty mới. Vào tháng Tám, vấn đề vốn đã giải quyết xong, một văn phòng đã được thiết lập ở Mineapolis.
Harry và Pierre sau một thời gian ở chung phòng trong khách sạn, đã tìm kiếm những căn hộ mới.
Harry thất vọng vì anh không có cổ phần trong công ty, mặc dù trong hợp đồng anh đã buộc công ty mới - Simon và sindair Inc - phải dành ra một số chứng khoán để anh mua trong thời hạn mười năm với giá ban đầu.
Tuy nhiên lương của anh khá cao và trách nhiệm thì chẳng có gì nặng nề.
Hôm nay - ngày thứ bảy của tuần thứ hai họ ở Minneapolis - Harry và Pierre tiếp tục đi tìm các căn hộ cho thuê. Họ diễn quanh thành phố bằng chiếc xe của công ty - một chiếc Cadillac, theo yêu cầu của Pierre - mà họ sẽ cùng chung sử dụng cho đến khi có chiếc xe thứ hai cho Harry.

- Chúng ta nên xem kỹ chỗ này, - Harry bảo pierre khi họ đi qua một toà nhà hấp dẫn có phong cảnh đẹp - Có hai căn hộ loại sang trọng vẫn còn trống.
- Chẳng ai bập vào ngay với số tiền thuê như thế - Pierre nhún vai
- Tuần sau, chúng ta sẽ gọi điện đến và dàn xếp việc ký hợp đồng thuê. Lúc bấy giờ họ sẽ đồng ý. Chúng ta sẽ ở đây cho đến khi có khả năng mua bất động sản tại Lake of the Isles hay tại River Road hoặc hơn nữa, tại Lake Minetonka. Cậu nghĩ thế nào về thành phố này? Harry ?
- Đây là nơi tôi muốn sống để hoạt động kinh doanh. Nguồn lúa mì ở bang này thật dồi dào. Phương tiện vận tải cũng rất thích hợp cho việc chuyên chở lúa mì tới những điểm phân phối lớn - Ngừng một lát, anh nói tiếp. - Tôi nghĩ rằng sống ở đây cũng thú vị. Nó không phải là Paris, - Harry đùa vì biết rằng Pierre nhớ căn hộ choáng lộn của ông ở đó, và cả toà lâu đài nông thôn nữa - Nhưng nó cũng có trường đại học. Trường đại học tổng hợp Minnesota lớn thứ ba trong toàn nước Mỹ.
- Chúng ta ra River Road đi - Pierre nói - Vào mùa này nó rất đẹp.
Harry hết sức ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng ở Minneapolis, "dòng sông Mississỉppi hùng mạnh" của Mark Twain* đã trở thành một dòng nước nhỏ, êm đềm chảy qua hai thành phố song sinh Minneapolis và St. Paul. Giờ đây khi họ đi trên đường River Road và nhìn cả hai bờ thoai thoải dốc in đượm màu sắc của mùa thu, được phản chiếu bởi mặt nước của dòng sông, Harry lại chợt nghĩ đến Katie. Chắc nàng sẽ ngây ngất trước cảnh sắc thiên nhiên với các màu vàng, da cam, đỏ và đây đó cả màu đỏ tía.
* Nhà văn lớn của Mỹ (1835 - 1910). Tác giả cuốn “những cuộc phiêu lưu của Haiphin”.
Pierre cũng đang làm bộ thưởng thức cảnh sắc thiên nhiên nhưng Harry biết rằng ông đang lo lắng cho gia đình ở bên Pháp, cũng như anh đang nghĩ đến Katie và Joanne ở Dallas.
Sự mất mát gia đình là sợi dây bền chắc buộc chặt họ với nhau. Trong cơn xúc động anh tự nhủ sẽ đặt mua dài hạn các tờ báo của Dallas. Anh sẽ cảm thấy gần gũi hơn với Katie và Joanne, nếu như anh biết được những gì đang xảy ra ở thành phố ấy, như thể anh đang chung sống với họ. Bằng linh cảm anh biết Katie vẫn sẽ ở tại Dallas. Nàng có thể điều hành công việc khi không có anh. Đối với Katie, sự bình yên như vậy là rất quý giá.
- Mùa đông ở đây rất khắc nghiệt, - Pierre cắt ngang dòng suy tư của anh.
- Công việc rồi sẽ bù đầu, không còn thời gian mà chú ý đâu, - Harry cười.
Ngày tháng như thoi đưa. Mỗi ngày Harry làm việc tới mười bốn

giờ, cùng với Pierre điều hành công ty Simon & Sinclair. Pierre nói đúng mùa đông vừa đến Harry đã nhận thấy sự khắc nghiệt của nó ở vùng Minnesota này, mặc dầu những ngôi nhà đã được xây dựng có tính toán để chống chọi với giá buốt. Những ngôi nhà giống như những pháo đài, có tường dày, có lò sưởi lớn và cửa hai lớp kính...
Harry luôn lo lắng về Katie và Joanne. Anh biết họ không cần sự giúp đỡ về tài chính. Katie là con người thực tế, cẩn thận và chắc chắn. Anh không bao giờ nghi ngờ việc nàng thành công trong kinh doanh. Nhưng còn về tình cảm thì sao ? Liệu họ có được bình an.
Đôi khi anh nghĩ đến việc hàng tháng gửi tiền cho Katie. Nhưng linh tính lại mách bảo anh rằng nàng sẽ từ chối, cũng như món quà sinh nhật mà anh gửi cho Joanne từ Paris. Katie và Joanne không cần đến anh về mọi mặt.
*****
Vào một buổi sáng mùa xuân, Katie ngồi trong bếp uống cà phê cùng Maura còn Jeff thì chất lên xe số hàng lát nữa sẽ giao cho khách. Nàng kiệt sức sau cuộc tranh cãi với Joanne tối qua.
- Nó rất buồn vì bị từ chối không được đi dự trại hè cùng Betty. Và tôi không thể để nó...
- Có phải chị muốn nói rằng họ không muốn để các cô gái khác ở trại bị lăng nhục bởi sự có mặt của một đứa con gái Do Thái ? - Maura cắt ngang - Sách vở của họ chẳng đã viết rằng "các thói quen ăn kiêng được tôn trọng hoàn toàn" đó sao ? Điều đó có nghĩa là người Do Thái khó có thể được chấp nhận.
- Tôi sẽ nói cho chị biết - Katie hơi bực - Nó và Betty bây giờ lại có ý định khác. Sắp tới sẽ có hai chuyến du lịch đi theo nhà trường. Một chuyến tới San Francisco và một chuyến tới Acapulco. Joanne không thể bị từ chối, bởi vì nó là học sinh của trường.
- Nghe có vẻ tốn kém đấy. Chị sẽ cho nó đi chứ ?
- Tôi còn đang ngăn cản. Nhưng có lẽ tôi sẽ phải cho nó đi. Mùa hè năm ngoái nó đã ở trại nuôi gia súc của gia đình Forbes cùng với Betty. Nhưng năm nay Betty nói rằng nó sẽ đi du lịch châu âu.
- Chị đang làm hỏng nó đây - Maura báo trước – Chị không phải là bà chủ giếng dầu.
- Có lẽ tôi sẽ phải vay mượn để lo cho chuyến du lịch của nó - Katie thở dài - Chiều nay tôi sẽ đến nhà băng. Tiền gửi của tôi cũng khá và tôi có thể mượn thêm.
Katie thấy cần phải mở rộng công việc kinh doanh để nàng có thể tăng thêm thu nhập. Nàng còn nhớ Harry đã phàn nàn thế nào về cái cảm giác như là ở trong máy hút bụi. Công việc chẳng đi đến đâu cả. Nhưng chẳng phải hầu hết mọi người cũng chỉ đạt đến

một mức độ nhất định và dừng lại ở đó trong suốt cuộc đời họ sao? Cùng một công việc, cùng một ngôi nhà và cùng một giới bạn bè.
Jeff xuất hiện ở cửa ra vào.
- Xe đã chất xong hàng. Trời nóng như dưới địa ngục. Chị nên đi đi thôi, Katie !
- Tôi sợ mùa hè tới - Maura nhăn mặt - Bây giờ mới là đầu tháng Tư mà hôm qua chúng ta đã phải dùng quạt trong bữa tối.
- Tôi sẽ nói chuyện với chị sau - Katie uống cạn cốc cà phê và đứng dậy.
- Không nên để khách hàng phải đợi.
Giữa đường vào thành phố, Katie dừng lại để đổ xăng. Nàng thường đến một cây xăng độc lập ở cạnh đường, có từ ba năm về trước. Nàng rất thích Bill và Angie Meadows, cặp vợ chồng già trông coi cây xăng. Họ từ miền bắc New York đến Dallas mười hai năm trước để tránh những mùa đông khắc nghiệt. Ho đâu có nghĩ tới những cơn bão tuyết đã tàn phá Dallas.
Nàng rẽ khỏi đường lớn và phóng tới chỗ bơm xăng. Bill đang để cho cây xăng hỏng bét, nàng nghĩ. Lẽ ra ông ấy phải sơn sửa và trang trí lại một chút.
- Chào bà - Nàng thò đầu ra ngoai cửa xe khi bà Angie đến lấy vòi bơm, - sáng nay ông Bill đi đâu ?
Nàng lấy làm lạ khi thấy bà Angie vận hành bơm.
- Chị không qua đây đã vài ngày, - Angie nhẹ nhàng nói - Tôi đoán là chị không biết gì hết. Ông Bill nhà tôi lên cơn đau tim từ ba ngày trước.
- Ồ, tôi xin lỗi, Angie - Katie choáng váng - Ông ấy giờ ra sao.
- Vẫn còn nằm viện, nhưng chắc là sẽ bình phục. Ngày mai ông ấy sẽ về nhà. Song còn phải nghỉ làm việc một thời gian. Tôi đang nghĩ đến chuyện bán cây xăng để đưa nhà tôi về Florida. Cuộc sống ở đấy dễ chịu hơn. Và lại các bác sĩ bảo rằng mùa đông không tốt cho ông ấy.
- Sống ở Florida ông ấy sẽ dễ chịu hơn - Katie tán thành - Nhiều người nghỉ hưu cũng đang xuống Florida.
- Nếu chị biết ai muốn mua cây xăng thì giới thiệu đến chỗ tôi. Tôi rất cám ơn.
- Tôi sẽ để ý - Katie hứa.
Họ nói chuyện chốc lát về tình hình địa phương, sau đó Katie tiếp tục lên đường. Nhưng một cảm giác kỳ lạ bỗng xâm chiếm trí óc nàng. Nang nhớ đến Amelia ở trang trại - và vợ chồng nàng đã mua trang trại như thế nào. Cây xăng cũng là chỗ kinh doanh tốt, nếu như được điều hành hợp lý. Bill đã quá già, quá mệt mỏi, không còn đủ sức làm cho cây xăng hấp dẫn khách hàng. Liệu

nàng có điên rồ mà nghĩ như vậy không ?
Đột nhiên nàng cảm thấy như đang đứng trước bước ngoặt của đời mình. Và nàng quay xe phóng trở lại cây xăng - Bây giờ nàng không còn là nàng nữa mà đang suy tính giống như Harry. Nếu Harry ở đây, anh ấy sẽ nhìn thấy những đồng đôla phun ra từ vòi xăng này.
Nó nằm ở một vị trí tốt. Cây xăng cạnh tranh với nó cách đây những bốn dặm.
Liệu nàng có dám đặt cọc bằng trang trại ? Tim nàng đập rộn rã trước viễn cảnh ấy. Nàng nhớ lại cái lần nàng đã từ chối Harry, không cho anh cầm trang trại và vì thế mà họ đã mất mảnh đất có chứa nhiều dầu. Được rồi, nàng sẽ làm cái việc mà Harry sẽ làm nếu anh ở đây. Nàng sẽ mua cây xăng của Bill và Angie. Tân trang nó lại bằng một lớp sơn mới. Có thể năm đầu tiên sẽ không có lãi, nhưng nàng sẽ tìm ra cách sinh lợi. Ngươi dân ở đây không thể sống thiếu ôtô. Một cây xăng là rất cần thiết.
Angie ngạc nhiên khi thấy Katie quay trở lại. Chậm rãi, nàng nói với bà ta rằng mình muốn mua lại cây xăng. Họ nói chuyện một lúc và Katie đồng ý sẽ đến nhà bà vào tối hôm sau để bàn chi tiết. Angie có vẻ hài lòng. Bà cùng chồng sẽ có thể xuống Florida ngay sau khi các giấy tờ hợp pháp được thảo xong và ký kết.
Liệu nàng có tham lam quá không ? - Katie tự hỏi khi phóng xe đi. Nhưng nàng phải tiến lên phía trước. Nàng đang nhập vào một trò chơi mà Harry sẽ chơi. Bây giờ nàng cũng phải đánh bạc. Thậm chí, nếu như Jeff nói đúng, là những nhà sản xuất ôtô đang cắt giảm số lượng xe xuất xưởng, thì mọi người vẫn tiếp tục dùng xe cũ của họ, sửa chữa những gì phải sửa, phải đổ xăng cho nó lăn bánh. ôtô là một phần trong đời sống Mỹ và nhu cầu chỉ có một hướng là tăng lên.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Hai Mươi Mốt

Joanne theo Betty vào phòng dành riêng cho nữ học sinh. Căn phòng vắng ngắt vì đang là giờ học. Cả hai đều xin được miễn giờ thể dục vì bị "chuột rút" và biết rằng giáo viên thể dục không hề tin cái lý do ấy.
- Cô Blackmon không thể bắt chúng mình chứng minh điều đó, - Betty cười khúc khích - Tớ đảm bảo với cậu là ta sẽ thoát.
- Chúng mình không thể ở đây quá năm, mười phút. Lát nữa lại

phải quay về chỗ tập và ngồi cạnh đường biên.
- Sau khi hút thuốc xong đã, - Betty nói, tay thò vào túi.
- Cậu có thuốc lá à ? - Joanne vừa ngạc nhiên vừa sợ.
- Cả một gói Lucky Strikes còn nguyên. Betty mở gói thuốc với nụ cười đắc thắng.
- Tớ chưa bao giờ hút thuốc - Joanne hơi khó chịu - Và tớ đánh cuộc cậu cũng chưa hút bao giờ.
- Tớ hút rồi. Hút ở nhà. Bố mẹ tớ để thuốc lá ở khắp mọi nơi. Lấy một điếu và châm lửa đi.
Hai cô gái cười khúc khích và châm lửa điếu thuốc, bập bập trong miệng một cách ngượng nghịu.
- Cậu phải tập hút đi, - Betty nói. Đột nhiên cánh cửa mở. Cô Blackmon đứng sững, mặt tái nhợt vì giận dữ.
- Các em không những đã nói dối tôi để được nghỉ tập mà còn cả gan hút trộm thuốc lá.
- Mẹ em cũng hút thuốc, Bety bướng bĩnh cãi lại - Nếu em có hút, mẹ em cũng chẳng quan tâm.
- Nhưng nhà trường quan tâm đến việc đó. Chúng ta sẽ thảo luận vấn đề này ngay bây giờ, cùng với cô Walters.
- Thế còn giờ thể dục của cô ? - Betty vẫn cãi trong khi ánh mắt Joanne cầu xin sự tha thứ.
- Đừng lo cho giờ thể dục ấy. Hãy đi theo tôi.
Joanne lo lắng tự hỏi liệu có bị đuổi học không. Chắc mẹ sẽ giận lắm. Mẹ Betty hẳn cũng vậy. Bà luôn luôn doạ sẽ gửi Betty vào trường nội trú. Joanne chẳng muốn xa Betty chút nào.
Tại văn phòng của cô Walters, một đứa ngồi mỗi nơi. Joanne và Betty đoán rằng cô Walters đang cố gắng liên lạc với mẹ chúng.
- Mẹ tớ sẽ rầy la, nhưng không làm gì hơn đâu - Betty thì thầm - Song bà sẽ phải khùng lên vì phải đến trường bây giờ.
Joanne tự an ủi là có thể dàn xếp được với mẹ. Cô sẽ nói rằng trông Betty Davis* mới đẹp làm sao khi ngậm điếu thuốc, và chúng đang giả vờ mình là người diễn viên nổi tiếng này. Joanne không sợ mẹ. Nhưng cô sợ đến chết rằng bà Forbes sẽ gửi Betty vào trường nội trú. Điều đó thật kinh khủng.
*** Diễn viên điện ảnh Mỹ nổi tiếng.**
Hai đứa ngồi đó, ngày càng bồn chồn. Hơn một tiếng sau thì hai bà mẹ đến, cách nhau vài phút.
- Chúng mình sẽ cố gắng xem họ đang nói gì - Betty thì thầm.
Cuộc trao đổi giữa hai bà mẹ và cô Walters rất ngắn gọn, Joann và Betty sẽ bị đình chỉ học tập một tuần. Nếu tái phạm thì sẽ bị đuổi học.
- Tôi không cần phải nói với các bà rằng chúng tôi coi hành vi này là tấm gương rất xấu cho các học sinh khác - Cô Walters kết luận

- Bây giờ xin phép các bà, tôi phải dự một cuộc họp. Các cô gái ở phòng bên cạnh.
Cánh cửa bật mở. Bà Forbes làm điệu bọ đe doạ chúng.
- Cả hai đứa đều sẽ bị phạt - Bà Forbes liếc nhìn Katie ngầm trao đổi - Betty, mày sẽ phải ở trong phòng suốt một tuần lễ bị đình chỉ học tập, trừ những bữa ăn. Và đây cũng là lời cảnh báo cuối cùng. Nếu có một chút hành động như thế này nữa, mày sẽ phải vào trường nội trú.
- Con cũng sẽ phải vào trong phòng - Katie lặp lại lời bà Forbes - Không được nghe radio, không được gọi điện thoại.
- Mày cũng như vậy Betty. - Bà Forbe nói thêm. Rồi bà quay sang Katie - Tôi với bà đã làm gì để phải khổ sở vì con cái thế này ?
*****
Như Katie đã tính toán, nàng có thể vay nợ để mua cây xăng của ông bà Meadows. Đồng thời, cũng đủ tiền cho Joanne đi du lịch mùa hè. Sáu tuần sau khi ngã giá, Katỉe cùng ông Bill, bà Angie và những luật sư của họ ngồi cùng với nhau để thống nhất về quá trình tiếp quản cây xăng. Sau đó, nàng cùng Maura và Jeff ăn một bữa tại một nhà hàng mới khai trương để mừng chủ quyền mới của nàng.
- Chị tham việc quá đấy, - Jeff nói sau khi họ gọi xong món ăn.
- Chắc anh nghĩ là tôi điên ? Katìe nói.
- George muốn biết liệu nó cỏ thể làm cho chị trong thời gian nghỉ hè không - Maura nói.
- Ngay sau khi tôi mở cửa lại cây xăng, - Katie hứa - Tôi cũng đang định hỏi xem nó có muốn làm không ?
- Làm trong mùa hè và sau giờ học nữa - Maura nói, - nó quyết tâm vào đại học và nó cũng biết là sẽ phải giúp đỡ bố mẹ.
- Không thể tin được là sang năm nó đã thi tốt nghiệp.
Lẽ ra Leo cũng sẽ thi tốt nghiệp vào thời gian ấy. Katie đau đớn nghĩ.
- Khi chúng ta đi học, bậc phổ thông cũ gồm những tám năm, còn ở đây, bọn chúng chỉ học có bảy năm. Vì vậy mà chúng vào đại học sớm hơn.
- Còn việc thuê người của chị thì thế nào ? - Jeff tò mò hỏi.
- Chúng ta sẽ phải đóng cửa ngày chú nhật, - Katie đã nghiên cứu chi tiết tình hình kinh doanh hiện tại, đọc đủ loại báo chí trong nước, - lệnh đó đã được ban ra ở rất nhiều nơi. Và tôi sẽ là người đi tiên phong ở vùng này.
- Mọi người sẽ chửi rủa thậm tệ nếu các trạm xăng đều đóng cửa vào ngày chủ nhật, - Jeff nói - Đất nước này chưa ở trong tình trạng chiến tranh, họ không cảm thấy một sự thôi thúc yêu nước nào để phải cất ôtô trong gara vì tiết kiệm xăng.

- Tôi cũng không dám mong năm đầu tiên này sẽ có lợi nhuận - Katie điềm tỉnh nói – Nếu chỉ hoà vốn tôi cũng đã thấy mừng rồi. Nhưng năm tới tôi muốn mở một trạm nữa. Đây là một ngành kinh doanh mà tôi thấy mình có thể điều hành được. Vì gặp phải vấn đề lao động, các công ty dầu lớn không thể mở rộng các trạm xăng của họ.
- Điều gì khiến chị nghĩ rằng mình có thể đảm đương được việc này? - Maura hỏi và chờ đợi ở Katie một câu trả lời thật lạc quan.
- Tôi đã nghiên cứu mọi khía cạnh của vấn đề. Tôi biết chính xác phải có lợi nhuận bao nhiêu để đảm bảo không phải nợ nần. Tôi đã nghiên cứu những báo cáo mà tôi có trong tay. Tôi cần phải kiếm lời từ bốn đến bốn phẩy hai mươi lăm xu* mỗi galon. Tôi phải luôn nhớ rằng không được vướng vào những cuộc chiến thanh giá cả. Ngoài ra còn phải có một đội ngũ nhân viên được đào tạo tử tế để làm việc có hiệu quả và cư xử với khách hàng một cách lịch thiệp.

*** Một đôla bằng một trăm xu (cent).**

- Chị lấy đâu ra những người như thế ? - Jeff hỏi một cách nghiêm túc - Trong mùa hè thì dễ rồi, khi các trường học nghỉ. Còn sau đó ?
- Tôi sẽ thuê phụ nữ. Những phụ nữ đã có chồng và muốn kiếm tiền.
- Tại sao lại không thuê ? - Maura nói và liếc nhìn Jeff - Phụ nữ cũng có thể vận hành trạm xăng.
- Người đàn ông nào lại muốn để phụ nữ bơm xăng cho mình - Jeff hoài nghi.
- Thời thế đang thay đổi ông ạ, - Maura bảo chồng - Hàng ngàn phụ nữ Mỹ đang làm việc trong các nhà máy sản xuất vũ khí. Ở Anh, họ còn sữa chữa cả máy bay, phục vụ trong quân đội. Tôi không nói đến những cô con gái con nhà giàu ở Dallas. Đừng quên rằng hai người đàn bà này đã lao động ở ngoài cánh đồng. Ngay bên cạnh anh và Harry. Vậy thì tại sao một người đàn ông lại không thể đề nghị chúng tôi bơm xăng ? Và họ sẽ trả tiền cơ mà ?
- Nhất định tôi phải thành công ở cây xăng này - Katie thề - Và một khi nó đã ổn định, tôi sẽ mua thêm một trạm xăng nữa. Đột nhiên tôi có cái cảm nghĩ liều lĩnh đến điên cuồng này. Liệu có phải chỉ vì tôi biết là mình phải kiếm ra tiền. Tôi phải làm như thế vì con gái mình.

Nhưng liệu tiền có thể bù đắp được cho những gì mà nàng và Harry đã để xảy ra đối với Joanne ?

*****

Kinh doanh buôn bán trong khắp cả nước đang ở thời kỳ bùng nổ.

Nước Anh đang cần một lượng lúa mì khổng lồ. Vấn đề chủ yếu trong buôn bán ngũ cốc là chuyên chở. Harry đánh vật với nó hàng ngày, mặc dầu đã có những mối liên hè quan trọng của Sỉnclair. Các tàu buôn với những thuỷ thủ dũng cãm đã phải vật lộn để vượt qua những cuộc vây hãm của mìn và thuỷ lỏi Đức. Cả Harry và Pierre đều không thể kiên nhẫn được nữa khi những hạn chế của chính phủ ngày càng tăng lên.
- Mẹ kiếp ! - Harry thường hay nguyền rủa. - Chúng ta không còn là nhà buôn một chút nào nữa. chúng ta trở nen một ngành phục vụ công cộng.
- Nhưng khi hoà bình trở lại, nhu cầu về lúa mì sẽ lớn vô cùng, - Pierre an ủi. - Đồng ruộng ở Pháp, Ý, Đức đang bị triệt hạ. Harry, thời cơ lớn cho những nhà buôn lúa mì đang đến.
Trong những lúc buồn chán, Harry đã tính chuyện gia nhập quân đội, anh tin chắc rằng vấn đề nước Mỹ tham chiến chỉ còn tính bằng ngày tháng. Anh biết ngay cả Pierre, trong những lúc đau buồn, cũng thấy nên tham gia tổ chức giải phóng nước Pháp ở Anh, dưới sự lãnh đạo của tướng De Gaulle. Nhưng cả Harry và Pierre đều nhận thấy, thực ra thi họ đã đang bị lôi cuốn vào một ngành kinh tế phục vụ cho thời chiến.
Vào tháng Chín, tổng thống Rooseveìt đã hạ lệnh cho máy bay và tàu chiến tẩn công vào các tầu Đức và Ý bị bắt gặp trong những vùng biển do Mỹ bảo vệ. Cho đến nay, một số tầu của Mỹ đã bị tầu ngầm Đức bắn chìm và bắn cháy.
Ngày 17 tháng Mười, tầu khu trục Kearny đã bị tàu ngầm Đức phóng ngư lôi ở ngoài biển Iceland. Hai tuần sau, tầu khu trục Reuben James lại bị tầu ngầm Đức bắn chìm, tổn thất về người và của không thể coi là nhỏ.
Nhưng nước Mỹ vẫn chưa tính đến việc tham chiến.
Mỗi buổi sáng, khi thức dậy, tôi đều tự hỏi mình liệu hôm nay có phải là ngày tổng thống tuyên bố chiến tranh với Đức và Ý hay không ? - Pierre nói với Harry - Chúng ta còn chờ đợi gì nữa ?
*****
Katie ngồi cùng Maura và Jeff trong phòng khách, nơi có lò sưởi đang cháy đỏ rực, làm bớt đi cái lạnh của tháng Chạp. Họ ngồi im lặng, lắng nghe tường thuật về thảm hoạ ở Trân Châu Cảng. Rồi Jeff với tay tắt radio.
- Chúng ta sẽ nghe lại sau. Họ lặp đi lặp lại mỗi một chuyện.
- Tôi sẽ mang thêm cà phê cho chị - Maura đứng lên, nét mặt rầu rĩ.
- Maura, Jeff sẽ không phải đi lính đâu - Katie nhẹ nhàng nói - Không ai lấy vào quân đội một người đã có vợ và hai con.
- Một trong hai đứa sẽ mười bảy tuổi vào tháng Tư này, - Maura

nhắc - Cuộc chiến tranh này sẽ không kết thúc nhanh. George sẽ phải ra trận.
- Thôi đừng sầu thảm Maura, - Jeff nói như ra lệnh với một vẻ mặt bình tĩnh mà Katie ngờ rằng chính anh cũng không cảm thấy. - George thậm chí còn chưa phải đăng ký đến tận tháng Tư năm 1945. Lúc đó thì cuộc chiến cũng đã kết thúc rồi.
- Tại sao cái thế giới này không chấm dứt cái trò chơi điên rồ ấy đi - Maura cau có - Tại sao chúng ta ngồi đây để cho nó xảy ra.
- Maura, đi lấy cà phê đi ! - Jeff dựa lưng vào ghế, vẻ mệt mỏi - Hôm nay sẽ là một ngày dài đấy.
- Năm năm trước Harry đã lo là chúng ta sẽ bị lôi kéo vào một cuộc chiến tranh thế giới khác, - Katie nhớ lại. Nàng nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đang cháy ở cửa lò sưởi - Tôi hy vọng là anh ấy đã rời khỏi nước Pháp.
- Harry rất nhạy bén. Anh ấy chắc đi khỏi rồi - Jeff an ủi - Và sẽ không ai trong chúng ta sẽ bị động viên, trừ khi tình hình quá tồi tệ. Bọn trẻ sẽ phải đi trước, và đó mới thật là điều thảm thương, vì chúng mới được sống chẳng là bao.
Leo còn được sống ngắn ngủi hơn, Katie nghĩ. Bao nhiêu bà mẹ sẽ cảm thấy nỗi đau như nàng trước khi cái trò điên rồ này kết thúc. Trong thời gian thế chiến thứ nhất, nàng chỉ là một cô gái nhỏ, nhưng đến tận bây giờ nàng vẫn nhớ tiếng kêu khóc thảm thương khi một bà mẹ ở trong cùng dãy nhà nhận được giấy báo tử của con trai. Nàng còn nhớ ngày đình chiến - 11 tháng Mười Một năm 1918, khi mọi người đột ngột bị đánh thức bởi tiếng còi nhà máy rú ầm ĩ và tiếng chuông nhà thờ liên hồi.
- Công việc ở cây xăng ra sao, Katie ? - Jeff cắt ngang dòng suy tư của nàng.
- Tôi gặp một số trở ngại do thời gian quá ít, - Katie thừa nhận. - Tuy nhiên cóng việc sẽ dễ dàng hơn khi không có những ca bán vào buổi tối và chủ nhật. - Nhưng bây giờ, cùng với việc giảm bớt các dây chuyền cộng với việc không mở cửa vào ngày chủ nhật và đóng cửa vào lúc tám giờ tối, mọi việc đã ổn thoả. Tôi đang định dùng các cô gái thay cho các ông độc thân làm công tác bảo vệ. Điều đó sẽ làm các hành khách chú ý hơn.
- Còn về nỗi lo của Jeff rằng đàn ông không muốn các cô gái bơm xăng cho họ thì thế nào ? - Maura hỏi.
- Chị lại trêu chọc anh ấy phải không ? Đấy đang là một trò đùa ở cây xáng "Này em ơi, - Katie nhại, - em nghĩ rằng mình có thể bơm được lốp xe đấy à". Và đó cũng là lý do tôi để cho họ ăn mặc cẩu thả một chút.
Katie nhìn đồng hồ.
- Tôi phải nhà bây giờ. Joanne nói rằng có thể nó sẽ về đúng vào

giờ ăn.
- Nó vẫn thân với Betty Forber đấy chứ ? - Maura hỏi.
- Chúng như dính chặt vào nhau.
Betty là bạn thân duy nhất của Joanne. Katie nghĩ với cảm giác khó chịu. Nàng vẫn muốn Joanne và Willa có được tình thân ấy. Nàng lo lắng thấy trước cái ngày Betty trở thành một cô gái con nhà giàu ở Dallas và là thành viên của "Liên minh tuổi trẻ". Joanne sẽ không thể theo bạn bước vào cái thế giới ấy. Nàng nói tiếp.
- Chị đã biết bọn trẻ ở lứa tuổi ấy thế nào rồi đấy.
- Tôi không thể nào chịu được một số thói quen của chúng - Maura lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu - Tại sao chúng lại thích đi những đôi giày và tất kỳ dị và cả sự say mê ca sĩ mới nào đó tên là Frank Sinatra nữa ?
Khi Jeff đi khỏi, để cho hai người đàn bà làm công việc kiểm tra nhà kính, Maura tâm sự với Katie rằng Jeff đang viết một cuốn tiểu thuyết mới.
- Tôi đã làm phiền anh ấy, - Maura nói. - Anh ấy đã mất hàng tháng với một dự định mà tôi biết sắp viết ra giấy. Sẽ mất nhiều thời gian vì Jeff chỉ viết được khoảng một giờ mỗi ngày, cộng với vài giờ nữa vào ngày chủ nhật. Anh ấy luôn luôn cảm thấy hạnh phúc khi viết lách.
- Rồi cũng sẽ in được, Katie động viên. - Tôi vẫn không thể hiểu, tại sao những cuốn trước lại không tìm được một nhà xuất bản nào chịu in chúng ?
- Anh phải đến đúng nơi, đúng lúc và đúng vấn đề nữa. - Maura lặp lại những lời than vãn thường ngày. Cầu cho lần này Jeff được toại nguyện. Chị biết không thật nực cười khi chúng ta ngồi đây, trò chuyện về cuộc sống của mình, cứ như thể chúng ta không liên quan đến cuộc chiến. Làm sao có thể đặt kế hoạch cho tương lai khi mà những sự điên rồ đang ngự trị thế giới này.
*****
Nước Mỹ đã phải chịu cơn choáng váng trong hàng tháng trời sau vụ Trân Châu Cảng. Lực lượng quân sự Mỹ liên tiếp gặp phải những thất bại nặng nề tại các hòn đảo ở Thái Bình Dương. Quân Nhật đã chiếm Manila, dồn tướng Mac Arthur về Bataan. Vào giữa tháng Ba, Bataan lại rơi vào tay quân Nhật sau một cuộc kháng cự dũng cảm và tuyệt vọng.
Tướng Wainwright cùng với khoảng 3500 lính rút lui về Corregidor trong khi những tù binh Mỹ và Philippine bị bắt ở Bataan bắt đầu một "cuộc hành quân chết người" - Tám mươi lăm dặm trong sáu ngày bị trừng phạt bằng những hành động hung bạo. Năm nghìn hai trăm người Mỹ và số người Philippine còn lớn hơn nữa đã bị chết.

Tháng Tư, tình hình trong nước vẫn ổn định. Có tin đồn về việc hạn chế dùng đường. Ở miền Đông, đã có những kế hoạch đang được tiến hành nhằm hạn chế dùng xăng. Trong khi hàng loạt các cây xăng đóng cửa do thiếu lao động, Katie quyết định tìm mua một cây xăng nữa ở quanh đấy, cây xăng thứ nhứt rõ ràng là đang sinh lợi.
Nàng đang chơi trò của Harry. Katie tự nhủ. Cứ như thể anh đang ở đâu đây, chỉ hướng cho mỗi hoạt động của nàng. Chiến tranh thế giới, nhưng ai nấy đều nhận định rằng những Mỹ sẽ không trở thành bãi chiến trường. Đây là thời cơ để mở rộng kinh doanh. Sau chiến tranh, nhu cầu ôtô sẽ rất lớn. Và Katie sẽ có nhiều xăng để bán cho người dùng ôtô.
Cuối tháng Năm, nàng dự lễ tốt nghiệp trung học của George cùng với Maura, Jeff và Willa. Khỉ bước chân vào giảng đường đang ồn ào những cuộc đối thoại sôi nổi của cha mẹ, họ hàng, bạn bè những học sinh tốt nghiệp, Katie cố gắng gạt sang một bên nỗi buồn xâm chiếm nàng từ sáng. Một bóng ma cũng sẽ ở trên sân khấu tối nay. Bóng ma của Leo. Tối nay lẽ ra Leo cũng nhận bằng tốt nghiệp.
Nàng đã không cố gắng thuyết phục Joanne đến dự buổi lễ. Đặc biệt tối nay Joanne sẽ nhớ tới Leo, nàng lo vậy. Nhưng vì Maura, Katie phải có mặt ở đây. Maura quá hạnh phúc vi George tốt nghiệp với thứ hạng cao. Nó sẽ vào đai học mùa thu tới, trường đại học Tổng hợp Texas dưới Ausiton.
Trong những dịp như thế này Katie cảm thấy một cách sâu sắc sự thiếu vắng Harry trong cuộc đời nàng. Anh có được bình an không ? Anh có bị bắt khi quân Đức chiếm Paris không. Đã quá nhiều đêm nàng mất ngủ, Harry là một hàng rào giữa nàng và giấc ngủ. Nếu anh đả quay về Mỹ, liệu anh có làm một việc gì đó liều lĩnh như là đăng lính hay không ? Anh đã ba mươi bảy tuổi và đã là một người cha. Anh không bị quân dịch, trừ khi tình nguyện.
- Những bó hoa của các cô gái là hoa hồng đỏ. - Wílla cúi về phía trước để nói với nàng. - Bác có thích hoa hồng đỏ không ?

Giáo viên dạy nhạc đến ngồi trước đàn dương cầm. Đã đến lúc hành lễ, các cô gái đứng bên phải còn các cậu con trai đứng bên trái. Katie cố ghìm nước mắt. Lẽ ra Leo cũng đang cùng bước xuống với các cậu trai này. Lẽ ra Harry cũng đang ngồi cạnh nàng và cũng tự hào rằng con trai anh đã tốt nghiệp và sớm trở thành sinh viên đại học. Nhưng Leo đã chết, còn Harry thì đã bước ra khỏi cuộc đời nàng.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Hai Mươi Hai

Sau bữa ăn sáng Joanne vả Betty nấn ná lại trong phòng ăn có điều hoà nhiệt độ ở trại chăn nuôi gia súc của gia đình Forbes. Chúng đang cân nhắc xem sẽ làm gì trong ngày đầu tiên ở đây. Tối qua Zeke đưa chúng đến và chúng sẽ ở lại đây trong mười ngày, trước khi lên đường du lịch mùa hè. Sáng sớm hôm nay mẹ của Betty đáp máy bay đi Santa Barbara để dự đám cưới.
- Tôi tức điên người lên vì đã không mang theo mấy chiếc quần sooc mới mua hôm qua ở cửa hàng Neiman. Trông mốt lắm. - Betty lầu bầu và thở dài.
- Thì cậu sẽ mang chúng đi trong chuyến du lịch, - Joanne an ủi. Lần này không phải mất nhiều thời gian để thuyết phục mẹ cho đi. Hẳn mẹ còn vui vì không bị Joanne quấy rầy trong những sáu tuần.
- Tớ biết phải làm gì rồi. - Betty hào hứng. - Chúng ta sẽ phóng xe về thành phố để lấy.
- Zeke đang đưa mẹ cậu ra sân bay, và cậu đã nói anh ta sẽ ở lại Dallas. Bà Andrews thì bị cảm lạnh đang nằm trong giường.
- Tớ có thể lái được. – Đôi mắt Betty sáng rực lên với vẻ kiêu hãnh pha lẫn sự bướng bĩnh. – Bố tớ vẫn cho tớ lái quanh trang trại.
- Nhưng ở ngoài đường thì người ta sẽ hỏi bằng lái đấy.
- Ai biết tớ không có giấy phép mà hỏi - Betty nhún vai. - Bố tớ vẫn nói tớ biết lái xe từ trong bụng mẹ. Hãy cùng tớ về thành phố. Chúng ta lấy quần sooc rồi dạo quanh cửa hàng Neiman một chút. Sau đó sẽ quay trở về.
- Tớ sợ đấy, Betty ! - Joanne nói vậy nhưng cũng thấy mình bị cám dỗ.
- Chúng ta sẽ lấy chiếc Cadillac mui trần của mẹ tớ - Betty quyết định. - Chúng ta sẽ để lại vài chữ cho Andrews để bà ấy khỏi lo. Nào, cậu cớ đi với tớ không?
- Đi - Mặt Joanne sáng lên. - Đó là một cuộc phiêu lưu. Chúng ta sẽ có một điều gì đó để khoe với các cô gái trong đoàn du lịch. Betty viết vài dòng cho bả Andrews.
- Bà ấy sẽ la hét, nhưng muộn quá rồi. - Betty nói khi họ xuống bếp đưa giấy cho người hầu gái.
- Chúng tôi sẽ quay về chiều nay Conchita. - Betty nói. - Nếu bà Andrews thức dậy và hỏi về chúng tôi thì hãy đưa cho bà thư này. Nếu bà ấy không hỏi thì thôi.

Mười lăm phút sau, mui xe đã được hạ xuống. Một làn gió nhẹ làm dịu đi cái nóng của buổi sáng. Betty lái xe ra khỏi trang trại và hướng về Dallas.
- Betty cậu phóng nhanh quá - Joanne hơi hoảng khi nhìn vào đồng hồ tốc độ.
- Cậu không thích à ?
- Có chứ !
Joanne thích nhìn mọi vật vùn vụt lùi lại phía sau, cô biết, có bảo sợ Betty cũng không chạy chậm hơn. Nhưng nếu có một viên cảnh sát bắt xe dừng lại vì chạy quá tốc độ cho phép? Và đòi kiểm tra giấy phép lái xe?
- Chẳng có cảnh sát trên đường lúc này đâu - Betty nói, tự trấn an mình. Joanne cười phá lên khi Betty nhấn ga sâu hơn. Thật là tuyệt diệu. Cứ như thế chúng đang cười nhạo cả thế giới này.
- Ôi! Betty, cậu thật tuyệt - Joanne cười ré lên thích thú.
Rồi niềm vui sướng chuyển sang lo sợ khi chúng nghe thấy tiếng còi hụ của cảnh sát.
- Ôi, đồ thối tha.
Bety sợ hãi liếc nhìn Joanne rồi đỗ xe vào cạnh đường.
*****
Katie choáng váng khi nghe giọng nói ở đầu dây bên kia. Betty và Joanne bị bắt khi đang phóng trên chiếc xe Cadillac mui trần màu trắng với tốc độ nhanh hơn quy định mười tám dặm. Betty không có giấy phép lái xe và cả giấy đăng ký xe. Betty nói chiếc xe là của mẹ nó.
- Chúng tôi không thể liên lạc với ông bà Forbes. - Viên sĩ quan cảnh sát nói - Chúng tôi cũng không biết liệu cô ta có phải là con gái của ông bà Forbes không.
- Còn cô gái kia nói rằng bà là mẹ cô ấy. Bà có thể làm sáng rõ điều này.
- Hiện giờ chúng ở đâu ? - Giọng Katie run run - Tất nhiên là tôi có thể làm rõ.
Ngay lập tức Katie đến đồn cảnh sát. Betty và Joanne đang làm trò gì vậy. Nàng rùng mình trước hình ảnh chúng phóng xe trên đường cao tốc. Betty đã học lái xe ở đâu nhỉ ? Chúng có thể bị tai nạn như chơi.
Katie bước vào đồn cảnh sát ngay lập tức nhìn thấy hai cô gái ngồi rúm vào nhau, mặt xám ngoét vì sợ hãi.
- Mẹ! - Joanne xô về phía nàng, ôm ghì lấy nàng - Ôi mẹ, con yêu mẹ.
Katie nói chuyện với viên sĩ quan trực ban. Nàng đảm bảo với họ Betty là con ông bà Forbes, một chủ dầu lửa giầu có. Nàng đồng ý nhất định rằng phải phạt các cô và nói thêm là không cần thiết

phải đưa ra toà án thanh niên.
- Tôi xin hứa với ông, chúng sẽ không làm điều gì tương tự như thế này nữa. Tôi biết rằng ông bà Forbes cũng sẽ rất vui mừng nếu như việc này được bỏ qua, xem như một trò đùa trẻ con.
Betty đã được phép lái xe trong khu nhà riêng của nó. Và nó để mình bị lôi cuốn.
- Lái xe phóng nhanh quá tốc độ cho phép mười tám dặm, mà lại không có giấy phép lái xe - Viên cảnh sát kể lể, giận dữ.
- Tôi sẽ nói với ông bà Forbes đến cám ơn riêng ông, - Katie hứa với một nụ cười nhã nhặn, - Ông bà Forbes sẽ rất vui mừng.
- Nếu chúng là con tôi, tôi đảm bảo rằng chúng không thể ngồi trong khoảng một tuần - Ông ta nhìn hai cô gái như thể nhìn hai vật trưng bày lạ lẫm - Rồi, các cô được tự do.
- Tôi sắp xếp để một người nào đó ở trại đến lấy xe - Katie nói với viên sĩ quan - Cám ơn ông rất nhiều.
Katie không hé một lời khi nàng lái xe quay về.
- Mẹ, con xin lỗi - Joanne nói một cách tuyệt vọng khi họ đến cổng trại.
- Con không biết rằng có thể bị tai nạn chết người à. Những ngón tay của Katie trắng nhợt vì nắm chặt lấy vô lăng - Thật may vì ông sĩ quan tốt bụng đã thả các con.
- Chúng cháu xin lỗi - Betty nhắc lại lời Joanne - Đó chỉ giống như một trò đùa, và cháu cũng biết lái xe, thưa cô.
- Nhưng không phải là trên đường cao tốc - Katie bực bội. Trong đầu nàng vẫn hiện lên niềm vui trên gương mặt Joanne khi nàng bước vào đồn cảnh sát. "Ôi mẹ, con yêu mẹ". Katie nhớ đến thái độ bộc phát ấy của con gái.
- Hàng ngày chúng cháu chỉ ở quanh bể bơi. Chúng cháu sẽ không lái xe, kể cả ở trang trại - Betty hứa.
- Cô chưa dám chắc sẽ để Joanne ở lại đây.
- Mẹ, cho con ở lại. Con sẽ gọi điện về nhà hàng ngày - Joanne phỉnh phờ.
*****
Ngồi một mình trong phòng khách uống cà phê sau bửa ăn, Katie vẫn không thôi nghĩ ngợi xem có nên bắt Joanne về không ? Nhưng thành phố đang nóng kinh khủng, mà Joanne thì lại rất nhạy cảm với cái nóng. Dù sao thì chúng cũng sợ hãi thật sự khi bị bắt. Nàng thấy rõ điều ấy.
Tiếng chuông điện thoại phá vỡ sự yên tĩnh của ngôi nhà. Katie lấy ống nghe.
- Alô.
- Katie, tôi vừa nghe có một cây xăng muốn bán - Maura nói với nàng - Nó nằm trong khu vực mà chị vẫn thích.

- Kể vắn tắt cho tôi xem nào - Katie nói nhanh.
Đặt ống nghe xuống, Katie lao ngay theo những chỉ dẫn của Maura. Nàng có khả năng thương lượng những vụ mua bán mà nàng thích. Thế rồi vào buổi sáng, sau khi tiễn Joanne đi du lịch, nàng đến dự cuộc gặp mặt với người chủ cây xăng, luật sư của họ, luật sư của nàng và một đại diện của nhà băng. Sau giờ ăn trưa nàng đã là chủ nhân của cây xăng thứ hai. Nàng đang dự tính mua cây thứ ba.
Joanne có thể là bản sao của nàng về mặt hình thể - như Harry thường nhắc đến - nhưng về nhiều phương diện nó chính là đứa con của Harry. Nó có vẻ duyên dáng hấp dẫn của người cha. Nhiều lúc tính nóng nảy của nó rất giống Harry. Giống cả nỗi ám ảnh của Harry về cuộc sống của những người giàu có ở Texas. Katie đã xác định sẽ lo cho Joanne một cuộc sống đầy đủ để mang lại niềm vui cho nó, giúp nó quên đi những ngày tháng hãi hùng của ba năm về trước.
Đầu mùa thu, một người đàn ông đến gặp Katie tỏ ý muốn mua lại công ty Newhouse Gourmet Foods. Không phải mua cả trang trại, nhà cửa, ông ta nhấn mạnh, - mà chỉ mua những nhà kính, sổ sách và những khách hàng của nó. Nàng lịch sự từ chối mặc dù nàng rất muốn giành toàn bộ thời gian cho việc mở rộng hệ thống các cây xăng của mình. Ngoài ra vì lòng trung thành với Jeff và Maura - những người đang sống nhờ công ty - nàng không thể bán nó.
- Hãy suy nghĩ trong vòng một tháng - Người đàn ông thuyết phục
- Tôi sẽ gặp lại bà.
Katie nổi giận khi Maura nói rằng người mua – Ông Craig Winters - đã nói chuyện với chị và Jeff về hoạt động của công ty Newhouse Gourmet Foods. Họ nghĩ rằng ông ta muốn viết một bài báo về các phương pháp của họ cho một tạp chí nông nghiệp.
- Ông ấy đang muốn biết chúng ta vận hành nhà kính ra sao, làm thế nào mà chúng ta có được sản phẩm nhiều và tốt. Ông ấy đã gặp tôi đề nghị mua công ty - Nàng kể.
- Một lời đề nghị tốt chứ ? - Giọng Maura có vẻ xúc động.
- Tôi không bán - Katie phật ý - Chúng ta đang làm việc với nhau.
- Chị sẽ được rảnh rang nếu bán nó đi - Maura nói - Tất cả những gì mà chị nói đến trong những ngày này là làm thế nào để mở rộng hệ thống cây xăng. Nếu như chỉ vì nghĩ đến tôi và Jeff, thì chúng tôi lại mong cho chị bán. Chúng tôi lại trở về những công việc đồng áng như trước.
- Chị và Jeff muốn quay về công việc đồng áng xưa kia ? - Katie ngạc nhiên.
- Katie, đây là thời kỳ "làm ăn" đối với nhà nông. Chúng ta đang

trở thành rổ bánh mì của cả thế giới. Nhưng máy móc nông nghiệp mới sắp được bán ra. Những giống mới có năng suất cao đang được phát triển.
- Tôi sẽ bán, - Katie quyết định nhanh - Tất nhiên tôi sẽ đòi giá cao. Ông Craig Winters có thể mua được công ty Newhouse Gourmet Foods. Thậm chí ông ta đang nói đến việc làm lạnh rau quả và bán chúng trong khắp cả nước.
- Mặc ông ta làm những gì mà ông ta muốn, - Maura nói - Mình lấy tiền và chuồn.
- Tháng Sáu tới Joanne sẽ tròn mười sáu tuổi, - Katie nói nhỏ - Chị đã biết tôi sẽ tặng nó cái gì vào ngày sinh nhật lần thứ mười sáu không. Katie mỉm cười rạng rỡ - Một chiếc xe mui trần. Đó là cái mà bố mẹ Betty cũng đã hứa với con gái họ. Maura, Joanne sẽ sướng run lên.
- Katie, người ta không sản xuất ôtô nữa đâu - Maura báo trước.
- Tôi sẽ tìm được, dù có đắt, - Katie quả quyết. - Joanne sẽ rất thích.
Tuy nhiên trong đầu Katie vẫn lảng vảng một câu hỏi : liệu có cách nào để Joanne tha lỗi cho nàng không? Joanne đang bắt nàng chịu trách nhiệm về cái chết của Leo ngang với bố nó.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Hai Mươi Ba

Một ngày đầu năm mới, Harry ngồi trong văn phòng sang trọng của Pierre vờ lắng nghe những lời phàn nàn của Arnold Sinclair về sự tiến triển chậm chạp của công ty Simon & Sinclair. Anh và Pierre đều nhận thấy rằng đó là cách của Arnold để chứng tỏ mình giữ vị trí then chốt trong văn phòng Mineapolis, nơi có những hoạt động thực sự của công ty.
Chẳng lẽ lão ta không hiểu rằng bây giờ việc buôn bán ngũ cốc là do "Uỷ ban nông nghiệp" điều hành. Harry bị dằn vặt bởi ý nghĩ là anh không tham gia quân đội. Anh vẫn còn trẻ. Tuy nhiên nhưng việc anh đang làm cũng là cần thiết để phục vụ cuộc chiến.
- Mua những nhà kho ráp sẵn này làm gì hở Harry - Arnie gay gắt hỏi - Xem này, giá cả thật là phi lý.
- Sẽ còn phi lý hơn nữa nếu chúng ta để thất thoát lúa mì vì không thể thuê được chỗ đặt băng tải, Arnie* ạ. Lượng lúa mì dư rất lớn và nếu chúng ta tìm được cách dự trữ cho đến khi có thể chở chúng đi bằng tàu thì thật tuyệt. Những người thợ rừng mang những cái nhà làm sẵn đến giúp chúng ta giải quyết việc đó. Những người nông dân cất lúa mì trong kho, thậm chí trong nhà họ. Một số người thuê cả kho bỏ không.
Harry dừng lại, cố gắng kìm mình để không nổi giận vời Arnie.
- Tôi đang nghiên cứu về việc xay lúa mì. Chúng ta nên mở rộng những các nhà máy xay bột. Quân đội đang lùng mua bột mì khắp nơi.
Trong hơn một giờ đồng hồ họ tranh luận về hướng phát triển của công ty. Anh không ưa Arnie Sinclair. Anh ghê tởm cái cách khi Arnie nhắc nhở rằng anh không phải là người có cổ phần ở công ty Simon & sinclair. Nhưng anh cũng biết rằng Pierre mong anh bỏ qua những vướng mắc cá nhân vì họ đang cần tiền cho công việc kinh doanh mà Arnie mang lại.
- Tôi vừa thảo luận tình hình với ủy ban, - Arnie kết luận với một nụ cười tự mãn - Chúng tôi nhất trí rằng tôi phải nắm văn phòng Mineapolis vào một lúc nào đó, sau tết dương lịch.
- Trước mắt chúng ta sẽ còn một vài năm khó khăn nữa - Harry thừa nhận - Chúng ta cần sử dụng tất cả những sự giúp đỡ có thể có ở đây.
“Lão già chết tiệt", Harry rủa thầm.
- Có ông ở văn phòng thì thật là tuyệt - Pierre khôn khéo nói với vẻ

thành thật - Còn bây giờ chúng ta đi ăn trưa chứ. Có một quán ăn mới mở, Harry và tôi vẫn...
- Sao không đến Mineapolis Club ? - Arnie cắt ngang với một nụ cười ranh mãnh.
- Tôi nghĩ là ông sẽ thích quán ăn này - Pierre lịch thiệp nhưng kiên quyết. Cũng như Pierre, Harry hiểu tại sao Arine lại gợi ý đến Mineapolis Club. Đồ chó đẻ đó biết rằng những người Do Thái không được tiếp đón niềm nở đấy, nó sẽ làm cho Arnie tự hào rằng mình hơn hẳn những người cộng sự với mình.

Ba người rời khỏi văn phòng của Pierre đi ra hành lang, đến gian tiền sảnh. Harry nhận thấy Arnie cười điệu với cô thư ký mới. Cô ta khoảng mười chín tuổi người cao có mái tóc màu đồng hấp dẫn. Tên cô ta là gì nhỉ ?
Eileen Stanton - Anh nhớ ra rồi.
- Nếu có ai gọi điện đến, bảo với họ tôi sẽ quay lại sau hai giờ nữa - Arnie nói, vẻ quan trọng. Ông ta nhìn như dán vào đôi vú nhỏ và cao của Eileen, những núm vú lấp ló dưới chiếc áo len thưa sợi.
- Vâng, thưa ông Sinclair, - Eileen nói ngọt ngào trong khi đôi mắt lướt qua ông ta để dừng lại ở Harry với sự mời mọc lộ liễu.

Cô ta sẵn sàng nhảy vào giường mình. Harry tin chắc như vậy. Mẹ kiếp, cô ta chỉ lớn hơn Joanne một chút. Tuy nhiên anh vẫn cảm thấy một sự xáo động trong người. Anh có thể bi kiệt sức sau những giờ làm việc ở công ty và cô ả lẳng lơ này sẽ làm anh quên đi nỗi nhọc nhằn đó, nếu anh chấp nhận.
Arnie cố đưa ra vài ý kiến chê bai cái quán gần như hoàn hảo, nơi họ ăn trưa. Ông ta có vẻ bực vì Eileen lại chú ý đến Harry. Nhưng anh cũng không muốn mình dễ dãi với các cô gái trong văn phòng. Vả lại, bằng linh tính anh thấy không nên làm tăng sự thù địch của Arnie đối với mình.

Anh đang sống sung túc ở đây, Minneapolis. Nhưng anh chỉ sống nhờ những tấm thẻ tín dụng. Không dành dụm được chút nào. Anh vẫn tiếp tục bị ám ảnh bởi ham muốn làm giàu. Không phải để cho riêng anh mà là để cho cuộc sống của Katie và Joanne dễ chịu hơn. Anh muốn đem lại cho hai mẹ con những gì sung sướng mà anh và Katie đã được hưởng trước cuộc khủng hoảng.

Sau bữa ăn trưa, ba người quay về văn phòng Simon & Sinclair.

Mỗi người đi một đường. Hết ngày làm việc, như thường lệ, Harry còn nấn ná ở lại, sau khi người nhân viên cuối cùng đã rời văn phòng. Pierre thì đưa Arnie đi ăn bữa cuối cùng, trước khi ông bay về New York.

Xách chiếc cặp da trên tay Harry bước ra đường. Buổi tối, nhiệt độ xuống đến gần số không. Anh lật cổ áo choàng, ngước nhìn. Một màu xám thẫm pha đỏ nhạt báo hiệu tuyết sắp rơi. Cảm thấy đói, anh tìm chỗ ăn bữa tối và quyết định vào một quán ăn nhỏ ở cách văn phòng hai dãy nhà.

Harry giữ cánh cửa cho một đôi tình nhân trẻ đi qua rồi bước vào trong quán ấm áp với một tiếng thở dài. Anh rất ghét những đêm lạnh trời. Anh chán cả những cảnh nghèo túng mà mùa đông phơi bày ra trước mắt anh.

Quán ăn trang hoàng rực rỡ đón ngày lễ. Một thực khách viết nguệch ngoạc dòng chữ Chúc mừng Giáng sinh bên cửa sổ.

Harry ngồi xuống một chiếc bàn nhỏ ở phía sau và cố tỏ ra quan tâm đến thực đơn. Anh biết rằng khó lòng có món gì khác hơn những món hàng ngày. Những khẩu phần hào phóng nhưng kém hấp dẫn. Tuy nhiên anh không có cái kiểu cách của một người sống độc thân, ăn ở một nhà hàng với một thực đơn quen thuộc.
- Ông dùng gì ạ ? - Cô hầu bàn xinh xắn tóc xám, khoảng hơn hai mươi tuổi hỏi anh với nụ cười tươi tắn nhưng không giấu được vẻ mệt mỏi. Harry nghĩ với vẻ đồng cảm. Phục vụ ở quán ăn cũng không phải là một cách kiếm sống dễ dàng.
- Cho thịt bò nướng, - Anh bảo cô ta - Và tôi muốn uống cà phê ngay bây giờ.
- Xin có ngay, - cô ta cầm tờ thực đơn vội vã bước đi. Anh để ý thấy thân hình cô nhỏ và tròn lẳn. Giống như Katie.
Khi cà phê được mang đến, Harry thò tay vào cặp lấy một trong hai tờ nhật báo của Dallas vừa gởi đến cho anh qua đường bưu điện. Dù sao việc đọc báo Dallas cũng làm cho anh cảm thấy gần gũi hơn với Katie và Joanne. Anh đọc lướt qua trang đầu, chủ yêu đề cập đến tin tức chiến tranh. Rồi anh lật trang sau để xem tin trong nước. Đột nhiên cổ họng anh nghẹn lại. Tên của Katie đập vào mắt anh.

Nàng đã bán Newhouse Gourmet Foods cho một gã nào đó tên là Winters. Và nàng mua cây xăng thứ ba làm quái gì ? Nàng đã mua hai cây xăng trước khi nào. Điều gì đã khiến nàng đi theo con đường ấy.

Harry ngồi bất động, quên cả uống cà phê. Đầu óc anh mung lung, cố gắng tìm hiểu những thông tin mới này. Gas Girls Inc - Đó là một cách nhìn sắc sảo, ít nhất là trong thời gian chiến tranh.

Thậm chí trước khi bán công ty nàng đã mua hai cây xăng. Làm cách nào mà nàng thành đạt được như vậy ? Và bây giờ là cây thứ ba. Nàng đã nghĩ giống anh, phải thiết lập một hệ thống ? Quỷ thật, Katie không cần đến anh. Một mình nàng cũng kinh doanh tốt. Đó là một thực tế đau đớn với Harry. Anh sẽ mãi mãi ra khỏi cuộc đời nàng. Nàng không cần anh nữa.
- Hãy cẩn thận nhé ! - Cô phục vụ nói khi đặt đĩa thức ăn xuống trước mặt anh - Nóng lắm đấy.
- Tôi sẽ cẩn thận, - Anh cố mỉm cười - Thế còn cô?
- Tôi cũng nóng kinh khủng, hay là tôi đã bốc cháy? - Cô ta ngúng nguẩy, đôi mắt nhìn anh với vẻ quan tâm rõ rệt.
- Cả hai - Anh dài giọng. Quỷ quái thật. Vợ anh không cần đến anh nữa, vợ cũ của anh. Trời ơi, đã lâu lắm rồi...
- Có một cách để giải quyết - Cô phục vụ đặt sa lát và bánh mì bơ lên bàn. Cô ngập ngừng - Tôi và chồng tôi chia tay nhau đã mười một tháng. Một phụ nữ cô đơn.
- Cô xong công việc lúc mấy giờ ? - Đột nhiên, anh muốn làm tình với cô ta kinh khủng.
- Tối nay ư ? Bốn mươi phút nữa em sẽ về.
Hary thấy rõ vẻ khêu gợi trong giọng nói cô ta.
- Tên em là Dolores, nhưng mọi người vẫn gọi em là Dolly.
- Anh là Harry, không có tên nào khác. Em sống ở gần đây không
- Anh không muốn mang cô về nhà anh.
Điều đó có thể gây nên sự khó chịu không cần thiết.
- Anh ăn xong đi. Sau đó em sẽ gọi taxi. Chỉ mất mười phút là chúng ta về nhà.
Dường như cô hiểu vì sao anh không muốn đưa cô về nhà mình. Nhưng cô chấp nhận. Nhiều cô gái cũng chấp nhận như vậy với những người lính. Dù sao thì cô cũng đang muốn anh ghê gớm, như anh muốn cô vậy.
Harry cất tờ báo vào cặp, tự ra lệnh cho mình tập trung vào bữa ăn và những gì tiếp theo đó. Anh đã sống trong giấc mơ điên rồ nào vậy. Xa lánh phụ nữ, bởi anh vẫn còn yêu vợ mình. Cuộc hẹn hò này chẳng liên quan gì đến tình yêu cả. May ra anh có thể

được một đêm ngủ ngon.
Anh hớp ngụm cà phê cuối cùng khi Dolly nhấc máy điện thoại. Anh đoán là cô gọi taxi. Anh hiểu rằng là họ phải đi riêng ra cửa. Dolly không muốn ai đó trong quán biết hai người sắp có chuyện gì xảy ra.
Sau đêm nay, anh sẽ không bao giờ gặp lại Dolly nữa. Còn bây giờ, cả hai sẽ có những gì mà họ cần.

*****

Đầu mùa xuân, sau khi hoàn thành việc mở rộng tổ hợp Gas Girls Incorporated Katie bắt đầu lo việc tổ chức bữa tiệc sinh nhật lần thứ mười sáu của Joanne. Mỗi năm, nàng lại sợ hãi quãng thời gian ngắn ngủi giữa cuối tháng Năm và đầu tháng Sáu. Mỗi năm nàng lại tê tái thương xót Leo, như thể mới chỉ cách vài ngày, khi nàng nghe thấy tiếng kêu thét của Joanne và chạy vào phòng Leo để nhìn thấy đứa con trai vàng ngọc của nàng đã ra đi vĩnh viễn. Và mỗi năm, cứ đến ngày sinh nhật, nàng sợ Joanne lại bị những kỷ niệm đó ám ảnh.

Nàng sẽ kéo Joanne vào những sự chuẩn bị bận rộn đó. Một bữa tiệc mừng "tuổi mười sáu đáng yêu" là rất quan trọng đối với những bạn bè của Joanne.

Katie vẫn không nguôi lo lắng về Harry. Liệu anh có bị kẹt ở Paris khi bọn quốc xã chiếm được thành phố? Hay là anh đã về nước, đã đăng lính và đang ở mặt trận nào đó nơi hải ngoại. Cố trấn tĩnh nỗi buồn, Katie viết thư cho gia đình Hirsch ở New York. Sự quan tâm này không có nghĩa là nàng sẽ hàn gắn với Harry - nàng tự dối mình. Chỉ là nàng muốn biết anh có được bình an không ? Joanne sẽ không biết gì đâu, kể cả lá thư này.

Lá thư nàng gửi cho gia đình Hirsch quay trở lại. Họ đã chuyển đi mà không để lại địa chỉ mới. Nàng thất vọng và thừa nhận rằng thật khó liên lạc với Harry mà không cho Joanne biết. Nhưng nàng không thể yên lòng nếu không biết chắc là anh vẫn bình an, không có nguy hiểm nào rình rập.
Mặc dù bận rộn, Katie vẫn quyết định tình nguyện tham gia làm việc ở một căng tin của hội chữ thập đỏ. Nàng phải làm một việc gì đó đóng góp cho chiến tranh. Sau đêm đầu tiên, nàng giận dữ bỏ cuộc. Căng tin chỉ phục vụ các sỹ quan.

Maura tiếp tục động viên nàng hoạt động xã hội. Mặc dù Texas rất thiếu đàn ông trong thời gian chiến tranh, nàng vẫn bị theo đuổi. Nàng gạt bỏ tất cả những lời đề nghị.
- Maura, tôi không có thời gian để làm việc đó - Katie phàn đối khi họ cùng ăn trưa vào một ngày thứ bảy tháng Tư đẹp trời. Maura vào thành phố để giúp Katie chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật Joanne.
- Ngoài ra, chị biết thái độ của đàn ông đối với những người phụ nữ đã li dị chồng rồi đấy. Họ cứ tưởng rằng mình sẵn sàng nhảy vào bất cứ chiếc giường trống nào.
- Nếu chị có yêu ai thì cũng chẳng hề gì - Maura nói - Chị cũng không thuộc típ phụ nữ ưa ngủ một mình.
- Bây giờ thì tôi đang như vậy đấy - Katie gượng gạo mỉm cười, - tôi có Joanne và công việc của tôi. Đấy là tất cả những thứ tôi cần.
- Chị vẫn đang tìm một chiếc xe mui trần mừng ngày sinh nhật nó đấy à ? - Maura hỏi - Người ta không sản xuất ô tô nữa đâu, vì tất cả nhà máy đều tập trung phục vụ cuộc chiến.
- Có người mách tôi một chiếc Cadillac đời mới. Họ đòi giá rất cao. Nhưng nếu nó còn tốt như người ta nói thì tôi sẽ mua cho Joanne.
- Còn chị thì vẫn đi chiếc Chevie đã bảy năm nay - Maura khó chịu. Tuy vậy Katie biết rằng Maura cũng hiểu.
- Tôi sẽ gợi ý với Joanne ba tuần trước dịp kỷ niệm ngày mất của Leo.
- Ôi Katie, - Maura thở dài, - chị đang làm hỏng nó đấy.
- Tôi đang xem nên tổ chức tiệc sinh nhật cho Joanne ở đâu. Có lẽ là tại khách sạn Adolphus.
Joanne thì lại muốn làm ở Country Club, nhưng Katie đâu phải là thành viên của câu lạc bộ này.
Đột nhiên Katie căng thẳng. Tối qua nàng đã bàn bạc với Joanne xem nên mời bao nhiêu khách. Joanne đã gợi ý - bằng điệu bộ duyên dáng mà nó thừa hưởng của Harry - rằng tốt nhất là không nên mời Willa. "Bạn ấy sẽ cảm thấy không thoải mái với lũ bạn con".
- Điều đó không hề gì, - Maura cười - Willa sẽ có một buổi liên hoan ngoài trời và sau đó là một cuộc du ngoạn ngoài đồng cỏ. Thật may cho chúng tôi nếu như George được nghỉ để có thể về nhà dự sinh nhật của nó vào tháng tới.
Katie biết Maura lo lắng khi tuổi quân dịch giảm xuống ở con số mười tám, mặc dù George đã hoãn lại việc vào học Trường đại học Nông Nghiệp để làm việc trong ngành công nghiệp phòng vệ ở Fort Worth. Chừng nào còn làm công việc này, nó không phải đăng lính.
- Katie, - Maura ngập ngừng - Tôi không muốn chị nghĩ ngợi về

việc mời Willa hay không ? Bọn chúng lớn lên trong những hoàn cảnh quá khác biệt. Đừng cố đẩy chúng lại với nhau.
- Tôi biết chị yêu Willa và nó cũng yêu chị. Nhưng Willa và Joanne khác tính nhau. Chúng sẽ không thoải mái nếu ta ép chúng phải gần nhau.
- Lẽ ra không nên như vậy. Chúng thân nhau biết mấy khi còn bé.
- Katie, có rất nhiều điều "không nên như vậy" lắm. Nhưng chúng ta phải sống cuộc đời của chúng ta. Chị sẽ đến dự bữa tiệc của Willa chứ.
- Nhất định tôi sẽ đến, - Katie nói chắc.
Thế là gay rồi. Maura nói đúng. Nàng đã làm hỏng Joanne. Nhưng nàng có thể làm gì khác sau những điều mà Joanne đã trải qua.

Chú thích:

** Một cách gọi khác của Arnold.*

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Hai Mươi Bốn

Vào đầu tháng Năm, Harry hiểu rằng văn phòng ở Mineapolis đã trở nên quá chật hẹp đối với cả anh và Arnie. Không phải chỉ do những động chạm về công việc được Pierre đồng ý về chiến lược phát triển do anh vạch ra, anh dành hầu hết thời gian để hoàn thiện và phát triển nó. Vấn đề là giữa Harry và Arnie có một mối hiềm khích riêng.
Arnie hậm hực vì không đạt được cái mà ông ta muốn có với Eleen. Cô đã nói thẳng với ông ta là không thích đi chơi với người đã có vợ. Ông ta trút nỗi bực tức lên đầu Harry bởi đinh ninh rằng vì anh mà Eileen từ chối mình.
Với việc Arnie đi New York vài ngày, Harry được thư giãn đôi chút. Nhưng anh cũng hiểu rằng đã đến lúc họ phải xa nhau. Trong một bữa tiệc cùng Pierre, anh đã đề cập đến vấn đề này.
- Arnie không thể chịu nổi cái lối Eileen nhìn cậu đắm đuối như vậy
- Pìerre lầu bầu. Đôi mắt ông dò hỏi - Cậu có gì với nó không ?
- Cô ấy còn trẻ con, - Harry lảng tránh, - chỉ hơn con gái tôi vài tuổi.
- Con bé đó sinh ra đã già dặn rồi - Pierre cười - Nó rất sắc sảo.
- Tôi đang nghiên cứu tình hình Argentina. Harry bảo ông - Chúng ta có thể mua lúa mì ở đó với giá rẻ đến mức tệ hại. Mua càng nhiều càng tốt. Chúng ta sẽ xây kho chứa. Và một khi chiến tranh qua đi, các đường vận chuyển lưu thông, chúng ta sẽ có một thị trường rộng lớn trên cả hai lục địa âu, á. Các cánh đồng trồng lúa mì ở châu âu hầu hết bỏ hoang. Ở châu á cũng như vậy. Tôi muốn thấy công ty Simon & Sinclair có mặt ở hai châu lục đó, với nguồn cung cấp vô tận khi chiến tranh kết thúc. Theo tôi, cuộc chiến không thể kéo dài quá một hai năm nữa đâu.
- Cậu nói rằng muốn gây dựng ở Argentina ?
- Không cần phải có một cơ sở lớn ở đó. Chỉ cần có một đội quân thu mua lúa mì. Đội quân ấy phải do chính tôi chỉ huy. Lạy Chúa, tôi thông thạo tiếng Tây Ban Nha sau những năm sống ở Dallas. Kho tàng ở đó cũng rẻ hơn ở đây nhiều.
- Tôi sẽ gây áp lực để Arnie đồng ý - Pierre hứa.
Tôi sẽ đưa ra những số liệu làm ông ta thèm muốn, và sẽ nói bóng gió đề Arnie hiểu rằng tôi không dính dáng gì đến Eilleen. Ông ta sẽ mừng vì tôi đi khỏi đây. Nhưng chủ yếu là cái đầu của Arnie phải nhìn ra mối lợi lâu dài của Simon & Sinclair trong kế hoạch

này.
Cuối cùng Arnie đã chấp nhận công ty Simon & Sinclair có đại diện ở Nam Mỹ. Nhiệm vụ được trao cho Harry. Ngay lập tức, anh chẩn bị cho việc lên đường, phớt lờ những lời trách móc của Eileen.
- Anh sẽ sống ung dung, - Pierre chúc mừng Harry - Đồng đôla Mỹ rất có giá ở Buenos Aires. Hãy ở khách sạn Alvear Palace, vì nó rất Pháp, cho đến khi thuê được nhà. Khi mọi việc đã ổn hãy mở văn phòng ở khu buôn bán.
Vào một buổi chiều, khi vừa hoàn tất mọi thủ tục giấy tờ cho chuyến đi sang Buenos Aires, Harry nhận những số mới nhất của tờ báo Dallas Tin buổi sáng. Như mọi khi, anh đọc lướt qua các trang và dừng lại lâu hơn ở trang xã hội. Anh chợt dùng mình. Một bài báo viết về bữa tiệc sinh nhật lần thứ mười sáu của Joanne.
“Joanne Newhouse, con gái của katie Freeman... " Katie đang bước lên những nấc thang danh vọng và nàng đã lấy lại tên thời thiếu nữ. Anh đau đớn nghĩ. Tuy nhiên, đồng thời, anh cũng hiểu được rằng nàng vẫn một mình. Rõ ràng nàng đang làm ăn phát đạt. Một bữa tiệc sinh nhật ở khách sạn Aldolphus đáng giá một gia tài nhỏ.
Anh buông. tờ báo, ngồi nhìn vào khoảng không và hồi tưởng lại những năm tháng đã qua. Tất cả những ước mơ của anh đều xoay quanh cuộc sống gia đình, Katie và những đứa trẻ. Anh chỉ mong muốn những điều tốt nhất cho họ.
Vậy mà kết quả lại thế này đây.
- Harry ? - Anh giật mình vì không nhận thấy Eileen đã bước vào phòng. Cô đóng cửa lại.
- Cái gì - Anh không định nói giọng gây sự, nhưng tại sao có không gõ cửa ? Cái gì vậy, Eileen ?
- Ngày hôm nay tuyệt đẹp. Tại sao mình không có một bữa ăn ngoài trời nhĩ ? Sau đấy có thể uống cái gì đó ở chỗ em.
Eilleen luôn luôn nói rằng rượu rum và côca - cola là những thứ cô thích mê.
- Anh phải gọi điện đi vài nơi đã. Chờ anh ở hành lang dưới nhà khoảng hai mươi phút.
Mặc dù Arnie vẫn nghi ngờ anh và Eileen, anh cũng không cẩn thiết phải khẳng định thêm điều đó. Arnie bị ám ảnh bên Eileen - không có lời nào khác để mô tả điều đó. Nhưng chẳng lẽ ông ta không hiểu rằng Eileen đang ấp ủ hy vọng - mặc dù rất mong manh - trở thành Harry Newhouse?
Harry ngồi trên xe trong khi Eileen mua đồ ở cửa hàng bán thức ăn sẵn. Tối nay, anh lại phải đương đầu với nỗi buồn. Anh nhớ lại những buổi picnic khác, xa lắm rồi, khi anh và Katie còn ở tuổi

thiếu niên và Công viên Trung Tâm là địa điểm đặc biệt của họ. Họ đã đi quá xa năm tháng ấy, và những gì còn lại với anh thì quá ít. Rồi Eileen từ cửa hàng bước ra với nụ cười tươi tắn.
- Ông bán hàng cứ muốn em mua những thứ ông ấy giới thiệu, nhưng em từ chối, cô ta cười trả tiền lẻ cho Harry, - chắc ông ta nghĩ "ô một cô bé tóc vàng ngu ngốc".
- Em đâu có ngu ngốc, - Harry cười mỉm. Pierre nói đúng. Eileen khôn ngoan và quá thạo đời so với tuổi của cô ta – Tại sao chúng mình không về nhà em và ăn uống luôn ở đó ? - Anh nói với vẻ khêu gợi - Anh đang chỉ muốn nằm với em.
- Em cũng chỉ muốn vậy - Cô ta kéo dài giọng, đặt một tay lên đùi anh. - Anh sẽ phải nhớ em đến chết khi xa em đấy. Argentina buồn lắm.
Trong căn hộ gọn gàng của Eileen - mà cô ta cố làm cho nó trở nên hấp dẫn - họ cất thức ăn vào tủ lạnh rồi vào luôn buồng ngủ. Trong khi anh cởi quần áo và nằm trên giường, Eileen đi vào buồng tắm. Một lát, sau cô đi ra trong bộ váy ngủ đen mỏng dính mà cô để dành cho những dịp như thế này. Không có gì khác ở bên trong, trừ tấm thân trần truồng của một cô gái mười chín tuổi.
- Ừm... - Harry trầm trồ, biết rằng cô đang chờ anh khen tụng - Trông em như một Rita Hayworth* tóc vàng, với lối trang điểm nảy.
- Còn anh là Clark Gable* - Cô ta đáp, kéo dây cho chiếc váy ngủ rơi xuống sàn.
- Vậy thì hãy cư xử với anh như vơi Gable - Harry nói như ra lệnh. Anh đã ba mươi tám tuổi, vậy mà có cô gái mười chín còn mê mẩn anh thế này đây.
- Khi nào anh lên đường ? - Cô hỏi khỉ đã nằm bên anh, bàn tay vuốt ve anh một cách khéo léo, nụ cười dâm đãng mời mọc.
- Khoảng hai hay ba tuần nữa.
- Anh sẽ nhớ em!
- Anh hy vọng như vậy !
Đột nhiên Eileen nằm chồm lên anh, đôi mắt sáng ngời với nhiều ngụ ý.
- Có thể em sẽ sang Buenos Aires với anh.
Bỗng chốc, anh cảm thấy ngần ngại trước việc bắt đầu cuộc sống ở một thành phố lạ, trên một đất nước lạ và chỉ có một mình anh.
- Em sẽ không đến đấy như một thư ký của anh, - cô ta nói sau một lúc im lặng, - chẳng có tương lai gì ở đó.
- Thì đến với tư cách là vợ anh vậy - Anh nói, tại sao lại không nhỉ
- Chúng ta có thể đăng ký ở nhà thì chính thành phố trước khi lên đường, trừ khi em muốn phải xin phép mẹ em.
Harry biết cha cô đã mất khi cô mới chập chững, trong một cuộc

đánh lộn vì say rượu. Cô và mẹ cô gặp nhau một năm một lần vào dịp lễ Giáng sinh. Hai người anh lớn hơn cô vài tuổi đã ở riêng từ lâu.
- Thế nào ? - Anh hỏi.
- Em đã gần hai mươi tuổi. Em không cần phải xin phép ai.
Anh cảm thấy sự mừng rỡ trong cô, mặc dù cô cố tỏ vẻ tự nhiên.
- Anh muốn vậy hả, Harry ?
- Anh muốn vậy.
- Ừm... Arnie sẽ rất bực đấy - Cô cười.
- Em đưa đơn xin từ chức vào ngày mai, nhưng không được nói lý do với ai. Hãy nói là mẹ đang hấp hối phải về nhà.
- Em rất mừng vì hồi ở trung học em đã học tiếng Tây Ban Nha - Cô luồn tay vào giữa hai đùi anh - Chúng ta sắp có một cuộc sống huy hoàng ở Buenos Aires. Em nghe nói những người Mỹ ở đấy sống rất dễ chịu.
- Chúng ta sẽ nói điều đó sau. Bây giờ thì anh nghĩ đến việc khác cơ.
- Harry, em không muốn có mang, kể cả khỉ chúng ta là vợ chồng. Em không bao giờ muốn có mang.
- Em sẽ không có đâu. Anh cũng không thích.
Anh với tay lấy chiếc ví. Eileen biết rằng anh vẫn để bao cao su ở đó. Nhưng tại sao cô ta lại phải nói về việc có mang. Đột nhiên anh nhớ lại những lần Katie mang bầu - mỗi lần anh lại lo sợ cho nàng. Nhưng thật tự hào làm sao khi Leo rồi Joanne ra đời.
Đã đến lúc phải quên những năm tháng ấy đi. Nhìn về phía trước. Đó là lý do để tồn tại.

*****

Trong vòng hai mươi giờ sau khi chấp nhận Eileen làm vợ, Harry bị bao vây bởi những nỗi ngờ vực. Tuy nhiên viễn cảnh phải sống một mình ở một thành phố xa lạ cũng làm anh bối rối. Đó là một hành động đúng - anh tự an ủi. Anh không có ý định sống độc thân.
Rồi như hành động rửa tội, anh gọi điện cho luật sư ở Dallas, người đã giải quyết vụ li dị của anh.
- Tôi bị mất liên lạc, - anh giải thích - Tôi không muốn biết chắc chắn mọi việc đã được giải quyết ổn thoả.
- Ông đã li dị xong. Ông đã ký mọi giấy tờ cần thiết trước khi rời Dallas. Chúng tôi không có địa chỉ tiếp theo để thông báo cho ông biết khi mọi việc đã xong xuôi.

- Tôi di chuyển liên tục - Harry phân trần. Bây giờ tôi sắp đi Buenos Alres - Anh ngập ngừng một lúc - Để tôi cho ông địa chỉ mới.
Anh rất muốn hỏi về Katie, nhưng anh không làm được việc đó. Nếu Katie quan tâm đến việc liên lạc với anh thì nàng đã viết thư cho anh ở Paris. Anh đã tự dằn vặt mình đến hàng nghìn lần. Không một lời của nàng hoặc Joanne gửi đến anh, khi anh đã gửi cho họ cả địa chỉ. Katie và Joanne đã không thèm đáp lại lời đề nghị của anh.
Harry và Eileen đã đám cưới ở ngôi nhà mới của Pierre trên bờ hồ Minnetonka. Harry cố gắng để không nhớ lại đám cưới của anh và Katie trong căn phòng ở Rivington Street. Bằng việc cưới Eileen, phải, chính anh đã chấp nhận Katie mãi mãi bước ra khỏi cuộc đời mình.
Vào tháng Tám, Harry và Eileen lên đường. Khi đến Buenos Aires, thành phố nằm trên bờ sông Plata, họ ở tạm trong khách sạn Alvear Palace nằm trong khu dân cư đông đúc.
- Khách sạn Plaza ở khu buôn bán là để giành cho những khách du lịch giàu có, - Pierre đã bảo họ như vậy - Các bạn sẽ thích Alvear Palace hơn, vì nó mang phong cách Pháp. Thực ra thì Buenos Aires thường được gọi là Paris của Nam Mỹ.
Họ đến Argentina vào gần mùa đông, thời điểm cao trào của opera. Chiều chiều, các quý bà thường đến uống trà ở cửa hàng của Harroa, hoặc ở Desty. Những chiếc xe Limousine với những tài xế mặc chế phục đưa họ đến những cửa hiệu sang trọng ở Calle Florida hay Call Santa Fe.

Mặc dầu Eileen rất mê căn phòng rộng lẫy của họ trong khách sạn (cô ta nói, Harry, em cảm thấy mình giống như Marie Antoinette đang ngủ trên một chiếc giường kê ở góc phòng), cô ta vẫn ghét những cơn mưa dai dẳng và trời lạnh thấu xương, trái hẳn với thời tiết của nơi mà họ vừa rời khỏi. Nhưng Eileen cũng nhanh chóng quên sự khó chịu này khi Harry đưa cô tới một cửa hàng áo lông sang trọng và mua cho cô một chiếc áo khoác bằng lông chồn. Tuy vậy, cử chỉ này cũng chưa làm toàn làm hài lòng vợ anh. Eileen muốn nhiều hơn nữa, muốn được anh chứng tỏ rằng Harry Newhouse và công ty Simon & Sinclair là hiện thân của sự giàu mạnh.

Harry bị quyến rũ bởi Buenos Aires. Nó không hề giống bất cứ nơi nào mà anh đã từng biết. Ở đây, dường như chẳng ai biết là thế

giới đang có chiến tranh, mặc dầu bản thân Argentina lại do giới quân sự nắm quyền lãnh đạo, đứng đầu là đại tá Juan Peron. Nước Mỹ công nhận chính phủ này với ý thức rằng nó sẽ đứng bên cạnh phe đồng minh. Song Harry lại thấy những kiều dân Anh và Mỹ ở đây cho rằng người Argentina đang ngả về phe Trục*.

Đó không phải vì Argentina là một nước trung lập mà bởi vì dường như nó bị tách ra khỏi những phần khác của thế giới. Hiếm thấy một khách bộ hành nào đi dọc đại lộ Avenida de Mayo bận tâm nhìn bảng tin trước trụ sở thông tấn La Prensa. Những người giàu có ở đây sống trong một xã hội gần như phong kiến.
Họ thường dùng bữa tại khách sạn Alvear Palace, hoặc ở khách sạn Plaza, nơi có những người da đỏ chít khăn trắng và món cary ngon tuyệt. Trong khi Harry tập trung vào việc lập văn phòng và tìm thuê nhà thì Elleen lo sắm sửa. Đồng đôla Mỹ rất có giá ở đây. Harry hài lòng khi nhận thấy Eileen rất có khiếu thẩm mỹ. Điều quan trọng là vợ anh sẽ làm cao anh thêm danh tiếng. Anh biết họ là một cặp uyên ương được nhiều người ngưỡng mộ và đó chính là một phần của hình tượng mà anh muốn tạo nên.
Sau mười ngày, Harry đã mở được một văn phòng trên đại lộ Avenida de Mayo, có một đội ngũ nhân viên giúp việc và đang dàn xếp để thuê một ngôi nhà đầy đủ tiện nghi ở Avenida Alvear, nhìn sang công viên Palermo.
- Anh sắp ký một hợp đồng thuê nhà mà không cho em ngó qua một chút - Eileen cáu kỉnh, nhưng anh biết là cô mong anh ký phắt cho xong.
- Rồi em sẽ được thấy ngay - Anh nói trong khi họ mặc quần áo đi xem opera. Vào các tối thứ ba và thứ sáu, các vở opera trình diễn ở nhà hát Teatro Colon tráng lệ được coi là những sự kiện quan trọng.
- Ồ, này em, tối mai chúng ta sẽ phải dự côctai ở Joekey Club đấy.
- Harry, - Eileen hỏi trong khi đang ngắm mình trong gương với vẻ thoả mãn, - chúng ta sẽ sống ở Buenos Aires bao lâu ?
- Ai mà biết được ? - Anh cười tinh quái - Đến chừng nào ta còn có lợi cho công ty, và tất nhiên, cho các tài khoản ở nhà băng của anh nữa. Mặc áo vào đi em. Anh không muốn chậm buổi diễn.
Harry vẫn tự cho mình là người đi nhiều, biết lắm nhưng anh không khỏi kinh ngạc trước vẻ đẹp hùng tráng của nhà hát Teatro Colon khổng lồ. Ai đó đã nói rằng nó là nhà hát opera đẹp nhất thế giới. Khi ngắm giữa nhưng bức tường gấm thêu kim tuyến vàng, những "lô" ngồi xem được trang trí bằng nhung đỏ và những hàng nến, anh tin điều đó.

Trí óc Harry lại trở về với những hồi ức, những khi anh và Katie - còn quá trẻ và đầy ước mơ - lang thang qua dãy hành lang của những khách sạn sang trọng ở khu Manhattan, thầm hứa một ngày nào đó họ sẽ là người sống tại đó chứ không phải đứng ngoài thèm thuồng. Anh cay đắng nhớ rằng đã có một thời họ đạt được điều ấy. Rồi sau đó, họ rơi xuống địa ngục.
Khi Harry chuyển đến sống ở nhà riêng vả công việc bất đầu chạy, anh thấy cuộc sống của mình có thể coi là mẫu mực. Họ không thiếu thứ gì. Những người giúp việc đều chăm chỉ và trung thực. Eileen phàn nàn rằng tất cả nhưng gì mà phụ nữ ở đây nghĩ đến nói đến, chỉ là quần áo. Tuy nhiên cô vẫn thích thú được làm thành viên của thế giới này. Mọi người ở Buenos Aires dường như đều thoả mãn với cuộc sống của họ. Thậm chí cả những nhân viên văn phòng, nhân viên bán hàng và những nhà buôn - những người chỉ ăn thịt thăn và hàng ngày về nhà mình ở ngoại ô gần kề để ngủ trưa.
Những người Argentina tự hào về giá cả của họ không bị leo thang như các nơi khác trên thể giới. Chỉ có xăng dầu và lốp xe tăng chút ít, không đáng kể. Ôtô bị cấm nhập khẩu và than thì rất khó kiếm. Tuy nhiên người ta đã dùng ngô khô - rất sẵn với giá bảy đôla một tấn - làm nhiên liệu cho ngành đường sắt và các trạm phát điện. Điều đó làm cho Harry nhớ đến việc phải đốt ngô để sưởi khi anh và Katie không có tiền mua than.
Vài tháng sau, Harry phát hiện ra rằng người Buenos Airet coi hầu hết những người Mỹ là vụng về và thiếu văn hoá. Những gia đình quý tộc hiếm khi giao tiếp với người nước ngoài khiến các kiều dân phải hình thành những cộng đồng của riêng họ. Người Anh chỉ giao tiếp với người Anh, giải trí với nhau ở nhà riêng hay ở câu lạc bộ Hurlingham Club. Những người Mỹ cũng chỉ vui chơi với đồng bào bọ, than vãn vì không có sân gôn hay thức ăn trẻ em đóng hộp. Câu lạc bộ phụ nữ Mỹ đã trở thành một căng tin của thuỷ thủ Mỹ.
Harry cảm thấy những người dân Buenos Aires ngày càng nghi ngờ những chính sách của Mỹ ; đặc biệt là báo chí Mỹ. Sau khi chán việc mua sắm, Eileen chuyển sang thích đi xem phim. Cô kể rằng các bộ phim thời sự chiến tranh của Mỹ được chiếu trước mỗi phim chính đều bị cắt xén để loại trừ tinh thần chống Nazi.
- Làm sao em biết điều đó? Harry hỏi nhưng anh không ngạc nhiên. Anh đã cảm giác thấy điều đó lâu rồi.
- Em nghe mọi người nói, - Elleen đáp. Và Harry nhận ra cô ta học tiếng Tây Ban Nha rất nhanh.
- Họ nhìn em và nghĩ, "Ồ, con mụ tóc vàng giàu có ngu ngốc" và họ nói chuyện với nhau. Họ không thích người Mỹ, Harry ạ.

- Tức là họ không thích em và anh - Harry nhún vai - Anh đang có một nguồn cung cấp lúa mì tuyệt vời. Anh trả giá cao hơn những người mua khác một chút, và thế là họ bán cho anh.
Harry đã bỏ mặc đám nhân viên, một mình phóng xe đến hàng trăm chủ trại. Nhưng anh không quên đào tạo những người giúp việc đắc lực cho mình, có thể đỡ đần lúc này lúc khác.
Cuối mỗi ngày làm việc, mặc dù mệt đến kiệt sức, Harry vẫn nghiến ngấu đọc các tờ báo Mỹ được gửi đến cho anh. Anh đọc những tờ báo của Dallas với một nhu cầu được biết mọi điều có thể về cuộc sống của Katie và Joanne.
Với một niềm tự hào xót xa, anh đọc để việc mở rộng mạng lưới các cây xăng của Katie, giờ đây đã rộng khắp Texas. Anh cắt từ các báo Dalla những bài viết về công ty Gas Girls Inc đang giải những vấn đề giá cả leo thang như thế nào.
Harry thừa nhận việc Katie phát hành những thẻ hội viên cho những khách hàng thường xuyên là một biện pháp thông minh. Không giống những cây xăng khác, mà ở đó, hoặc người ta cấp một lượng tối thiểu cho tất cả các khách hàng hoặc bán cho đến khi bồn xăng trống rỗng, công ty Gas Girls Inc phân phối nguồn xăng của họ chủ yếu cho các thành viên câu lạc bộ. Giờ đây, Katie đang bắt tay vào kế hoạch lớn hơn để vươn tới các bang miền Tây Nam.
Dần dần, khi cuộc chiến tranh chuyển sang hướng có lợi cho đồng minh, với việc lính Mỹ tiến vào Thái Bình Dương và châu Âu, Harry và Elleen đã có được một nhóm bạn gần gũi. Hầu hết họ ở tầng lớp thượng lưu, song vẫn bị giới quý tộc Angentina coi là hạng dưới. Tuy nhiên Harry vẫn thoả mắn vì trong số họ có cả ngươi tị nạn châu Âu danh tiếng và một vài tay chơi Angentina.
Tổ quốc đang tham gia cuộc chiến tranh mà họ vẫn sống phong lưu. Rồi Harry cũng gạt bỏ được nỗi mặc cảm tội lỗi vì anh đã không vào quân đội. Đây có phải là hình ảnh của anh mà anh hằng mơ ước? Phải chăng tất cả những cậu con trai đến tuổi trưởng thành đều hình dung mình sẽ là người làm thay đổi thế giới?

Chú thích:

** Những ngôi sao điện ảnh Mỹ.*

** Phe Đức - Ý - Nhật*

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Hai Mươi Năm

Trong phòng thử quần áo của cửa hàng Neiman - Marcus, Joanne ngắm mình trong gương. Đôi giày đế thấp bị bỏ ra vì không hợp bộ váy cô đang mặc thử.
Cô tự hào vì đang mua sắm ở tầng hai, nơi bán những đồ sang trọng, chứ không phải tầng ba, bán những thứ rẻ tiền mả trước đây cô thường cam chịu leo lên. Có được phép mua sắm ở Neiman - Marcus và mẹ đã không nói rõ mua ở tầng nào.
- Thật là tuyệt vơi, Jo - Betty sôi nổi - Trông cậu cứ như người trình diễn mốt ấy.
Joanne đã nhìn thấy chiếc váy - một bản thiết kế mẫu - trong tạp chí Mode. Cô hiểu rằng mình sẽ chết nếu như không mua được chiếc váy đó.
- Tôi sẽ mua nó, - Joanne nói với người bán hàng, một người đã quen với cả Joanne và mẹ cô, như những khách hàng thường xuyên - Hãy ghi nợ vào tài khoản của mẹ tôi.
- Nó đắt lắm đấy - Betty sợ hãi khi chỉ còn hai đứa với nhau - Mẹ tớ chắc sẽ kêu toáng lên. Bà không cho phép tớ mua quần áo mẫu cho đến khi vào được đại học.
Bốn tuần nữa, hai đứa sẽ bước vào năm học cuối cùng của trường trung học.
- Mẹ tớ chắc cũng sẽ đau đớn khi nhận được hoá đơn.
Joanne nói rồi nhún vai coi thường. Cô biết cách điều khiển mẹ mình tốt hơn là Betty với mẹ nó. Cha mẹ Betty là chủ mỏ dầu nhiều tiền lắm của nhưng Betty cũng chỉ dám vung tay quá trán trước khi bố mẹ doạ sẽ cắt quyền ghi nợ của nó.
- Tớ sẽ bảo mẹ coi như là món quà mừng tốt nghiệp trung học của tớ.
- Nhanh lên và mặc lại quần áo của cậu vào - Betty ra lệnh. Tớ đang thèm ăn thịt băm và uống Côca đây.
Chưa từng đứa nào trong lớp có lấy một bộ quần áo mẫu và cũng không có một cửa hàng nào khác trong thành phố có thể bán những bộ quần áo mẫu đã được trưng bầy ở Neiman - Marcus.
- Còn chuyện vào đại học của cậu thì sao? - Betty hỏi khi hai đứa ngồi vào chiếc xe mui trần của Joanne và phóng về chỗ bọn trẻ thường hay tụ tập.
- Mẹ mình hơi bị sốc, - Joanne thừa nhận, - nhưng không lo mình sẽ thuyết phục được. Mình đã nói với mẹ, nếu không được học đại

học với cậu ở New York, thì mình sẽ không đi đâu hết. Mẹ không thích cho mình vào các trường đại học ngắn hạn. Nhưng mình đã nói, có thể mình sẽ chuyển về một trường nào đó ở Texas để học tiếp.
- Cậu thực sự muốn học để đoạt bằng cấp đấy à ? Tớ không tin.
- Tớ cũng chả biết mình muốn gì nữa. Thực đấy, - Joanne lúng túng nói. Nó biết rằng trường đại học mà hai đứa định vào sẽ là trường học cuối cùng của cả hai. Betty sẽ theo học ở đây hai năm, rồi ra trường và gia nhập "Liên đoàn tuổi trẻ".
- Tớ nghĩ phụ nữ cũng nên có một sự nghiệp - Betty nói.
Joanne không muốn nghĩ về những gì sẽ đến sau khi học đại học. Betty - đứa bạn thân nhất của nó - sẽ gia nhập "Liên đoàn tuổi trẻ", và đi dự tiệc tùng liên miên. Nhưng Joanne Newhouse sẽ không được mời gia nhập vào cái "Liên đoàn" đó. Ngay cả các cô gái xuất thân từ những gia đình Do Thái thực sự giàu có cũng không được mời, ở cả "Liên đoàn tuổi trẻ", ở cả câu lạc bộ Shakespeare. Mọi người luôn luôn nói về thành công của mẹ nó, nhưng nó thì không, thực sự không, mãi mãi không.
Một ngày nào đó nó sẽ nổi tiếng và sẽ làm cho những kẻ đã cư xử ti tiện với nó phải hối tiếc. Joanne thề như vậy. Có thể nó sẽ là một minh tinh màn bạc? Hay là tới New York để trở thành một ngôi sao sân khấu ở Broadway.
Chắc chắn như vậy. Nó sẽ đi thật xa, khỏi Dallas và khỏi cả mẹ nó nữa.
*****
Katie theo dõi cuộc chiến tranh với hy vọng hoà bình sẽ đến sớm. Ngày 25 tháng Tám năm 1944, Paris được giải phóng. Đầu tháng Chín đơn vị đầu tiên của quân đội Mỹ tiến vào nước Đức. Ngày 20 tháng Mười, quân đội Mỹ đổ bộ vào Leyte của Philippine, thực hiện lời thề quay trở lại của tướng Mac Arthur.
Ngày 7 tháng Mười Một, tổng thống Roosevelt lại được tái cử nhiệm kỳ thứ tư, một sự kiện chưa từng có. Cũng như nhiều người Mỹ khác, Katie cảm thấy sự kết thúc của chiến tranh đã gần kề và đất nước còn có Roosevelt để đưa họ vượt qua hàng rào cuối cùng, đến với hoà bình. Nhưng tháng Tư năm sau, Roosevelt qua đời ở Warm Spring, bang Georgia. Nhiều nơi trên thế giới để tang ông. Thật buồn làm sao, vài tuần sau đó tin chiến thắng phát xít bay về nước Mỹ. Ông không còn sống để vui với sự kiện này.
Mùa xuân năm 1945, Katie lo cho Joanne ghi tên vào đại học. Nàng buộc phải đồng ý để Joanne theo học một trường đại học ngắn hạn ở New York, cùng Betty.
- Nó sẽ là một kinh nghiệm tuyệt vời cho các cô gái - Mẹ Betty nói với Katie - Chúng sẽ có nhà hát, các buổi hoà nhạc, các buổi biểu

diễn opera. Và cả những cửa hàng... Nó sẽ mở mang đầu óc chúng và làm chúng trở nên hoàn thiện.
Dellas Forbes đã không biết đến một New York khác, nơi mà Katie và Harry đã lớn lên. Joanne cũng sẽ không bao giờ được biết đến. Katie cay đắng nghĩ rằng mình đã cho con gái quá nhiều, vậy mà đối với nó lại vẫn là quá ít. Mặc dù vui vẻ sôi nổi, dường như Joanne vẫn chưa quên người anh mà nó đã mất. Bức tường mà Joanne dựng nên giữa họ vẫn còn nguyên vẹn. Joanne và Betty yêu cầu được tổ chức chung một bữa tiệc mừng tốt nghiệp trung học. Katie cảm thấy khó chịu về sự việc này, vì mặc dù chiến tranh đã kết thúc ở châu âu, những người lính Mỹ vẫn tiếp tục tử trận ở Nam Thái Bình Dương.
Giờ đây, Joanne và Betty đã đi nghỉ một tháng ở trại nuôi súc vật của gia đình Forbes. Đầu tháng Tám, hai đứa sẽ lo việc mua sắm quần áo, chuẩn bị vào trường đại học. Chúng lui tới cửa hàng Neiman. Chúng bỏ ra hàng giờ nghiên cứu các tờ Mademoiselle và Glamor, các tạp chí giới thiệu những mốt quần áo phụ nữ. Chúng thay đổi giữa các mốt quần bò xanh và áo len Casơmia, và những bộ váy mẫu làm cho chúng già đi mấy tuổi.
Rồi cái ngày chúng lên đường đi New York cũng đến. Mẹ chúng tiễn chúng đi ở sân bay Dallas, nơi bằng chứng của chiến tranh vẫn còn rõ nét. Những người lính về phép hoặc trả phép có mặt ở sân bay. Đối với Katie, họ là một lời nhắc nhở cay đắng về Leo, đứa con của nàng không bao giờ được mặc quân phục.
- Betty, phải luôn nhớ rằng con là phụ nữ - Bà mẹ nhấn mạnh khi thấy con gái nhìn một cách ve vãn chàng lính thuỷ trẻ đang chờ đến lượt lên máy bay.
Katie cố gắng tỏ ra vui vẻ. New York xa xôi quá. Nàng đau đớn khi hiểu rằng đối với Joanne, đây là một cuộc xổ lồng. Nó đang thoát khỏi quá khứ. Nó đang thoát khỏi sự ảnh hưởng của nàng.
Rồi Joanne và Betty vội vàng hôn tạm biệt nàng và bà Della Forber, bước lên máy bay. Rất lâu sau khi máy bay đã rời khỏi đường băng, bà Della đã đi dự một cuộc họp mặt nào đó, Katie còn đứng và nhìn lên bầu trời, nước mắt chứa chan. Hãy để cho Joanne được bình an. Một mình nó.
Trong thời gian tới, Joanne sẽ không gặp những cơn ác mộng, Katie tự an ủi mình. Có thể phần đời đau buồn ấy của nó từ nay sẽ vĩnh viễn không trở lại. Nàng nhớ những đêm thức giấc vì tiếng kêu gào của Joanne, lao vào buồng ngủ, để đánh thức Joanne dậy. Nàng ôm đứa con vàng ngọc trong tay đang run rẩy, người đẫm mồ hôi - cho đến khi nó giật mình tỉnh dậy và nói rằng đang mơ thấy mình thi trượt môn toán hay môn Anh văn.
Thật là kinh khủng khi tối nay phải sống một mình tại ngôi nhà

trống rỗng đó. Trong suốt thời gian Joanne ở nhà, nàng đã hy vọng có thể xóa bỏ bức tường ngăn cách họ. Nhưng Joanne đã không để hy vọng đó thành sự thực.
Còn bây giờ thì nàng biết rằng nó sẽ không bao giờ là sự thực nữa.
Nhưng thôi, nghĩ thế đủ rồi. Có lẽ Maura đang đợi để cùng nàng ăn trưa trước khi nàng trở về văn phòng. Cám ơn Maura đã gợi ý ăn trưa cùng nàng, vì đã biết đến sự mất mát to lớn của nàng trong ngày hôm nay.
Khi nàng đến, Maura đang ngồi cạnh bàn ăn, uống rượu vang trắng.
- Xin lỗi vì tôi đến muộn. Máy bay cất cánh chậm mười phút. Sau đó tôi còn đứng lại nhìn mãi lên bầu trời. Tôi không thể tin được là con tôi đã đi xa. Cả một quãng đường đến New York.
Không phải một New York mà nàng đã biết - Katie nghĩ - mà là một New York mà nàng và Harry khao khát muốn biết.
- Joanne rồi sẽ tốt thôi, - Maura nói - Hãy đợi đến khi nó phát hiện ra Saks, Bergdorf, Lord và Taylor.
- Tôi mong rằng Willa và Jeff không quá bướng bình để ngăn tôi giúp đỡ phí tổn cho Willa học đại học. Thật ra nó cũng không nhiều lắm. Nó không giống như trường của Joanne.
Willa đã quyết định đi làm một năm, để tiết kiệm tiền cho việc vào học đại học. Nó đã làm việc trong văn phòng của Katíe, từ sau khi tốt nghiệp trung học.
- Chị đã biết, Willa và Jeff quá nhiều tự ái, sẽ không nhận một xu, nếu không phải do họ kiếm ra. Tuần sau Goerge sẽ nhập trường và nó chi phí cho toàn bộ việc đó bằng số tiền nó dành dụm được. Tôi rất mừng là nó học gần nhà và có thể về nghỉ cuối tuần.
- Joanne sẽ không về nhà cho đến tận lễ Giang sinh - Katie nói - Tôi hy vọng dịp lễ Tạ ơn nó sẽ về, nhưng Joanne và Betty nói rằng được nghỉ quá ít, mà đường lại quá xa.
- Bây giờ là lúc bắt đầu cuộc sống của riêng chị, - Maura nhẹ nhàng nói – Chị ba mươi tám tuổi mà trông chị như hai mươi tám. Chị không cần phải sống cô độc trong những năm còn lại của cuộc đời.
- Tôi sẽ mua một ngôi nhà mới, - Katie nhanh chóng thay đổi câu chuyện, - ít nhất tôi cũng bắt đầu tìm một toà nhà ở Highland Park. Đó là nơi đắt nhất của ngoại Ô Dallas. Tôi vừa quyết định tối hôm qua. Tôi sẽ có một hoạ sỹ để trang trí phòng Joanne. Có thể nơi ở mới này sẽ làm cho Joanne muốn về nhà vào mùa hè tới.
- Chị không nghe một lời nào của tôi cả - Maura cáu.
- Tôi có nghe - Katie thừa nhận - Nhưng Harry là người đàn ông duy nhất mà tôi đã yêu và tôi sẽ yêu mãi mãi.

Liệu sẽ có cơ hội nào cho họ không, khi Joanne đã lớn và đã có cuộc sống riêng của nó. Liệu có khi nào nàng và Harry lại được sống với nhau?

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Hai Mươi Sáu

Cuối tháng Mười, Katie được giới thiệu một ngôi nhà mà theo nàng, sẽ làm cho Joanne hài lòng. Cảm giác này chỉ rõ nét khi bà chủ nhà dẫn nàng đi xem khắp cả chín phòng.
- Đây là một trong những ngôi nhà đáng yêu nhất ở Dallas - Bà chủ nhà nói với vẻ tự hào, rồi đặt giá cho nó.
- Và cũng là một trong những ngôi nhà đắt giá nhất - Katie đế thêm và nở một nụ cười đượm vẻ trách móc.
- Nhưng bà cũng biết bất động sản ở Dallas tăng giá như thế nào rồi. Đó là một sự đầu tư tuyệt vời.
Luôn luôn là người thận trọng trong việc chi tiêu, Katie bối rối trước cái giá mà người bán đặt ra. Tuy nhiên công việc kinh doanh đang phát đạt, vượt quá cả những dự kiến táo bạo nhất của nàng. Hơn nửa người phụ nữ kia đã nói đúng - Bất động sản ở Dallas là một nơi đầu tư chắc chắn.

Trong hai ngày, họ mặc cả với nhau. Đây là một trò chơi mà Katie học được ở Harry. Cuối cùng, hai bên cùng thoả mãn với các điều khoản và chuẩn bị ký hợp đồng. Nàng hồ hởi nghĩ, khi Joanne về vào dịp Giáng sinh, ngôi nhà này đã là của họ.

Giờ đây Katie lại bắt tay vào một công cuộc kinh doanh mới. Nàng thương lượng với một công ty đầu tư ở New York để thành lập công ty thứ hai - thực ra là một công ty phụ trợ cho Gas Girls. Mạng lưới của nàng đã được bổ sung thêm nhà máy lọc dầu riêng. Vào đầu tháng Mười Một, Katie dự định sẽ tổ chức một cuộc họp mặt với những người cộng tác mới ở New York. Chuyến đi tới đó được thúc đẩy bởi sự nóng lòng muốn gặp Joanne.

Katie buồn phiền bởi sự vắng mặt của con gái. Còn đối với công ty đầu tư, nàng cũng chưa có một cuộc tiếp xúc thực sự nào hơn, ngoài những cú điện thoại và những bức thư ngắn yêu cầu về tiền nong.
Tôi có thể giải quyết việc này qua thư và điện thoại. Nhưng tôi không thể cưỡng lại một cơ hội để gặp Joanne - Nàng thừa nhận

với Maura và Jeff khi họ ra sân bay tiễn nàng.

Trên máy bay, Katie nhớ lại chuyến bay từ London đến Paris vào mùa hè năm 1929. Lúc đó nàng rất sợ hãi, mặc dù nàng chưa bao giờ thừa nhận điều đó với Harry. Bây giờ thì nàng bay thường xuyên giữa các thành phố, nơi đặt những trạm xăng của nàng, vì đó là một phần của công việc kinh doanh -

Cái gì đã đưa Harry tới Paris. Nàng tự hỏi mình câu hỏi này không biết bao nhiêu lần trong những năm qua. Linh tính báo cho nàng biết rằng việc này có liên quan đến Pierre Simon. Harry đã không đưa ra một đề nghị hoà giải nào nữa, sau khi gửi quà sinh nhật cho Joanne từ Paris. Anh không biết rằng nàng chưa thấy được địa chỉ của anh trên hộp. Hẳn anh cho rằng nàng và Joanne muốn rũ bỏ anh.

Nếu biết địa chỉ của anh thì liệu nàng có viết thư cho anh không? Katie tự hỏi.

Nàng sợ làm cho Joanne buồn phiền hơn. Và nàng không thể viết, bởi nếu Joanne biết, nàng sẽ hoàn toàn mất nó. Nhưng lẽ ra phải có một cách để liên lạc với Harry mà Joanne không biết chứ. Nàng tự xỉ vả mình đã không nghĩ, không tìm ra cách đó.

Trên đường đi tới Manhattan, từ taxi nhìn ra, Katie bị mê hoặc bởi cảnh đêm lộng lẫy dưới hàng ngàn ánh đèn mầu. Maura đã báo trước rằng sẽ khó mà nhận ra thành phố ấu thơ sau từng ấy năm xa cách. Chắc hẳn kia là toà nhà chọc trời cao 102 tầng, toà nhà cao nhất thế giới.

Katie nhớ lại nàng và Harry đã tạm biệt thành phố hai mươi hai năm về trước trên cầu Brooklyn như thế nào. Nàng nhớ đến những ngọn đèn bật sáng cùng lúc, cảnh hoàng hôn chuyển dần sang đêm tối. Sau từng ấy năm, nàng còn có thể nghe giọng nói của Harry: "Tạm biệt New York. Khi trở về đây, chúng ta sẽ giàu có".

Trong một thời gian ngắn họ đã trở nên giàu có, cho đến khi xảy ra cuộc khủng hoảng. Bây giờ thì nàng lại đã giàu có. Về tiền bạc thì nàng giàu có.

Nhưng nàng luôn luôn hiểu rằng sự giàu có chính là ở gia đình, mà tình yêu vợ chồng, con cái là một phần trong đó. Giờ đây, nàng đã mất một đứa con, và nàng cũng đã mất chồng. Còn đứa con thứ hai cũng không phải là của nàng thực sự.

Với nỗi luyến tiếc quá khứ, Katie đã lệnh cho thư ký đặt trước cho nàng một buồng ở khách sạn Plaza. Nhưng khi đã ở trong buồng khách sạn, có cửa sổ nhìn ra công viên Trung Tâm, nàng lại bị dày vò bởi những kỷ niệm ngọt ngào xen lẫn đắng cay. Harry và nàng đã qua đêm tân hôn ở đây, trong một buồng nhỏ nhất, rẻ tiền nhất của khách sạn. Dù vậy căn phòng đó cũng đã là một sự hoang phí ghê gớm. Và họ qua đêm ở đây với bao hy vọng và ước mơ về tương lai.

Bất chấp giờ giấc, Katie rời khách sạn đi dạo trong đêm lạnh. Không khí trong lành. Nàng thèm được gọi điện cho con gái nhưng vì đã chót hẹn ngày mai sẽ gặp nhau ở khách sạn, sau khi tan lớp, Joanne có thể sẽ bị làm phiền nếu như nàng gọi đến muộn thế này. Có thể nó đang nghiên cứu bài vở.

Nếu như đây là Maura, và Willa đang học ở đây, thì chị ta hẳn đã gọi con từ sân bay. Nhưng Katie thì vẫn không quên cân nhắc từng lời nói với Joanne. Nàng luôn luôn sợ làm Joanne buồn hoặc gợi lại trong nó những kỷ niệm khủng khiếp.

Đêm hôm đó Katie ngủ rất ít. Khách sạn Plaza là một phòng tra tấn bằng những kỷ niệm. Thật là sai lầm khi đến ở đây. Bảy giờ sáng, nàng dậy tắm rửa và mặc quần áo. Vào giờ này, bầu trời xám và lạnh. Nàng quyết định sẽ mặc chiếc áo len Mainbocher màu xám mua ở cửa hàng Neiman - Marcus. Nàng muốn mình có vẻ gọn gàng, sang trọng nhưng giản dị. Cùng với nó, nàng sẽ đeo chuỗi ngọc trai, khoác chiếc áo bằng vải casomia màu xám được may cắt rất khéo. Trái ngược với mốt hiện hành, nàng không mặc

áo lông.

Katie tự nhắc nhở mình chỉ nghĩ đến công việc. Vì công việc mà nàng có mặt ở đây, mặc dù hầu hết những chi tiết về công ty thứ hai đã được sắp xếp đâu vào đấy Một cách vô tình, Katie nghĩ rằng nàng đã học được của Harry những kinh nghiệm quí báu về cách điều hành một công ty. Cuộc họp hôm nay là một thắng lợi đối với nàng.

Katie cân nhắc xem có nên ăn sáng ở khách sạn, rồi vì áy náy không yên, nàng quyết định đi luôn. Chín giờ rưỡi, nàng có mặt tại cuộc họp. Như ở Dallas, nàng nhận thấy ngay sự ngạc nhiên của các bạn liên doanh nam giới, bởi một phụ nữ đã thành công trong việc điều hành một mạng lưới các trạm cấp xăng. Nàng vui sướng trước sự kính trọng và nhiệt tình của họ, trong việc hợp tác này.

Vào lúc cuộc họp kết thúc, mặt trời đã toả nắng khắp thành phố. Còn vài giờ rảnh rang trước khi gặp Joanne, có thể đi mua sắm đến một bảo tàng, nhưng Katie không muốn làm cả hai việc đó. Nàng cũng không muốn đi ăn trưa.

Nàng quyết định đến một phòng mát xa để xoa bóp mặt. Đó là một cách giết thì giờ hợp lý với nàng hơn cả. Sau đó nàng sẽ đi ăn trưa. Rồi nàng sẽ đi mua một vài món quà nhỏ cho Joanne.

Tại phòng mát xa, trong lúc ngồi chờ đến lượt, Katie lật qua đống tạp chí và chọn một số mới xuất bản của tờ Town & Country. Nàng xem một cách lơ đãng, cho đến khi một khuôn mặt quen thuộc trên trang giấy đập vào mắt nàng. Tim đập dồn, nàng cầm cuốn tạp chí đưa lại gần. Có lẽ đó chỉ là một người nào đó giống Harry mà thôi.

Katie đọc dòng thuyết minh bên dưới tấm ảnh của người giống với chồng nàng ấy. Một người đàn ông cùng với một cô gái cao, trẻ, tóc vàng. Dòng chữ ghi: "*Ông bà Harry Newhouse tại buổi chiêu đãi của đại sứ Mỹ*"
Vậy là Harry đã cưới vợ.

Run rẩy, đầu óc quay cuồng vì choáng váng, Katie kiểm tra tấm ảnh một cách kỹ lưỡng. Cô gái tóc vàng cao, ăn mặc sang trọng kia là vợ của Harry.

Cô ta không nhiều tuổi hơn Joanne bao nhiêu. Nghĩa là chỉ bằng nửa tuổi anh ấy. Tại sao nàng đã nuôi dưỡng một niềm tin ngớ ngẩn là sự việc này sẽ không bao giờ xảy ra. Việc li hôn không có ý nghĩa gì đối với nàng. Đó chỉ là một tờ giấy cần thiết phải có để khẳng định với Joanne rằng cha nó đã mài mãi bước ra khỏi cuộc sống của họ. Còn trong trái tim, Katie vẫn nung náu ước mơ, là một ngày nào đó, con ác mộng sẽ qua, nàng và Harry sẽ lại được sống bên nhau.

Tại sao nàng lại cảm thấy bị phản bội. Harry không còn là chồng nàng nữa.

Nàng đã xua đuổi anh ra khỏi cuộc đời mình Tại sao nàng lại đau đớn? Sẽ không có ngày mai cho Harry và nàng nữa.

Katie gắng gượng bình tĩnh lại. Làm mặt xong, nàng lên gác ăn trưa ở cửa hàng Charleston Gardens, mặc dù chả biết ngon miệng là gì. Nàng mua một chiếc áo len casơmia cho Joanne. Nàng gặp Joanne như đã định, những cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, và lẽ ra phải rất vui thì đã bị bóng tối của những hình ảnh trên tờ tạp chí Town & Country che phủ.

Ở sân bay Gourdia, trong khi chờ đợi chuyến bay trở về, Katie đến một quầy bán báo. Tay run run, nàng mua tờ Town & CounTry. Tim nàng đập mạnh khi nhìn lại một lần nữa tấm ảnh của Harry cùng người vợ mới của anh. Nó sẽ ám ảnh nàng mãi mãi.

Trở về Dallas, Katie lại bị hành hạ bởi chứng mất ngủ. Chỉ có Maura biết việc Harry lấy vợ. Nàng đã đề nghị bạn không nói lại cho Jeff. Nàng bỏ ngoài tai những lời cầu khẩn của Maura giục nàng hoà nhập vào xã hội. “Katie, chị mới ba mươi tám tuổi. Không nên tự giam hãm mình mãi.”

Katie cố gắng tập trung vào công việc, vào ý nghĩ rằng Joanne sắp về nhà nghỉ đông. Vào giữa tháng Mười Hai, trong khi Dallas đang chuẩn bị cho mùa Giáng sinh vui vẻ Maura nhắc nàng về một bữa tiệc sắp tới nhằm quyên góp cho dàn nhạc giao hưởng.

- Maura, tôi quên mất. Sao chị không để cho Willa đi thay vào chỗ tôi.
Katie đã mua ba vé khi người ta đến mời - cho nàng, Maura và Jeff. Nhưng bây giờ thì nàng không muốn đi nữa.
- Chị phải đi, - Maura khăng khăng – Chị để công việc lôi kéo mình nhiều quá. Chị gầy gò lắm rồi. Chỉ một cơn gió nhẹ của Texas cũng có thể quật đổ chị. Đó sẽ là một buổi tối vui vẻ và tôi sẽ có dịp để diện bộ váy dạ tiệc của tôi.
Buổi chiều hôm đó, Katie bối rối khi biết rằng Maura đã hẹn một phòng mát xa cho nàng.
- Chị phải dành ra nửa giờ để đến đấy - Maura lạnh lùng bảo nàng
- Chị cần phải trang điểm, gội đầu, sữa sang diện mạo cho tối nay.
- Chị đã hẹn với Pam à?
- Tất nhiên. Chẳng phải Pam vẫn thường làm đầu cho chị đó sao? Cô ta vẫn thắc mắc về sự vắng mặt của chị, từ sau chuyến đi New York về. Tôi chỉ nói là chị bận việc. Và thế cũng không sai là bao.
- Thôi được, tôi sẽ đi. Nhưng chị có dáng bà chủ đấy, Maura ạ - Katie muốn tỏ ra vui vẻ.
Sau khi từ chỗ mát xa về nhà, Katie cảm thấy thoải mái hơn. Nàng vui sướng vì đã sắm một bộ váy mới ở cửa hàng Neiman hôm qua, một bộ nhung màu xanh lá cây lộng lẫy. Giờ đây, khi chiến tranh đã qua, màu xanh lá cây sẽ tôn thêm ánh vàng của mái tóc màu mật ong của nàng.
Maura và Jeff đã thật hào phóng lời khen khi họ đến đón nàng đi.
- Katie, trông chị chẳng có vẻ gì của người phụ nữ thành đạt bằng kinh doanh cả. Trong bộ váy này, chị giống một minh tinh màn bạc hơn - Maura nói.
- Tốt nhất là chúng tôi để chiếc xe cà tàng của mình ở đây và đi nhờ trên xe chị - Jeff hài hước - Bộ váy áo này cần có một chiếc xe và một tay lái bảnh bao.
- Chị có thể tưởng tượng tôi đã phải làm gì để Jeff có chiếc áo khoác này không? - Maura thì thầm khi họ ra xe - Tôi phải bới tung cả cái Dallas này lên đấy. Không có nó, Jeff chưa chắc đã chịu đi. Bởi Dallas là một thành phố chuộng ăn mặc đẹp.
Khi họ ngồi vào bàn, Jeff rất mừng được thấy một người quen cũ của anh ngồi cạnh đấy. Hai người phụ nữ ngồi nhìn trong khi Jeff

và Sherwìn Kirk chào nhau.
- Maura, em có còn nhớ Sherwin không? - Jeff nói - Anh ấy dạy ở trường Southern Methodist đấy.
- Em nhớ, - Maura nhiệt tình nói, - chúng ta đã gặp nhau vài năm trước.
Sau đó Jeff giới thiệu Katie với vị giáo sư đại học cao lớn, ăn mặc chải chuốt. Ngay lập tức, nàng nhận thấy sư ngưỡng mộ của ông ta, chỉ qua vài câu trao đổi với nhau. Trời ơi, một bộ váy mới và một chuyến viếng thăm hiệu làm đầu đã tạo nên điều kỳ diệu gì vậy? Katie tự giễu mình.
- Tôi còn nhớ những dịp về trang trại nghỉ hè với ông bà tôi, chỉ cách nhà Warren một quãng đường ngắn. Mặc dù ít hơn tôi vài tuổi, Jeff vẫn thường đến rủ tôi đi bơi cùng anh - Sherwin mỉm cười hồi tưởng lại - Rồi một ngày chúng tôi bắt đầu nói chuyện về sách vở, và tôi đã ngạc nhiên khi thấy Jeff đọc quá nhiều so với tuổi của anh.
- Cũng không có việc gì khác để làm ở trang trại, vào những buổi tối, - Jeff nói - Ơn Chúa, chúng ta còn có điện.
Trong suốt bữa ăn, Katie nhận thấy nhiều lần Sherwin liếc trộm về phía nàng. Chắc chắn ông ta khoảng năm mươi tuổi. Trông ông ta gọn gàng, hấp dẫn và có duyên thầm.
Ông ta đã ly dị vợ từ lâu, - Maura thì thầm khi hai người đàn ông đang đàm đạo về một cuốn tiểu thuyết mới.
- Thôi im đi, Maura - Katie cáu kỉnh. Nhưng thật khó mà phớt lờ sự quan tâm của Sherwin đối với nàng, một niềm an ủi dễ chịu cho cái cảm giác bị ruồng bỏ mà nàng cảm thấy lâu nay.
Katie phát hiện ra rằng Sherwin cũng yêu thích các điệu valse của Strauss như nàng. Sau bữa ăn, bốn người còn nán lại nói chuyện một lúc.
- Tối nay thật là thú vị, - Sherwin vui vẻ nói, mà sao ba bạn không đến nhà tôi một tối nào đó, vào tuần sau, để dự tiệc nhỉ. Tôi không phải là một đầu bếp cừ nhưng tôi hứa với các bạn sẽ có một bữa ngon miệng. Và cả các điệu valse của Strauss nữa.
- Rất vui mừng - Maura đồng ý thay cho cả Jeff rồi quay sang phía Katie - Thế nào bạn, đồng ý rồi chứ?
- Nghe có vẻ hay đấy, - Katie gật đầu. Giờ đây nàng cảm thấy miễn cưỡng phải trở về căn nhà trống trải của mình. Một ngôi nhà đầy những bóng ma. Ôi, một buổi tối với bạn bè thật dễ chịu biết bao.
- Vậy là chúng ta sẽ có một buổi tối vui vẻ - Sherwin mỉm cười sung sướng.
Katie ngạc nhiên bởi tầm quan trọng do viễn cảnh một bữa tiệc nhỏ ở nhà Sherwin Kirk đem lại. Thật là ngớ ngẩn, nàng đếm từng

ngày. Nhưng khắp nơi, trong căn nhà của nàng, mà nàng nhìn đến, đều chỉ nhìn thấy khuôn mặt của Harry hiện lên. Nàng đã giải quyết ổn thoả cuộc sống của mình, cho đến khi phát hiện rằng anh đã lấy vợ. Giờ đây, nàng đang cố gắng, một cách vô ích, để xoá sạch ý nghĩ đó trong đầu nàng.
Katie thấy rõ sự hồi hộp khi nàng cùng Maura và Jeff đến nhà Sherwin vào buổi tối đã hẹn trước. Căn hộ nhưng ngăn nắp, bài trí hấp dẫn. Ngay lập tức, Jeff sà đến chỗ giá sách. Sherwin và Maura vào bếp lấy cốc rót rượu vang mà Katie mang đến. Một ngọn lửa được nhen lên trong lò sưởi.
- Tôi có thể giúp gì đây? - Katie hỏi khi Sherwin và Maura bước ra, mang theo những cốc thủy tinh đầy rượu.
- Chỉ cần chị ngồi kia và tươi tỉnh lên, - Sherwin nói như ra lệnh. Đôi mắt anh nói cho nàng biết sự hài lòng của anh, bởi sự có mặt của nàng.
Sherwin đã chuẩn bị món xúp kem măng tây, lườn cá bơn dầm trong rượu vang trắng, khoai tây nướng và món sa lát trộn.
- Chẳng có món gì lạ, - Sherwin cười nói.
Họ chuyện trò vui vẻ về những cuốn sách, về âm nhạc, về những chuyến đi khắp Châu âu của Sherwin từ trước chiến tranh. Trong khoảnh khắc, nỗi đau lại xâm chiếm Katie. Nàng lại nhớ tới chuyến đi của nàng sang London và Paris cùng Harry vả các con. Chuyến đi bắt đầu bằng niềm vui và kết thúc bằng tuyệt vọng.
Rồi câu chuyện lại chuyển sang thời kỳ chiến tranh. Thoáng chốc không khí có vẻ buồn.
- Tôi đã quá lớn tuổi, không thể tham dự cuộc chiến này, Sherwin trầm ngâm - Trong thế chiến thứ nhất thì tôi đã có vợ. Hồi ấy, những người đàn ông có vợ hầu như được miễn trừ. Song tôi lại có một cuộc chiến tranh của riêng tôi ở nhà.
- Tuần sau tôi mời mọi người đến nhà ăn tối, - Maura đề nghị - Tôi biết là đường xá xa xôi, nhưng bù lại, tôi hứa sẽ có món bánh "Khu rưng đen" mà Sherwin chưa từng được nếm thử. Katie thì đã biết rồi.
- Đấy là món bánh ngon nhất trên đời - Katie đồng tình, - nhưng Joame sắp về nghỉ lê rồi. Tôi sẽ không được rỗi cho đến khi nó trở lại trường.
- Được rồi, sẽ tổ chức vào buổi tối, sau ngày chị tiễn Joanne đi - Maura nói với vẻ độ lượng.
- Tôi sẽ đón Katie. Sherwin nói với một nụ cười ấm áp. Tôi vẫn không thể tin được chị đã có con gái đang học đại học. Katie tôi ghen tị bởi hạnh phúc với những đứa con của chị. Tôi và vợ tôi không có con. Thế cũng tốt, vì nếu có thì cô ta sẽ là một bà mẹ kinh khủng.

Katie vui sướng đón Joanne về nhà nghỉ đông mặc dầu nàng cỏ cảm giác Joanne sẽ không nghỉ ngơi ở nhà.
- Mẹ ạ, Dallas chỉ là một thành phố nhỏ đang phát triển, - Joanne phàn nản khi họ ngồi ăn trong một quán ăn nổi tiếng của thành phố - Con không hiểu tại sao mẹ lại từ bỏ New York để sống ở đây. Con mê những cửa hàng, những nhà hát vả những quán ăn tuyệt diệu ở New York. Thật là xúc động khi dạo chơi ở thành phố đó. Dallas có gì nào, ngoại trừ cửa hàng Neiman.
Katie hiểu rằng Joanne chịu ngồi học chỉ vì là điều kiện duy nhất để nó tồn tại ở New York.
- Con đừng phản bội Dallas, Katie cảnh cáo. Nàng thấy khó chịu vì có thể trong tương lai Joanne sẽ chối bỏ thành phố quê hương của nó. Thực ra Dallas đang ngày một đổi thay.
Katie đưa ra một loạt những con số thống kê, nhưng nàng chán nản khi thấy nó không gây được ấn tượng gì với con gái nàng. Tuy nhiên Katie vẫn hy vọng rằng trong thời gian ở Dallas, Joanne sẽ thích ngôi nhà mới của họ. Bản thân Katie cũng trông chờ vào đó, như thể mỗi lần chuyển nhà sẽ làm nàng xa cách thêm với cái quá khứ đau buồn.
- Con bảo với Betty rằng mẹ đã thuê một hoạ sĩ trang trí nội thất ở ngôi nhà mới và nó đã rất ngạc nhiên. - Joanne nói, rõ ràng là hài lòng.
Vào cuối ngày thứ năm Joanne về nhà, Katie lo lắng thấy nó tỏ ra buồn bã, chán chường.
- Chẳng có việc gì làm ở đây cả, - Joanne phàn nàn khi họ ngồi vào bàn ăn - Bọn con gái mà con quen biết ở trường thật kiêu kỳ. Betty thì được mời đến khắp nơi, còn con thì chúng làm như thể con không có mặt tại thành phố này.
Đôi mắt Joanne nhìn nàng với vẻ kết tội. Nó đổ lỗi cho nàng đấy, Katie nghĩ, vì họ không thuộc về cái xã hội Dallas gốc.
- Joanne, con đã đi chơi ba đêm kể từ khi về nhà, - Katie cố gắng nói thật nhẹ nhàng - Điều đó sẽ làm cho con trở thành một cô gái bình dân đấy.
- Đêm nào Betty cũng đi chơi, - Joanne hờn dỗi - Con chỉ mong đến ngày trở lại trường thôi.
Katie sai Joanne đi mua sắm lu bù ở cửa hàng Neiman - Marcus để bù lại việc thiếu sự giao tiếp xã hội. Nàng cố gắng tạo ra những thú tiêu khiển trong những buổi tối mà Joanne không được mời tham dự một lễ hội nào đó. Nàng cố gắng, mặc dù biết là sẽ vô ích, đưa Joanne và Willa lại gần nhau.
Rồi cũng đến lúc Joanne và Betty bay đi New York. Lại hai bà mẹ tiễn chúng đi.
Có chúng ở nhà mệt mỏi quá - Bà Forbes sồn sồn nói - Tôi rất

cưng Betty nhưng ở tuổi chúng nó, thật không thiếu chuyện rắc rối.
Như Maura đã sắp xếp một cách có chủ định, Katie và Sherwin được mời đến trang trại dự tiệc ngay buổi tối sau ngày Joanne trở về trường. Ngồi trong phòng ăn mới được nới rộng ra của nhà Warren, Katie rất vui vì bạn đã chọn buổi tối nảy. Nàng luôn luôn cảm thấy cô đơn trong đêm đầu tiên khi Joanne rời nhà ra đi.
Bữa tiệc thật là tuyệt diệu, Katie nghĩ khi Jeff đưa áo khoác cho nàng và Sherwin. Maura nói đúng. Nàng cần phải có những giao tiếp xã hội, ngoài những cuộc quyên góp thỉnh thoảng, hoặc những vỡ kịch diễn ở các trường đại học mà họ xem một năm đôi ba lần.
Trước khi cùng Sherwin ra về, Katie đã ổn định một bữa tiệc cho bốn người ở nhà nàng vào mười ngày sau. Đây chỉ là một nhóm bạn bè củng nhau chia sẻ một buổi tối vui vẻ nàng tự nhủ, không phải chuyện đàn ông, đàn bà.
Trên đường về nhà Katie. Sherwin nói chuyện về thế giới các Viện hàn lâm. Nàng vui lòng nghe.
- Cũng có những sự thù địch và sự đố kỵ nhỏ nhen giống như chị vẫn thường gặp trong kinh doanh. Nhưng nhìn chung, tôi cố gắng tạo cho mình một cuộc sống thoải mái. Tuy nhiên có những giây phút tuyệt diệu được chia sẻ với một người bạn tâm đắc như xem một vở kịch, dự một buổi hòa nhạc. Tôi không phải là người sành sỏi về lĩnh vực này - Anh nói với một nụ cười buồn bã - Điều tôi muốn nói là tôi có cặp vé xem biểu diễn nhạc giao hưởng vào tuần sau và tôi rất vui mừng được mời chị cùng đi.
- Tôi rất vui vì đã được mời - Katie nói, sau một hồi suy nghĩ, Sherwin không định nói dối nàng. Anh ấy cô đơn. Nàng hiểu nỗi cô đơn đó.
Trong những tuần sau đó, Katie thường ở bên Sherwin vài tối mỗi tuần, thường là vào những tối nhất định vì chúng hợp với lịch làm việc của anh. Những tối khác dành cho công việc, còn chủ nhật thì anh dành cho mẹ.
Sherwin là con út trong ba người con trai. Hai người kia sống ở Oregon. Hiếm khi họ về thăm mẹ và Sherwin. Anh không phê phán gì họ nhưng Katie nhận thấy ánh mắt anh biểu lộ sự không hài lòng. Sherwin là người đàn ông không bao giờ lẩn tránh trách nhiệm của mình. Katie đoán vậy. Cũng có những tối hai người đến nhà hát, dự hoà nhạc hay xem nhưng biểu diễn ba lê. Đôi khi họ cũng đảo qua hiệu sách mà Sherwin thích.
- Katie, có phải chị muốn nói rằng Sherwin chưa bao giờ "tán tỉnh" chị ? - Maura sốt ruột hỏi lúc họ ăn trưa ở vàn phòng - Trời ơi, chị cho rằng anh ấy là một ông bụt chăng.

- Maura, tôi không cho là như vậy. Chúng tôi không còn thứ tình cảm lãng mạn nữa. Chúng tôi chỉ là bạn bè tâm đắc của nhau.
- Chắc anh ấy sợ phải đeo đuổi chị, - Maura đoán, - tôi cho là anh ấy có những kỷ niệm cay đắng trong cuộc hôn nhân trước.
- Maura, đừng nói nữa, - Katie nghiêm giọng. Không ai trong chúng tôi nghĩ đến việc kết hôn. Điều đó sẽ làm hỏng mối quan hệ.
Tuy nhiên đã có những lúc Sherwin như muốn ôm nàng trong vòng tay và nàng hiểu nàng sẽ không từ chối.
Một tuần trước khi Joanne về nghỉ xuân, Katie dọn đến ngôi nhà mới lộng lẫy. Đồng thời nàng cũng giải thích cho Sherwin là sẽ bận cho đến lúc Joanne đi.
- Lúc nào chị cũng bận à?
- Sẽ không lâu đâu - Katie mỉm cười như an ủi. Vả lại nàng cũng thấy thích khi được người khác mong ngóng chờ đợi.
Joanne rất tự hào về ngôi nhà mới. Nó cười nói vui vẻ suốt ngày. Và hầu như Katie đã hiểu. Joanne về đây để dỗ dành nàng đồng ý cho nó tham gia chuyến đi do nhà trường tổ chức, bắt đầu sau một chuyến du lịch ba ngày đến Chigaco. Chuyến đi này sẽ qua Mackinac Island, Goderich, Ontario, Escanaban và Stugrem Bay.
Mackinac Island ? Katie nghĩ trong niềm luyến tiếc quá khứ. Harry và nàng đã đến đấy cùng Leo, khi nó còn bé.
- Chỉ ba tuần thôi mẹ ạ, nhưng sẽ rất vui, Joanne dỗ ngọt - Con sẽ phải đăng ký gấp. Chỉ có chỗ cho mười học sinh nữ và hai giáo viên.
Tất nhiên Betty cũng sẽ đi.
Đó là những nơi kỳ diệu. Joanne biết - và cả nàng cũng biết là sẽ không thể chối từ. Katie cũng hiểu rằng Joanne muốn ở lại Dallas càng ít càng tốt.

Maura có lý khi nói rằng nàng đã làm hỏng Joanne, nhưng đây là đứa con của nàng, đứa con đã bị bố mẹ nó làm tổn thương trong bảy năm qua. Nàng sẽ làm tất cả để có thể mang lại cái hạnh phúc mà đứa con gái nhỏ của nàng đã từng có - thậm chí trong chốc lát.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Hai Mươi Bảy

Khi Joanne đã trở lại trường, Katie và Sherwin lại tiếp tục gặp nhau. Nàng thấy hơi buồn cười trước cái lối mà Sherwin phân chia cuộc sống của anh. Nàng dễ dàng thích nghi với việc mỗi tuần gặp nhau hai tối thứ ba và thứ bảy.
Có những khi, Katie vừa biết tin về một sự kiện ván hoá mới trong thành phố, nàng bỗng vớ lấy điện thoại, gọi ngay cho Sherwin và sôi nổi trò chuyện cùng anh.
Đôi lúc nàng thấy mình thật không phải khi xen vào cuộc sống của anh quá nhiều. Còn anh, hầu như không gọi điện cho nàng và nàng chấp nhận điều này như một điều kiện trong mối quan hệ của họ.
Vào cuối tháng Năm, Sherwin gợi ý kéo dài cuộc giải trí ngày thứ bảy của tuần đó gồm cả việc phóng xe đến một bờ hồ nào đó.
- Chúng ta sẽ bên nhau cả một ngày, bắt đầu bằng bữa ăn picnic vào buổi trưa, trước khi cái nóng chết người ngự trị trên thành phố.
- Em sẽ mang bữa trưa cho cả anh nữa, - Katie hào hứng - Ồ, vâng một ngày bên hồ sẽ thật thú vị.
Ngày thứ bảy, Sherwin đến trễ bốn mươi phút so với giờ hẹn. Mười phút trước đó nàng lo phát sốt vì thấy anh luôn đúng giờ, và nàng đã gọi điện tới nhà anh. Anh không có nhà. Rồi nàng thở dài vui sướng khi nhìn thấy cliêc Chevie của anh đỗ trước cửa nhà mình. Nang cầm làn thức ăn vội vã bước ra.
- Katie, Anh thật có lỗi. Sáng thứ bảy hàng tuần anh phải đi mua hàng cho mẹ. Cụ cứ khăng khăng là tự làm lấy được, nhưng anh không thể nào chấp nhận việc đó. Mẹ anh đã ngoài tám mươi, và rất yếu. Thậm chí anh cũng không muốn để mẹ lái xe vào những ngày này.
- Anh là một người con hiếu thảo - Katie cảm động.
- Anh cỏn gặp mấy việc rắc rối nữa. Anh đã tưởng là không đi cùng em được.
Khi nằm nghỉ trên thảm cỏ cạnh hồ, ở một nơi tương đối khuất, Sherwin chợt kéo Katie vào vòng tay của anh, đôi mắt dò hỏi. Nàng chìa môi về phía anh, vẻ ưng thuận.
- Anh muốn hôn em đã từ lâu, nhưng sợ em từ chối - Sherwin nói khi môi họ rời nhau.
- Anh sẽ không phải sợ nữa.

Anh mới dịu đàng và mạnh mẽ làm sao. Nàng cảm thấy được yêu thương, được che chở trong vòng tay anh. Trong phút chốc nàng có thể quên đi Harry và cái cô gái trẻ nít tóc vàng mả anh đã lấy làm vợ.
Katie cảm thấy có lỗi khi đã gạt Sherwin ra khỏi cuộc sống của nàng, mỗi khi Joanne về nhà. Nàng mong anh hiểu. Khi có Joanne, những gì tốt đẹp nhất của nàng là phải dành cho nó. Nàng và Sherwin gặp nhau nhiều hơn. Nàng biết anh đang đợi nàng một tín hiệu, cho biết nàng đã sẵn sàng đi xa hơn những nụ hôn nồng nàn. Nàng biết anh rất căng thẳng, thèm khát chen lẫn lo lắng và nàng hiểu rằng mình phải chủ động trước.
Một hôm, Katie nói với Sherwin rằng nàng đã thuê một ngôi nhà ở bãi biển La Jolla cho kỳ nghỉ cuối tuần. Nàng biết đã nhiều năm, những người Dallas giàu có đều chọn La Jolla làm nơi nghỉ hè của họ. Với những điền chủ Dallas, bờ biển Thái Bình Dương thật là cám dỗ.
- Chúng ta có thể bay đến đó vào chiều thứ sáu và trở về nhà vào ngày chủ nhật - Katie nói.
- Trọn kỳ nghỉ cuối tuần? - Đôi mắt anh sáng lên với những ước đoán dễ chịu. Rồi ánh sáng đó vụt tắt. Đột nhiên trong anh như có sự giằng xé.
- Đi bằng máy bay?
Katie bối rối.
- Anh không thích đi máy bay à.
- Anh thích đi máy bay. Anh luôn luôn đi máy bay khi phải giảng bài ở xa hay tham dự các cuộc hội thảo.
- Em cũng vậy. Nàng vội vã giải thích, hơi bối rối vì đã khoe khoang sự giàu có của mình - Em đã thu xếp xong chuyện phương tiện đi lại. Sẽ có một chiếc ô tô cho chúng ta sử dụng ở đó. Sherwin, anh luôn luôn thanh toán mọi hoá đơn, lần này thì để em.
Sherwin vẫn băn khoăn.
- Anh sẽ phải nhờ một người mua thức ăn cho mẹ vào sáng thứ bảy. Nếu chúng ta về vào chiều chủ nhật thì anh có thể ăn tối với mẹ. Được đấy. Ôi Katie, anh mong cho chóng đến ngày đó.
Ngôi nhà ở bãi biển mà Katie thuê thực sự là một kiệt tác. Được thiết kế theo kiểu Frank Lloyd Wright, ngôi nhà dài, thấp và có nhiều cửa sổ quay mặt ra Thái Bình Dương êm đềm. Hai người đi từ sân bay đến bãi biển bằng chiếc ô tô do người chủ nhà cung cấp. Họ tới nhà vào buổi tối và xem xét nó với vẻ hài lòng.
Họ rời khỏi nhà và đi dạo dọc theo bãi biển. Họ mặc áo len vì không khí ban đêm hơi lạnh. Trăng rải ánh bạc lung linh trên mặt Thái Bình Dương. Bầu trời đầy sao lấp lánh.

- Katie, đây là một chốn tuyệt vời. Cảm ơn em đã đưa anh tới đây. Sherwin kéo Katie lại gần. Đêm nay, đôi môi anh thật say đắm, nồng nàn. Đêm nay, không chỉ có sự ôm ấp - Katie mơ màng nghĩ. Có thể nó không được như những gì nàng đã từng biết với Harry, nhưng hẳn cũng sẽ rất đáng để phiêu lưu.
- Chúng ta vào nhà đi - Nàng thì thầm.
Trong ánh trăng lọt vào phòng ngủ, Sherwin bế Katie đến bên giường. Trong thoáng chốc, nàng lo ngại rằng những năm dài cô đơn có thể sẽ gây nên vài khó khăn. Nhưng Sherwin rất dịu dáng và không vội vã. Anh không còn trẻ, để mà chỉ nôn nóng với một mục đích trong đầu.
Katie để cho Sherwin cởi chiếc váy mỏng của nàng. Nàng nhìn tấm thân trần truồng của anh, đầy cơ bắp rắn chắc, kết quả của những môn thể thao anh thường xuyên tập luyện: bơi lội và tennit. Rồi anh đặt nàng lên giường, và nằm xuống cạnh nàng.
- Anh không xứng đáng với vẻ đẹp lộng lẫy này, - Sherwin thì thầm, bàn tay anh đặt lên ngực nàng - Anh cảm thấy mình giống như Cortez khỉ ông ta đứng nhìn vẻ đẹp kỳ diệu của Thái Bình Dương xanh thẳm.
- Sherwin - Katie làm bộ cáu vì suýt bật cười – Thái Bình Dương ở ngoài kia, còn em ở đây.
Không đợi được nữa. Katie ôm lấy anh.
- Điều kỳ diệu mà em khuấy động trong anh chính là điều kỳ diệu mà Cortez đã cảm thấy ở những ngọn sóng tại Darien.
- Anh nói như một giấc mơ văn học - Katie nói với giọng hồi hộp, khàn khàn. Rồi nàng bíu chặt lấy đôi vai anh.
- Ôi, Sherwin!
*****
Theo thói quen, Katie dậy sớm và đi vào buồng tắm. Nàng ngập ngừng. Nếu nàng tắm, liệu tiếng nước chảy có làm anh thức giấc ? Thôi mặc, họ sẽ ngủ khi về Dallas.
Tắm táp xong, nàng vào bếp. Nhà bếp cũng có những cửa sổ nhìn ra biển. Nàng đặt cà phê, lấy trứng và thịt hun khói Canada ra khỏi tủ lạnh và bỏ bánh mỳ vào lò. Đã lâu lắm nàng mới thấy hứng thú với cuộc sống như thế này. Nàng đã sợ sẽ không bao giờ cảm thấy được nữa.
Một ngày trôi qua nhanh. Trong khi Katie chuẩn bị bữa tối trong bếp, Sherwin nhóm lửa trong lò sưởi. Rồi sau đó nàng nghe tiếng anh nói chuyện điện thoại với mẹ. Anh luôn lo lắng cho sức khoẻ của bà.
- Mẹ ạ, mẹ không cần phải gọi điện cho con ngày mai đâu. Con sẽ về nhà vào giờ ăn tối.
Katie làng tai nghe. Ngừng mắt lại, anh nói tiếp:

- Không, con không thể cho mẹ số điện thoại được, mai con lại là khách của một giáo sư khác. Con chưa rõ số điện của ông ta.
Katie hiểu rằng Sherwin đã noi với mẹ là anh đi công việc.
- Con sẽ về nhà vào giờ ăn tối - Anh nhắc lại, với giọng dịu dàng, như là nói với người tình.
*****
Joanne trở về nhà sau chuyến đi du lịch Chicago và chỉ ở lại Dallas có một tuần. Nó sẽ nghỉ một tháng với Betty ở trại nuôi gia súc.
- Mẹ đã biết con ghét mùa hè ở Dallas thế nào rồi đấy. - Joanne nói như nhắc nhở. - Ơn chúa, bà Forbes lại mời con đến nghỉ tại đó.
Khi Joanne đã đi khỏi, Sherwin nói đến chuyện đưa Katie tới gặp mẹ anh. Nàng đoán rằng bà đã biết anh thường xuyên đến với nàng. Những điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của mẹ anh cả. Anh không bao giờ quên mua thực phẩm cho bà vào thứ bảy và ăn tối cùng bà vào chủ nhật, chỉ trừ một kỳ nghỉ cuối tuần, khi họ đến La Jolla. Katie hiểu rằng hàng ngày Sherwin vẫn nói với mẹ là anh ta đi gặp nàng.
- Em sẽ thích mẹ, - Sherwin nói với nàng, - nhưng anh đã báo trước với bà là anh cưới một người trẻ hơn mình nhiều tuổi.
- Sherwin, anh và em không hơn nhau nhiều lắm đâu. Katie cười to.
Liệu mẹ Sherwin có là buồn khi anh nói chuyện nghiêm túc về một người phụ nữ? Cả hai người chưa bao giờ đề cập tới việc hôn nhân. Cả hai người đã từng có nỗi đau và cùng bằng lòng để cho mọi chuyện giữa họ cứ giữ như hiện tại.
Vào một buổi chiều tháng Tám nóng bức, khi mẹ Sherwin phải chịu đựng cái nóng khủng khiếp, mả bà vẫn từ chối không cho đặt máy điều hoà nhiệt độ, Sherwin đã phá vỡ thông lệ, gọi điện đến để hỏi xem liệu có thể đến nhà nàng vào tối thứ sáu. Katie mỉm cười khi nghe điện thoại. Anh biết rằng Melida được nghỉ việc vào tối đó. Và như vậy chỉ có hai người với nhau.
- Đến ăn tối với em, - Katie cười. Những ngày này, rất ít khi nàng nấu ăn, nhưng thật là thú vị khi làm bữa cho Sherwin. Còn nếu lả thứ bảy, Melida sẽ nấu và dọn bửa sau đó thì đi chơi.
- Chúng ta sẽ ăn ở sân trong, - nàng nói tiếp.
- Rất vui mừng - Sherwin nói.
Sherwin đến vào lúc bẩy giờ tối. Bữa ăn đã sẵn sàng để được dọn ra. Một chai vang ướp trong tủ lạnh. Điệu du dương của bản nhạc “Những câu chuyện trong cánh rừng Viên" tràn ngập khắp ngôi nhà.
- Trời, ở đây mát tuyệt vời, - Sherwin nói và bước đến hôn Katie.

- Máy điều hoà của anh không hoạt động à? - Katie hỏi khi họ đi qua hành lang vào trong phòng khách rộng rãi.
- Nó vẫn tốt, - Sherwin nói, ngồi xuống xô pha và kéo nàng ngồi sát vào anh, - nhưng anh vừa ở chỗ mẹ liền mấy tiếng đồng hồ. Bà lại lên cơn phiền muộn.
Tháng trước, đã hai lần Sherwin nhỡ hẹn với nàng, cũng chỉ vì chăm sóc cho mẹ.
- Ở đó nóng như địa ngục. Anh đã định lắp điều hoà nhưng mẹ không nghe. Cái thời mẹ còn con gái, chưa ai có máy điều hoà. Bây giờ phải cần đến nó, bà nói, là biểu hiện của sự ốm yếu.
- Chắc là anh đói rồi - Nàng nói, muốn bỏ qua chuyện ấy. Mẹ Sherwin dường như luôn chen vào những lúc họ ở bên nhau.
- Anh muốn chậm một chút, - Sherwin mỉm cười lúng túng - Em biết mẹ rồi đấy, bà vẫn nhồi thức ăn cho anh, khi cơn bệnh của bà qua đi.
- Giống hệt một bà mẹ Do Thái - Katie buột miệng. Đột nhiên, Sherwin dường như không thoải mái.
- Katie, khi nói đưa em đến thăm mẹ, anh không nhắc một lời rằng em là người Do Thái.
- Tại sao lại không? - Katie ngạc nhiên.
- Vì có thể là sẽ buồn, nếu nghĩ là anh quan tâm sâu sắc đến một người nào đó không cùng tín ngưỡng.
Sherwin thở dài, nhìn xuống, rồi nói tiếp.
- Katie, tại sao chúng ta cứ phải tiếp tục sống như thế này. Chỉ được bên nhau hai lần một tuần. Tại sao chúng ta không cưới nhau? - Anh cầm tay nàng - Cuộc sống sẽ thoải mái hơn. Anh sẽ bán căn hộ của anh và ta sẽ xây bức tường ngăn giữa phòng khách của em để làm một căn buồng nhỏ cho mẹ. Trò ơi, nhà em rộng thế này cơ mà.
Sherwin đã trù tính mẹ anh sẽ sống với họ?
Mọi việc cãi vã sẽ được giải quyết bằng một cơn phiền muộn của bà - Katie thầm nghĩ.
- Thậm chí có đủ chỗ cho một phòng trẻ nữa - Sherwin hóm hỉnh nói thêm.
Katie thấy lạnh cứng người. Về mặt sinh lý, nàng vẫn sinh nở được. Nhưng làm sao nàng có thể cho phép điều đó xảy ra? Nàng đã thất bại, với tư cách là một người mẹ. Nàng không thể cho phép nó diễn ra lần nữa. Nhưng nàng hiểu Sherwin. Anh đã hơn năm mươi tuổi, và sợ cuộc sống đang bỏ qua mình. Anh muốn có những đứa con, một ngôi nhà tiện nghi và một người vợ cùng chia sẻ trách nhiệm trông nom mẹ anh.
- Sherwin, em không nghĩ rằng em sẽ lại lấy chồng.
- Sao lại không? - Sherwin chợt thấy bị xúc phạm trước lời từ chối

này. Anh đã nghĩ rằng nàng sẽ vui mừng.
- Em sống một mình đã quá lâu. Em còn phải chăm sóc Joanne. Em...
- Joanne đã trưởng thành rồi, mặc dù em vẫn đối xử với nó như một đứa trẻ - Sherwin nôn nóng cắt ngang - Nó sẽ lấy chồng và đi ở chỗ khác. Em lại muốn bị bỏ lại một mình trong ngôi nhà này hay sao? Chúng ta sẽ bắt đầu bằng một gia đình mới. Em vẫn không phải từ bỏ công việc của mình, mẹ sẽ ở nhà sai bảo ngươi làm, nhắc nhở cô giữ trẻ.
- Không đâu, Sherwin - Katie nhỏ nhẹ nhưng kiên quyết - Em sẽ không bao giờ lấy chồng nữa.
Sherwin nhìn nảng ngờ vực, sau đó thì nổi giận.
- Cô đã lợi dụng tôi! Cô chỉ còn một con đực, cô là một trong số những mụ đàn bà độc thân ghê tởm, chỉ yêu bản thân mình vả chỉ cần một người đàn ông trên giường khi nào mình muốn - Sherwin đứng dậy, mặt đỏ bừng, giận dữ nói tiếp:
- Lần sau, kể cả khi nổi hứng, cô cũng đừng gọi tôi đến. Giữa chúng ta thế là hết.
Katie ngồi chết cứng một lúc lâu, sau khi Sherwin đã đi khỏi. Thức ăn vẫn đang đặt trên bếp lò và bị quên bẵng cho đến khi mùi khét của nó làm nàng phải bật dậy. Nàng tắt bếp ga, lơ đãng nhìn phần còn lại của bửa tôi. Nàng rùng mình khi mường tượng ra cuộc sống của mình nếu là vợ Sherwin Kirk.
Hãy để cho nàng ý thức được rằng nàng đã mất một người đàn ông mà nàng không bao giờ có thể là vợ anh ta.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Hai Mươi Tám

Harry ngồi trên chiếc ghế tựa bọc da màu rượu vang đỏ trong phòng đọc sách của ngôi nhà lộng rẫy mới thuê trên đại lộ Avenida Alvear, lơ đãng nhìn những tia nắng mùa đông chiếu trên vòm lá xanh công viên Palermo xinh đẹp. Một chồng các tạp chí Mỹ mà anh muốn đọc, nằm trên bàn. Anh đang bị quấy rầy bởi những tin đồn lan truyền ở Buenos Aires về Juan Perón - Tổng thống Perón, kể từ tháng Sáu.
Ba năm qua, anh đã rất thành công trong kinh doanh. Nhưng những tin đồn về các chính sách của Perón đối với lúa mì Argentina là rất đáng lo ngại.
- Harry - Eileen đứng ở cửa phòng, mặc một trong những chiếc áo dài đẹp nhất của cô - Anh mặc quần áo đi. Nửa giờ nữa chúng ta phải có mặt ở bữa tiệc nhà Carlotta.
Carlotta Mendoza, người đàn bà goá giầu có ở Buenos Aires, là nhân vật quan trọng của nhóm người thượng lưu ở đây. Bà ta rất thích đóng vai chủ nhân nhưng bữa tiệc lớn mà khách mời gồm nhiều những nhân vật chính trị quan trọng.
- Anh sẽ xong sau mười lăm phút, - Harry nhún vai. Anh cũng không có ý đến chậm bữa tiệc này. Anh hy vọng sẽ thu thập được những tin tức quan trọng về chính sách của Perons đối với nông nghiệp nói chung và lúa mì Argentina nói riêng.
- Em hãy chú ý đến tình hình lúa mì, - anh nhắc nhở Eileen. Họ đã thảo luận vấn đề này trong lúc ăn sáng. Eileen rất buồn trước viễn cảnh công việc kinh doanh của họ đang bị sa sút nghiêm trọng.
- Em sẽ giúp được anh - Eileen hứa. Harry biết vợ rất tự hào về tài moi tin tức của mình. Buồn chán vì sự đơn điệu của cuộc sống hàng ngày, cô ta thường xuyên đến dự những bữa tiệc tại nhà ở nơi nghỉ mát mùa hè, hoặc mùa đông. Eileen thích thú được chia sẻ công việc với anh, thậm chí theo cái kiểu không chính thức và không công khai thế này.
- Harry, chúng ta sẽ không phải rời Buenos Aires chứ? - Giọng Eileen run run như sợ hãi.
Trong khi không ngừng phàn nàn về nỗi buồn chán, Eillen vẫn luyến tiếc, nếu phải từ bỏ cuộc sống này. Ở đây họ sống như thể Harry là tỷ phú. Nếu ở Mỹ, với mức lương của Harry, dù rất cao, họ cũng không thể sống như họ đang sống.
- Chúng ta sẽ xem điều gì sắp xảy ra. Harry lảng tránh - Nhưng

anh không thích những điều mà anh nghe thấy. Perón đã quyết định công nghiệp hoá đất nước. Đám cố vấn đang khuyên ông ta tăng cường xuất khẩu ngũ cốc và dùng lợi nhuận của nó để thực hiện chính sách trên. Họ khuyến cáo Perón hãy nắm chặt quyền kiểm soát việc buôn bán lúa mì.
- Liệu ông ta có thể làm được việc đó không? - Eileen nhìn anh ngờ vực.
- Đây không phải là nước Mỹ, - Harry bực dọc - Perón sẽ làm bất cứ việc gì mang lại ích lợi cho mình. Ông ta biết chúng ta đang làm ăn phát đạt. Tất nhiên Perón sẽ nói rằng việc độc quyền buôn bán lúa mì là do lợi ích của đất nước. Nhưng ông ta và bè đảng sẽ nhét đầy túi họ trước tiên.
- Ông ta sẽ gặp vô số khó khăn - Eileen nói sau một lúc im lặng - Việc đó không thể xảy ra trong một chốc một lát.
- Nhưng chúng ta cần phải biết ông ta sẽ ngả theo xu hướng nào để sẵn sàng đối phó.
- Anh nói rằng chúng ta hiện dư thừa lúa mì cơ mà? - Eileen thắc mắc.
- Ngay bây giờ thì đủ - Harry thừa nhận - Tất nhiên, mỗi năm sẽ một khác, tuỳ thuộc vào mùa màng của năm trước. Trong vòng ít nhất mười hai tháng tới, chúng ta sẽ cần đến từng giạ lúa mì mà chúng ta có thể mua được.
- Carlotta rất thích em - Eileen cười ranh mãnh - Em sẽ bảo với bà ta rằng em bị mê hoặc bởi những người đàn ông giữ trọng trách trong chính phủ Perón. Em sẽ đề nghị bà ta mở một bữa tiệc và mời một vài cố vấn thân cận của Perón tới dự.
- Em làm đi - Harry lãnh đạm gật đầu rồi đứng dậy. Tội nghiệp Eileen đang cố gắng chứng tỏ là người hữu ích, ít nhất là cho chồng.
Harry đi lên phòng ngủ của anh. Hai vợ chồng ở hai buồng riêng biệt chung nhau nhà tắm và phòng thay quần áo. Anh thích được như vậy. Anh đã bị mắc chứng mất ngủ trong nhiều năm qua, và mắc thói quen đọc sách báo về khuya. Anh bị ám ảnh bởi các tờ báo và tạp chí Mỹ, với ý định tăng thêm kiến thức và kinh nghiệm kinh doanh ngũ cốc. Bản năng mách bảo anh rằng cuộc sống của họ ở Buenos Aires chỉ còn tính từng tháng nữa thôi.
Trong khi thay quần áo, Harry lại nghĩ đến sự nghi ngờ của anh về mối quan hệ giữa Eileen với một tay chơi người Argentina, trẻ hơn anh mười tuổi. Không, anh tự trách mình, không khéo mà sẽ trở thành một người chồng bệnh hoạn. Phải chăng vì cái tuổi bốn mươi của anh. Chắc chắn là Eileen ham vui chơi. Và cô ta thích được những người đàn ông trẻ, đẹp trai, giàu có theo đuổi. Nhưng cô ta không phải loại lang chạ. Cô ta biết mình đang giữ một báu

vật, là Harry Newhouse. Cô ta đã đi được một quãng đường dài, trong thời gian rất ngắn.
*****
Katie đau buồn khi nhận thư Joanne, vào đầu năm học thứ hai của nó. Joanne nói rằng thích được tiếp tục học ở New York City hơn là ở Texas. Và, một cách mơ hồ, Joanne nói về một “chuyên đề văn học Anh" ở Trường đại học tổng hợp New York.
- Nó sẽ làm gì với những cái đó? - Katie hỏi Maura và Jeff khi họ ăn mừng lễ Tạ ơn ở ngôi nhà mới, đồ đạc sang trọng của Katie. Joanne đã từ chối về nhà nghỉ lễ. Nó và Betty là khách mời của một đứa bạn cùng lớp có gia đình sống ở Westchester Country.
- Nếu theo một vài khoá sư phạm, Joanne có thể dạy học - Maura nói.
- Chị cho rằng Joanne sẽ dạy học à? - Katie hỏi.
- Nó có thể đi vào ngành xuất bản - Jeff chậm rãi nói - Đó là hướng đi của nhiều người có khả năng về văn chương.
- Tôi sẽ bắt nó tiếp tục học ở đây, ở Texas - Katie quyết định. Lần này nàng buộc phải cứng rắn - Tôi không muốn nó một mình phiêu dạt mãi ở New york.
Sau khi tốt nghiệp, Betty sẽ về nhà và chuẩn bị cho việc chính thức gia nhập xã hội thượng lưu. Nó sẽ bước vào đời tham gia vào "Liên đoàn tuổi trẻ" và trở thành một bộ phận của cái thế giới riêng biệt đó. Joanne sẽ phải sống tiếp cuộc đời mình mà không có Betty.
- Katie, thường là chị không mấy khi giữ vững ý định của mình đối với Joanne. Còn lần này? Maura cắt ngang dòng suy tư của nàng.
- Tôi sẽ kiên quyết - Katie nói, cố kiềm chế nỗi sợ hãi. Tốt nhất là có một cuộc tranh luận với Joanne ngay bây giờ, hơn là cho nó ở lại New York thêm hai năm nữa. Rồi đây Joanne sẽ không có Betty. Mặc dù biết rằng lòng tin của nàng vào sự ảnh hưởng của Betty đối với Joanne là thiếu căn cứ, nàng vẫn cứ bám lấy nó trong những năm qua. Từ lâu, Betty đã được cha mẹ nó giáo dục, chỉ giao tiếp với những người ngang hàng với mình.
Mặc dù sợ hãi, Katie vẫn cứng rắn, kiên quyết bắt Joanne phải học những năm cuối ở một trường đại học của Texas. Joanne thấy bị xúc phạm, vì đã không "bắt nạt” được mẹ như trước. Nó lầm bầm đe doạ.
- Con sẽ ở lại New York đề làm bồi bàn quán rượu, hoặc làm một người mẫu.
Sau một thời gian buồn rầu, trách móc, Joanne yêu cầu được vào Trường đại học tổng hợp Texas ở Austin, và được mẹ chấp nhận. Vào tháng Sáu, Katie đi New York dự lễ tốt nghiệp của Joanne. Cùng ngồi với cha mẹ Betty trong giảng đường được trang trí đầy

hoa, nàng chứng kiến buổi lễ mà nước mắt giàn giụa. Nàng tự hào về đứa con gái xinh đẹp đã hoàn thành chương trình hai năm đại học và tưởng tượng ra niềm tự hào của mẹ nàng, nếu như bà có mặt ở đây hôm nay. Nàng nhớ đến ước mơ đã bị thui chột của mình về một tấm bằng cử nhân. Nàng không khỏi nhớ đến Leo và nỗi sợ hãi của nó vì đã không đáp ứng được đòi hỏi của cha nó về việc học hành.
Katie và Joanne cùng đi máy bay về nhà. Còn Betty và cha mẹ thì bay đi Bar Harbor nghỉ ba tuần. Sự phân cách giữa Joanne và Betty đã bắt đầu. Khi Betty từ Bar Harbor trở về, nó sẽ bận rộn chuẩn bị cho vai trò mới của mình, với tư cách là một tiểu thư nhà giàu. Các buổi mua sắm sẽ là vô tận. Nó cần nhiều quần áo cho những bữa tiệc và những buổi khiêu vũ liên miên.
Cuối tháng Mười, Betty sẽ chính thức gia nhập xã hội thượng lưu Dallas, tại vũ trường Idlewild Ball, trong bộ áo dài trắng. Sau đó là lễ bỏ nơ ở vũ trường Terpsi - chorcan Ball, ba tháng sau.
Trong suốt những tháng này, nó sẽ dự hai hay ba bữa tiệc một ngày, và sáu ngày trong một tuần.
- Mẹ mình bảo có thể cả nhà mình sẽ nghỉ ở Maine Chance một tuần, vào cuối tháng Giêng, - Betty tâm sự - Bãi biển Maine Chance mới, gần bãi Phượng Hoàng chứ không phải bãi cũ.
Để lái những ý nghĩ của Joanne khỏi Betty, trên máy bay, Katie nói chuyện về những kế hoạch mở rộng kinh doanh.
- Mẹ sắp đến vùng bờ biển Thái Bình Dương. Mẹ sẽ đến tất cả những thành phố lớn: Tacoma, Seatte, San Francisco, Los Angeles.
Tuy nhiên, Katie nhận thấy rằng Joanne chẳng quan tâm chút nào đến công ty Gas Girls lúc cả.
Trở về Dallas, Katie lo lắng chờ đợi ý định nghỉ hè của Joanne năm nay. Những mùa hè trước, nó đi du lịch với Betty hoặc đến trại nuôi gia súc của gia đình Betty nghỉ hè. Katie thở phào nhẹ nhõm khi thấy ngay hôm về nhà, Joanne đã cặp kè với những bạn học cũ từ thời trung học. Đó là những cô gái cùng hoàn cảnh với Joanne, trong những gia đình khá giả nhưng không đủ điều kiện để gia nhập xã hội thượng lưu Dallas, của những thành viên câu lạc bộ Country Club và "Liên đoàn tuổi trẻ".
Katie hài lòng khi thấy Joanne được các chàng trai trẻ theo đuổi. Những chàng trai này đều xứng đáng tháp tùng những cô gái thượng lưu, nhưng đã vui vẻ hẹn hò với một cô nữ sinh đại học Dallas, hiển nhiên là vì sức hấp dẫn của Joanne. Đó chẳng phải là những người chồng tương lai - Katie thừa nhận - vì họ không cùng chung một tín ngưỡng với Joanne, mà chỉ là những "niềm vui ngày hè". Katie tự nhủ rằng, chắc chắn Joanne sẽ có một mùa hè thú vị.

*****
Trở về sau chuyến đi tới các trang trại, Harry thấy một đống báo và tạp chí Mỹ trên bàn của anh. Như thường lệ, anh tìm những tờ báo của Dallas đọc trước. Trên trang xã hội của một tờ, anh phát hiện ra bài báo viết về những hoạt động ở trường đại học của một nhóm thanh niên Dallas.
Hồi hộp, anh đọc cái tên Joanne trong danh sách tốt nghiệp ở một trường đại học của New York. Anh biết trường đại học sang trọng đó. Nó chính là trường mà Michelle Goncourt đã theo học trước đây. Thậm chí đến hôm nay anh vẫn còn nhớ nỗi đau của mình, vào buổi tối, khi anh phát hiện ra Michele đã rời New York mà không với anh một lời tạm biệt.
Joanne đã tổ chức sinh nhật lần thứ hai mươi vào tháng Sáu - anh nghĩ. Nó sắp đi chơi với các bạn trai. Harry cảm thấy lo ngại vì bọn con trai ngày nay rất trơ tráo, táo tợn. Những năm chiến tranh đã làm thay đổi nhiều quan niệm về đạo đức. Liệu Katie có dạy con đừng ham hố nhảy vào giường bọn con trai, như nhiều cô gái trẻ đã làm trong những năm chiến tranh.
Joanne sẽ phải học cật lực để lấy tấm bằng đại học ở Texas. Con gái anh sẽ là người đầu tiên trong dòng họ, cả nội lẫn ngoại, tốt nghiệp đại học. Nhưng tại sao Katie không gửi Joanne đến Radcliffe hay Barnard hoặc vassar*. Từ những tin tức về công việc kinh doanh của nàng, anh biết Katie có khả năng cho con học ở những trường đại học tốt nhất.
*** Những trường đại học dành cho con gái, rất nổi tiếng.**
Harry không khỏi nghĩ đến Leo. Trong suốt mọi tháng Năm của mỗi năm, anh lại bị dằn vặt bởi những kỷ niệm về đứa con trai. Anh nghĩ rằng, mỗi người đều có một thời gian của những ký ức đau đớn hoặc hạnh phúc. Giống như anh, Pierre căm ghét tháng Năm. Đó là thời gian họ phải chạy trốn khỏi Paris. Vợ và hai con gái Pierre đã sống sót qua chiến tranh - với tất cả những tài sản của Pierre đã sang tên cho họ - và họ không cần đến Pierre nữa. Họ chỉ muốn giữ những gì đã lấy được của ông.
- Giữa chúng tôi đã không tồn tại một gia đình nữa - Pierre tâm sự - Nhưng mẹ kiếp, những đứa con gái ấy cũng là con gái tôi. Làm sao chúng có thể đối xử với tôi giống như với một người hoàn toàn xa lạ.
Harry cầm lên từ New York Times, tìm những bài mà anh quan tâm đặc biệt. Sau đó anh sẽ đọc những mục anh thích. Rồi anh chuyển sang đọc Washington Post. Anh dừng lại để đọc một bài báo về Juan Perón, nó đã gọi tổng thống Argentina là một tên buôn bán chợ đen cỡ quốc tế ? Bài báo khẳng định những tin đồn mà anh đã nghe thấy, rằng chính phủ Angentina đang trả cho

nông dân của họ 1,25 đôla một giạ lúa mì rồi bán ở Châu âu với giá từ 5 đến 6 đôla. Về cơ bản, Harry thừa nhận, đấy là việc mà những nhà buôn ngũ cốc như Simon & Sinclair đang làm.
Trong hai mươi bốn giờ tiếp sau, Harry đã ngốn hết đống báo và tạp chí. Lúc này ở Mỹ đang báo động khan hiếm lúa mì. Thị trường châu âu cũng đang kêu gào. Bao giờ thì Perón cấm các công ty nước ngoài mua lúa mì Argentina?
Thời của họ sắp hết, Harry lại tự nhắc mình. Perón sẽ ban hành một đạo luật giúp ông ta kiểm soát toàn bộ lúa mì của Argentina. Công ty Simon & Sinclair sẽ đi theo hướng nào tiếp sau đây?
Vài ngày sau, Harry tập trung vào một báo cáo về những thói quen dùng thực phẩm mới ở Nhật Bản. Người Nhật không biết đến bánh mì, cho đến khi tướng Mac Arthur cho nhập khẩu lúa mì vào Nhật Bản. Bột mì được làm thành bánh và rất được người Nhật ưa chuộng. Bánh mì đang trở nên phổ biến ở Nhật.
Harry biết rằng vụ lúa mì năm ngoái, và cả năm nay nữa, không trúng lắm, nhưng mọi dấu hiệu từ miền Trung Tây cho thấy vụ mùa sang năm sẽ bội thu. Các nhà phân tích dự đoán sẽ có sự dư thừa lương thực. Có thể mua được với giá rẻ và xuất khẩu sang Nhật với giá cao.
Với cách làm việc thận trọng vốn có, Harry bắt đầu nghiên cứu tình hình vận chuyển lúa mì bằng tàu thuỷ đến Nhật Bản. Anh biết trong nhiều năm qua, lúa mì trắng trồng ở bang Washington đã được xuất khẩu sang đó. Từ đó, người ta sản xuất ra loại bột hảo hạng, dùng để làm mì sợi, là thức ăn chính trong bữa ăn hàng ngày của người Nhật, và cũng bột đó, sẽ làm các loại bánh.
Tuy nhiên, những nghiên cứu của Harry cũng cho thấy loại lúa mì có hàm lượng prôtêin thấp này không cho đúng được thứ bột dùng để làm bánh mì. Người Nhật đang mua loại lúa mì giàu prôtêin hơn, được trồng ở miền Tây Canada, đặc biệt là ở Saskatchenan và Manitoba. Linh tính mách bảo anh rằng sự lựa chọn này sẽ tiếp tục và ngày càng tăng lên.
Loại lúa mì trồng ở vành đai đồng cỏ - từ Texas đến Dakota cho ra loại bột mì thích hợp để làm bánh mì. Harry nhớ chính xác. Nhưng từ đó đến các cảng ở bờ biển phía Tây là cả một chặng đường dài. Làm thế nào để vận chuyển mà không làm nó tăng quá cái giá chấp nhận nổi.
Sớm hay muộn, chính phủ sẽ phải hạ cước phí vận chuyển, để có thể bán được lúa mì ở miền Trung Tây, nhưng họ đã hành động quá chậm. Phải có một tuyến đường sắt từ Trung Tây đến bờ biển phía Tây. Các phương tiện tàu bè của công ty Simon & SinClair sẽ chuyển những hoạt động của mình từ Buenos Aires sang Nhật Bản.

Harry đặt ra những dự đoán. Anh hiểu công ty sẽ phải hành động như thế nào. Họ sẽ mua lúa mì ở Trung Tây bán sang Nhật Bản. Họ sẽ có nguồn thay thế dồi dào cho cái nguồn đã mất ở Argentina.
Trong bữa ăn tối, Harry nói với Eileen rằng anh sắp bay về Minneapolis trong vài ngày để bàn bạc với Pierre và Arnie.
- Anh sẽ nói với họ về việc đóng cửa văn phòng ở đây phải không? - Giọng Eileen đanh lại, đôi mắt nhìn anh như kết tội.
- Perón đang dự tính giành lại sự độc quyền nhà nước về lúa mì. Chúng ta sẽ có sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải di chuyển văn phòng?
- Hãy đợi đến lúc không thể không ra đi, - Eileen nài nỉ - Có thể chúng ta không còn dịp nào trở lại đây đâu.
- Anh sẽ thảo luận việc này với Pierre và Arnie. Anh sẽ phải nói với họ về mối hiểm hoạ nào đang treo trên đầu chúng ta.
- Em căm ghét việc phải về sống ở Minneapolis.
- Chúng ta sẽ không ở lại đó lâu, - Harry hứa. Pierre đã báo trước cho anh rằng quan hệ với Arnie sẽ không dễ dàng. “Nó là một tên bợm thực sự. Nó sẽ cắt cổ tôi hay anh trong phút chốc, nếu như nó cho rằng việc đó đem lại lợi ích cho mình".
Eileen cau mày. Cô đang đưa một miếng bít tết ngon tuyệt lên miệng nhưng rồi ngừng lại, hỏi:
- Vậy thì chúng ta sẽ sống ở đâu?
- Có lẽ ở Seattle. Anh nghe nói đây là một thành phố khá thú vị. Anh sẽ phải đến đó để thiết lập hệ thống kho tàng bến bãi ở Puget Sound.
- Em không thích Seattle. Nó ở nơi khỉ ho cò gáy nào vậy. Chắc là ở nơi tận cùng đất nước - Eileen cằn nhằn khó chịu.
- Nó ở đoạn trên của bang Washington.. - Harry nói.
- Ôi trời ơi, ở đó lại cũng lạnh như ở Minneapolis. Có khi còn lạnh hơn, - Eileen cắt ngang.
- Không đâu, - Harry an ủi - Thực ra về mặt vĩ độ, nó gần cực bắc hơn Quebec, nhưng nó được sưởi ấm bởi - dòng hải lưu Nhật Bản. Em sẽ không bao giờ thấy thời tiết lạnh đến 0oC ở Seattle. Còn mùa hè thì lại ấm áp.
- Em không thích - Eileen nhắc lại - Chúng ta không quen biết ai đã từng tới Seattle. Nó có gần San Francisco không?
- Không, - Harry thừa nhận - Nó cách San Francisco một ngàn dặm về phía Bắc.
- Tại sao chúng ta không thể sống ở New York?
Eileen chưa bao giờ được sống ở New York, trừ một ngày, khi họ đợi xuống tầu đi Buenos Aires. Tuy vậy, đối với Eileen, New York là thành phố huy hoàng nhất thế giới sau Paris và London. Harry

hiểu rằng ở New York, Eileen sẽ được gặp gỡ những bạn bè giàu có. Seattle không thể nằm trong dự định của cô ta.
- Công việc đòi hỏi chúng ta phải sống ở Seattle - Harry nhắc lại, và cuối cùng thì Eileen hiểu rằng công việc phải được ưu tiên hơn những sở thích cá nhân.
Như thói quen, Harry nghiên cứu rất kỹ lưỡng - mặc dù anh vẫn chưa thảo luận với Pierre và Arnie một cách nghiêm túc về vấn đề này - Seattle là nơi lý tưởng đối với họ. Nó có những phương tiện vận tải tuyệt vời sang phương Đông, mặc dù anh còn nghi ngại về sức mạnh của ông chủ nghiệp đoàn vận tải, Dove Beck, và có thể lao động sẽ khan hiếm. Nhưng mối quan hệ của Công ty Simon & Sinclair với ngành đường sắt sẽ bảo đảm vận chuyển một cách có hiệu quả đến các bến tàu ở Seattle. Harry cũng đã nhận được mối quan tâm của những nhà kinh doanh ngũ cốc Nhật Bản, những người mà anh đã tiếp xúc.
- Em đã bố trí để ba tuần nữa sẽ bay cùng Carlota tới Paris - Eileen nhắc anh. Cô ta luôn ý thức được rằng bạn bè của họ ở Buenos Aires là những người thường xuyên chu du khắp thế giới.
- Em cứ việc đi, Eileen, - Harry khuyến khích. Cô ta đã chi khá nhiều tiền cho các nhà tạo mốt, nhưng anh cũng thích thấy vợ mình đẹp và sang trọng nên vẫn dốc túi ra. Đó là một phần hình ảnh của anh, với tư cách là một nhà buôn lúa mì siêu hạng.
Nhưng thành công này chỉ là vô vọng - Harry thành thật nghĩ. Anh đã nóng lòng muốn đặt một sự nghiệp thành đạt thứ hai dưới chân Katie, để đền bù cho sự sụp đổ vào năm 1929. Nhưng Katìe đã không cần đến anh. Nàng đã là một phụ nữ độc thân giàu có. Giống như Ulysses*, anh đã phải chịu đầy ải bằng cách lang thang khắp thế giới. Nhưng sau những năm dài Ulysses đã trở về nhà và được đoàn tụ với vợ. Họ được sống trong thanh bình nhiều năm sau nữa. Ngược lại Katie bây giờ không còn là vợ anh, và nàng cũng không cần đến anh.
*** Nhân vật trong trường ca của Hômerơ, nhà thơ cổ đại Hy lạp.**
Có thể, chỉ là có thể, anh sẽ dừng chân ở Dallas trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ, trên đường tới Seattle. Anh sẽ thành lập một đại lý ở Dallas ngay khi có thể để mua lúa mỳ cho công ty. Nhưng, chủ yếu, anh muốn lại được về Dallas, được chính mắt mình nhìn thấy ngôi nhà Katie đang sống. Anh đã nuôi dưỡng một ước muốn đến cuồng dại là được thấy nàng và Joanne.
Họ sẽ không biết là anh đang ở Dallas - Harry tự nhủ. Joanne ở trường đại học, còn Katie thì bị cuốn hút vào công việc. Tuy nhiên, đó sẽ là một cơ hội quý báu, nếu như anh có thể nhìn thấy Katie, dù là từ xa. Được thấy ngôi nhà nơi nàng sống. Được thấy

toà nhà ở khu buôn bán, nơi nàng đặt trụ sở.
Đột nhiên anh nóng ruột như thiêu như đốt. Anh sẽ gọi điện cho Pierre để báo ông biết anh sẽ đến Minneapolis sau một tuần nữa. Trước khi trở về Buenos Aires để thanh toán công việc của công ty và cá nhân, anh sẽ bay đến Dallas để lập một đại lý. Rồi anh sẽ lập một mạng lưới đại lý. Anh sẽ kiểm soát các kho tàng ở Seattle. Anh sẽ phải đi lại nhiều trong các tháng đầu. Điều đó cũng tốt. Anh cần hoạt động như vậy. Anh đoán rằng Eileen sẽ cáu kỉnh, bực tức vì họ không duy trì được nếp sống cũ - một lâu đài với năm người hầu. Cô ta sẽ phải sống, chỉ có một người đầu bếp kiêm quản gia và một người hầu gái làm việc nửa ngày. Giá cả sinh hoạt ở Seattle vào loại cao nhất trong cả nước.
Có lẽ anh sẽ đưa Eileen vào làm việc trong văn phòng. Cô ta đã ướm hỏi điều đó ở Buenos Aires, nhưng tại đó, điều này là không thể chấp nhận được.
Rồi cô ta sẽ phải phàn nàn thương xuyên.
*****
Katie thấy mình dù sao cũng được nhẹ nhõm khi Joanne rời nhà để đến trường đại học. Sự căng thẳng giữa hai mẹ con đã trở nên đáng sợ trong mấy tuần qua, trước ngày Joanne nhập trường. Joanne rất bực bội vì không được trở lại New York. Cô đã nhận thấy sức chịu đựng của mẹ là có giới hạn. Mặc dù từng doạ sẽ ở lại New York làm bồi bàn song bởi đã quá quen với cuộc sống đầy đủ nên Joanne không dễ mà từ bỏ được.
Katie thấy vui mừng trước sự cần thiết phải bay đi Seattle, nói nàng dự định sẽ mở thêm ba trạm xăng mới, ngay sau khi Joanne vào trường. Ngôi nhà trở nên trống vắng ghê gớm khi không có mặt Joanne, mặc dù thực ra, hai mẹ con cũng chỉ có những dịp hiếm hoi và ngắn ngủi gặp nhau. Hầu như các buổi tối, khi nàng từ công ty về nhà, thì Joanne đã đi khỏi, đến các cuộc hẹn hò hoặc một nơi nào đó.
Buổi sáng hôm Katie đi Seattle, Maura lái xe đưa nàng ra sân bay. Hai tháng nay, Maura đến làm việc tại văn phòng của Katie ở Dallas.
- Tôi không bao giờ cho rằng mình sẽ lại sung sướng khi được làm việc ở một văn phòng - Maura tâm sự - Chắc bởi tôi đã sống quá lâu một cuộc sống vô vị ở trang trại, còn Willa thì lại yêu nó. Chỉ có thể tưởng tượng, con gái tôi sắp vào Trường đại học Nông nghiệp không?
- Tôi biết! - Katie nói - Tôi nghĩ rằng điều đó thật là kỳ diệu.
- Có thể từ nay tôi sẽ trút bỏ dần những gánh nặng vô ích mà tôi đã chuốc vào. Tôi ăn trong lúc thất vọng - Katie hiểu rằng Maura thất vọng vì Jeff không viết văn nữa - Tôi ăn trong lúc buồn phiền.

Trời ơi, ở trang trại mới chán nản làm sao! Tôi có thể chịu được điều đó khi lũ trẻ còn đang lớn và Jeff còn viết lách, nhưng cũng không thể chịu hơn được nữa. Tôi đã bốn mươi lăm tuổi và sắp mãn kinh. Tự nhiên tôi cảm thấy cuộc đời mình đang trôi đi vô vị. Tôi muốn làm một việc gì có ích hơn là lau rửa tủ lạnh hay đánh si sàn nhà. Katie, ơn Chúa, chị đã khuyến khích tôi làm công việc này.
Chợt Maura kêu lên như bỗng nhớ:
- Chị có biết nhà McDougal muốn bán trang trại không. Họ đang tuyệt vọng. Ngôi nhà cần phải sửa chữa lớn, họ lại không muốn tốn tiền hay vay nợ. Họ muốn bán nó đi và chuyển về thành phố.
- Họ sẽ bán với giá rẻ? - Katie cảm thấy hào hứng.
- Chị muốn mua chăng? - Maura nghi hoặc hỏi.
- Nghe có vẻ điên rồ, nhưng đúng đấy. Đất đai luôn luôn là một nơi đầu tư có lợi, nếu mua được với giá rẻ.
- Liệu chị có thể xem giá thấp nhất của họ là bao nhiêu không? Nếu rẻ, tôi sẽ mua. Tôi sẽ bán lại ngôi nhà cùng với vài mẫu đất và bỏ hoá phần còn lại trong vài năm. Sau đó tôi sẽ cho thuê. Đó chính là điều mà Jeff luôn khuyên răn "Hãy để cho đất có thời gian tự khôi phục”
- Khi gặp chị và Harry lần đầu tôi không bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó chị sẽ có cả một dây chuyền các trạm cung cấp xăng trải rộng khắp nửa đất nước, rồi chị mua đất đai ở Texas như là tôi mua một cái kẹp tóc.
- Cũng thật lạ, Maura này, Harry và tôi đã xa cách nhau tám năm trời - Thậm chí đến tận bây giờ nàng cũng không thể tự mình nói từ "ly dị", mặc dù Harry đã cưới vợ - Nhưng Harry vẫn đang hướng dẫn cuộc đời tôi. Tôi đang nghĩ theo cách của Harry. Cứ như thể Harry đang đi bên tôi vậy.

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Hai Mươi Chín

Harry thấy an tâm khi kết thúc cuộc hội ý với Pierre và Arnie. Như mọi khi, giữa Arnie và anh lại có sự va chạm. Arnie có thể rất khéo xoay xở vốn liếng nhưng ông ta là người hoàn toàn thiếu cái nhìn chiến lược.
- Cuối cùng thì hai người đã nhất trí với nhau. - Pierre an ủi - Arnie vẫn hiểu rằng anh đã lái công ty theo một hướng đúng đắn. Đó mới là điều cơ bản.
- Anh có nghe tin gì về các cô con gái không? - Harry hỏi. Chỉ trong hai năm gần đây Pierre mới liên hệ được với gia đình, mặc dù hai cô con gái ông vẫn cùng mẹ nắm giữ tài sản mà ông để lại.
- Cả hai đứa đều đang mang bầu. Thật không thể tin được. Tôi sắp được làm ông!
- Điều đó đâu có ảnh hưởng gì tới phong cách sống của anh. Harry trêu chọc. Thậm chí giờ đây, khi đã gần sáu mươi, Pierre vẫn không bao giờ thiếu những người phụ nữ hấp dẫn bên mình cả.
- Không thể tin được, Harry ạ. Tôi sắp có cháu ngoại. Thế mà tôi tưởng mình đã tuyệt vọng. Cả hai con gái tôi đều đã ngoài ba mươi rồi.
- Họ đang gọi chuyến bay của tôi đấy. Harry đứng dậy - Hãy giữ mình cẩn thận, ông ngoại ạ.

Thường thì Harry sử dụng những giờ bay để nghiên cứu các báo cáo, đọc các tạp chí thương mại. Nhưng chuyến bay này, cái tin Pierre sắp được làm ông đã mang đến cho anh nỗi day dứt khi nghĩ đến Joanne và Katie. Gia đình luôn luôn đóng một vai trò quan trọng đối với anh. Thậm chí đến bây giờ anh vẫn còn nhớ - lúc đó anh bao nhiêu tuổi nhỉ, mười bốn thì phải - cảm giác cô quạnh của anh, khi cả nhà anh bị chết trong dịch cúm năm 1918. Rồi cuộc đời anh lại bị tàn phá lần nữa khi vợ và con gái xua đuổi anh ra khỏi cuộc đời họ. Vậy là chỉ trong hơn hai chục năm, anh hai lần mất toàn bộ gia đình.

Harry có cảm giác như trong giấc mơ khi chiếc máy bay DC4 lượn vòng để hạ cánh xuống sân bay Love Field. Anh nhớ lại nỗi đau

khổ khi buộc phải rời Dallas trên một toa xe lửa đến New York, tám năm về trước. Từ trên không, anh đã nhìn thấy quang cảnh của một thành phố đang phát triển. Anh đã từng ao ước được là một phần của Dallas lớn mạnh, nhưng điều đó đã không thành sự thực.

Căng thẳng và bị vây bọc bởi những hồi ức, Harry đi taxi từ sân bay về khách sạn Adolphus, nơi anh và Katie đã từng tận hưởng nhiều bữa tiệc vào những dịp đặc biệt. Anh lơ đãng nhìn qua cửa xe, cố gắng nhớ rằng anh đến đây không phải là để hoà giải với Katie. Giờ đây anh đã có một người vợ khác, và Katie đã có những biểu hiện rõ ràng là không muốn, không cần đến anh.

Taxi vào thành phố, Harry gạt bỏ những suy nghĩ, chăm chú nhìn quang cảnh lướt qua nhanh. Ngay lập tức anh đã nhìn thấy một cây xăng, sạch sẽ, gọn gàng, được trông nom cẩn thận. Cổ họng anh nghẹn lại khi anh đọc được đòng chữ Gas Girls Inc. Một trong những cây xăng của Katie. Một trong số rất nhiều.

Khi đã nhận phòng, anh mới thấy sai lầm của việc lựa chọn. Đối với anh, khách sạn Adolphus đầy rẫy những bóng ma kỷ niệm. Anh nhớ lại lần đầu tiên cùng Katie bước vào phòng ăn của khách sạn này. Xấu hổ vì chiếc áo khoác hơi sờn, nàng đã cởi ra ngoài hành lang và vắt nó trên cánh tay. Anh đã thầm hứa với mình, một ngày nào đó, nàng sẽ mặc những chiếc áo lông dắt tiền nhất.

Không quan tâm đến việc sắp xếp đồ đạc, anh với lấy cuốn danh bạ điện thoại địa phương trên bàn ngủ, giở đến phần Hỉghland Park, nơi anh biết là nàng sống ở đó tim anh đập mạnh, tay run run, anh lật nhanh đến phần "N". Rồi anh nhớ rằng Katie đã lấy lại tên hồi còn con gái. Anh lật giở lại các trang, dò một ngón tay đến phần “F”.

Đây rồi. Ngôi nhà mà nàng sống đây rồi. Giờ này chắc Katie đang ở văn phòng. Anh sẽ đến để nhìn ngắm nó. Anh cần phải biết nơi nàng sống và cuộc sống của nàng ra sao.

Đã đặt một tay lên cánh cửa, anh chợt dừng lại, bước đến chỗ điện thoại.

Anh đã ở quá gần Katie. Anh muốn nghe giọng nói của nàng. Anh sẽ không nói một lời nào, chỉ lắng nghe rồi cúp máy. Thật là điên rồ khi làm như vậy, nhưng anh không thể nào cưỡng lại được.

Harry suy tính xem sẽ nói gì khi đường dây thông tới chỗ Katie, "*Tôi là Izzy Hirsch ở New York. Tôi quen cô Freeman từ nhiều năm trước*". Anh sẽ cúp máy ngay khi nàng trả lời. Chắc chắn Katie sẽ nghĩ Izzy gàn dở, nhưng anh đến Dallas chuyến này, một phần là để cảm thấy gần gũi hơn với Katie. Có lẽ anh sẽ hoãn cuộc gặp gỡ với các đại lý tương lai, cho đến lúc anh kiểm tra lại Seattle.

Người vã mồ hôi, anh chờ đợi tổng đài của công ty chỗ Katie trả lời.
- Đây là công ty Gas Girls Inc, - một giọng nói thân mật song vẫn mang vẻ giao dịch, vang lên.
- Tôi muốn nói chuyện với bà Freeman. Tôi là...
- Bà Freeman đã rời thành phố. Một người nào khác có thể giúp ông chăng?
- Không, cám ơn - Harry cúp máy, đầy thất vọng.

Katie không có mặt ở Dallas, còn Joanne thì ở trong trường đại học. Nhưng anh có thể nhìn thấy ngôi nhà họ sống trong đó, và văn phòng nơi Katie làm việc. Rồi sau đó anh sẽ quên đi sự rồ dại này và tập trung vào những việc anh cần làm cho công ty Simon & Sinclaír. Anh có đến dần một chục cuộc hẹn đã được dự định ở thành phố này. Anh có thể thực hiện nó rồi cuối cùng, đi khỏi Dallas.

*****

Katie ngồi trước bữa ăn tối được mang lên phòng trong khách sạn Olympic, sang trọng, và lắng nghe Irene Leslie, người quản lý văn phòng nàng mới mở ở Seattle. Irene đã làm việc cho công ty bốn năm và đã được thăng tiến khá nhanh. Cách đây không lâu, cô là

quản lý văn phòng ở Kansas City.
- Nếu muốn cho cuộc sống của nhân viên tại đây được ổn định, chúng ta sẽ phải tăng lương, giá cả ở Seattle rất cao.
- Đồng ý. Tôi sẽ giải quyết việc đó, - Katie nói - Giá dịch vụ ở đây cũng cao hơn ở những địa phương khác, “nước nổi thuyền nổi" thôi mà.
Họ thảo luận về những bất động sản mà Katie đã mua tại đây để chuẩn bị mở thêm ba trạm cấp xăng mới trong hệ thống của công ty Gas Girls Inc.
Họ dự kiến ngày khai trương và kế hoạch bổ nhiệm người phụ trách. Ơn chúa đã tạo ra những người phụ nữ trẻ, thông minh và nhiều khát vọng như Irene - Katie nghĩ. Sự thành đạt của công ty phụ thuộc vào việc tuyển chọn đúng người và giao cho đúng việc.
- Sáng mai tôi sẽ đưa chị ra sân bay - Irene nói khỉ thu dọn giấy tờ ra về.
- Tôi đi taxi cũng được - Katie đáp, mặc dù thầm cảm ơn sự quan tâm của Irene.
Tôi sẽ có mặt ở sân bay, và hy vọng một ngày đẹp trời - Irene cười: - Bởi như vậy, chị có thể tạm biệt với các ngọn núi.
Buổi sáng, Irene đến như đã định. Khi họ đi khỏi khách sạn, Katìe chợt nhận thấy mình thoải mái biết bao trong mấy ngày ở Seattle. Không phải chỉ vì vẻ đẹp của thành phố và phong cảnh ngoạn mục của dãy núi Olympic cắt ngang Puget Sound, và ở phía đối diện là núi Mount Rainier với chỏm núi phủ đầy tuyết - mà còn bởi vì mỗi khi đi khỏi Dallas, nàng như được thoát khỏi quá khứ. Mỗi lần đi xa, nàng đều thấy cảm giác được giải thoát.

Mặc dù mới đến sống ở đây, Irene đã có cảm giác tự hào mình là một người Seattle. Sáng nay, cô toàn nói chuyện vê lễ kỷ niệm 100 năm của thành phố, vào tháng Mười Một năm 1951. Nó là một vấn đề được quan tâm nhiều ở "Thành phố nữ hoàng” của miền Tây Bắc Thái Bình Dương này.
- Đây là nơi lý tưởng để kinh doanh, - Irene nói - Chị có thể tưởng tượng nổi số lượng ô tô sẽ đổ về Seattle này không ?

Trong khi Irene say sưa nói về ngày kỷ niệm 100 năm Seattle, tâm trí Katie lại quay về với lễ kỷ niệm 100 năm Texas. Nàng nhớ lại những hy vọng tràn ngập thành phố thậm chí lúc đó đang ở giữa cuộc khủng hoàng. Mặc dù Harry than vãn về những thiệt hại của họ do cuộc khủng hoảng chứng khoán, họ vẫn đã tồn tại. Khi ấy, họ không giàu có nhưng họ đang tạo dựng một sự nghiệp chắc

chắn. Tại sao Harry luôn luôn đòi hỏi nhiều hơn ở cuộc sống, và cả ở anh nữa? Rồi còn với Leo? Nếu không có sự đòi hỏi ấy thì chắc họ sẽ còn sống bên nhau dưới mái ấm gia đình.
- Có vẻ như những quán rượu sẽ được hợp pháp hoá trong khoảng một năm nữa - Giọng nói của Irene đưa nàng trở về với thực tại - Các vùng còn lại của bang có thể vẫn bỏ phiếu đồng ý cấm rượu, nhưng các nhà phân tích đang nói rằng riêng những lá phiếu cua Seattle cũng đủ sức nặng đề cho việc đó được thông qua.
Katie cố gắng tỏ ra quan tâm đến những câu chuyện về Seattle của Irene, nhưng việc nhắc tới lễ kỷ niệm 100 năm đã khơi nguồn cho dòng lũ những hồi ức đau đớn trong nàng. Tới sân bay, nàng kiên quyết bắt Irene phải trở về thành phố, không cần đợi đến lúc máy bay cất cánh.
- Không cần phải ở lại đây với tôi, - Nàng nói - Tôi biết là em bận như thế nào.
- Làm việc với chị luôn cảm thấy dễ chịu, Katie ạ.

Họ tạm biệt nhau và Katie vội vã đi vào phòng đợi.

Nàng phải đấu tranh để gạt bỏ ước muốn bay đến Austin để ở với Joanne vài giờ, trước khi trở về Dallas. Linh tính báo cho nàng biết Joanne sẽ bị làm phiền bởi sự xâm nhập vào thế giới riêng của nó. Liệu đến khi nào nàng có thể hành động mà không cần dè dặt với con gái nàng? Liệu có khi nào Joanne lại chấp nhận nàng? Hay là điều đó đã vĩnh viễn mất khi Leo chết?

Katie bước vội đến khu vực chờ lên máy bay. Hành lý của nàng đã kiểm tra xong. Bội đồ len màu đen của nàng với chiếc áo khoác của hãng Dim và chiếc váy dài rất hợp với nàng, tôn thêm những đường nét quyến rũ của thân hình.

Đột nhiên nàng thấy lạnh cứng người. Tim nàng đập dồn dập khi nhìn thấy nét mặt nhìn nghiêng của một người đàn ông đang nói chuyện say mê với một người khác ở bên trái nàng.
Có phải Harry đấy không?
- Xin lỗi - Một người phụ nữ bế một đứa bé trên tay nói lời xin lỗi, nhưng đôi mắt bà ta lại có vẻ trách móc khi nàng quay lại - Tôi không nghĩ là bà đứng lại đột ngột như vậy.

- Tôi xin lỗi, - Katie lắp bắp - Cháu bé không sao chứ? - Nàng lo lắng hỏi vì đứa nhỏ bắt đầu gào khóc.
- Cháu không sao đâu - Người đàn bà đáp và nhặt chiếc vali mà bà ta đánh rơi lên.

Katie lại quay nhìn về phía người nom giống với Harry nhưng ông ta đã đi mất. Đấy không thể là Harry - Katie tự nhủ, cổ họng tắc nghẹn lại vì thất vọng. Harry đang ở Buenos Aires. Nhưng nếu đúng là Harry thì sao? Anh ấy đã bước ra khỏi cuộc đời nàng. Sẽ không bao giờ có cuộc sống chung giữa hai người. Anh đã lấy một cô gái nào đó, chỉ bằng nửa tuổi anh. Đó gần như một sự loạn luân, cứ như thế anh dùng cô ta để thay thế Joanne trong cuộc sống của mình.

Nàng đã mất Harry và tất cả, nhưng không thể mất Joanne. Khi Joanne ra trường, liệu nó có bằng lòng về nhà? Một nỗi sợ hãi mơ hồ ập đến với Katie. Một cuộc sống thế nào đây đang chờ đón đứa con yêu quý của nàng.

Còn với nàng thì sao? Katie suy nghĩ trong khi chờ đợi lên máy bay. Nàng bốn mươi tuổi. Còn rất nhiều những năm trống trải ở phía trước. Nàng sẽ làm gì với những năm tháng còn lại của mình, ngoài việc tiếp tục cuộc chạy đua điên cuồng để kiếm nhiều tiền hơn nữa. Những đồng tiền liệu có mua nổi hạnh phúc cho Joanne. Nó chỉ là một bề ngoài mỏng manh luôn có nguy cơ tan vỡ.

Người đàn ông trông rất giống Harry đã làm cho nàng nhận thấy cuộc sống của nàng trống trải đến nhường nào. Nhất định nàng phải có một niềm vui khác cho mình, ngoài việc trông coi Joanne. Nàng phải tìm được một cái gì đó làm thoả mãn cá nhân nàng.

Rất nhiều đêm nàng nằm một mình trên giường, trong bóng tối, nhớ lại những cuộc làm tình với Harry. Thật là tuyệt vời. Cuộc tình ngắn ngủi với Sherwin chỉ là một sự thay thế tẻ nhạt.

Katie không nằm trong số phụ nữ coi việc ăn nằm với chồng là một khổ hình. Harry luôn luôn hài lòng khi thấy nàng cũng hứng

thú không kém gì anh.

Bây giờ nàng bốn mươi tuổi. Thật là ghê sợ khi nghĩ đến nhưng năm còn lại của cuộc đời. Nó sẽ giành cho nàng nhưng gì? Chăm sóc Joanne? Đồng ý. Nhưng còn gì cho nàng nữa, với tư cách là một người đàn bà.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Ba Mươi

Trong vài tháng tới, Harry sẽ bận bù đầu với nhiệm vụ thiết lập một cơ sở ven Thái Bình Dương cho công ty. Anh say mê thành phố Seattle, mà với anh, nó như là một sự hòa trộn của văn minh đô thị và hoang dã. Anh cười phá lên khi một nhân viên người địa phương mới được tuyển dụng khuyếch khoác: “Có thành phố nào trong khắp cả nước lại có một vùng ngoại ô rộng bằng cả một địa hạt như Seattle?"

Alaska khó có thể được xem là một vùng ngoại ô như anh ta gọi. Nhưng Harry hiểu. Mối quan hệ giữa Seattle và Alaska rất mật thiết. Lịch sử của Seattle được gắn với lịch sử của Alaska. Nó đóng vai trò một quán trọ cho hàng ngàn người đi tìm vảng trên đường tới vùng Yukon băng giá vào năm 1897.

Hiện giờ doanh số buôn bán của Alaska lên đến trên 2150 triệu đôla một năm. Các cửa hàng quần áo ở Seattle bán cả áo da lót lông cho khách hàng Alaska, ngoài những bộ com lê được các nhà kinh doanh ưa thích. Các tờ báo ở Seattle in những số đặc biệt để bán ở các bến tàu trên sông Yukon. Các trạm phát thanh Seattle dành những chương trình đặc biệt cho các gia đình ở Alaska sống rải rác khắp vùng đất băng giá.

Harry mua một ngôi nhà có bến thuyền riêng và có các cửa sổ rộng theo truyền thống California, nằm trong vùng đông dân cư ở Lake Washington. Trong khi Eileen tập trung vào việc mua sắm đồ đạc cho ngôi nhà mới. Harry đi khắp cả vành đai trồng lúa mỳ, thuê và đào tạo các đại lý cho công ty. Cuối mùa xuân, anh bay đến Dallas để gặp gỡ các đại lý đó. Anh luôn luôn cảm thấy Katie ở một nơi nào đó trong thành phố và anh vẫn khát khao được thấy nàng, dù chỉ là thoáng qua, thậm chí chỉ nghe thấy giọng nói của nàng.

Song anh cố để không nhìn vào cuốn danh bạ điện thoại.

Đôi khi trong các chuyến đi quanh vành đai đồng cỏ trải dài từ Texas đến Bắc Dakota, Harry bối rối khi bất chợt bắt gặp một trạm cấp xăng của công ty Gas Girls ngay cạnh đường. Đó là một giễu cợt dai dẳng về sự độc lập của Katie. Anh đã lo lắng cho nàng trong những năm đầu, hi vọng nàng có thể cai quản nổi công ty anh để lại Ai ngờ...

Có những người đàn ông chỉ yêu một người đàn bà trong suốt cuộc đời họ. Như anh đã yêu Katie. Anh đã nuôi hy vọng khát khao, một ngày nào đó, Katie sẽ tha thứ cho anh, lại giành cho anh một chỗ trong cuộc đời nàng. Nhưng đó là một ước mơ hão huyền ngốc nghếch. Anh đã hiểu điều đó trước khi cưới Eileen.

Hồi còn ở Buenos Aires, anh không bị hành hạ bởi những hồi ức dai dẳng về Katie mặc dù hình bóng nàng chưa bao giờ phai nhạt trong tâm trí anh. Trong cuộc đời mỗi người, có những khoảnh khắc được in sâu mãi mãi. Hầu hết những khoảnh khắc đó, anh đều chia sẻ với Katie. Anh đã chia sẽ những giờ phút đau đớn nhất cùng nàng khi Joanne bắt anh phải vĩnh viễn bước ra khỏi cuộc đời họ, và Katie đã không nói một lời để giữ anh lại.

Khi Harry từ Dallas trở về, Eileen ra sân bay đón anh bằng chiếc Cadillac. Trong khi vẫn phật ý vì không có một đội ngũ những người phục vụ trong nhà như hồi còn ở Buenos Aires, Eileen tạm hài lòng với cuộc sống xã giao mà cô ta tạo nên cho họ.
- Lạy Chúa, anh về thật đúng lúc - Eileen nói sau một cái hôn chiếu lệ - Anh phải thay quần áo để đi dự tiệc ở toà lãnh sự Pháp.
- Tối nay à - Harry nhăn nhó - Anh đã phải làm việc khổ cực như một con chó trong suốt mười ngày qua.
- Anh sẽ không phải làm việc tối nay - Eileen lạnh lùng nói - Bữa tiệc này rất quan trọng đối với việc buôn bán. Em tình cờ được biết trong số khách mời có một người Nhật Bản giàu có, chủ một nhà máy xay bột ở gần Tokyo. Một người mà anh không thể không biết.
- Em chắc như vậy chứ? - Ngay lập tức, Harry tính đến khả năng giao dịch.
- Ông ta dừng lại ở Seattle trên đường tới Vancouver để mua lúa mỳ. Anh có thể thực hiện được một giao kèo tuyệt vời nếu chịu

giảm giá một chút.
- Làm sao em biết việc này?
- Anh yêu, em không tiêu phí thời gian ba ngày một tuần ở văn phòng mà không nghiên cứu các sự kiện. Anh hãy tính toán đi, và anh sẽ có được một hợp đồng.
- Được anh sẽ đi dự tiệc ở toà lãnh sự Pháp.

*****

Katie tự hứa với mình sẽ tăng cường giao tiếp xã hội sau khi rời văn phòng. Nàng buộc mình phải tham gia vào sinh hoạt chung của cộng đồng. Nàng giao du với nhiều người đàn ông dễ chịu, mà không bị vướng víu vào chuyện tình cảm. Nàng luôn luôn hạn chế mọi nỗ lực để hình thành một mối quan hệ gần gũi riêng tư với họ.
- Maura, tôi không thề chơi cái trò này - Nàng tâm sự trong phòng thử quần áo của cửa hàng Neiman - Marcus, với bộ y phục nàng sẽ mặc trong buổi tiệc gây quỹ mà nàng đã đặt cho tám người. Jeff sẽ không thể biết nàng đã mua quần áo cho Maura. Hai người đã nghĩ ra những lý do phù hợp với việc này. Tôi thường thoái lui mỗi khi một người đàn ông đặt vấn đề nghiêm chỉnh.
- Katie, chị không thích làm tình nữa à? Maura hỏi thẳng.
- Tôi muốn chứ. Nhưng sau những năm sống cùng Harry, mười sáu năm Maura ạ, tôi không thể chấp nhận bất cứ người đàn ông nào. Tôi gặp trở ngại khủng khiếp về tinh thần.
- Chị có tính cách kỳ quặc của một ngươi Thanh giáo* - Maura kết tội – Chị không chấp nhận một cuộc ly dị, dù nó đã được pháp luật công nhận.
- Đừng đóng vai một nhà tâm lý học nửa mùa nữa - Katie cáu. Hãy nói cho tôi biết bộ quần áo nảy có mang lại cho tôi điều gì không?
Katie ấn định một cuộc họp kéo dài hai ngày với những người quản lý các trạm cấp xăng khác nhau và các uỷ viên quản trị của công ty. Nàng chọn Seattle làm địa điểm họp để gắn với việc khai trương trạm xăng thử 150 của nàng ở đó.
Irene bảo tháng Năm ở Seattle rết tuyệt. - Nàng nói với Maura - Mùa đông đã qua. Nhưng bông hoa mùa xuân đang nở rộ. Đây sẽ giống như một kỳ nghỉ ngắn đối với tôi.
Đến Seattle, Katie lại ở trong khách sạn Olympic sang trọng. Cuộc họp hai ngày - cùng với lễ khai trương trạm cấp xăng mới đã thành công ngoài ý muốn. Sau buổi hội thảo, nàng và Irene đi ăn, với tư cách là khách của hai viên chức địa phương, ở câu lạc bộ

Aretic Club danh tiếng. Không khí thật vui vẻ, thích hợp với tâm trạng phấn chấn vì công việc của nàng.
Giờ đây, khi đã ở trong phòng mình, Katie nói chuyện với Maura qua điện thoại.
- Ở nhà nóng như dưới địa ngục, - Maura nói, - hãy tận hưởng khí hậu tuyệt vời nơi ấy đi. Ồ mà này, Andrea muốn phỏng vấn chị để đăng trên một tạp chí lớn đấy.
- Phỏng vấn về cái gì? - Katie bỗng căng thẳng. Andrea Winston là người phụ trách báo chí mới của công ty - Bài sẽ đăng trên tạp chí nào?
Katie há hốc miệng không tin khi nghe Maura nói tên một tạp chí có tầm cỡ quốc gia với lượng phát hành lớn.
- Tại sao họ lại muốn phỏng vấn tôi?
Bởi vì chị được nhìn nhận là một trong những nhà nữ doanh nghiệp thành công nhất. Bới vì người phụ trách báo chí của chị có con mắt sắc sảo. Chị trẻ, đẹp và giàu có hơn lên mỗi ngày. Katie, chị đã trở thành một mẫu người rồi đấy.
Sau khi gọi điện thoại xong. Katie muốn ngâm mình trong bồn nước nóng. Nàng cần được nghỉ ngơi sau những hoạt đồng bận rộn trong hai ngày vừa qua.
Nàng hài lòng thấy mọi việc diễn ra như ý muốn. Họ đã quen biết nhiều với giới báo chí ở Seattle, và bây giờ, một tờ tạp chí lớn sẽ đăng một phóng sự về công ty, về nàng.
Katỉe mày mò trên chiếc radio cho đến khi dò được một làn sóng đang phát chương trình âm nhạc cổ điển. Trong tiếng nhạc bản Serenade của Schubert, nàng cởi quần áo bước vào buồng tắm.
Bất chợt, nàng lại muốn gọi điện cho Joanne. Không, vào giờ này có thể Joanne đang học bài. Hơn nữa chỉ còn mười ngày, năm học sẽ kết thúc. Joanne cũng sắp về nhà. Katie lo lắng không biết Joanne sẽ xoay xở ra sao với kỳ nghỉ này ở Dallas. Mùa hè năm ngoái nàng bận bịu suốt, còn Joanne thì luôn luôn phàn nàn, về mọi chuyện. Cũng đã có dự định Joanne sẽ nghỉ ít ngày củng Betty ở trại nuôi gia súc của gia đình Forbes nhưng Katie không tin việc đó sẽ còn xảy ra nữa. Nàng đã hứa với Joanne một chuyến du lịch châu âu sáu tuần, sau khi Joanne tốt nghiệp, được trợ giúp bởi một tổ thức du lịch đặc biệt giành cho thanh niên, Joanne thì mập mờ nói về một chuyến du lịch, cũng sang châu âu, nhưng cùng với một vài bạn học. Katie không đồng ý chuyện này. Còn sau khi Joanne tốt nghiệp thì sẽ ra sao. Katie tự hỏi, khi bước vào bồn tắm thơm mùi hoa hồng. Điều làm nàng phiền lòng là Joanne từ chối bàn luận về nghề nghiệp tương lai của nó. Họ không phải lo lắng về tiền bạc - Katie thừa nhận, nhưng Joanne, cũng cần phải làm một việc gì đó chứ. Nàng không bao giờ biết

được Joanne nghĩ gì trong đầu.
Mùi hương thơm tho và hơi ấm của phòng tắm làm nàng buồn ngủ. Có thể đêm nay nàng sẽ ngủ được ngay khi vùi đầu vào gối. Nhưng khi nàng lên giường và tắt đèn, cảm giác buồn ngủ đã biến mất. Hãy đừng để cho đêm nay lại giống những đêm mà đến ba giờ sáng nàng vẫn còn nhìn chòng chọc lên trần nhà.
Katie cố gạt bỏ những nỗi bận tâm về Joanne ra khỏi đầu óc nếu không, chắc chắn nàng lại mất ngủ. Rồi vài phút sau, nàng lại tự trách mình đã để cho công việc len lỏi vào tận giường... Nàng thở dài, với tay bật đèn. Thôi đành đọc báo vậy.
Nàng đến ngồi trên chiếc ghế bành trong phòng khách. Hãy đọc qua báo chí của Seattle một chút - Nàng ra lệnh cho mình.
Katie lướt qua chồng báo để trên bàn. Thời báo Seattle này, Ngôi sao này, Người đưa tin, Bưu điện này... Đặt một tờ lên lòng, một tay cố với tới chỗ ngứa sau lưng, nàng đọc lướt qua trang đầu rồi lật trang bên trong. Vài dòng đầu không có tin gì làm nàng chú ý. Trang xã hội đề cập đến những sự kiện ngoại giao vào tối hôm trước và một buổi khiêu vũ quyên góp. Có một đoàn ngoại giao đã đến đây. Đúng vậy, vì các lãnh sự quán nước ngoài ở Seattle bỗng hoạt động nhộn nhịp. Katie trầm ngâm, đọc lướt qua một bài báo. Rồi nàng chăm chú nhìn những tấm ảnh được chụp trong bữa tiệc tối hôm trước.
Đột nhiên, mặt nàng tái đi, người run lên. Đôi mắt nàng nhìn như dán vào một khuôn mặt mờ mờ, nhưng chắc chắn là khuôn mặt của Harry. Nàng nhìn xuống dòng chú thích bên dưới, tim nàng đập mạnh khi nàng đọc lướt qua những hàng tên cho đến khi nàng tìm thấy cái tên mình cần.
“Ông bà Harry Newhouse, những người mới đến seattle. Ông Harry Newhouse đứng đầu chi nhánh Tây Bắc của công ty Simon & Sinclair. Bà Eileen Newhouse là người tích cực hoạt động trong các uỷ ban từ thiện”.
Vậy đúng Harry là người mà nàng đã nhìn thấy ở sân bay trong chuyến nàng đi Seattle lần trước. Simon & Sinclair là công ty gì vậy. Công ty buôn ngũ cốc. Đúng rồi. Simon là tên của người đàn ông mà họ gặp trên tàu Olympic ngày nào. Rồi họ cùng ở với ông ta một thời gian ở Lon don. Harry đã bị ông ta cuốn hút.
Katie ngồi bất động, những cảm xúc trong nàng xáo trộn. Tờ báo tuột khỏi tay rơi xuống sàn nhà. Harry có mặt ở Seattle. Nàng có thể cầm ống nghe, gọi điện cho anh. Nhưng tất nhiên nàng sẽ không làm điều đó. Anh đã lấy vợ, cái cô tóc vàng cao cao tên là Eileen ấy. Giữa họ chẳng còn gì để nói với nhau. Harry chắc chắn phải biết hiện nàng đang có mặt ở Seattle để khai trương trạm cấp xăng thứ 150. Ảnh của nàng xuất hiện trên tất cả các báo địa

phương. Ngày mai có thể còn nhiều hơn nửa. Anh ấy phải biết về công ty Gas Girls Inc với tổng hành dinh ở Dallas.
Tại sao anh không cố gắng bắt liên lạc với nàng trong suốt những năm qua.
Hay anh cảm thấy quá cay đắng vì cuộc chia lìa của họ. Nàng thừa nhận anh có thử một lần khi còn ở Paris. Nhưng tại sao anh không thử một lần nữa?
Còn đối với nàng thì sao? Harry đã bước ra khỏi cuộc đời nàng từ chín năm trước. Anh đã lấy vợ, có lẽ được tới năm năm rồi. Anh không hề nghĩ đến nàng và Joanne. Đến bao giờ nàng mới chấm dứt cách xử sự như một thiếu nữ si tình?
Katie với tay nhặt tờ báo lên. Nàng nhìn chằm chặp vào tấm ảnh Eileen Newhouse. Trông cô ta giống như một mụ đàn bà kiêu căng, trơ trẽn. Katie nghĩ với vẻ khó chịu.
Nàng nhắm mắt và cố gắng gạt bỏ hình ảnh tưởng tượng Harry đang làm tình với người vợ mới của anh. Nhất định nàng phải gạt bỏ Harry ra khỏi tâm trí, mãi mãi. Đoạn đời đó của nàng đã khép lại từ lâu rồi.
*****
Katie ngạc nhiên thấy Joanne bằng lòng ở nhà hầu như suốt vụ hè, đóng vai người phục vụ cho cả lũ bạn bè ở trường đại học. Ngôi nhà có điều hoà nhiệt độ và bể bơi, là nơi tập trung của Joanne và bạn bè nó.
Ngoài những đòi hỏi thương xuyên của công việc, Katie còn phải tham gia vào chiến dịch vận động bầu cử tổng thống ở địa phương. Những cuộc thăm dò ý kiến trong dân chúng cho thấy rằng chỉ có ba mươi sáu phần trăm người Mỹ cho là Truman được tín nhiệm. Chương trình “Quyền công dân" mà ông thảo ra đang gây nên sự phẫn nộ khắp miền Nam. Đã có những ý kiến trong hàng ngũ chóp bu đảng Dân Chủ rằng Truman chắc chắn sẽ bị đánh bại. Katie rất kính trọng ông. Chẳng lẽ nhân dân không thấy những việc ông đã làm. Những người nông dân, người lao động, người Do Thái và người da đen phải bỏ phiếu cho ông.
Katie cố gắng một cách vô ích để lôi kéo Joanne vào chiến dịch vận động cho Truman. Joanne đã xác định dứt khoát không quan tâm đến cuộc tuyển cử, mặc dầu đó là cuộc tuyển cử đầu tiên mà Joanne đủ tuổi đi bỏ phiếu. Biết bao thế hệ phụ nữ đã đấu tranh gian khổ để giành quyền bỏ phiếu cho mình. Katie nghĩ đến năm 1639, khi bà Margaret Brent xuất hiện trước Hội đồng lập pháp Maryland đòi quyền được bỏ phiếu, để ngày nay, phụ nữ cũng được coi là một công dân chân chính.
Lặng lẽ nhìn Joanne lên đường trở lại trường, Katie hình dung ra một ý thức trách nhiệm mới trong con gái nàng. Nàng từ sân bay

về văn phòng để tâm sự điều này với Maura.
- Tôi nghĩ Joanne đang trưởng thành. Mùa hè này nó đóng vai người phục vụ một cách hoàn hảo. Nó có cả một lũ bạn ở trường. Tất cả bọn chúng đều cư xử với nhau rất đúng mực.
- Một lũ nhóc ích kỷ, hư hỏng - Maura nói thẳng. - Chị đã chu cấp cho chúng một nơi nghỉ hè miễn phí.
Vào buổi tối ngày bầu cử, Katie mời Maura và Jeff tới ăn cơm và coi tin bầu cử trên chiếc vô tuyến nàng mới mua. Hồi tháng Chín, Elmo Roper đã viết trên cột báo của ông ta rằng thống đốc Thomas E. Dewey xứng đáng được bầu làm tổng thống". Số tháng Mười Một của tờ Life đăng một bức ảnh rộng cả trang của thống đốc và phu nhân với lời chú thích: "Tổng thống kế nhiệm du hành bằng phà trên sóng nước mênh mông của vịnh San Francisco". Đảng Dân Chủ lo lắng cho cơ hội của Truman.
- Vành đai nông nghiệp sẽ lại đặt Truman vào Nhà Trắng - Jeff tiên đoán.
Vào khoảng 10 giờ 30, thắng lợi đã nghiêng hẳn về phía Truman.
- Chúng ta về đi, Maura - Jeff nói - Truman sẽ là tổng thống của chúng ta trong bốn năm tới.
Ngày hôm sau, Katie và Maura cười vang khi nghe kể rằng Harry Truman đã đi ngủ sớm trong đêm bầu cử ở khách sạn Missouri. Ông thức giấc vào khoảng nửa đêm, khi nghe giọng của H. V. Kaltenborn trên radio tường thuật rằng, mặc dù đang dẫn dầu số phiếu, tổng thống đương nhiệm nhất định sẽ bị đánh bại, Truman lại ngủ tiếp và chỉ đến sáng hôm sau mới biết rằng ông đã thắng cừ.
Khi Joanne về nhà nghỉ lễ Giáng sinh, nó nhắc Katie về việc nàng đã hứa với nó một chuyến du lịch châu Âu làm quà tặng cho lễ tốt nghiệp. Joanne và các bạn cùng phòng đã xem xét các chuyến du lịch và chọn một chuyến mà chúng cho là hấp dẫn nhất. Họ sẽ ở London hai tuần, ở Paris hai tuần. Còn hai tuần thì đi khắp đất nước Thuỵ Sĩ.
- Chuyến đi sẽ rất thú vị - Joanne hồ hởi - Tất nhiên sẽ đi máy bay. Chúng con sẽ ngủ trên đường vượt Đại Tây Dương.
Tiêu phí cho chuyến đi sẽ rất lớn - chỉ thích hợp với con cái các nhà triệu phú dầu mỏ Texas. Nhưng nàng cũng có thể lo được. Katie đồng ý cho Joanne đi.
Còn sau chuyến du lịch thì sao? Joanne từ chối nói về nghề nghiệp tương lai. Không có dấu hiệu nào chứng tỏ nó muốn làm ở văn phòng công ty Gas Girls Inc. Joanne sẽ nhạo báng điều này. Nhưng một ngày nào đó, con gái nàng sẽ thừa kế công ty. Nó phải biết những công việc của cái nơi nó sẽ làm chủ.
Joanne sẽ lấy chồng và chồng nó sẽ quan tâm đến công ty - Katie

tự an ủi.
Gas Girls Inc đã là một công ty lớn. Nhưng điều đó không hề có nghĩa là nàng định nghỉ ngơi trong một tương lai có thể thấy trước. Katie nghĩ với một niềm vui kỳ lạ.
Nàng sẽ làm gì với mình nếu như không có công ty? Nàng có thể giành bao nhiêu thời gian đi khắp vùng Tây Nam, lên đến tận vành đai đồng cỏ để lùng mua đất?
Katie thuê riêng một chiếc máy bay nhỏ chở nàng tới Austin dự lễ tốt nghiệp của Joanne vào tháng Sáu, sau đó sẽ chở hai mẹ con cùng về nhà. Nàng ngồi dự buổi lễ, giàn giụa nước mắt trước niềm hạnh phúc được thấy con cái nàng nhận bằng tốt nghiệp đại học. Nó là người đầu tiên trong dòng họ có bằng đại học. Có cả những giọt nước mắt đau khổ khi nàng nghĩ đến Leo. Rồi nàng nghĩ đến Harry và hiểu rằng anh sẽ tự hào biết bao nếu hôm nay được nhìn thấy con gái mình thực hiện ước mơ mà cha mẹ nó phải từ bỏ.
Katie gác lại công việc trong ba ngày Joanne ở nhà, trước khi bốn cô gái gặp nhau ở Dallas để bay đến New York, nơi họ chọn làm điểm xuất phát để bay đi London.
- Đến sân bay bằng chiếc Mercecles mẹ ạ - Joanne bảo mẹ với một ánh mắt đắc thắng - Bọn con gái sẽ rất ngạc nhiên.
Katie giữ nét mặt tự nhiên khi tiễn con gái ở sân bay. Tuy nhiên nàng cố kiềm chế nỗi lo sợ cho tương lai của Joanne. Nó sẽ không bao giờ trở thành một thành viên của đám con gái nhà giàu ở Dallas - mà thật ra Joanne sẽ nhanh chóng chán ngán, nếu nó là một thành viên.
Một bạn cùng phòng của Joanne: Laurie, có gia đình sống ở Houston, đã kiếm được việc làm ở một nhà xuất bản tại New York. Đó là một công việc ở bậc thấp nhất, nhưng cũng đủ để Laurie sướng run người. Trong một thời gian ngắn, Katie đã sợ rằng Joanne cũng muốn tìm việc ở New York.
- Lạy Chúa, - Katie nghĩ - May mà Joanne có ý định sống ở Dallas. Nhưng nó sẽ làm gì với chính mình ở đây?

Chú thích:

** Một giáo phái thiên về đời sống khắc kỷ*

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Ba Mươi Mốt

Trong phòng ngủ của khách sạn Ritz ở Paris, nơi tốp du lịch ở chung nhau, Joanne đang thay đôi giày dùng để đi bộ bằng đôi giày khiêu vũ màu xanh nhạt cao gót trông rất mốt. Ngả người trên chiếc ghế cạnh một cửa sổ mở rộng, Laurie nhìn Joanne với vẻ thèm muốn.
Joanne, mình sẽ nói gì nếu cô Hyatt vào đây và hỏi cậu đi đâu? - Laurie hỏi - Tất nhiên, thật là điên rồ khi ở tuổi bọn mình mà còn bị kèm cặp. Các ông bố bà mẹ Texas thật quá cổ lỗ.
Cô Hyatt sẽ ở trong phòng riêng của cô ấy, - Joanne nhún vai coi thường với vẻ tự tin. Thật là thú vị khi họ được ở trong một buồng mà không có người đi kèm ngủ cùng - Có lẽ cô ấy sẽ ngáy vang lên lúc chín giờ.
Joanne liếc nhìn đồng hồ. Còn nhiều thời gian trước khi gặp Gordie Brooks ở quầy bar của khách sạn Ritz.
- Hôm nay chúng mình làm cho cô ấy đi bộ đến chết.
Cô ấy đâu có dự định thăm vườn Tuileries, Jeude Paume và điện Louvre trong một ngày.
- Mình không thể tin được, mới ở Paris có bốn ngày mà cậu đã gặp một chàng trai gốc Dallas - Lourie cười khúc khích - Tất nhiên mình biết Gordie Brooks từ hồi ở nhà, nhưng chưa bao giờ gặp. Anh ta hơn chúng mình hai tuổi và luôn luôn lao đến các trường nội trú hoặc trường đại học nữ, rồi sau đó tới Paris để nghiên cứu nghệ thuật.
- Mình gặp anh ấy trong một bữa tiệc ở nhà Betty ba năm trước.
Betty đã nói cho Joanne biết Gordie đang hờn dỗi vì phải tiêu phí thời gian ở nhà. Hôm đó anh đến dự tiệc dưới áp lực của cha mẹ.
- Gordie đã thay đổi - Laurie nói - Anh ấy không rời mắt khỏi cậu khi chúng mình đi quanh điện Louvre.
- Gordie cũng lịch sự nữa - Joanne đế thêm - Nhất là lúc anh ấy đến bên cô Hyatt hỏi rằng có phải chúng ta từ Texas tới.
- Giọng nói của anh ấy không còn đặc trưng cho Texas nữa.
- Còn giọng chúng ta vẫn thế - Joanne cười phá lên. Cô vuốt chiếc váy bằng lụa màu hồng nhạt đang mặc. Joanne hài lòng vì mốt váy năm nay ngắn hơn. Cô có đôi chân dài và đẹp. Cô hỏi bạn:
- Trông tớ thế nào.
- Rất gợi tình - Laurie nói - Các cậu sẽ đi đâu ?
- Gordie nói có một buổi biểu diễn nhạc Jazz ở Leff Bank trên

quảng trường St. Germain des Prés. Đó là sinh hoạt mà khu Montmartre thường có.
- Cậu không thích nhạc Jazz...
- Bây giờ thì tớ thích - Joanne cười ranh mãnh, - Gordie nói các câu lạc bộ nhạc Jazz sinh hoạt trong các tầng hầm, nguyên là những hầm rượu của thế kỷ XVIII. Thật tuyệt.
Cố tình đến chỗ hẹn chậm vài phút, Joanne tới bên Gordie với nụ cười tươi tắn. Liệu cô Hyatt sẽ làm gì khi phát hiện ra việc này. Bắt cô quay trở về nhà. Không chắc, nếu như xem xét những gì mà công ty du lịch đã làm trong chuyến đi này.
- Chúng mình sẽ uống một chút, rồi sau đó, biến - Gordie nói - Bọn anh có mấy đĩa của ban nhạc Jazz Nouvell Orleans.
Gordie có sức quyến rũ đối với Joanne nhiều hơn bất cứ chàng trai nào mà cô gặp trước đó. Cô có thể đoán chính xác ý nghĩ của hầu hết các chàng trai mình quen. Nhưng Gordie thì khác. Anh đã nhiều lần khiến cô bất ngờ, buồn bực hoặc cười rũ ra. Không bao giờ anh cố tình đụng chạm đến cô.
- Tối mai, chúng mình sẽ đi xem Stephane trong Le Silence de la Mer - Gordie tuyên bố khi họ trở về khách sạn Ritz lúc gần sáng. Tất nhiên lả anh muốn được ở bên Joanne càng nhiều càng tốt, trong thời gian cô ở Paris.
- Le Sỉlence de la Mer là gì và Stephane là ai? - Joanne hỏi.
- Đó là một phim mới, Sự im lặng của biển và một ngôi sao đang lên, Stephan, tên thật là Nicole de Rothschild. Cha cô ấy là Baron James de Rothschild.
- Vậy đấy. Anh có vẻ ngưởng mộ những tên tuổi lớn nhỉ?
Joanne nhớ Stephan là người Do Thái. Có phải Gordie cũng đã biết cô là người Do Thái. Điều đó liệu có hệ trọng không ?
- Cô ấy đã trải qua cuộc chiến tranh với cái tên Stephan - Gordie phớt lờ sự chế giễu của Joanne - Cô ấy bị giam cầm ở Tây Ban Nha, trốn thoát sang Anh và trở thành một thành viên cua WAAF. Sau giải phóng, cô ấy tham gia vào một nhóm đi thăm các tại tập trung của phát xít Đức.
- Em còn quá trẻ, không biết những điều đó. Nhưng đôi khi em muốn có một đội quân viễn chinh cho phụ nữ.
- Em là một kẻ trốn chạy, cũng giống như anh - Gordie dịu dàng nói.
Trong chín đêm tiếp theo sau, Joanne vẫn trốn khỏi khách sạn để đi chơi với Gordie. Anh rất vui, nhưng Joanne cảm thấy bối rối vì ít khi anh bộc lộ niềm vui đó không giống như cô, thường vui sướng ra mặt khi họ ở bên nhau. Joanne vẫn thường rút lui ở phút cuối củng, với các bạn trai trước đây. Nhưng có thể với Gordie, cô sẽ không làm như vậy.

Buổi tối cuối cùng ở Paris, khi họ bên nhau, trong bóng tối huyền ảo của căn phòng giống như một cái hang, Gordie nói với Joanne.
- Anh sẽ về nhà trước lễ Giáng sinh khoảng ba bốn ngày, rồi sẽ đi sau Tết, cũng khoảng ba bốn ngày. Em sẽ giành thời gian đó cho anh chứ?
- Em nghĩ là có thể thu xếp được - Joanne phấn khích đáp. Gordie mới tinh tế làm sao. Không giống với những chàng trai Dallas khác mà cô thường quen.
Giờ đây, Joanne đã biết Gordie ghét gia đình anh như thế nào - gồm cha mẹ và hai chị gái. Không ai trong số họ hợp với Gordie. Họ sẽ nói gì khi biết rằng anh thân thiết với cô? Nhưng điều đó cũng không thể bắt Gordie dừng lại - Joanne nghĩ.
*****
Katie sung sướng khi có Joanne ở nhà. Tuy nhiên nàng vẫn lo âu bởi thấy cuộc sống của Joanne chưa có hướng đi xác định. Trong khi lớp thượng lưu Dallas kính trọng tài sản ngày càng lớn lên của Katie Freeman và “những người mới giàu lên" đang chiếm lĩnh vị trí nhất định trong xã hội Dallas, Katie không thể quên rằng "Liên đoàn tuổi trẻ" Dallas vẫn từ chối kết nạp người Do Thái làm thành viên của họ. Joanne vẫn chưa thực sự là của Dallas - được mời đến nơi này, bị lờ đi ở nơi khác.
Trong khi Joanne vẫn còn ở châu âu qua một người, tại một bữa tiệc quyên góp ở khách sạn Baker Hotel, Katie biết rằng Betty Forbes đã được mời làm thành viên của nhóm các cô gái con nhà giàu Idlewild.
- Joanne và Betty vẫn là bạn thân của nhau, đúng không? - Người đó hỏi.
- Ồ vâng, chúng vẫn luôn gần gũi nhau - Katie giả vờ không nhận thấy một ngụ ý độc ác rằng, khi bước vào xã hội Dallas, hai cô gái sẽ đi theo hai ngả đường tách biệt.
- Tôi đã đến chỗ bà Della Forbes sáng nay. Bà ấy đang chuẩn bị cho bữa tiệc của Betty. Gia đình Forbes sẽ tổ chức ban ngày như thường lệ, để giới thiệu Betty với bạn bè của họ và một cuộc khiêu vũ ở Baker Hotel cho các cô gái đã được lựa chọn. Họ mời cả một ban nhạc từ New York tới - Giọng bà ta toát lên vẻ thèm thuồng.
Katie không ngạc nhiên khi đến đầu mùa thu, Joanne được mời tham dự một vài Uỷ ban từ thiện. Nàng biết rằng những lời mời mọc này dựa trên sự toan tính rằng bà mẹ của Joanne sẽ có những đóng góp to lớn cho cái két của họ.
Tuy nhiên Joanne vẫn hài lòng và Katie cũng đã đóng góp.
Như mọi năm, lễ Hanukkah được tổ chức tại nhà. Katie dành nhiều thời gian để mua những món quà bất ngờ tặng Joanne nhân ngày lễ. Cách đây lâu rồi, Joanne đã từ chối tham gia vào những

buổi lễ ở thánh đường. Katie cho rằng đó là do những kỷ niệm đau đớn từ lễ trưởng thành của Leo, một năm trước khi Leo chết. Katie nhận thấy mùa Giáng sinh là thời gian của “hoà bình trên trái đất”.
Nàng hoà nhập vào không khí hội hè tràn ngập khắp thành phố. Mùa xã giao ở Dallas đặc biệt nhộn nhịp trong suốt dịp này. Để làm cho Joanne bớt mặc cảm vì đã không được dự một số buổi lễ nhất định, Katie đã thuyết phục con gái tổ chức một vài bửa tiệc nhỏ, thân mật, nhưng cũng đáng được tường thuật lại trên các báo địa phương. Cũng phải hiểu rằng Katie sẽ vắng mặt trong những dịp đó Joanne đã hai mươi hai tuổi, đã qua cái tuổi phải có người đi kèm. Sự có mặt của những người giúp việc và đầu bếp là đủ rồi.
Giờ đây Katie đã nhận thấy sự hiện diện của Gordie Brooks trong cuộc sống của Joanne. Hầu như mọi tối, Joanne và anh ta ở bên nhau. Nàng cũng chỉ biết gia đình Brooks qua tên tuổi. Nàng đánh giá họ là lạnh lùng và kiêu căng. Đó là một trong những gia đình có gốc gác Dallas lâu đời nhất, mặc dầu chưa gia đình nào có đến quá bốn thế hệ. Và còn là một trong những gia đình giàu có nhất, trưởng giả nhất ở Dallas.
Không giống bất kỳ ai trong gia đình mình, Gordie duyên dáng, lịch thiệp và thường muốn làm hài lòng mọi người. Tuy nhiên Katie cảm thấy nhẹ nhõm vì anh ta sẽ quay trở lại Paris sau Tết dương lịch. Không chỉ đơn thuần là anh ta không phải người Do Thái và không chỉ bởi nàng đã hy vọng Joanne lấy người cùng tín ngưỡng. Chủ yếu, nàng cảm thấy Gordie Brooks là một thanh niên rất phức tạp. Joanne không cần đến mẫu người như vậy.
Trong đêm giao thừa, Joanne đóng vai người phục vụ trong một bữa tiệc rất công phu tại ngôi nhà ở Highland Park của họ. Katie nhìn thấy vẻ hớn hở trong đôi mắt Joanne khi khách khứa được mời bắt đầu đổ đến hành lang rộng rãi, trong tiếng nhạc chào mừng của bản nhạc “Những đêm vui mê say". Con bé tội nghiệp - Katie nghĩ, lòng đầy yêu thương - Nó luôn luôn sợ rằng sẽ vắng người đến dự khi nó mở tiệc.
Trong khi Joanne đứng bên ngưỡng cửa chào khách với một nụ cười vô tư, giống hệt như cha nó, Katie thầm nguyền rủa cái câu lạc bộ Idlewild Club. Các nhóm của những người đàn ông danh tiếng, siêu bảo thủ ở Dallas, mỗi năm chỉ chọn mười chín, hai mươi cô gái được giới thiệu, như là những tiểu thư Idlewill. Đối với Joanne đó là một sự từ chối có tính chất cá nhân. Cũng chẳng hệ trọng gì, vì có tới hàng tá các cô gái khác cũng bị từ chối như vậy. Trong giây lát, Katie cảm thấy vui vui khi nghĩ đến câu lạc bộ Cotillion Idlewild của những người đàn ông da màu. Họ đã đặt tên

cho câu lạc bộ của mình, từ câu lạc bộ Idlewild. Hàng năm, Cotilhon Idlewild cũng chọn những tiểu thư của mình, dựa trên những thành đạt trí tuệ của các cô gái.
Ngày hôm sau, Katie chào đón năm mới bằng một bữa tiệc đầu giờ chiều cho một nhóm nhỏ các bạn bè và bạn hàng. Cuộc chuyện trò cuối cùng cũng xoay quanh các sự kiện trong năm vừa qua. Lễ nhậm chức của Truman vào tháng Giêng, sự hình thành hai nước Trung Hoa, sự phát triển của nước Nga trong lĩnh vực bom nguyên tử...
- Joanne có nghe nói gì về cô bạn của nó ở nhà xuất bản không? - Maura hỏi khi khách khứa đã ra về, chỉ còn hai người ngồi lại với nhau nhìn ngọn lửa cháy trong lò sưởi ở thư viện. Jeff đã xuống bếp pha cà phê cho họ.
- Nó nói rằng Laurie yêu thích New York. Cô ấy vừa được thăng chức, từ thư ký lên trợ lý biên tập.
Lạy Chúa - Katie nghĩ đã hàng trăm lần, Joanne đã không muốn đến sống ở New York.
- Liệu cô ta có ở cái địa vị có thể giúp được gì đó cho Jeff không?
- Tôi không biết.
Đột nhiên Katie như phấn khích hẳn lên. Nàng biết Maura chưa bao giờ từ bỏ hy vọng những cuốn tiểu thuyết của Jeff sẽ được xuất bản.
- Tôi cho rằng địa vị của cô ta còn rất thấp. Nhưng có thể cô ta sẽ tiếp xúc được với những người ở vị trí cao hơn. Để tôi nói chuyện với cô ta.
- Thế thì tuyệt. Nhưng chị đừng nói gì với Jeff nhé.
Katie cảm thấy nghi ngờ về phản ứng của Joanne. Luôn luôn có một sự cách biệt giữa nàng và đám bạn bè của con gái. Cứ như thể Joanne muốn giữ họ trong một thế giới riêng biệt. Nhưng ngay tối hôm đó nàng vẫn thăm dò Joanne về việc nhờ vả Laurie, nhân danh Jeff.
- Ý mẹ muốn hỏi Laurie xem liệu cô ấy có gợi ý được cho sếp của mình đọc một trong những cuốn sách của bác Jeff.
- Chắc chắn là được. Con sẽ gọi điện ngay cho Laurie.
- Mẹ hãy bảo con phải nói những gì!
Katie ngạc nhiên trước nhiệt tình của Joanne. Nàng cảm động, và thầm tự trách mình đã nghi ngờ con gái.
Cuối cùng, Joanne đã trưởng thành. Maura lặng lẽ lấy một bản thảo mang ra khỏi nhà, không cho Jeff biết, và gửi đến cho Laurie.
- Nếu nó không được chấp nhận, anh ấy sẽ không bị tổn thương. Nhưng nếu nó được chấp nhận... ôi, cầu Chúa phù hộ cho Joanne - Maura phởn phơ với những dự đoán.
Năm tuần sau, Joanne gọi mẹ để báo có một lá thư của nhà xuất

bản gửi đến qua bưu điện. Bà chủ của Laurie muốn biết địa chỉ của Jeff để có thể tiếp xúc trực tiếp với anh.
- Họ muốn xuất bản cuốn sách của bác Jeff - Joanne nói với vẻ đắc thắng.
- Mẹ sẽ viết thay bác Jeff ngay lập tức. Đưa cho mẹ tên và địa chỉ, Joanne.
- Ở góc trên, bên phải ấy...
- Cưng ơi, mẹ rất mừng cho hai bác Jeff và Maura, và mẹ rất tự hào vì con đã có công lớn trong việc này.
Katie gọi Maura vào văn phòng của nàng và thông báo tin tức. Maura sững sờ cả người.
- Katie, không thể nào tin được, sau ngần ấy năm trời.
Laurie báo trước cho Joanne biết họ không trả nhuận bút nhiều cho tiểu thuyết đầu tay.
- Jeff và tôi không quan tâm đến việc họ có trả cho nó hai mươi lăm xu hay không. Chỉ cần biết sách của Jeff sẽ được xuất bản là đủ rồi.
- Thôi, hôm nay nghỉ đi - Katie cười, ra lệnh - Phóng xe về nhà mà báo với Jeff.
*****
- Chúc mẹ ngủ ngon - Joanne vội vã đi qua Katie khi họ gặp nhau trên cầu thang - Gordie đang chờ con ở ngoài xe.
- Mặc thế có đủ ấm không con? - Katie gọi với theo. - Trong hai giờ vừa qua nhiệt độ tụt xuống mười độ đấy.
- Thế này đủ ấm rồi - Giọng nói của Joanne vọng lên chỗ nàng khi nó phóng qua hành lang ra cửa - Tạm biệt...
Vào lúc Joanne về, chắc nàng đang ngủ. Ngày mai là ngày làm việc, nàng phải dậy từ bảy giờ. Có trời mới biết Joanne sẽ về nhà vào lúc nào. Ở tuổi của Joanne, nàng không thể hỏi nó.
Liệu Joanne có cho quan hệ với Gordie là nghiêm túc. Katie tự hỏi trong nỗi lo lắng chợt đến khi nàng bước vào phòng ngủ của mình. Gia đình Brooks giàu có, nhưng Gordie mới hai mươi bốn tuổi và vẫn còn là sinh viên một trường nghệ thuật. Thường thường Joanne đùa cợt với các chàng trai. Linh tính báo cho nàng biết rằng mối quan hệ này của nó rất khác biệt.
Katie thả mình xuống chiếc ghế bọc da ở phía dưới lò sưởi đã được Melinda nhóm lửa. Nàng hy vọng Gordie sẽ lái xe cẩn thận, vì hôm nay trên đường đầy băng tuyết. Nàng luôn luôn lo lắng khi Joanne lái xe trong thời tiết xấu. Joanne có niềm say mê với tốc độ.
Nhìn ngọn lửa bao quanh đống củi, Katie nhớ lại cái thuở họ từng phải sưởi ấm bằng lõi ngô vì không đủ tiền mua than. Giờ đây, nàng đã giàu hơn, thậm chí hơn cả mức mà Harry tưởng tượng ra

lúc đó. Nhưng một phần con người nàng đã chết cùng với Leo.
- Sáng mai em đưa anh ra sân bay được không - Gordie hỏi Joanne khi họ trên đường tới câu lạc bộ Country Club.
- Được. - Joanne nói, - Nhưng em hoàn toàn không muốn anh đi chút nào.
- Em biết chuyện rồi đấy, - Gordie bỏ một tay khỏi vô lăng để nắm lấy tay Joanne - Anh chịu đựng mọi người trong gia đình quá nhiều rồi. Đối với họ, không có một việc gì anh làm là đúng. Mẹ anh luôn luôn than vãn vì anh không vào học trường Luật. Cha anh luôn luôn làm ầm ĩ hòng lôi kéo anh vào công việc của ông, như đã lôi được hai chàng rể. Anh sẽ chết vì buồn chán với công việc kinh doanh dầu mỏ.
- Gordie, anh không thể ở Paris mãi được? - Joanne sẳng giọng.
- Anh có đủ tiền để sống. Anh đã nói với em, là từ năm hai mươi mốt tuổi, hàng tháng anh đều nhận được tiền từ trương mục của bà anh. Họ không thể bắt anh làm theo ý họ. Dù sao họ cũng mừng khi anh đi khỏi, không làm họ vướng víu.
Trong ánh sáng mờ mờ khi dừng xe chờ tín hiệu giao thông, Joanne nhìn thấy bàn tay Gordie nắm chặt vô lăng.
- Anh chưa bao giờ hiểu được bà anh. Bà chết lúc anh mới bốn tuổi. Nhưng bà đã để lại cho anh một nguồn sống. Các chị anh cũng có khoản này, nhưng đối với anh, nó giống như một sự giải thoát khỏi nơi tù đầy. Đến năm hai mươi lăm tuổi, trợ cấp hàng tháng của anh sẽ tăng lên.
- Em sắp phải nhớ anh! - Joanne dịu dàng nói.
- Tại sao em không đi cùng anh đến Paris. Anh có đủ tiền cho hai chúng mình sống.
- Mẹ em sẽ không chịu đâu. Bà chỉ có mình em.
Gordie giống như một chàng Digan, những cuộc sống đó không thích hợp với cô. Joanne sẽ chết nếu như cô phải sống trong căn hộ mãi trên tầng năm, dù là với Gordie.
- Em nói rằng mẹ không bao giơ mắng em cơ mà? - Gordie nhắc Joanne - Rằng điều quan trọng nhất đối với bà là công việc kinh doanh?
- Ôi bà đóng vai một bà mẹ nghiêm nghị, mặc dầu tất cả những điều bà quan tâm là có thể mở thêm bao nhiêu trạm cấp xăng. Điều đó cũng tốt cho em thôi. Bà để cho em đi chơi nhiều, cũng chỉ vì sẽ dễ chịu hơn là phải ngồi tranh luận với em.
Thực ra, lần duy nhất mẹ cô phải tỏ ra cứng rắn, là bởi cô muốn vào Trường đại học Tổng hợp New York, sau khi tốt nghiệp trường đại học ngắn hạn.
Gordie đùa:
- Mẹ anh không muốn có thêm một đứa con nào nữa. Bà nói có

hai đứa con gái là đủ rồi. Nhưng cha anh nghĩ là ông phái có con trai để duy trì dòng họ. Chỉ có điều, ông không mãn nguyện lắm với cái mà ông có. Anh ghét bóng đá. Anh không thấy có gì hấp dẫn khi làm việc ở chỗ khai thác dầu. Ông muốn anh phải bắt đầu từ thấp đến cao. Làm việc ở khu khai thác thật chẳng khác những thằng ngốc không biết làm một việc gì khác. Ông nói anh đã lao động cật lực để tạo dựng sản nghiệp. Còn giờ đây, cha anh nghĩ rằng óng có thế dùng tiền bạc để lôi kéo anh vào. Ông luôn luôn đe doạ tước quyền thừa kế của anh. Nhưng ông sẽ không làm đâu. Ông muốn Gordon Brooks III một ngày nào đó sẽ là một người quyền thế ở Texas.
- Thế anh muốn làm gì. Gordie? Ý em muốn nói là ngoài nghệ thuật ra.
Gordie đã nói rằng anh không đủ khả năng để trở thành một nghệ sỹ thực thụ. Học vẽ chỉ là một cái cớ để anh thoát khỏi gia đình, thoát khỏi Dallas.
- Anh muốn được hạnh phúc - Gordie thầm thì - Anh muốn một buổi sáng thức dậy cảm thấy mình có lý do để sống. Anh muốn vẽ em, Joanne ạ. Em đẹp tuyệt vời.
- Không, em không đẹp - Joanne chối - Em đã cố gắng nhiều để làm cho mình đẹp mà không được.
- Em và mẹ em là hai trong số những người phụ nữ đẹp nhất mà anh biết. Thật là kỳ lạ, hai người rất giống nhau làm sao.
- Em không giống mẹ em! - Giọng Joanne lanh lảnh - Em không giống ai trong gia đình em!
Leo vẫn thường nói là họ giống nhau.
- Em sẽ viết thư cho anh chớ? - Gordie hỏi - Anh sẽ nhớ em vô cùng.
- Nếu như anh hứa sẽ trả lời - Joanne đặt điều kiện. Tại sao anh vẫn tiếp tục xử sự như vậy mà không chịu hiểu cô. Chỉ một cái hôn nhẹ khi đưa cô về nhà.
- Anh sẽ trả lời.
- Khi nào thì anh lại về Dallas.
Được ở bên Gordie trong mười ngày qua thật là thú vị.
- Anh cũng không biết. Có thể anh sẽ bay đến New York sau vài tháng tới. Em nói rằng em có một người bạn làm xuất bản ở New York. Có thể em sẽ đến thăm cô ấy và chúng ta sẽ gặp nhau.
- Có thể như vậy!
- Ngoài ra em nên đến Paris vào tháng Tư. Em biết Paris vào mùa xuân rồi đấy - Anh cười hóm hỉnh.
- Em có thể đi New York, còn Paris, chắc mẹ em không cho phép.
- Vậy thì chúng ta đến New York - Gordie nói, giọng anh ấm áp - Anh nhớ mãi lần gặp em đầu tiên tại bữa tiệc của Betty bốn năm

trước. Em thật là đặc biệt, Joanne.
- Mình có gì đặc biệt đâu. Joanne cay đắng nghĩ thầm.
Nhất là ở thành phố này. Với tất cả số tiền của mẹ, họ vẫn chỉ là những ngươi vô danh. Để trở nên danh tiếng, cô phải là người của "Liên đoàn tuổi trẻ". Mẹ cô phải là thành viên của câu lạc bộ Shakespeare, còn cha cô phải là thành viên của câu lạc bộ Brook Hollow Golf Club, hoặc câu lạc bộ Petrolenm Club. Đồng thời ông phải có chân trong hội đồng công dân Dallas.
Để trở thành một nhân vật nào đó, người ta không được là người Do Thái.
*****
Ba ngày sau khi Joanne tiễn Gordie, qua một bạn học cùng lớp, cô được biết rằng Betty Forbes đã đính hôn với một chàng trai mới tốt nghiệp trường Luật.
- Cậu không biết à? - Cô bạn sôi nổi - Hai cậu trước đây như hình với bóng cơ mà. Tất nhiên là vẫn chưa được công bố. Mẹ mình nghe được qua một bà làm đầu. Trước đó, mẹ Betty đến làm đầu và đã tiết lộ với mọi người.
- Có thể Betty đã gọi điện cho mình, nhưng mấy ngày qua mình luôn vắng mặt ở nhà, trừ lúc ngủ. Bà Melinda có thể quên chuyển lại lời nhắn.
Betty đã hứa hôn mà thậm chí đã không gọi điện báo cho mình biết - Joanne cay đắng nghĩ.
Sau cuộc họp của uỷ ban từ thiện, Joanne về thẳng nhà. Cô cân nhắc xem có nên gọi điện cho Betty không, rồi cô quyết định đợi Betty gọi đến đã.
Ngay trước bữa ăn tối, chuông điện thoại trong phòng Joanne réo lên. Cô xô tới cầm lấy ống nghe.
- Xin chào.
Mặc dù đã xác định phải tỏ ra tự nhiên, cô vẫn cảm thấy phẫn uất khi nghe tiếng Betty.
- Mình đã định gọi điện cho cậu suốt cả tuần - Betty nói - Mình có tin rất quan trọng, mình đã đính hôn.
- Betty mình không thể tin được. Cậu chưa bao giờ nói với mình cậu sẽ là vợ chưa cưới. Chàng là ai vậy?
Đừng để Betty biết là cô đã nghe được chuyện này. Joanne nghĩ.
- Bọn mình giữ bí mật với tất cả mọi người, thậm chí cả gia đình mình, cho đến khi Frank qua được kỳ thi để trở thành luật sư.
- Frank à? - Joanne cố làm giọng ngơ ngác - Betty, tớ đang muốn biết Frank nào?
- Frank Bristow - Betty nói - Cha anh ấy là thẩm phán Bristow. Frank học năm thứ nhất trường đại học Yale khi chúng ta vào trung học. Hôm nào mình ăn trưa với nhau nhé. Tớ sẽ gọi điện

cho cậu ngay sau khi sắp xếp được thời gian. Mọi việc sắp sửa bấn cả lên. Bọn mình dự định tổ chức vào đầu tháng Sáu, và cậu biết mẹ mình rồi đấy. Bà đang cáu vì không có đủ thời gian sắp xếp mọi việc.
Joanne tổ chức bửa tiệc tặng quà đầu tiên cho Betty và tham dự hai bửa tiệc cho Betty mời. Hai bữa tiệc tặng quà là quy định nghiêm ngặt của "Liên đoàn tuổi trẻ". Joanne hâm hở chờ đợi Betty mời cô làm phù dâu chính, hoặc ít nhất, làm một trong những phù dâu. Nhưng hàng tháng trời qua đi mà không có một lời nào từ Betty về tiệc cưới. Rồi ngay sau lễ Phục sinh, Joanne biết qua tin đồn, rằng cô phù dâu chính và sáu cô phù dâu đã được chọn xong. Họ là những tiểu thư của Idlewild từ ba năm trước.
Betty sắp cưới và cô thậm chí cũng không được làm một thành viên của họ nhà gái - Joanne nghĩ. .
Tại một buổi trình diễn thời trang mà Joanne được mời làm người mẫu, cô biết những tin tức mới nhất về đám cưới của Betty.
- Tôi nghe nói cô phù dâu chính sẽ mặc bộ phin nõn trắng trên nền vải mỏng màu xanh, mặc váy bồng, đội mu vẽ tranh và quấn khăn xanh lá cây, - người đưa chuyện sôi nổi nói với vẻ ngầm ghen ty, - các cô phù dâu khác cũng mặc vái phin nõn trắng trên nền vải mỏng màu vàng chanh và đội mũ vẽ tranh. Tất cả họ đều cầm hoa hồng vàng.
- Họ không sợ chết nóng với thời tiết tháng Sáu này? - Joanne đùa cợt, cố gắng che giấu nỗi đau - Tôi đánh cuộc Betty sẽ không mặc vải mỏng.
- Không. - Người đưa chuyện cười khúc khích. - Quần áo của cô ấy do cô Effie may. Năm ngoái Effie cũng may áo cưới cho chị tôi. Bộ quần áo sẽ bằng vải phin trắng thêu của Thụyy Sĩ với một chiếc váy dài và một chiếc áo lót nịt chặt. Tôi không thể tưởng tượng được tại sao một cô gái ngực lép như Betty mà lại mặc áo lót nịt chặt.
- Thế còn mạng che mặt của cô ấy? - Joanne hỏi. - Betty không thể đến nhà thờ mà không có mạng che mặt.
- Mạng bằng vải tuyn được gắn vào một cái mũ bằng đăngten và những hạt trai nhỏ. Cô ta sẽ cầm hoa phong lan trắng và hoa lan chuông.
Tại một bữa tiệc tặng quà cho một bạn cùng lớp khác vài ngày sau đó. Betty đến chỗ Joanne.
- Joanne này, tuần sau chúng mình tổ chức một bữa ăn trưa ở câu lạc bộ Country Club đi, - Betty nói - vào thứ ba được không?
- Mình bận hầu như suốt cả tuần sau - Joanne nói dối - Để đến tuần sau nữa vậy.

- Mình sẽ kiểm tra lại lịch biểu của mình. Mình còn phải thử áo váy vài lần nữa - Betty nói.
Đột nhiên Betty cười khúc khích.
- Joanne này, cậu có thể tin được không? Mẹ mình nghĩ là mình có thể mặc áo cưới của bà mình. Mẹ mình cũng đã mặc nó. Nhưng cái của nợ ấy quá ngắn đối với mình, phải đến mười lăm phân ấy. Còn vòng eo của bà mình thì chỉ có 48 phân. Các cô gái Texas thế hệ này đang cao dần lên.
Joanne cố gắng giữ thái độ vui vẻ trong khi chờ đợi lời mời của Betty đến dự đám cưới. Cô không muốn đi. Có lẽ vào ngày đó, cô sẽ bong gân mắt cá chân, cảm cúm hay gì gì đó.
Joanne biết rằng cô sẽ được mời. Betty đã nói sẽ có ba ngàn khách đến từ khắp nơi trong cả nước. Nhiều người trong số họ là bạn làm ăn của ông Forbes. Sẽ có một buổi chiêu đãi sau lễ cưới và cuối cùng là một bữa tiệc cưới cho năm trăm người ăn.
Trong một buổi tối ấm áp cuối tháng Tư, Joanne ngồi vào bàn ăn và nhìn thấy một chiếc phong bì trang nhã cạnh chỗ mẹ cô. Bằng linh tính, cô biết đó là thiếp mời đến dự cưới Betty.
- Joanne, con có vui lòng quan tâm đến việc này không? - Mẹ cô cười gượng - Đây là thiếp của Betty mời chúng ta đến dự đám cưới. Mẹ sắp phải đi Denver để giải quyết công chuyện, không thể đến được. Con có thể cho mẹ biết khi nào thì con trả lời không?
- Con nghĩ là con cũng không thể đến được. - Joanne nói. - Lời lẽ của cô lẫn lộn hết cả - Đêm qua Laurie gọi điện cho con từ New York. Nó sẽ nghỉ tuần đầu tiên của kỳ nghỉ hè (cô nói dối nhưng Laurie sẽ đỡ cho cô) vào đầu tháng Sáu. Laurie muốn con đến ở với nó. Nó sẽ mua tất cả vé xem các phim: Nam Thái Binh Dương, chuyến xe điện mang tên mơ ước và hãy ôm anh, Kate. Mẹ đã biết con yêu âm nhạc của Cole Porter thế nào rồi đấy.
- Con sẽ ở đấy với Laurie à.
- Vâng, tất nhiên. Laurie có một căn hộ xinh xắn gần Riverside Drive - Joanne cố mỉm cười khi mắt cô gặp mắt mẹ, cảm thấy mình được bao bọc trong niềm cảm thông của mẹ. Mẹ đã biết rằng thật kinh khủng khi Betty không mời cô làm phù dâu chính. Vào những lúc như lúc này cô yêu mẹ vô cùng.
- Vậy con sẽ đi New York vào tuần đầu tiên của tháng Sáu. Nhớ nhắc mẹ đưa tiền cho con mua séc du lịch. Con vẫn thích mua hàng ở cửa hàng Saks và Bergddorf đấy.
Tối nay mình sẽ viết thư cho Gordie - Joanne nghĩ. Cô không thể dự đám cưới của Betty. Cô sẽ cùng Gordie ở New York. Anh ấy chẳng đã muốn thế là gì.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Ba Mươi Hai

Joanne ngã người trên chiếc giường đệm gấp, nom như một chiếc ghế xô pha trong căn hộ của Laurie ở khu Upper West Side. Laurie đặt tách cà phê lên chiếc bàn thấp phía trước Joanne. Tại sao Laurie có thể vui đến như vậy khi tìm được căn hộ nhỏ xíu này? Ở Houston, cô ta sống trong một ngôi nhà tuyệt đẹp.
- Cậu cho là Gordie sẽ bay đến New York chỉ để gặp cậu. Laurie hỏi với vẻ ngạc nhiên thực sự khi ngồi xuống cạnh Joanne.
- Sao lại không? - Joanne bướng bỉnh. Chẳng lẽ Laurie nghi ngờ sức hấp dẫn của Joanne đối với đàn ông nói chung và Gordie, nói riêng.
- Thôi được cậu biết rồi đấy - Đột nhiên, laurie lúng túng.
- Biết cái gì? - Joanne hỏi, tay với tách cà phê.
- Joanne, cậu biết ở nhà người ta đồn đại thế nào rồi đấy.
- Về cái gì? - Joanne sốt ruột.
- Hè năm ngoái khi về nghỉ với cậu một tuần ở Dallas, mình có nghe một vài cô gái nói về Gordie, rằng anh ta là một kẻ đồng tính luyến ái.
Ngay lập tức, người Joanne cứng lại. Đó có phải là lời giải thích hợp lý nhất cho việc Gordie "đứng đắn" đến nức khó hiểu? Tuy vậy, cô thấy cần phải bảo vệ anh.
- Laurle, đó là lời đồn nhảm nhí - Joanne nói với một nụ cười giả tạo - Tại sao mọi người hay dựng chuyện cho nhưng ai có cách sống khác với họ? Gordie là ngươi sôi nổi và... có cá tính độc đáo...
- Cậu chắc thế chứ? - Laurie dường như vẫn nghi ngờ.
- Mình có bằng chứng hẳn hoi - Joanne bịa chuyện - Đó là lý do tại sao Gordie chịu bay từ Paris đến đây chỉ để gặp mình. Bọn mình muốn ở bên nhau. Bố mẹ Gordie không biết anh ấy sẽ đến đây. Mình thì chẳng nói với ai, ngoài cậu. Anh ấy đến đây chỉ để gặp mình.
- Ôi trời ơi, thật là lãng mạn. - Laurio thốt lên - Chuyện này nghiêm chỉnh đấy chứ, Joanne?
- Hiện giờ bọn mình mới là quan hệ cho vui. - Joanne lảng tránh - Dù sao anh ấy đã có kế hoạch đầy đủ cho dịp này. Xem kịch ở Braodway, đến nghỉ ở Southampton vài ngày, Gordie rất thích biển và nói chỉ ở Southampton mới có bãi biển được gọi là đẹp.
- Lúc nào thì cậu sẽ gặp anh ta.

- Khuya hôm nay Gordie sẽ có mặt ở New York. Sáng mai, anh ấy sẽ gọi điện cho mình. Cả ba chúng mình sẽ ăn tối, ở một góc New York hoang dã nào đấy. Tối mai, bọn mình sẽ đi xem kịch.
- Có thể mình cậu ăn tối với Gordie thì hơn - Laurie ngần ngại.
- Chúng ta sẽ cùng ăn tối với nhau - Joanne khăng khăng. Cô biết lương của Laurie rất thấp và Laurie đã thề là sẽ sống bằng lương của mình, cùng với số tiền thỉnh thoảng ở nhà gởi cho để mua sắm.
Sáng hôm sau, Joanne chỉ biết lơ mơ những gì xảy ra trong phòng ngủ nhỏ bé và buồng tắm cổ lỗ của Laurie. Sau đó, để lại đằng sau mùi thơm của cà phê và mùi nước hoa Chanel No. 5, Laurie vội vã chạy ra ga tàu điện ngầm để đến nơi làm việc.
Joanne xem đồng hồ. Mới có tám rưỡi. Ở nhà, cô không bao giờ thức giấc trước chín rưỡi hoặc mười giờ. Cô sẽ nằm lười biếng tại đây, chờ Gordie gọi điện đến. Anh nói sẽ ở khách sạn Plaza. Anh sống rất đạm bạc ở Paris để có tiền phung phí đôi lần trong một năm. Tháng tư vừa rồi, anh đã ở Ma rốc một tuần.
Những câu chuyện mà cô đã cố gắng gạt ra khỏi đầu óc buổi tối hôm qua - Khi cô và Laurie ngồi đến gần nửa đêm tán gẫu về những người mà họ quen biết ở Texas - bây giờ chợt trở lại với cô. Có thật Gordie là một người đồng tính luyến ái. Điều đó giải thích tại sao anh ấy không bao giờ đụng chạm đến cô và như không có cả ý định ấy nữa. Nhưng Gordie vẫn là bạn thân của cô. Cô cảm thấy ấm áp và được yêu thương khi ở bên anh ấy. Những điều người ta nói về anh ấy, với cô, chẳng hệ trọng gì.
Mãi gần trưa, Gordie mới gọi điện đến cho Joanne, từ khách sạn Plaza. Anh rất vui, đầy những dự định cho một tuần ở New York. Cô cùng anh ăn trưa ở nhà hàng mới mở của một người Italy, do một cậu bạn Gordie ở Paris giới thiệu. Rồi họ đi dạo quanh thành phố dưới ánh nắng mặt trời tháng Sáu.
- Có một bộ phim mà anh muốn xem - Gordie chợt nhớ ra - Anh nhìn thấy tên phim ở trên tờ Times. Đó là Phim Kẻ cắp xe đẹp, một phim mới của Italy. Ầm ĩ khắp cả châu âu. Em có thể giải quyết việc này không? - Gordie đùa.
- Em phải cố gắng lắm đấy - Joanne cười phá lên.
Cô nghĩ, được ở bên anh thật là dễ chịu. Anh biết mọi thứ.
- Ở rạp Thế Giới, trên đường West 49th. Để anh xem lại giờ. Chúng mình vẫn kịp thời gian ăn tối với Laurie.
Joanne hài lòng tự nhủ, với Gordie, cô hầu như đã quên đám cưới cua Betty. Họ sẽ xem phim chuyến xe điện mang tên mơ ước với Uta Hagen và Athony Quinn*, phim Nam Thái Bình Dương với Mary Martin* và Hãy hôn anh, Kate với Alfred Dake, và Patricia Morrison*. Gordie thật dễ thương khi anh nhớ tới niềm say mê của

cô với âm nhạc của Cole Porter.
* Những viễn diên điện ảnh Mỹ nổi tiếng.
Mỗi ngày qua đi trong niềm hứng khởi, cả Joanne và Gordỉe đều hài lòng được ở bên nhau, tại thành phố này, xa lánh khỏi mọi thứ quen thuộc đến nhàm chán. Trong hai ngày cuối cùng, họ sẽ đi Southampton. Nghe có vẻ xấu xa ghê gớm khi một cô gái đi cùng một người đàn ông đến một nhà nghỉ trên bãi biển. Laurie rất ngạc nhiên. Joanne thì chẳng buồn hỏi Gordie lấy một câu. Cô tin anh. Vả lại, dù không tin, cô cũng chẳng có gì để phải sợ hãi. Cô yêu anh cơ mà.
Đêm trước ngày họ lên đường, trong khi đi dạo trên đại lộ Hudson, Gordie nhắc Joanne gọi đến cho mẹ.
- Em hãy nói với mẹ là em và Laurie sẽ đến Southampton, và ở đó không có điện thoại. Em nói sẽ gọi điện cho mẹ khi trở lại New York, trước khi bay về Dallas.
- Chúng ta sẽ ở đâu, Gordie. Liệu ta có phải giả vờ là vợ chồng không - Đôi khi Gordie quên rằng mọi việc ở quê nhà khác với ở Paris.
- Anh quen một bà già tuyệt vời. Bà ta hầu như quanh năm sống ở Paris, nhưng lại có một ngôi nhà trên bải biển Southampton. Bà ta cho thuê nó trong mùa hè, với số tiền đủ để duy trì cuộc sống của mình tại Paris. Do vậy, ngôi nhà sẽ bỏ trống cho đến tận tháng Sáu và anh có thể sữ dụng tùy ý. Chúng ta sẽ thuê một chiếc ôtô vả sáng mai sẽ phóng đến đó.
- Co vẻ tuyệt diệu đấy, Gordie.
Mười giờ sáng hôm sau họ đã trên đường tới Southampton. Giống như Joanne, Godie cũng say mê tốc độ.
- Em canh chừng cảnh sát đấy, - Gordie nói - Mặc dù nếu ta có bị phạt thì cũng chẳng ai quan tâm. Vài ngày nữa anh sẽ về Paris, còn em về Dallas.
- Thật là buồn, ta lại sắp xa nhau - Joanne than thở.
- Anh sẽ chẳng ở Paris lâu nữa. Tháng Tư năm sau, anh bắt đầu được hưởng trợ cấp hàng tháng với số tiền đủ để anh sống một cách tươm tất ở ngay đất nước này.
- Đó có phải là lý do để anh sống ở Parỉs?
- Đúng vậy. Đồng đôla rất có giá ở đó. Thêm nữa, Paris rất tuyệt.
Sau một lúc im lặng, Gordie thừa nhận:
- Hiện tại, cuộc sống của anh giống như của người bị đi đầy.
- Anh có thể sống cùng với gia đình - Joanne đánh bạo nói.
- Không giống như cuộc sống của em đâu. Em biết anh nghĩ về họ như thế nào rồi đấy. Mẹ anh vẫn cố bắt anh vào học trường luật, vì hai con trai của người anh ruột bà hiện đều là Luật sư. Mẹ anh luôn muốn tỏ ra cho ông anh bà biết rằng bà có thể làm được hơn

thế. Bà muốn con trai mình là nghị sĩ, và còn hơn thế nữa, một thượng nghị sĩ. Bà tính toán, tài sản gia đình có thể mua được cho anh một cuộc tuyển cử. Còn bố anh, tất nhiên, vẫn muốn lôi anh ra làm ở khu khai thác dầu mỏ.
- Tại sao các bậc cha mẹ không hiểu rằng chúng ta có quyền tạo dựng cuộc sống riêng của mình nhỉ ? - Joanne nhìn chằm chằm về phía trước, trong đầu. chợt hiện lên cái quá khứ ghê sợ.
- Họ luôn tin rằng họ biết cái gì là tốt nhất - Gordie khinh khỉnh nói
- Tuy vậy, bố mẹ anh cũng không làm căng quá. Có lẽ vì không có thì giờ. Mẹ anh thì như một cái hũ rượu, còn bố anh thì luôn luôn theo đuổi các cô gái chỉ bằng nửa tuổi ông.
- Không ai có quyền ra lệnh cho chúng ta phải làm gì cả ! Chúng ta sống theo ý muốn của chúng ta - Joanne nói.
Liệu mẹ có chết nửa người nếu bà biết về hai ngày này ở Southampton? Liệu có điều gì xảy ra giữa cô và Gordie? Liệu Laurie có đúng khi nói về anh ấy.
Điều đó không quan trọng. Cô thích được ở bên Gordie. Anh làm cho cô cười. Anh làm cho cô cảm thấy mình quan trọng.
Joanne mê ngay nhà nghỉ ở Southampton. Nó lớn và nhiều ngóc ngách, nằm ngay trên bãi biển.
- Nào, phong cảnh đã tuyệt chưa? - Gordie hỏi trong khi họ đứng trên hiên nhà nhìn ra Đại Tây Dương đầy nắng với màu xanh lộng lẫy.
- Gordie, em không mang theo áo tắm.
- Em có thể mua một chiếc trong phố, hoặc là chúng ta đợi đến khi trời tối và không cần đến nó nữa. Vào thời gian này, chẳng có ai trên bãi biển đâu.
- Mình dám chứ? - Joanne rất thích thú thái độ xem thường lề thói của anh.
- Dám. Bây giờ thì ta vào phố mua thực phẩm. Chúng ta sẽ ăn ngoài hiên. Sau bữa trưa, chúng ta sẽ phóng xe đến Sag Harbor ngắm cảnh. Chúng ta sẽ ăn tối ở đó. Ngày mai ta sẽ về Montauk và ăn tối ở nhà hàng Gurney, nằm ngay trên mặt biển. Bà già mà anh quen thề rằng chúng ta sẽ thích mê nó.
Tay trong tay, họ cùng ra xe.
- Anh sẽ mang hành lý vào phòng ngủ của chúng ta sau - Gordie nói một cách vô tâm.
Anh nói “phòng ngủ của chúng ta". Họ sắp ngủ chung với nhau? Thật kỳ lạ, cô cảm thấy yên tâm. Cô đã sẵn sàng đáp ứng mọi đòi hỏi của Gordie, tuy nhiên cô cũng không thấy thoải mái với việc "đi đến bước cuối cùng” quá sớm. Thật ra cô đang cố gắng phân tích những cảm nghĩ của mình. Họ quen biết nhau cũng chưa lâu lắm. Joanne để cho Gordie lôi cuốn cô hoà vào tâm trạng phấn khích

của anh. Họ mua thực phẩm, ăn trưa ở ngoài hiên nhà, cảm thấy được tách biệt với thế giới bên ngoài. Sau bữa trưa - ăn trên bát đĩa bằng giấy để khỏi phải rửa ráy, lau chùi, họ phóng xe đến thành phố cổ Sag Harbor.
Thành phố thật đúng như anh tưởng tượng, - Gordie hài lòng nói khi họ dạo chơi vãn cảnh - Những ngôi nhà này được xây dựng cách đây phải hơn một thế kỷ, trước khi một người nào đó từng nằm mơ thấy có một thành phố tên gọi là Dallas.
Tay trong tay, họ ngắm những chiếc thuyền đánh cá dập dờn trên sóng nước.
Sự tĩnh lặng tuyệt vời bao bọc quanh họ, thỉnh thoảng lại bị phá vỡ bởi tiếng kêu của lũ hải âu. Họ lại phóng xe đi cho đến khi tìm thấy một quán ăn nhỏ nằm quay mặt ra biển, nơi có những món hải sản ngon tuyệt.
Sau đó, trên bãi biển hoang vắng bị bóng đêm bao trùm, họ cởi hết quần áo, lội xuống nước, người này mê mẩn trước sự hoàn hảo của người kia, nhưng đều cố không đụng chạm đến nhau.
- Trời ơi, ước gì anh có đủ tài năng để vẽ em như lúc này - Gordie thì thầm khi họ bước trong ánh trăng mờ mờ đến bên đống quần áo - Em biết không, một tài năng nhỏ bé cũng là một tội lỗi.
Về đến nhà, ngả người trên chiếc ghế bành đặt ngoài hiên, Joanne bắt đầu ngáp. Gordie quyết định đi ngủ. Anh hôn nhẹ nhàng lên má cô ở trước cửa buồng ngủ của cô.
- Chúc em ngủ ngon. Cám ơn một ngày đẹp.
Joanne cứ nghĩ họ sẽ ngủ chung. Anh nói "Phòng ngủ của chúng ta" chẳng lẽ phải hiểu là "chúng ta có hai phòng để ngủ". Cô mỉm cười trong bóng đêm và ngủ thiếp đi.
Trong bữa ăn tối hôm sau tại nhà hàng Gurney ở Montauk, Gordie đột nhiên trở nên buồn buồn.
- Tôm hừm thật là tuyệt, ước gì em có thể đóng gói vài con để mang chúng về Dallas - Joanne nói, cố gắng khơi lại thái độ vui vẻ mà anh có trước đó.
- Còn anh thì ước mình là con tôm đó để em mang theo về Dallas
- Gordie nói đùa, nhưng mặt vẫn không vui lên được.
- Anh có thể bay về cùng em - Joanne gợi ý.
- Không thể được. Anh phải chờ tiền đã.
- Cũng chẳng còn lâu nữa - Joanne an ủi - Anh nói là đến Tháng Tư.
- Có khi nào em thức dậy vào buổi sáng, sợ hãi cho một ngày lại đến mà không hiểu vì sao?
- Thỉnh thoảng em cũng như vậy. Em không nghĩ rằng có một người nào khác cũng cảm thấy như em.
- Em biết anh ước gì không - Anh với tay qua bàn, nắm tay cô -

Anh ước gì chúng ta như thế này mãi mãi.
- Ngồi ở quán ăn cạnh biển và ăn tôm hùm à? - Joanne đùa cợt.
- Anh căm ghét cái thế giới ngoài kia. Anh căm ghét sự cô đơn
- Em cũng căm ghét sự cô đơn - Joanne thú nhận.
- Có thể cùng với nhau, chúng ta sẽ tạo dựng được một cuộc sống riêng cho chúng ta. Anh chỉ muốn luôn luôn được ở bên em. Không phải để làm tình. Chúng ta sẽ có một thứ tình yêu đặc biệt, một tình yêu trên mọi tình yêu. Anh muốn chăm sóc em, nhìn ngắm em, chuyện trò với em. Em có cho thế là kỳ cục không?
- Không? Em cảm thấy ấm áp và an toàn khi ở bên anh.
- Và em sẽ lấy anh chứ? - Gordie hỏi - Không ai được biết về thứ tình yêu đặc biệt của chúng ta. Họ sẽ không bao giờ hiểu được.
- Em sẽ lấy anh, Gordie - Joanne thì thầm - Vào bất cứ lúc nào anh muốn.
Gordie sẽ là người anh trai thân yêu của cô. Cô sẽ không bao giờ phải cô đơn nữa.
- Anh sẽ về nhà vào dịp lễ Giáng sinh như mọi năm. Khi đó chúng ta sẽ thông báo cho mọi người về lễ đính hôn. Và đám cưới sẽ được tổ chức vào mùa xuân.
- Vào tháng Sáu - Joanne nói với một nụ cười rạng rỡ - Em sẽ mặc áo dài màu trắng và đeo một chiếc mạng che mặt.
- Đám cưới sẽ không làm theo nghi lễ tôn giáo - Gordie báo trước
- Anh là người theo đạo Tin Lãnh, còn em là người Do Thái. Anh không nghĩ là một mục sư và một giáo sỹ sẽ cử hành chung một lễ cưới.
- Chúng ta sẽ nhờ một người trung gian đứng ra tổ chức, một người nào đó có uy tín, - Joanne cười to. Trong phút chốc, cô không nghĩ đến những cuộc mâu thuẫn chắc chắn sẽ nổ ra ở cả hai gia đình họ, - cha mẹ chúng ta chắn chắn sẽ đòi hỏi như vậy.
Joanne tự hứa với mình, đám cưới của cô cũng sẽ phải đàng hoàng như đám cưới của Betty. Cô thấy sung sướng đến chóng mặt.
- Và mọi người sẽ nói rằng "Joanne là cô dâu đẹp nhất mà Dallas được có".
Chúng ta sẽ đi Bermuda để hưởng tuần trăng mật - Gordie quyết định - Thời gian đó tuy không phải mùa nghỉ, nhưng càng vắng vẻ càng tốt cho những lứa đôi.
- Gordie, liệu chúng ta có thực hiện được những việc này không? - Đôi mắt Joanne cầu xin lời khẳng định.
- Chúng ta nhất định thực hiện bằng được - Gordie quả quyết.

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Ba Mươi Ba

Trong suốt thời gian mùa hè và mùa thu, Katie yên tâm và sung sướng nhận thấy dường như Joanne quan tâm nhiều hơn đến cuộc sống. Ở nó toát ra một vẻ thanh thản mới lạ. Katie tự hào vì Joanne ngày một trở nên chín chắn, điềm đạm, lịch thiệp.
Joanne hoạt động không biết mệt cùng với một trong những hội từ thiện của Katie. Hầu như mọi ngày, cô ăn tối ở nhà cùng mẹ. Và hôm nay, cô không còn tìm cách bỏ đi sau bữa tiệc mừng lễ Tạ ơn cùng với gia đình Warren, là khách mời như mọi năm.
Jeff và Maura đang ở trong trạng thái vui mừng vi cuốn tiểu thuyết của Jeff sẽ được ra mắt vào tháng Hai. George và Willa sốt ruột ngóng từng ngày và cả hai đều tự hào về người cha của họ. Katie sung sướng vì Joanne đã có công mang đến cho họ niềm vui này. Nàng rất muốn Willa và Joanne gần gũi nhau hơn nhưng nàng cũng phải thừa nhận chúng sống những cuộc đời rất khác nhau. Cả Willa và George cùng bị lôi cuốn vào nghề nông.
- Katie, hôm nay thật là tuyệt - Jeff nói - Món khoai tây ngọt quá ngon.
Anh nhìn qua cửa sổ, thấy bóng tối đang lan dần và nói.
- Nhưng chúng tôi còn ba con chó ở nhà. Chúng cũng đang đợi bữa Tạ ơn của mình. Chúng tôi phải về thôi.
- Cái kiểu để cho chó định ra thời gian biểu thật là kinh khủng - Maura cười lớn - Còn thiếu nước Jeff mang chúng đi cùng.
- Chúng không thích thành phố - Jeff tặc lưỡi - Những con chó thật khôn ngoan.
Sau khi gia đình Warren đi khỏi, Katie và Joanne dọn dẹp bàn ăn. Vào dịp lễ Tạ ơn, Katie cho những người phục vụ trong nhà được nghỉ, khi họ đã chuẩn bị xong bữa tiệc. Nàng thích cảm giác hai mẹ con được ở bên nhau, trong nhà riêng của họ. Chỉ có những người trong gia đình. Nhưng như mọi năm, vào những ngày lễ, nàng lại nghĩ đến Harry. Mỗi lần nói chuyện qua điện thoại với văn phòng ở Seattle, nàng lại nghĩ đến Harry.
- Mẹ, con có việc cần nói với mẹ - Joanne bắt đầu, trong khi họ mang bát đĩa bỏ vào thùng để ngâm.
- Chúng con đã định đợi đến lễ Giáng sinh để báo cho hai bên bố mẹ nhưng... Gordie và con muốn công bố đính hôn vào dịp Tết dương lịch. Chúng con sẽ tổ chức đám cưới vào tháng Sáu.
- Gordie Brooks à? - Katie cố giấu nỗi hoảng sợ.

- Chúng con đã viết thư cho nhau và nói chuyện qua điện thoại. Rồi con lại gặp anh ấy, khi con đến New York thăm Laurie.
Qua giọng nói, Katie biết Joanne đang hồi hộp. Nó chờ những ý kiến phản đối chăng?
- Con biết mẹ buồn vì anh ấy không phải là người Do Thái. Nhưng chúng con sẽ không cho tôn giáo hoặc chủng tộc ngăn cản tình yêu của mình.
Khuôn mặt Joanne ửng đỏ. Đôi mắt lộ rõ vẻ bướng bỉnh.
- Con chưa hiểu anh ta nhiều lắm, Joanne.. - Mình không được chống lại Joanne, Katie thầm nhắc. Điều đó chỉ dẫn đến bất hạnh.
- Anh ấy sẽ về nhà trước lễ Giáng sinh. Rồi chúng con sẽ gặp nhau nhiều hơn vào tháng Sáu. Gordie rất đặc biệt, mẹ ạ. Chúng con sẽ hạnh phúc bên nhau.
- Mẹ cho rằng Gordie chưa báo cho bố mẹ mình biết...
- Không. Họ sẽ nổi khùng lên mất - Joanne công nhận - Nhưng chúng con không quan tâm. Tháng Sáu này, Gordie sẽ nhận được nhiều hơn, từ trương mục của bà anh ấy. Chúng con có thể sống ung dung. Con chưa biết liệu có đủ tiền mua được một căn nhà ở khu Highland Park hay không, nhưng...
- Ngôi nhà sẽ là quà tặng cho đám cưới của mẹ, con yêu ạ. Một ngôi nhà ở Highland Park.
Katie nói với giọng của người thua cuộc. Không còn cách nào có thể làm thay đổi ý định của Joanne nữa. Chống lại nó có nghĩa là nàng sẽ vĩnh viễn mất nốt đứa con gái.
- Liệu con và Gordie có được phép chọn nhà không - Joanne ướm hỏi.
- Tất nhiên là các con sẽ chọn nhà. Đó là nơi các con sẽ sống mà. Joanne lấy một người khác tín ngưỡng là do lỗi của nàng - Katie tự trách mình. Lẽ ra nàng phải bắt Joarme tham gia vào nhóm bạn bè cùng tín ngưỡng, chăm chỉ dự lễ ở thánh đường. Lẽ ra nàng phải bắt Joanne lưu tâm đến dân tộc mình hơn nữa. Chỉ ngồi vào bàn tiệc ở những ngày lễ quan trọng thì thật chưa đủ.
- Các con đã ấn định ngày cưới chưa? - Katie hỏi.
- Đầu tháng Sáu mẹ ạ. Đám cưới vào tháng Sáu thật là lãng mạn.
- Đám cưới sẽ được tổ chức không theo nghi lễ tôn giáo đâu đấy - Katie báo trước.
- Gordie và con không quan tâm đến điều đó - Joanne cười rạng rỡ. Còn Katie thấy nhẹ nhõm cả người. Nàng rất sợ lại phải tranh luận với con.
- Tuy vậy, con muốn có một bữa tiệc thật lớn. Giống như bữa tiệc của Betty ấy.
- Phải là một bữa tiệc lớn - Katie khẳng định và choàng tay ôm con gái vào lòng. Dường như hôm nay là ngày Joanne đền đáp cho

nàng.
Đêm đó Katie không ngủ. Không phải nàng lo lắng bởi đám cưới không theo phong tục của họ. Vẫn có một cái gì đó gờn gợn về Gordie. Anh chàng không có nghề nghiệp. Chỉ có một khoản trợ cấp vô thời hạn, chưa rõ ít nhiều. Họ sẽ sống ra sao đây? Liệu cuộc hôn nhân này có tốt đẹp không? Nếu thất bại, nó sẽ là một thảm hoạ đối với Joanne. Nàng nghĩ đến cuộc xung đột dữ dội chắc chắn sẽ nổ ra giữa Gordie và cha mẹ anh ta, khi họ được biết về cuộc hôn nhân này. Con trai của một gia đình Texas gốc gác lâu đời lấy con gái của một người Do Thái ngụ cư. Tuy vậy nếu Gordie làm cho Joanne hạnh phúc thì nàng cũng sẽ yêu thương anh ta.
Đây có lẽ là một trong những ngày hạnh phúc nhất của đời nàng. Con gái nàng sắp lấy chồng. Nhưng tại sao nàng lại cảm thấy cái cảm giác khủng khiếp của điềm gở.
*****
Bầu trời xám xịt và lạnh buốt, gió gào thét dữ dội. Tuy vậy, Joanne vẫn bỏ mui xe của chiếc Cadillac xuống, khi phóng từ sân bay về nhà.
- Mẹ cho em chiếc xe này làm quà tặng đính hôn, - Cô nói với Gordie trong khi anh ngồi với đôi vai khom xuống, không thoải mái. Chẳng phải mọi cô gái trên đất Mỹ đều thích có một chiếc Cadillac mui trần hay sao?
- Em nói với mẹ khi nào?
- Khoảng một tuần trước, - một lời nói dối vô tội, Joanne tự an ủi - Mẹ sẽ tặng cho chúng ta một ngôi nhà ở Highland Park, Gordie ạ. Anh có bằng lòng không?
- Chắc chắn rồi - Gordie trả lời, nhưng nụ cười của anh gượng gạo - Anh đang nghĩ cách đối phó với gia đình mình.
- Họ không thể ngăn cản được chúng ta, - Joanne nhẹ nhàng nhắc. Liệu Gordie có giữ vững được ý định của anh không?
- Sẽ không ai ngăn cản được chúng ta. Nhưng anh cũng không muốn thấy sự náo loạn khi họ nghe anh thông báo. Anh không hỏi ý kiến họ. Anh chỉ thông báo cho họ biết mà thôi.
- Gọi điện tới em sau khi anh báo cho họ. - Joanne nhắc. Cha mẹ Gordie không biết chính xác anh về nhà hôm nào. Anh chỉ nói "một vài ngày trước lễ Giáng sinh".
- Anh sẽ nói vào sau bữa tối. Lúc đó cha anh cũng sẽ có mặt ở nhà.
- Em sẽ chờ bên máy điện thoại. Gordle, mọi việc sẽ tốt đẹp cho cả hai chúng ta.
- Em cứ chuẩn bị cho đám cưới đi. Hãy làm cho thành phố này phải nhớ đến đám cưới của chúng mình.

Gordie cười rạng rỡ, choàng tay lên vai Joanne.
*****
Gordie ngồi căng thẳng suốt bữa ăn, trong khi mẹ anh kể lể những "thành tựu" của từng người trong gia đình.
- Mọi người đều tin chắc rằng trong vòng năm năm nữa Eric sẽ ra ứng cử chức thống đốc - Mẹ anh kết luận với ý ngầm trách móc. Tại sao bà luôn luôn mang chuyện ông anh họ Eric ra nói trước mặt anh?
- Con cũng có những tin tức của con - Gordie bỏ ý định là đợi đến sau bữa ăn mới thông báo cho mọi người biết - Con đã đính hôn.
Anh hết nhìn mẹ lại nhìn sang bố, dự đoán xem điều gì sẽ xảy ra.
- Với ai? - Mẹ anh hỏi sau khi đã ngầm trao đổi với cha anh.
- Một cô gái Pháp nào đó chắc - Cha anh dò hỏi.
- Không! Một cô gái Dallas - Gordie mỉm cười. Anh dừng lại một lúc trước khi tung quả bom ra - Đó là Joanne Newhouse.
Chắc chắn là họ phải biết Joanne vì tên cô xuất hiện thường xuyên trên các trang báo, mặc dù cô không phải là thành viên "Liên đoàn tuổi trẻ".
- Con gái của bà chủ công ty Gas Girls à? - Bà Brook đột nhiên tái nhợt cả mặt.
- Mẹ cô ấy là bà Freeman - Gordie nhắc - Bà dùng tên hồi còn con gái.
- Họ là người Do Thái! - Cha anh giận đỏ bừng mặt - Còn chúng ta là người Tin Lành.
- Joanne và mẹ cô ta không quan tâm đến chuyện đó. Chúng con sẽ tuyên bố lễ đính hôn vào ngày mồng Một của năm mới. Đám cưới sẽ được tổ chức vào tháng Sáu.
- Gordie, con không được lấy cô gái đó! - Bà Brooks rít lên - Gia đình ta là gia đình Texas gốc. Chúng ta...
- Con sẽ cưới Joanne - Gordie cắt ngang - Chúng con không cần sự đồng ý của bất cứ ai.
- Nó sẽ không được hưởng một xu nào của gia đinh này - Ông Brooks cảnh cáo.
- Cô ấy cũng không cần - Gordie cười - Mẹ cô ta cũng có nhiều tiền như chúng ta.
- Tôi không muốn nói về chuyện này - Bà Brooks đứng dậy - Nên nhớ rằng, Gordie, cô gái đó sẽ không được đón tiếp ở cái nhà này. Cô ta và mẹ cô ta đều không được các gia đình tử tế ở Texas tiếp đón. Chúng ta có một truyền thống cần phải được giữ gìn...
- Cái truyền thống khốn kiếp. Nếu bố mẹ không muốn chấp nhận Joanne là con dâu thì phần thua thiệt sẽ ở bố mẹ - Godie đẩy ghế về phía sau - Nếu bố mẹ muốn, con sẽ đến ở khách sạn ngay bây giờ.

- Câm mồm! - Ông Brooks quát - Đám cưới này sẽ không được xảy ra. Mày nghĩ lại đi. Mày sẽ thấy nó lố bịch thế nào. Có bao nhiêu là con gái Dallas cùng tầng lớp như mày, muốn được làm dâu gia đình này.
- Con sẽ cưới Joanne - Gordie nói nhỏ - Đến tháng Sáu bố mẹ sẽ được mời. Joanne đã đề nghị mẹ cô ấy tổ chức một bữa tiệc nhỏ vào đầu năm mới, đó là dịp chúng con có thể công bố lễ đính hôn.
- Sẽ không có đủ thời gian cho mẹ cô ta tổ chức bữa tiệc đâu Bà Brooks nói với vẻ hăm doạ kiêu căng.
- Mẹ không biết bà Freeman đấy thôi. Đó là người phụ nữ thông minh nhất mà con từng gặp. Bà ấy có khả năng sắp xếp mọi thứ mà bà ấy muốn.
- Chúng ta sẽ là trò cười cho cả Dallas - Bà Brooks giận dữ - Con nỡ đối xử với bố mẹ như vậy để đền đáp những gì bố mẹ đã làm cho con ư?
- Bố mẹ đã từng khuyên con từ lúc con ra trường, rằng con nên lấy vợ để ổn định cuộc sống - Gordie nói với vẻ hài hước châm biếm - Thì con đang làm theo lời khuyên của bố mẹ đây.
*****
Katie tổ chức một bữa tiệc nhỏ, nhưng đàng hoàng, vào ngày đầu năm mới để công bố lễ đính hôn của Joanne và Gordon Brooks III. Cha mẹ Gordie đã phớt lờ lời mời đến dự. .
- Thật là bất lịch sự, họ thậm chí không đáp lại lời mời của mẹ con mình - Joanne càu nhàu khi chỉ còn hai mẹ con với nhau.
- Là một gia đình gốc gác cổ xưa nhất ở Dallas không có nghĩa là luôn luôn có cách cư xử đẹp. Đến dịp tổ chức đám cưới, có thể họ sẽ khác đi chăng? - Katie nhẹ nhàng nói. Nàng phải hết sức cố gắng để vờ tỏ ra hài lòng với lễ đính hôn của Joanne.
- Gordie và con cũng không quan tâm - Joanne vênh mặt lên, vẻ bướng bỉnh, nhưng Katie biết nó rất đau khổ.
- Chúng ta phải bắt đầu ngay từ bây giờ. Mẹ muốn đây sẽ là một đám cưới hoàn hảo nhất mà Dallas từng biết đến, giành cho đứa con gái xinh đẹp của mẹ.
Joanne quyết định sẽ mặc một bộ váy ngắn thay cho áo dài cưới vì hôn lễ được cử hành dưới sự điều khiển của một vị thẩm phán.
- Mẹ sẽ đề nghị ông Stanley giúp con có được một bộ váy áo mốt nhất, đẹp nhất - Nàng biết Joanne rất thất vọng vì không được mặc bộ váy dài truyền thống. Tuy vậy, được mặc bộ váy do Stanley Marcus thiết kế cũng là một niềm vinh dự, vì ông được coi là "tiếng nói cuối cùng" của Dallas trong lĩnh vực mốt.
- Mẹ sẽ là người tháp tùng duy nhất - Joanne tuyên bố.
Katie cảm động, nước mắt dàn dựa. Chưa bao giờ nàng thấy yêu con gái như lúc này.

- Còn Laurie thì sao? - Katie hỏi.
- Laurie không thể nghỉ vào tháng Sáu - Joanne giải thích - Laurie không thể đến dự đám cưới, nhưng nó sẽ về Dallas vào dịp lễ Phục sinh và sẽ tặng quà cho con.
Katie giấu nỗi ngạc nhiên của mình về sự vắng mặt này của Laurie. Nàng có cảm giác Joanne cũng chẳng quan tâm lắm đến việc ấy. Liệu có phải Laurie đã dèm pha gì về Gordie không? Bọn trẻ là bất cẩn lắm.
*****
Harry trở về Seattle sau chuyến công cán sang Canada. Anh nhìn thấy một đống báo chí Dallas trên bàn của mình. Người thư ký riêng đã thu thập những tờ báo đó trong suốt thời gian anh vắng mặt. Vào buổi sáng đầu tiên khi đến văn phòng, anh đã xem lướt qua các trang đầu của những số mới nhất rồi để tất cả sang một bên. Anh sẽ đọc kỹ chúng vào lúc thuận tiện khác.
Bây giờ là hơn bảy giờ. Anh vừa cho người thư ký về và quay sang với khay thức ăn được một quán ăn gần đó gửi tới. Anh sẽ vừa ăn vừa đọc báo, như thói quen lâu nay.
Harry lướt qua trang đầu, tìm xem có tin tức gì quan trọng. Dallas đang phát triển, vượt quá cả dự đoán của những ngươi lạc quan nhất. Dân số tăng lên, các cao ốc của các hãng lớn đang làm thay đổi quang cảnh Dallas. Nền kinh tế đang ở thời kỳ bùng nổ.
Rồi anh xem đến các trang bên trong và chỉ định xem qua, mặc dầu đây là phần xã hội, phần quan trọng nhất đối với anh. Chính qua phần này mà anh biết được con gái mình đã trưởng thành. Anh có một quyển vở được cất giấu kỹ, toàn dán tranh ảnh của Katie và Joanne, được cắt từ các báo ra.
Đột nhiên, anh cúi hẳn người về phía trước với vẻ xúc động, suýt làm đổ cả khay thức ăn. Anh đọc thật chậm để nắm bắt hết một chi tiết trong bài báo. Joanne đã đính hôn. Đứa con gái nhỏ bé của anh đã đính hôn. Cổ họng anh nghẹn lại khi anh nhận thấy không có một lời nhắc tới cha của Joanne. Thật là đau đớn.
Harry xem kỹ tên cua chú rể tương lai. Gordon Brooks III. Anh nhắm mắt hồi tưởng lại. Đó là gia đình chủ mỏ dầu Brooks. Nhà ấy giàu có, nhưng Joanne cần gì đến của cải của họ. Thế thì có gì mà nó phải lấy một thằng ngoại đạo.
Tháng tới Harry sẽ đi New York. Anh sẽ đến cửa hàng Tiffany mua cho Joanne một bộ đồ đắt tiền. Anh sẽ gửi đến và sẽ giả vờ quên không ghi tên người gửi vào danh thiếp. Anh sẽ mua bằng tiền mặt để không ai dò ra tên người gửi. Phải có một thứ gì đó của anh trong nhà con gái anh chứ.
Joanne sẽ cưới vào tháng Sáu. Harry tưởng tượng ra cảnh anh bước vào một khách sạn ở Dalas - nơi tổ chức bữa tiệc cưới, chỉ

để nhìn thoáng qua hình ảnh của Joanne và Katie. Thực tế, anh không thể làm được việc đó.
Liệu Katie có nghĩ đến anh khi nàng đứng đó chứng kiến lễ cưới của con gái mình. Liệu nàng có nhớ đến đám cưới của chính nàng không?
Harry thấy lòng xót xa khi nhớ tại buổi chiều chủ nhật nóng bức đó ở phòng khách của gia đình Hirsche. Katie trẻ, đẹp, và chững chạc biết bao khi đứng bên anh dưới Chupah* lắng nghe lời giáo sĩ. Anh nhớ đến đêm tân hôn của họ trong căn phòng nhỏ bé nhất của khách sạn Plaza, mà đối với họ, nó thật là vĩ đại.
*** Bàn thờ (tiếng Do Thái).**
Họ đã kiếm được nhiều tiền như họ đã thề ngày nào. Nhưng không bao giờ, không bao giờ anh nghĩ đến chuyện họ phải chia lìa nhau.
Harry giật nảy người khi nghe chuông điện thoại réo ở đường dây riêng. Anh cau mày. Chắc là Eileen đây.
- Alô - Khỉ thật. Anh đã nói với cô là không thể cùng đi dự buổi biểu diễn nhạc giao hưởng tối nay. Đi làm sao được khi công việc chất đống lại trong thời gian anh đi vắng.
- Harry, em sẽ dự một bữa tiệc chiêu đãi ở đại sứ quán sau buổi hoả nhạc. Anh có cùng đi không?
- Anh không kịp chuẩn bị - Harry trả lời - Vả lại anh rất mệt. Anh sẽ làm nốt công việc ở đây rồi về nhà, và ngủ.
*****
Đầu tháng Hai, Katỉe quyết định tiếp xúc với cha mẹ của Gordie để mời họ dự đám cưới con trai họ, mà cho đến lúc này họ vẫn cứ lờ đi. Nàng biết cả Joanne và Gordie đều rất lúng túng về việc này. Sau vài lần cố gắng, nàng đã có thể trò chuyện với bà Brooks qua điện thoại.
- Tôi hiểu rằng bà không đồng ý việc Gordie sắp lấy con gái tôi - Nàng mở đầu rất lịch sự.
- Chúng tôi sẽ không bao giờ thừa nhận đám cưới đó Bà Brooks trả lời, giọng lạnh băng.
- Tôi cũng không sung sướng gì về đám cưới này, - Katie bình thản đáp lại - Tôi cũng muốn cho con gái tôi lấy một người có cùng tín ngưỡng với nó. Nhưng vì Joanne và Gordie không cần đến sự đồng ý của chúng ta, tôi đành đi đến kết luận, ta chấp nhận quyết định của chúng là khôn ngoan hơn cả. Chúng tôi đang đặt kế hoạch tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi sau hôn lễ. Tôi tin chắc rằng, sẽ đỡ phiền cho ông bà hơn, khi ông bà có mặt tại đám cưới, thay vì để mọi người ở Dallas xì xào. Điều đó có thể trở nên rất xấu.
Katie đợi một lúc cho không khí bớt căng thẳng.
- Tôi cũng không thích điều đó - Bà Brooks nói với vẻ cay đắng -

Nhưng tôi phải bàn bạc với chồng tôi.
Katie tin rằng ông bà Brooks sẽ đến dự lễ cưới của con trai họ. Đây không phải là một sự việc mà họ có thể xem nhẹ. Lễ cưới sẽ được tường thuật đến từng chi tiết trên báo chí Dallas. Việc cha mẹ chú rể không có mặt tại lễ cưới sẽ được xem như là một vụ tai tiếng. Ông bà Brooks hẳn không thích điều đó.
*****
Những tháng tiếp theo trôi qua như một cơn ác mộng đối với Katie. Nàng thực hiện đầy đủ mọi nghĩa vụ của một bà mẹ cô dâu. Nàng cho Joanne và Gordie đi cùng với những người môi giới ``````bất động sản, cho đến khi họ tìm được một ngôi nhà vừa ý. Nàng thuê riêng một thư ký giải quyết những chi tiết của đám cưới. Nàng ngồi cùng với Joanne và Gordie, lắng nghe họ trình bày kế hoạch hưởng tuần trăng mật.
- Con sẽ chi tiêu cho tuần trăng mật bằng tiền của riêng con - Gordie lúng túng nói.
- Chúng con sẽ ở đấy, chỉ một tuần thôi - Joanne thêm vào.
- Nên ở đấy một tháng - Katie nói. Nàng muốn Joanne sung sướng - Đó là quà tặng của mẹ. Và khi trở về, ngôi nhà của các con đã sẵn sàng.
Joanne sẽ đưa ra những yêu cầu về trang trí nhà cửa và sẽ đề nghị mang đồ đạc đến trong khi nó đi trăng mật. Tiền do Katie trả. Đã xác định được rằng cha mẹ Gordie, các chị gái, anh rể và một số họ hàng nhà Brooks sẽ dự tiệc chiêu đãi sau hôn lễ. Tuy nhiên họ gửi lời nhắn rằng họ sẽ không dự lễ cưới.
- Họ sợ hết hồn rằng gia đình họ sẽ bị làm hư bởi dòng máu Do Thái của con - Joanne cay đắng giễu cợt - Hơn nữa, Eric anh họ của Gordie, đang chuẩn bị tranh cử chức thống đốc trong vài năm tới đây.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Ba Mươi Bốn

Trong căn phòng có gắn máy điều hoà nhiệt độ, sực nức hương thơm hoa hồng vàng, Katie thấy lòng vui buồn lẫn lộn khi nghe người thẩm phán tuyên bố cử hành lễ cưới chỉ có khoảng hơn chục khách được mời đến dự lễ. Sáu trăm người sẽ dự tiệc chiêu đãi và ba trăm người trong số họ sẽ dự tiệc cưới vào buổi tối. Bình thường, Katie không ưa những gì ồn ào, phô trương. Nhưng đây lại là điều Joanne muốn và nàng đã phải đáp ứng, tuy không khỏi có chút tự hào rằng mình có khả năng đáp ứng được.
Trông Joanne đáng yêu biết bao trong bộ váy ngắn màu trắng ngà, vạt rộng, với đường viền ngực xẻ sâu và các ống tay chéo. Trên mái tóc, Joanne cài nhưng nụ hoa hồng vàng. Katie đã sợ rằng ăn mặc như vậy Joanne sẽ vã mồ hôi vì cái nóng của mùa hè Dallas. Những nhờ trời đã có máy điều hoà nhiệt độ. Nó làm cho mùa hè Dallas trở nên có thể chịu đựng được. Theo yêu cầu của Joanne, nàng cũng mặc bộ đồ bằng vải bóng màu xanh khói thuốc được cắt theo kiểu "công chúa" bởi hãng Dìor. Trước đấy Gordìe đã nói với nàng, "Những ai không biết sẽ không dám tin đây là mẹ của cô dâu. Trông mẹ chỉ như chị của Joanne thôi".
Giờ đây đầu óc Katie đang tập trung vào một món quà đắt tiền được gửi đến từ nhà hàng Tiffany ở New York làm quà tặng đám cưới. Không có thiếp chúc mừng kèm theo. Khi hỏi văn phông của Tiffany, họ cũng không thể cho nàng biết một thông tin nào về người mua.
Joanne tò mò một lúc rồi cho rằng món quà là của một ngươi bạn của Gordie.
Katie khẳng định rằng bộ đồ sứ tuyệt đẹp là của Harry gửi đến. Nàng nhớ cái ngày thứ bảy đó - cách đây đã rất nhiều năm - nàng và Harry hăm hở bước vào cửa hàng sang trọng Tiffany, giả vờ mua một món quà tặng. Nàng đã thích mê bộ đồ sứ thanh nhã được trưng bày ở đó.
Harry biết Joanne lấy chồng vào ngày hôm nay. Anh ấy muốn là một phần nhỏ trong cuộc đời con gái anh, muốn có một món quà của anh trong căn nhà vợ chồng nó. Cũng như nàng thường xuyên đọc các báo Seattle, với hy vọng tìm thấy một vài tin tức về Harry, hẳn anh đã đọc các báo Dallas và đã biết về đám cưới này. Nhưng tại sao anh không viết thư cho Joanne? Nghĩ vậy thôi chứ nàng biết anh không muốn, và không thể chịu đựng thêm một lần

bị chối từ.
Harry đã biết Joanne sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Nó sẽ không cho phép anh có mặt trong ngày cưới. Trong khi đứng nghe người thẩm phán tuyên bố Gordie vả Joanne lả vợ chồng, Katie nhớ lại nỗi đau đớn - nỗi buồn khổ trong đôi mắt Harry khi họ đối mặt với nhau lần cuối cùng. Anh vẫn hy vọng nàng giữ anh ở lại. Harry vẫn còn yêu con gái mình. Làm sao có thể khác đi được? Nhưng anh đã quên người mẹ đẻ ra nó. Anh đã lấy một con mụ rắn mặt, trông như chiếc manơcanh cho một kiểu quần áo rẻ tiền - Katie nghĩ với một sự thù địch hiếm thấy ở nàng.
Thời gian còn lại của ngày, đối với Katie, như trôi trong sương mù. Nàng luôn luôn giữ Maura và Jeff bên mình trong suốt bữa tiệc. Gia đình Gordie chỉ ngồi cho có mặt chốc lát. Nàng thấy nhẹ nhõm khi họ ra về, và nhận thấy Joanne cũng có cảm giác giống mình. Trong khi khách còn đang uống cà phê và ăn bánh ngọt, Joanne lui vào trong thay bộ đồ cưới bằng bộ quần áo du lịch. Cô và Gordie sẽ có mặt trên chuyến bay đêm tới New York. Từ đó họ se bay đi Bermuda để hưởng tuần trăng mật.
Gần nửa đêm, người lái xe đưa Katie về nhà, thả nàng xuống trước cửa, rồi cất chiếc Limousin vào giữa. Đêm nay, ngôi nhà thật hoang vắng. Melida - người quản gia của họ - đã đi nghỉ hè. Những người phục vụ khác đều không ngủ lại nhà.
Katie mở cửa, bước vào hành lang rộng rãi. Đột nhiên nàng nhận thức rằng từ nay về sau, nàng chỉ còn một mình trong ngôi nhà to lớn này. Joanne đã có một cuộc sống khác. Harry thì đã có vợ khác. Nhưng nàng sẽ đứng vững. Nàng sẽ tạo dựng một cuộc sống của riêng nàng.
Mặc dù đêm qua ngủ rất ít, do cô đơn, buồn bã sau tiệc cưới con gái, Katie vẫn có mặt ở văn phòng lúc tám giờ sáng. Nàng thích một mình ở văn phòng vào giờ này, trước khi nhân viên đến làm việc. Trong tĩnh lặng, nàng có thể tập trung vào những vấn đề đặc biệt quan trọng và đi tới những quyết định đúng đắn.
Hai mươi phút sau, Maura đi vào mang theo một tách cà phê.
- Bà mẹ của cô dâu có khoẻ không? - Maura hỏi trêu.
- Tôi nghĩ là tôi vẫn sống được, - Katie cười đáp lại - Hôm qua Joanne như là nghẹn thở vì quá sung sướng. Cứ như thể nó đang bay trên mây ấy.
- Đó lả một ngày mà nó sẽ nhớ suốt đời - Đôi mắt Maura sáng ngời, âu yếm - Tôi và Jeff thì tổ chức lễ cưới Toà Thị chính thành phố. Và tôi đã mua một bộ váy mới, nhân dịp đó, ở cửa hàng Klein.
- Chỉ làm gì ở đây sớm vậy - Katie chợt tò mò hỏi.
- Để nói chuyện về những đám cưới, - Maura cười khúc khích,

nhưng đôi mắt chị lại thật buồn - Jeff và tôi cãi nhau. Tôi đã dự tính là chúng tôi phải xa nhau ra.
- Hai người cãi nhau về chuyện gì?
Maura đôi khi có thể nổi nóng, nhưng những va chạm giữa họ chưa bao giờ trở nên nghiêm trọng - Katie nhớ như vậy.
- Về sự viết lách của anh ấy - Maura thở dài, - chúng tôi thường xuyên cãi nhau về vụ đó.
- Có thể anh ấy không thích thú với đề tài của cuốn sách? - Katie đoán bừa.
- Anh ấy đọc được hai bài nhận xét thật sự có trọng lượng của hai nhà phê bình văn học đầy uy tín. Những bài khác thì cùng tàm tạm, hoặc là xấu. Ở cái đất nước rộng lớn và giàu có này, chẳng ai muốn đọc về những khó khăn của một cặp vợ chồng nông dân trẻ, muốn sống bằng lao động chân chính. Nhà xuất bản đã in ba nghìn cuốn và bán gần hết. Nhưng họ sẽ không in lại. Vì không có lợi nhuận - Maura dẫn lời họ - Bây giờ tôi không thể nào bắt được anh ấy sửa lại những gì mà anh ấy đã viết trong cuốn tiểu thuyết tiếp theo. Người biên tập đã báo trước, một cách lịch sự, rằng chưa chắc ông ta sẽ mua cuốn này. "*Anh đang viết những tác phẩm hay nhất. Nhưng nó không mang tính thương mại* .
Tác phẩm của Zane Grey có tính thương mại. Tác phẩm của Mickey Spillane có tính thương mại. Tác phẩm của Jeff Warren thì không.
- Jeff có nghe tin tức gì về những bà chị gái không? - Katie nhớ rằng Maura và bọn trẻ đã gợi ý Jeff tặng cuốn tiểu thuyết cho các bà chị gái của anh - Tôi biết anh ấy đã gửi một bản cho họ mấy tháng trước.
- Tôi chưa kể với chị à? Alice cuối cùng cũng gửi thiếp chúc mừng nhân ngày lễ Giáng sinh. Trong hai mươi chín năm qua Jeff chỉ nhận được có bốn cái - Nét mặt Maura đanh lại - Không ai có thể nói rằng gia đình tôi và gia đình Jeff gần gũi nhau. Nhưng Alìce là một con chó cái ngu ngốc. Jeff tặng sách, hỏi có thích không, chị ta đã viết trả lời: “Tôi không có thời gian để đọc vì còn phải dọn dẹp nhà cửa, nấu nướng và đi sinh hoạt câu lạc bộ Bridge hàng tuần”, việc Jeff có một cuốn sách được xuất bản và đem tặng các chị gái chẳng có ý nghĩa gì đối với bà ta cả.
- Jeff đã có một gia đình hạnh phúc. Anh ấy có thể quên được hai bà chị lãnh đạm.
- Bây giờ anh ấy chỉ nghĩ về những bài báo viết cho các tạp chí nông nghiệp mà hầu như họ chẳng trả cho xu nào. Tôi đã bảo Jeff có thể giành hết thời gian mà viết tiểu thuyết. Đất đai đem cho nông dân thuê ít nhất cũng đủ để đóng thuế. Lương của tôi đủ sống cho cả nhà. Tôi không thể chịu nổi khi thấy Jeff bỏ cuộc vào

cái lúc anh ấy đã có sách được xuất bản. Vậy mà anh ấy đã nổi khùng lên.
- Tôi có thể hình dung được. Tôi còn nhớ thái độ cua Harry vào hôm Giáng sinh đầu tiên, khi tôi đi làm. Tại sao một người đàn ông khá giả lại không chịu được cảnh vợ mình đi kiếm tiền? Tại sao họ lại coi điều đó là xúc phạm đến tư cách đàn ông của họ.
- Thôi, "hội thảo" về ông chồng tôi thế là đủ rồi - Maura cười to. Chúng ta trở lại với công việc, chị có một cuộc hẹn vào lúc chín giờ với Terrence Faith. Anh ta đã đến Dallas vào thứ bảy. Tôi nghe nói anh ta còn có ý định làm việc ở đây, và Ed Stoddart đảm bảo đây là người có thể thay thế mình.
- Tôi vẫn muốn Ed ở lại, - Katie thở dài. Nàng không muốn thay đối nhân viên. Ed đã cùng làm việc với nàng từ những ngày đầu tiên. Nhưng vì sức khoẻ của vợ, anh phải chuyển cả gia đình đến Califorma - Tôi cho rằng Ed đã kiểm tra kỹ anh chàng Terrence Faith này.
- Chị biết Ed rồi đấy. Anh ta còn kiểm tra tới hai lần cả đến bảng liệt kê quần áo đem giặt. Chị đã nhìn thấy anh chàng trai này chưa? - Maura hỏi với một nụ cười ranh mãnh.
- Ôi, những tấm ảnh dán kèm với bản tóm tắt lý lịch để xin việc thường là xấu kinh khủng - Katie nói.
- Tấm ảnh này trông giống như được cắt từ trong tạp chí nhiếp ảnh ra ấy. Anh ta là một sự hoà trộn của Clark Gable và Laurence Oliver*, chỉ có điều là trẻ hơn - Maura nói hùng hồn - Tất cả các cô gái ở công ty Gas Girls rồi sẽ yêu anh chàng phụ trách tiếp thị mới của chị.
*** Hai nam diễn viên điện ảnh Mỹ và Anh nổi tiếng.**
- Anh ta vẫn chưa được tuyển - Katie nhắc nhở Maura.
- Chắc là chị chưa đọc báo cáo của Ed? - Maura ướm hỏi - Tôi đã đặt lên bàn của chị cách đây một tuần.
- Maura, chì biết tuần vừa qua tôi còn làm nổi việc gì ngoài lo chuyện cưới xin cho Joanne. Tôi đọc ngay bây giờ đây.
Terrence Faith ba mươi hai tuổi, tốt nghiệp Đại học Havard. Ba năm qua, anh ta làm giám đốc tiếp thị cho hãng Devlin Cosmetics ở New York. Theo như những tin tức mà Ed Stoddart điều tra được thì hãng này không muốn mất Faith. Nhưng anh ta lại muốn sống và làm việc ở Dallas.
- Nếu anh ta thực sự có tài như Ed nói, tôi sẽ tiếp nhận - Katie quyết đính nhanh chóng. Anh ta trẻ hơn Ed hai mươi tuổi, nhưng nàng không cho đó là điều bất lợi.
- Đừng bỏ phí thời gian, - Maura khuyên. Anh ta sẽ còn tiếp xúc với một vài hãng khác ở thành phố này. Người ta sẽ vồ lấy anh ta ngay.

Đúng chín giờ, người thư ký bấm chuông báo rằng Terrence Falth đã đến.
- Mời anh ta vào - Katie ra lệnh.
Khi Terrence bước vào văn phòng với một nụ cười nhút nhát, tuy đã có cố gắng tỏ ra tự tin, Katie cảm thấy ngay đây là người có thể đảm đương công việc thay Ed. Ở anh ta toát lên một phẩm chất làm cho nàng nhớ tới Harry trong những năm đầu họ chung sống với nhau: một người lạc quan, táo bạo.
Tác phong như một quân nhân làm cho anh có vẻ cứng cáp hơn Harry, một vẻ duyên dáng bẩm sinh ít có ở những người đàn ông vạm vỡ.
Katie nhận thấy anh chàng không giấu nổi vẻ ngạc nhiên. Chắc anh ta đã hình dung ra nàng phải là một người đàn bà nghiêm nghị, đeo kính, mặc bố vét màu xám, tóc cắt ngắn. Nhưng nàng lại mặc một chiếc váy bằng lụa in hoa, tóc xoã, chải mượt trông rất tiểu thư khuê các.
Katie nhanh chóng nhận biết Terrence Faith là con người sắc sảo và có nhiều tham vọng. Thế cũng tốt. Trước đây mỗi lần nàng tuyên bố sẽ mở một trạm cấp xăng mới, Ed lại lo âu. Anh luôn luôn cho rằng nàng quá vội vã.
- Tôi nghĩ rằng chúng ta co thể làm việc với nhau!
Katie kết luận sau mười lăm phút trao đổi. Rồi nàng hỏi ngay:
- Ý kiến anh thế nào? - Katie hỏi.
- Tôi rất thích cách làm việc của chị. Tuy nhiên, ta còn có hai cuộc tiếp xúc nữa.
- Để tôi nói luôn cho anh biết những gì anh sẽ nhận được, nếu anh làm việc ở đây.
Katie nêu lên mức lương, các khoản phụ cấp phúc lợi.
- Trong vòng một tuần, nếu anh không thông báo lại, tôi sẽ coi đó là lời từ chối - Nàng nói như để kết thúc cuộc gặp gỡ.
Đột nhiên không khí có vẻ căng thẳng. Katie hơi hối hận. Nàng không định nói những lời mang vẻ thách thức.
- Tôi sẽ không đi đâu nữa. Khi nào tôi có thể bắt đầu công việc ở đây? - Terrence nói.
*****
Katie hài lòng vì Ed đồng ý ở lại thêm bốn tuần để giúp Terrence làm quen với công việc. Nàng rất trân trọng tham vọng của Terrence. Anh ta cần phải chứng minh giá trị của mình với Gas Girls Inc. Nàng hiểu anh muốn trở thành người không thể thiếu được của Công ty.
Đã thành lệ, Terrence thường đến văn phòng của Katie vào khoảng năm giờ chiều, khi hầu hết các nhân viên đã ra về. Họ hội ỷ với nhau, nhiều khi đến qua cả giờ ăn tối. Ed Stoddard cũng

tham dự một vài buổi. Rồi sáng hôm sau, Terrence đã có mặt tại bàn làm việc của mình, thậm chí trước cả khi Katie đến.
Katie tổ chức một bữa tiệc tiễn Ed Stoddard lên đường đi California.
Ngày hôm sau, Katỉe chẳng nghĩ, chẳng làm được việc gì vì Joanne và Gordie sắp trở về sau tuần trăng mật. Nàng đã nhận được ba bưu thiếp của Joanne. Nàng lo lắng muốn gặp lại Joanne, để nhìn vào mắt nó, cảm thấy nó được hạnh phúc với cuộc hôn nhân nảy.
Đúng năm giờ nàng chuẩn bị ra về.
- Cho tôi gửi lời thăm Joanne - Maura nói với một nụ cười thông cảm - Tôi biết chị rất nhớ nó.
- Tôi nóng lòng muốn gặp nó. Ngôi nhà đã chuẩn bị xong, đồ đạc đã được mang đến. Thậm chí tôi còn bảo bà quản gia chuẩn bị sẵn sàng bữa ăn tối khi chúng về. Máy bay chắc không bị chậm.
Katie ngước nhìn lên khi Terry bước vào văn phòng của nàng.
- Tối nay không làm việc. Tôi phải đi đón con gái và con rể tôi ở sân bay.
- Chi5 có một con gái đã lấy chồng à? - Terry ngạc nhiên - Tôi thông tin.
- Maura đã dự đám cưới nó - Katie cười to - Kể cho anh ta nghe đi, Maura.
Tôi hiểu cảm nghĩ của anh - Maura nói với Terry - Tất nhiên chị ấy là một bà mẹ vợ trẻ nhất trong các bà mẹ vợ.
- Tôi lại nghĩ con gái chị lớn nhất cũng chỉ khoảng bảy tuổi - Terry nói.
- Sáng mai chúng ta sẽ nói chuyện về một chuyến đi khắp vùng Tây Nam - Katie nói - Tôi muốn anh bắt đầu làm việc với những người quản lý tại các vùng.
Maura cùng Katie bước đến chỗ thang máy, trong khi Terry trở lại văn phòng của anh.
- Tôi lái xe đưa chị đến sân bay nhé - Maura đề nghị - Hay là Juan đang đợi để đưa chị đi?
- Juan đã đợi đến mười phút rồi. Anh ta cũng giống tôi, không chậm một phút ở bất cứ nơi nào.
- Chị đã làm cho Terry sửng sốt khi nói về Joanne - Maura khúc khích - Những người mới gặp, thường nghĩ chị vào khoảng ba mươi tuổi.
- Maura, tôi hy vọng Joanne sẽ hạnh phúc - Katie đột nhiên trở nên nghiêm nghị - Tôi mong điều ấv hơn bất cứ mọi điều trên đời. Nếu không được như vậy, thì tất cả những gì tôi đã đạt được cũng đều trở nên vô nghĩa.

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Ba Mươi Năm

Katie nhận thấy Joanne và Gordie có vẻ hạnh phúc với cuộc hôn nhân. Chúng thích ngôi nhà mới. Chúng hoà nhập vào cuộc sống xã giao ở Dallas. Nếu có bị tổn thương bởi gia đình Gordie. chối bỏ thì chúng cũng tìm được cách che giấu. Chỉ có Katie là người không thôi day dứt vì chuyện này.
Trong ba tuần lễ đầu khi hưởng tuần trăng mật về, Joanne và Gordie vẫn tới án cơm với nàng vào tối thứ sáu mỗi tuần. Joanne và Gordie tỏ ra hài lòng về nhau, nhưng chúng toàn nói với nhau những chuyện phù phiếm. Rõ ràng là chúng chấp nhận sống dựa vào khoản trợ cấp của Gordie, và nếu đôi khi tiền tới chậm, Joanne lại vay trước của Katie. Vay rồi trả, rất sòng phẳng. Katie, mong sao Gordie có được một nghề nghiệp nào đó. Có thể sau này, khi chúng đã có con cái. Katie mong giờ phút ấy quá. Thật kỳ diệu biết bao khi được bế đứa con của Joanne trẽn tay.
Joanne không bao giờ nói với nàng mức tiền Gordie nhận được. Nàng cho rằng chắc cũng không đủ để nuôi một đứa trẻ, nhất là theo cách mà chúng đang sống. Gordie rất thông minh. Nó có thể làm được vô số việc ở công ty nếu được đào tạo một chút và nếu nó muốn. Tuy nhiên thâm tâm nàng biết không nên và không thể đưa ra một gợi ý như vậy.
Vào tháng Mười Một, Joanne và Gordie bay đến Acapulco trong ba tuần. Chúng dự định sẽ trở về vào chủ nhật, sau lễ Tạ ơn. Katie không vui vì Joanne vắng mặt trong ngày lễ. Maura mời nàng đến nhà dự lễ cùng gia đình mình nhưng Katie từ chối.
- Không thể? Tôi sẽ làm ở nhà như mọi năm. Tại sao chị lại chịu mất thì giờ nấu nướng sau khi đã phải làm việc đến mệt nhoài? Với lại, tôi nghĩ rằng Melinda sẽ tủi thân nếu tôi bảo bà ta không phải làm bữa ăn cho ngày lễ Tạ ơn như mọi năm vẫn làm.
Katie ngừng lại, ngẫm nghĩ một lúc.
- Có thể tôi sẽ mời Terry *. Đây là lễ Tạ ơn đầu tiên của anh ta ở thành phố này. Mà Terry cũng không có gia đình ở đây.
*** cách gọi Terrence thân mật**
- Và cả bạn bè nữa - Maura đoán - Terry có thời gian vào lúc nào để kết bạn, khi mà chị và anh ta hầu như tối nào cũng làm việc, thậm chí cả những ngày nghỉ cuối tuần ?
- Chị có nghĩ rằng tôi đòi hỏi quá nhiều ở Terry không? - Katie hỏi, có vẻ hối hận. Khi họ làm việc với nhau, thời gian chạy như ngựa

phi.
- Terry thích như vậy - Maura nói - Xem cái cách anh ta làm việc, ai cũng sẽ nghĩ rằng đây là công ty của chính anh ta.
- Terry có nhiều ý kiến thông minh. Tất nhiên, không phải là tất cả. Đôi khi anh ta, do nhiệt tình, đã làm những việc mà người khác có thể cảm thấy bị xúc phạm. Có thể vì Terry còn quá trẻ.
- Terry có tham vọng lớn, - Maura trầm ngâm - Tôi cho rằng anh ta muốn trở thành một ông chủ.
- Maura, đừng có lố bịch như vậy - Katie cảm thấy mặt mình đỏ ửng - Terry trẻ hơn tôi đến mười hai tuổi.
- Terry cố gắng như vậy, chỉ để cho tôi thấy anh ta là người có ích với công ty. Tuy nhiên, đã có những lúc ánh mắt họ gặp nhau và nàng cảm thấy Terry nhìn nàng không hề giống cái nhìn của cộng sự hoặc người làm thuê chút nào. Thậm chí không giống cả cái nhìn của bè bạn nữa.
- Đừng có ngạc nhiên nếu một ngày nào đó anh ta sẽ tỏ ra cho chị thấy một cái gì khác.
- Maura, thôi đừng đùa dai nữa.
- Có thể là tôi đùa. Nhưng chị cũng phải dè chừng. Terry rất khôn ngoan. Anh ta đang chờ thời điểm thuận lợi.
- Thời cơ đó sẽ không bao giờ xuất hiện. Nếu Leo còn sống thì nó cũng đã hai mươi sáu tuổi, ít hơn Terry sáu tuổi.
Tuy nhiên nàng cũng phải thừa nhận, đôi lúc nhìn Terry, nàng bỗng có một cảm giác kỳ lạ. Nàng vẫn tự cho là đã chôn vùi những cảm giác đó từ khi Harry bước ra khỏi cuộc đời nàng. Hoá ra thể xác không phải bao giờ cũng tuân theo lý trí.
- Hãy mời Terry dự bữa cơm nhân ngày lễ Tạ ơn. Chị nói đúng đấy, anh ta một thân một mình ở thành phố này. Tất nhiên cũng có đến nửa tá các cô gái độc thân ở văn phòng muốn mời anh ta. Và cả một vài phụ nữ có gia đình nữa.
*****
Thực may cho Katie vì đã mời Terry đến. Anh ta làm cho bữa ăn vui vẻ hẳn lên. Đôi lúc nàng thấy Terry quan tâm đến Willa, người đã bị anh làm cho loá mắt. Và Maura cũng rất hài lòng. Nàng nhớ những lời than vãn thường xuyên của Maura: “Katie, không biết đến khi nào con gái tôi mới nhận thấy còn có những người đàn ông ở trên đời, và họ khác xa những người đàn bà".
Rất nhanh, Katie nhận ra Terry đang cố gắng thu phục cảm tình của mọi người. Riêng Jeff vẫn giữ một khoảng cách với anh ta. Rồi dường như để giải cái bùa mê mà Terry đã bỏ cho Willa, Jeff hướng cuộc chuyện trò vào đề tài mà anh ưa thích. Anh nêu câu hỏi:
- Đã ai đọc bài báo nói về sự ô nhiễm do dầu gây nên ở các con

sông và hải cảng của chúng ta chưa? Hình như nó được đăng trong tạp chí Newsweek hay là Audubon Magazme thì phải.
Katie ngạc nhiên khi Terry lại coi đó là một vấn đề nóng bỏng trong khi những người khác thì thấy nó bình thường. Bây giờ, ngay cả Jeff cũng tỏ ra kính trọng Terry.
- Chúng ta đang phá huỷ trái đất - Willa nói - Phải làm một việc gì đó để mọi người nhận thấy điều này.
Sau bữa ăn, Maura và Willa cùng Katie dọn dẹp bàn ăn. Ba người đàn ông ngồi trong thư viện xem bóng đá trên tivi. Jeff đã nhóm lửa lò sưởi, không phải vì trời lạnh mà bởi vì anh biết Katie rất thích ánh lửa bập bùng và tiếng nổ lách tách của các khúc gỗ.
Xong việc, ba người phụ nữ cũng vào thư viện ngồi. Katie vui mừng về sự có mặt của mọi người. Không có họ nàng sẽ cảm thấy cô đơn, và sẽ lại đau đớn khi nghĩ tới Harry.
*****
Terry vẫn còn trong trạng thái phớn phở khi phóng xe về căn hộ của mình ở ngoại ô. Thật tốn công tốn sức mới đến được với Katie. Và cuối cùng thì nàng cũng đã phải mời anh đến nhà. Đó là bước tiến khổng lồ đầu tiên trong mối quan hệ mà Terry muốn xác lập. Katie Freeman là con đường dẫn tới cuộc sống mà Terry hằng ao ước sống trong ngôi nhà lộng lẫy, đi những ô tô đắt tiền, ăn tại các nhà hàng sang trọng và mặc những bộ quần áo mốt nhất.
Đến chỗ đèn giao thông, Terry xem đồng hồ. Anh cứ nghĩ có thể ra về sớm hơn. Chắc Donna đang cau có vì chờ đợi. Anh không đưa cô chìa khoá căn hộ. Cứ để cho con bé kế toán dâm đãng đó chờ đợi chán chê đã. Dù sao, sau hôm nay, khôn ngoan nhất là phải cắt đứt quan hệ với ả.
Khi tới nhà, Terry thấy chiếc xe Ford cổ lỗ của Donna đậu ở lề đường. Không có người ngồi trong. Chắc cô ta chờ tại cửa buồng và đang bực bội vì anh về muộn. Nhưng cô ta không biết anh đi đâu cả. Anh luôn giữ cuộc sống cá nhân sao cho ít người biết đến.
- Anh về muộn, - Donna trách ngay khi Terry vừa ra khỏi thang máy. Cô ta ngồi bệt trên sàn nhà, bất chấp chiếc váy nỉ của bộ đồng phục đẹp đẽ. Đi làm, Donna thường mặc những bộ đồng phục bằng nỉ màu xám, hồng, ngọc lam và xanh nhạt. Tối nay, cô mặc bộ màu xám, có hình con chó xù đỏ đính một bên ngực. Cái đỉnh nhọn màu đỏ làm nổi bật bầu vú đầy đặn của cô, núm vú lộ cả ra ngoài. Terry biết Donna không mặc gì bên trong.
- Anh không thể về sớm hơn. Em biết những ngày lễ là thế nào rồi đấy ? - Terry đưa tay về phía Donna, kéo cô ả đứng dậy.
- Em phải đắn đo mãi mới ra khỏi nhà. Thế mà khi đến đây lại phải ngồi đợi ngoài hành lang - ả dằn dỗi.
Terry nghĩ Donna vẫn muốn có chìa khoá phòng anh. Không

được. Đặc biệt là sau ngày hôm nay. Anh không thể để mất cơ hội quý báu đã có được với Katie.
- Em sẽ không phải đợi lâu nữa - Terry hứa trong lúc mở cửa - Mọi việc sẽ rất tuyệt vời, bé ạ.
Sau khi đã khoá cửa, Terry kéo Donna đến với mình một cách thô bạo. Khỉ thật, cô ả nằm trong số những người đàn bà thích được người tình hành hạ.
Anh nói chẳng quen ai ở thành phố này cơ mà?
- Anh đến ăn cơm ở một gia đình trong khu Highland Park. Đây là chỗ quen biết với các chị gái anh. Và các bà ấy sẽ giết anh nếu như anh từ chối lời mời của họ.
Thực ra Terry đã không hề gặp các chị gái của mình kể từ khi anh tốt nghiệp đại học. Chắc họ nghĩ rằng anh đã cắt đứt quan hệ ruột thịt bởi đã vượt ra khỏi lớp người chân lấm tay bùn như họ.
Terry lùa tay vào trong áo Donna, vuốt ve một bầu vú.
- Anh nghĩ đến cảnh này trong suốt bữa ăn?
Thực ra anh đang nghĩ phải mất bao lâu nữa ta mới làm tình được với Katie. Sẽ rất thú vị nếu như Terry điều khiển được người phụ nữ sắc sảo và xinh đẹp này. Cùng với nhau, họ có thể làm cho Gas Girls trở thành một công ty cung cấp xăng quan trọng nhất trong cả nước.
- Terry, sẽ thuận tiện hơn cho cả hai ta nếu như em có một chiếc chìa khoá nhà anh - Donna thì thầm khi họ bước vội vào trong buồng ngủ.
- Thế thì nguy hiểm quá - Terry từ chối khi hai người cởi quần áo.
- Tại sao.
- Bởi vì nếu như vợ anh phát hiện ra chuyện này, cô ta sẽ đình ngay vụ li hôn còn đang chờ giải quyết và sẽ làm anh khánh kiệt. Cô ta là mụ điên.
- Anh chưa bao giờ nói rằng đã có vợ.
Anh nghĩ chắc Donna nuôi tưởng ý định trở thành bà Terry Faìth. Không đời nào. Nếu anh lấy vợ thì người phụ nữ đó phải là một người giàu có, đủ để cung cấp cho anh mọi thứ tốt nhất trong cuộc sống. Như Katie chẳng hạn.
- Anh đang ly hôn. Vợ anh ở mãi tận New York. Chỉ vài tháng nữa là xong.
- Em không nghĩ rằng mình phải chung chạ với một người có vợ.
Donna hờn dỗi khi Terry đẩy cô nằm xuống giường. Anh thừa biết cô đã bị kích thích.
- Vậy thì chúng ta sẽ cắt đứt ngay hôm nay.
- Lẽ ra anh phải nói với em chuyện đó - Donna nói trong khi Terry nằm đè lên cô, hai tay mơn trớn khắp người cô.
- Chẳng lẽ điều đó lại làm cho em ít hứng thú hơn? - Terry giễu

cợt, cúi xuống ngậm vào núm vú, một tay đặt giữa hai đùi Donna.
- Anh phải nói với em khi nào thì ly hôn xong, - Donna ra lệnh, - cho đến lúc đó, thì đây là lần cuối cùng chúng ta làm tình.
Đột nhiên, cô bíu chặt lấy hai vai Terry, rên rỉ trong thềm khoái lạc chọi đến.
Khi mọi việc xong xuôi, Terry ngồi hút thuốc chờ Donna ra khỏi buồng tắm.
Thật là ngu ngốc khi dan díu với một người trong cùng một văn phòng. Nhưng không sao, chẳng có gì cản trở nổi con đường thăng tiến của anh trong công ty Gas Girls Inc, và cả một chỗ trong giường của Katie Freeman nữa.
*****
Đêm giao thừa, Katie mở tiệc tại nhà, chiêu đãi nhân viên của công ty sống tại Dallas. Công ty đã trở thành gia đình của nàng. Hai ngày trước, Joanne và Gordie đã lên đường đi Palm Beach. Chính là lúc Katie đang cố nghĩ xem nên tìm món quà gì thích hợp để tặng cho họ thì Joanne đã gợi ý về vụ đi nghỉ này.
- Mẹ và các chị của Gordie sẽ ở đấy - Joanne nói.
Katie biết Joanne mong mỏi được mẹ và các chị chồng chấp nhận. Bởi điều đó sẽ mang lại cho Joanne sự thừa nhận của toàn bộ xã hội Dallas.
Buổi chiều ngày cuối cùng của năm 1951, văn phòng công ty đóng cửa. Juan ngồi trên chiếc Limousine đậu bên lề đường chờ đưa Katie về nhà. Những người cung cấp thực phẩm sẽ đến nhà vào lúc bốn giờ. Một giờ sau, Maura và Jeff sẽ đến giúp nàng một tay. Katie sẽ có thời gian để ăn trưa rồi sau đó, ung dung ngâm mình trong bồn tắm và trang điểm trước khi người ta mang thực phẩm đến. Sẽ đủ mọi thứ, kể cả đồ uống.
Nàng sai dọn bữa trưa trong phòng khách. Ánh mặt trời tràn ngập căn phòng xua tan giá lạnh. Nàng muốn gọi điện xuống Palm Beach cho Joanne để chúc mừng năm mới nhưng lại lưỡng lự. Có thể Joanne vẫn đang ngủ sau những bữa tiệc. Đến chiều gọi cũng chưa muộn.
Hầu hết các nhân viên cùng với vợ hoặc chồng sẽ đến dự tiệc. Có thể một vài bạn trẻ có kế hoạch riêng vào buổi tối, nhưng nàng đã tuyên bố sẽ không lấy làm phiền lòng nếu họ phải về sớm. Đây là lần đầu tiên nàng mở tiệc chiêu đãi nhân viên ở nhà. Nàng hiểu ai nấy đều tò mò muốn biết ngôi nhà của nàng.
Sau bữa ăn trưa, nàng xuống chúc tết những người phục vụ trong nhà và tiễn họ ra về.
- Có chắc chắn là chị không cần đến. chúng tôi không? - Melinda lo lắng hỏi.
- Những người cung cấp thực phẩm sẽ giải quyết mọi chuyện -

Katie khẳng định - Hãy nghỉ ngơi cho vui vẻ. Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào ngày 2 tháng Giêng năm 1952.
Người giao thực phẩm đến đúng hẹn, theo sau họ là Maura và Jeff. Các nhạc công sẽ đến vào lúc bảy giờ.
- Tôi mang theo cả áo dài. - Maura nói - Tôi sẽ mặc nó sau khi đã cắm hoa xong. Đây là chiếc áo tôi mặc để dự bữa tiệc mà chị tổ chức cho George khi nó tốt nghiệp đại học. Tôi cũng mặc nó trong bữa tiệc mừng Willa tốt nghiệp. Và cả trong đám cưới Joanne. Mỗi lần Jeff lại vất vả hơn khi giúp tôi mặc nó. Đã đến lúc tôi phải tập thể dục đều đặn rồi - Maura thở dài.
- Bài thể dục tốt nhất là đóng cửa tủ lạnh lại trước khi em lấy ở trong đó ra một thanh sôcôla để ăn vào buổi tốt - Jeff khôi hài, vỗ vỗ vào mông Maura.
- Ôi anh im đi - Maura vờ gắt - Tôi biết tại sao Katie lại vẫn mảnh dẻ như vậy. Đó là vì chị ấy không quanh quẩn ở văn phòng. Cứ cái đà này, khoảng năm năm nữa, người ta sẽ ngỡ em là mẹ anh. Rồi chỉ quay sang nói với Katie.
- Ở tuổi của bọn mình, thêm một sinh nhật là thêm nhiều nếp nhăn. Thế mà chị chẳng thay đổi gì cả.
Katie rất vui vì không khí tiệc tùng tràn ngập khắp căn nhà. Những người phục vụ sắp xếp bàn ghế, trang trí cho bữa tiệc. Jeff đi theo phụ giúp Maura khi chị tập trung vào việc trang trí các bình hoa đặt ở tầng dưới. Các nhạc công đã đến và tự sắp xếp chỗ biểu diễn của mình.
Katie lặng người khi ban nhạc bắt đầu chơi bài *Lần cuối cùng tôi thấy Paris*. Nàng mới chỉ thấy Paris có một lần, cùng với Harry. Thật mừng làm sao khi nàng quyết định mở tiệc tại nhà chứ không phải ở công ty. Những ngày lễ đối với nàng là những ngày đau khổ nhất.
Người "bồi" rượu đã đứng đằng sau quầy bar dựng tạm. Jeff chạy xuống bếp để lấy những túi đá. Những vị khách đầu tiên đã bước vào nhà, mang theo không khí hội hè. Trong chiếc áo dài màu xám do hãng Dior may rất khéo, cổ đeo chuỗi hạt ngọc trai, Katie chào đón từng người khách bởi một vẻ duyên dáng vương giả.
Ngôi nhà của nàng gây ấn tượng với tất cả mọi người. Nàng thấy sự ham muốn biểu lộ qua thái độ thán phục của họ, những cái liếc trộm ánh mắt thèm thuồng...
Bửa tiệc rõ ràng là đã thành công. Vào lúc chuông nhà thờ báo năm mới đến, trong những lời chúc tụng náo nhiệt của khách khứa, Katie khiến cho sự thành công rực rỡ hơn bằng cách phát tiền thưởng cho tất cả các nhân viên của mình.
Năm qua là một năm thành đạt của Công ty. Tuy vậy nhân viên kế toán của nàng vẫn sửng sốt trước mức tiền thưởng. Anh ta cũng

đã sửng sốt trước những quà tặng của nàng trong năm, cho các quỹ văn hoá khác nhau. Nàng tự hào về điều này. Nhưng người Do Thái ở Dallas nổi tiếng về những sự đóng góp của họ cho nghệ thuật, trong khi nhiều nhà triệu phú dầu mỏ theo đạo Thiên Chúa ở đây phớt lờ sự trợ giúp cho các bảo tàng, nhà hát hay các dàn nhạc giao hưởng. Có thể coi đó cũng là một loại thuế?
Katie không bao giờ nghĩ rằng "Hội đồng công dân Dallas" - một nhóm người giàu có đầy thế lực, quyết định mọi việc ở đây - một ngày nào đó lại kết nạp những người Do Thái làm thành viên của họ. Nhưng rồi đối với nhiều người, Stanley Marcus của gia đình Marcus - Neiman là một "đức ông" của Dallas.
Sau khi khách khứa đã ra về, Maura, Jeff và Terry ở lại với Katie.
- Bữa tiệc thật là tuyệt vời, Katie - Terry nói khi họ ngồi trong thư viện uống cà phê.
- Tôi không thể tin được đây là năm 1952, - Maura nói, - thời gian trôi nhanh quá.
- Tôi còn nhớ đêm giao thừa đầu tiên của tôi ở Texas, - Katie nói với vẻ luyến tiếc quá khứ. Nàng quay sang Terry - Lúc đó tôi mười sáu tuổi, sống cùng chồng trong một trang trại, chẳng có hàng xóm láng giềng, sau những năm tháng lớn lên ở New York. Tôi say mê đất đai xung quanh chúng tôi, nhưng vào đêm giao thừa, nó đầy vẻ hoang vắng, ảm đạm. Nếu không có Maura và Jeff, đó sẽ là một giao thừa đáng sợ.
- Chúng ta đà cùng nhau trải qua, Katie ạ - Jeff đứng dậy, với tay lấy chai sâm banh Katie mang theo vào thư viện - Chị còn nhớ những ngày chúng ta nấu rượu lậu chứ?
- Tôi nhớ! - Katie đáp khẽ. Nàng nhớ đã doạ sẽ bỏ Harry, nếu như anh không thôi việc nấu và bán rượu lậu. Thực ra nàng chẳng hề có ý định ấy. Đã bao giờ nàng hình dung nổi một cuộc sống thiếu Harry. Và anh cũng rất sợ mất nàng. Giờ này Harry đang ở đâu? Chắc là đang chào đón năm 1952 cùng với con mẹ tóc vàng đó.
Đột nhiên Maura cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.
- Chúng tôi còn phải đi một đoạn đường dài. Jeff, lấy áo khoác đi. Hai ta lên đường thôi - Maura thúc giục.
- Tôi sẽ giúp chị dọn dẹp - Terry nói - Thật là kinh khủng khi thức dậy vào buổi sáng và nhìn thấy tàn dư của bữa tiệc đêm qua. Hơn nữa, chị nói rằng đã cho những người phục vụ trong nhà nghỉ suốt ngày mai.
- Cảm ơn Terry - Katie nói.
Maura thật là tế nhị. Chị đã cố tình để cho Terry ở lại một mình với Katie. Vào những dịp khác, Maura và Jeff thường giành lấy việc này. Katie nghĩ. Ngày mai nàng sẽ mắng cho chị ta một trận.
Đến bao giờ Maura mới hiểu rằng Katie không hề quan tâm đến

Terry với ý nghĩa như vậy. Đoạn đời đó của nàng đã qua rồi. Nàng thích Terry. Nàng rất thích anh ta với tư cách là một thành viên sáng giá trong đội ngũ dưới quyền. Trong một thời gian ngắn, mới có sáu tháng, Terry đã chứng minh được giá trị của mình.
Cùng với Katie, Terry đổ gạt tàn thuốc, mang đĩa bát vào ngâm trong bồn rửa. Rồi họ vào phòng khách thu nhặt khăn ăn và chọc thủng các quả bóng bay.
Terry vui vẻ kể về những đêm giao thừa của thời sinh viên ở trường đại học.
- Có bao giờ chị nhớ New York không? - Anh ta hỏi.
- Tôi yêu Dallas. Tôi cho rằng nó là một thành phố kỳ diệu. Có thể tôi sẽ ít yêu nó hơn, nếu nó không phải là thành phố được điều hoà không khí tốt nhất trong cả nước - Katie cười phá lên.
- Chị đã làm cho thành phố này trở thành như vậy - Terry nói với vẻ thán phục - Không thể tin được những điều chị đã làm được ở đây.
- Bởi vì tôi là một phụ nữ - Nàng đùa.
- Vì chị là một phụ nữ vừa giỏi giang vừa xinh đẹp - Vẻ nồng nàn trong ánh mắt Terry làm Katie giật mình.
- Một người đàn bà bốn mươi tư tuổi, làm việc như điên để đem lại sự yên ổn cho mình và con gái. Thế giới ngoài kia thật là khắc nghiệt - Katie cố gắng nói giọng bình thường, cảm thấy khó chịu đựng nổi sự gần gũi như thế này, với Terry.
- Katie? Đối với một phụ nữ, bằng vào tất cả những điều như chị vừa nêu ra cũng chưa đủ để có một sự nghiệp thành công đến như vậy. Chị là người phụ nữ đặc biệt.. - Terry chợt nắm tay Katie
- Khi nào thì chị thú nhận là chị còn cần nhiều thứ khác cho cuộc sống của mình, hơn là việc làm ra hàng đống tiền? Không phải tôi không thán phục chị về việc đó. Tôi kính trọng tài năng của chị. Điều đó cũng giống như người ta phủ một lớp băng lên trên một chiếc bánh ngọt thơm ngon.
Terry kéo nàng vào vòng tay của anh và nàng không phản đối.
- Terry, anh điên rồi.. - Katie lẩm bẩm nhưng vẫn không kháng cự lại khi Terry áp miệng lên môi nàng, ngăn câu nói lại.
- Chúc mừng năm mới, Terry - Katie run run nói khi môi họ rời nhau - Bây giờ thì anh nên đi đi.
Nàng giả bộ tin rằng tất cả chỉ có vậy: một cái hôn đầu năm mới.
Chúc mừng năm mới, Katie - Giọng Terry âu yếm, nhưng Katie nhận thấy sự thất vọng mênh mông trong đôi mắt anh - Hẹn ngày mai gặp lại.
*****
Trong sự im lặng như giễu cợt của ngôi nhà, Katie bước lên cầu thang để lên tầng trên. Nàng đau đớn nhận thấy mình cần có một

người nào đó bên cạnh trong những giờ đầu tiên của năm mới. Câu hỏi trong đôi mắt Terry thật dễ hiểu. Nàng lẩn tránh câu hỏi đó bởi vì nàng sợ một thực tế là cũng muốn Terry ở lại.
Katie hiểu rằng từ ngày yêu và lấy Harry, nàng sẽ không bao giờ có thể yêu một người đàn ông nào khác. Nhưng khi đó còn có Joanne và công việc choán hết thời gian. Bây giờ Joanne đã tách ra, sống cuộc đời riêng của nó.
Ngôi nhà lộng lẫy nàng mua để làm hài lòng Joanne và nàng cũng thích, coi đó là biểu tượng của sự thành đạt, giờ đây trở thành một nhà tù. Một nhà tù bằng vàng bằng ngọc.
Nàng sẽ không bao giờ đi bước nữa, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ không có mối quan hệ với đàn ông. Về mặt xã hội, nàng nhìn nhận mối quan hệ với Terry chỉ trên cơ sở công việc. Tuy nhiên, rõ ràng anh ta muốn biến nó thành tình cảm riêng tư.
Nàng và Harry đã cãi nhau nhiều trong những năm cuối cùng, thường là về thái độ cứng rắn của anh với các con. Nhưng ở trên giường - họ là một cặp vợ chồng hoàn hảo. Nàng không bao giờ hy vọng có thể tìm lại được điều đó. Nhưng nàng vẫn cần có tình cảm, cần có sự an ủi trong vòng tay của một người đàn ông. Nàng khao khát được yêu thương.
Tim màng đập dồn khi bước chân vào buồng ngủ. Nàng hình dung ra một lối sống mới. Nàng không cần một người đi kèm nàng tới những buổi họp mặt xã giao. Nàng chỉ cần một người đàn ông trên giường để nhắc nhở nàng là một người phụ nữ, chứ không phải là một cái máy kinh doanh.
Nhưng nàng đã gần bốn mươi nhăm tuổi. Làm sao mà anh ta có thể bị kích thích bởi một người đàn bà hơn anh ta mười hai tuổi? Cảm thấy cần phải kiểm tra lại mình, nàng bước tới tủ quần áo khổng lồ có gương soi toàn thân và nhanh chóng cởi quần áo. Đôi mắt nàng dán chặt vào hình ảnh phản chiếu trong gương. Nàng quẳng chiếc áo dài lên giường, cởi quần lót và tất dài vứt xuống sàn.
Nàng đứng trần truồng trước gương và tự kiểm tra mình thật khe khắt. Đây không phải là cơ thể của một người đàn bà đã bốn mươi nhăm tuổi. Người đàn bà đang nhìn lại nàng từ trong gương chỉ khoảng ba mươi là nhiều.
Katie cảm thấy vui mừng đến choáng váng. Nàng vẫn có thể hiến mình cho một người đàn ông - thậm chí một người đàn ông trẻ như Terry, ít nhất là trong những giờ phút ngắn ngủi nào đó. Hãy cho phép họ có giờ phút ngăn ngủi ấy.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Ba Mươi Sáu

Katie cảm thấy căng thẳng trong suốt cuộc họp thường lệ với Terry vào buổi sáng hôm sau. Nàng cũng nhận thấy sự căng thẳng xuất hiện trong giọng nói của anh ta. Tuy nhiên Terry không tỏ ra có ý định tiến hành những bước tiếp theo để đến với nàng. Đó là một con - người sắc sảo và thận trọng. Anh ta đang chờ đợi một tín hiệu từ phía nàng khẳng định là nàng sẽ tiếp nhận.
Nàng đã không chối từ anh ta. Lúc đó nàng quá sửng sốt, chẳng kịp chối từ hay đáp lại. Nhưng Terry là người thông minh, anh biết, nếu phản đối, nàng đã làm cho mọi việc trở nên rõ ràng. Thậm chí nàng có thể sa thải anh.
Nàng muốn anh hiểu rằng nàng cần có thời gian để suy nghĩ.
Cho đến tận bốn ngày sau, khi họ gặp nhau trong văn phòng của nàng để bàn lại đề nghị của Terry mua máy bay riêng cho công ty, Terry mới đưa ra một thăm dò thận trọng: - xem kìa, muộn rồi đấy. Chúng ta sẽ thảo luận vấn đề này trong bữa ăn tối, có tiện hơn không?
Katie ngập ngừng:
- Chúng ta đến nhà hàng Vieille Varsovie được không? - Nàng rất thích nấu nướng theo kiểu Pháp ở đó, và cả sự phục vụ chu đáo nữa.
- Chị hãy điện bảo Juan tối nay không phải đợi, - Terry nói - Tôi sẽ đưa chị về, sau bữa ăn.
Hai người rời văn phòng. Anh choàng một cánh tay qua vai nàng khi họ bước ra ngoài trời giá lạnh. Trong hai giờ qua, nhiệt độ đã tụt xuống đến gần 0OC. Những cơn gió lạnh từ Canada tiếp tục thổi xuống làm cho nhiệt độ như chưa chịu dừng ở mức đó.
- Chị nên mặc áo lông trong thời tiết này - Terry nói khi họ bước vội về xe của anh.
- Tôi không bao giờ mặc áo lông. Katie nói với giọng độc đoán hiếm thấy ở nàng - Chúng chỉ đẹp khi ở trên lưng các con thú.
Terry ôm chặt lấy vai nàng.
- Katie, chị là một người đàn bà đặc biệt - Terry nói khi mở cửa xe cho Katie - Vài phút nữa trong xe sẽ ấm lên ngay - Anh nói thêm, đồng thời bật công tắc sưởi.
Họ im lặng trong vài phút. Katie đã hiểu sự việc rồi sẽ tới đâu. Nàng từng khát khao trông đợi nó, trong khi nàng vẫn thấy khó chịu về nó.

- Trong những tháng đầu tiên của tôi ở Dallas, tối nào tôi cũng ăn ớt khô. Đó dường như là một "đặc sản" của địa phương. Tôi vẫn nghĩ món ớt khô là của người Mêhicô. Nhưng một cô hầu bàn lại khẳng định rằng những người chăn bò Texas đã làm ra nó đầu tiên.
- Nhưng anh thích Dallas chứ? - Katie hỏi. Bằng tình cảm, nàng biết họ sẽ không ngồi lại lâu sau bữa ăn. Nàng cũng cảm thấy Terry nôn nóng muốn quay về nhà nàng, để cùng nhau vào buồng ngủ, có lẽ thế.
- Tôi say mê thành phố này - Terry thừa nhận - Nó không giống những thành phố khác ở Texas.
- Anh nói năng như một người Dallas chính cống.
- Tôi yêu con người ở đây. Họ có thể nói chậm, nhưng lại nghĩ rất nhanh. Tất nhiên là trừ chị ra. Chị nói và nghĩ đều nhanh.
- Đó là do tôi được dạy dỗ ở New York - Katie cười to.
Trong quán ăn, họ vờ như đang bàn công chuyện.
- Tôi sẽ nghĩ thêm về việc mua máy bay - Katie hứa - Anh nói đúng. Đó là vấn đề rất thực tế. Cho dù những người không phải dân Dallas sẽ cười cợt về những chiếc máy bay riêng ở thành phố này và sẽ gọi chúng là một bộ phận của nền văn hoá “trứng cá muối và xe Cadillac” của chúng ta.
- Ồ, chẳng lẽ họ lại quên rằng đây là một thành phố say mê món ớt khô - Terry đùa. Nó là một thành phố của thịt bò, ớt, đậu và rượu uytki ngô. Khi mặt trời xuống là người dân Dallas cho rằng đã đến lúc đi nhậu.
- Tôi nghĩ là bây giờ hẳn anh đã biết hầu hết dân Dallas thích ăn uống và giải trí ở nhà họ, hoặc là trong các câu lạc bộ của họ - Katie nói một cách hài hước. Trong giọng nói của nàng đượm vẻ chua chát vì nàng nhớ đến các câu lạc bộ mà ở đó những người Do Thái không được đón tiếp.
- Có một điều tôi đặc biệt không thích ở Dallas là các gia đình B.O, những gia đình của thời kỳ trước khi tìm ra dầu mỏ. Họ đóng vai kẻ cả với mọi gia đình khác, bất kể họ giàu hay nghèo. Đó là thái độ của nhiều người phương Nam thời xưa.
- Về mặt văn hoá, Dallas thực sự là “phương Nam thời xưa". Nó nằm ở cuối miền Nam, còn Fort Worth, cách đây ba mươi dặm về phía Tây, là nơi bắt đầu của miền Tây.
Gió vẫn thổi mạnh khi họ rời quán ăn ra xe. Cả hai người đều hiểu cái đích cuối cùng của họ phải đến trong ô tô, Terry nắm lấy bàn tay Katie, lặp lại câu nói lúc họ khởi hành:
- Vài phút nữa, trong xe sẽ ấm lên.
Bây giờ thì họ hồi tưởng về New york, thành phố mà Terry gán cho hai từ, lạnh lùng và đắt đỏ. Katie thì nói đến các nhà hát với

lòng yêu mến đặc biệt.
- Hồi đó tôi không có tiền, nhưng thỉnh thoảng cũng mua vé hạng bét để xem Ina Claira, Ethel Barrymore hay Laurette Taylor biểu diễn.
Thực ra, Katie chỉ đến nhà hát trong thời gian nàng và Harry yêu nhau.
- Tôi nghe nói rằng Marge Jones đã làm những chuyện giật gân trên sân khấu tròn của bà ta. Nó được gọi là cái gì nhỉ. Nhà hát "51" thì phải.
- Nó vừa mới trở thành nhà hát "52" - Katie nói.
Bây giờ trong xe đã ấm áp. Tình thân với Terry làm cho Katie thấy vô cùng dễ chịu. Về một vài phương diện, Terry làm cho nàng nhớ đến Harry hồi còn trai trẻ; những tham vọng của Harry và lòng mến yêu của Harry đối với những điều tốt đẹp trong cuộc sống.
- Katie, mùa biểu diễn năm nay, chúng ta sẽ đi xem hát. Cuộc sống không thể chỉ có toàn là công việc - Terry trách móc.
- Đi nghe hoà nhạc nhé? - Katie hỏi. Đột nhiên nàng cảm thấy lúng túng. Terry thuộc về thế hệ của Joanne thì đúng hơn.
- Hay là anh không thích nhạc cổ điển? - Nàng hỏi tiếp.
- Nhạc cổ điển giúp cho người ta thư giãn. Tôi cũng thích. Tôi thích Mile Davit và Thelonious Monk. Đôi khi tôi cũng thích âm nhạc trong các bộ phim như *Nam Thái Bình Dương*, *Nhà vua và tôi* và *Hãy hôn anh đi, Kate*. Tôi không biết tí gì về opera ngoại trừ một điều Dallas là thành phố duy nhất ở miền Tây sông Mississippi được công ty opera Metropolitan đến biểu diễn theo lịch thường kỳ.
Katie nhớ lại, ngay từ hồi 1939, khi mà cuộc khủng hoảng đang diễn ra, Arthur Kramer đã thuyết phục công ty Metropolitan đưa Dallas vào kế hoạch biểu diễn của họ. Lúc đó Harry đã tự hào đấy là sáng kiến của một thành viên người Do Thái. Khi cần phải đóng góp cho văn hoá, những người Do Thái ở Dallas luôn luôn đi đầu.
- Dallas là một thành phố co trình độ thẩm mỹ cao. Thậm chí tờ Dallas Moning News cũng xuất bản những số báo của mình trong một lâu đài bằng cẩm thạch.
Katie nhẹ nhàng nhắc Terry. Nàng không yêu Terry. Nàng không tự lừa phỉnh mình về điều đó. Nhưng nàng thích anh. Nàng thích thú được ở bên anh. Anh có thể lấp đầy những khoảng trống trong cuộc đời nàng.
- Một số phụ nữ đẹp nhất thế giới sống ở Dallas - Terry nói. Một tay anh bỏ vô lăng, nắm lấy tay Katie - Và ngay lúc này, tôi đang ngồi cạnh một người trong số họ.
- Anh có chắc là anh không được sinh ra ở miền Nam không đấy?
- Katie trêu chọc. Mọi người đều nghĩ là Terry đang đi công vụ. Họ

sẽ nghỉ đôi khi anh đi cùng nàng là chuyện tự nhiên. Đã có những bữa tiệc gây quỹ từ thiện quan trọng và Ed đã làm tròn vai trò này với sự tán thành của vợ anh. Mọi người không thể biết rằng nàng và Terry đang có một cuộc tình. Họ sẽ giữ kín chuyện này.
- Tôi có nguồn gốc miền Nam Ireland - Terry cười - Vậy tôi có được chiếu cố không?
- Anh được chiếu cố rất nhiều - Katie thành thật nói - Tuy nhiên anh không cần tôi phải nói ra điều này.
Chắc chắn Terry phải biết nhưng ham muốn tình dục mà anh ta đã gợi lên ở các cô gái trong công ty. Và cả trong nàng nữa.
- Trời ơi, tôi sung sướng là đã chọn được Dallas chứ không phải Fort Worth hay Houston ! - Giọng Terry toát ra sự thoả mãn - Nếu không, tôi có thể không bao giờ được gặp chị.
Khi họ về đến nhà, Kate thấy tầng dưới vẫn sáng đèn. Melinda biết nàng không thích một mình bước vào một ngôi nhà tối om. Nhưng đêm nay, nàng không về một mình.
- Anh có muốn uống một chút gì không? - Katie dừng lại ở hành lang, ngập ngừng không bước tiếp.
- Anh chỉ muốn em - Terry thì thầm và ôm hôn nàng.
Khi môi anh rời môi nàng, Terry quàng một tay quanh eo nàng và dìu nàng đi lên gác. Không nên để phí thời gian. Nàng nóng lòng muốn được nằm trong vòng tay anh, để được cảm thay sức nặng của cơ thể đàn ông trên người nàng, để được chìm đắm trong những cảm xúc mà nàng cố chôn vùi trong nhiều năm qua.
*****
Katie đứng ở cửa sổ buồng ngủ nhìn Terry phóng xe từ nhà ra đường. Nàng những muốn có anh ở lại đêm nay, như anh đã khẩn cầu, nhưng nàng đã nhắc anh nhớ lại sự thận trọng phải trở thành nguyên tắc của họ. Đây là chuyện riêng của hai người. Không một người nào khác được biết. Mọi người có thể nghi ngờ nhưng nàng và Terry sẽ không cho họ có chứng cớ để khẳng định.
Nàng quay trở lại chiếc giường bừa bộn, nhàu nát, có ánh lửa lọt vào từ phòng khách kề bên. Như thường lệ, trong những đêm gió lạnh, Melinda đốt sẵn lò sưởi cho nàng. Và Terry đã dừng lại để khơi thêm ngọn lửa trước khi họ vào buồng ngủ.
Đó là mềm vui lớn cho cả hai người. Họ không còn là những thanh niên ngơ ngác. Họ hiến cho nhau tất cả, không một chút giữ gìn. Katie cảm thấy vô cùng khoan khoái. Sẽ còn nhiều đêm như thế này nữa. Khi Joanne đã tách ra với thế giới riêng của nó, tại sao nàng lại không lui tới thường xuyên hơn những nơi giao tiếp xã hội ở Dallas. Terry nói đúng. Cuộc sống không nên chỉ có toàn công việc.
Trong những tuần lễ tiếp theo, Katie say sưa tận hưởng mối quan

hệ mới mẻ với Terry. Nàng tự nhủ, nó thật giống như một phép màu. Đúng như nàng hy vọng, Terry đã mang lại cho cuộc đời nàng một ý nghĩa mới. Anh tìm mọi cách khiến cho nàng hài lòng, khiến nàng vui nàng cười. Công việc là chiếc cầu nối giữa họ. Nhiều lúc nàng cảm thấy như thể Harry lại đang bên nàng.
Katie cố gắng để không bị quấy rầy bởi sự khủng hoảng tài chính thường xuyên của Joanne và Gordie, mà chắc chắn nàng phải giải quyết. Chúng là một cặp vợ chồng giống như trong tiểu thuyết của Scott Fitzgeral. Khi Dallas bừng lên màu sắc của những bông hoa tháng Tư đầu tiên, Joanne và Gordỉe tính chuyện đi París.
- Gordie bảo rằng chúng con sẽ cầm cố ngôi nhà - Joanne nói với Katie trong bữa ăn trưa ở nhà hàng Athur.
- ồ, Joanne, đừng làm như vậy - Katie phản đối. Tuy nàng không còn chút quyền gì đối với ngôi nhà mà nàng đã mua tặng chúng, nhưng nàng muốn nó sẽ phải luôn luôn thuộc về Joanne.
- Nhưng chúng con muốn đi Paris - Joanne nhìn mẹ với vẻ trách móc.
- Joanne! Đã đến lúc con và Gordie phải học cách sống bằng thu nhập của chính mình. Con không bao giờ được cầm cố ngôi nhà. Đó là vật đảm bảo cho tương lai cua con...
- Nhưng chúng con muốn đi Paris. Gordie muốn cho con thấy mùa xuân ở đó. Con chỉ mới được thấy Paris trong chuyến du lịch theo nhà trường, mà lúc nào cũng có “vú em" kèm bên. Nhưng lẽ ra con phải biết rằng mẹ sẽ không hiểu điều đó.
Katie ngập ngừng. Cái điệp khúc này luôn luôn làm cho nàng sợ hãi đến choáng váng.
- Đừng cầm cố ngôi nhà. Mẹ sẽ cho con vay tiền. Đừng bao giờ cầm cố ngôi nhà con ạ.
Cuối tháng Tư, Katie tiễn Joanne và Gordie đi Paris trong hai tuần. Họ cũng tính đến chuyện sẽ đi Tây Ban Nha vào mùa thu. “Mẹ ơi mẹ không thể tưởng tượng được đồng đôla Mỹ có giá trị như thế nào ở Madrid đâu”.
Từ sân bay, Katie quay lại văn phòng, cố gắng chế ngự sự mệt mỏi. Nàng luôn luôn kiệt sức sau khi dính vào Joanne và Gordie. Nàng mệt mỏi và lo lắng. Đến khi nào thì chúng mới ổn đinh để có được cuộc sống bình thường?
Bước vào văn phòng. Maura đón nàng bằng cái tin Terry muốn biết lúc nào nàng về.
- Trước hết hãy uống một tách cà phê đã. Sau đó tôi sẽ gọi anh ta tới. Trông chị mệt mỏi lắm. Có lẽ những hoạt động xã hội đã làm cho chị xuống sức đấy - Maura cằn nhằn, nhưng qua ánh mắt, Katie biết chị ta hài lòng với nàng.
- Chị đã nhìn thấy những bức ảnh trên tờ Tin buổi sáng về buổi

biểu diễn gây quỹ từ thiện tối hôm qua chưa - Maura hỏi tiếp - Chị và Terry cũng có mặt ở đấy trông đẹp lắm. Cả hai.
- Đâu rồi, cho tôi xem !
Katie nhìn bức ảnh mà những người xung quanh đã được làm nhoè đi cốt để nàng và Terry nổi bật lên. Sẽ không có ai dám nói nàng nhiều hơn Terry đến mười hai tuổi.
Liệu Harry có thói quen đọc báo chí Dallas như nàng văn thường đọc báo Seattle không? Nàng đã đặt mua dài hạn tờ Thời báo Seatle kể từ khi nàng biết anh sống ở đó. Chắc chắn anh phải đọc báo Dallas. Nàng tự nhủ điều này đến hàng trăm lần. Bộ đồ sứ được gửi đến từ cửa hàng Tiffany chắc chắn là của Harry. Nhưng tại sao anh phải giấu giếm như vậy, để cho nàng không lần ra được tung tích? Bởi vì giờ đây anh đã có một người vợ mới, một cuộc sống mới? Anh không muốn nàng xâm phạm đến nó?
Năm phút sau. Katie bảo Maura cho Terry biết nàng đã về. Terry đến ngay lập tức.
Tôi đã có mọi số liệu cho em về những chiếc máy bay - Terry nói, miệng cười tươi - Tôi đã rút chi phí xuống, gần nhất với dự tính của chúng ta.
- Chắc là vẫn đắt lắm?
- Katie, hãy nghĩ đến khoản thời gian tiết kiệm được.
- Tối nay ta sẽ nói lại chuyện này. Bây giờ hãy chuẩn bị cho cuộc gặp với các phóng viên truyền hình vào nửa giờ nữa.
Không như Ed, Terry lại đồng ý với nàng rằng họ cần phải đẩy mạnh quảng cáo.
- Sẽ ăn tối ở nhà em chứ - Đôi mắt Terry thật tình tứ khi nhìn vào mắt nàng.
- Đồng ý. Chúng ta sẽ thông qua vấn đề máy bay sau khi ăn xong.
Melinda sẽ lo dọn dẹp và sau đó trở về phòng riêng của mình. Những người giúp việc trong nhà chỉ biết rằng, nàng hoàn toàn để tâm trí vào công việc.
Trước đây, cũng có những buổi tối Ed đến ăn cơm và bàn luận.
- Sẽ ăn sớm nhé - Terry nói, chúng ta có quá ít thời gian cho nhau.
Đã có những lúc nàng định cho phép Terry ở lại qua đêm, như anh vẫn thường khẩn cầu. Maura bảo nàng là loạn thần kình khi biết nàng giấu cả những người phục vụ trong nhà về cuộc tình với Terry. Tuy nhiên nàng vẫn từ chối công khai thừa nhận điều này. Thực ra, nàng muốn thức dậy một mình vào buổi sáng. Để không phải lo lắng về việc trông nàng như thế nào. Liệu Terry có nhận ra những dấu vết của năm tháng mà ban ngày đã bị mỹ phẩm che đi. Chỉ có với Harry, nàng mới không e ngại điều này.
Katie còn nhớ đến một mẩu đối thoại mà nàng nghe được trong "Phòng phụ nữ" của một câu lạc bộ có uy tín nhất tại Dallas "Bạn

thân mến, tôi phải trang điểm kỹ càng trước khi đi ngủ. Tôi muốn nói rằng, xét cho cùng, tôi không muốn anh ấy trông thấy khuôn mặt trần trụi của tôi"
Người tâm sự là một phụ nữ đã ngoài năm mươi tuổi vừa cưới chồng lần thứ ba, với một người đàn ông kém bà ta mười lăm tuổi, theo như lời đồn đại.
Nàng sẽ không bao giờ lấy chồng nữa - Katie nghĩ. Liệu Terry có nuôi dưỡng ý định đó không. Có những lúc nàng cảm thấy anh ta muốn đề cập đến hôn nhân. Và nàng luôn phải lái câu chuyện sang hướng khác. Đã từng có những chuyện một người đàn ông lấy một người đàn bà giàu có, và hơn mình nhiều tuổi. Những kẻ đào mỏ.
Ôi, điều đó thật là lố bịch. Những gì xảy ra giữa họ, ngoài công việc, rất thú vị, nhưng đều vẫn là thoáng qua. Đến lúc nào đó, anh ta sẽ trở lại với một cô gái hấp dẫn nào đó, ở lứa tuổi mình.
Nhưng bây giờ, nàng phải tận hưởng những giờ phút họ chia sẻ cùng nhau.
*****
Terry ngồi trong văn phòng cực kỳ hiện đại của một Uỷ viên ban quản trị công ty chế tạo máy bay, người đang trực tiếp lo việc bán máy bay cho công ty Gas Girls Inc. Anh phải mất mấy tuần lễ mới dàn xếp xong việc này vì Katie không chịu chi thêm các khoản phụ phí mà anh đề nghị. Nhưng cuối cùng thì anh đã thắng - Terry hả hê. Anh sẽ có hai nghìn đôla thêm vào tài khoản của mình.
Terry ngước nhìn lên và mỉm cười khi người uỷ viên bước vào văn phòng.
- Mọi việc đã rõ rồi - Ông ta cam đoan với Terry - Anh gặp may vì chúng tôi đã huỷ bỏ hợp đồng với một người đang đặt hy vọng vào một giếng dầu, nhưng đột nhiên nó lại cạn kiệt.
Terry kiểm tra các giấy tờ một cách cẩn thận, gật đầu hài lòng.
- Mọi việc có vẻ đâu vào đấy cả. Bây giờ ta sẽ bàn về vấn đề tiền thưởng cho tôi.
Đó là cách họ giải quyết số tiền "bonus" như đã thoả thuận trước.
- Có đây rồi - Ông ta mở ngăn kéo, lấy ra một tờ séc - Buôn bán với anh thật là dễ chịu.
Terry rời văn phòng, lòng vui phơi phới. Tấm séc sẽ được đưa vào tài khoản của anh ở Fort Worth. Katie khó lòng mà phát hiện ra chuyện này. Tuy vậy, tốt nhất là gửi những khoản tiền hoa hồng mà anh kiếm cho riêng mình vào một nhà băng ngoài Dallas. Mẹ kiếp, Katie còn phải mang ơn anh vì những đóng góp tạo ra lợi nhuận trong một năm anh làm việc cho công ty.
Terry phóng xe đến nhà băng ở Forth Worth, gửi tiền, rồi lại phóng xe quay trở về Dallas. Khi nào thi Katie ngừng chơi trò ú tim và

chấp nhận anh làm chồng? Anh đã nhiều lần nói bóng gió về chuyện đó. Anh không muốn làm thui chột mối quan hệ của họ hiện nay. Linh tính báo cho anh biết rằng, nếu anh thúc bách quá, nàng sẽ buông rơi anh như buông một củ khoai tây nóng. Bên trong cái vẻ thanh nhã xinh đẹp của nàng là một con người cứng rắn.
Về tới trụ sở công ty, Terry đến thẳng văn phòng Katie. Nàng đang sắp kết thúc cuộc họp với người quản lý nhà máy lọc dầu. Anh đợi bên ngoài, phàn nàn về thời tiết nóng nực của tháng Sáu với Maura cho đến khi người khách bước ra.
- Chị báo cho Katie biết là tôi cần gặp.
- Lại còn phải báo nữa - Maura nói, khoát tay mời Terry vào.
- Mọi việc đã giải quyết xong - Terry thông báo cho Katie với vẻ đắc thắng - Bây giờ tôi sẽ tổ chức một đội bay. Chúng ta đã may mắn mua được ngay, không phải sắp hàng. Nó được thiết kế như là một chiếc máy bay dùng cho các lứa đôi khi đi nghỉ tuần trăng mật.
Terry ngồi cạnh góc bàn của Katie. Đôi mắt anh nhìn nàng tình tứ. Anh nói tiếp.
- Thật đáng tiếc nếu không dùng nó vào một việc lãng mạn như vậy.
- Tôi không cần nó cho bất cứ một việc gì tương tự như thế. Đó là lời hứa danh dự.
Qua những lời nói của Katie, Terry hiểu nàng có ý chặn trước. Đồ chó cái! Tất cả những gì mà bà ta muốn ở anh là một nhà quản lý giỏi và một con đực không phải trả tiền.
- Ngay sau khi tổ chức được một đội bay, tôi sẽ làm một chuyến công du khắp miền Tây. Những người ở các trạm cấp xăng sẽ rất tự hào khi biết chúng ta đã tạo ra một bước ngoặt mới.
Katie đã hứa với anh một món tiền thưởng cuối năm, dựa vào sự tăng trưởng của lợi nhuận. Được rồi. Hãy xem những lợi nhuận đó tăng trưởng. Dù thế nào đi nữa, đó cũng sẽ là một món không nhỏ. Anh tin chắc vậy.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Ba Mươi Bảy

Katie rất vui vì Joanne và Gordie quyết định cứ cách một, hai tuần lại đến ăn bữa tối cùng nàng. Tuy nhiên, mỗi khi chia tay họ, nàng luôn luôn có cảm giác rằng cuộc hôn nhân mà họ tự coi là hoàn hảo lại có vẻ rất bấp bênh. Không thấy những biểu hiện của sự hướng ngoại. Không có sự cãi cọ hoặc bất đồng ngấm ngầm, mà chỉ là một sự bất mãn được che đậy kỹ càng.

Trong một buổi tối tháng Bảy nóng nực, Joanne tâm sự với mẹ.
- Mẹ, anh Gordie sắp đi một vòng quanh thế giới cùng với một người bạn. Họ sẽ vượt biển sang Châu âu trên một chiếc tàu mới. Tên nó là gì Gordie nhỉ?
- Đó là tàu hơi nước Hoa Kỳ. Nó được coi là con tàu chạy nhanh nhất trên biển. Một trong những phòng uống rượu của nó được trang trí bằng những bức tranh cát, phỏng theo tranh của Navajo. - Gordie ba hoa.
Katie lắng nghe với vẻ quan tâm. Nàng tự hỏi mình, những người trong giới của Joanne không làm một việc gì khác ngoài việc đi du lịch hay sao.
- Mẹ ơi, mẹ có thể cho chúng con dùng máy bay của công ty đế bay đến Acapulco không? - Joanne hỏi với vẻ ngọt ngào giả tạo.
Katie biết Joanne rất tự hào vì công ty của mẹ mình có máy bay riêng. Đặc biệt là từ khi gia đình Forber cũng đã có máy bay.
- Chúng con chỉ bay đi vào chiều thứ sáu và về ngay vào tối chủ nhật - Joanne nói tiếp.
- Mẹ sẽ phải thanh minh việc này với Terry - Katie không muốn vi phạm luật lệ do nàng đặt ra là máy bay chỉ được dùng cho những chuyến công cán.
- Anh ta sẽ dùng nó vào việc gì trong những ngày nghỉ cuối tuần - Joanne nổi cáu. Đã hai lần cô chạm trán với Terry, và đều tỏ vẻ không ưa ra mặt. Katie cho rằng Joanne không bằng lòng việc anh ta thay thứ Ed. Nó đặc biệt yêu quý vợ chồng Ed - Thật ra anh ta chỉ làm bộ làm tịch thôi mẹ ạ - Joanne nói tiếp.
- Joanne, con đừng có lố bịch - Katie mắng - Con định đi vào cuối tuần nào?
- Tuần cuối cùng của tháng này. Chúng con được mời đến nghỉ tại một biệt thự tuyệt đẹp ngay trên vịnh Acapulco.

Katie gọi điện cho Terry sau bữa ăn tối. Nàng biết anh định sử dụng máy bay vào đúng chủ nhật đó. Đành hoãn lại thôi. Nàng ngạc nhiên thấy Terry không trả lời điện thoại. Anh đã nói rằng sẽ đợi nàng gọi đến cơ mà. Và anh sẽ đến nhà nàng sau khi Gordie và Joanne đi khỏi.
Có thể Terry buồn và đã ra ngoài ăn tối? Hay anh ta đi với một người nào khác? Ngày ấy rồi sẽ đến. Katie bắt mình phải nhận thức điều đó. Liệu anh ta sẽ quan tâm đến một người đàn bà giàu có và hơn anh ta nhiều tuổi, nhưng không chịu lấy anh ta, được bao lâu nữa?
- Mẹ tin là mọi việc sẽ ổn - Katie nói với Joanne khi nàng quay lại từ chỗ đặt điện thoại - Thường thường, khi Terry hoặc mẹ đi công việc thì sẽ khởi hành vào chủ nhật, để có thể nghỉ ngơi chuẩn bị cho cuộc gặp vào hôm sau. Nhưng Terry sẽ bằng lòng nếu mẹ đề nghị anh ta bay vào sáng thứ hai.
- Anh ta chỉ là một người làm công - Joanne nhắc mẹ với thái độ mà Maura đã gọi nó là "Bà hoàng thái hậu”. - Mẹ đặt ra luật lệ và anh ta phải thi hành. Không thể cứ như anh ta là chồng hay người tình của mẹ.
Katie lạnh cứng người trong khoảnh khắc. Joanne đã nghi ngờ điều gì giữa Terry và nàng chăng? Nhưng rồi nàng yên tâm, nó chỉ nói bừa thế thôi.
- Mẹ cố gắng làm một bà chủ tốt, - Katie nói, - và Terry là một trợ thủ đắc lực của công ty.
- Cám ơn mẹ đã cho chúng con sử dụng máy bay - Gordie nói - Bay bằng máy bay riêng sẽ rất thú vị.
Ngay sau khi Joanne và Gordie đi khỏi, Katie lại gọi điện cho Terry. Anh vừa về đến nhà - Terry nói - Anh ra ngoài ăn tối. Joanne và Gordie đã đi chưa?
- Đi rồi. Anh có muốn đến đây để xem lại báo cáo của nhà máy lọc dầu không?
- Anh muốn đến để làm tình - Terry thì thầm một cách khêu gợi - Sau đó, chúng ta có thể xem báo cáo.

*****

Báo cáo quý hai của năm nay cho thấy sự tăng trưởng ít ỏi về lợi nhuận của công ty Gas Girls Inc. Còn ở quý ba, nó vươn lên trở lại. Katie rất hài lòng. Nàng cũng nói như vậy với Terry sau cuộc họp cùng các kế toán công ty.
- Đó là công việc của tôi, - Terry nói và nở nụ cười hấp dẫn quen

thuộc. Tuy nhiên Katie cũng nhận thấy một sự hờn giận ngấm ngầm. Phải chăng vẫn bởi nàng không cho anh ngủ lại qua đêm.
Terry nói tiếp:
- Thực ra lợi nhuận có thể còn cao hơn nữa. Lợi nhuận nhiều cũng tốt, nhưng chúng ta sẽ gây nên sự ồn ào dư luận. Chúng ta nên dừng ở mức độ nào đó.
- Chúng ta đã đạt được một cái gì đó rất vững chắc. Lơi nhuận của chúng ta đang tăng trưởng ổn định - Katie nói - Điều đó quan trọng hơn là sự dao động thường xuyên.
Katie tự hỏi tại sao việc ở lại qua đêm đối với Terry lại quan trọng đến như vậy? Tại sao nhất thiết những người phục vụ trong nhà lại phải biết nàng đang có một cuộc tình vơi anh ta?
- Tôi đang cố gắng làm việc vì món tiền thưởng cho lễ Giáng sinh đây - Terry nói với giọng khinh bạc - Tôi phải chứng minh cho bà chủ thấy giá trị cua tôi.
Bình thường thì Katie đã phá lên cười, nhưng hôm nay, nàng chợt để ý thấy ánh mắt lạnh lùng, tính toán của Terry. Và nàng bỗng nhơ đến cuộc chuyện trò với Maura. Nàng và Maura có một tình bạn mà rất ít người nào khác có thể hiểu được. Không có chuyện gì trong cuộc sống mà họ không tâm sự với nhau. Maura đã nói gì nhỉ?
“Ngủ qua đêm với một người đàn ông, buổi sáng tỉnh dậy trong vòng tay của anh ta và muốn nhìn anh ta qua bàn ăn buổi sáng. Đó là tình yêu. Còn một vài giờ trên giường với nhau chỉ là tình dực”
Nàng chưa bao giờ vờ vĩnh để có một tình yêu với Terry.

*****

Vào khoảng đầu tháng Mười Một, Katie tiến hành kiểm tra doanh thu trong năm của công ty. Vì cho đến tận cuối tháng Giêng mới có báo cáo của quý bốn nên nàng phải dựa vào số liệu hàng tuần để quyết định mức tiền thưởng. Nang hài lòng vì năm nay sẽ là một năm “phát tài" đối với các nhân viên mình. Tất nhiên càng phát tài hơn, với nàng.
Nhưng rồi vài ngày trước lễ Tạ ơn, Katie nhận được điện thoại của Irene gọi từ Seattle. Irene đã được thăng chức khá nhanh. Với một hệ thống các trạm cấp xăng được phát triển trong năm năm qua, Katie đã thấy sự cần thiết phải tổ chức lại hoạt động của công ty. Giờ đây Irene có trách nhiệm quản lý toàn bộ vùng bờ biển phía Tây.

- Katie, tôi mong chị bỏ qua cho vì đã gọi điện tới nhà chị.
Mặc dù Irene nói năng bình tĩnh, Katie vẫn nhận thấy cô đang lúng túng.
- Tất nhiên rồi, Irene.
- Có một việc rất quan trọng. Chị hãy đến đây càng sớm càng tốt.
- Irene, điều gì đã xảy ra vậy?
Tôi nghĩ rằng không nên nói qua điện thoại. Thêm nữa, chị đừng nói gì cho Terry biết về cú phôn này nhé.
- Máy bay đã sẵn. Vào giờ ăn trưa ngày mai, ta sẽ dùng bửa với nhau. Được không?
- Terry đang trên đường đi Ford Worth. Anh ta sẽ ở đấy cả ngày.
- Được! Tôi xin lỗi vì đã buộc chị phải đi xa. Nhưng tôi biết chị sẽ đồng ý, vì việc này rất quan trọng.
- Hãy đặt trước bữa ăn vào lúc một giờ!
Katie ngập ngừng một lát. Kể từ khi biết Harry sống ở Seattle, nàng luôn luôn tránh sao cho khỏi có một cuộc chạm trán bất ngờ. Nàng nói tiếp.
- Hãy tìm một nhà hàng vắng vẻ, càng ít các nhà doanh nghiệp lui tới càng tốt. Một trong những nhà hàng dành cho các “quý bà". Đặt phòng riêng nhé.
Khi máy bay hạ cánh, Irene đã đợi sẵn. Họ chỉ nói chuyện tầm phào suốt dọc đường đi. Cho đến khi đã yên vị trong buồng riêng một nhà hàng sang trọng gọi xong món ăn, người bồi bàn đã đi khỏi, Katie mới làm bộ vui vẻ hỏi.
- Được rồi, điều gì đã xảy ra vậy?
- Katie, tôi biết chuyện này nghe có vẻ kỳ quặc, nhưng tôi đã kiểm tra kỹ càng. Đầu tiên, Joe Hilton gọi điện cho tôi vào cuối giờ chiều hôm qua, - Joe là người quản lý vùng, có văn phòng ở Tacoma - Anh ta nói đã tự đấu tranh với chính mình trong suốt một tuần lễ. Và anh ta không thể theo lệnh của Terry. Katie, Joe đang xin từ chức.
- Những mệnh lệnh gì vậy? - Katie bối rối.
- Tôi bảo Joe đừng hấp tấp. Tôi thuyết phục anh ta đến đây gặp tôi. Joe là người tốt, chị Katie.
- Tôi biết - Katie gật đầu - Nhưng Terry đã ra lệnh gì cho Joe vậy?
Terry đã ca cho Joe một bài, nào là lợi nhuận của công ty đang giảm sút một cách tồi tệ, nào là bà chủ sắp đóng cửa các trạm cấp xăng ở vùng Joe, nào là công việc của Joe thật bấp bênh lắm...
- Vùng của Joe đang làm ăn tốt cơ mà - Katie ngạc nhiên - Tại sao Terry lại nói với Joe những chuyện điên rồ như vậy?
- Đó chỉ là một cách mở màn cho một vở diễn mới. Tuần trước, khi rời khỏi đây, Terry đã bảo với Joe rằng, để cứu công ty, anh ta đang đề ra một số quyết định cứng rắn. Anh ta bảo Joe phải phá

các dấu niêm phong ở các máy bơm và điều chỉnh lại máy sao cho lượng xăng bơm ra thấp hơn mức quy định.
- Ôi! Việc đó sẽ đưa công ty chúng ta ra trước vành móng ngựa - Katie kêu lên, mặt trắng bệch.
- Đó là những gì Joe kể với tôi.
- Joe đã không làm như Terry nói chứ - Katie sợ hãi hỏi.
- Vì vậy mà Joe đã xin từ chức - Irene buồn bã đáp.
- Làm sao mà Terry lại hành động điên rồ như vậy?
Katie nhận ra rằng quyết định điên rồ đó là nhằm làm cho lợi nhuận của công ty tăng vọt lên. Và nó sẽ càng khẳng định vai trò của Terry.
- Tôi bảo Joe hãy quên những chuyện đó đi - Irene nói - Sau đó tôi gọi điện cho Bill Logan ở San Diego. Terry cũng ra lệnh cho Bill như vậy. Bill lập tức gửi đơn xin từ chức cho tôi. Anh ta nói không bao giờ phạm tội ác bởi bất cứ khoản tiền nào. Tôi bảo anh ta cứ bình tĩnh, rồi chị sẽ giải quyết.
- Sau bữa ăn trưa, chúng ta sẽ về văn phòng. Và tôi sẽ gọi điện đến các quản lý vùng, thông báo cho họ biết rằng Terry Faith đã bị công ty Gas Girls Inc sa thải. Tôi sẽ thực hiện quyết định này ngay khi trở về Dallas.
- Tôi đã hình dung phải là như vậy - Irene thở dài nhẹ nhõm - Chị đã hiểu tại sao tôi không muốn nói qua điện thoại chưa?
- Công ty này sẽ tồn tại và phát triển mà không cần có Terry - Katie nói, mặt đỏ bừng vì giận dữ và bẽ bàng. Terry đã lợi dụng nàng - Chúng ta cứ ăn trưa đàng hoàng. Không ai được phép đưa Gas Girls Inc vào một trọng tội như vậy được.

*****

Khi máy bay đáp xuống sân bay Dallas. Katie thấy Juan đang đợi nàng bên chiếc Limousine. Đó là một buổi tối mát mẻ, bầu trời trong trẻo, đầy sao, ánh trăng như rắc bạc xuống mặt đất. Bình thường Katie rất thích nhưng buổi tối như thế này. Nhưng hôm nay, nàng cảm thấy căng thẳng, mệt mỏi đến kiệt sức.
Khi Juan đánh xe vào sân, Katie đã đi đến một quyết định đột ngột. Nàng không thể chờ đến mai mới đối mặt với Terry. Nàng sẽ gặp anh ta ngay bây giờ. Mới hơn mười giờ, anh ta hẳn chưa vào giường ngủ.
- Juan, hãy mang xe ra cho tôi - Nàng nói như ra lệnh.
- Thưa, bà không muốn tôi đi cùng ạ - Juan lo lắng hỏi.
- Không cần đâu, Joanne. Tôi chỉ đi một lúc thôi.

Juan mang vali của Katie vào. Nàng buồn bã vì căn nhà mới trống trải và lạnh lẽo làm sao. Lạy Chúa, không ai biết về mối quan hệ giữa Terry với nàng. Nàng đã đúng khi đòi phải giữ bí mật nó. Trong phòng ngủ, Katie vội vã thay quần áo đi đường bằng bộ đồ thường mặc đi làm. Không cần phải gây ấn tượng với Terry nữa. Nàng chỉ muốn anh ta cút ra khỏi cuộc sống của nàng. Nàng vội vã ra khỏi phòng, xuống cầu thang, ngồi vào ô tô.

Nàng nắm chặt lấy vô lăng, phóng xe đi trong trạng thái căng thẳng. Thời gian gần đây, nàng ít khi cầm lái. Tuy vậy mỗi khi lái xe, nàng thường thấy được thư giãn. Còn tối hôm nay, đầu óc nàng chỉ lởn vởn với những ý nghĩ về trò xảo trá của Terry, về ý định tội lỗi của anh ta.
Cổ họng nàng như nghẹn lại khi dừng xe trước toà nhà có những căn hộ nhỏ bé, nơi Terry sống. Vừa định mở cửa xe, nàng chợt nhạn ra chiếc ô tô của Terry cũng vừa đỗ lại phía trước, chỉ cách nàng khoảng ba chục mét. Anh ta bước ra khỏi xe. Từ cửa xe bên kia, một cô gái ra theo, bước lên vỉa hè. Dưới ánh sáng những ngọn đèn đường, nàng giật mình khi thấy đó là Donna, nhân viên phòng kế toán, một người mà Maura gọi là "Con đĩ của công ty".

Tìm nàng đập mạnh. Nàng ngồi bất động, căng mắt ra nhìn Terry đến bên Donna, quàng tay quanh eo cô ả. Rồi họ ôm ghì lấy nhau. Katie nổ máy phóng xe đi. Không cần phải lo lắng Terry sẽ nhận ra xe của nàng. Katie tự giễu mình. Điều mà họ quan tâm bây giờ là đi lên gác, vào căn hộ của Terry và lên giường, làm cái việc mà nếu không có chuyện gì xẩy ra, biết đâu, Terry sẽ làm với nàng, vào lúc này, nếu nàng phôn tới.

Katie phóng xe về nhà. Nàng cảm thấy mình bị phản bội và bị bôi nhọ bởi hành động gian xảo của Terry trong kinh doanh. Những điều khiến nàng nhục nhã là, trong khi ngủ với nàng, Terry cũng đồng thời ngủ với Donna, một nhân viên của nàng. Và có thể, còn không biết với bao nhiêu phụ nữ khác nữa.

Sẽ không bao giờ còn người đàn ông nào đặt nàng vào tình trạng này một lần nữa. Không bao giờ nàng cho phép mình chịu đựng nỗi nhục này một lần nữa.

*****

Trước tám giờ sáng, Katie đã có mặt ở văn phòng chờ Terry đến. Nàng nóng lòng muốn được đối mặt với anh ta.
Cuối cùng Terry cũng lững thững bước vào để hội ý buổi sáng như thường lệ. Đóng cửa lại một cách cẩn thận, Terry đến gần Katie với ánh mắt thận trọng. Dường như anh ta cũng cảm nhận được sự căng thẳng do mình gây nên.
- Hôm qua em đi đâu? Sao không nhắn lại cho anh một lời? - Anh ta hỏi với vẻ trách móc.
- Tôi bay đi Seattle - Katie nói lạnh lùng mặc dù nàng cảm thấy người nóng bừng lên vì cơn giận bị nén lại. Tối khuya tôi mới về nhà.
- Có việc gì khiến em phải đi Seattle? - Terry nhướng đôi lông mày, vẻ ngạc nhiên.
- Irene đề nghị tôi đến. Hai người quản lý vùng, Joe Hilto và Bill Logan, đang doạ sẽ từ chức. Làm sao anh dám cả gan ra lệnh cho họ chỉnh lại máy bơm xăng với mục đích gian lận.
- Họ nói là tôi ra lệnh à? - Terry hỏi lại, đôi mắt chợt tối sầm.
- Đừng có dối trá, Terry! Anh định đưa công ty của tôi ra toà ư?
- Katie, đừng có khờ khạo. Mọi công ty khác, khi cần, họ đều làm như vậy.
- Mọi công ty khác không hề điều chỉnh lại máy bơm.
- Cộng ty của tôi cũng sẽ không bao giờ làm vậy. Terry, anh không có việc gì ở đây nữa đâu. Tôi muốn anh đi khỏi đây trong vòng một giờ nữa.
- Chị không thể đối xử với tôi vậy được - Tery nổi giận ngay - Chị không thể chứng minh được là tôi đã ra những mệnh lệnh ấy.
- Tôi chứng minh được - Katie vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh, - hoặc là anh đi khỏi đây trong vòng một giờ, hoặc là tôi sẽ gọi điện cho văn phòng luật sư để báo cho họ những hành động và ý đồ của anh. Nếu tôi làm như vậy, anh sẽ phải vào tù.
Họ gườm gườm nhìn nhau, rồi Terry cụp mắt xuống.
- Đồ chó cái. Tao mong cho mày rớt xuống địa ngục.
Katie ngồi lặng lẽ nhìn Terry làm vẻ ngang tàng đi ra khỏi văn phòng của nàng, qua phòng tiếp tân và biến mất ở chỗ ngoặt. Anh ta đã đặt vương quốc của nàng bên bờ vực thẳm. Lẽ ra nàng đã phải nhìn thấy những tín hiệu báo trước. Nàng đã bị mù quáng bởi những xúc cảm lầm lạc. Nàng không cần một người đàn ông trên giường mình nữa. Cuộc sống cần nhiều thứ hơn là sự thoả mãn tình dục.

Nàng với tay bấm chuông gọi Maura. Đêm hôm qua, họ đã nói chuyện với nhau trong suốt gần một tiếng đồng hồ, qua điện thoại. Maura bước vào, mang theo một tách cà phê.
- Chị cần uống một chút, - Maura nói.
- Tôi đã đuổi hắn đi khỏi đây. Tôi dọa sẽ gọi luật sư Maura, làm sao tôi lại ngu xuẩn đến như vậy?
- Katie, tất cả chúng ta đều sai lầm, không phải riêng mình chị. Hắn là kẻ bị đồng tiền làm mờ mắt.
- Tôi đã muốn tin hắn, Maura - Katie cay đắng nói - Tôi muốn tin rằng mình đang sống những tháng ngày kỳ diệu.
- Bạn ơi, đúng là bạn đã có một thời gian sung sướng với hắn - Maura nói - Chẳng cần phải che đậy chuyện đó.
- Tôi đã chơi trò ú tim với chính mình - Katie chậm rãi nói - Tôi cứ ngỡ như Harry đã quay về với tôi.

*****

Lại một lễ Tạ ơn nữa, Katie vui vẻ cùng gia đình Warren, trừ George đến nhà bạn gái ăn cơm nhân ngày lễ. Còn Joanne và Gordie thì tới vui chơi ở một trang trại vùng Hot Spring, bang Virginia.
- Trời ơi, tôi không không thể tin được cái cách hai đứa nó nói chuyện với nhau - Jeff nói với vẻ giễu cợt - Con bé thì gọi thằng George nhà tôi là “con gấu bông không lồ” còn thằng con tôi gọi con bé là "con mèo nhỏ”.
- Thì chúng yêu nhau mà - Maura nói. Chị dừng lại nhìn con gái với vẻ trách móc - George là cơ hội duy nhất để chúng ta được trở thành ông bà.
Katie lại nhớ đến những người phụ nữ mà nàng gặp gỡ ngoài xã hội, những người đã hoảng sợ trước viễn cảnh trở thành cái ngôi vị mà Jeff và Maura đang ao ước. Họ nói "Thật là đáng sợ. Không có gì làm cho bạn cảm thấy mình già hơn bằng thực tế này". Katie thì khác. Nàng khao khát được làm bà.

Nàng lo lắng Joanne và Gordie sẽ mãi mãi lảng tránh nhiệm vụ làm cha mẹ, nhưng đồng thời nàng cũng lo chúng làm sao xoay xở được với trách nhiệm làm cha làm mẹ của mình.
- Bác đã đọc bài báo của cha cháu đăng trên số mới của tạp chí Nông nghiệp Texas chưa? - Willa hỏi Katie. Nét mặt nó rạng rỡ vẻ tự hào.

- Tôi đã có một bản, và sẽ đọc nó vào ngày nghỉ cuối tuần. Nhưng Jeff này, chúng ta biết tình hình sẽ phải thay đổi. Hãy nhớ lại, sau những năm có bão bụi, Cục bảo vệ đất đai đã ban hành bản hướng dẫn về phương pháp luân canh, xen canh, đánh luống v. v...
- Nhưng đó là vào những năm bốn mươi. Bây giờ họ quên chuyện đó rồi - Jeff cằn nhằn với vẻ ghê tởm - Điều mà hầu hết mọi người quan tâm đến là mua nhiều đất hơn nữa, nhiều thiết bị hơn nữa. Không cần quan tâm đến việc họ đã bạc đãi đất đai như thế nào.
- Con thích lời một thủ lĩnh da đỏ nói với những người da trắng muốn mua đất của ông ta: "Hãy dạy cho con cháu các anh biết kính trọng đất, cho chúng hiểu rằng đất là mẹ của chúng ta. Những gì xảy ra đối với đất thì cũng xảy ra với con người sống trên mặt đất" - Willa nói.
- Thôi không nói những chuyện bi quan nữa, - Maura ra lệnh, - nhất là vào ngày lễ Tạ ơn. Tôi muốn ăn thêm một miếng bánh nữa, mặc dù tôi biết Melinda đã cho vào bánh rất nhiều kem với rượu, và ngày mai tôi sẽ căm ghét chính mình vì việc này.
- Món đó tốt đấy, - Jeff an ủi - Tôi cũng đang muốn tăng cân đây.

*****

Màn đêm êm đềm buông xuống trang trại ở Hot Springs trong ngày lễ Tạ ơn. Không khí mát mẻ trong lành, sực nức hương thơm của những bông hoa cuối cùng trong năm. Trong buồng ngủ của ngôi nhà lợp lá, Joanne vẫn nằm thao thức mặc dù đã quá nửa đêm từ lâu. Như mọi khi, cửa buồng ngủ của cô để ngỏ.
Vận bộ đồ ngủ bằng the trắng, Joanne nằm cuộn tròn trong chăn. Lúc tối, cô đã phải giả vờ ăn uống ngon miệng, chứ thực ra, cô có cảm giác cô đơn như bị đi đày. Nhưng nếu ở nhà với mẹ trong ngày này, cô sẽ phải đối mặt với Willa, Maura và Jeff.

Mỗi năm đến dịp lễ Tạ ơn, Joanne lại nhớ tới buổi lễ đầu tiên sau ngày Leo qua đời: Gia đình Waren đến ăn cơm với họ. Leo vừa mất được vài tháng, thế mà mẹ đã hành động như thể đó là dịp để mở tiệc tùng. Mẹ đã tươi cười và bảo Maura mang đến một chiếc bánh “Rừng đen”.
Trong bữa tiệc ban tối, Joanne nhìn khắp lượt tất cả khách khứa - ai nấy đều có vẻ hạnh phúc - và cô đã muốn bỏ vào ẩn trong buồng riêng. Hầu hết họ đều có một gia đình. Trước kia cô cũng

có một gia đình. Và cô cũng hạnh phúc trong ngày lễ Tạ ơn. Cả nhà ngồi quanh bàn ăn, và ai nấy đều vui vẻ. Thế rồi không hiểu tại sao mọi việc lại diễn ra tồi tệ đến như bây giờ.

Trong lòng bồn chồn không yên, Joanne tung chăn, ra khỏi giường. Cô sẽ đến bên lò sưởi, ngồi xuống cạnh đống tro tàn. Bước đến cửa, đôi chân trần của Joanne vấp vào đôi dép đi trong nhà.
- Khỉ thật, - Joanne lầm bầm, tức giận đi vào phòng khách.
- Jo - Gordie gọi với theo.
- Em đây, không sao đâu.. - Joanne trấn an. Gordie đã nói rằng anh căm ghét tất cả những ngày lễ. Anh đã từng trải qua nhiều ngày như vậy ở trường nội trú cùng với lũ trẻ con nhà giàu khác, trong khi cha mẹ chúng đi dự tiệc tùng.
- Em lại mất ngủ đấy à - Gordie vào theo, với một nụ cười cảm thông và bật đèn lên.
- Như thế này thật chẳng hay ho gì - Joanne thừa nhận - lẽ ra chúng ta chỉ giả vờ đi chơi, nhưng vẫn ở lại nhà. Chúng ta sẽ cùng nhau ăn mừng ngày lễ Tạ ơn. Anh làm món mỳ ống thật tuyệt. Em sẽ mua một chiếc bánh ở cửa hiệu.
- Jo này, giữa chúng mình có chuyện gì không ổn ấy nhỉ - Gordie hỏi, giọng anh bực bội xen lẫn vẻ sợ hãi - Mọi việc cứ thành ra dở hơi thế nào ấy.
- Có thể bởi vì chúng ta không phải là một gia đình thực sự - Joanne trả lời. Đã hàng tuần lễ nay cô cứ suy nghĩ sự thể sẽ ra sao nếu họ có một đứa con. Cô cũng đã nghĩ đến chuyện sẽ nói như thế nào đó với Gordie về vấn đề này. Không phải là con đẻ mà chỉ là một đứa con nuôi.
- Gordie, chúng ta hãy là một gia đình thực sự đi. Hãy nhận một đứa con nuôi - Joanne nài nỉ.
- Em điên đấy à? Làm như thế chẳng khác gì nói với mọi người rằng mình không thể có con.
- Gordie, có đến hàng triệu người nhận con nuôi.
- Nhưng chúng mình thì không. Đến cha mẹ anh cũng còn nói, “có chuyện gì thế Gordie? Chẳng lẽ con không đủ khả năng để có một đứa con à?" Họ sẽ làm cho cuộc sống của anh khốn khổ.
Gordie đến bên cửa sổ, nhìn vào bóng đêm. Rồi anh quay lại với một nụ cười vỗ về.
- Em có biết chúng mình sẽ làm gì khi về nhà không? Chúng ta sẽ mua một con chó con thật đẹp. Chúng ta sẽ chiều chuộng nó và nó cũng sẽ yêu quý chúng ta. Anh chưa bao giờ có một con chó của riêng mình. Nhà chỉ có những con chó săn của cha anh và

chúng không bao giờ được phép vào nhà. Đã bao giờ em có một con chó chưa?
- Chưa - Joanne trả lời. Tuy vậy khi sống ở trang trại, cô đã chơi đùa với những con chó nhà Warren. Cô còn nhớ đã yêu những con chó con như thế nào mỗi khi chó nhà Warren đẻ lứa mới. Cô và Willa đã gào khóc khi Maura và Jeff bán chúng đi. Những hình ảnh đó đường như cách đây đã một ngàn năm.
- Chúng ta sẽ mua một con chó, Gordie.
Khi đó họ sẽ gần giống như một gia đình.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Ba Mươi Tám

Katie lo lắng liếc nhìn đồng hồ khi máy bay đến gần Dallas. Joanne và Gordie sẽ tới ăn cơm trong buổi tối đầu tiên của những ngày lễ Hanukkah. Nàng muốn có mặt ở nhà trước khi chúng đến.
- Katie, không mong gì mảnh đất sẽ thích hợp cho việc trồng cam trong vòng ít nhất sáu hoặc tám năm nữa. Thậm chí có thể mười năm - Jeff nói, kéo nàng trở về với thực tại.
- Tôi biết, những nó vẫn đáng để đầu tư vào.
Jeff đã gọi nó là gì nhỉ? Một sa mạc sinh học. Những người chủ, mặc dù cần cù làm việc, vẫn không hiểu nổi tại sao cây cối của họ cứ lâm bệnh rồi chết. Họ từ chối đề nghị của Katie là ở lại đó, với tư cách là tá điền, sử dụng những phương pháp mới được các chuyên gia nông nghiệp có tiếng đề xuất ra. Họ nói với nàng, "Bà Freeman, chúng tôi đã làm mọi việc có thể, nhưng cây vẫn chết. Những phương pháp mới cũng chẳng thay đổi được gì đâu".
- Khi nào thì chị thu lại mảnh đất đó - Jeff hỏi.
- Luật sư nói rằng trong ba hoặc bốn tuần nữa. Bước đầu chúng ta phải làm gì, Jeff?
- Trước hết chúng ta phải xác định vùng nào thì trồng trọt, vùng nào thì bỏ hoang, Katie! Chúng ta sẽ phải đầu tư vào đó trong vài năm đấy.
- Tôi cũng nghĩ như anh. Tôi cũng cảm thấy đây là món nợ mà tôi phải trả.
- Chị biết không? Những người nông dân lẽ ra có thể bảo vệ được đất đai của họ, nếu như họ không ném tiền cho các công ty hoá chất. Không biết đến bao giờ họ mới tỉnh ngộ ra? Willa đang quay lại với những kiến thức thuộc loại nhà trường. Đó là chuyện những người nông dân Trung Quốc cách đây hàng thế kỷ đã dùng kiến để kiểm soát loài côn trùng ăn lá cây như thế nào. Thậm chí họ còn đặt những cọng tre để làm cầu cho kiến chuyền từ cây này sang cây khác. Ở ấn Độ, vào năm 1762, nông dân đã dùng chim để diệt châu chấu đỏ phá hoại mùa màng của họ: Chúng ta không cần tất cả các loại hoá chất này. Chúng ta phải thích nghi với thiên nhiên chứ không được chống lại nó.
Juan đang đợi ở sân bay để đưa Katie về nhà, sau đó đưa Jeff về trang trại.
Chúc mừng ngày lễ Hanukkah - Jeff nói và ngả người về phía trước hôn lên má Katie khi họ đến trước ngôi nhà ở Highland Park

- Chị có nhớ George và Willa thường đòi được dự lễ Hanukkah cùng với Leo và Joanne không?
- Có. Để chúng được nhận tiền mừng tuổi.
Khi Katie bước vào nhà, nàng thấy một mảnh giấy ở cạnh máy điện thoại. Joanne đã gọi điện đến. Chắc nó lại xin xỏ gì đây. Nén nổi thất vọng, nàng gọi điện thoại đến chỗ Joanne.
- Mẹ ơi. chúng con mang theo con Tonto có được không? - Joanne hỏi - Nó nhìn chúng con rất tội nghiệp. Nó làm cho con cảm thấy có lỗi nếu không mang nó xuống Palm Beach để đón năm mới.
- Con hãy mang nó đi - Katie chịu ngay.
- Hai mươi phút nữa con sẽ đến đấy - Joanne hồ hởi nói.
Katie xuống bếp cùng Melinda xem xét lại thức ăn cho bữa tối, sau đó nàng đến phòng thư viện, lấy trong ngăn kéo ra những gói quà tặng bọc kín. Nàng vui mừng vì Joanne sung sướng được mang theo Tonto. Katie ước gì Joanne và Gordie có một đứa con. Nó sẽ làm cho cuộc sống của chúng có ý nghĩa. Nhưng đó là điều chỉ Joanne và Gordie quyết định được thôi.
Katie thậm chí không cho phép mình nghĩ đến những lời đồn đại độc ác mà nàng nghe được tuần trước. Tin đồn thường lan đi rất nhanh. Nàng cầu mong nhưng lời đồn đại ấy không đến tai Joanne. Nàng cũng không tin rằng Gordie là một kẻ đồng tính luyến ái.
*****
Joanne nghĩ, cô và Gordie đang được hưởng những giờ phút tuyệt diệu trong đêm giao thừa này. Mẹ đã đến Palm Beach dự tiệc do Buffy mở. Vào lúc nửa đêm Buffy tuyên bố mình đã có mang.
Joanne tự hỏi tại sao cô và Gordie không thể có con. Nếu như Gordie muốn, họ "dư sức" có một đứa. Tyrone Power và Linda Christian cũng đã có con. Nhiều người đàn ông có những suy nghĩ giống như Gordie, song họ cũng đã có con.
Đột nhiên Joanne muốn bữa tiệc kết thúc nhanh để có thể trò chuyện với Gordie. Nhưng khi về đến phòng riêng thì Gordie đã ngủ gà ngủ gật. Trong bữa tiệc, anh đã uống quá nhiều sâm banh. Ngày mai cô sẽ nói chuyện với anh vậy.
Có một đứa con sẽ thú vị biết bao. Họ sẽ có một gia đình giống như trong tiểu thuyết. Cô, Gordie, đứa con và một chú cún nhỏ. Hơn nữa, sẽ chẳng có ai còn đồn đại về Gordie những chuyện mà cô vẫn phải giả vờ bỏ ngoài tai.
Joanne đợi đến chiều hôm sau mới nói với Gordie về chuyện đó. Cô hoảng hốt thấy mặt Gordie bỗng tái mét khi anh hiểu cô nói gì.
- Chúng ta sẽ có con, nếu như chúng ta là vợ chồng thực sự, dù

chỉ trong một thời gian ngắn. Một đứa con sẽ khởi đầu cho một cuộc sống hoàn toàn mới, đối với chúng ta. Gordie, anh không muốn cho cha mẹ mình thấy chúng mình có thể có con à?
- Jo, anh không biết - Gordie thì thầm - Anh không biết là liệu anh có thể...
- Gordie, chúng ta hãy thử xem. Chúng ta sẽ cùng nhau tìm ra cách.
- Để anh suy nghĩ một thời gian - Gordie lảng tránh.
Tuy nhiên Joanne đã bắt thấy tia hy vọng le lói trong mắt chồng, Gordie có thể chứng minh cho những kẻ thường nói sau lưng anh biết rằng anh cũng là một người đàn ông thực sự như cha anh, như bao người đàn ông khác.
*****
Trong những tháng tiếp theo, Katie luôn nhận thấy nỗi tuyệt vọng thầm lặng ở cả Joanne lẫn Gordie. Nàng sợ đã có sự rạn nứt trong cuộc hôn nhân của họ. Nàng có thể làm gì để giúp họ?
Rồi sau đó, vào đầu tháng Bảy, Joanne gọi điện đến văn phòng hỏi Katie xem hai mẹ con có thể gặp nhau vào giờ ăn trưa không?
- Tất nhiên là được, con yêu ạ - Katie đáp ngay, cố kìm nổi lo lắng. Thường thường nàng vẫn cùng lúc gặp cả hai vợ chồng nó. Chẳng lẽ Joanne gặp nàng để nói chuyện ly dị? Nàng đặt máy mả lòng dạ bồn chồn không yên.
*****
Hai giờ sau, Katie đã ngồi trong quán ăn nàng ưa thích, sung sướng như nuốt từng lời của Joanne.
- Con định không nói với mẹ cho đến khi thật chắc chắn. Bác sĩ Lenox bảo rằng con có thai khoảng mười tuần rồi. Vòng eo của con đang lớn dần.
- Joanne, mẹ rất mừng cho con. Không có gì có thể làm cho mẹ vui hơn tin này.
Tối nay Gordie cũng sẽ nói chuyện với cha mẹ anh ấy. Nhưng có thể họ cũng không quan tâm lắm.
- Chẳng sao đâu con ạ - Katie an ủi - Con, mẹ và Gordie yêu thương nó là đủ. Ngày đứa bé ra đời, mẹ sẽ mở cho nó một tài khoản ở nhà băng với số tiền năm mươi ngàn đôla. Còn một lần sinh nhật, khi mẹ còn sống, mẹ sẽ thêm vào đó mười ngàn. Con sẽ không bao giờ phải lo lắng về tương lai của nó.
- Mẹ đã lo lắng về tương lai của con phải không?
- Đó là toàn bộ ý nghĩ của cuộc đời mẹ. Mẹ lớn lên trong nghèo khổ. Có những lúc tưởng như chúng ta sẽ nghèo khổ mãi mãi. Sau cuộc khủng hoảng năm 1929, chúng ta mất một vài năm khó khăn. Maura cũng còn nhớ những năm đó, dù rằng giờ đây nó đã lùi rất xa vào dĩ vãng. Đôi khi mẹ lo đã làm hỏng con. Con chưa

bao giờ biết đến việc phải vật lộn ra sao để có miếng ăn, có nhà ở và có đủ chất đốt để sưởi ấm cho ngôi nhà trong mùa đông.
- Con vẫn còn nhớ ngôi nhà ở trang trại. Nó mới bé nhỏ và sơ sài làm sao.
- Điều quan trọng đối với con bây giờ là phải chăm sóc bản thân mình. Đây là thời gian rất đặc biệt trong cuộc đời người đàn bà. Mẹ rất mừng cho con và Gordie. Và cả mẹ nữa, vì con đã tặng mẹ món quà đẹp nhất đời.
Trong suốt mấy tháng sau đó, Katie như sống lại những ngày nàng mang thai Leo và Joanne. Nàng rất vui vì giờ đây dường như Joanne đã thật sự giành cho nàng tình yêu thương và sự an ủi. Nàng sắm cho Joanne bao nhiêu là quần áo mặc khi cò bầu và hàng đống tã lót mới.
Katie thấy Joanne rất sợ lúc sinh nở. Nàng trấn an con gái:
- Con ạ, sinh con đẻ cái là một việc hết sức tự nhiên. Mọi sự sẽ tốt lành thôi!
- Mẹ sẽ ở cùng con chứ?
- Mẹ sẽ không rời con một bước.
Đầu tháng Hai, Joanne vào nhà hộ sinh. Sau tám giờ đau đớn, cô sinh ra một bé gái nặng gần ba ký.
- Thật không thể tin được. Con bé có xinh không mẹ? - Gordie hỏi Katie. Anh mừng đến ngây người khi nhìn cái bọc nhỏ bé giơ lên cho họ thấy sau bức tường bằng kính của phòng trẻ sơ sinh.
- Con bé xinh lắm.
Nó có mái tóc màu đen giống như tóc Harry, Katỉe nghĩ. Nó có những nét của Harry nhưng thanh tú hơn. Nó được đặt tên là Lisa Sharon Brooks. Katie hiểu rằng Joanne đặt tên con gái là Lisa để tưởng nhỏ Leo. Còn Sharon là đặt theo tên người bà đã trợ cấp cho Gordie. Katie thầm nghĩ đây là sự khởi đầu một cuộc sống hoàn toàn mới đối với Joanne.
*****
Harry về đến văn phòng ở Seattle vào đầu giờ sau chuyến bay từ Vancouver. Ngay lập tức, anh lại bị kéo vào cái gọi là “một cuộc khủng hoảng mới” do Arnie gây ra. Sau một cuộc nói chuyện dài qua điện thoại với Mineapolis, "cuộc khủng hoảng” đã được làm sáng tỏ. Khỉ thật! Làm sao mà Pierre có đủ kiên nhẫn để bàn bạc với Arnie?
- Hãy nghỉ ngơi đi, - Pierre nói như ra lệnh - Arnie tuy rất xấu nhưng vẫn rất cần thiết cho chúng ta.
Rời máy điện thoại, Harry cố gắng gạt bực bội ra khỏi đầu óc. Trong góc bàn của anh có một chồng báo mới của Dallas. Anh ngồi xuống và bắt đầu đọc.
Đột nhiên tim anh thót lại. Tay anh nắm chặt tờ báo trong khi đọc

một bài trên trang xã hội. Joanne đã sinh một đứa con gái. Ôi, trời ơi, anh đã được làm ông. Nhưng anh sẽ không bao giờ được trông thấy mặt đứa cháu của mình. Tên nó là Lisa, cái tên để tưởng nhớ đến Leo đây. Anh cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại vì tủi hổ.
Harry ngồi im lặng, suy nghĩ về cái tin mới mẻ này. Chắc là Katie phải mừng lắm. Anh còn nhớ niềm vui sướng cua họ khi Leo, và sau đó là Joanne, ra đời. Anh cỏn nhớ lời thề thầm lặng của mình, sẽ đem lại cho vợ con một cuộc sống tốt đẹp. Vậy mà anh lại gây ra những đổ vỡ, mất mát, đau thương.
Hary còn ngồi lại trong văn phòng rất lâu, sau khi các nhân viên đã ra về hết. Eileen cũng chẳng bận tâm gọi điện tới. Cô biết rằng anh sẽ viện lý do mệt mỏi sau chuyển bay mà từ chối cùng cô dự buổi hoà nhạc giao hưởng tối nay. Hơn nữa, sau những chuyến công du trở về Harry luôn luôn ở lại văn phòng đến khuya để xem xét những gì đã xảy ra khi anh vắng mặt.
Không biết tháng này Eileen ngoại tình với ai đây? Đã từ lâu, anh không quan tâm đến chuyện mình bị cắm sừng hay không? Trong cuộc sống của anh, Eileen chỉ đóng vai trò duy nhất: Người tổ chức những bữa tiệc theo yêu cầu của anh, để tạo ra hương vị của một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Lạy Chúa, cô ta đã thôi cái trò đòi làm nhân viên vân phòng. Có thể do việc đó cản trở những hoạt động xã hội của cô ta. Thỉnh thoảng anh cũng sử dụng đặc quyền làm chồng của mình, khi thật cần thiết.
Harry luôn luôn biết khi nào thì Eileen bắt đầu một cuộc ngoại tình mới. Lúc đó, cô ta có vẻ bướng bỉnh và hay gây gổ? Nhưng dường như Eileen cũng hiểu rằng Harry sẽ không chấp nhận một vụ li hôn thứ hai, rằng anh sẽ để cho cô ta chơi bời chừng nào cô ta biết giữ gìn kín đáo.
Năm nay Eileen bao nhiêu tuổi nhỉ? Khoảng ba mươi thì phải. Cô ta vẫn còn trẻ và có thể sinh cho anh một đứa con.
Đột nhiên anh thấy trong người rạo rực. Có phải đây là một sự tưởng tượng rồ dại ? Anh đã bốn mươi chín tuổi. Nhưng cũng có nhiều người bắt đầu làm cha ở lứa tuổi đó. Hãy xem Charlie Chaplin* và còn nhiều người nữa.

Được rồi, cũng chỉ là thử xem. Eileen không muốn có con, cô ta đã tuyên bố ngay từ đầu. Cô ta sợ nó làm hỏng thân hình tuyệt đẹp của mình. Vài năm gần đây, đôi lúc họ cũng không đề phòng cẩn thận khi gần gũi nhau mà vẫn chẳng xãy ra điều gì. Có thể anh đã ở tuổi xế chiều.

Anh đã mất Joanne vĩnh viễn. Bây giờ anh lại mất cả đứa cháu ngoại nữa.

Liệu anh có thể khiến cho Eỉleen có con không? Nó sẽ mang lại cho cuộc đời anh một ý nghĩa mới.

Nhưng làm sao anh có thể biết chắc chắn đó là con mình. Làm sao anh có thể tách Eileen ra khỏi đám tình nhân cua cô ta. Anh vắt óc suy nghĩ. Cuối cùng anh cũng nghĩ được cách.
Trước hết anh phái nhớ rằng họ đã không đề phòng cẩn thận mà vẫn không xảy ra việc gì. Có thể anh đã hết thời. Cũng có thế như Pierre nói đùa anh chưa "rung chuông đúng lúc".
Mỗi tháng chỉ có một chu kỳ bốn mươi tám tiếng đồng hồ người phụ nữ chắc chắn thụ thai, nếu không có trục trặc gì ở bộ phận đó. Anh thường phải đi ra nước ngoài để thực hiện những ý đồ của mình. Bây giờ anh sẽ thử một lần nữa, với sự liều lĩnh, để thách thức lòng can đảm của anh. Có thể anh sẽ thất bại, nhưng vì Chúa, hay ra đi và thực hiện điều đó.
Anh sẽ mang Eileen đi theo trong chuyến công du kéo dài hàng tháng. Lâu nay, họ đã bàn bạc tới việc thiết lập một chi nhánh ở châu Âu. Anh sẽ cùng với Pierre, buộc Arnie phải chấp nhận chuyến đi này. Những nhân viên kế toán cũng thừa nhận đó là một việc nghiêm túc.
Anh và Eileen sẽ ở lại Berne và Zurich một thời gian sau đó sẽ đi Geneva, nơi anh dự tính sẽ thành lập trụ sở chi nhánh châu Âu. Họ sẽ ra đi vào lúc anh biết chắc chắn Eỉleen đang không có mang với người tình nào đó của cô ta. Trong suốt những tháng tiếp theo sau, anh sẽ xếp đặt để tối nào họ cũng ngủ với nhau. Không để lỡ thời kỳ thụ thai nào của Eileen. Lúc nào cùng có sâm banh để cạnh giường - Eileen rất thích như vậy. Cô ta sẽ không bận tâm đến việc phòng ngừa.
Anh sẽ công bố với Eileen về chuyến đi vào thời điểm cuối cùng. Ngay từ bây giờ, anh phải lập lại chế độ sinh hoạt tình dục của họ. Không được tỏ ra mệt mỏi vì công việc Eileen có thể ngạc nhiên nhưng cô ta chắc sẽ đáp ứng. Cô ta biết, "thả" Harry ra, sẽ có vô vàn phụ nữ khác đón nhận. Họ vẫn thấy anh hấp dẫn, mặc dù anh đã xấp xỉ ngũ tuần. Cô ta khác anh, sẽ nổi giận nếu như biết anh dan díu với một người đàn bà nào khác.
Vào thời điểm thích hợp anh sẽ bịa ra chuyện phải đi công cán đột xuất. Eileen hẳn sẽ thích thú khoe với các bạn của mình ở Seattle

về "một tháng của chúng tôi ở Thụy Sĩ". Với một chút may mắn và sự nỗ lực, anh sẽ có với Eileen một đứa con.
Cô ta sẽ làm toáng lên, đòi phá thai. Cô ta sẽ cảm thấy bị xúc phạm vì đã có thai sau mười một năm chung sống "an toàn". Nhưng sẽ không có sự phá thai. Anh có đầy đủ những điều kiện cần thiết để đảm bảo việc đó không xảy ra.

Harry ngồi đung đưa trên ghế và với tay lấy cuốn sách chỉ dẫn. Anh sẽ tìm cho mình một thám tử tư thông minh nhất ở Seattle. Nếu Eileen khăng khăng đòi phá thai anh sẽ doạ li hôn. Cô ta sẽ phải ra đi chỉ với một bộ quần áo trên người.

*****

Mặc dù rất thích đi Thụy Sĩ, Eileen vẫn sưng sỉa mặt mày vì được thông báo quá gấp. Cô phàn nàn:
- Tại sao chúng ta không thể đợi thêm vài tuần nữa để em mua sắm một số thứ. Ai lại đi châu âu hàng tháng trời mà chỉ báo trước có năm ngày. Làm gì mà anh mua vé được nhanh thế.
Eileen biết anh đã lo xong hộ chiếu mới cho cả hai người:
- Nhờ chỗ quen biết đấy. Mà em cũng đủ quần áo để mở một cửa hàng rồi thôi. Nếu như cần thêm thứ gì nữa thì ta sẽ mua ở bên ấy. Em sắp sửa được tiếp xúc với các thương gia Thụy Sĩ. Họ rất hâm mộ những cô gái tóc vàng xinh đẹp.
Eileen rất thích được đi đây đi đó. Nó làm cô ta cảm thấy mình quan trọng. Do đã có một tuổi trẻ nghèo khó, cô luôn luôn ghen tỵ với những người bạn giàu có.

Đầu tháng Sáu, Harry và Eileen bay đến New York và ở lại đấy hai ngày trước khi bay tới Geneva. Đối với Harry, New York luôn luôn là một nơi chứa đầy những kỷ niệm ngọt bùi lẫn đắng cay của anh và Katie.
Pierre ngồi bàn chuyện làm ăn với họ một buổi tối. Eileen thích thú vì được tham dự. Điều đó cũng lại làm cho cô ta cảm thấy mình quan trọng. Tuy nhiên Harry cũng phải thừa nhận cô ta rất sắc sảo. Đã hơn một lần anh nhận được những lời góp ý hữu ích.
Tối hôm đó Harry và Eileen bay đi Zurich. Harry luôn luôn chú ý thực hiện lịch biểu mà anh đã vạch ra cho từng đêm của họ.
- Harry, anh lấy đâu ra sức lực như vậy? Anh đã trở thành một cái

máy làm tình rồi đấy - Eileen phàn nàn.
- Anh đã bảo em là anh phải hưởng thụ cuộc sống mà.
Khi công việc của họ ở Zurich kết thúc, hai người đi Berne và sau đó, Geneve. Ở đây, Harry đã đặt được chi nhánh mới của công ty. Anh luôn luôn lôi kéo Eileen vào công việc, không để cho cô có thì giờ rãnh rỗi.
Eileen hài lòng với dẫy phòng của họ ở khách sạn Bergues, nơi được những người giàu có cũng như các chính khách ưa thích. Cô hài lòng với chiếc ô tô Rolls - Royce có tài xế riêng, được bố trí cho họ dùng trong thời gian ở đó. Cô ngạc nhiên bởi các đầu bếp ở Geneva nấu nướng rất ngon, đặc biệt là nhà hàng Le Pere Bise - một trong những nhà hàng ăn Pháp nổi tiếng, ở bên kia biên giới Pháp 50km.
Mặc dù rất ghét các hộp đêm, Harry cũng đưa Eileen đến vài nơi. Cô rất thích thú, đến nỗi chẳng nghi ngờ gì động cơ của anh. Anh nhận thấy cô cũng chẳng phòng ngừa gì khi họ làm tình với nhau. Hẳn cô coi anh đã là một ông già, không thể làm cho cô ta mang bầu được nữa.

*****

Trở về Seattle, Harry luôn luôn ở trạng thái lo lắng, muốn biết xem mục đích của anh đã đạt chưa. Chu kỳ hành kinh của Eileen trước đây đều đặn như một chiếc đồng hồ. Tuy nhiên, nó cũng có thể lệch lạc do sự căng thẳng của thể xác hoặc xáo trộn của tâm sinh lí. Anh để ý thấy Eileen không hành kinh, nhưng vẫn “phòng xa", cho rằng có thể chỉ là sự chậm trễ.
Rồi một hôm sau một cuộc họp khuya ở văn phòng, Harry trở về nhà, thấy Eileen đang ngồi đợi. Một tay cô cầm cốc sâm banh, tay kia tắt vô tuyến, khi thấy anh bước vào phòng khách.
Harry, anh phải nhanh chóng tìm bác sỹ - Eileen nói và nhìn anh, vẻ hiếu chiến.
- Làm sao vậy em? - Harry lo lắng hỏi, nhưng trong lòng đầy vui sướng.
- Em có mang rồi.
- Eileen, thế thì phải ăn mừng chứ - Harry cười và bước đến chỗ cô.
- Tránh xa tôi ra, đồ bẩn thỉu. Anh biết là tôi không bao giờ muốn điều này.
- Eileen, em vẫn luôn luôn phòng ngừa cẩn thận cơ mà. Nhưng nếu vợ chồng mình có con thì có gì là sai?

- Tại sao lại chỉ có phụ nữ luôn luôn phải đề phòng. Anh phải tìm một bác sỹ đi, Harry. Tôi không đẻ con đâu.
- Em phải để đứa bé này ra đời, Eileen. Đó là con của chúng ta.
Khuôn mặt Harry rạng rỡ. Chắc chắn không thể là con của ai khác, ngoài anh.
- Anh điên rồi. Tôi sẽ tìm một bác sỹ. Và tôi sẽ ly dị anh. Tôi sẽ...
- Nếu cô phá thai và nếu cô cố tình ly dị, thì cô sẽ phải ra đi chỉ với một bộ quần áo trên người.
Họ gườm gườm nhìn nhau, Harry thấy ánh mắt Eileen lộ rõ vẻ hoảng sợ. Anh chầm chậm bước đến chiếc tủ com - mốt nhỏ, kiểu Louis XV, kê giữa hai cửa sổ.
Anh với tay lên ngăn kéo trên cùng, nơi anh cất những điếu xì gà Cu Ba hảo hạng dành cho những bạn hàng đặc biệt. Anh lấy từ trong hộp ra một tập ảnh.
- Cái gì đây? - Eileen đặt cốc sâm banh xuống bàn, mắt dán vào những bức ảnh.
- Những hợp đồng bảo hiểm của tôi - Harry bước đến bên Eileen và chìa tập ảnh ra. Cô ta nhìn bức ảnh trên cùng, có vẻ nao núng và quay mặt đi.
- Nếu cô không sinh đứa trẻ này, tôi sẽ ly dị cô. Cô sẽ không nhận được một xu trợ cấp. Không cả nơi ở, như tôi đã nói trước. Cô sẽ bước ra khỏi phòng xử án chỉ với một bộ quần áo trên người.
- Anh là đồ chó đẻ. Anh muốn có một đứa con và anh đã sắp đặt tất cả.
- Sao em lại nói như vậy với người cha của đứa con em? Sẽ chẳng có gì thay đổi, trừ một điều: trong những tháng sắp tới em sẽ là bà Eileen Newhouse xinh đẹp, có bầu. Chúng ta sẽ vẫn tiếp tục cuộc sống bình thường của mình, như trước đây.
- Anh sẽ không bao giờ được đụng đến tôi nữa. Cánh cửa buồng ngủ của tôi sẽ mãi mãi đóng lại với anh.
- Anh có thể chịu đựng được.
Elleen đang mang trong mình đứa con của anh. Cô ta sẽ không dám phá thai.
Cầu Chúa đừng để cô ta xảy thai. Trong cuộc đời mình, chưa bao giờ anh khao khát gì hơn là đứa con này.

*****

Vào đầu tháng Hai năm 1955, Harry có mặt ở khoa sản của một bệnh viện tư sang trọng, nơi bác sỹ riêng của Eileen làm việc. Cô ta đã vào bệnh viện tám giờ trước đó, mồm vẫn luôn nguyền rủa

giới đàn ông. Ngay cả bác sĩ riêng cũng không đủ kiên nhẫn với cô trong hai tháng mang thai cuối cùng. Cô ta hờn dỗi, nổi những cơn thỉnh nộ và đòi dùng thủ thuật mở tử cung khi đã đủ tháng.
Cô và thai nhỉ hoàn toàn bình thường, không việc gì phải mở tử cung - Bác sĩ nghiêm khắc nói với Eileen.
Từ khi đưa Eileen vào bệnh viện, Harry lại nhớ đến những kỷ niệm về Katie. Anh còn nhớ nỗi sợ hãi của mình khi thấy nàng đau đớn lúc sinh nở. Anh như chết đến ngàn lần, cho đến khi bác sĩ ra báo tin anh đã có con trai, và Katie vẫn bình an. Rồi anh lại phải sợ hãi một lần nữa, khi Katie sinh Joanne. Katie dường như quá bé nhỏ và mỏng manh để vượt qua những cơn đau đó. Cổ họng Harry nghẹn lại khi anh nhớ tới, chính là nàng đã an ủi anh như thế nào, khi nàng bước vào phòng đẻ.
- Harry...
Harry từ cửa sổ quay phắt lại, đối mặt với bác sĩ riêng của Eileen.
- Tôi đây - Giọng anh khàn khàn vì xúc động, tim đập nạnh.
- Xin chúc mừng, anh đã có một đứa con gái, nặng 3,2 kg.
- Thế còn vợ tôi.
- Eileen vẫn khoẻ. Tất nhiên là vẫn kêu rên. Nhưng so với các phụ nữ khác cô ấy vào loại đẻ dễ.
- Khi nào thì tôi được thấy mặt con gái tôi?
- Vài phút nữa thôi. Con bé xinh lắm.
Khi miễn cưỡng phải rời bệnh viện, Harry còn nấn ná bên ngoài phòng trẻ sơ sinh. Con gái anh nằm đấy.
Eileen đặt tên cho nó là Samantha Newhousé. Cái tên ấy qua dài, anh sẽ gọi nó là Sam.
Tóc nó màu sẫm giống tóc anh. Phải vài tháng nữa mới biết mắt nó giống anh hay Eileen. Tuy vậy, nếu nhìn các nét, nó giống anh nhiều hơn.

Anh sẽ không lặp lại những sai lầm đã mắc trước đây. Mọi việc đối với Sam phải thật đúng đắn. Tuy nhiên Harry đau xót nhận ra rằng Sam sẽ không bao giờ được biết nó có một người chị gái đã trưởng thành. Nó sẽ không bao giờ được biết Joanne và cả con gái Joanne - cháu nó nữa. Anh sẽ giành những năm tháng còn lại của cuộc đời mình để làm tất cả cho nó. Anh sẽ yêu thương nó, và nó sẽ giúp anh làm lại toàn bộ cuộc đời.

Tuy nhiên trong sâu thẳm cõi lòng, Harry biết rằng thiếu Katie, cuộc đời anh sẽ không bao giờ là hoàn hảo.

Chú thích:

** Nhà điện ảnh nổi tiếng của Mỹ.*

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Ba Mươi Chín

Đang bù đầu với những bản báo cáo hàng tháng do quản lý các khu vực gửi về, Katie giật mình nhìn lên khỉ có tiếng gõ cửa.
- Cứ vào.
Chỉ đến bây giờ nàng mới nhận ra ngày làm việc đã bắt đầu. Katie rất thích khoảng thời gian từ 8 giờ đến 9 giờ sáng. Lúc đó, vàn phòng hầu như chỉ có mình nàng.
- Thưa bà, các báo của Seattle đã được gửi đến.
- Cám ơn. Để lên bàn đằng kia cho tôi.
Katie không chỉ đọc báo Seattle với hy vọng biết được tin tức về Harry. Nàng còn đặt báo được xuất bản từ mười hai thành phố chính khác nữa. Nàng cần phải biết nhưng gì đang xảy ra trong những khu vực nàng có trạm cấp xăng.
- Đến giờ uống cà phê rồi - Maura cắt ngang những ý nghĩ của nàng. Chị bước vào văn phòng, tách cà phê trên tay.
- Tôi chúc cho Lisa một ngày sinh nhật hạnh phúc.
- Thật khống thể tin được là hôm nay nó đã tròn một tuổi - Katie ngả người về phía sau, nét mặt chan chứa yêu thương - Tôi đã bảo Joanne và Gordie đưa nó đến để làm tiệc mừng ở nhà tôi.
- Lisa giống Harry đến kỳ lạ. Cứ như là nó mảng một phần cơ thể của anh.
Trong khi thưởng thức hương vị thơm ngon của tách cà phê, Katie nghĩ việc đưa Maura vào làm trong văn phòng thật tuyệt biết bao. Maura không ngại những công việc khó khăn. Chị tỏ ra là người thông minh và có ích, theo kiểu của riêng mình. Đã có Betsy và cả một đội ngũ nhân viên tốc ký chuyên coi sóc giấy tờ và những việc thường ngày khác. Nhưng Maura vẫn vui vẻ làm những việc mà bất kỳ ai nhờ đến mình.
Katie uống nốt chỗ cà phê rồi đưa mắt nhìn chồng báo Seattle. Chỉ cầm chúng trên tay nàng cũng đã cảm thấy mình gần gũi một cách kỳ lạ với Harry.
Nàng khao khát muốn biết tin về Lisa.
Katie nhặt ba số đầu tiên của tờ *Seattle Times* đặt chúng sang một bên. Những số khác nàng sẽ xem sau. Nhưng rồi nàng lại quyết định phải xem ngay tất cả. Sau đó mới tiếp tục công việc trong ngày. Nàng lật giở vài trang cho đến khi cái tên Newhouse xuất hiện trên trang xã hội.
Katie đọc dòng tin với nỗi hoài nghi. Vợ Harry vừa sinh một đứa

con gái - đứa con đầu tiên của họ sau bấy nhiêu năm chung sống. Thậm chí cho đến tận bây giờ nàng vẫn còn nhớ cảm giác choáng váng của mình khi nhìn thấy tấm ảnh chụp Harry và vợ anh trong tạp chí *Thành phố và Đất mới*, khi họ đang sống ở Buenos Aires.

Nàng run rẩy khi đọc lại dòng tin ngắn. Harry đã có một đứa con gái. Tên nó là Samantha Anne Newhouse.

Nó là em cùng cha khác mẹ với Joanne, sinh cùng tháng với Lisa, chỉ sau một năm. Nàng tự trách mình sao lại choáng váng đến như vậy. Đó chỉ là chuyện một người đàn ông có con với người vợ thứ hai của mình.
Katie thò tay vào ngăn kéo bàn lấy ra một chiếc kéo nhỏ. Nàng cẩn thận cắt rời bài báo và cầm nó lên đọc lại một lần nữa. Nàng lấy chìa khoá mở một ngăn kéo riêng. Nàng cất giữ những mẩu tin về Harry mà nàng thu thập được, ngày này qua ngày khác, trong ngăn kéo ấy, và chỉ có một mình nàng được xem.

Cố kiềm chế một cảm giác chua xót về sự mất mát, nàng lấy ra một chiếc phong bì trong đó chứa đựng tất cả những gì nàng biết về hoạt động của Harry kể từ khi anh bước ra khỏi cuộc sống của nàng, hay nói khác đi, kể từ khi nàng xua đuổi anh ra khỏi cuộc sống của mình.
Nàng sửng sốt khi biết tin anh lấy vợ. Nhưng nàng không bao giờ ngờ tới việc anh có con với người vợ thứ hai ấy. Có thể ở tuổi bốn mươi tám, nàng đã quá già, không thể có con được nữa, mặc dù nàng cũng chưa nghe ai nói như vậy. Ngày nay chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi nghe tin một người đàn ông năm mươi tuổi mới bắt đầu làm cha. Năm tháng làm cho người đàn ông thêm hấp dẫn, còn phụ nữ thì trở nên già nua.

Katie cho bài báo vào ngăn kéo và khoá lại. Harry đã rời xa nàng mười sáu năm, nhưng nỗi đau vẫn chưa biết mất. Đột nhiên nàng quyết định gọi điện cho Maura.

Trong những giờ phút đau khổ Maura bao giờ cũng là người chị, người mẹ, người bạn xoa dịu vết thương cho nàng.
- Maura, hôm nay ăn trưa ở ngoài nhé.

Thường thường họ vẫn ăn trưa ngay tại bàn làm việc, hoặc ở quán ăn trong công ty. Ra ngoài ăn có nghĩa là họ có những vấn đề thuộc về cá nhân muốn nói với nhau. Họ không bàn chuyện cá nhân ở cơ quan.
Vào lúc 12 giờ 30, họ ngồi trong một quán ăn mà Katie thích đến.
Maura, đừng nói với tôi rằng tôi đang xử sự như một thiếu nữ dễ xúc động. Tôi biết là mình thật vô lý khi cho rằng bị phản bội bởi việc Harry có con với một phụ nữ khác. Chị cũng đừng mang chuyện Terry và Sherwin ra. Đó là những thời gian ngớ ngẩn nhất trong cuộc đời tôi. Tôi chỉ đóng một vai kịch. Và trong suốt những thời gian ấy, tôi vẫn cảm thấy mình không chung thủy với Harry.
- Katie, chị biết rằng Harry đã lấy vợ từ nhiều năm trước - Maura phản đối.
- Tôi đã không chung thuỷ với Harry ngày xưa - Katie giải thích - Đó là con người trẻ tuổi hay mơ mộng mà tôi đã cười trong căn nhà ở phố Rivington Street. Đỏ là Harry, "người đàn ông kỳ diệu" của Dallas trước cuộc khủng hoảng. Đó là Harry, người đã làm việc cật lực để đưa chúng tôi thoát khỏi sự nghèo khó. Tôi vẫn tự hỏi mình, sự việc sẽ ra sao nếu ngày ấy tôi gọi anh ở sân bay Seattle?
- Katie, hãy quên quá khứ đi.
- Chị tưởng tôi không muốn quên sao? Harry có thể quên, nhưng tôi thì không. Tôi đã tự nhủ với mình rằng tất cả những thứ tôi cần là con gái tôi và công ty của tôi. Chị có cho rằng Harry cũng biết những gì mà tôi đã làm được trong những năm qua không? Như tôi biết về anh ấy?
- Làm sao mà Harry lại không biết. Gas Girls Inc là một công ty lớn. Ảnh của chị đăng trên những tạp chí uy tín nhất. Anh ấy phải biết những gì chị đã tạo ra.
- Tôi đã tạo ra cái gì? - Katie hỏi với vẻ khinh bạc - Tiền ư?
- Chị có một sự nghiệp thành đạt. Chị đã một mình nuôi dạy Joanne lớn khôn và bây giờ, chị có Lisa.
- Lisa yêu quý của tôi - Nét mặt Katie ngời sáng - Thật quý hoá biết bao Maura. Một đứa trẻ hạnh phúc. Tôi muốn Harry cũng biết về nó. Nó chỉ được bà ngoại yêu thương. Còn ông bà nội thì chỉ nhìn mặt nó hai lần, kể - từ khi nó sinh ra. Nhưng Lisa sẽ không bao giờ thiếu thốn tình thương.
- Những ngày này Joanne và Gordie làm gì ? - Maura hỏi.
- Gordie lại vẽ. Thường thì nó vẽ chân dung của Lisa. Tôi không cho rằng cả Joanne và Gordie đã biết nghĩ rằng chúng đang là cha mẹ thực sự.

- Lisa có buồn khi cha mẹ nó đi thường xuyên như vậy không? - Maura hỏi.
Katie cảm thấy Maura có vẻ không hài lòng. Kể từ khi sinh Lisa, Joanne và Gordie đã nghỉ một tuần lễ ở Acapulco, ba kỳ nghỉ cuối tuần ở Colorado và mới đây, mười ngày Palm Beach.
- Maura, nó mới một tuổi. Khi Joanne và Gordie đi xa, nó ở với tôi.
Chị cũng biết rằng vợ chồng Joanne còn ca Nadine chăm sóc Lisa.
Katie vẫn đích thân chọn và trả lương cho vú nuôi của Lisa. Gordie nói mức lương ấy là quá cao. Tuy nhiên nó đảm bảo chắc chắn cô ta sẽ tận tuy và không đi kiếm việc khác. Điều quan trọng là để cho Lisa vẫn nhìn thấy những khuôn mặt thân thuộc khi cha mẹ nó đi vắng.
- Còn Melinda thì có thể làm hỏng nó đấy - Maura nói - Một tối tôi gọi điện đến cho chị, nhưng chị đi thăm trại mồ côi chưa về. Melinda đã nói đến năm phút về Lisa kỳ diệu như thế nào.
- Còn bây giờ Lisa lại có một người cô mới, Samantha Anne Newhouse. Ôi, Maura. Tôi không thể chịu đựng nổi ý nghĩ Harry có con với một người đàn bà khác. Thật khủng khiếp khi biết rằng Joanne sẽ không bao giờ được biết đứa em bé bỏng của nó, còn Lisa thì không được biết người cô nhỏ hơn nó một tuổi.
*****
Vài tháng sau, đầu óc Katie vẫn không thôi vương vấn với ý nghĩ về đứa con gái mới sinh của Harry. Nó giống Harry hay giống vợ anh? Anh sẽ tự hào biết bao nếu biết rằng con gái của Joanne giống anh như tạc.
Khi bế Lisa trên tay, nàng thường vẫn tự hỏi liệu Joanne có nhận thấy điều này không. Katie cảm thấy phiền lòng vì dường như cả Joanne và Gordie đều không thật sự được hạnh phúc, kể cả khi đã có Lisa. Có điều gì trục trặc trong cuộc sống của chúng nhỉ? Nàng những tưởng sự ra đời của Lisa sẽ chấm dứt những chuyến đi liên miên của chúng, song ngược lại, nó còn có phần gia tăng. Tất nhiên, khi chúng đã tin rằng sẽ được yên tâm hoàn toàn về Lisa.
Nàng tin rằng Joanne vẫn yêu Gordie. Nó vẫn nhìn chồng với một ánh mắt rất đặc biệt. Và Gordie vẫn luôn luôn lo lắng cho Joanne. Họ bối rối vì cha mẹ Gordie vẫn lạnh nhạt với họ và Lisa chăng? Cả hai đi du ngoạn như kẻ chạy trốn, như thể có ma quỷ theo sau dấu vết họ.
Khi mùa hè khô nóng ập đến Dallas, Katie thuê cho họ một ngôi nhà trên bãi biển ở La Jolla.
- Lisa sẽ có một cái hộp đựng cát lớn chưa từng thấy - Katie cười, nói với Maura vào buổi sáng Joanne, Gordie và những người phục

vụ của chúng rời Dallas - Tội nghiệp con bé, nó không thể cứ ở suốt ngày trong nhà có máy điều hoà không khí được.
- Những người dân Dallas đã sống như thế nào trước khi có máy điều hoà nhỉ? - Maura đùa.
- Chúng ta đã đổ mồ hôi nhiều - Katie nhớ lại - Tôi còn nhở cảm giác thèm thuồng của mình về những toà nhà được điều hoà không khí vào dịp lễ kỷ niệm 100 năm Dallas. Thế mà đã hai mươi năm rồi. Ngày nay hầu như mọi nhà đều sử dụng nó.
- Nhiều khi vì nóng quá, chúng ta vào xem đến hai lượt cùng một phim, vì trong rạp có máy điều hoà. Còn bây giờ, chị đã cho gia đình của đứa con gái chị đến một ngôi nhà chỉ cách Thái Bình Dương có vài chục bước chân.
Katie vừa thấy thích thú vừa bực tức khi một công ty lớn đang tìm cách mở rộng lãnh địa của mình, cứ đeo đuổi nàng đòi mua Gas Girls Inc Với giá cao đến chóng mặt. Nàng phải từ chối đề nghị của họ suốt trong mấy tuần liền.
- Tôi sẽ làm gì nếu tôi bán nó đi - Nàng hỏi Maura và Jeff khi họ cùng ăn bửa tối ở Highland Park - Tôi sẽ buồn mà chết mất.
- Chị cũng phải học cách nghỉ ngơi đi - . Maura nói.
Trong suốt vụ hè, Katie bay đến La Jolla vài lần.
Dallas dường như trống vắng khi cả Joanne và Lisa không có mặt ở nhà. Joanne khẳng định cả ba người đều yêu thích ngôi nhà ở bãi biển, nhưng Katie vẫn không gạt bỏ được ý nghĩa cả Joanne lẫn Gordie đều không cảm thấy hạnh phúc hoàn toàn bên nhau.
*****
Joanne miễn cưỡng thức giấc, cau mày khó chịu. Phòng ngủ của cô quá lạnh và ẩm, do máy điều hoà gây nên. Chỉ qua một đêm, cái nóng mùa hè đã biến mất, nhường chỗ cho sự mát mẻ của tháng Mười. Cô co ro ra khỏi giường để tắt máy.
Trên đám cỏ xanh ngoài sân, Joanne thấy Lisa đang chơi bóng với Nadine. Nó chạy nhảy với vẻ uyển chuyển, dường như rất sung sướng. Lòng tràn ngập yêu thương, cô đứng ngắm đứa con bé bỏng của mình. Nhưng cô không phải là một người mẹ thực sự. Cô và Gordie chỉ đóng một vai kịch là cha là mẹ. Lisa hiểu điều đó không. Bây giờ thì không, nhưng đến một lúc nào đó nó sẽ hiểu.
Đột nhiên Joanne cảm thấy sự thôi thúc phải tự chứng minh rằng mình có thể làm một người mẹ tốt. Mặt nóng bừng như vừa uống rượu, cô đến phòng của chồng.
- Gordie, dậy thôi - Joanne gọi.
- Joanne, anh đang say. Tại sao tối qua anh lại uống nhiều đến như vậy?
- Anh luôn luôn uống quá nhiều mỗi khi bữa tiệc buồn tẻ - Joanne cười - Gordie này, em vừa nảy ra một ý nghĩ. Khi Nadine đi nghỉ

vào tuần tới, chúng ta sẽ phóng xe xuống New Orleans, mang cả Lisa đi theo.
- Tại sao lại đi New Orleans? - Gordie ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường.
- Vì mọi người đều nói rằng đó là một thành phố tuyệt vời. Em chưa được đến đấy bao giờ. Chúng ta sẽ mang Lisa theo. Chưa bao giờ chúng ta mang nó đi du ngoạn cả.
- Ai sẽ trông nom nó? Chúng ta không thể mang theo nó vào nhà hát hay hộp đêm được. Thậm chí không thể mang nó vào các nhà hàng sang trọng ở đó.
- Gordie, chúng ta sẽ trông nom Lisa. Không cần phải nhà hát, hộp đêm hay nhà hàng sang trọng nào hết.
- Chúng ta chỉ đi ngắm cảnh và ăn trong những quán ăn cho phép mang Lisa vào. Chúng ta sẽ là cha mẹ, Gordie ạ. Không thể cứ như trò chơi mãi được.
- Sao lại không? Chúng ta vẫn có cơ hội kia mà?
- Chúng ta sẽ đi New Orleans và sẽ mang Lisa đi theo - Cô nói với giọng khẳng định. Lâu nay họ vẫn che đậy nỗi dày vò của mình bằng tiếng cười, nhưng nỗi dày vò ấy vẫn chẳng mất đi. Có thể, chỉ là có thể thôi, nếu mang Lisa theo xuống New Orleans, họ sẽ chấm, dứt những vai kịch của mình và sẽ trở thành cha mẹ thực sự.
- Được rồi. Cả ba chúng ta sẽ đi New Orleans - Gordie nhún vai một cách hài hước. Anh vẫn thường nhượng bộ Joanne. Nhưng Joanne còn đòi hỏi hơn thế nữa. Cô muốn là vợ của anh thực sự - Nadine đi nghỉ vào tối thứ sáu. Vậy chúng ta sẽ khởi hành vào sáng thứ bảy.
- Gordie, chuyến đi sẽ rất vui. Đây là thời gian khí hậu tốt nhất trong năm. Chúng ta sẽ ăn sáng với mẹ, thay cho bửa tối như đã định, vì buổi tối hôm trước ta còn phải đóng gói đồ đạc. Em nóng lòng muốn thấy New Orleans.
Chín giờ sáng ngày thứ bảy, Joanne giục Gordie mang đồ đạc ra chiếc xe Jaguar màu trắng đỗ trước nhà. Carlotta - người hầu gái của họ, kiêm việc vú em trong những ngày Nadine nghỉ - đã mặc váy cho Lisa và cho nó ăn sáng.
Cô ta đang chơi với nó ở ngoài hiên nhà.
- Anh đã gọi điện cho bà mẹ để báo họ biết là chúng ta sẽ đi xa chưa?
- Không cần. Họ chẳng quan tâm đến ta đâu.
Một bữa sáng thịnh soạn đang đợi họ ở nhà Katie. Joanne và Gordie tay bồng Lisa chui ra khỏi xe. Còn Tonto đi theo sau họ.
- Vào phòng ăn ngay, trong khi mọi thứ đang còn nóng - Katie giục và chìa tay đón lấy Lisa.

- Nào, cưng của bà có ngoan không?
- Bà, bà - Lisa chìa cánh tay nhỏ bé của nó về phía nàng với vẻ trìu mến.
- Ôi trời, cháu tôi làm sao thế này. Cảm lạnh ư? - Katie lo lắng nhìn Lisa khi thấy nó hắt hơi hai lần liền.
- Tonto đang rụng lông. Có thể là do lông chó gây nên - Joanne nói.
Trong lúc cả nhà ăn sáng, thỉnh thoảng Lisa vẫn hắt hơi.
- Mẹ cho rằng Lisa bị cảm lạnh đấy - Katie nói, tay sờ trán cháu ngoại - Phải để nó lại với mẹ thôi. Mẹ sẽ ở nhà chơi với nó cả kỳ nghỉ cuối tuần. Mà con cũng biết Melinda yêu quý nó thế nào rồi đấy. Mẹ và bà ấy sẽ chăm sóc nó.
- Mẹ cho rằng chúng con không nên đi New Orleans chứ gì? - Joanne nói.
- Jo, mẹ không nói như vậy - Gordie quở trách - Em luôn luôn kết luận hồ đồ.
- Con ạ, Lisa ở lại đây sẽ tốt hơn. Nó chưa bao giờ gây khó khăn cho mẹ khi hai bà cháu ở cùng nhau. Mẹ chỉ nghĩ không nên mang Lisa đi theo vì có thể nó đang không được khoẻ.
Joanne ngập ngừng một lúc. Gordie sẽ buồn nếu họ huỷ bỏ chuyến đi này. Anh sẽ buồn tới hết cả tuần sau cho mà xem.
- Thôi được, chúng con sẽ để Lisa lại với mẹ. Lisa, con có muốn ở lại với bà không.
- Ở với bà. Lisa nói ngay.
- Thế là giải quyết xong - Gordie tỏ vẻ vui sướng.
Anh đang lo lắng. Họ sẽ trông coi Lisa thế nào khi không có Nadine.
Joanne và Gordie tạm biệt Lisa, Katie. Joanne hứa sẽ mua kẹo hạt dẻ cho Melinda và Juan ở New Orleans. Khi Katie giữ Lisa và Tonto ở hiên nhà, vợ chồng Joanne vội vã xuống cầu thang ra xe.
- Lái xe cẩn thận đấy - Katie gọi với theo.
- Tạm biệt - Joanne vẫy tay khi đã vào xe ngồi bên cạnh Gordie.
Họ phóng xe đi. Ánh nắng tháng Mười khoác chiếc áo choàng bằng vàng lên mọi vật. Tuy trò chuyện huyên thuyên, Joanne vẫn cảm thấy sự căng thẳng bên trong Gordie. Cả cô cũng vậy, mọi chuyện đối với họ thực sự chưa bao giờ tốt đẹp.
- Chúng ta sẽ chạy hết tốc độ khi đã vào đường cao tốc.- Gordie nói.
Joanne gật đầu. Cả hai giống nhau ở chỗ đều cảm thấy thích thú khi vượt qua mọi xe khác trên đường cao tốc sáu làn.
Ra khỏi thành phố hai mươi dặm, trên cao xuất hiện những đám mây che khuất ánh mặt trời. Đi thêm năm dặm nữa thì trời đổ mưa.

- Trời sắp có giông đấy - Joanne nói - Em rất thích những cơn giông Texas.
- Em có biết một ý thích quái dị của anh không? - Gordie hỏi - Em có dám nghe không?
- Dám. Điều gì vậy.
- Chạy xe hết tốc độ trên mặt đường ướt. Lúc đó mình giống như đang bay vậy. Chúng mình thử nhé.
- Thử đi. Chúng ta không sợ hãi bất cứ điều gì cả.
Điều đó có hệ trọng gì? Có ai cần đến họ đâu. Thậm chí cả Lisa cũng không cần. Mẹ sẽ luôn luôn ở bên Lisa. Leo cần đến cô, nhưng cô đã mất anh rồi.
- Ngồi vững nhé, Jo. Chúng ta cùng bay nào - Gordie ngả người về phía trước, nắn chắc tay lái, nhấn hết ga.
Sáng nay, xe cộ trên đường cao tốc thưa thớt. Chiếc xe lao vọt lên với tốc độ khủng khiếp.
- Nhanh nữa lên, Gordie - Joanne giục giã.
Họ vượt qua vài chiếc xe khác và chuyển vào một làn đường trống.
- Em cảm thấy thế nào, Jo. Thú vị chứ.
- Rất thú vị - Joanne trả lời ngã đầu lên vai Gordie.
Họ không nhìn thấy một chiếc xe chở dầu đang đi vào đường cao tốc. Khi nhìn thấy thì khoảng cách đã quá gần. Gordie đột ngột đánh quặt tay lái. Chiếc xe trượt đi, thoát khỏi sự điều khiển của anh.
- Gordie! Trời ơi! - Tiếng kêu của Joanne tắt nghẹn trong cổ khi chiếc xe bắn ra khỏi đường, lao xuống một khe núi.
Trong phút chốc, chiếc Jaguar màu trắng bùng lên thành một đám cháy dữ dội.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Bốn Mươi

Katie chằm chằm nhìn với vẻ hoài nghi, khi hai cảnh sát tường thuật vụ tai nạn xảy ra vài giờ trước trên đường cao tốc phía Nam Dallas. Một người nói:
- Tôi rất lấy làm tiếc, thưa bà. Không ai sống sót. Cả ba đều chết khi chiếc xe nổ tung.
Họ nghi là Lisa đi cùng Joanne và Gordie. Chắc Carlotta đã kể với họ như vậy. Nhưng Lisa đang ngủ trên gác.
- Làm sao anh biết đó là con gái và con rể tôi. Chiếc xe Jaguar trắng của họ không phải là chiếc duy nhất ở Dallas.
- Chúng tôi đã kiểm tra biển số xe - Người cảnh sát nhiều tuổi hơn giải thích - Tấm biển số bị văng ra ngoài trước khi xe nổ. Những người hầu ở nhà Brooks rất lúng lúng họ chỉ chúng tôi đến chỗ bà.
- Bà Freeman, bà ở đây một mình à? - Người cảnh sát kia lo lắng hỏi.
- Không!
- Bà Freeman, bà có muốn tôi gọi điện cho ai đó đến với bà không?
- Tôi không sao đâu? Nhưng làm sao mà anh tin chắc được là con gái và con rể tôi ở trong xe? Có thể chiếc xe đã bị đánh cắp.
Người cảnh sát trẻ hơn hắng giọng.
- Tôi rất lấy làm tiếc, thưa bà. Trước khi đến nhà Brooks chúng tôi đã đọc báo cáo của đội khám nghiệm hiện trường. Một chiếc ví phụ nữ bị văng ra khỏi xe. Đó là ví của bà Brooks.
- Anh sẽ... Anh sẽ báo cho cha mẹ Gordie biết việc này chứ? - Katie hỏi.
- Cho ông bà Gordon Brooks Jr phải không?
- Đúng đấy - Katie thì thầm - Mọi người ở Dallas đều biết gia đình Brooks. Hãy báo cáo cho họ biết.
- Chúng tôi rất đau buồn trước mất mát của bà, thưa bà.
- Cám ơn các anh.
Tới cả một tiếng đồng hồ, Katie ngồi một mình trong phòng khách. Nàng phải cố giấu nỗi đau, vì sợ Lisa biết. Hoàng hôn đang làm tối dần tầng dưới ngôi nhà, như thể khoác áo tang cho nàng. Rồi sau đó, nàng nghe thấy những tiếng nói của Lisa và Melinda. Lạy Chúa, nàng đã đòi giữ Lisa lại. Lisa yêu quý của nàng - đó là tất cả những gì nàng còn lại trên đời này.

Katie đi đến máy điện thoại. Như mọi khi, những lúc đau buồn, nàng lại gọi đến Maura và Jeff.

Katie nghe tiếng Melinda hát nho nhỏ cho Lisa nghe trong phòng trẻ ở trên gác. Nàng sẽ giải thích với Lỉsa thế nào về việc nó không bao giờ được gặp cha mẹ nó nữa. Làm sao con bé có thể chấp nhận điều này. Nàng ngồi co lại trong một góc ghế xô pha, một tay đặt trong tay Maura, trong khi Jeff đang gọi điện thoại đến những nơi cần thiết. Sẽ phải có một lễ tưởng niệm cho Joanne và Gordie ở giáo đường Do Thái. Sẽ không có lễ mai táng.
- Tôi muốn chị ăn một chút gì đó, - Maura lo lắng nói - Chị cần phải giữ gìn sức khoẻ.
- Tôi không thể ăn được.
- Lạy Chúa, chị đã thuyết phục được họ để Lisa ở lại với chị. Lisa sẽ rất cần đến chị.
- Ôi, Maura - Katie chợt nhớ ra - Cảnh sát cho rằng Lisa cũng ở trong xe. Carlotta không biết Lisa ở đây với tôi. Tôi phải gọi điện cho cha mẹ Gordie để báo với họ.
Chuông reo từng hồi dai dẳng. Cuối cùng thì cha Gordie cầm máy.
- Chúng tôi dự định tổ chức một lễ tưởng niệm riêng cho Gordie tại nhà thờ của chúng tôi - Cha Gordie nói.
- Tôi gọi điện để báo cho ông biết rằng Lisa không ở trong xe. Lisa vẫn còn sống. Nó ở đây với tôi. Nó...
- Bà đừng mong đợi nó được thừa hưởng khoản trợ cấp xưa nay của Gordie, - Ông Brooks cắt ngang, - khoản đó bây giờ thuộc về gia đình tôi. Gordie không có tài sản gì để cho nó thừa kế.
- Cháu gái tôi không cần bất kỳ thứ gì của gia đình ông, - Katie ghê tởm - Tôi đã nghĩ ông sẽ xót thương nó. Tôi cảm thấy đáng buồn cho ông và vợ ông. Tôi coi khinh ông bà.
- Chúng tôi chưa bao giờ thừa nhận cuộc hôn nhân của Gordon. Chúng tôi cũng chưa bao giờ thừa nhận con nó - Giọng ông ta lạnh lùng như mùa đông Bắc cực.
- Ông nhầm rồi, ông Brooks. Tôi cám ơn Chúa vì đã cho tôi một đứa cháu. Tôi có ý định nhận nó làm con nuôi hợp pháp. Bởi vậy nó sẽ không mang họ Brooks nữa. Tên nó sẽ là Lisa Freemen ngay sau khi toà án chấp nhận việc này.
Trong những ngày rối bời sau đó, Katie luôn luôn nghĩ đến Harry. Nàng cân nhắc xem có nên liên lạc với anh không, rồi quyết định là chưa vội. Nàng biết Harry sẽ đau buồn khi biết tin này. Tuy nhiên, xâm phạm vào cuộc sống mới của anh làm gì, khi nó chỉ gây nên một nỗi đau mới.

Nàng có Lisa, còn Harry có vợ con anh ấy. Cả hai người sẽ trụ được - Nàng thì nuôi dạy Lisa, còn Harry nuôi dạy Samantha. Nàng sẽ bán công ty đi, giành hết thời gian còn lại của cuộc đời cho Lisa. Nhưng trời ơi! Nàng cần Harry bây giờ! Ngay bây giờ.

*****

Harry đóng va li lại và đến đứng bên cửa sổ khách sạn Château Frontenac ngắm cảnh bên ngoài. Đây là một khách sạn lớn, giống như một pháo đài thời Trung cổ, nhìn ra nhà thờ St. Lawrence River uy nghi đường bệ và các ngọn tháp của thành phố Quebec được xây cất từ hàng trăm năm nay. Lạy Chúa, anh đã hoàn thành công việc và lát nữa thôi, sẽ bay về Mỹ. Chuyến đi dự định năm ngày đã kéo dài thành ba tuần, nhưng anh hài lòng với những kết quả đạt được.
Anh đã thu xếp xong mọi thủ tục xây dựng một băng tải vận chuyển lúa mì ở Baie - Comeau, phía Bắc Quebec. Công ty sẽ có một cảng không bị đóng băng suốt cả trong những tháng mùa đông ở đây.
Harry liếc nhìn đồng hồ. Mới 6 giờ 30 sáng. Anh còn đủ thì giờ uống cà phê trước khi ra xe đến sân bay. Hôm nay, bầu trời xám xịt và lạnh. Đường phố vẫn còn vắng ngắt.
Trong lúc uống cà phê, Harry lại nghĩ đến Samantha. Mỗi buổi tối anh đều gọi điện hỏi thăm về nó. Anh không thích phải xa con lâu ngày như thế này. Một buổi sáng, trước khi đến văn phòng anh thường tạt vào hôn con. Buổi tối, khi về nhà, nơi dừng chân đầu tiên của anh là phòng trẻ. Anh như đang sống lại những năm tuổi trẻ cùng với Leo và Joanne, với bao kỷ niệm cay đắng, ngọt bùi. Mọi người đều nói Sam giống anh. Nếu còn sống, chắc hẳn mẹ anh phải yêu quý nó lắm. Ý nghĩ này cũng đã đến với anh khi Leo và Joanne ra đời. Anh rất mừng là Eileen không bao giờ hỏi về gia đình anh trước đây. Cô ta cũng chẳng để tâm gì đến việc Sam đã có một đứa cháu. Lisa Sharon Brooks, một đứa cháu mà nó sẽ không bao giờ biết mặt.
Từ sân bay Seattle, Harry về thẳng nhà, nóng lòng muốn gặp Sam. Chỉ đến bây giờ anh mới lấy lại đồng hồ theo giờ Thái Bình Dương. Anh sẽ chơi với Sam một lúc, trước khi đến công ty. Tuy vẫn thường xuyên nói chuyện với Claire, thư ký riêng anh vẫn thích kiểm tra tỷ mỉ mọi việc ở văn phòng, ngay sau những chuyến công du trở về.
Harry rất vui khi thấy Sam vừa thức dậy sau giấc ngủ trưa và cười

teo toét với cha.
- Sam, bố rất nhớ con - Anh nựng nó, tung nó lên không. Con có nhớ bố không?
- Tôi tin là nó nhớ, - người bảo mẫu nói, - Ông không thấy mắt nó sáng lên khi thấy ông à?
Harry không chờ đợi Eleen có mặt ở nhà. Mà cô ta không ở nhà thật. Người quản gia nói rằng cô ta đi dự tiệc gây quỹ từ thiện và trình diễn mốt ở Rainier. Điều đó có nghĩa là khi cô ta về, Sam đã đang ngủ.
Harry bế Sam ra khỏi phòng trẻ, xuống cầu thang, đi vào căn phòng cạnh phòng làm việc tại nhà của anh. Đây là nơi Harry thường đến để nghỉ ngơi. Anh mới cho đặt một cái cũi tại đó để có thể giữ Sam bên cạnh mình, khi anh ở nhà vào các kỳ nghỉ cuối tuần.
Khi Sam đang chơi trong cũi, Harry gọi điện đến văn phòng và nói chuyện với Claire.
- Mọi việc vẫn bình thường, thưa ông Newhouse. Ông không cần phải đến văn phòng ngay bây giờ đâu. - Claỉr nói.
Harry ngập ngửng một lát rồi hỏi.
- Cô không làm hoặc để ai làm thết lạc báo chí của tôi đấy chứ?
Harry chưa bao giờ rời khỏi văn phòng bốn năm ngày liền, trừ chuyến đi Quebec lần này.
- Tất cả báo chí của ông vẫn còn nguyên đây.
Claire biết Harry rất ham đọc báo chí xuất bản tại các thành phố khác, nhưng không rõ nguyên nhân tại sao.
- Tốt, hẹn gặp lại vào sáng mai - Harry nói.

*****

Harry trả Sam cho người bảo mẫu rồi đi xuống ga ra. Chiếc Limousine vẫn vắng mặt, điều đó có nghĩa là Eileen vẫn chưa về. Anh ngồi vào sau tay lái chiếc Mercedes và phóng đi, sau khi dặn người quản gia là sẽ về nhà vào giờ ăn tối.

Vào giờ này, toà nhà nơi công ty Simon & Sinclair đặt văn phòng vắng ngắt.

Harry đi thẳng vào phòng mình. Anh cởi áo khoác và đến bên bàn đặt báo chí, cấm lấy chồng báo Dallas.

Không có tin tức gì trong hai số báo đầu tiên làm anh chú ý, mặc dù anh vẫn luôn luôn ngạc nhiên trước sự mở rộng của thành phố. Mười lăm năm trước, ai mà đoán trước được việc này.

Harry quẳng những tờ báo đã xem vào sọt rác và lấy số tiếp theo. Đột nhiên mặt anh tái nhợt khi đọc dòng tít: *"Một người đàn bà đẹp cùng chồng và con bị chết trong một tai nạn trên đường cao tốc"*. Tấm ảnh bên dưới hàng tít chính là Joanne và Gordie trong tiệc cưới của họ.

Vẫn còn bị choáng váng, anh đọc bài tường thuật. Tai nạn xảy ra từ ba tuần trước, lúc anh còn ở Quebec. Các dấu phanh cho thấy người lái đã phóng quá nhanh. Lúc đó đường cao tốc lại ướt đẫm nước mưa.
Đứa con của anh - Joanne của anh đã chết. Li sa đứa cháu của anh cũng đã chết. Sao tai hoạ cứ đổ xuống đầu gia đình anh như vậy? Chiếc cầu nối giữa anh và Katie đã bị sụp đổ. Con gái, con rể và đứa cháu của họ đã chết. Anh gục đầu xuống hai bàn tay và khóc. Khóc cho Joanne, khóc cho Lisa, đứa bé mà cuộc sống đã chấm dứt trước khi nó thực sự bắt đầu. Khóc cho cuộc sống mà anh không bao giờ còn có thể chia sẻ với Katie, Joanne và Lisa. Và anh lại khóc cho Leo.
Giờ đây hình ánh Katie phải một mình chịu đựng nỗi đau như mũi dao xoáy vào tim anh. Anh sẽ đi Dallas để an ủi nàng. Mười sáu năm xa cách dường như chưa hề có. Con gái họ đã chết và Katie đang phải một mình đương đầu với bất hạnh.
Harry gọi điện ra sân bay. Từ giờ đến sáng mai không có chuyện nào đi Dallas. Anh quyết định thuê một chuyến bay riêng mặc dù rất tốn kém. Anh quay về nhà và cảm thấy mừng vì Eileen vẫn chưa về. Anh vội vã nhét đồ đạc vào một cái túi và nói với người quản gia là anh phải đi Dallas gấp.
- Hãy nói với Steve đến sân bay mang chiếc Mecedes về. - Harry ra lệnh. Người tài xế có chìa khoá của cả ba chiếc xe.
Từ sân bay Dallas, anh gọi điện cho Katie. Không có ai trả lời. Chắc chắn nàng phải có một người quản gia hoặc nhân viên giúp việc trong nhà. Tại sao không mót ai nhấc máy lên.
Harry rời sân bay đến khách sạn Adolphus. Ngay lập tức những kỷ niệm xa xưa lại trỗi dậy trong anh. Lần đầu tiên anh đưa Katie đến đây ăn tối, nàng đã phải cởi chiếc áo khoác vắt lên tay để che giấu

sự cũ kỹ của nó... Rồi còn bao lần khác nữa...
Katie ở đâu nhỉ? Harry tự hỏi và tìm được câu trả lời cho mình. Nàng không thể chịu đựng được việc ở lại trong ngôi nhà mà nàng và Joanne đã chung sống những năm qua. Ngày mai anh sẽ gọi điện đến văn phòng của nàng. Nàng không thể từ chối gặp anh. Nhưng anh sẽ nói với nàng như thế nào về việc anh đã lấy vợ và có con với người vợ mới.
Harry hất đôi giày khỏi chân và nằm dài ra giường. Chắc chắn đêm nay anh không ngủ được. Đầu óc anh lởn vởn hình ảnh Katie đang bị suy sụp vì tấn thảm kịch mới này. Rồi hình ảnh Joanne khi còn là đứa trẻ, một đứa con gái nhỏ, cũng hiện lên trong anh. Nó giống anh biết bao, cũng cuồng nhiệt, bướng bỉnh và không khoan nhượng... Anh đã sống bao năm nay với hy vọng rằng một ngày nào đó Joanne sẽ lại tiếp nhận anh vào cuộc đời. Nhưng bây giờ, tất cả đã muộn rồi.
Sáng dậy Harry đi tắm, thay quần áo, chuẩn bị cho kế hoạch gặp gỡ Katie.

Trong lúc ăn sáng, anh nhẩm tính: Văn phòng sẽ mở cửa vào lúc chín giờ. Vài phút sau, anh sẽ gọi Katie.
Quá chín giờ một chút, Harry gọi điện đến công ty Gas Girls Inc. Anh hồi hộp chờ đợi. Bao nhiêu năm nay, anh chờ nghe giọng nói du dương của Katie.
- Công ty Gas Girls Inc đây! - Một giọng lạ hoắc trả lời anh.
- Tôi muốn nói chuyện với Katie Freeman. Đây là...
Ồ, tôi xin lỗi, thưa ngài. Bà Freeman đã đi khỏi thành phố. Ngài có thể gặp ai khác không?
- Không. Xin cảm ơn. Nhưng cô có thể làm ơn cho biết tôi nên tìm bà ấy ở đâu?
- Tôi xin lỗi thưa ngài. Chúng tôi không được phép tiết lộ những thông tin ấy.
Tai Harry ù lên khi anh bỏ ống nghe xuống. Anh sẽ tìm Katie thế nào đây?
Phải rồi, anh sẽ gọi điện cho Maura và Jeff. Chắc chắn là họ biết Katỉe ở đâu.
Nhmg ở nhà Maura cũng chẳng có ai trả lời điện thoại, Harry quyết định sẽ thuê một chiếc xe để đến nhà họ, và sẽ có dịp đi qua trang trại cũ của anh. Thậm chí sau từng ấy năm, viễn cảnh đó vẫn khiến anh run rẩy, đến mức mất bình tĩnh. Lần cuối cùng anh nhìn thấy Katie và Joanne là khi anh bước ra khỏi trang trại đó vài giờ sau khi họ chôn cất Léo.

Mặt trời buổi sàng đã bị những đám mây che khuất khi Harry phóng xe đến nhà Warren. Trời ơi, thành phố đã phát triển nhanh biết bao. Có vô số những dẫy nhà ở ngoại ô, nơi xưa kia là những trang trại. Tim anh bắt đầu đập mạnh khỉ anh đến gần ngôi nhà cũ. Anh giảm tốc độ cổ họng như nghẹn lại vì đau xót.

Đó là ngôi nhà của anh sao: Nó đã chỉ như một chái nhà của một khu trại nuôi gia súc rộng lớn, với những cây hồ đào vươn cao và nhưng cây mimoza, thứ hoa mà Katie rất thích, mọc đằng sau một toà nhà lớn. Anh liếc mắt nhìn hòm thư. Anh đọc thấy tên Smih. Một gia đình có tên là Smith, rỏ ràng là rất giàu có hiện sống ở đây.
Harry nhìn thấy một người đàn bà cùng chơi với một bé gái trên hiên nhà rộng. Anh cảm thấy đau đớn khi nhớ đến Lisa, đứa bé mà anh chưa được thấy mặt. Nó cùng tuổi với đứa bé đang chơi đùa này. Anh đâu ngờ rằng nó chính lại là Lisa, đứa cháu ngoại của mình.
Harry nổ máy, cho xe chạy tiếp đến nhà Maura và Jeff. Họ sẽ không bao giờ bỏ trang trại. Jeff là một người bướng bỉnh, và nhất lả Jeff yêu nghề nông.

Ngôi nhà đây sao? Harry cuối người về phía trước, nhìn với vẻ xúc động. Ngôi nhà lớn hơn theo trí nhớ của anh. Một gara chứa được ba xe mới được xây thêm. Nhưng vẫn đúng là ngôi nhà ấy. Harry dừng lại trước hòm thư. Đúng rồi.

Anh ra khỏi xe, bước lên con đường lát đá phiến dẫn đến thềm nhà. Các tấm mành cửa sổ đều được hạ xuống, như thể ngôi nhà vắng người. Cầu chúa cho các tấm mành hạ xuống chỉ là để che nắng. Harry bấm chuông và đứng đợi. Lại bấm chuông lần nữa. Đi vắng hết rồi.
Anh dừng lại ở chỗ hòm thư, kéo cánh cửa nhỏ xuống. Thư chất thành đống, như thể đã vài ngày nay không ai đụng đến. Thế mà anh đã vội vã bay đến Dallas - Harry tự chế nhạo mình.

Biết rằng không còn cách gì tìm được Katie, vì anh tin là đi đâu xa Katie cũng đi cùng Maura và Jeff, Harry tìm đến nghĩa địa, nơi chôn cất Leo. Anh đứng trước nắm đất nhỏ phủ đầy những cây

phong lữ thảo đỏ và khóc thầm khi đọc những dòng chữ giản dị trên tấm bia mộ.
Anh sẽ quay về khách sạn, thu xếp để bay về Seattle trong chuyến bay đầu tiên. Anh đã sai lầm khi đến đây.

Cùng với cái chết của Joanne, không còn gì ràng buộc anh với Katie nữa. Cuộc sống đẹp nhất của anh đã nằm lại đằng sau – với Katie, Leo và Joanne.

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Bốn Mươi Mốt

Katie âu yếm bế Lisa ra khỏi cũi và nó có vẻ buồn ngủ. Phòng trẻ này mới được hình thành trong căn nhà ở trang trại đã được sửa chữa và mở rộng. Đây là nơi ẩn náu bí mật của Katie. Nadine đã tế nhị để Lisa chơi với nàng muộn hơn một chút. Nàng rất nhớ Lisa khi phải đi xuống miền Nam Texas trong hai ngày vừa qua. Nàng cảm thấy có lỗi khi phải đi vắng. Nhưng Lisa yêu mến Carlotta, và nó cũng yêu Willa nữa. Willa đã ở đây khi nàng, Maura và Jeff có việc phải đi.
- Ngủ ngon con nhé - Nàng thì thầm.

Lạy Chúa, Lisa đang quen dần với sự vắng mặt của Joanne và Gordie. Trong tuần lễ đầu tiên, nó cũng hỏi về cha mẹ, nhưng rồi nó phải chấp nhận lời giải thích muôn thuở "họ sắp về" Joanne và Gordie trước kia, có khi đi đến cả tuần mỗi lần. Có khi về rồi lại đi ngay.

Nhưng còn nàng? Nàng không thể nào quen được với ý nghĩ rằng không bao giờ được gặp Joanne nữa. Song đồng thời nàng cũng nhận thức được thêm rằng Lisa cần đến nàng, Lisa chỉ còn có nàng mà thôi. Nàng không thể chết, không thể ốm đau, thậm chí không thể buồn rầu...

Katie rón rén rời khỏi phòng trẻ đi xuống bếp. Melinda đang kiên nhẫn chờ nàng để dọn bữa tối. Cầu Chúa hây ban phúc cho Melinda, Carlotta và Juan, vì họ đã hết lòng tận tuy trong bốn tuần qua. Nàng đã hiểu rằng nàng không thể ở lại ngôi nhà ở Highland Park mà không có Joanne. Nàng đã chuyển ngay về trang trại. Cùng với những người giúp việc. Dù sao, ở đây nàng cảm thấy gần gũi hơn với Joanne, với Leo và cả với Harry.
- Lisa ngủ rồi? - Willa hỏi lúc Katie bước vào phòng khách, sau khi đã báo Melinda dọn bữa tối.
- Nó mệt, nhưng rất vui vì được phép thức đợi mọi người về. Khi nó choàng cánh tay nhỏ bé ôm chầm lấy tôi, tôi như được tiếp thêm sức mạnh để sống.

- Thôi chúng ta vào phòng ăn đi - Maura đứng dậy - Tôi biết là mình nên nhịn ăn thì tốt, nhưng Melinda đã bảo rằng bà ta có một chảo thịt quay sắp được dọn lên. Mà tôi thì lại đang đói.
Maura thở dài nhìn xuống hai bên hông ngày càng nở nang của chị.
- Chuyến bay có tốt không ạ - Willa hỏi Katie - Chắc là cũng có khác so với bay bằng máy bay riêng của bác?
Katie cười, không trả lời Willa mà quay sang Jeff.
- Khi đang bay tôi luôn có cảm nghĩ giống anh, Jeff ạ. Tôi nhìn xuống bên dưới và thấy quả là nông dân đang lạm dụng đất đai.
- Trên những mảnh đất của chị thì không như vậy - Jeff mỉm cười tự mãn.
- Những mảnh đất chúng ta đã mua và đang cố gắng bảo vệ, thật quá nhỏ bé - Katie lắc đầu thất vọng.
- Mảnh đất mà chị đã mua vài năm nữa sẽ rất giá trị - Jeff nói với Katie - Người bán đấu giá cho rằng bất cứ ai cũng sẽ muốn đổ tiền vào đó.
- Tôi đã suy nghĩ kỹ trên chuyến bay, - Katie bắt đầu nói chậm rãi - Bây giờ thì đừng có ai nhảy lên và bảo với tôi rằng tôi điên. Tôi đã quyết định bán công ty...
- Katie? - Maura há hốc miệng nhìn nàng với vẻ ngờ vực. Có phải là do cái kẻ đã theo đuổi chị hàng tháng nay không?
- Họ sẽ phải chịu mua với giá rất cao. Maura, đừng lo lắng về công việc của chị. Một trong những điều kiện của việc mua bán là họ phải giữ lại toàn bộ nhân viên của tôi. Tôi sẽ...
- Katie, nếu không có chị ở đấy, tôi sẽ thôi việc - Maura trả lời ngay.
- Chị yêu thích công việc của mình cơ mà - Katie hỏi.
- Tôi thích làm việc cho chị - Maura nói thẳng - Không có chị ở đấy thì nó cũng sẽ buồn tẻ như mọi công ty đối với tôi. Nhưng hãy nghĩ kỹ đi, Katie. Chị đã mất bao thời gian và sức lực để xây dựng nên công ty. Không có nó, chị sẽ làm gì?
- Tôi sẽ có nhiều tiền. Và sẽ tập trung nuôi dạy Lisa. Tôi sẽ lập một tín quỹ cho nó, và một cho tôi. Chúng tôi sẽ không bao giờ phải lo lắng về tiền bạc. Trong nhiều năm qua, tôi vẫn tự hỏi mình. Liệu có phải vì bận điều hành công ty, tôi đã cướp đi của Joanne một người mẹ. Có thể, nêu tôi giành toàn bộ thời gian cho nó...
- Đừng có nhảm nhí - Maura cắt ngang - Chị đã làm việc bởi vì chị có một đứa con gái phải nuôi nấng. Đừng bao giờ nghĩ rằng chị không làm tròn nghĩa vụ của một người mẹ. Chị là người mẹ tốt nhất, katie ạ.
- Tôi muốn giành hết thời gian cho Lisa. Tôi muốn luôn luôn ở bên nó.

Giờ đây nàng căm ghét cái công ty này. Nàng đã vật lộn để làm giàu vì Joanne, để mua hạnh phúc cho đứa con còn lại của nàng. Nhưng tất cả tiền bạc trên thế gian này cũng chẳng làm nổi việc đó.
Trong những tuần lễ tiếp theo, Katie bận bù đầu vào việc đàm phán để bán công ty. Như đã định trước, nàng đẩy được giá lên. Nhưng khi việc bán đã xong, ngày ngày không cần đến văn phòng nữa thì Katie lại phải chống chọi với khoảng thời gian nhàn rỗi dài đặc, là lúc mà nỗi đau buồn choán hết những ý nghĩ khác.
Nàng quyết định dành phần lớn thời gian cho Lisa. Nàng cho Nadine nghỉ việc và tự tay làm lấy những công việc cô ta vẫn làm. Nàng chơi với Lisa sau khi ăn xong và kể chuyện để ru nó ngủ. Nàng thích thú khi nghe những lời cầu khẩn dễ thương của nó "Bà, nữa, chuyện nữa".
Lisa rất giống với tính Joanne hồi bé: âu yếm, xốc nổi và thông minh. Katie nhận thấy nó cũng rất giống Harry, về tính tình. Mà sao lại không nhỉ. Nó là cháu ngoại của Harry cơ mà. Khi bế Lisa trên tay, nàng thấy như mình đang nắm giữ một phần hình ảnh của Harry.
Tuy nhiên, ngoài những khi trông nom Lisa, nàng còn quá nhiều thời gian khác để nghiên ngẫm về những tấn thảm kịch của cuộc đời nàng. Đến mùa xuân, Katie nhận ra rằng muốn duy trì sự thanh thản tinh thần, nàng phải tìm ra một hình thức hoạt động mới. Vì Lisa, nàng không cho phép mình suy sụp. Nàng còn chưa đủ già để đứng ngoài cuộc và sống một cuộc đời nhàn nhã.
Nàng suy nghĩ và đi đến mọt quyết định. Nàng gọi điện mời Jeff và Maura đến ăn bữa tối.
- Có gì đặc biệt đấy ? - Maura hỏi. Thường thường họ - chỉ ăn tối với nhau vào những ngày cuối tuần.
- Chị biết đấy, Maura. Chị và Jeff là "Ban giám đốc" của tôi. Tôi muốn trở lại với nghề kinh doanh. Một phương án nhỏ thôi. Nhưng tôi cho rằng tôi không thể giải quyết được, nếu thiếu anh chị.
- Katie, lạy Chúa! Tôi sắp chết vì buồn chán đây. Chị có thể nói về việc ấy ngay bây giờ được không ? Hay là tôi phải đợi đến tối?
- Chị sẽ sống được đến tối - Katie cười lớn - Tôi còn phải suy nghĩ thêm đã.
Bốn giờ sau, họ đã cùng ngồi trong phòng ăn của Katie và nói chuyện về khả năng Adlai Stevenson lại trở thành ứng cử viên tổng thống của đảng Dân Chủ. Cuối cùng, Jeff không nhịn được, phải hỏi:
- Katie, có việc gì thì chị nói đi!
- Việc kinh doanh mới này phụ thuộc vào việc anh chị có chịu hợp tác vì tôi không? - Katie đặt điều kiện - Tôi phải làm một việc gì đó:

nếu không thì phát điên lên mất. Tôi thường tự bảo với mình tập trung chăm sóc Lisa cũng là đủ rồi. Vậy mà...
- Đối với chị thì không đủ đâu Katie! - Maura phản đối - Chị đã từng điều hành cả một công ty lớn...
- Nadine có một vị trí vững chắc trong cuộc sống của Lisa. Tôi không thể nào hoàn toàn thay thế cô ta được. Bởi vậy cuộc sống của tôi trở nên thật đáng sợ.
- Chị quyết định làm gì, Katie? - Jeff giục.
- Tôi muốn bỏ tiền ra thành lập một công ty mới, nhỏ thôi, với một nghề kinh doanh cho phép tôi có nhiều thời gian sống với Lisa. Đồng thời nó cũng đem lại cho tôi vừa lợi nhuận, vừa sự bận rộn cần thiết. Công ty sẽ cỏ tên là American Farms Unlimited, văn phòng chính đặt ở Dallas. Maura, chị sẽ là người quản lý văn phòng. Còn Jeff, anh vẫn làm những công việc cho tôi như trước, nhưng với một phạm vi lớn hơn. Tôi muốn thăm dò lại toàn bộ bang Texas và cả các bang lân cận để mua hết những mảnh đất cần phải cải tạo lại. Tôi biết việc đó cũng có nghĩa là anh chị phải cho những nông dân khác thuê lại mảnh đất của mình. Nhưng anh có thấy không, Jeff? Chúng ta có thể làm một việc gì đó quan trọng, tuy rằng theo một phương án nhỏ thôi.
- Chị sẽ phải tốn nhiều tiền mà không sinh lợi được trong vòng vài năm, - Jeff báo trước.
- Tôi - có khả năng. Anh biết tôi bán công ty Gas Girls được bao nhiêu rồi đấy. Tôi đã lập xong tín quỹ cho Lisa và bản thân mình. Chúng tôi luôn luôn có thể sống phong lưu. Nhưng tôi muốn bỏ ra một khoản tiền lớn để cải tạo lại đất đai đã gần như bị phá huỷ. Tôi biết đó là một quá trình lâu dài...
- Chị cũng biết rằng nhưng nông dân thuê đất thường nói một đằng, làm một nẻo, - Jeff nhắc Katie - Chúng ta đã có một thời gian rất khó khăn, thậm chí chỉ với vài trang trại của chị như hiện nay.
- Chúng ta sẽ mua một chiếc máy bay nhỏ để anh có thể kiểm soát được công việc. Bất cứ người thuê nào vi phạm nguyên tắc của chúng ta, mùa tới sẽ không được thuê tiếp - Katie nói.
- Thôi được rồi, - giọng Maura vui vui - Vậy là chúng ta lại làm việc trong một công ty. Sau đây phải làm gì hả bà chủ.

*****

Harry rất buồn vì không gặp được Katie ở Dallas. Khi đọc tin về cái chết của Joanne, những năm xa cách dường như biến mất

trong anh. Anh chỉ muốn đến với Katie, ôm nàng vào lòng để an ủi nàng. Anh rất buồn vì Joanne chết mà chưa giảng hoà được với anh. Tuy vậy, khi trở về Seattle anh cũng không đủ can đảm đề liên lạc với Katie một lẩn nữa. Thời cơ đã qua rồi.
Harry choáng váng khi đọc được trên các báo Dallas tin Katie đã bán Gas Girls Inc cho một công ty đa quốc gia. Anh đã cố gắng một cách vô ích tìm trên các báo, trong những tháng tiếp theo, tin tức về nhưng hoạt động của nàng. Nàng đã lui về sống ẩn dật với nỗi đau buồn của mình. Lời nói của anh sẽ chỉ làm cho nỗi đau của nàng tăng thêm. Katie vẫn cho rằng anh phải chịu trách nhiệm về cái chết của Leo.
Anh và Eileen thể như những người xa lạ sống dưới một mái nhà. Samantha là niềm vui duy nhất của đời anh. Anh thường vội vã từ văn phòng về nhà để chơi với Sam khoảng một tiếng đồng hồ, trước giờ đi ngủ của nó, rồi lại trở lại văn phòng để tiếp tục làm việc. Các kỳ nghỉ cuối tuần anh đều giành cho Samantha.
Mỗi tuần anh và Eileen tham dự các buổi họp mặt xã giao hai ba lần. Người ngoài hẳn vẫn tin rằng cuộc hôn nhân của họ hạnh phúc. Những cuộc tiếp xúc xã hội của họ - thường là với các nhân viên toà đại sứ - rất quan trọng đối với kinh doanh. Đó là một sự thật mà Eileen luôn luôn tôn trọng.
Harry dự tính sẽ đi sang châu âu trong tháng Sáu. Anh nhất định bắt Eileen và Samantha phải đi cùng.
- Ai lại đem theo một đứa trẻ chập chững đi vòng quanh châu Âu. Điều đó thật lố bịch, - Elleen nói.
- Tôi đem. - Harry giận dữ nói - chúng ta sẽ mang cả Rhoda đi theo. (Rhoda là bảo mẫu của Sam). Tôi sẽ không để Sam ở nhà.
Harry nhớ lại chuyến đi sang Châu âu vào năm 1929, cùng với Katie và các con. Đó là thời kỳ huy hoàng nhất của họ, cho đến khi tin tức về sự sụp đổ của thị trường chứng khoán đến với họ trên con tàu Ile - de - France.
Bây giờ Katie ra sao. Nàng chịu đựng tấn thảm kịch mới này như thế nào.

*****

Trong tháng đầu tiên cua công ty American Farms Limited, Katie đến văn phòng hai lần một tuần. Ngược lại nàng thường xuyên bàn bạc với Jeff tại nhà. Trung tâm điểm cuộc sống của nàng vẫn là Lisa. Nó chỉ cần hắt hơi là nàng gọi ngay bác sĩ. Nó chỉ kém hiếu động một chút là đã gây lo lắng cho nàng. Hồi tháng Mười,

trong ngày giỗ của Joanne và Gordie, Katie hoảng sợ khi Lisa bỏ từ "bà" quen thuộc để gọi nàng là "mẹ".
- Cứ yên tâm, Katie! - Maura vỗ về khi nghe Katie kể lại - Nếu nó thích thì cứ để cho nó gọi. Chắc nó nghe những đứa trẻ khác gọi vậy thì cũng tự nhiên bắt chước theo. Mà trông chị thì cũng giống mẹ hơn là bà nó.
- Tôi đã bốn mươi chín tuổi rồi.
Katie quyết định mở rộng phạm vi hoạt động công ty mới của nàng. Hàng tháng, công ty sẽ phát hành một ấn phẩm nhỏ, do Jeff chủ biên. Nàng tuyên bố ấn phẩm sẽ được phát không cho các gia đình nông dân, nhằm mục đích quảng cáo và phổ biến những tin mới nhất về bảo vệ đất đai.
Vào cuối tháng Tám, Katie sẽ đến văn phòng ở Dallas năm ngày trong một tuần, mặc dù nàng vẫn giành thời gian buổi sáng và buổi tối để chơi với Lisa. Willa đã gia nhập đội ngũ nhân viên công ty American Farms và George là cộng tác viên cho tạp chí của họ. Cuộc sống đang dần dần ổn định thành một kiểu mẫu mà Katie có thể chấp nhận được, mặc dù không phải nàng đã hết buồn rầu. Nhưng nàng luôn luôn tự nhắc nhở rằng nàng phải đứng vững vì Lisa. Toàn bộ cuộc sống của nàng là giành cho đứa con của Joanne, đứa cháu yêu thương của nàng. Như bao năm qua nàng đã tự nhủ với mình rằng phải sống vì Joanne, nay nàng phải sống vì Lisa.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Bốn Mươi Hai

Vào một buổi sáng tháng Tám, khi mà cái nóng ở Seattle lên đến 47oC, Harry nhận được một cú điện thoại của Arnie Sinclair gọi tới từ Mineapolis.
- Pierre lên cơn đau tim tối hôm qua - Arnie thông báo - Hai giờ sau thì chết. Tang lễ sẽ tổ chức vào chiều mai. Theo truyền thống Do Thái, việc mai táng sẽ phải tiến hành nhanh chóng.
- Tôi hiểu - Harry nói, giọng anh run rẩy. Cái chết đến thật mau lẹ quá.
Pierre đã nói với Harry chuyện nghỉ hưu từ vài năm nay, nhưng cả hai đều hiểu sẽ chẳng bao giờ có chuyện đó Harry nói tiếp:
- Tôi sẽ bay đến đó ngay tối nay. Vợ và các con gái ông ấy ra sao?
- Họ không thể đến dự được. Luật sư của Pierre đã tiếp xúc với họ. Ông ta sẽ đại diện cho gia đình.
- Đêm nay tôi sẽ có mặt ở Mineapolis.
Họ nói với nhau vài câu nữa rồi buông máy. Harry ngồi xuống, đầu óc còn chưa hết choáng váng. Pierre là một người khoẻ mạnh, một người vẫn đủ sức điều hành một công ty lớn ở cái tuổi 80, dù rằng ông hút thuốc và uống rượu rất nhiều.
Harry nhớ lại lần gặp gỡ đầu tiên với Pierre cách đây gần ba mươi năm. Ngay từ lần gặp đầu tiên ấy Harry đã tin rằng, sẽ có một ngày nào đó, Pierre đóng một vai trò quan trọng trong cuộc đời anh. Pierre là một người bạn chân thành đáng tin cậy. Trong tất cả những vụ va chạm với Arnie, Pierre luôn luôn đứng về phía anh. Chuyện làm ăn rồi sẽ tính sau. Bây giờ là lúc phải đương đầu với những mất mát cá nhân. Không có người đàn ông nào khác gần gũi với anh như Pierre. Không ai có thể lấp được chỗ trống của Pierre trong cuộc đời anh.
Harry liếc nhìn đồng hồ. Không còn nhiều thời gian nữa. Anh gọi cô thư ký, bảo lo vé cho anh bay đi Mineapolis trên tuyến bay gần nhất.
- Tôi sẽ nhận vé ở sân bay. Bây giờ tôi về nhà thu xếp hành lý. Có gì hãy gọi cho tôi về đó.
Trên máy bay, Harry xem xét lại tình thế của anh. Anh chỉ có những cổ phần mà anh mua được trong thời gian làm hợp đồng với công ty Simon & Sinclair. Arnie và tổ hợp của ông ta có số cổ phần lớn nhất. Phần còn lại là của Pierre.

Thậm chí nếu như anh có khả năng mua hết cổ phần của Pierre, anh vẫn cứ thua kém Arnie. Tuy nhiên anh sẽ hết sức cố gắng, dù có phải mang công mắc nợ. Arnie có thể không thích anh, nhưng Arnie cũng hiểu rằng anh và Pierre mới là nhân tố quyết định của công ty. Pierre luôn luôn khẳng định, cả khi có mặt Arnie, rằng sự đóng góp của anh là vô giá.
Thôi được, anh sẽ mua lại cổ phần của Pierre trong công ty Simon & Sinclait. Anh sẽ cầm cố ngôi nhà ở Seattle. Chắc Pierre cũng muốn anh nối nghiệp ông. Anh sẽ đợi đến một lúc thích hợp sau lễ tang để đưa ra lời đề nghị. Pierre sẽ để lại gia sản của ông cho các con gái và đám cháu ngoại. Ông chỉ khinh ghét vợ ông thôi.
Arnie tỏ thái độ khó chịu khi Harry gọi điện đến vào lúc nửa đêm. Ông ta cho Harry biết chi tiết về lễ tang.
- Tôi cho rằng anh sẽ phải ở lại đây vài ngày. Chúng ta sẽ gặp nhau vào lúc 10 giờ sáng ngày kia.
- Đồng ý. Tạm biệt ông.
Đêm hôm đó Harry ngủ rất ít. Anh nằm và nghĩ về những kỷ niệm với Pierre. Cuộc chạy trốn khỏi Paris, sự thành lập công ty Simon & Sinclair và những vụ xung đột với Arnie.
Pierre là người khá nổi tiếng ở Mineapolis. Đám tang của ông rất đông người đến dự. Tuy nhiên Harry cảm thấy bối rối vì các con gái ông đã không có mặt. Như Arnie đã nói, luật sư riêng của Pierre đại điện cho họ. Điều đó có nghĩa là luật sư cũng đại diện cho người thừa kế tài sản.
Ngày mai, sau cuộc gặp mặt với Arnie, anh sẽ gọi điện cho luật sư. Chắc chắn là các con gái của Pierre không muốn giữ cổ phần của ông trong công ty simon & Sinclair. Ngay ngày mai anh phải nói chuyện về luật sư. Ông ta sẽ hiểu.
Sau một đêm nữa gần như không ngủ, Harry tắm táp, mặc quần áo và gọi mang bữa sáng lên phòng. Anh sẽ gặp Arnie vào lúc 10 giờ và sau đó sẽ tìm cách gặp luật sư của Pierre ngay trong buổi sáng. Nếu may mắn, anh có thể lên máy bay rời Mineapolis vào đầu giờ chiều.
Khi Harry đến văn phòng công ty Simon & Sinclair anh thấy Arnie đang chờ mình với một tâm trạng phấn khích khác thường, trái với hoàn cảnh lúc này. Anh cũng chẳng mong gì Arnie thương xót Pierre. Tuy nhiên thái độ của ông ta chợt khiến anh cảnh giác. Arnie luôn gắng tỏ ra là người chỉ huy. Mẹ kiếp, ông ta có thể giỏi xoay xở tiền vốn nhưng ai đều biết chính anh và Pìerre mới là những người điều hành công ty.
- Tôi không thể tưởng tượng nổi Pierre lại không có mặt ở đây để bàn về những hợp đồng mới - Harry nói và nở một nụ cười buồn bã - Cũng không thể tưởng tượng được rằng, khi trở về Seattle,

tôi sẽ chẳng còn bao giờ được gọi điện cho ông ta nữa.
- Pierre không có mặt ở đây, và anh cũng sẽ không có mặt ở Seattle - Arnie cười gằn, hùng hổ nói - Anh có thể vẫn ở Seattle, nhưng không phải trong văn phòng của công ty Simon & Sinclair. Tôi muốn anh rời khỏi văn phòng vào trưa mai.
- Ông đang nói gì vậy? - Harry hỏi. Tim anh đập mạnh. .
- Anh đã bị sa thải, Harry. Tôi đã mua cổ phần của Pierre trong công ty. Tôi đã bàn bạc với người đại diện của Pierre. Hãy quay về Seattle, gói ghém đồ đạc của anh và rời khỏi văn phòng. Người thay thế anh đã bay đến đó ngày hôm qua. Anh không có việc gì để làm ở đấy nửa.
Harry không ngủ, ngồi đợi Elleen về. Tối nay, khi hiểu rằng họ gần như chắc chắn phải rời bỏ Seattle anh cảm thấy mình như một người lạ trong chính ngôi nhà của mình. Trước đó anh đã về nhà đúng giờ để chơi với Samantha. Tuy vậy đầu óc anh vẫn lởn vởn ý nghĩ một lần nữa anh lại phải làm lại từ đầu, khi mà tuổi đã ngũ tuần.
Harry vẫn còn chưa hết choáng váng sau cú đánh tàn nhẫn của Arnie. Anh chỉ tính đến một trận cãi cọ chứ không ngờ đến việc bị sa thải. Còn bây giờ anh đang đứng trong phòng khách lộng lẫy của họ để thông báo tình hình cho Eileen biết.
Eileen há hốc miệng nhìn anh.
- Arnie không thể làm như vậy - Cô ta la lên - Công ty không thể tồn tại được nếu thiếu anh.
- Ông ta có thể làm như vậy, và ông ta đã làm. Arnie tin chắc rằng ông ta có thể điều hành được công ty. Ông ta là người tự cao tự đại.
- Anh hãy đi New york và làm ầm lên cho mọi người trong công ty biết - Eileen giận dữ - Họ chỉ quan tâm đến kết quả cuối cùng. Hãy làm cho họ hiểu tình hình. Pierre không còn, bây giờ lại đến lượt anh ra đi.
- Eileen, mọi chuyện của anh với công ty Simon & Sinclair đã xong rồi. Arnie đã chờ thời điểm này suốt mười chín năm.
- Chúng ta không thể ở lại Seattle. Vả lại anh sẽ không thể kiếm được việc gì khác ở đây. Anh đã năm mươi tư tuổi rồi.
- Anh chưa đến nỗi già yếu - Harry nói tỉnh khô - Tuy vậy chúng ta sẽ phải điều chỉnh lại chút ít. Anh sẽ bán ngôi nhà. Cũng được một món tiền. Ngoài ra anh còn có một số cổ phần đầu tư có giá trị. Anh sẽ suy nghĩ vả vạch ra một hướng mới.
- Làm sao mà anh có thể bình tĩnh đến như vậy? Tôi sẽ không sống như một kẻ ăn mày nữa đâu. Tôi đã quen với...
- Im đi, Eileen. Chúng ta sẽ không chết đói. Và thế là đủ rồi.
- Lẽ ra anh phải làm giao kèo với Pierre khi ông ta còn sống.

Pierre đã sử dụng anh. Còn bây giờ, công ty đối xử vơi anh như rác rưởi. Anh...
- Đủ rồi, Eileen - Harry cắt ngang - Rồi anh sẽ vạch ra hướng mới. Có thể lần này anh sẽ kinh doanh một mình.
- Lại buôn lúa mì? Ba mươi năm trước thì anh có thể làm việc đó với số vốn của chúng ta. Nhưng bây giờ thì không thể được.
Eileen đang lặp lại những câu mà anh vẫn thường nói trong bấy nhiêu năm, ngành buôn bán lúa mì đã thay đổi sâu sắc
- Anh không nghĩ đến lúa mì nữa.
- Vậy thì anh nghĩ đến cái gì.
- Đường. Em vẫn thường nói rất ghét mùa đông. Nếu như anh đủ khả năng mua một đồn điền trồng mía cộng với một xưởng ép mía ở miền Nam Florida thi chúng ta sẽ lại có cơ làm ăn. Nhất là trong hoàn cảnh Cuba đã đứng về phía cộng sản. Khi chính quyền Mỹ cấm vận đường của Cuba, giá đường được sản xuất tại Mỹ sẽ tăng lên vòn vọt.
- Nhưng anh biết gì về đường - Eileen hỏi.
- Không nhiều lắm. Rồi anh sẽ học. Anh biết rằng hiệu suất ở Hawaii và Louisiana cao hơn rất nhiều so với ở Cuba. Còn ở Florida thì anh chịu.
- Nếu anh đi vào kinh doanh đường thì hãy làm ở Florida. Ít nhất Palm Beach cũng là nơi văn minh.
- Ngày mai anh sẽ rao bán ngôi nhà. Em có thể giải quyết việc bán nó. Còn anh sẽ bay xuống Florida xem xét. Phải nghiên cứu toàn bộ việc trồng trọt. Anh không thể kinh doanh nếu chưa hiểu hết mọi khía cạnh của nó.
Hai ngày sau, Harry đi Palm Beach. Anh biết có một vài thị trấn nằm gần những đồn điền mía lớn. Tuy vậy anh vẫn đi Palm Beach vì hiện giờ không phải mùa nghỉ mát nên anh có thể dễ dàng kiếm được khách sạn.
Đến Palm Beach, Harry thuê một chiếc ôtô và đi thám thính khắp vùng trong vòng bán kính một trăm dặm. Anh chú ý xem xét các vụ bán đấu giá. Buổi tối, sau khi chuyện trò với Sam qua điện thoại, anh lại vùi đầu vào những cuốn sách dày trồng mía và sản suất đường. Trong mười ngày đầu tiên ở Palm Beach, mỗi ngày hai lần, Harry trao đổi qua điện thoại với Eileen về việc bán ngôi nhà. Eileen đã phát hoảng trước cái giá người mua trả, qua những người môi giới.
- Không bán rẻ. Họ ép ta đấy. Cứ chờ đến lúc được giá mới bán. Có thể em và Sam nên xuống đây luôn đi. Vào thời gian này, nhà cho thuê rất sẵn. Còn ngôi nhà trên ấy cứ để nguyên cả đồ đạc như vậy, khi bán sẽ được giá hơn.
- Thời tiết dưới ấy thế nào? - Eileen hỏi.

- Tháng Tám ở Florida cũng nóng khủng khiếp. Nhưng anh sẽ thuê một ngôi nhà có máy điều hoà nhiệt độ. Em hỏi xem Rhoda có muốn đi cùng chúng ta không.
Vào lúc Eileen cùng Sam và Rhoda đến Palm Beach thì Harry đang bám sát một đồn điền trồng mía và một nhà máy đường mới được chuyển giao cho nhà băng quản lý. Đó là một đồn điền nhỏ, khoảng gần bảy trăm mẫu. Tuy nhiên trong tương lai có thể sẽ mua thêm được đồn điền bên cạnh.
Harry hiểu rằng hầu hết các đồn điền trồng mía đều phải rộng đến mênh mông. Vì lợi nhuận nhỏ nên phải lấy số lượng bù vào. Người uỷ viên ban quản trị nhà băng đã nói bóng gió rằng đồn điền bên cạnh đang gặp khó khăn vì quản lý kém. Nhà băng có thể cho Harry vay một khoản tiền lớn khi xét đến uy tín của anh trong kinh doanh.
Harry ngạc nhiên thấy Eileen tỏ ra hăng hái trong lĩnh vực mới này. Cô ta như bị thôi miên bởi những cánh đồng mía rộng lớn, cây mía cao đến ba bốn mét và những lều trại được dựng lên cạnh những cánh đồng làm nơi ở cho công nhân. Đối với Eileen, làm chủ một đồn điền mía cũng giống như cai trị một lãnh địa riêng. Chủ nghĩa thực dân ngay trong lòng nước Mỹ.
Harry hăm hở lao vào công việc. Nhà máy đường được xây dựng ở West Grove, cách Palm Beach khoảng bốn mươi dặm. West Grove là một thị trấn buồn tẻ với gần một ngàn dân, chủ yếu làm việc cho nhà máy đường. Harry tìm cho gia đình mình một ngôi nhà cách đó vài dặm về phía Nam. Anh không muốn cho Sam sống ở thị trấn. Anh phớt lờ những lời phàn nàn của Eileen rằng ngôi nhà quá nhỏ và chẳng có gì hấp dẫn. Anh nói:
- Chúng ta không cần đến một lâu đài. Một căn nhà mười phòng là quá đủ. Em sẽ trang trí lại nó. Chúng ta sẽ làm thêm bể bơi. Thế là ngon lành. Rohda sẽ ngủ lại trong nhà còn tất cả những người giúp việc khác chỉ đến làm việc vào ban ngày.
Cả Harry và Eileen đều ngạc nhiên vì mức lương trả cho những người phục vụ ở đây rất thấp.
Harry vẫn giữ lại những người làm việc cũ của nhà máy đường. Những người thợ trồng mía và chặt mía cũng được ký lại hợp đồng cho vụ tới. Đây sẽ là thời gian học nghề của anh. Anh sẽ học những gì cần phải học, đồng thời sẽ theo dõi sự phát triển ở Cuba. Những gì xảy ra với đường Cuba sẽ quyết định tương lai của anh.
Đôi lúc Eileen hoảng sợ trước số tiền họ phải bỏ ra đầu tư và món nợ nhà băng treo lơ lửng trên đầu. Harry thì tin chắc rằng anh sẽ là người chiến thắng. Vấn đề là thời gian. Nhưng Harry cũng nhận thấy rằng nếu không mua được đốn điền bên cạnh để tăng lợi

nhuận, nhằm giải quyết món nợ nhà băng, thì anh sẽ gặp khó khăn nghiêm trọng.

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Bốn Mươi Ba

Katie âu yếm buộc lại dải thắt lưng của chiếc váy màu xanh mà Lisa sẽ mặc khi đóng vai cô gái ôm hoa trong lễ cưới của George chiều nay.
- Mẹ ơi, mẹ sẽ nhìn con chứ? Con sẽ không sợ gì hết, nếu mẹ nhìn con.
Lisa hỏi điều này đến hàng chục lần. Nó vừa sung sướng vừa lo sợ khi được tham dự vào lễ cưới.
- Lúc nào mẹ cũng sẽ nhìn con - Katie hứa.
Maura rất mừng khi George ngỏ ý muốn cưới cô gái mà anh yêu từ lâu. Cô là con gái duy nhất của một gia đình nông dân. Maura hồ hởi tâm sự với Katie, "Tôi rất mong có cháu. Tất nhiên tôi rất mừng vì George lấy vợ trước".
- Mẹ ơi, tóc con như thế này được chưa - Lisa hỏi.
- Đẹp lắm rồi. Trông con xinh lắm - Katie khuyến khích, đưa tay vuốt mái tóc dài đến ngang lưng của Lisa. Nàng liếc nhìn đồng hồ.
- Đã đến giờ chúng ta phải đi nhà thờ rồi.
Katie ngồi cùng gia đình George trong nhà thờ được trang trí bằng hoa. Khi nhạc đám cưới bắt đầu nổi lên. Maura cầm lay tay nàng, thì thầm.
- Trời ơi! tôi sắp khóc đây. Không phải tôi sắp mất một đứa con trai mà là sắp có một đàn cháu.

Katie hết sức cố gắng tránh sự chú ý của công chúng, không như trước kia, khi nàng còn là chủ công ty Gas Girls Inc và là một trong những phụ nữ giàu có nhất miền Tây Nam. American Farms Unlimited là một công ty nhỏ chưa có tiếng tăm gì. Nàng nhất định không chịu để tên mình xuất hiện ở những vị trí trang trọng trên tạp chí hàng tháng của công ty.
- Ôi, Katie, Lisa trông mới đáng yêu làm sao! Willa cúi người về phía trước thì thầm khi Lisa xuất hiện ở đầu lối đi trong nhà thờ - Chúng ta phải chụp ảnh nó mặc bộ váy này.
Katie nhìn Lisa bước đi, khuôn mặt nhỏ của nó nghiêm nghị trông thật dễ thương. Khi nhìn thấy Katie, nét mặt Lisa đột nhiên bừng sáng. Những giọt nước mắt tự hào và yêu thương lăn dài trên gò má Katie. Nó là đứa con quý báu của nàng.
Đầu óc Katie lại quay về với nhưng kỷ niệm. Nàng nhớ lại đám

cưới của Joanne. Ngày đó, nàng cảm thấy sung sướng biết bao. Hạnh phúc của Joanne thật là ngắn ngủi.

*****

Ngay hôm sau đám cưới, Lisa bước vào năm học đầu tiên. Katie cũng lo lắng và háo hức như Lisa, khi chuẩn bị cho nó đến trường.
- Mẹ sẽ đến đón con sau giờ học chứ? - Lisa hỏi khi Juan đỗ xe trước cổng trường.
- Mẹ sẽ đến. Cũng như khi con đi nhà trẻ thôi.

Trong những giờ phút đáng ghi nhớ như thế này. Katie luôn luôn bị dằn vặt bởi những kỷ niệm. Nàng đã trải qua những giây phút này với Leo và Joanne. Có khác là bây giờ nàng chỉ có một mình. Nàng không thể chạy về nhà để kể cho Harry nghe thái độ Lisa thế nào trước sự kiện quan trọng này.

Như trước đây nàng đã từng nói: "Ôi Harry, Leo mới vui vẻ và nghiêm trang làm sao?"
Katie rời khỏi trường học quay lại xe.
- Tôi đưa bà đến văn phòng chứ, bà Katie? - Juan hỏi.
- Đúng đấy, Juan.
Thế là một giai đoạn quan trọng trong cuộc đời Lisa đã trôi qua êm ả. Lisa đã làm cho cuộc đời nàng trở nên đáng sống. Katie ước muốn một cách vô vọng rằng Harry có mặt ở đây để chia sẻ những giây phút này với nàng.

*****

Vụ thu hoạch mía bắt đầu vào mùa thu và kéo dài cho đến mùa xuân. Vào một buổi tối cuối tháng Chín, Harry và Eileen đứng ở đường chờ xem đốt cánh đồng mía. Trước khi chặt mía một ngày, cánh đồng nào cũng bị đốt cháy.
Người phụ trách đội chặt mía nói với Harry:
- Chúng ta chỉ mới bắt đầu đốt mía vào khoảng mười lăm năm trước. Nó làm cho việc chặt mía dễ dàng hơn nhiều. Ngọn lửa sẽ đốt cháy hết lá mía và ngọn mía.

- Tại sao lại phải đốt vào ban đêm - Eileen hỏi.
Harry thấy khó chịu vì cái giọng hống hách của cô ta. Trong thâm tâm Harry lo rằng những vụ đốt cháy hàng năm như thế này sẽ làm hỏng đất.
- Ban đêm dễ làm hơn, thưa bà. - Người phụ trách trả lời lịch sự.
Tuy nhiên Harry cho rằng anh ta không bằng lòng để một phụ nữ tham gia vào việc này. Anh ta nói tiếp:
- Khi có sương trên mặt đất thì dễ điều khiển ngọn lửa hơn.
- Làm sao anh biết được cần đốt bao lâu? - Eileen hỏi tiếp.
- Chúng tôi đốt một lượng mía đủ cho nhà máy đường hoạt động hai mươi bốn giờ một ngày. Ngài Newhouse ra lệnh như vậy.
- Còn chờ gì nữa mà chưa đốt nhỉ - Harry hỏi.
- Chúng tôi sắp bắt đầu rồi, thưa ông. Những người đốt lửa đang mang lá khô ra đồng.
Harry thầm nghĩ, còn bao nhiêu điều cần phải học, mà anh lại có rất ít thời gian. Anh vẫn thường xuyên tìm tòi, nhưng mía là một đối tượng khác hẳn lúa mì.
- Harry, hãy nhìn kìa! - Giọng Eileen như điện giật.
Người ta đang đốt cháy ba mặt của cánh đồng. Những ngọn lửa đang vươn cao và lan rộng ra.
- Hôm nay rất thuận gió. Lửa sẽ đốt cháy đến sát gốc mía - Người phụ trách nói.
Vài phút sau, đárn cháy trông thật ngoạn mục, cánh đồng trông giống như một biển lửa. Hơi nóng phả ra tận chỗ những người đứng xem. Không khí sực nức mùi thơm của mía cháy.
- Giống như mùi ngô nướng vậy - Harry ngạc nhiên. Đột nhiên anh nhớ đến ngôi nhà ở trang trại và cảnh đốt những bắp ngô trong lò vì không đủ tiền mua than.
- Mía và ngô là cùng một họ - Người phụ trách nói.
- Ôi tiếng nổ mới to làm sao! Giống như tiếng bom vậy. - Eileen đưa hai tay lên bịt tai.
Harry và Eileen đều như bị thôi miên trước cảnh tượng những ngọn lửa vươn lên trong bầu trời đêm.
- Em sẽ giám sát những hoạt động của đồn điền. Còn anh sẽ tập trung vào nhà máy đường và việc bán - Eileen hồ hải nói.
- Eileen, công việc ở đồn điền rất nặng nề - Harry phản đối - Nếu như việc chặt mía không đúng như tiến độ, nhà máy sẽ không hoạt động hết công suất. Và như vậy chúng ta sẽ không trả được nợ nhà băng.
- Những người làm việc ở đồn điền cần phải biết người chủ luôn để mắt đến họ - Eileen bình tĩnh nói - Anh không thể vừa ở đây, vừa ở nhà máy. Việc của em sẽ chỉ là để một mắt đến đồn điền. Mọi người sẽ không làm việc tắc trách nếu như có em ở đấy.

- Chúng ta sẽ bàn việc này sau - Harry lảng tránh.

*****

Khi vụ thu hoạch bắt đầu được khoảng tuần lễ thì Harry phải đương đầu với một rắc rối. Người quản lý nhà máy đã trốn đi. Vì ông chủ hay vắng mặt nên anh ta có cơ hội nhét đầy túi của riêng mình. Bây giờ ngoài những công việc vẫn làm. Harry bắt buộc phải kiêm thêm công việc quản lý nhà máy. Eileen sẽ trông coi đồn điền, đúng như cô ta mong muốn.

Bây giờ, mỗi buổi sáng, Eileen phóng xe từ nhà ra cánh đồng. Càng ngày cô càng đi sớm hơn, cho đến khi có mặt cùng lúc với những người chặt mía đến sớm nhất vào lúc bình minh. Người đốc công nói với Eileen rằng trong mười lăm năm qua những người Mỹ đa đen đã từ chối công việc chặt mía. Những người chủ đồn điền buộc phải tìm công nhân ở vùng quần đảo West Indies.

Eileen chú ý tới những thanh niên Jamaica trẻ trung, đẹp trai. Cô cao xuyến trước những thân hình cao to với những đôi chân dài, những bắp thịt nổi cuộn của họ, và cả dáng đi như múa của họ nữa. Mặc dù công việc chặt mía là loại việc hạ đẳng và nguy hiểm, Eileen vẫn thấy họ có vẻ kiêu ngạo.

Eileen muốn buộc người phụ trách phải kính trọng mình. Cô sẽ cho họ biết ai là chủ ở đây. Cô sẽ làm họ hiểu rằng, cô biết khi nào công việc không được suôn sẻ. Cô xỉ vả những người thợ chặt mía khi họ dám xin thay găng tay. Cô nói với họ:
- Chúng tôi chỉ phát găng tay vào lúc bắt đầu vụ thu hoạch. Vì găng tay rất đắt nên mỗi người chỉ được một đôi.
Thường thường găng tay bi rách chi trong vòng một hai tuần. Eileen tuyên bố sẽ không cấp tiếp vả họ sẽ làm việc không có găng. Cô đã hỏi những người đã từng làm việc cho các chủ khác và biết rằng điều đó vẫn thường xảy ra, mặc dù cô cũng biết nếu không có găng, bàn tay của những người thợ chặt mía bị phồng rộp.
Vào dịp đầu năm mới, Eileen khiến cho Harry sửng sốt khi cô đề nghị làm cho cô một căn nhà lá ở rìa cánh đồng.

- Thật là bất tiện cho tôi khi phải rời nhà ra đi từ lúc bình minh đến tối mịt lại trở về chỉ để lăn ra ngủ. Trong suốt tháng vừa qua, những người thợ chặt mía phải làm việc cả ban đêm mới đáp ứng được nhu cầu của nhà máy. Tôi sẽ ở lại ngôi nhà đó cả tuần và chỉ về nhà nghỉ cuối tuần.
- Thế còn Sam? - Harry hỏi - Em là mẹ nó?
- Tôi ra đi từ lúc nó còn chưa thức dậy và về nhà lúc nó đã ngủ rồi. Có khác gì đâu. Tôi sẽ giành kỳ nghỉ cuối tuần cho nó. Cả hai chúng ta cùng giành cả kỳ nghỉ cuối tuần cho nó.
Bản thân Harry cũng làm việc mười bốn giờ một ngày.
- Anh không thích việc này đâu - Harry nói. - Sam đang bị bố mẹ nó bỏ rơi.
- Chúng ta làm việc này vì nó - Eileen lạnh lùng nói - Hơn nữa, nó học ở trường cả ngày. Khi về nhà thì đã có Rhoda. Mà tại sao anh không giành ra một giờ về ăn tối với nó. Sau đó lại đến nhà máy.
- Thôi được rồi. Anh sẽ làm như vậy - Harry đồng ý.
*****
Eileen đã dàn xếp để cho hai người thợ chặt mía đến làm việc ở ngôi nhà mới dựng. Người ghi phiếu chấm công được lệnh báo cho họ biết là họ sẽ được trả lương cao hơn mức bình thường trong thời gian làm việc ở đây. Elleen đoán rằng hai người Jamaica sẽ vui sướng vì vừa được nhiều tiền, vừa chỉ phải làm công việc nhẹ nhàng, không nguy hiểm.
Khi công việc sửa chữa đã xong xuôi, Eileen dãn bớt một người thợ. Người còn lại sẽ sơn sửa những chỗ lặt vặt. Đó chỉ là lý do bề ngoài để cô giữ anh ta lại trong nhả. Cô đã phải cố gắng che giấu cảm xúc của mình khi phát ra những mệnh lệnh. Đã từ lâu cô thích chàng trai này.
- Ngày mai đến đây như thường lệ, Thomas – Eileen ra lệnh. Cô đã nhận thấy những cái liếc trộm của anh ta. Cơ thể mình vẫn còn rất hấp dẫn. Cô nghỉ và nói tiếp.
- Tôi muốn anh sơn thêm một nước nữa lên nhưng tấm ván chân tường trong phòng khách và phòng ngủ của tôi.
- Vâng, thưa bả - Anh ta lễ phép nói.
Khi Eileen nghe thấy tiếng gõ của rụt rè thì trời đã rạng sáng. Cô gọi qua cửa sổ để ngỏ.
- Vào đi, Thomas.
Cô dã cảm thấy trong người rạo rực. Cô nhận thấy Thomas bị kích động khi nhìn thấy cô ăn mặc khêu gợi. Làn da trắng mịn như nhung bên trong chiếc váy ngủ bằng the màu đen. Chiếc váy mặc khít người đã phô bày tất cả. Harry sẽ không bao giờ biết việc này. Làm sao mà anh ta biết được?
Eileen quẳng tấm chăn sang một bên, lồng đôi bàn chân vào đôi

dép xa tanh màu đen. Với một nụ cười bí hiểm, cô đứng lên khỏi giường.
- Bà Newhouse, - giọng nói du dương của Thomas đầy vẻ lo lắng.
- Anh có biết pha cà phê không, Thomas? Eileen ra khỏi buồng ngủ bước lại gần chàng trai. Cô nghe rõ hơi thở của anh.
- Có, thưa bà - Giọng thổ âm vùng Caribê của Thomas nghe rất thú vị. Anh ta mặc chiếc quần bó chặt, áo phanh ngực.
- Đặt cho tôi một bình. Dùng chiếc bình nhỏ ấy. Xong rồi thì mang vào buồng ngủ cho tôi.
Cô hầu gái Rita bị ốm đã nghỉ từ ba ngày nay. Và đã được lệnh cấm đến làm việc khi bị cảm, để phòng lây sang bà chủ. Eileen bảo vệ sức khoẻ của mình như là một phần trong chương trình giữ gìn sắc đẹp. Hôm nay sẽ chẳng có ai đến quấy rầy cô ta và Thomas.
Eileen lại vào nằm trên giường, đôi mắt ngời sáng. Từ trước khi Sam ra đời, cô đã sống trong nỗi sợ hãi bị Harry ly dị để phải sống trong cô độc, nghèo khổ. Hình ảnh đó đã khắc sâu vào trong tâm trí cô. Nhưng cuộc sống của cô đã có một niềm say mê mới, từ khi cô tham gia vào công việc đồn điền và ở trong ngôi nhà lá này. Ở đây, cô có thể làm bất cứ việc gì cô thích và Harry sẽ không bao giờ biết. Ở đây, cô là nữ hoàng.
Chúa ơi? Những chàng Jamaica này mới đẹp làm sao! Những thân hình cao to vạm vỡ, và cả dáng đi của họ nữa. Đột nhiên cô không còn muốn chơi cái trò ú tim mà cô đã định. Cô gọi to:
- Thomas ? Để món cà phê đấy. Tôi sẽ uống sau, vào đây.
Một lát sau, Thomas xuất hiện ở cửa ra vào phòng ngủ. Qua ánh mắt nóng bỏng của Thomas, cô biết anh ta đã hiểu công việc đầu tiên của anh ta trong ngày hôm nay là gì.
- Bà muốn tôi bắt đầu sơn ngay bây giờ - Đôi mắt anh ta nhìn chằm chằm vào đôi núm vú hằn lên dưới làn the mỏng.
- Để sau... - Eileen co một chân len làm cho chiếc váy ngủ tuột về phía đùi, để lộ đôi chân dài, trắng nõn. Cô gọi - Đến đây, Thomas.
Thomas bước lại gần giương, rồi dừng lại.
- Trước hết phải kéo các tấm rèm lại đã.
Vào giờ này thì xung quanh nhà vắng ngắt. Sẽ chẳng có ai thấy được. Da thịt Eileen căng lên đòi hỏi, tim đập loạn xạ.
- Thomas, đến đây.
Eileen rên rỉ khi Thomas đổ xuống người cô. Đôi ban tay thô ráp của anh ta vuốt ve một cách chậm chạp trên da thịt cô, gỡ những dải đeo của chiếc váy ngủ, tuột nó xuống ngang hông. Miệng anh ta lần tìm những núm vú đã cương lên.
Eileen đưa tay xuống dưới quần Thomas, luồn vào trong. Đột nhiên cô la lớn:

- Nhanh lên! Trời ơi, nhanh lên!
Eileen sung sướng đến tắc nghẹn tiếng rên lại. Cô chẳng cần gì cuộc sống nhộn nhịp ở Palm Beach. Đây chính cái hạnh phúc mà cô đã được sinh ra để tận hưởng.
- Đừng nhúc nhích, Thomas - Eileen nói, tay bíu chặt lấy vai anh ta khỉ họ nằm nghỉ, - chúng ta chi mới bắt đầu bữa tiệc.
Rất lâu sau đó, Elleen nằm ngả người trên chiếc ghế nệm bọc da đặt phía trước máy điều hoà nhiệt đó, nhấm nháp ly cà phê đặc nóng do Thomas mang đến. Anh ta vừa sơn lại những tấm ván vừa hát một bài hát kỳ quái nào đó của vùng Caribê.

Khi mùa thu hoạch chấm dứt, cô sẽ tìm cớ để giữ Thomas ở lại. Nếu không thì cũng phải kiếm một người khác cũng đẹp trai và đam mê như vậy mà thay thế. Cô có thể thấy trước những năm tháng tới sẽ trôi đi trong những cơn sóng hoan lạc dập dồn.

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Bốn Mươi Tư

Do Lisa đã bắt đầu đi học và công việc ở công ty Ameican Farms Unlimited đòi hỏi phải đầu tư nhiều thời gian hơn, Katie tìm mua một ngôi nhà mới ở Highland Park để giảm bớt thời gian đi lại. Mỗi chiều thứ sáu họ sẽ trở về ngôi nhà ở trang trại để nghỉ cuối tuần. Qua năm tháng, nơi đây đã trở thành một khu dân cư đông đúc. Điều làm Katie hài lòng là Lisa rất yêu ngôi nhà mới này.

Như nhiều người dân Texas khác, Katie bằng lòng khi Lyndon Johnson được nhận ghế phó tổng thống vào tháng Mười Một năm 1960.

Katie nhiệt tình tham gia và đóng góp tài chính vào phong trào “Quyền bình đẳng cho người da đen". Nàng nhận thấy vấn đề người da đỏ ở Dallas đở căng thẳng hơn nhiều so với các bang miền Nam. Nàng cũng nhận thấy Dallas vẫn còn nhiều khó khăn trong vấn đề nhà ở và phương tiện giao thông cho người da đen. Tuy vậy những người da đen ở Dallas vẫn điều hành những công việc của riêng họ. Họ có cả các buổi lê riêng, tổ chức cho các cô gái mới bước vào đời.

Vào năm 1962, Katie sung sướng lây về thành công rực rỡ của Rachel Carso. Ông đã viết cuốn sách có tên là *Mùa xuân yên tĩnh*, gây nên nhiều tranh cãi. Bằng cuốn sách của mình, Carson đã làm cho cả thế giới nhận ra rằng, nếu cứ sử dụng bừa bãi các loại hoá chất gây ô nhiễm như thuốc trừ sâu chẳng hạn, thì một ngày nào đó sẽ không còn sự sống trên trái đất.

Cũng như cả nước Mỹ, Katie khiếp sợ khi tổng thống John Kennedy bị ám sát ở trung tâm Dallas vào ngày 22 tháng Mười Một năm 1963. Đối với nhiều người dân ở Dallas, đó là một vết nhơ trong thanh danh thành phố của họ. Một số người khác cảnh cáo rằng phải mất một thời gian dài Dallas mới có thể ngẩng đầu lên được. Tuy vậy, những người dân Texas vẫn tự hào rằng người

của họ - Lyndon Baines Johnson đang nắm quyền lãnh đạo quốc gia.

Một năm sau, những người Texas lại vui sướng hơn khi Lyndon Johnson đánh bại Barry Goldwarter trong cuộc bầu cử tổng thống năm 1964. Ngày 18 tháng Giêng năm 1965 Katie cùng Jeff bay đến Washington để tham dự các cuộc gặp mặt nhân lễ nhậm chức. Từ rất lâu, trước khi mọi người đổ xô đi tìm chỗ ở trong khách sạn, Maura đã lo đặt trước phòng cho Katie và Jeff trong khách sạn Mayflower Hotel. Họ đã có vé vào dự lễ nhậm chức, vé xem hát, nghe hoà nhạc và khiêu vũ ở khách sạn Mayflower. Họ dự định sẽ dùng dịp này để vận động các nghị sỹ, nhân danh khối nông nghiệp.

Chiếc máy bay Braniff DC8 của họ hạ cánh xuống sân bay quốc gia Washington vào cuối buổi chiều.
- Tôi nghe rằng có trên ba nghìn người Texas đến đây. - Jeff sôi nổi nói khi anh dẫn Katie đi xuyên qua đám đông - Dù sao thì cũng phải nhớ lời ông chủ tịch đảng Dân Chủ ở bang Texas, Marvin Watson đã nói, "Hãy bầy tỏ cho mọi người biết tính tình ấm áp và ôn hoà của những người Texas chân chính khi chúng ta chia sẻ Lyndon Johnson của chúng ta với mọi người".
Sau một hồi vất vả, họ đã tới khách sạn Mayflower và được nhận phòng. Khi bước vào thang máy Katie bảo Jeff:
- Chúng ta sẽ ăn tối thật nhanh rồi đến National Giar Armony. Người ta tổ chức dạ hội ở đây.
- Vâng, thưa bà! - Jeff cười.
- Hãy cho tôi ba mươi phút để thu xếp đồ đạc và thay quần áo. Sau đó anh đến đưa tôi đi. Chắc chắn là sẽ có nhiều người tôi muốn gặp ở đấy.
Ngay lập tức, Katie và Jeff bị cuốn hút vào không khí sôi động khi gần mười nghìn khách ngồi kín hết nhà hát. Các minh tinh Hollywood sẽ thay nhau điều khiển chương trình. Họ là Johnny Carson, Carlo Channing, Ann Margaret và Alfred Hiitchcock. Điểm chốt của chương trình lả một màn trình diễn của Margot Fonteyn và Rudolf Nuregev.
Sau đó, Katìe và Jeff dự bữa tiệc do một nhóm người Texas tổ chức ở khách sạn Statler Hilton. Tại đây, ban nhạc “Những đôi mắt" của Texas được cổ vũ bằng những tiếng hô la náo loạn. Katie và Jeff đạt được một vài cuộc nói chuyện nghiêm chỉnh với các nghị sĩ. Hai người nhấn mạnh mục đích của mình.

- Katie, chúng ta còn cả ngày mai nữa - Jeff nhắc - Chúng ta về khách sạn thôi. Tôi nghĩ là gọi điện cho Maura bây giờ thì muộn quá.
- Không muộn đâu, - Katie nói - Có lẽ chị ấy vẫn đang đợi. Tôi cũng muốn nói chuyện với Lisa.
Trong thời gian nàng đi vắng, Lisa ở với Maura.
*****
Buổi tối hôm lễ nhậm chức, Katie rủ Jeff đến phòng nhảy của khách sạn Sheraton Park, nơi hầu hết những ngươi Texas ở đấy.
- Chúng ta đi - Jeff đồng ý - Nhưng liệu có được vào khi ta không có vé.
- Chúng ta là những người Texas nên chắc chắn vào được.
Tại khách sạn Sheraton, họ gặp Steve Marcus, một người Texas nổi tiếng ở Gallvaston. Katie và ông ta biết nhau đã lâu nhưng chưa bao giờ gặp nhau. Những bức ảnh nhoè nhoẹt đăng trên các báo đã làm cho Katie không nhận thấy Steve Marcus rất giống Harry.
- Không. Tôi không có họ hàng gì với dòng họ Marcus ở Texas - Steve vui vẻ nói, chặn trước một câu hỏi của Jeff - Ông bà tôi sống ở New York. Cha mẹ tôi, các chị tôi và tôi cũng sinh ra ở đó. Tôi là một kẻ vô tích sự, đã chạy tới miền Nam Texas mà không chờ đến khi tốt nghiệp đại học.
- Ông đã cố gắng để qua được trở ngại đó - Katie nói với một nụ cười rạng rỡ. Steve Marcus là người đi tiên phong trong lĩnh vực thực phẩm đông lạnh. Giờ đây ông là người đứng đầu của một trong những công ty chế biến thực phẩm thành công nhất trong cả nước. Katie nhớ lại những dự kiến của Harry vào đầu những năm ba mươi về khả năng làm đông lạnh rau tươi.
- Điều gì đã đưa ông vào lĩnh vực thực phẩm đông lạnh? - Jeff hỏi.
- Một chuyến viếng thăm bang Georgia vào đầu những năm ba mươi. Tôi đang cho rằng công việc này không bao giờ đạt được kết quả thì gặp một người đã từng ướp lạnh đào và chuối. Tôi ăn một quả chuối ướp lạnh, được phủ một lớp Sô-cô-la bên ngoài. Thế là tôi lại tiếp tục tìm tòi, nghiên cứu.
Steve đưa mắt nhìn Katie. Ông ta đang cố gắng thiết lập mối lên hệ giữa họ. Katie nhận thấy điều đó và đột nhiên nàng trở nên lúng túng.
- Vợ tôi sẽ rất xúc động khi nghe kể lại rằng chúng tôi đã gặp ông - Jeff nói - Bà ấy nói ông là niềm vui sướng của những người nội trợ. Ông đã làm giảm bao nhiêu thời gian bếp núc của họ.
- Bà ấy cũng đến Washington với ông chứ? - Steve hỏi.
- Không, Vợ tôi đang trông nom việc nhà. Tôi và Katie đến đây để tiến hành vài cuộc vận động.

- Có phải ông phụ trách một tạp chí nông nghiệp đã luôn luôn nhắc nhở chúng ta cảnh giác trước thuốc trừ sâu?
- Ông cũng đồng ý với chúng tôi chứ - Katie hỏi.
- Vâng, tôi đồng ý với ông bà.
Họ nói chuyện nghiêm chỉnh về tạp chí và những nỗ lực của nó. Lúc chia tay, Steve cứ nhất quyết mời họ cùng trở về Texas bằng máy bay riêng của ông!
- Chẳng có khó khăn gì với tôi khi cho ông bà xuống sân bay Dallas rồi tôi lại bay về Galvaston. Ông bà sẽ giúp tôi cô những câu chuyện vui vẻ và bổ ích.
Khi ở trên máy bay của Steve, Katie được biết ông ta năm mươi ba tuổi, đã li dị vợ được tám năm. Ông ta tâm sự:
- Cuộc hôn nhân thực ra đã kết thúc từ lâu, trước khi li dị. Tôi đến Texas và lấy vợ khi mới hai mươi mốt tuổi Còn June thì mới mười tám. Tôi đã đấu tranh để leo lên những nấc thang xã hội nhưng June đã từ chối làm bạn đồng hành cùng với tôi. Sau một vài năm, giữa chúng tôi chẳng còn gì chung, trừ hai đứa con gái. Cô ta bỏ tôi để lấy một người lái máy kéo. Cô ta để các con ở với tôi và bằng lòng thỉnh thoảng đến thăm chúng.
- Các con gái ông cũng sống ở Galvaston chứ? Jeff hỏi.
- Một đứa ở Oregon, còn đứa kia ở San Francisco. Nhưng chúng tôi vẫn gần gũi nhau. Cả hai đứa đều đã lấy chồng và làm ăn tốt. Steve có một ngôi nhà ở Galvaston, một căn hộ ở New York và một nhà ở Bahamas.
- Tôi rất bận - Steve thửa nhận - Công việc hầu như chiếm hết toàn bộ cuộc đời tôi. Giờ đây khi nhìn thấy tuổi sáu mươi sắp đến, tôi bắt đầu tự hỏi minh “chẳng lẽ không có gì thú vị hơn là suốt ngày chúi mũi vào công việc".
Trước khi Katie và Jeff chia tay Steve ở sân bay Dallas, Katỉe hiểu rằng nàng sẽ còn gặp lại ông. Ông có máy bay riêng. Chẳng khó khăn gì khi ông bay từ Galvaston đến Dallas để mời nàng đi ăn bữa tối. Nàng hiểu ông đã bị nàng hớp hồn. Chính nàng cũng bị mê hoặc bởi sự giống nhau về hình thể giữa Steve và Harry.
Sau này Katie nhận thấy có một cái gì đó còn hơn là sự giống nhau về ngoại hình. Ông ta có đầu óc sắc sảo, sáng tạo của Harry. Ông ta cũng trở nên hùng hồn như Harry khi nói về những chủ đề yêu thích. Và ông ta cũng duyên dáng như Harry. Năm nay Harry đã gần sáu mươi tuổi, cái tuổi mà Steve Marcus đã bắt chợt nhận thấy. Tuy vậy nàng cho rằng cả Harry và Steve đều thuộc loại người mà thời gian ít làm thay đổi.
Katie chẳng ngạc nhiên khi mười ngày sau, Steve gọi điện cho nàng từ Galvaston, ông nói rằng sẽ đến Dallas vào cuối tuần. Katie háo hức chờ ngày thứ bảy tới. Khi mặc quần áo để đi với

Steve, nàng đã loại bỏ ba bộ, trước khi chọn một bộ bằng vải Crếp màu xanh xám do Yves Saint Laurent may. Bao giờ nàng cũng yêu thích những bộ quần áo đẹp.
Katie vui sướng được ở bên Steve suốt buổi tối. Nàng hiểu ông cũng luyến tiếc khi cuộc vui chấm dứt. Steve nói rằng ông sẽ thu xếp đề bay đến đây vào thứ bảy tới. Nếu Katie rỗi, hai người sẽ lại cùng đi ăn. Katie hiểu rằng tối nay Steve đến Dallas không phải vì công việc mà chính là vì nàng.
Trong bốn tháng tiếp theo sau, họ thường gặp nhau một hoặc hai lần trong một tuần. Giữa tháng Năm, Steve mời nàng cùng ông bay bằng máy bay riêng của ông đến thăm nhà ông ở Nassau. Rõ ràng là có ngụ ý.
- Chị có biết Nassau không? - Steve hỏi.
- Không. Tôi không biết một hòn đảo nào trong quần đảo Caribê.
Nàng vẫn chưa nghĩ đến điều này. Nhưng tại sao tim nàng lại đập mạnh thế?
Steve đã làm cho nàng cảm thấy mình như một cô gái trẻ.
- Chị sẽ yêu thích Nassau. Đặc biệt là vào thời gian này trong năm. Nó đã qua mùa đối với những người giàu sang nhưng lại quá sớm đối với khách du lịch mùa hè. Thời tiết tháng Năm ở đấy thật là tuyệt vời.
- Ông sẽ ở đó bao lâu? Tôi bận khá nhiều việc - Katie rào đón. Tại sao nàng lại cảm thấy không thoải mái khi Steve thắt chặt thêm mối quan hệ giữa họ. Họ vẫn thường gặp nhau trong mấy tháng qua kia mà.
- Tôi chỉ ở đấy bốn ngày. Một kỳ nghỉ cuối tuần hơi dài.
- Hừm.. - Katie đắn đo. Lisa có thể đến ở với Jeff và Maura. Nó rất yêu trang trại của họ.
- Đây sẽ là một kỳ nghỉ dưỡng sức tuyệt vời đối với những người quanh năm bận bịu như chúng ta. Ngôi nhà nằm ngay trên bãi biển. Chúng ta sẽ giành thời gian đi dạo trên bờ biển Caribê hoặc nằm phơi trên ghế đệm đặt ở hàng hiên. Chúng ta sẽ đi thăm thị trấn, ăn tối ở “Cat and Fidale Club" hoặc "Blackbeard s Tavern”. Đó là nơi tôi thường đến khi cảm thấy cần phải trốn tránh xã hội loài người.
- Nghe có vẻ thú vị đấy. - Katie nói - Khi nào thì chúng ta lên đường?.
*****
Katie thầm nghĩ thật lố bịch khi tỏ ra quá hoan hỉ về một kỳ nghỉ cuối tuần ở Nassau. Tuy nhiên nàng vẫn giành một buổi chiều để đi mua sắm ở cửa hàng Netman. Nàng cảm thấy mình trẻ trung và táo bạo khi mua những chiếc quần sooc và hai chiếc áo tắm mới - một chiếc màu đen và một chiếc màu ngọc lam. Trong lúc cao

hứng nàng mua một chiếc váy mặc ngoài áo tắm có in hình con hổ dài đến ngang cặp đùi vẫn còn rất đẹp của nàng.
Katie cảm thấy hơi ngượng ngùng khi mua thêm mấy chiếc áo ngủ. Cả nàng và Steve đều hiểu rằng chuyến đi này đánh dấu sự chấm dứt của một tình bạn thuần khiết chưa bao giờ vượt quá một cái hôn chúc ngủ ngon thông thường. Ở bên Steve, Katie cảm thấy gần như lại được ở bên Harry.
Katie yêu phong cảnh Nassau. Khắp nơi cây cối nở hoa. Những khu vườn với nhiều giống cây kỳ lạ tô điểm cho các ngôi nhà màu tùng lam. Biệt thự của Steve không chỉ nhìn ra phía biển mà còn nhìn ra ba phía khác của thị trấn.
Katie và Steve ngồi ăn bữa tối ở ngoài hiên nhà, được thắp sáng bằng những ngọn nến. Steve kể về những năm tháng ông lớn lên ở New York. Hai người ngạc nhiên thấy họ ở cùng một thành phố, trong cùng một thời kỳ, Katie thì ở Lower East Side còn Steve thì ở Concourse.
- Thế mà dường như nó cách đây đã một triệu năm. Và như là cuộc đời khác, của một ai đó.
- Đó là số phận - Katie thừa nhận với một nụ cười cay đắng. Nàng sẽ từ bỏ tất cả nếu như có thể sống lại từ đầu cùng với Harry.
Katie và Steve ra ngoài đi dạo. Sau khi hai vợ chồng người phục vụ ra về, họ vẫn còn say đắm trong sự tĩnh mịch của bãi biển. Chỉ có giọng nói của họ và tiếng sóng vỗ bờ. Cả hai cùng ý thức được mục đích của mình đêm nay.
- Chúng ta vào nhà đi - Steve nói và chìa một tay cho Katie.
- Vâng! - Katie run run đáp.
Steve đi cùng nàng tới phòng ngủ lớn. Ông nhẹ nhàng hôn nàng khi họ dừng lại ở cửa ra vào.
- Ta phải uống sâm banh mừng sự kiện này - Steve nói - Tôi đã bảo Cynthia ướp lạnh một chai.
Trước đó Cynthia đã sắp xếp đồ đạc cho Katie. Nàng chiếm phòng ngủ lớn còn Steve ở trong một phòng dành cho khách.
Katie bước vào phòng ngủ, với tay bật công tắc Một ngọn lửa đã được đốt lên trong chiếc lò sưởi nhỏ mặt ngoài ốp đá cẩm thạch. Chiếc giường kiểu thế kỷ XIX, có hình một quả dứa được chạm trổ ở mỗi đầu đã được làm sạch sẽ. Katie nhớ lại: quả dứa là biểu tượng của sự tiếp đó nồng nhiệt.
Katie đến bên tủ lấy ra một chiếc áo ngủ mà Cynthia đã treo lên mắc. Chìm đắm trong một ảo giác đẹp, nàng mặc chiếc áo ngủ màu xanh ngọc vào người. Nàng không cảm thấy mình đã năm mươi bảy tuổi. Nàng chỉ thấy mình trẻ trung và vẫn còn đam mê.
- Katie, em đẹp quá!
Nàng quay lại khi nghe thấy giọng nói hồi hộp của Steve. Ông

bước đến phía nàng, đưa cho nàng một cốc sâm banh, và nói:
- Chúng ta uống để chúc mừng em.
- Chúng ta uống để chúc mừng cho chúng ta - Katie sửa lại với nụ cười rạng rỡ.
Họ chạm cốc. Sau đó Steve đã lấy chiếc cốc trên tay nàng, đặt xuống bàn. Katie như nghẹt thở trong trạng thái chờ đợi.
- Anh đã thề sẽ không cần một người đàn bà nào nửa trong cuộc đời mình. Nhưng đấy là trước khi gặp em - Steve thì thầm trong khi cởi chiếc áo ngủ cua Katie.
Ông rời khỏi nàng một lát để tắt đèn. Bây giờ chỉ còn ánh sáng mờ ảo của lò sưởi hắt ra. Ông đến bên nàng, ôm nàng vào lòng. Đôi môi họ gắn lấy nhau. Katie cảm thấy người nàng mềm lả đi trong cánh tay Steve.
Nàng lầu bầu trách móc khi Steve ngừng nụ hôn lại. Ông đưa nàng tới bên giường, một tay ôm ngang hông, một tay vuốt ve đôi vú nàng. Trong chốc lát, những bộ quần áo ngủ đã nằm rơi vãi trên sàn nhà. Steve đang gợi lại tất cả những cảm xúc tình dục mà nàng có được.
- Ôi, Katie, Katie...
Họ quấn lấy nhau, chìm sâu trong niềm khoái lạc ngây ngất. Katie cảm thấy như nàng đang làm tình với Harry vậy.
*****
Vào buổi sáng cuối cùng của họ ở Nassau, Steve cầu hôn với Katie. Ông nói.
- Không phải là ngay bây giờ. Anh biết là em cần có thời gian để suy nghĩ. Nhưng nếu em cho phép, anh muốn dành quãng đời của mình để sống với em.
Một giờ sau, Steve nhận được điện thoại của con gái ông gọi từ Oregon. Vào lúc quá nửa đêm, cô đã sinh một đứa con trai.
- Thật không thể tưởng tượng được - Nét mặt Steve tràn đầy vẻ hân hoan khi báo tin cho Katie - Katie, anh đã được làm ông.
- Xin chúc mừng? - Nàng hôn Steve.
- Andrea nói rằng nó khoẻ, còn thằng bé thì thật tuyệt vời Steve nói.
Katie nhận thấy Steve thở phào như trút được gánh nạng. Chắc ông đã lo lắng nhiều cho con gái. Nàng nhớ lại những cảm giác của mình trong những tuần cuối cùng trước khi Joanne sinh con.
- Anh sẽ bay đến đấy ngay sau khi đưa em về Dallas - Steve nói.
- Trong vài ngày tới em sẽ không gọi điện cho anh đâu - Katie đùa.
- Việc này chẳng ảnh hưởng gì đến chúng ta - Steve nói và cười ranh mãnh - Như em đã là bà ngoại cũng đâu có ngăn được niềm hoan lạc khi chúng ta ở trong nhau.
- Bọn trẻ sẽ không bao giờ đoán được. - Katie phá lên cười. -

Đừng để cho chúng vỡ mộng.
Trên chuyến bay trở về Dallas, Steve cầm tay Katie và để cho nàng nghe về những năm ông phải đảm đương vai trò người cha và cả người mẹ với hai đứa con gái mình.
- Chúng là những đứa trẻ ngoan, nhưng chưa bao giờ anh cảm thấy mình đã bù đắp đủ cho chúng, bởi vì chúng không được có tình thương của người mẹ.
- Em biết. - Katie tỏ ra thông cảm. - Nhưng chúng cũng đã khôn lớn.
Katie đau đớn khi nghĩ đến Leo và Joanne. Còn Lisa - cầu Chúa ban phước lành cho nó - là một đứa trẻ hạnh phúc, mặc dầu nó chỉ có một ngươi đàn bà thay thế cả cha lẫn mẹ.
Khi họ đáp xuống sân bay Dallas, Steven bịn rịn không muốn rời Katie.
- Katie, đi với anh đến Oregon đi. Anh sẽ không nói gì về việc của chúng ta với bọn trẻ, cho đến khi em bằng lòng. - Steve nói, đôi mắt đắm đuối nhìn Katie.
- Lisa đang chờ em ở nhà. Nó ở với Maura và Jeff, nhưng em biết là nó rất nhớ em.
- Anh cũng sẽ rất nhớ em. Anh sẽ gọi điện cho em từ Oregon.

*****

Ba giờ sau, trong khi vừa nghe radio vừa thay quần áo để đưa Lisa ra ngoài ăn tối, Katie chợt choáng váng đến lạnh người. Chương trình nhạc cổ điển bị cắt ngang dành cho bản tin nhanh. Một chiếc máy bay riêng đã va vào núi đá.
“Một hành khách cùng phi hành đoàn chết ngay tại chỗ. Steve Marcus, CEO của...“
Katie không nghe thấy gì nữa. Nàng đứng như trời trồng. Ba giờ trước đây, họ còn nhìn nhau đắm đuối. Thế mà giờ đây, Steve đã chết.
Nàng cảm thấy như mình lại mất Harry lần thứ hai.

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Bốn Mươi Lăm

Vội lần nữa, Katie lại cắn răng gạt bỏ nỗi đau thương bằng cách lao vào công việc. Nàng mừng vì cuộc đời nàng còn có Lisa. Lisa và nàng cần thiết cho nhau biết bao.

Katie để ý theo dõi từng dấu hiệu của tuổi già. Nàng những mong mình trẻ mãi để có thể đóng vai mẹ của Lisa hơn là cương vị người bà của nó. Mặc dù Maura thề thốt rằng năm tháng hầu như không tác động gì đến nàng, Katie cũng đã thấy những sợi tóc bạc len lỏi trong mái tóc màu mật ong vẫn còn rất dài của nàng. Tuy nhiên những cuộc viếng thăm mỹ viện thường xuyên đã làm cho "lỗi lầm" đó trở nên không đáng ngại. Maura nói rằng những nếp nhăn nhỏ bé ở đuôi mắt nàng chỉ là những "nét cười" duyên dáng.

Katie mua một chiếc xe đạp để tập thể dục ở nhà và sử dụng nó thường xuyên. Mỗi ngày nàng đi bộ ba dặm, dù trời nắng hay trời mưa. Nàng hài lòng thấy mình chưa hề tăng thêm một cân nào. Trong một xã hội mà tuổi trẻ luôn luôn được đề cao, thì nàng là người đã được Chúa ban phước lành.

Trong khi năm tháng tiếp tục trôi đi, Katie luôn luôn tự hỏi mình: Harry bây giờ ở đâu? Cuộc sống của anh ra sao. Nàng đã bàng hoàng khi phát hiện ra anh không còn làm cho công ty Simon & Sinclair nữa. Rồi anh dường như đã biến mất khỏi mặt đất. Tuy nhiên vì đã hiểu Harry, nàng tin chắc anh sẽ đứng vững trên đôi chân của mình.

Lisa là niềm vui của cuộc đời nàng. Nàng cùng say mê với mọi niềm say mê của Lisa. Nó gợi cho nàng nhớ đến Harry thời trai trẻ và Joanne trong những năm trước khi Leo mất. Có những khoảnh khắc - như tại lễ tốt nghiệp trung học của Lisa, lễ tốt nghiệp đại học và một cách đây vài tuần, khi Lisa được trao bằng tốt nghiệp khoa báo chí của trường đại học Columbia - Katie cảm thấy như có Harry bên cạnh nàng, nét mặt anh đầy tự hào.

Vào một buổi sáng tháng Tám, Katie ngồi chuyện vãn với Jeff tại văn phòng, nghe anh phàn nàn về những khó khăn trong việc thông tin cho nông dân biết về sự cấp bách phải bảo vệ đất. Rồi anh nhảy cóc qua chuyện khác, hỏi Katie:
- Chị có nghe tin gì về Lisa không? Bao giờ thì nó về nhà?
- Tôi cũng không biết chắc chắn. Đầu tháng sau nó sẽ từ châu âu trở về. Nó có một việc cần bàn với người chủ bút của một tờ tuần báo nào đó ở New York. Nó đang háo hức được giao việc. Nếu như mọi sự suông sẻ, nó sẽ còn vắng nhà vài tháng nữa. Nhưng nó vẫn gọi điện về thường xuyên.
- Con gái chị đã là một nhà báo! - Jeff nói như trêu.
- Cháu tôi chứ. - Katie sửa lại. Về mặt pháp luật Lisa là con gái nàng và đó là lý do để mọi người, kể cả Lisa, coi là mối quan hệ thực sự.
- Nó là một đứa trẻ tuyệt vời, - Jeff thừa nhận, - chị có nhớ Lisa xúc động như thế nào khi chúng ta đăng bài của nó trên tạp chí, hồi nó học năm cuối cùng ở trung học không.
- Tôi luôn luôn cố để không làm hỏng nó. Nhưng Lisa đã có khoản lãi từ tín quỹ của mình nên việc tìm một chỗ làm ổn định ngay bây giờ là không cần thiết. Nó có khả năng tìm đến những việc mà nó yêu thích, mặc dù đồng lương thấp.
- Nhưng Lisa đã dự định tham gia với chúng ta. Nó thường nói như vậy mà.
- Tôi cũng rất muốn như vậy. - Nét mặt Katie ngời sáng.
- Khi tôi nghỉ hưu, George và Lisa sẽ kế tục sự nghiệp. Tôi đã bảy mươi sáu tuổi rồi, Katie.
- Anh sẽ không nghỉ hưu. Anh sẽ chết trên bàn làm việc ở tuổi chín mươi bảy hay chín mươi tám gì đó. - Katie nói.
Maura cũng chỉ hưu một nửa. Hàng tuần chị đến văn phòng làm việc hai ba ngày.
- Tôi cũng cảm thấy mình còn trẻ, mặc dù bề ngoài thì đã già. Nhưng còn chị, Katie. Không ai có thể tin được chúng ta đã tổ chức lễ sinh nhật lần thứ bảy mươi của chị hai tháng trước đây. Trông chị chỉ như một phụ nữ năm mươi và còn rất đẹp.
- Chúng ta trẻ như chúng ta nghĩ. - Katie nói nhỏ nhẹ. - Anh và tôi đều có những suy nghĩ trẻ trung. Tất nhiên việc L Oreal giữ cho mái tóc của tôi có màu như khi tôi hai mươi tuổi cũng giúp ích vào đó phần nào.

*****

Lisa cùng Paul Hecht ngồi cạnh một chiếc bàn trong cửa hàng bán bánh ngọt của người Hungari trên đường phố Amsterdam trong khu Manhattan. Cắn một miếng bánh, cô lại nhấp một ngụm cà phê đựng trong một chiếc tách lớn. Cô vừa từ London về New York, sau sáu tuần du ngoạn ở châu âu.
- Paul, anh có nghĩ là em điên khi nhận vụ này không . - Lisa hỏi. Đôi mắt sẫm với hàng lông mi dày của cô đang nài xin một lời an ủi. Đây là một tờ báo tuần không quan trọng lắm, nhưng Lisa rất kính nể người chủ bút.
- Không. Nếu như việc đó làm cho em thích đến như vậy. Vấn đề tiền bạc không có ý nghĩa gì. Đó là việc mà em muốn làm.
- Đúng vậy. Ông chủ bút Chuck Roberts đã nghe được những chuyện thương tâm về những người công nhân di cư từ vùng biển Caribê tới, bị đưa xuống miền Nam Florida để thu hoạch mía. Điều kiện lao động dưới đó giống như dưới thời nô lệ. Chuck muốn vạch trần sự thật và ông cử em đi thu thập tài liệu.
- Nếu cảm thấy có nhiều khó khăn thì em đừng làm nữa. - Đột nhiên Paul buồn bã nói. - Chúng ta bị quyến rũ bởi những mầm mống về một câu chuyện thú vị. - Anh nói thêm. - Nếu em cám thấy có chuyện chẳng lành thì đừng nhập cuộc.
- Em sẽ đóng vai một sinh viên mới tốt nghiệp đại học phóng xe đi khắp Florida. Em đang thực hiện một luận văn tiến sĩ về lịch sử của cây mía. Anh biết không? Một sinh viên nghiêm túc, có đôi mắt to thơ ngây đang tìm kiếm sắc màu địa phương. Chẳng khó nhọc gì, đúng không, Paul.
- Anh không muốn em bị tổn thương.
- Em sẽ không bị tổn thương, Paul! Bây giờ anh bắt đầu nói cái giọng giống như mẹ em. Hơn nữa em sẽ không nói với mẹ về "vụ” điều tra, mà chỉ là một câu chuyện về các đồn điền trồng mía.
- Cha anh đã nổi khùng khi anh bỏ khoa luật để chuyển sang khoa báo chí. Ông chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền. Vì vậy ông đã là một luật sư thành đạt. Ông nghĩ nghề đó là cao quý, bởi vì ông là chủ của một cửa hàng ở West End và một ngôi nhà ở East Hampton. Nhưng ông đang phải làm việc mười bốn giờ một ngày. Về nhà ông gây sự với mẹ anh vì những chuyện nhỏ nhặt hay vì những chuyện xảy ra ở nơi làm việc. Ông không thể hiểu được rằng đối với anh, điều quan trọng là niềm vui trong công việc.
- Mẹ em cũng dành nhiều thời gian cho công việc nhưng bà vẫn không cảm thấy chán ghét nó.
- Anh biết là những chuyện cãi cọ giữa cha mẹ anh chẳng có ý nghĩa gì, nhưng anh không muốn họ cãi nhau.

Mẹ Paul là một người làm công tác xã hội. Bà đã mất hết nhiệt tình đối với đồng ruộng sau những năm lăn lộn ở những khu phố dành cho người da đen. Lisa nghĩ rằng bà đang gặp khó khăn trong việc thích nghi với vai trò bà nội trợ khi đã nghỉ hưu.
- Mẹ em mang lại cho em tinh thần của chủ nghĩa tự do trong những năm sáu mươi. Ơn Chúa, bà chưa bao giờ đánh mất tinh thần đó. Bà cố tạo cho em lòng kiên trì với mục đích của mình. - Lisa nói.
- Anh đã nghĩ rằng việc duy nhất mà em quan tâm là bảo vệ đất.
- Đó là mục đích chính của em. Nhưng em cũng còn những mối quan tâm khác nữa. - Lisa đùa cợt. - Anh vẫn chưa nhận thấy sao?
- Bây giờ chắc chắn là anh phải nhận thấy. Chẳng phải cô sắp cùng anh đến East Hampton nghỉ cuối tuần đó sao? Chẳng có ai ở nhà ngoài hai người. Cha anh đi vắng còn mẹ anh đi dự đám cưới họ hàng ở Manhattan.
- Chúng ta cần phải nói về chuyện của chúng ta. - Paul nói.
- Về đến East Hampton đã. - Lisa lảng tránh.
Lisa biết là Paul yêu cô, nhưng cô mới hai mươi hai tuổi và chưa muốn lấy chồng. Theo những con số thống kê thì cô là một trong số rất ít những phụ nữ đến tuổi hai mươi mà vẫn chưa có quan hệ tình dục. Đó chỉ là vì không có ai hướng cô vào con đường đó, cho đến khi cô gặp Paul. Đến kỳ nghỉ cuối tuần này thì con số thống kê đó sẽ thay đổi chút ít. Cô đã sẵn sàng.
Họ rời cửa hàng bánh ngọt để về phòng gói ghém đồ đạc. Paul muốn khởi hành vào lúc 4 giờ 30 chiều. Như vậy họ sẽ kịp ngắm cảnh hoàng hôn trên bãi biển. Họ sẽ ở lại East Hampton đêm nay và đêm mai. Sáng chủ nhật Paul sẽ đưa Lisa đến sân bay để có bay đi Palm Beach.
Đến Palm Beach, cô sẽ thuê một chiếc ô tô và phóng về West Grove. Đó là một thị trấn nhỏ có nhà máy đường nơi mà người chủ bút đã chọn làm địa điểm hoạt động cho cô. Ông dặn cô tránh xa những đồn điền mía mà nhiều người biết đến. Ông chọn sẵn cho cô một nơi dễ tiếp cận. Đó là đồn điền của công ty West Grove Sugar Company.
Trên chiếc xe Cadillac, Paul và Lisa phóng về East Hampton. Mặc dù mùa hè đã chính thức kết thúc sau “ngày Lao động”*, xe cộ trên đường vẫn còn tấp nập. Lisa ngồi ở ghế sau nghe Paul hùng hồn nói về mối quan tâm đặc biệt của anh: những người nghèo ở nông thôn. Trong hai mùa hè vừa qua, anh đã dành thời gian đi khắp các vùng nông thôn của đất nước.

Lisa hay tự hỏi cô sẽ xoay xở ra sao với tương lai của mình đây. Chắc chắn là cô muốn chung sống cùng Paul. Nhưng anh sẽ nghĩ thế nào về việc họ sẽ sống ở Dallas? Cô không thể tưởng tượng được mình sẽ đến ở một nơi khác. Dallas là nhà cô. Cô không có một gia đình lớn như Paul, gồm cô, bác, anh chị em họ của cả hai bên bố mẹ. Nhưng cô đã có Maura và Jeff, có Geoge, Willa, vợ George và những đứa con đáng yêu của họ nữa. Nó không phải là một đại gia đình nhưng tất cả họ gần gũi với nhau. Mẹ đã tạo ra một gia đình cho cả hai mẹ con.

Đôi khi Lisa ao ước được biết về người ông của cô. Mẹ chỉ nói rất ít về ông, rằng đó là một người đàn ông tốt nhưng hoàn cảnh đã bắt buộc ông bà phải li hôn. Bà nói đã nhiều năm nay bà không biết tin tức gì về ông. Cái gì đã làm cho họ phải li hôn khi họ vẫn còn yêu nhau nhỉ?
- Sao em im lặng thế? - Paul hỏi. - Em đang nghĩ gì vậy?
Bây giờ họ lại nói về công việc của cô ở Florida. Paul nói anh sẽ rong chơi một thời gian trước khi tìm một việc làm.
- Nếu cạn tiền, anh sẽ vào làm việc ở xưởng in.
Xưởng in của Houston là nơi hành hương của những sinh viên cháy túi của Trường đại học Columbia và những sinh viên mới tốtt nghiệp. John Heuston luôn luôn tìm được việc làm cho họ. Paul nói tiếp:
- Anh đã kể với em chưa nhỉ? Cách đây đã rất lâu, tờ Saturday Evening Post tổ chức một cuộc thi chọn một thị xã hay một làng đẹp nhất trong cả nước, và East Hampton đã chiến thắng.
- Em sẽ cho anh biết ý kiến của em khi chúng ta đến đó.
- Chúng ta vừa đi qua Bridge Hampton. - Paul nói. Đường phố tràn ngập những người đi nghỉ cuối tuần. - Sắp đến East Hampton rồi đấy.
Lisa rất mê đường phố chính của East Hampton, nơi có những cây du cao được trồng dọc theo hai bên đường phố. Những vỉa hè lát đá được viền quanh bằng những bồn hoa đủ các sắc mầu rực rỡ.
- Em hãy nhìn quanh xem. - Paul giục. - Không có cột điện và các loại đường dây điện. Chúng nằm ngầm dưới đất hết. Không có cả những hộp đèn néon quảng cáo nữa nhé.
Paul muốn sống ở đây phải không? Ở đây thật tuyệt nhưng nó vẫn không phải là Dallas. Lisa bỗng nhớ nhà đến cồn cào. Tại sao ngày nay các gia đình dường như luôn luôn phải ly tán? Cô không phản đối những chuyến đi khắp mọi miền đất nước vì công việc của một nhà báo. Nhưng cô muốn cắm rễ ở Dallas.

Lisa đã luôn luôn nghĩ rằng cô sẽ yêu một người nào đó ở Dallas và người ấy sẽ cùng làm việc với mẹ. Bác Jeff vẫn tiên đoán một ngày nào ông cô sẽ tiếp quản sự nghiệp của họ. Nhưng đó chỉ là câu chuyện thần thoại chính cho cô gái nhỏ. Vấn đề lớn của Paul là sự nghèo đói ở những vùng nông thôn. Anh không nói ra nhưng cô hiểu rằng anh đã quyết định đi theo con đường hoạt động chính trị để tạo nên những sự đổi thay.
- Em có đói không? - Paul cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.
- Có.
- Chúng ta sẽ ăn ở nhà hàng Sam. Anh đã ăn đủ món ở đấy, từ khi mới chập chững biết đi. Mọi thứ đều ngon tuyệt. Em sẽ thích nó.
Sau bữa ăn, họ về nhà. Đó là một ngôi nhà dài bằng gỗ, một bên tường có cửa sổ trông ra Đại Tây Dương.
- Chúng ta đến vừa kịp lúc mặt trời lặn! Ôi Paul thật là đẹp. Hãy nhìn bầu trời kìa! - Lisa thốt lên.
Họ ngắm hoàng hôn rồi đi dạo theo bờ biển, cho đến khi bóng tối bao trùm quanh họ. Khi vào nhà, Paul lấy củi và bắt đầu nhóm lửa sưởi tại phòng khách, trong khi Lisa xuống bếp pha cà phê. Họ ngồi trên sàn nhà, trước ánh lửa bập bùng. Khi Paul ôm lấy cô, Lisa hiểu, từ tối hôm nay, họ sẽ bắt đầu một cuộc sống mới. Trong phòng khách chỉ còn nghe thấy tiếng lép bép của những thanh củi cháy và những âm thanh cuồng nhiệt của bản giao hưởng tình yêu của họ .
- Ôi Lisa, cô bé con của anh! Anh ước gì chúng ta được ở lại đây mãi mãi. - Paul thì thầm.
*****
Ngày hôm sau, Lisa và Paul đi bơi từ sáng sớm, trước khi những người khác ra khỏi nhà của họ. Ý thức được rằng sang ngày mai họ sẽ lên đường đi New York và Lisa sẽ bay đi Palm Beach, Paul quyết định dẫn Lisa đi xem phong cảnh trong vùng. Lisa càng lúc càng lo sợ Paul muốn sống ở đây.
Sau đêm hôm qua, cô hiểu rằng cô sẽ phải sống ở bất cứ nơi nào mà Paul sống. Làm sao mà cô chịu đựng nổi cuộc sống thiếu anh. Hai người đã đồng ý rằng họ sẽ sống với nhau, nhưng chưa vội cưới.
- Chúng ta sẽ ăn trưa ở Amagansett và ăn tối ở Montauk. - Paul nói. - Đây là nơi anh thường xuyên đến chơi. Anh cho rằng cuối cùng bố mẹ anh sẽ nghỉ hưu ở đây nếu như họ quyết định từ bỏ cuộc chạy đua kiếm tiền.
Hôm nay Lisa không mặc quần bò áo phông như mọi khi. Cô mặc một bộ váy ngắn của nhà hàng Marc Boban mà mẹ đã mua cho hồi ở New york. Cô nghĩ nó sẽ mang ý nghĩa của một lời tuyên bố:

Cô và Paul đã có một quan hệ bền chặt.
Đến Amagansett họ để xe và đi thăm làng mạc. Sau khi ăn trưa, họ phóng xe về Mantauk. Paul chỉ cho cô xem những cây đèn biển rồi đưa cô trở về East Hampton để mua sắm. Lisa dừng lại trước cửa hiệu có bảy chiếc xe ngựa nhỏ một chỗ ngồi kiểu cổ cũng với những con vật nhồi trong một quầy kính. Cô đọc dòng chữ ghi chú: Chiếc xe ngựa của Claudia. Cô nói với Paul.
- Paul, để em vào qua một vật kỷ niệm cho mẹ.
- Anh cũng sẽ mua một món quà tặng mẹ.
- Tại sao? - Lisa cười.
- Tại vì nếu không có mẹ thì anh không có em. Bao giờ thì anh được gặp mẹ?
- Sớm thôi, - Lisa hứa, - sẽ rất sớm.

Chú thích

** Ngày thứ hai đầu tiên của tháng Chín*

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Bốn Mươi Sáu

Đang mặc quần áo để cùng cha đi dự bữa tiệc trưa, Sam dừng lại, với tay vặn to chiếc radio. Cô muốn làm át đi tiếng cãi cọ của cha mẹ ở dưới nhà. Cô đang tập trung vào việc gom mớ tóc màu đồng của mình thành một búi trên đỉnh đầu. Phải có thêm chiếc lược nữa thì mới xong được.
Sam ngắm mình trong gương với vẻ hài lòng. Tất nhiên là cha cô rất ghét việc cô đã tẩy màu mái tóc của mình, nhưng cô thích tìm kiếm một thay đổi. Trang phục của cô trông thật gợi tình: áo lót ngực bằng lụa màu đen, quần sooc Bermuda bằng vải bông màu trắng, áo khoác ngắn được đính tua nhiều màu giúp cô chống chọi với máy điều hoà nhiệt độ nay đã trở thành phổ biến ở miền Nam Florida.
Cha cô có thể sẽ trợn tròn mắt khi cô mặc quần sooc đi ăn trưa, nhưng ở quán ăn thì chẳng ai người ta để ý, bỏ vì bộ sooc đó chính là cái mà Sam Laurent gọi là “ấn tượng Tây Ban Nha" của ông. Sam mua nó trong cửa hàng mốt Rive Gauche của Saint Lauren chứ không phải Radchiffe chỉ bởi vì nó gần với New York.
Cha cô sung sướng đến run người vì con gái ông đã tốt nghiệp trường đại học Vassar. Eileen cũng không thể thờ ơ. Điều đã gây được ấn tượng với Eileen là sau khi tốt nghiệp, cô được bạn cùng phòng mời đi nghỉ ở Osterville.
Sau kỳ nghỉ, Sam và Kitty lại lên đường đi Monte Carlo, rồi đến Cap-Martin. Lẽ ra đây phải là một mùa hè thú vị, thế mà lúc nào cô cũng cảm thấy buồn chán.
Eileen sẽ không cùng đi ăn trưa vời hai cha con. Bà nói sẽ không chịu nằm chết khô ở Palm Beach khi mùa nghỉ mát đã qua. Sam không hiểu tại sao cha cô lại có thể chịu đựng được sự điên rồ của Eileen trong từng ấy năm trời.
Mẹ của Sam đã trở thành “Eileen” đối với Sam từ khi cô mười bốn tuổi. Đó là một dấu hiệu của sự nổi loạn, nhưng bà không nhận thấy như vậy. Bà lại tỏ ra hài lòng. Bà luôn luôn muốn mọi người coi họ như hai chị em...
Đột nhiên có tiếng Eileen hét lên:
- Harry, ông lẫn cẫn rồi. Toàn bộ ngành công nghiệp đường đang ở trong giai đoạn hỗn loạn. Và họ đã trả giá mua công ty mình cao hơn bất cứ người nào khác.
- Nhưng tôi không bán. Đừng nói tới việc ấy nữa.

- Hãy nghe tôi nói đây, Harry. - Eileen cố tỏ ra bình tĩnh, phân tích các nguyên nhân với chồng. - Giá đường đang hạ một cách ghê gớm. Chúng ta lại phải cạnh tranh với nhiều loại đường khác. Chúng ta ...
- Tôi đã nghe luận điệu này của cô hàng tháng nay rồi. Đúng là giá đường có hạ xuống, nhưng vẫn còn là cao tới mức lý tưởng. Từ tháng Giêng đến tháng Mười Một năm 1974, giá đường nhảy từ mười sáu xu lên sáu mươi lăm xu một pound. Vậy là nó đã gấp mười lăm lần giá đường mười năm trước.
- Chúng ta đang thua lỗ và tình hình có thể còn xấu hơn. Mọi người đều biết mức tiêu thụ đường đang giảm xuống. Công ty Sugar Act đã chết. Chúng ta không còn được nhà nước bảo trợ nữa. - Eileen cảnh cáo.
- Bây giờ chưa phải là lúc bán. Đó là quyết định cuối cùng của tôi. - Harry gay gắt nói.
Sam biết rằng cha cô rất tự hào về con gái khi ông đến dự lễ tốt nghiệp đại học của cô. Ông chưa bao giờ từ chối một sự thật là ông chưa học qua đại học. Tuy nhiên điều đó đã không ngăn cản ông trở thành một trong những người đàn ông thành đạt nhất nước Mỹ. Sau mỗi lần vấp ngã, ông đều đứng dậy được. Cô đã được biết về những thành công và thất bại của ông ở thị trường chứng khoán, về những khả năng cỡ quốc tế của ông trong lĩnh vực buôn bán lúa mì. Và ông đã chuyển sang kinh doanh đường trong thời điểm quyết định như thế nào và thành công ra sao.
Sam vẫn tự hỏi cô sẽ sống sao đây trong tương lai? Tấm bằng cử nhân với chuyên đề khoa học chính trị chỉ để làm hài lòng cha cô. Ông luôn luôn tỏ ra yêu quý con gái. Nhưng gần gũi nhau như thế mà đôi khi cô vẫn có cảm tưởng mình chưa hiểu gì về ông cả. Đôi khi cô muốn biết về một cuộc đời khác của ông, trước khi cô ra đời. Khi đó ông đã có một người vợ khác và hai người con đã chết một cách thảm thương. Mặc dù ông rất ít khi nói về gia đình trước đó của mình, cô vẫn cảm thấy họ luôn luôn tồn tại trong trái tìm và khối óc của ông. Song ông vẫn rất yêu quý cô. Mỗi lần Eileen cãi nhau với ông, bà thường đay nghiến "ông thì chỉ quan tâm đến con Sam".
Sam tự nhủ, nghĩ ngợi lan man thế là đủ rồi. Thứ hai hay, mùa thu hoạch mía ở đồn điền sẽ bắt đầu. Nhà máy sẽ hoạt động hai mươi bốn giờ một ngày cha cô lại đầu tắt mặt tối. Tháng Chín ở Florida không phải là lúc để nghiên cứu tâm hồn con người.
Sam tiếc nhìn mình trong gương lần cuối cùng. Cô dám cuộc mười ăn một là Eileen sẽ lại ba hoa về trang phục. Nhưng cô không phải là một người mẫu thời trang với bộ ngực lép. Chưa một người đàn ông nào dám chê bai bộ ngực của cô. Đôi khi cô

nghĩ rằng Eileen đã cố tình nhịn ăn để giữ cho khỏi béo.
Bà vẫn nói “Tôi cao 1,7 mét cũng như Gloria Vanderbiet và Cyd Charisse. Glorida nặng 53 cân, Cyd nặng 52 cân còn tôi chưa bao giờ vượt quá 51 cân".
Chẳng lẽ Eileen không hiểu rằng ở tuổi của bà thì việc tăng cân là lẽ tự nhiên.
Sam đi xuống thang gác. Cha cô đang đọc tạp chí Wall Street. Mẹ cô đã biến đâu mất. Khi mùa thu hoạch bắt đầu, rất ít khi cha con cô thấy mặt Eileen. Bà vẫn về nhà nghỉ cuối tuần nhưng chỉ để lăn ra ngủ.
Cha cô đã bỏ chế độ làm việc mười bốn giờ một ngày của ông. Tuy nhiên cũng ít ngày ông có mặt ở nhà máy dưới mười giờ. Một tuần ông làm việc sáu ngày. Ông nói: ở tuổi mình, ông cho phép mình nghỉ ngày chủ nhật. Tuy nhiên trông ông không hề có vẻ một ông già bảy mươi hai tuổi.
- Sam, chúng ta đi ăn thôi. - Cha cô vui vẻ nói khi ông bước vào phòng khách. Khuôn mặt ông bừng sáng lúc nhìn thấy cô. Ông nói tiếp:
- Bố rất nhớ con trong những ngày con đi thăm thú châu âu.
Hồi Sam học ở Vassar, ông vẫn thường có những chuyến đi đến New York. Hai cha con ở chung trong một căn hộ tại Waldorf Towers.
- Con cho rằng Eileen sẽ không đi cùng chúng ta đâu - Sam nói. - Eileen chỉ đi cùng họ khi cảm thấy có lợi cho bà.
- Bà ấy vừa cáu với bố đấy. - Harry nhún vai nói.
Sam tự hỏi việc Eileen chạy theo những người đàn ông khác có làm cha cô phiền lòng không? Tất nhiên chẳng ai biết chắc chắn vì bà rất khôn ngoan, kín đáo, nhưng mọi người vẫn thì thào. Cô biết điều đó từ khi cô còn bé.
- Chuyện ấy có gì là lạ - Sam nói.
Họ ngồi vào chiếc xe Mercedes đang đợi trong sân. Cha cô không bao giờ dùng loại xe nào khác ngoài Mercedes , mặc dù có lúc ông đã doạ không mua thêm một chiếc xe nước ngoài nào nữa.
- Bố không nghĩ đến việc bán công ty đi hả bố?
Sam tò mò hỏi khi ho đi về hướng Palm Beach. Ông rất tự hào về nhà máy, về nhà cửa mà ông đã xây dựng cho công nhân của mình, về lòng trung thành của những người làm việc với ông. West Grove Mới là một trong những nhà máy đầu tiên được tổ chức thành nghiệp đoàn, với sự cộng tác của cha cô. Nhà máy là cuộc sống của ông. Eileen cai quản đồn điền, cả Sam và Harry đều ít khi đặt chân đến đó.
- Con chưa bao giờ thấy bố bỏ ra một ngày để đi đánh gôn. - Sam cười nói.

- Bây giờ chưa phải là lúc. - Harry nói. - Khi nào thời gian chín mùi, bố sẽ bán. Cũng chưa phải lúc ngồi nghỉ hay đi chơi gôn. Đó không phải là cách sống của bố. Bố muốn quay về Texas, mua một khoảnh đất lớn và làm nghề nông. Gốc rễ của bố là ở đó, Sam ạ.
- Nào, nào. Gốc rễ của bố là ở Lower East Side. Đã bao lần con nghe bố kể rằng bố đi học trường ban đêm ở đó như thế nào và ước mơ được làm luật sư ra sao.
- Nhưng Texas là nhà của bố. - Giọng Harry có vẻ thành kính - Mọi nơi khác đều chỉ là những chốn lưu đầy.
- Đôi khi con cũng muốn đến thăm Texas. Đó là nơi mà con bỏ sót.
Sam đoán chắc Eileen sẽ ghét Texas trừ khi bà làm bạn với một gã cao bồi trẻ nào đó. Nét mặt cô trở nên căng thẳng, khi cô nhớ tới bài báo trong tạp chí Vogue mà cô chợt bắt gặp Eileen đang đọc một cách say sưa, háo hức.
Bài báo do Erica Jong viết với tựa đề: *Cần phải có một người tình trẻ*.

*****

Vẫn còn căng thẳng với những dự đoán về công việc có tính chất nghề nghiệp đầu tiên của mình, Lisa làm thủ tục vào ở trong một khách sạn có đầy đủ tiện nghi ở Palm Beach. Nếu có ai hỏi, cô sẽ trả lời mình là một sinh viên mới tốt nghiệp, đang nghiên cứu một đề tài. Do sự thuyết phục của Paul, cô đã chọn một khách sạn ở Palm Beach hơn là cố tìm một nơi ở West Grove. Anh nói: "Có lẽ em nên sống ở một khách sạn loại rẻ tiền thôi. Như thế hợp vai một sinh viên mới tốt nghiệp hơn".
Lisa xắp xếp đồ đạc, xuống tầng dưới để ăn tối rồi trở về phòng xem lại những ghi chép của mình. Chuck đã chọn *đồn điền West Grove* bởi vì từ đó đến Palm Beach chỉ mất mười lăm phút xe hơi. Hơn nữa, những người chủ đồn điền vẫn cố giữ không để cho tên tuổi mình trở nên nổi tiếng. Họ sẽ không đa nghi như các nơi khác.

Đã có những rắc rối trong việc tổ chức các nghiệp đoàn tại các nhà máy đường ờ Florida. Nhà máy West Grove Mill đã lập được nghiệp đoàn mà không gặp sự cố gì. Tuy nhiên Chuck ngờ rằng đó chỉ là tấm bình phong cho những hoạt động như kiểu nô lệ ở

đồn điền. ông viết:
"Có tin đồn rằng mọi công việc ở các đồn điền vùng Florida đều được đảm nhiệm bởi những người di cư từ vùng West Indies đến. Đó là loại công việc mà không một ai ở đất nước này muốn nhận: nặng nhọc, lương thấp và nguy hiểm. Năm 1942, công ty US Sugar Corporation đã bị Toà đại hình Liên bang truy tố vì âm mưu sử dụng nô lệ. Sau đó, những người chủ đồn điền bắt đầu đưa công nhân từ vùng Caribê tới. Qua tiếp xúc chúng tôi được biết họ đang bị bóc lột tàn nhẫn và không một ai ở ngoài ngành công nghiệp đường biết điều này".

Sáng hôm sau, Lisa dậy sớm, ăn sáng, rồi phóng xe về West Grove. Đó là một thị trấn nhỏ. Đường phố chính cũng chỉ dài bằng vài ba dãy nhà. Có một nhà băng, một quán ăn, một cửa hàng bán đồ dùng gia đình, một cửa hàng bán quần áo và một nhà thờ ở phía bên trái. Phía bên phải có một toà nhà lớn nhất là cũng là quan trọng nhất của thị trấn. Đó là nhà máy West Gorve Mới, một toà nhà lớp ngói đỏ và có vẻ được tu bổ tốt.

Tự nhiên Lisa cảm thấy run run. Cô tự hỏi: liệu trông bề ngoài cô có phù hợp với công việc đang làm không? Chiếc áo khoác bằng vải lanh của hãng Calvin Klein và chiếc váy bằng lụa màu thuốc lá nhạt làm cho cô có vẻ sang trọng, nhưng vẫn tự nhiên. Chiếc túi khoác vai bằng da làm cho người ta nhận ra cô là con nhà khá giá vừa tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng. Cuốn sổ ghi chép với những tờ rời nói lên cô đến đây là để nghiên cứu.

Trong khi cau mày một cách không cố ý trước tiếng động phát ra từ nhà máy, Lisa bước ngang qua phố đến chiếc cổng ra vào màu trắng. Không khí ở phòng tiếp đón có vẻ rất dễ chịu. Trong khu vực nhà máy vọng ra những tiếng cười đùa. Cô nhớ nhà máy này đã tổ chức được nghiệp đoàn, vì vậy sẽ không có vấn đề gì về lao động.
Lisa nói với người tiếp tân:
- Tôi đã có những thông tin về các đồn điền mía ở Hawaii, Louisiana và Texas. Tôi chỉ còn cần đến những thông tin về các đồn điền ở Florida để bắt đầu viết luận văn của mình.
Người tiếp tân lúng túng như không biết phải gặp ai để hỏi về việc này. Sau một lúc im lặng, cô ta nói.
- Tôi nghĩ là thư ký riêng của ông Newhouse có thể giúp được chị.

Chị cứ chờ ở đây, tôi sẽ đến nói với cô ta.
Lisa ngồi xuống thột chiếc ghế đan bằng liễu gai trong phòng tiếp tân. Chuck đã nói với cô, có thể họ sẽ từ chối việc cô xin thăm đồn điền một cách chính thức. Nhưng cô cứ thử xem.
Lisa ngẩng mặt lên mỉm cười khi người tiếp tân trở lại theo sau là một phụ nữ lớn tuổi hơn. Người phụ nữ nói với cô:
- Thường thường chúng tôi không cho phép khách đến thăm trong mùa thu hoạch. Tuy vậy ông Newhouse nói cô có thể đến văn phòng đồn điền gặp vợ ông ấy. Ba Eileen cai quản đồn điền. Văn phòng đặt trong một ngôi nhà ở đó, cách cánh đồng số Một khoảng một trăm mét.
Bà ta với tay lấy một mảnh giấy và chiếc bút chì nói:
- Tôi sẽ vẽ sơ đồ cho cô.
Lisa hài lòng trước sự hợp tác bất ngờ này, cô cám ơn và rời khỏi nhà máy. Những cánh đồng trồng mía ở gần đây thôi, đi xe chỉ mất vài phút.
Cô sẽ giải thích với họ rằng cô đang đi tìm màu sắc địa phương: Những chi tiết nhỏ về diện mạo của những cánh đồng, vẻ ngoài của những cây mía đến kỳ thu hoạch những thao tác đặc biệt của việc chặt mía và đưa nó về nhà máy. Phải nói sao cho có vẻ hợp lý.

Chuck nói rằng người ta bóc lột những công nhân di cư đến miền Nam Florida đã quá lâu rồi - từ đâu những năm bốn mươi. Cây mía bắt đầu trở thành có giá trị thương mại ở Florida từ năm 1931. Lúc đầu, các công ty đưa những người da đen không có việc làm từ các thành phố khác đến. Những tiếng đồn về sự lao động cực nhọc giống như nô lệ đã lan truyền và không ai muốn làm ở đây nữa. Đến lúc ấy, người ta bắt đầu tuyển mộ lao động từ vùng Caribê.

Lisa đỗ xe trước một ngôi nhà mới được sơn sửa. Chắc là ngôi nhà này đây.
Cô dừng lại để ngắm những người đàn ông đang làm việc ở cánh đồng bên kia, quan sát nhưng cây mía đang được chất lên xe goòng. Tình hình có vẻ như vô hại. Hay là Chuck đã mắc một sai lầm nghiêm trọng?
Cố kìm chế sự lúng túng, Lisa ra khỏi xe bước đến chỗ ngôi nhà. Một tấm biển nhỏ ghi Đồn điền West Grove. Được rồi, để xem Chuck có điên rồ không? Cô ngập ngừng đứng trước cổng nhìn qua tấm rèm cửa ra vào một hành lang nhỏ rồi khẽ gõ cửa.

- Vào đi - Một giọng đàn ông hống hách ra lệnh.
Lisa mở cửa bước vào bên trong. Cánh cửa phía bên phố vẫn đóng, cánh bên trái mở. Một người đàn ông khá trẻ ngồi sau chiếc bàn. Lisa nghĩ nếu anh ta không có vẻ kiêu ngạo đáng ghét thì cũng là khá đẹp trai đấy. Anh ta ngả người về phía trước đôi mắt có vẻ đề phòng. Cô đến làm gì ở đây.
- Thư ký của ông Newhouse giới thiệu tôi đến đây. - Lisa cố nói với giọng tự nhiên. - Tôi đã nói với bà ấy tôi đang nghiên cứu luận văn tiến sỹ về vấn đề trồng mía.
- Lẽ ra thư ký của ông Newhouse không nên giới thiệu cô đến đây. Chúng tôi đang trong mùa thu hoạch. Chúng tôi không có thời gian cho những việc vô nghĩa như vậy.
- Tôi sẽ không hỏi han gì nhiều. Tôi chỉ muốn nhìn quanh, xem xét. Tôi...
- Có chuyện gì ở đấy thế, Clive? - Một người đàn bà tóc vàng, cao, gầy, mặc một chiếc váy ngắn màu trắng có nhiều lỗ trông rất kệch cỡm bước vào phòng. Lisa có vẻ khó chịu. Cô nghĩ: "Một phụ nữ năm mươi lăm tuổi đang cố làm ra vẻ hai mươi lăm".
- Cô ta muốn thăm những cánh đồng. Cô ta đang viết luận văn tiến sỹ. - Clive nói với người đàn bả tóc vàng. Lisa nhận thấy hai người ngầm trao đổi với nhau bằng ánh mắt.
- Không ai được phép vào các cánh đồng. Công nhân của chúng tôi không thích bị hỏi han. Hơn nữa tôi và trợ lý của tôi cũng không có thời gian. Đề nghị cô đi khỏi đây.
Trong khi lái xe rời khỏi ngôi nhà, Lisa phân tích tình hình. Chắc có điều gì đó đang diễn ra trên những cánh đồng ấy mà hai người trong ngôi nhà kia không muốn cho cô chứng kiến. Chuck đã nói đúng. Nhưng cô sẽ đi đâu bây giờ?

Muốn có một cảm giác đang ở thành phố, Lisa dừng lại ở một quán giải khát để uống cà phê và ăn bánh ngọt. Quán rất vắng, chỉ có hai người đàn ông trung tuổi ngồi ở một chiếc bàn phía sau. Họ đang tranh cãi về lời tuyên bố của Dukakis, thống đốc bang Massachusette, rằng việc kết tội cặp vợ chồng nào đó là bất công. Ông còn nói rằng lễ kỷ niệm lần thứ năm mươi ngày họ bị hành hình sẽ được coi là ngày tưởng nhớ họ. Lisa ngồi cạnh quầy thu tiền trao đổi vài lời về thời tiết với người phục vụ, khi cô ta mang cà phê vả bánh tới .
- Tôi đánh cuộc rằng chị sẽ phát ốm khi nghe những tiếng ồn từ nhà máy vọng ra suốt ngày. - Lisa nói.
- Suốt ngày và suốt đêm trong mùa thu hoạch, bảy ngày trong một tuần. - Người phục vụ thở dài .- Tôi không hiểu tại sao tôi lại sống

ở thị trấn này. Tôi càng không hiểu tại sao mọi người khác cũng vậy.
- Tôi nghĩ rằng vì nhà máy tạo việc làm cho mọi người, và cả đồn điền nữa.
- Nhà máy thì còn được, nếu như chị phải sống ở thị trấn này. Lương khá, điều kiện làm việc tốt. Người dân ở đây không làm việc ở các cánh đồng. Nơi ấy để giành cho những con vật.
- Chỉ có chặt mía thôi mà?
- Ồ, chị không thể nào tin được những người chất mía phải làm việc như thế nào. Nghe những chuyện xảy ra ở đấy, chị sẽ phái buồn nôn. Đủ để cho chị bỏ ăn đường luôn.
- Chuyện như thế nào? - Lisa hỏi.
- Họ phải ra đồng làm việc từ lúc còn sao trên trời, và không được nghỉ ngơi giờ nào cho đến lúc mặt trời lặn. Đôi khi họ phải làm việc dưới ánh đèn pha ô tô. Toàn là những việc nặng nhọc. Cứ như thế suốt trong bốn năm tháng của vụ thu hoạch.
- Không ai nói rằng việc làm ruộng là nhàn nhã. - Lisa nói với một nụ cười tinh quái.
- Việc đó không giống như làm ruộng. - Người phục vụ nhấn mạnh. - Họ không thể nào tìm được người Mỹ, dù là da trắng hay da đen, chịu làm việc dưới ánh nắng mặt trời thiêu đốt như những người thợ chặt mía vẫn làm hàng ngày. Chỉ có những người Jamaica mà họ tuyển mộ từ những hòn đảo là chịu làm việc này. Một số người luôn luôn bị dao chặt vào tay, chân, không thì bị sụn lưng. Một số người bị đâm thủng tai hay mắt vì không để ý đến những thân cây mía trên đường đi.
- Chuyện nghe có vẻ ghê đấy. - Lisa đồng ý. Tim cô đập mạnh. Cô nghĩ: "Mình phải đến các cánh đồng, để xem tận mắt".
- Chị vừa đi qua những cánh đồng mía phải không? - Đột nhiên người phục vụ hỏi với vẻ cảnh giác.
- Tôi là một sinh viên mới tốt nghiệp Trường đại học Columbia ở New York. - Lisa thản nhiên nói - Tôi đang làm luận văn về các đồn điền trồng mía. Tôi đã đi qua những cánh đồng ở Texas, Louisiana và...
- Đừng có mất thì giờ với những cánh đồng ở Florida. Nếu chị thông minh, chị hãy chuồn thật nhanh. Chị không cần biết những gì đang diễn ra ở đây. - Chị ta nói ngắn gọn, đôi mắt tối lại. Lisa hiểu chị ta biết là mình đã nói quá nhiều.
- Cám ơn chị. Có thể chị nói đúng. Ở đây nóng kinh khủng. Tôi nghĩ là tôi sẽ ngồi lì trong thư viện để nghiên cứu về Florida. Vậy thôi.
*****
Lisa hiểu rằng bất cứ việc gì tại đây cô cũng phải làm một cách

thận trọng, kín đáo. Cô phóng xe về Palm Beach. Bực mình vì phải ăn không ngồi rồi, cô đi bơi trong bể bơi của khách sạn rồi đi ăn trưa. Bản năng mách bảo cô rằng đồn điền West Grove là cơ sở cho một phóng sự vạch trần những xấu xa trong ngành công nghiệp đường. Có thể bài báo sẽ chẳng làm thay đổi được nhiều, nếu xét đến số lượng phát hành của nó, nhưng đây sẽ là một bước khởi đầu.
Từ bỏ ý định dành một buổi chiều để đi mua sắm ở cửa hàng mốt trên đường Worth Avenue, Lisa đến thư viện địa phương đọc hết các số báo cũ của tờ Palm Beach Times. Cô đã tìm được các bài báo ngắn nói về những cố gắng để tổ chức nghiệp đoàn của các công nhân ở đồn điền mía. Như Chuck đã nói với cô, những cố gắng đó đều thất bại. Cô cũng tìm thấy một số bài báo đề cập tới việc tổ chức nghiệp đoàn ở các nhà máy đường, nhưng nó không thu hút sự chú ý của cô. Cô tự hỏi làm thế nào để có thể gặp được những người công nhân chặt mía nói chuyện với họ, mà không bị phát hiện ra. Nhất định phải có một cách. Cô sẽ tìm ra nó.
Trước lúc rạng đông buổi sáng hôm sau, Lisa phóng xe ra khỏi khách sạn. Bên ngoài, nhiệt độ xuống rất thấp, sương mù dày đặc. Cô cho xe đi thật chậm, chú ý nhìn đường. Tầm nhìn gần như bằng không, càng tốt cho cô.
Khi xe đến West Grove, cô nghe thấy tiếng kêu vo vo của máy ép mía. Đường phố chính vẫn vắng ngắt. Cô thò tay vào túi quần lấy từ sơ đồ mà người thư ký của ông Newhouse đã vẽ cho. Cô sẽ đỗ xe cách cánh đồng khoảng một phần tư dặm và sẽ đi bộ đoạn đường còn lại. Trong sương mù dày như thế này mà lại mặc quần đen, áo đen, đi giày đen thì ai mà nhận ra cô.
Lisa đỗ xe, bắt đầu bước đi trong sự im lặng kỳ quái của sương mù bao phủ. Cô đi men theo rìa ngôi nhà văn phòng của đồn điển. Các cửa sổ không có ánh đèn. Cô thở dài nhẹ nhõm, đi về phía cánh đồng. Phía chân trời đã có ánh hừng đông nhưng sương mù vẫn còn phủ kín.
Tim cô đập mạnh. Cô đã tới cánh đồng đầu tiên. Cô nhanh chóng hiểu rằng không thể nào đến gần hơn để nói chuyện với bất cứ người công nhân chặt mía nào. Qua làn sương mù, cô nhìn thấy những bóng người cao, to đang cúi rạp mình chặt mía. Cô cũng nhìn thấy những người khác mà qua giọng nói của họ, cô biểu họ là đốc công, đội trưởng và người ghi phiếu. - đủ thành phần của ban chỉ huy.
- Này, mày, lại đằng kia. - Một giọng nói hách dịch cất lên. Ngay lập tức Lisa lạnh cứng người, sợ rằng cô đã bị phát hiên. Nhưng cô nhận ra rằng đó là người ta gọi một công nhân. - Sao mày để mía vương vãi thế kia, quay lại dọn sạch đi.

Nhận thấy sương mù bắt đầu tan, Lisa rút lui khỏi cánh đồng. Cô kiềm chế nỗi thất vọng, cô dừng lại xem xét một ngôi nhà dài bằng bê tông, mái lợp tôn múi nằm ngay cạnh đó. Chắc chắn đây là nơi ở cho những công nhân chặt mía. Có thể một vài người trong số họ hôm nay không ra đồng làm việc. Thử kiểm tra xem.
Lỉsa bước nhanh về phía ngôi nhà đổ nát. Bã mía, rác rưởi vung vãi khắp nơi bên ngoài ngôi nhà. Một con chó đang tìm những màu thức ăn thừa. Cô ngập ngừng dừng lại trước cửa rồi mở rộng hai cánh, bước vào bên trong. Trong phòng có hai dãy giường gỗ hai tầng. Không khí nóng, và sặc mùi hôi hám.
Bốn người đàn ông đang nằm ngáy trên giường ở phía bên trái cô, quần áo họ đầy bụi bẩn, cáu ghét. Những tấm chăn nhàu nát và đầy đất. Một người đàn ông khác đang ngồi ở cạnh giường đang chăm chú vào miếng băng thấm đầy máu trên cánh tay anh ta.
- Xin lỗi. - Lisa ngập ngừng nói. Người đàn ông quay lại phía cô, nét mặt hốt hoảng.
- Cô... cô ở đây không tốt đâu. - Anh ta nói bằng một giọng thổ âm vùng đảo. - Tốt nhất là cô đi khỏi đây, nhanh lên.
- Xin lỗi, cho phép tôi hỏi anh vài câu về công việc của anh.
- Nếu bà chủ thấy được, tôi sẽ bị sa thải. - Người đàn ông nói vậy nhưng vẫn không giấu được vẻ thích thú vì được hỏi đến.
- Nắm được lợi thế, Lisa đến gần anh ta và bắt đầu đưa ra câu hỏi.
Trong lúc trả lời, mắt anh ta luôn luôn nhìn ra cửa. Lisa không dám ghi chép nhưng cô biết rằng những lời nói của anh ta đã in sâu vào trí óc cô.
Họ được trả lương khoán và chắc chắn họ đã bị lừa đảo. Tiền công trả cho một luống mía quá thấp. Nếu ốm hay bị thương, đều không được trả lương. Tai nạn xảy ra hàng ngày vì đây là một công việc nguy hiểm.
- Không ai quan tâm đến việc chúng tôi bị thương, bị ốm, thậm chí chết.
Nhựa của những cây mía làm đen quần áo họ, dính cả lên đầu tóc. Qua mùa thu hoạch, bàn tay họ trở nên phòng rộp, thành chai, gây nên những cơn đau co rút ở những cánh tay, lên đến tận vai. Những cơn đau ấy kéo dài ít nhất một tuần sau mùa thu hoạch. Chúng tôi chỉ được nhận một đôi găng lúc bắt đầu đến làm. Không có thêm nữa. Bà chủ nói rằng găng tay rất đắt.
- Một đôi găng có dùng được lâu không? - Lisa hỏi.
- Có thể được một tuần. Thế thôi. Không lâu hơn nổi.
Đột nhiên anh ta nói như ra lệnh:
- Bây giờ thì cô đi đi. Tôi mất một ngày làm việc vì đã chặt vào tay. Nếu họ thấy cô ở đây, tôi sẽ mất việc. Thôi đi đi.

Khi về đến phòng mình trong khách sạn ở Palm Beach, Lisa lôi máy chữ xách tay ra bắt đầu viết về cuộc sống đoạ đầy của những người công nhân chặt mía.
Ngày làm việc của họ kéo dài đến mức không thể tưởng tượng được, điều kiện sống khắc nghiệt, cảnh cô đơn, nỗi nhớ quê hương và gia đình.
Có quá nhiều điều phải nói trong một bài báo. Có lẽ nên làm một phóng sự gồm ba phần. Cần phải có cả ảnh nữa. Cô phải bay về New York để gặp Chuck.
Trước khi làm thủ tục rời khách sạn cô gọi điện cho Chuck. Ông đồng ý đợi ở văn phòng cho đến khi cô về tới.
- Cô có khoẻ không? - Chuck lo lắng hỏi.
- Tôi vẫn khoẻ, nhưng có rất nhiều việc cần phải làm. Tôi sẽ nói khi về đến đấy.
Lisa gọi điện cho Paul. Anh hứa.
- Anh sẽ có mặt ở sân bay để đón em.
Vào khoảng hơn bảy giờ sáng, Lisa và Paul cùng ngồi với Chuck trong văn phòng của ông, thảo luận về những gì cô vừa thu thập được.
- Tôi muốn quay trở lại đó. Tôi sẽ làm một phóng sự gồm ba phần, phơi bày tất cả trước công luận. – Lisa nói một cách nghiêm túc.
- Nó có thể gây nên sự khó chịu - Chuck cảnh cáo. - Đặc biệt một khi phần đầu tiên đã vấp phải những quan điểm khác nhau. Tôi biết số phát hành của chúng ta rất nhỏ. Nhưng nó sẽ tới tay những người trong ngành công nghiệp đường.
- Tôi sẽ đi với Lisa. - Paul nói. - Tôi sẽ mang về những bức ảnh. Tôi không phải là nhà nhiếp ảnh chuyên nghiệp nhưng đã chụp ảnh vài năm nay.
- Anh ấy chụp cừ đấy. - Lisa nói. - Tôi đã xem những bức ảnh của anh ấy chụp.
- Tôi không thể đầu tư nhiều vào đấy. - Chuck nói.
- Ông chỉ phải trả cho tôi vé máy bay thôi. - Paul nói.
- Đồng ý. Tôi cũng không muốn Lisa xuống dưới đó lần thứ hai mà chỉ có một mình.
- Khi nào thì phần đầu được đăng? - Lisa hỏi.
- Tôi sẽ gạt một bài xuống số sau và thay bài của cô vào sáng thứ năm nó sẽ xuất hiện ở quầy bán báo.
- Chúng ta sẽ là một cặp sinh viên mới tốt nghiệp đang đi nghiên cứu. - Paul nói. - Cũng có thể cho là chúng ta đang đi nghỉ. Sẽ không có ai nghi ngờ gì. Nào chúng ta lên đường. West Grove, Florida.

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Bốn Mươi Bảy

Harry vừa quay số điện thoại của Eileen vừa đọc lại lại báo đăng trên trang nhất của một tờ tuần báo mà văn phòng của ông ở New York gửi đến sáng nay. Thật là đồ giẻ rách. Harry thầm nghĩ với thái độ khinh thường và lại tập trung vào xem xét lượng hàng bán được ở siêu thị.
- Đồn điền West Gorve đây. - Giọng người trợ lý mới nhất của Eileen lạnh nhạt như muốn khiển trách ngươi gọi đã quấy rầy anh ta.
- Clive, anh nói với Eileen là tôi muốn gặp bà ấy tại nhà ngay bây giờ. Tôi không cần biết bà ấy có bận không. Tôi muốn gặp bà ấy ngay. - Harry đặt ống nghe xuống, không đợi Clive trả lời.
Bài báo đề cập đến việc họ sử dụng lao động nô lệ ở đồn điền. Tai nạn xảy ra hàng ngày, công nhân chặt mía sống trong những điều kiện tồi tệ kinh khủng, tiền lương thấp. Ông phải tìm hiểu xem việc gì đang xảy ra. Bài báo đã bới lông tìm vết hay là Eileen đang làm những việc tồi tệ đó thật?
Harry bồi hồi kỳ lạ khi thấy ở cuối bài báo có tên phóng viên: *Freeman*. Đó là tên của Katie hồi còn con gái. Nó trùng với tên một cô sinh viên trẻ xinh xắn bị giết chết năm năm trước trong một tai nạn nào đó, khi diễn ra cuộc đình công ở nhà máy đường Talisman. Harry gọi cô thư ký phòng bên cạnh.
- Juanita, tôi đi khỏi văn phòng một lúc. Có việc gì khẩn cấp thì gọi điện về nhà cho tôi.
Harry muốn gặp riêng Eileen trước đã. Ông vội vã ra khỏi nhà máy, bước đến chiếc xe Mercedes của ông đậu dưới bóng râm một cây sồi. Ông là một trong số người đầu tiên trong ngành công nghiệp đường tổ chức nghiệp đoàn ở nhà máy của mình.
Ông tự hào về mối quan hệ của ông với những người làm thuê. Điều gì đang diễn ra ở đồn điền mà ông không được biết? Hay đây chỉ là một sự bới móc.
Trong khi lái xe về nhà, ông hình dung lại nội dung bài phóng sự của Lisa Freeman. ông cảm thấy mình có tội vì đã để cho Eileen hành động tự do như vậy. Lẽ ra ông phải kiểm tra xem cô ta điều hành công việc như thế nào.
Tuy vậy cũng đừng vội kết luận.
Harry biết một cách mơ hồ rằng đã có những nỗ lực để tổ chức nghiệp đoàn trong công nhân nông nghiệp. Việc đó đã diễn ra

trong nhiều năm ở những vùng khác. Nhưng mọi người ở đây khẳng định rằng không thể làm được điều này với những công nhân từ nước ngoài di cư đến.
Trong cuộc đời, Harry luôn luôn ngay thẳng với những người làm công việc cho mình. Thậm chí khi còn làm ở công ty Simon & Sinclair ông đã phải đấu tranh với Arnie, bảo vệ quyền lợi cho người lao động, khi có những vấn đề nảy sinh. Vậy mà Eileen đang làm cái trò quỷ quái gì ở đồn điền?
Harry đang đi đi lại lại trong thư viện, tay cầm một cốc cà phê đá thì nghe thấy tiếng ô tô của Eileen đỗ ở trước cửa nhà. Ông đứng ở lối ra vào, chờ Eileen xuất hiện tại hành lang.
- Harry, anh triệu tôi về gấp để làm gì vậy? Anh biết là lúc này tôi bận như thế nào rồi chứ. – Eileen hỏi bằng giọng gây sự và bước về phía Harry.
- Văn phòng ở New York vừa gửi cho tôi bức tình thư này đây, - Harry mỉa mai và trải rộng báo ra, - cô hãy đọc đi.
Eileen cầm tờ báo, cau mày đọc dòng đầu đề và chửi thầm.
- Cái đồ chết dẫm nào đó định kiếm chuyện gì đây? Tại sao anh làm tôi mất thời gian vào những chuyện vớ vẩn này.
- Tôi không muốn thanh danh của tôi bị nhấn xuống bùn. - Harry vặc lại. - Tôi không...
- Ai người ta đọc cái thứ giẻ rách này? - Eileen cắt ngang vừa đưa tờ báo lại cho Harry. - Nó được viết ra bởi một kẻ ngớ ngẩn vô danh tiểu tốt nào đó.
- Thế có đúng là chúng ta ...
- Harry, chấm dứt cái trò ngớ ngẩn ấy đi, - Eileen sốt ruột cắt ngang. - Chúng ta chỉ làm những việc mà các đồn điền mía khác ở Florida đang làm. Không hơn, không kém. Không phải chúng ta đang cai quản một nhà nghỉ. Chúng ta có những khó khăn cần phải giải quyết. Chúng ta...
Eileen dừng lại khi thấy Harry đưa một tay ôm lấy ngực và rên lên đau đớn. Mặt ông nhợt nhạt. Ông đánh rơi tờ báo xuống bàn.
- Gọi Freddie, - Harry thở hổn hển. - Chắc là tôi bị đau tim.
*****
Sam đưa xe vào khu vực đỗ xe của bệnh viện và phanh kít lại. Cô vội vã chạy vào bệnh viện. Eileen đã nhắn cô đến đây càng sớm càng tốt. Bà viết, "Cha con lên cơn đau tim”. Cô tìm thấy Eileen ngồi trên chiếc ghế ở khu vực tiếp tân, đang giở một quyển tạp chí.
- Có việc gì đang xảy ra vậy? - Sam hỏi, cổ họng tắc nghẹn vì sợ hãi. - Cha ra sao rồi.
Có một kíp bác sĩ đang chăm sóc ông ấy. Mẹ đợi ở đây gần một tiếng đồng hồ rồi.

Làm sao mà cha cô lại bị đau tim. Ông vẫn khoẻ như voi kia mà. Ông nhiều hơn Eileen mười chín tuổi nhưng trông họ như cùng một lứa. Trước đây chưa hề có triệu chứng gì như thế này.
- Mẹ hãy kể cho con nghe mọi việc đã xảy ra. – Sam giục.
- Bác sĩ kìa. - Eileen đứng dậy. Fred Weston là bác sĩ riêng của gia đình.
- Harry sắp bình phục rồi. - Bác sĩ Weston an ủi khi ông đến chỗ họ. - Tôi đã bảo ông ấy từ một năm nay là phải tập thể dục nhiều hơn để làm giảm bớt cân xuống.
- Rồi cha tôi sẽ tập. - Sam nói. Cô cảm thấy nhẹ người. - Bây giờ chúng tôi có thể vào thăm ông được không?
- Cô sẽ được vào thăm ngay sau khi chúng tôi chuyển ông ấy về phòng riêng. Đây chỉ là một cơn đau tim nhẹ, nhưng chúng tôi muốn làm một số xét nghiệm để đảm bảo an toàn. Chúng tôi sẽ giữ ông ở lại đây một vài ngày.
- Rất đúng. - Eileen nói. - Bác sĩ biết tính Harry rồi đấy. Nếu để ông ấy ra khỏi đây, thì ngay ngày hôm sau, ông ấy sẽ lại đến nhà máy. Giữ Harry ở lại một tuần. Đó là cách tốt nhất bắt ông ấy nghỉ ngơi.
- Có lẽ bà nói đúng. - Bác sĩ Weston đồng ý.
*****
Eileen rời khỏi phòng Harry khi Sam quyết định sẽ ở lại đấy cả buổi tối. Như thế cũng tốt ả có một việc phải làm, một việc đòi hỏi Harry phải tiếp tục nằm bệnh viện và Sam thì không đành lòng rời bố.
Eileen phóng thẳng đến nhà máy, vào phòng riêng của Harry. Tất nhiên nhà máy vẫn đang làm việc nhưng các nhân viên văn phòng thì đã về nhà. Eileen lục lọi tất cả hồ sơ, tìm tất cả những thư từ quan hệ với công ty muốn mua nhà máy và đồn điền của Harry. Sau khi tin chắc rằng đã nắm hết thư từ trao đổi giữa công ty Kramer Winterprises và công ty West Grove, Eileen gọi điện về nhà riêng của Ray Duggan.
- Ray tôi cần phải gặp anh, ngay đêm nay.
- Eileen, vợ tôi ở nhà. - Ray nói, giọng có vẻ cáu kỉnh. Năm ngoái, khi vợ ông ở bên Châu âu, ông và Eỉleen đã có một kỳ nghỉ cuối tuần điên dại. Cả hai người đều không tính chuyện quan hệ lâu dài. Ray sợ vợ phát hiện ra còn Eileen thì tiếp tục ve vãn những người đàn ông trẻ hơn.
- Có chuyện gì vậy? - Ray hỏi tiếp.
- Tôi cần anh phục vụ với tư cách là luật sư. Việc này rất khẩn thiết. Hãy đến văn phòng nhà máy chứ đừng đến ngôi nhà ở cánh đồng. Harry đang nằm trong bệnh viện.
- Điều gì đã xảy ra vậy? - Ray lo lắng hỏi.

- Ông ấy bị đau tim.
- Tôi rất lấy làm tiếc là...
- Ông ấy sẽ bình phục. Bác sĩ Weston đảm bảo với chúng tôi như vậy. Nhưng ông ta nói rằng Harry cần được nghỉ ngơi. Tôi cần thảo một số giấy tờ để có thể điều hành nhà máy.
- Vậy thì tôi sẽ đến ngay.
Eileen đặt máy điện thoại xuống, nở một nụ cười đắc thắng. Ả đã đời giờ phút này suốt hơn hai mươi năm. Mọi việc chắc sẽ được thực hiện tốt đẹp.
*****
- Bác sĩ West muốn cái quái gì vậy? - Harry hỏi Eileen - Tại sao tôi lại phải nằm đây một tuần?
- Harry, anh bị đau tim. Bác sĩ rất cẩn thận, ông muốn làm một số xét nghiệm. Anh không phải lo lắng gì. Em sẽ điều hành nhà máy.
Eileen cố giấu nỗi bực vì Harry không chịu ký giấy uỷ quyền.
- Tại sao tôi lại phải ký cái này? - Harry làu bàu.
- Tại vì nhà máy phải trả lương. Em sẽ phải ký séc. Freddie nói rằng anh phải ở lại bệnh viện nghỉ ngơi. Anh không được nghĩ đến công việc.
Eileen lại đưa bút cho Harry.
- Harry, ký đi, để cho em còn đến nhà băng giải thích cho họ biết em phải thay anh ký séc trả lương.
- Freddie thật là điên rồ khi giữ tôi ở đây. - Nói vậy nhưng Harry vẫn cầm bút ký giấy uỷ nhiệm, trong khi Eileen đặt nó lên chiếc kẹp giấy lôi ra từ trong cặp.
- Ai đang cai quản đồn điền? Không phải cái thằng Clive ngu đần chứ.
- Tim đang cai quản. Anh ta là giám thị giỏi nhất mà chúng ta từng có. Anh ta cai quản được mọi việc.
- Thôi, hãy nghỉ ngơi đi, Harry.
- Hôm nay Sam đâu?
- Mới tám giờ sáng. Chắc nó đang ngủ.
Eileen rời khỏi bệnh viện, phóng xe về nhà máy. Ả sẽ đến nhà băng sau. Trước hết, phía gọi điện cho Ted Carson ở Công ty Kramer Enterprises. Ông ta là một thành viên ban quản trị công ty. Họ muốn mua nhà máy và đồn điền của công ty West Grove mà ả thì muốn bán. Ả đã có giấy uỷ quyền của Harry. Họ sẽ thực hiện trót lót phi vụ này.
*****
Ở sân bay La Guardia, Lisa và Paul được biết chuyến bay buổi sáng của họ sẽ bị chậm lại bốn mươi phút.
- Chúng ta vào uống cà phê đi. - Paul nói. – Như vậy là ta sẽ đến đấy muộn và tối nay sẽ chẳng làm được việc gì.

- Em sẽ gọi điện cho mẹ, - Lisa quyết định. - Nếu bà cố bắt liên lạc với em ở khách sạn dưới Florida và được biết em đã ra khỏi đấy, thì bà sẽ rất lo. Em không biết còn dính vào chuyện này bao lâu. Thế mà em đã nói với mẹ có thể ở đó trong vòng ba tuần.
- Em đã đảo trúng mỏ vàng ngay từ nhát xẻng đầu tiên. Một sự may mắn cho người mới bắt đầu. – Pall đùa, với ẩn ý một lời khen.
Lisa liên lạc được với Katie tại văn phòng, như cô đã đoán trước. Cô nói:
- Con đã bay trở lại New York để xin ý kiến sếp. Bây giờ con lại phải quay về Florida. Con sẽ gọi điện cho mẹ từ dưới ấy để mẹ biết chúng con đang ở đâu.
- Chúng con à? - Katie hỏi.
- Paul sẽ bay xuống dưới ấy cùng con để chụp ảnh, Paul Hecht ấy mà.
- Ừ con đã nói với mẹ về Paul. Bao giờ thì mẹ được gặp anh ta?
- Một ngày gần đây thôi. Paul cũng muốn gặp mẹ.
- Lisa, công việc của con không nguy hiểm chứ?
Lisa đoán mẹ cô đã lo lắng về việc này suốt thời gian qua. Tuy nhiên chưa bao giờ bà thể hiện sự lo lắng ra cho cô biết. Cô trả lời mẹ.
- Đây chỉ là một câu chuyện về công nghiệp đường ở Florida thôi. Như là con đã nói với mẹ ấy. Mẹ nhớ là đã đọc được ở đâu đó về những khó khăn trong việc thành lập nghiệp đoàn ở các nhà máy đường.
- Tất nhiên những cái đó cũng đã qua rồi.
- Con đang viết về các đồn điền trồng mía. - Lisa nói.
- Một phóng sự điều tra à. - Katie hỏi.
- Mẹ có thể gọi nó như vậy. - Lisa thừa nhận. – Nhưng con sẽ bình an. Mẹ đừng lo lắng gì.
- Lisa, con không được liều lĩnh đấy.
- Sẽ ổn cả thôi mẹ ạ. Không có vấn đề gì đâu.
*****
- Bố, sao bố cứ đi lung tung thế này? Sam phát cáu khi cô tìm thấy cha và đưa ông trở lại phòng. Bốn ngày sau cơn đau tim, ông lại khoẻ như một chiếc máy phát điện.
- Bố ở đây đã quá lâu rồi . Bố không biết tại sao Freddie cứ bắt bố phải nằm lại. Bố cảm thấy chưa bao giờ mình khoẻ như thế này.
- Ông ấy nói bố phải có chế độ tập luyện đều đặn khi ra khỏi đây. Bố không được ăn nhiều các món tráng miệng bổ béo và thịt bò Texas nữa. Bố phải làm giảm trọng lượng đi khoảng mười cân.
- Vâng, thưa cô.- Harry đùa cợt.- Tôi cũng thấy eo lưng tôi đang phình ra đây.

- Con mang đến cho bố vài cuốn tạp chí nhé?
- Bố thích con mang đến cho bố một miếng bít tết thật dầy và một khoanh bánh dâu tây. Con không thể tưởng tượng được bố đã ăn sáng bằng món gì đâu. – Harry đưa một tay để chặn trước lời trách móc của Sam rồi nói tiếp.- Bố biết mình đang phải ăn kiêng. Thôi, hãy mang cho bố tờ Wall Sreet Journal và New York Times.
- Bố không thể dứt ra khỏi công việc ngay cả khi ở trong bệnh viện à? - Sam lắc đầu. Trong cô tràn ngập cảm giác vừa yêu thương vừa giận dỗi.
- Công việc chính là nguyên nhân bắt bố phải nằm ở đây
Đột nhiên nét mặt Harry trở nên dữ tợn.
- Bố phải ra khỏi đây thôi, Sam. Cái ông Freddie chết tiệt ấy muốn cản trở bố bằng những cuộc xét nghiệm. Bố đã bảo ông ta rằng, ông ta chỉ muốn kiếm tiền để mua những máy móc mà bệnh viện vẫn thèm muốn.
- Bố sẽ ra khỏi đây chỉ khi nào bác sỹ Weston nói là bố có thế ra được. - Sam nói. Và cô sẽ nói với bác sỹ Weston về việc này.
- Bố không thấy mặt Eileen từ hôm kia. Chắc bà ấy đang chúi mũi ở nhà máy.
- Bà ấy thích thế. - Sam gạt đi.- Có lẽ bố phải để cho bà ấy điều hành nhà máy trong vài tuần. Bố không nên sớm trở về cái nhà thương điên ấy.
- Bố nghĩ đó để cho bà ấy lộng hành quá lâu. Tất nhiên câu chuyện bịa đặt. Con biết đấy, bố có thể nhanh chóng bay đến New York để giải quyết việc này. Làm sao mà chúng ta có thể đứng vững trong kinh doanh suốt từng ấy năm nếu như tất cả những chuyện thối tha ấy là có thật.
- Chuyện thối tha nào? Câu chuyện trong tờ báo nói về cái gì?
- Văn phòng ở New York gửi đến cho bố một tờ báo có đăng bài kết tội chúng ta về những chuyện xẩy ra ở đồn điền trồng mía.
- Tờ báo đâu.- Sam nổi giận. Cha cô đã đọc kỹ bài báo đó và có lẽ chính nó là thủ phạm gây nên cơn đau tim. Bố đánh rơi nó trên bàn làm việc khi bố lên cơn đau tim.
- Freddie nói rằng anh đang bình phục. Ba ngày nữa anh có thể về nhà.
Harry và Sam cùng quay lại, nhìn thấy Eileen.
- Tại sao lại ba ngày nữa. - Harry hỏi.
- Để hoàn thành nốt các cuộc xét nghiệm. Nhưng không có vấn đề gì. - Eileen nói, - anh sẽ sống lâu hơn ông ta.
- Con sẽ trở lại thăm bố sau giờ ăn tối. - Sam hôn Harry, vẫy tay ra hiệu tạm biệt mẹ cô rồi ra khỏi phòng.
- Có chuyện gì ở nhà máy không? - Harry hỏi Eileen.
- Vẫn như mọi ngày. - Eileen dừng lại, đôi mắt tối sầm. - Harry

chúng ta phải nói chuyện.
- Có chuyện không hay xẩy ra ở nhà máy à?
- Không phải. Nhà máy hoạt động tốt hơn bao giờ hết. Đây là chuyện về chúng ta.
- Thế hả? Harry cảnh giác.
- Anh biết đây. Chúng ta không còn cuộc sống vợ chồng từ sau khi Sam ra đời. Tôi vẫn còn trẻ và vẫn có những nhu cầu...
- Tôi cho rằng cô vẫn được đáp ứng đầy đủ các nhu cầu - Harry châm chọc.
Eileen phớt lờ.
- Tôi chán ngấy đồn điền, chán ngấy Florida. Đây là lúc tốt nhất đối với tôi để ra đi. Tôi muốn bay đến Mexico City để ly dị. Tôi muốn sống ở đó.
Đôi mắt Eileen như đe doạ Harry nếu anh từ chối.
- Tôi sẽ không ngăn cản cô. Harry hơi ngỡ ngàng nhưng không cảm thấy đau khổ. Ông sẽ phải tìm một người khác để cai quản đồn điền.
- Tôi đang dùng Ray Duggan làm luật sư của tôi. Ông ta đã có một cuộc tiếp xúc ở Mexico City cho việc này. Ông ta đã thảo giấy tờ cần thiết để cho anh ký, nói rõ là anh không phản đối ly dị.
Eileen mở chiếc cặp bằng da cá sấu lôi ra một tập giấy.
- Có bốn bản tất cả. Một bản để cho anh. - Ả đưa cho Harry giấy tờ và một chiếc bút.
- Cô muốn tôi ký ngay bây giờ à?
- Chẳng có lý do gì để mà không ký. - Eileen cười hợm hĩnh, đôi lông mày cau lại, vẻ sốt ruột.
- Đúng là chẳng có lý do gì. - Harry thừa nhận.
Liệu các điều kiện có thể chấp nhận được không? Harry dừng lại để đọc kỹ các giấy tờ. Không thấy đề cập đến vấn đề tài chính. Điều quái quỷ gì đang xảy ra thế này? Đây không phải là Eileen. Khi dính đến chuyện tiền nong, cô ta là người sắc sảo hơn ai hết.
- Ô kê, giấy tờ được ký rồi đây. - Harry đưa lại ba bản cho Eileen. - Khi nào thì việc này xảy ra?
Tôi sẽ bay đi tối nay. Ngay sau khi ly dị xong, tôi sẽ cưới Clive. Anh có thể giải quyết vấn đề tài chính của chúng ta với Ray.
- Ai đang điều hành nhà máy. - Đầu óc Harry đang lộn xộn. Mọi việc xảy ra quá nhanh. Eileen đang giở trò gì vậy. Ả mà lại tin cậy anh, để cho anh giải quyết vấn đề tài chính với luật sư của ả? - Tôi sẽ phải buộc Freddie đồng ý cho tôi ra viện vào sáng mai.
- Không có vấn đề gì đâu, Harry. Tôi đã đào tạo Bud Jackson rất kỹ. Bây giờ anh ta có thể giải quyết mọi việc.
Eileen đút giấy tờ vào cặp và đóng lại.

- Tạm biệt Eileen. Thỉnh thoảng tôi sẽ viết cho anh vài dòng từ Mexico City.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Bốn Mươi Tám

Sam ngồi xổm trên chiếc ghế của cha cô trong thư viện đọc bài báo viết về đồn điền West Grove. Đồ chó ngu xuẩn này chắc lại ngồi tận New York mà tưởng tượng ra những chuyện xấu xa này. Cô cảm thấy bị xúc phạm hơn khi biết rằng đây mới lả phần đầu của một bài dài gồm ba phần.
Sam tìm địa chỉ của toà soạn tờ báo. Cô sẽ gọi điện đến New York để báo cho Lisa Freeman hay rằng cha cô sẽ phát đơn kiện nếu cô ta dám viết thêm một từ nữa về đồn điền. Và cô sẽ đòi phải cải chính.
Khi Sam có được số điện thoại của tờ báo, có gọi điện đến văn phòng xin gặp Lisa Freeman.
Lisa Freeman đi xa. Một người nào khác có thể giúp chị chăng? - Người ở đầu dây bên kia hỏi một cách vui vẻ
- Ồ, tôi là bạn cô ấy từ hồi học đại học. - Sam ứng khẩu. - Tôi sống ở Thụy Sĩ đã hai năm nay và vừa về nước được vài ngày. Chị có thể làm ơn cho biết Lisa ở đâu để tôi gọi điện đến được không?
- Tôi không được phép tiết lộ thông tin đó.
- Ồ Lisa sẽ giết chị nếu như cô ấy biết tôi có mặt ở New York và chị đã không cho tôi biết số điện thoại của cô ấy. Những cú điện thoại vượt đại dương đắt vô cùng. - Sam đợi, cầu cho mình gặp may.
- Thôi được rồi. - Người kia đồng ý sau một lúc đắn đo. - Vì chị là bạn của Lisa hồi học đại học nên tôi cho chị biết. Cô ta đang ở một thị trấn có tên là West Grove tại Florida. Có thể cô ta đang ở khách sạn Wilmington cách West Grove bấy dặm về phía bắc. Chờ một chút, tôi sẽ tìm số điện thoại.
Sam gọi điện đến khách sạn Wilmington xin gặp Lisa.
- Cô ấy không trả lời. - Người trực tổng đài nói. - Chị có muốn nhắn lại gì không?
- Không, tôi không nhắn gì. Cám ơn. - Sam nói. Cô cảm thấy giận sôi lên khi những lời lẽ kết tội trong bài báo hiện lên trong đầu. Cô ngồi lặng bên máy điện thoại một lúc, nghĩ xem sẽ làm gì tiếp theo. Được rồi, cô sẽ đến khách sạn và ngồi trong xe đợi đến khi Lisa Freeman quay trở về . Không cần biết phải mất bao nhiêu thời gian. Cô phải chặn đứng những chuyện tiếp theo và đòi phải cải chính. Sam cầm tờ báo, gập lại và nhét vào túi xách. Cô ra khỏi nhà, đến bên chiếc Jaguar màu trắng, là quà tặng của cha vô

nhân ngày lễ tốt nghiệp đại học của cô.
Làm sao họ có thể làm như vậy với cha cô. Mọi người ở khắp bang Florida đều biết đến lòng tốt của ông và danh tiếng của ông với tư cách là một ông chủ kiểu mẫu. Có một việc làm ở nhà máy West Grove, được xem như là một phần thưởng.
Sam cho rằng người phóng viên xấu xa kia có thể không đến nhà máy mà chỉ đến đồn điền. Nhưng ngay cả ở đồn điền, theo như lời Eileen vẫn khoe khoang, những người công nhân chặt mía cũ vẫn trở lại làm việc vào những vụ sau. Chẳng nhẽ điều đó lại có nghĩa là họ đang bị bóc lột.
Sam phóng xe đến khách sạn Wilmington. Đó là một dãy nhà tường bằng gỗ ván màu trắng, mái lợp ngói đỏ được thiết kế để lôi cuốn những tay chơi ô tô giàu có. Vào đúng mùa nghỉ, hẳn tất cả mọi phòng đều chật ních người thuê. Nhưng bây giờ là tháng Chín, chỉ có một vài chiếc ô tô đậu trong khu vực đỗ xe. Để biết chắc Lisa Freeman đã về phòng chưa, Sam hỏi người tiếp tân.
- Chưa, thưa cô, cô ấy chưa về. Người đó trả lời.
- Tôi không biết mặt cô ấy. - Sam nói một cách dễ thương - Trông cô ấy như thế nào?
Ngập ngừng một lát, người tiếp tân trả lời.
- Trông rất giống cô, cũng vào độ tuổi cô, trừ một điều là tóc cô ấy đen và để xoã ngang vai. Còn cô cao hơn cô ấy một chút và trông ra dáng một quý cô xinh đẹp.
- Cám ơn ông.
Ít nhất Sam cũng biết phải tìm một người tóc sẫm và cao gần bằng cô.
Sam quay lại chiếc xe của mình đỗ dưới bóng một cây sồi. Trong khi chờ đợi, cô bật radio lên nghe và ngả người trên ghế sau đọc mấv cuốn tạp chí Vogue. Sau gần một giờ, chẳng thấy chiếc xe nào đi vào khu vực đỗ xe, Sam quyết định đi ăn trưa ở nhà hàng Howard Johnson gần đây.
Ba mươi phút sau. Sam quay về va trông thấy một chiếc xe đang rẽ vào khu vực để xe của khách sạn Wilmington. Cô nắm chặt tay lái. Đột nhiên cô thây giận sôi lên. Tại sao họ dám lăng mạ cha cô như vậy?
Sam cho xe chạy chầm chậm theo sau chiếc xe kia. Cô để ý thấy chỉ có một người đàn ông và một người đàn bà ngồi ở hàng ghế trước, không có ai ở ghế sau. Chiếc xe đỗ lại, người đàn ông ra trước sau đó đến người đàn bà. Người đàn bà có cùng khổ người và tầm tuổi như cô, với mái tóc đen xoã ngang vai. Sam đoán chắc đây là Lisa. Hàm răng cô nghiến chặt khi nghĩ đến một cuộc chạm trán sắp xảy ra.
Sam lấy tờ báo từ trong túi xách ra, đợi cho đôi khi hai người kia

vào phòng cô mới bước đến, tay vẫn cầm tờ báo. Cô ước gì Lisa Freeman chỉ có một mình. Nhưng không sao, chẳng ai có thể ngăn cản cô làm việc này. Cô muốn quay trở về bệnh viện để nói với cha cô rằng sẽ không có hai phần tiếp theo của bài báo khủng khiếp đó nữa và tờ báo sẽ đăng lời cải chính. Sam dừng lại trước cửa một lát, nhẩm lại những điều cô phải nói, rồi gõ cửa. Gần như ngay lập tức, cánh cửa hé mở. Một người đàn ông đẹp trai vào khoảng hai mươi nhăm tuổi đứng chặn ở đó.
- Cô cần gì? - Anh ta hỏi một cách lịch sự nhưng có vẻ cảnh giác.
- Tôi cần nói chuyện với Lisa Freeman. - Sam nói.
Cô thấy là họ đã tính trước đến sự tác động trở lại của bài báo.
- Về việc gì vậy. - Người đàn ông hỏi và vẫn không mở hẳn cửa ra.
- Tỏi muốn nói chuyện trực tiếp với cô ấy. – Sam cố nói cho có vẻ tự nhiên.
- Được thôi, Paul - Một giọng phụ nữ gọi với ra.
Lát sau một cô gái mảnh dẻ, nước da ngăm ngăm xuất hiện.
- Tôi là Lisa Freeman.
- Chị đã viết bài báo thô bỉ này phải không? Nó đã làm cha tôi lên cơn đau tim đấy. - Mặc dù đã xác định là phải bình tĩnh, Sam vẫn không kìm được sự tức giận.
- Tôi viết bài báo này, nhưng nó không thô bỉ. Tôi đã nghiên cứu rất kỹ lưỡng. Tôi...
Mọi người ở bang này đều biết cha tôi không bao giờ có những hành động như chị viết ở bài báo này. Ông là một trong những nhà kinh doanh được kính trọng nhất ở miền Nam. Tôi muốn chị không được viết tiếp nó nữa. Hơn nữa, tờ báo phải đăng lời cải chính và xin lỗi cha tôi.
- Lần cuối cùng chị có mặt ở đồn điền West Grove là khi nào? - Lisa hỏi.
Đột nhiên Sam cảm thấy mình phải đề phòng. Cô chưa bao giờ đến đồn điền vào mùa thu hoạch mía và cũng chưa bao giờ vào trang trại. Cô ấp úng.
- Tôi... Mới đây thì tôi không đến đó. Nhưng...
- Tôi mới ở đó vài ngày trước đây. Tôi đã thấy những gì mà tôi viết trong bài báo. Tôi đã trò chuyện với những người chặt mía...
- Tôi không tin chị. - Sam cắt ngang, mặt đỏ lên.
- Bởi vì chị chưa nhìn thấy sự việc. - Lisa chỉ trích. - Hãy đi cùng chúng tôi vào lúc rạng sáng ngày mai. Chúng tôi sẽ cho chị thấy cha chị đã cai quản đồn điền như thế nào. Chúng ta sẽ phải bò vào, bởi vì bà Newhouse đã cắt cử người canh gác sau cái ngày mà chúng ta đề nghị đến thăm đồn điền.
Đột nhiên Sam bị tấn công bởi những nỗi nghi ngờ. Cha cô không

bao giờ đến đồn điền. Đó là “Lãnh thổ của Eileen” như có lần cha cô đã chế nhạo. Không biết bà ấy đã gây ra điều gì sau lưng cha cô. Sam cố giữ cho giọng nói có vẻ tự nhiên.
- Cha tôi không cai quản đồn điền. Nó hoàn toàn thuộc quyền điều hành của mẹ tôi. Cha tôi điều hành nhà máy đường và công việc buôn bán.
- Vì thế mà có thể chị cũng chẳng ngó ngàng gì đến nó. - Paul nói một cách điềm tĩnh. - Để chúng tôi chỉ cho chị thấy, chị Newhouse.
- Tên tôi là Samantha nhưng mọi người vẫn gọi tôi là Sam.
- Nếu như những người chủ đồn điền biết chị sắp đến, họ sẽ che giấu hành động của họ. - Lisa báo trước.
- Đừng nói điều gì với bất cứ ai. Những người canh gác chỉ chú ý mặt trước. Chúng tôi biết cách lọt vào trại từ phía sau mà không bị phát hiện. Chúng tôi ...
- Tại sao tôi lại phải tin chị? - Sam lại phản ứng nhưng sự bướng bỉnh của cô đã trở nên yếu ớt.
- Đừng tin chúng tôi. - Paul nói. - Hãy tin những gì mà chị thấy. Chúng tôi sẽ cùng đi thăm các cánh đồng, trừ khi mẹ chị ngăn cản.
- Chúng ta sẽ đi thăm các cánh đồng. Khi nào thì chúng ta đi? - Sam hỏi.
- Sáng mai, ngay sau lúc rạng đông. - Lisa nói - Vào lúc đó mọi người đã ra đồng. Chị sẽ thấy khu nhà ở. Chị có thể nói chuyện với vài người ở trong đó. Tai nạn xảy ra hàng ngày. Nếu những người bị tai nạn không cầm được dao, họ sẽ phải ở nhà. Họ không được trả lương trong những ngày nghỉ vì thương tật đó.
- Chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu. Nói cho tôi biết, tôi sẽ đến đó. - Sam nghĩ: vì cha, có phải biết sự thật.
*****
Sam lái xe đi lòng vòng chẳng có mục đích gì suốt hàng tiếng đồng hồ. Cũng có thể cô điên rồ khi tin vào những điều mà Lisa Freeman và bạn cô ta khẳng định là có thật ở đồn điền. Tuy nhiên linh tính mách bảo cô rằng họ không nói dối.
Cuối cùng Sam quay về nhà. Cô rất mừng vì Eileen đi vắng. Cô ăn tối rồi phóng xe đến bệnh viện thăm cha. Liệu cô có nên nói cho cha biết về những việc sẽ diễn ra vào lúc rạng sáng ngày mai không nhỉ? Làm sao mà cô dám làm việc đó, khi mà ông vừa qua khỏi một cơn đau tim. Nhưng sớm muộn rồi cô cũng phải biết, nếu như nhưng điều Lisa và Paul nói là sự thật.
Sam mang theo một miếng bánh "Rừng đen" vào trong bệnh viện Rhoda, người bảo mẫu của cô xưa kia đã tốt nghiệp một lớp nấu ăn dành cho các bà nội trợ và cha Sam không thích gì hơn là bánh "Rừng đen" do bả làm. Cô đã hỏi ý kiến bác sĩ Weston về việc nảy

và óng đã cho phép.
- Bố có đoán được con mang vào cho bố cái gì không? - Sam hỏi, cố cười thật tươi.
- Con có gặp mẹ con không. - Harry hỏi.
- Không. Có việc gì thế bố
- Vào giờ này bà ấy đang trên đường tới Mexico City.
- ồ ! Sam nhướng đôi lông mày.
- Để ly dị bố đấy. Bà ấy không tạm biệt con à?
- Con không gặp bà ấy. - Sam ngập ngừng một lúc tôi hỏi tiếp. - Bố có đau khổ vì chuyện ly dị không?
Sam tự hỏi có phải vì bài báo mà Eileen đòi ly dị. Hay Eileen sợ cha cô sẽ bằm nhỏ bà nếu như ông thấy đó là sự thật.
- Bố không đau khổ về chuyện ly dị. - Harry thừa nhận. - Nhưng bố thấy hình như có việc gì đó kỳ lạ đang xảy ra. Bố đã ký giấy tờ để cho vụ ly dị được ổn thoả. Ray Duggan là luật sư của Eileen. Con biết ông ta là con người sắc sảo thế nào rồi đấy. Mà con cũng biết Eileen quan tâm đến tiền nong thế nào rồi đây. Vậy mà tại sao bố vẫn chưa được đề nghị ký vào một bản thoả thuận về tài chính.
- Con cũng không biết. Bố đã nói chuyện với Ray chưa?
- Bố không thể nào bắt liên lạc được với ông ta. Bố gọi điện đến gần chục lần mà chỉ toàn nghe được những lời trái ngược nhau. Người hầu gái nói một đằng, vợ ông ta nói một nẻo. Ông ta đang lẩn tránh bố, Sam ạ.
- Bố có muốn con tìm ông ấy không?
- Ông ta sẽ còn né tránh cho đến khi chuẩn bị xong xuôi sẵn sàng để thảo luận. Bố chỉ muốn biết Eileen sẽ đưa ra những đề nghị như thế nào. Bố không nhớ ở Florida có luật về tài sản sở hữu chung không. Bà ấy sẽ ly dị theo luật Mexicô. Vậy bà ấy có quyền đưa ra thoả thuận không?
- Bố sẽ gọi điện cho Rick Bernstein. Ông ta sẽ tìm được Ray.
- Bà ấy bay đi Mexicô mà không nói với con lấy một lời Sam mỉm cười chua chát. - Thật ra con cũng chẳng chờ đợi một cái gì khác hơn thế.
- Sam, chúng ta không cần bà ấy. - Harry ôm lấy con gái. - Bố con mình có nhau là đủ rồi.
- Eileen chưa bao giờ sống vì chúng ta cả. - Sam nói.
- Vậy mà bố con mình vẫn thu xếp ổn thoả. Tuy nhiên cũng thật khó mà chấp nhận việc mẹ con chẳng quan tâm đến con một chút nào.
Sam không thể nói với cha cô ngay bây giờ, rằng cô tin vào bài báo mà Lisa Freeman đã viết. Cô sẽ nói với ông sau, vì tình hình bây giờ đã thay đổi.
- À, còn một tin vui nhỏ nữa. - Harry cười khẩy. - Con sắp có một

người dượng. Sau khi ly dị xong, Eileen sẽ lấy Clive.
- Khủng khiếp thế sao? - Sam trợn tròn mắt nhìn cha, rồi cô phá lên cười. - Ôi, bố ơi, Chúa thật công bằng. Bà ta sắp có được cái mà bà ta xứng đáng với nó.
*****
Như đã hẹn trước, Sam đứng trước nhà chờ Lisa và Paul đến đón cô đi. Bầu trời buổi sáng xám xịt, có đôi chỗ đã hé chút ánh hồng. Mặt trời vẫn còn khuất dưới đường chân trời. Sam mừng vì cô đã mặc áo cổ lọ có tay dài, thay cho áo phông ngắn tay vẫn mặc mọi khi. Không ngờ buổi sáng lại lạnh đến như vậy.
Đêm qua, trước khi đi ngủ. Sam đã vào phòng của mẹ cô. Eileen cất hầu hết quần áo của mình ở ngôi nhà ngoài đồng mía, chỉ còn để lại vài thứ lặt vặt.
Bà ta đã dọn hết đồ đạc riêng tư đi. Dấu ấn duy nhất chứng tỏ sự có mặt của bà ta ở đây là lọ nước hoa Chanel No5 đã dùng gần hết và vài số cũ tạp chí Town & Country nằm trên sàn nhà. Sáng mai một người hầu gái sẽ đến dọn dẹp nhà cửa cho gọn gàng ngăn nắp.
Sam chợt thấy căng thẳng khi nhìn thấy chiếc xe đang đi tới. Cô kinh sợ nghĩ tới những điều mà cô sắp chứng kiến ở đồn điền. Nhưng đó là việc mà cô bắt buộc phải làm. Cô không còn căm ghét Lisa Freeman chút nào nữa. Cô sợ rằng Lisa đã nói đúng.
- Chúng ta sẽ đỗ xe cách trại khoảng một phần tư dặm. - Lisa nói.
- Đoạn đường còn lại chúng ta sẽ đi bộ.
- Đồng ý. Tôi đã đi giày đế mềm rồi đây. - Sam chìa một chân ra.
- Cha chị thế nào rồi? - Lisa buồn rầu hỏi.
- Bố tôi vẫn phải nằm viện. - Sam nói với Lisa trong khi ngồi vào ô tô. - Các bác sỹ yêu cầu phải làm nhiều xét nghiệm. Ông sẽ phải nằm ở đó ít nhất là ba ngày nữa.
Họ im lặng trên suốt quãng đường. Khi đến điểm đã định, Paul đỗ xe và ba người cùng chui ra, đi bộ quãng đường còn lại.
- Chúng ta sẽ đi vòng quanh và lọt vào trại trước. - Lisa nói.
- Nào, chúng ta đi. - Sam nói.
Thậm chí trước khi họ bước vào trại, Sam đã tin chắc những điều Lisa nói là đúng. Vài người đàn ông đang nằm ngủ trên giường. Có hai người đang xúm quanh bếp, nhìn vào thức ăn trong một chiếc chảo. Họ hoảng sợ khi nhìn thấy ba người bước vào.
- Họ không được phép nấu nướng. - Lisa thì thầm.
- Các anh cứ tiếp tục việc các anh đang làm, - Sam thân mật nói, mặc dù ngay khi nhìn thấy cảnh này cô đã buồn nôn. Các giường kê quá gần nhau, không còn cả chỗ mà đứng. Hôi hám và ngột ngạt. Ngoài kia, trời buổi sáng lạnh hơn bình thường mà trong phòng vẫn còn hơi nóng đọng lại của ngày hôm qua. Sam nói tiếp.

- Cha tôi lo rằng sinh hoạt ở trại không được tốt lắm. Ông quan tâm đến các tai nạn ở ngoài đồng mía. Ông cử tôi đến để nghe các anh nói về những vấn đề đó.
Hai người vội vàng tiến đến chỗ Sam, nét mặt họ sáng lên niềm hy vọng. Họ vội vã kể về những nỗi khổ của họ bằng những lời lẽ lộn xộn.
- Ôi Lisa Freeman đã nói đúng. Sam nghĩ.

Chỉ Một Lần Yêu

Dịch giả: Lâm Hiền
Chương Kết

Harry ăn xong bữa sáng ở bệnh viện rồi đến bên cửa sổ nhìn ánh nắng mặt trời bên ngoài. Một vụ ly dị theo luật Mexico thì phải mất bao nhiêu thời gian nhỉ? Có đến hai mươi bốn giờ không? Bao giờ thì Eileen trở thành "vợ cũ" của ông. Đã từ lâu ông không coi ả là một người đàn bà nữa. Đó chỉ là người cai quản đồn điền cho ông. Tuy nhiên ông cũng chịu ơn ả phần nào. Ả đã sinh cho ông một báu vật là Sam.
- Harry, tôi hy vọng là không đến quá sớm. Họ vừa trách chúng tôi vì chưa đến giờ vào thăm bệnh nhân. Harry quay lại và nhìn thấy người quản lý nhà máy của ông.
- Không bao giờ là quá sớm cả, Bud, - Harry cau mày. - Có việc gì vậy?
- Tôi đang đau lòng đây. - Bud nói. - Tại sao anh có thể bán hết nhà máy mà không nói với tôi? Không chắc tôi có ở lại với những người mới không.
- Anh nói cái gì? Bán hết là thế nào? - Harry nổi giận. - Tôi đã nói với những người ở công ty Kramer Enterprises là không bao giờ tôi bán. Mặc dù hiện nay lợi nhuận của chúng ta rất thấp, nhưng điều đó không có nghĩa là...
- Harry, người của họ đã có mặt lúc bảy giờ sáng nay. Họ đang tiếp quản.
- Thật là điên! - Harry nói. Đầu óc ông căng thẳng.
Đột nhiên ông hiểu ra. Chính là cái giấy uỷ quyền ngu ngốc mà ông ký để Eileen có thể giải quyết việc trả lương. Khi Eileen đến đây, cầm theo cái giấy đó, ông vẫn còn say lảo đảo vì mấy viên thuốc ngủ uống từ tối hôm trước. Ông không đọc kỹ nội dung mà chỉ nhìn lướt qua hàng chữ giấy uỷ quyền. Harry kêu lên.
- Ôi, Chúa ơi, Bud. Con vợ chó đẻ của tôi đã cắt cổ tôi rồi!
- Tôi không hiểu. - Bud nói và chờ Harry giải thích.
- Eileen mang đến đây một giấy uỷ quyền và bắt tôi ký để cô ta có thể giải quyết việc trả lương cho công nhân. Trước đó cô ta đã thuyết phục tôi hàng tháng trời để tôi đồng ý bán công ty cho cánh Kramer. Tôi đã gạt phắt chuyện đó đi. Và cô ta đã bán sau lưng tôi? Tôi phải về văn phòng ngay bây giờ.
- Harry, hãy bình tĩnh lại. - Bud lúng túng. - Chớ để anh lại lên một cơn đau tim khác. Tôi sẽ quay về và...
- Cái gì kia? - Harry hỏi. ông nhận thấy Bud cầm một chiếc phong

bì trên tay. - Của tôi phải không?
- Vâng. Juanita nói cô ấy thấy nó trên bàn của mình sáng nay, cùng với một mảnh giấy viết tay. Người ta nhờ cô ấy mang lại cho anh. Nhưng cô ấy bị kích động bởi sự tiếp quản nhà máy nên đã nhờ lại tôi mang đến đây.
Trước khi mở phong bì Harry đã biết đó là thư của Eileen. Ả nói toạc ra rằng đã bán công ty và gửi tiền vào nhà băng ở Mexico City, dưới tên Eileen. Ả viết: Anh giữ lấy ngôi nhà. Dù sao tôi cũng chưa bao giờ thích nó .
Harry ngồi xuống giương, choáng váng. Đồ chó đẻ ấy đã lấy đi hết mọi thứ trừ ngôi nhà và một số ít cổ phần đầu tư của ông. Ông không thể nào trả được các món nợ cầm cố để mua đất ở Texas nữa. Thậm chí, nếu bán cả ngôi nhà và số cổ phần còn lại, ông cũng không trả nổi món nợ đó. Ông đã làm cái việc mà Katie luôn luôn nhắc ông phải cảnh giác. Ông đã không lường trước được vụ này. Một lần nữa ông lại rơi xuống dưới đáy. Bảy mươi hai tuổi và gần như trắng tay.
- Harry, anh không sao chứ? - Bud hỏi.
- Không sao. - Harry lặng lẽ đưa bức thư cho Bud.
Làm thế nào mà Eileen thực hiện việc mua bán nhanh đến như vậy. Nhưng ả đã luôn luôn là một kẻ đồng loã kia mà. Đây là khoản tiền lương khổng lồ của ả, và ả đã rút êm, không để lại dấu vết.
- Harry, anh không thể làm gì về việc này à? - Bud hỏi.
- Không. Nhà máy và đồn điền thuộc về công ty Kramer Enterprises từ sáng hôm qua. Cả hai bên đã lập kỷ lục về việc tốc độ mua bán.
- Bây giờ anh sẽ làm gì? - Bud lo lắng hỏi. Trong suốt hơn mười lăm năm qua, ông là người bạn cũng như người trợ thủ đắc lực của Harry.
Sau một lúc im lặng, Harry nói:
- Tôi sẽ bán ngôi nhà và quay về Texas. Đấy luôn luôn là quê hương của tôi.
Đối với Harry, quê hương không phải là Paris, không phải là Mineapolis, nơi mà một công ty có cái tên mới là Sinclair Associates đã bị phá sản sau sáu năm gạt Harry ra ngoài. Cũng không phải là Seattle hay West Grove mà chỉ có Texas, mãi mãi là Texas.
Còn với Sam thì sao đây ông sẽ nói với nó như thế nào về việc mọi của cải đã mất hết, chỉ còn lại ngôi nhà và một ít cổ phiếu. Ông sẽ phải bỏ rơi con gái ông. Chúa ơi lẽ ra ông không có quyền có thêm một đứa con. Ông chỉ mang lại thảm hoạ cho con ông mà thôi.

*****
Lisa và Paul trở về khách sạn sau khi ngồi ăn sáng cùng Sam và đánh giá tình hình. Sam có ý định sẽ thảo luận với Lisa về những gì họ đã chứng kiến ở đồn điền West Grove, để Lisa sử dụng trong hai bài báo liếp theo. Cô sẽ xác định dứt khoát đó là lỗi của mẹ cô. Tên tuổi của cha cô sẽ được làm trong sạch. Paul đã chụp rất nhiều ảnh để đăng kèm theo các bài báo.
- Có lẽ anh phải phóng xe đến Palm Beach để rửa phim. - Paul nói.
- Một ý nghĩ hay đấy, - Lisa đồng ý, - rửa phim ở West Grove thì sẽ rất lâu. Mọi người ở thị trấn này rất quý Harry Newhouse. Anh đã thấy lòng trung thành của họ khi chúng ta nói chuyện với những người địa phương. Chỉ lo là phim bị hỏng.
Mọi người ở đây đều biết đến những điều kiện làm việc ưu đãi ở nhà máy đường. Họ không biết gì về sự bạo ngược của Eileen ở đồn điền. Họ chỉ biết rằng cuộc sống ở đồn điền quá khắc nghiệt, không thích hợp với những công nhân người Mỹ, dù đen hay trắng. Lisa rất buồn vì cha của Sam đã lên cơn đau tim khi ông đọc bài báo của cô. Cô chỉ định làm thay đổi tình hình khủng khiếp ở đồn điền, chứ không định làm cho Harry Newhouse phải vào bệnh viện.
- Em có muốn đi cùng anh về Palm Beach không - Paut hỏi.
- Anh đi đi. Em sẽ gọi điện về New York cho Chuck.
- Thế cũng được. Hẹn gặp em sau một giờ nữa. - Paul hôn nhẹ vào môi Lisa.
Lisa về phòng vả ngồi vào máy chữ bắt đầu viết bài. Nhưng cô không thể nào xua ra khỏi đầu óc mình ý nghĩ một người đàn ông tốt đã phải chịu một cơn đau tim vì những điều cô đã viết. Những lúc như thế này cô cần phải nói chuyện với mẹ.
*****
Trong văn phòng ở Dallas, Katie đang nghiên cứu báo cáo về những kết quả mới nhất của công ty trên đồng ruộng. Nàng cau mày khi nghe thấy những hồi chuông điện thoại. Ngày hôm nay Maura không đến làm việc và người thư ký chung của nàng, Jeff và George thì vừa ra ngoài.
- Alô! Giọng Katie tỏ vẻ khó chịu.
- Con gọi điện không đúng lúc phải không mẹ? - Lisa hỏi.
- Ồ con. Đối với con thì không lúc nào là không đúng lúc. Chuyện gì đang xảy ra ở Florida thế con?
Katie lắng nghe như nuốt từng lời khi Lisa kể lại tình hình ở đồn điền West Grove.
- Bây giờ thì chúng con hợp tác chặt chẽ với nhau - Lisa nói. - Duy chỉ có một điều làm con rất buồn. Con muốn nói là cha của Sam

đã lên cơn đau tim khi ông đọc bài báo. Mà mẹ ơi, ông ấy là một người rất tốt. Chi có vợ ông ấy là một con quỷ dữ.
- Nhưng Sam, con trai ông ấy, mẹ đoán vậy, nói rằng cha anh ta đang bình phục. - Katie an ủi.
- Sam là con gái ông ấy. Lisa giải thích – Đúng là ông Newhouse đang bình phục Sam nói...
- Newhouse à? - Katie thấy tim mình bắt đầu đập mạnh - Cô ta là Samantha Newhouse phải không? Còn cha cô ta là Harry Newhouse phải không?
- Đúng vậy. Mẹ biết ông ta à?
- Con nói rằng ông ta bị đau tim. Katie nhắc lại giọng nàng nghẹn ngào vì lo lắng. - Các bác sĩ nói rằng ông ta sắp bình phục à?
- Vâng, ông ta phải ở lại bệnh viện để làm thêm xét nghiệm...
Lisa mẹ sẽ bay đến Florida ngay. Mẹ sẽ thuê một chuyến máy bay đến Palm Beach.
Harry không được chết. Nâng phải đến với anh.
- Mẹ ơi, ông Harry Newhouse là thế nào với mẹ? - Lisa hoang mang hỏi.
- Ôi Lisa, mẹ biết nói với con thế nào đây? - Giọng Katie đứt quãng. - Con ơi, Harry Newhouse chính là ông ngoại con.
Lisa choáng người lặng im một lúc rồi cất tiếng hỏi.
- Mẹ ơi, tại sao mẹ lại ly dị ông ấy? Tại sao chưa bao giờ con được nghe kể về ông?
Lisa được biết cô có một người ông ngoại ở đâu đó. Và tất cả chỉ có thế thôi.
Trong nỗi đau đớn, Katie giải thích về vụ tự tử của Leo và những phản ứng bi thương của Joanne. Nàng kể với Lisa nàng đã lần theo dấu tích của Harry như thế nào mặc dầu nàng không dám nghĩ đến một cuộc hoà giải. Cho đến khi ông rời Seattle thì nàng bặt tin tức.
- Kể từ lúc đó mẹ không còn biết ông ấy ở đâu. Nhưng ông luôn luôn ở trong ý nghĩ của mẹ. Ông luôn luôn sống trong trái tim mẹ. Định mệnh đã đưa con xuống West Grove. Định mệnh đã đưa con đến với ông con, Lisa.
- Nhưng ông ấy đã bước ra khỏi cuộc đời mẹ. - Lisa phản kháng lại. - Ông ấy không muốn có chúng ta trong cuộc đời ông ấy.
- Mẹ đã xua đuổi ông đi. Katie thì thầm đau đớn. Vì sự bình an của mẹ con, mẹ phải làm như vậy. Rồi sau đó ông ấy lấy vợ lại ông ấy có một đứa con nữa. Mẹ tự nhủ cuộc đời ông ấy không còn giành cho chúng ta nữa.
- Vợ ông ấy vừa bỏ đi. - Lisa nói. - Đấy là một cuộc hôn nhân không hạnh phúc.
- Harry bị đau tim và bị vợ bỏ à? - Katie hỏi. - Nhưng nói chuyện

như thế đủ rồi. Mẹ phải đến với Harry. Mẹ không thể để ông ấy chết mả vẫn nghi rằng mẹ chưa tha thứ cho ông ấy.
- Mẹ hãy gọi điện cho con khi nào mẹ có lịch bay. Paul và con sẽ đón mẹ ở sân bay Palm Beach.
*****
Katie run người lên khi nàng bước về phía cửa phòng bệnh của Harry. Mọi người đều được dặn trước là không nói gì về việc nàng sẽ tới.
- Các con đợi ngoài này đã. Katie thi thầm với Lisa và Sam. - Mẹ muốn gặp một mình Harry trước
Nàng tới cửa phòng Harry. Tim nàng đập thình thịch cổ họng nàng nghẹn lại. Liệu Harry có nhận ra nàng không? Liệu những gì mà họ đã cảm nghĩ về nhau có còn đọng lại trong anh không? Đã quá nhiều năm trôi qua. Nàng cảm thấy sợ hãi và dừng chân lại.
Nàng quay lại nhìn Li sa và Sam. Họ giống nhau tới mức phải ngạc nhiên. Cả hai đều đầm đìa nước mắt. Katie mỉm cười run run và bước đến cửa.
Harry đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Ông luôn luôn yêu thích mặt trời, trừ mặt trời mùa hè ở Texas.
- Harry... - Katie cảm thấy lòng ngập tràn yêu thương khi Harry quay lại.
Thật không thể tin được. Trừ một lần thoáng nhìn thấy anh ở sân bay Seattle, nàng đã không gặp anh trong suốt ba mươi tám năm qua, nhưng Harry vẫn giống như hình ảnh mà nàng nhớ được. Anh chỉ hơi đẫy ra một chút, mái tóc điểm bạc, đây đó có những nếp nhăn trên mặt. Nhưng vẫn đúng là Harry.
- Katie! - Harry há hốc miệng. - Ôi, trời ơi, Katíe?
Anh bước về phía nàng với đôi cánh tay dang rộng. Họ không còn là hai ông bà già giữ gìn ý tứ nữa, Họ là Katie và Harry như buổi sáng ấy, khi họ rời New York đi Texas.
- Anh nhớ em biết bao, Katie! - Harry thì thầm, hai tay ôm lấy mặt Katie - Hình ảnh em không bao giờ rời bỏ anh.
- Em cũng vậy. Không lúc nào em không nhớ anh.
Môi anh gắn vào môi nàng với mềm đam mê của tuổi mười tám. Harry vẫn yêu nàng - Katie cảm động. Những năm tháng trống rỗng kinh khủng đã qua đi.
- Làm sao em biết anh ở đây? - Harry hỏi. - Điều gì đã đưa em đến với anh?
- Đứa cháu của chúng ta, Hary ạ. Lisa xuống đây để viết báo về những đồn điền trồng mía.
- Lisa Freeman à? Cháu gái của chúng ta à? – Harry nắm chặt hai vai Katie. - Nhưng Lisa của chúng ta đã chết rồi kia mà. Anh đã đọc thấy trên báo chí Dallas.

- Cảnh sát tưởng Lisa đi cùng Joanne và Gordie. Nhưng nó ở nhà với em. Đến phút cuối cùng đã có sự thay đổi, vì Lisa bị cảm lạnh và em không muốn cho nó đi cùng. Chắc anh không xem lời cải chính trên báo.
- Khi nào thì anh được gặp nó? - Giọng Harry đứt quãng. - Một đứa con của Joanne? Thật không thể tưởng tượng được.
- Em sẽ gọi Lisa. Nỏ đang đợi ở ngoài. Harry, nó giống anh như đúc. Nó và Sam trông như hai chị em chứ không phái hai cô cháu.
- Katie phá lên cười. – Cô nhỏ hơn cháu một tuổi.
Katie ngó qua cửa gọi.
- Lisa, đến gặp ông của con này.
*****
Sau đó, Harry và Katie ngồi riêng với nhau, tay nắm tay nhau, nét mặt ngời sáng trước niềm hạnh phúc mới tìm lại được.
- Katie, em thật là người không may. Em đến với anh vừa đúng lúc anh lại mất tất cả.
- Harry kể cho nàng nghe anh đã mất công ty như thế nào, chỉ còn lại ngôi nhà và một ít cổ phiếu. Anh nói.
- Anh đã có một kế hoạch to lớn...
- Harry, anh thì luôn luôn có những kế hoạch to lớn. - Katie nói và bóp chặt bàn tay anh.
- Anh đã mua đất ở khắp Texas bằng cách cầm cố vay mượn. Trozlg vòng bốn }lay năm tháng nữa, anh sẽ lại mất tất cả. Anh đã mua đất Texas vì nó làm cho anh cảm thấy được gần em hơn. Anh cũng dự đoán rằng buôn bán bát động sản ở Texas một ngày nào đó sẽ trở nên phát đạt.
- Anh sẽ không mất một tất đất, - Katie hứa, - chúng ta sẽ cùng nhau trang trải. Mọi thứ mà em kiếm được là do có một phần con người anh nằm trong con người em, mách bảo em phải làm như thế nào. Chúng ta chưa bao giờ hoàn toàn xa cách nhau.
- Anh sẽ không làm một người đàn ông bị lệ thuộc đâu. - Harry hờn dỗi. - Em phải cưới anh.
- Em sẽ xem xét việc ấy. - Katie nhẹ nhàng nói.
- Mặc kệ bọn trẻ sống trong tội lỗi. Anh muốn cùng em lại đứng dưới Chupah.
- Em cũng muốn vậy, Harry.
- Em biết không, Katie, một phụ nữ vào tuổi của em mà trông gợi tình như thế này thì thật khiếm nhã.
- Anh không hải lỏng à?
- Ồ không. Chỉ mới ngồi gần em thế này mà anh đã thấy thèm muốn rồi. Anh chỉ mong được rời bệnh viện để về phòng riêng với em thôi.
- Harry đã lâu lắm rồi. Katie âu yếm nói.

- Đừng lo, Katie. - Anh kéo nàng vào lòng. - Nó cũng giống như đi xe đạp thôi mà. Một khi đã thành thói quen, người ta sẽ không bao giờ quên. Chúng ta còn nhiều năm tháng ở phía trước, và anh muốn tận dụng mọi cơ hội tốt đẹp
- Nhưng chúng ta cung phải giành thời gian cho công việc - Katie trêu chọc anh - Hãy nhớ đến vương quốc mà anh vẫn thường ao ước. Chúng ta sẽ có nó, nhưng chúng ta sẽ chỉ là "những tên nô bộc của đất đai". Chúng ta sẽ cùng thế hệ mới gìn giữ đất đai. Tất cả chúng ta sẽ lại sống chung trong một gia đình.

Vĩ Thanh

Buổi chiều chủ nhật của tháng Mười này là buổi chiều đẹp nhất mà Dallas từng có. Katie hài lòng nghĩ như vậy khi nàng ngắm mình trong tấm gương cao từ sàn nhà tới trần nhà trong phòng thay quần áo của nàng. Không khí dịu mát, sực nức mùi hương của những bông hồng nở muộn. Ở đây, trong căn phòng này, nàng bị tách ra khỏi không khí nhộn nhịp bên ngoài. Một mình nàng tận hưởng niềm hạnh phúc của riêng nàng.

Harry đã đi cùng nàng tới cửa hàng Neiman để chọn váy áo cho "đám cưới lần thứ hai" của họ. Ngay lập tức, hai người cùng đồng ý chọn chiếc áo sơ mi bằng lụa tơ tằm màu xanh ngọc vì nó gợi nhớ đến chiếc áo mà nàng đã mặc trong đám cưới lần thứ nhất. Hôm nay nàng sẽ lại trở thành Katie Newhouse.

Đắm mình trong nỗi luyến tiếc quá khứ, Katie bước vào phòng khách, đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Đôi mắt nàng dịu đi khi nàng nhìn thấy Chupah đã được dựng trong vườn sau nhà, với những cây mimosa và cây bồ đào đứng làm nền.

Mùi thơm từ bếp bay vào. Katie nghe thấy tiếng Harry nói chuyện với ban nhạc chơi trong đám cưới và trong bữa tiệc nhỏ sau đó. Nàng nghe thấy tiếng Maura chào khách. Đó là Irene từ Seattle tới.

Nàng giật mình khi có tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Mọi người đã đông đủ cả rồi. - Mặt Lisa đỏ bừng khi cô bước vào phòng khách, - chúng ta sẽ bắt đầu như dự định.

- Ừ, bắt đầu đi thôi. - Katie bước lên ôm lấy Lisa. - Mẹ và Harry còn phải kịp chuyến bay. Lần này thì mẹ có đủ tiền chi cho tuần trăng mật.

Đầu tiên họ sẽ ở New York vài ngày, sau đó ở Paris và London mỗi nơi một tuần.

Tay trong tay, Katie và Lisa bước ra, qua hành lang, vào phòng khách. Qua màn đăng ten của cánh cửa, Katie nhìn thấy khách đến dự đám cưới đã ngồi đông đủ. Mọi người thân của nàng hôm nay đã tụ họp về đây. Maura và Jeff, George và Nora cùng các con. Willa và một người bạn mà Maura hy vọng sẽ trở thành con

rể. Paul đang ân cần tiếp những ngươi bạn gần gũi với nàng ở công ty Gas Girls trước kia.
Vô tình, Katie đưa mắt nhìn những tấm ảnh lồng trong khung kính treo phía trên lò sưởi. Đó là ảnh của Leo và Joanne. Họ mãi mãi sống trong trái tim nàng và Harry. Trong giờ phút cảm động này, nàng cảm thấy như họ cũng có mặt ở đây vì nàng, mong muốn nàng được hạnh phúc.
Ban nhạc bắt đầu cử hành. Harry đang bước đến Chupah cùng với Sam, đứa con gái quý báu mới có của nàng. Katie vui mừng vì Sam đã chuyển đến Dallas sinh sống.
- Mẹ, đến lượt mẹ rồi. - Lisa thì thẩm, nét mặt chan chứa yêu thương. - Mẹ khoác tay con đi.
Katie đứng dưới Chupah cùng vóc Harry. Họ lại trải qua những trình tự như đám cưới trước đây. Người giáo sỹ nói những lời tuyên bố họ là vợ chồng.
- Harry, thế là chúng ta lại sống chung trong một gia đình. - Katie thì thầm, nét mặt ngời sáng. – Harry và Katie Newhouse cùng con cái của họ.

HẾT

Nguồn: Nhà xuất bản Gratton London 1992 - Nhà Xuất Bản Lao Động
VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 02/12/2008 1:21:29 SA